கைவல்ய நவநீதம்

மூலமும்

தத்துவார்த்த தீபம்

உரையும்

உ

சிவமயம்

சுரோத்திரிய பிரஹ்ம நிஷ்ட

ஸ்ரீலஸ்ரீ தாண்டவராய சுவாமிகள்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

கைவல்ய நவநீதம்

மூலமும்

ஸ்ரீசிதம்பரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த கோவிலூர் மரபு

ஸ்ரீலஸ்ரீ பொன்னம்பல ஞானதேசிக சுவாமிகள்

இயற்றிய

தத்துவார்த்த தீபம்

என்னும் உரையும்

சீர் வளர் சீர் **நாச்சியப்ப ஞானதேசிக சுவாமி**களின்
அருளாசியுடன் அவருடைய சீடராகிய
சீர் வளர் சீர் **மெய்யப்ப சுவாமி**களின்
திருவுளப் பாங்கின் வண்ணம்
சனாதன தர்ம உலகப் பல்கலைக்கழகத்தால்
பதிப்பிக்கப்படுகிறது.

கோவிலூர் மடாலயம்
கோவிலூர் 630 307.
(காரைக்குடி அருகில்)
போன்: 04565 – 238783
E-mail: koviloormutt@gmail.com

காபிரைட் ரிஜிஸ்டர்	:	1967
எட்டாம் பதிப்பு	:	2004
ஒன்பதாம் பதிப்பு	:	2014
பத்தாம் பதிப்பு	:	2020
பக்கங்கள்	:	xxxvi+492=528
விலை	:	₹300/-

நிர்வாக அலுவலகம்
கோவிலூர் மடாலயம்
கோவிலூர் - 630 307.
(காரைக்குடி அருகில்)
தொலைபேசி: 04565 - 238783
E-mail: koviloormutt@gmail.com

சென்னையில் கிடைக்குமிடம்
கோவிலூர் மடாலயம்
52, குப்பையா தெரு,
மேற்கு மாம்பலம், சென்னை-33.

கலாக்ஷேத்ரா அச்சகம்
கோவிலூர் - 630 307.

ஆசியுரை

கோவிலூர் ஆதீனம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள்

கோவிலூர் திருமடத்தின் வேதாந்த மரபில் நடத்தப்படுகின்ற சாஸ்திரங்கள் 16லும் மிகச் சிறந்த சாஸ்திரமாகக் கருதப்படுபவை இரண்டு. ஒன்று ஞானவாசிட்டம் மற்றொன்று கைவல்ய நவநீதம். இந்த இரண்டு நூல்களுமே வேதாந்த தத்துவங்களை, கருத்துகளை அடி முதல் நுனி வரை ஆழமாகவும் யாவரும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் தெளிவாகவும் கூறுகின்ற சாஸ்திரங்கள் ஆகும்.

கைவல்ய நவநீதம் மிக அருமையான 288 செய்யுள்களிலே வேதாந்த தத்துவங்களைப் பரிபூரணமாகத் தெரிவிக்கின்றது. இந்த நூலுக்கு கோவிலூர் திருமடத்தில் இரண்டாவது மடாதிபதியான துறவு ஆண்டவர் என்று கௌரவிக்கப்பட்ட அருணாசல ஞான தேசிக சுவாமிகள் எழுதிய உரை முதற்கொண்டு சமீபத்தில் டாக்டர் ஐயப்பன் அவர்கள் எழுதிய உரை வரை பலப்பல உரை நூல்கள் தமிழ் வேதாந்த மாணவர்களுக்கு கற்பதற்கு வசதியாகக் கிடைக்கின்றன.

ஆனாலும் இவை எல்லாவற்றிலும் சிறந்து விளங்குவது, பொற்சிகரம் போல் பரிமளிக்கும் கோவிலூர் திருமடத்தைச் சார்ந்த பொன்னம்பல சுவாமிகளின் உரையே ஆகும். இந்த உரை நம் திருமடத்தாலே பலமுறை அச்சிட்டுப் பதிப்பித்து உள்ளோம். தொடர்ந்து வளர்கின்ற வேதாந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கையால்

இதற்கான தேவை தொடர்ந்து நீடித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. அதனைப் பூர்த்தி செய்ய இப்பொழுது மீண்டும் கைவல்ய நவநீத நூலுக்கு பொன்னம்பல சுவாமிகளின் தத்துவார்த்த தீபம் எனும் உரை வெளியிடப்படுகிறது. இந்தப் பதிப்பில் தற்பொழுது தமிழக மக்கள் பயன்படுத்துகின்ற எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தி வெளியிட்டுள்ளோம்.

இந்நூல் வேதாந்த முமூட்சுக்கள் அனைவருக்கும் பயன்தரும் என்று நம்புகிறோம். ஆசிர்வாதங்கள் அருள்கின்றோம்.

டிசம்பர் 2020 **ஸ்ரீ சற்குருநாதன் துணை.**

பதிப்புரை

செந்தமிழ் மொழியில் வேதாந்த சாத்திர விற்பத்திக்குரி யனவாக விளங்கும் நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் தலை சிறந்து விளங்குவது நன்னிலம் ஸ்ரீதாண்டவராய சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய கைவல்ய நவநீதம் என்னும் அருமைத் தொன்னூலாகும்.

வடமொழி நூல்கள் பல பயின்று அரிதிற் றெரிய வேண்டிய கருத்துக்கள் பலவற்றையும் எளிய தமிழ்ப் பாடலில் சுவை ததும்பக் கூறுகின்றது. இந்நூல் முன்னைப் பெரு நூல்களின் அரிய கருத்துக்களைச் சாரமாக எடுத்துக்கூறும் காரணத்தாலேயே கைவல்ய நவநீதம் என்னும் பெயரிடப் பெற்றுள்ளது. நவநீதம் என்பதற்கு வெண்ணெய் என்று பொருள்.

"கைவல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர், பல கலைஞான நூல்கள் படித்த ஞானிகளாய் வாழ்வார்"

கைவல்ய — சந்தேகந்தெளி (180)

என்னும் இந்நூற் பாடலால் இவ்வொரு நூலைக் கற்ற அளவிலே பல ஞான நூல்கள் கற்றுத் தெரிந்து கொள்ளும் அறிவுத் திறனும் அநுபூதி நிலையும் எய்தலாம் என்பது புலனாகின்றது.

இவ்வரிய நூலின் உள்ளூறைப் பொருள் அனைத்தையும் தெள்ளிதின் உணரவேண்டின் அரியதொரு உரையொன்று இன்றி எவராலும் அறிய இயலா தென்பது தெரிந்து சிதம்பரத்தில் ஞானபாநுவாக எழுந்தருளியிருந்த கோவிலூர் ஸ்ரீபொன்னம்பல ஞான தேசிக சுவாமிகள் இந்நூலிற் பொதிந்து கிடக்கும் பெரு நூற் கருத்துக்கள் பலவற்றையும் விளக்கித் தத்துவார்த்த தீபம் என்னும் அரியதோர் உரையியற்றி அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள்.

அவ்வுரை ஆன்றோர் அனைவராலும் பொன்னேபோல் போற்றிக் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருவதால் ஆறு பதிப்புகள்வரை வெளிவந்து பிரதிகள் முற்றும் செலவாகி விட்டன. தற்போது இந்நூலுரையினைக் கல்லூரியில் சமய பாடம் பயில்வோர்க்குப் பாடப் புத்தகமாகவும் ஏற்படுத்தியுள்ளனர்.

ஆதலின் தமிழ் உலகிற்கும், சிறப்பாகச் சமய உலகிற்கும் பயன்படுமாறு உயரிய முறையில் அச்சிட்டு வழக்கம்போல் திருத்தமான சுத்தப் பதிப்பாக இவ்வேழாம் பதிப்பை வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

இந்நூலில் நூலாசிரியர் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும் உரையாசிரியர் வரலாறு முதலியனவும் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

இந்நூலை செவ்விய முறையில் மிக அழகாக அச்சிட்டுக் கொடுத்த சென்னை பாரி அச்சக உரிமை யாளருக்கும், நன்முறையில் வெளிவருவதற்குப் பல்வகையிலும் முன்னிருந்து பிழை திருத்தம் செய்தல் முதலியவைகட்கு உதவியாக இருந்த சிதம்பரம் ஸ்ரீபொன்னம்பல தேசிகராதீனத்து ஸ்ரீமத் சபாபதி சுவாமிகள் அவர்கட்குக் கருப்பக்கிளர் திரு.சு.அ.இராமசாமிப் புலவர் அவர்கட்கும் நன்றியுரித்தாகுக.

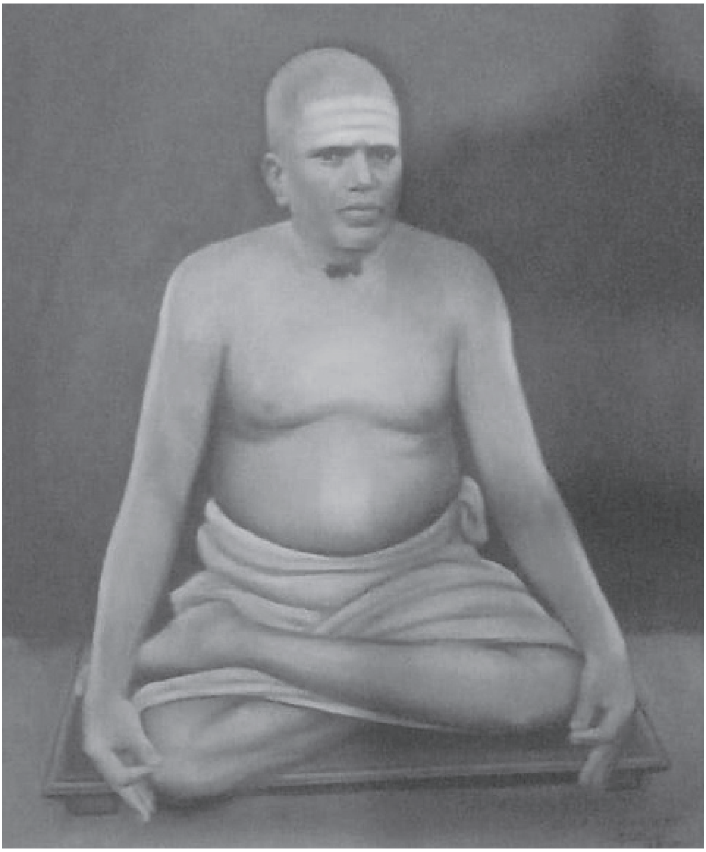
இதுவரை வெளிவந்த இந்நூலின் ஆறு பதிப்புக்களையும் பிற வெளியீடுகளையும் வாங்கி ஆதரித்துவந்தது போலவே இவ்வெளியீட்டினையும் இனி வெளியிடப்பெறும் நூல்களையும் வாங்கித் தமிழுலகம் ஆதரிப்பதாக.

சிதம்பரம்
7.01.1967

இங்ஙனம்
கோ.சித.மடாலயம்
சோம.இராமலிங்கம்

உ

சிவமயம்



ஸ்ரீலஸ்ரீ பொன்னம்பல ஞானதேசிக சுவாமிகள்

உ

சிவமயம்

கைவல்யநவநீத உரைச் சிறப்புப்பாயிரம்

இது, திருப்பாதிரிப்புலியூர்

க.ரா.சிவசிதம்பர முதலியார்

இயற்றிய

நேரிசை யாசிரியப்பா

திருவளர் தெய்வச் செழுமறை முடியின்
பொருளதைச் சூத்திரம் புகன்றனன் மேனாட்
டயாவுடை வல்லபத் தனிமுனி வரனாம்
வியாதனாங் கதற்கு விரித்தனர் பாடியும்
பற்பல ரவையெலாம் பக்கப் பாதச்
சொற்பயில் வனவே தூயவவ் வியா தன்
பொங்கர வணிந்த புராந்தகன் கலையே
சங்கர நாமந் தயங்கவோர் பாற்கர
னென்னத் தோன்றி யெனது சூத்திரத்துக்
குன்னத மெய்ப்பொரு ளுரைத்துமற் றும்பல
அற்புத நடத்தி யவிர்தரு மெனவே
பொற்புறு மற்புத புராண மதனில்
முந்துரைத் திடுமருண் மொழிப்படி கலியுள்
வந்தவ தரித்து வதரிநன் னாத
மூர்த்தியைத் தேவ முழங்குநீர் நதியினின்
றார்த்தெடுத் தத்தலத் தமர்தரத் தாபனஞ்
செய்துபுன் சமண் முதற் செறிபல மதத்தையு
மைதுவென் றோங்கு மரியசீர்ச் சங்கர
பகவற் பாதர் செய் பாடிய மதுவே.
தகவிற் பொதுமையாத் தழைத்துமன் னியதால்
அன்னபா டியவழி யறிஞர்பற் பலரும்
சொன்னநூல் தமக்கோ தொகையிலை யவையெலாம்
தெள்ளிதினாய்ந் துணர் சிந்தையன் றெய்வதக்
கள்ளிவர் தருமதுக் காடெனப் பெரிய
திருநன் னிலத்தொளி திகழ்தர மரபில்
வருமொரு **தாண்டவ ராயநா மத்தோன்**
நாராயணப் பெயர் நயந்த தன்னாசான்
சாராத் தனதுயர் சமாதியோ கத்திடை
அன்பநீ யொருவே தாந்தநூ லறைகுதி
யென்பதா வருளிய வின்னுரை கடைப்பிடித்

தாய்ந்தபன் னூற்பொரு ளனைத்தையுந் திரட்டிநீர்
வாய்ந்தகை **வல்லிய மாநவ நீதமாம்**
பெயரிற் புகன்றனன் பேசுமந் நூற்கோ
அயர்வுறு முரைபல ரறைந்துள ரவைநிற்க
இந்தநா ளினிலோ ரினியநற் பேருரை
முந்துநூற் பொருளெலா முழங்கிமன் விளங்கச்
சொன்னயம் பொருணயந் தொடைநய மாதி
யெந்நயங் களுஞ்சிறந் தெழுந்து மேலோங்கத்
தத்து வார்த்ததீ பம்மெனத் தகுபெயர்
வைத்தினி தியற்றி மகிக்கு வழங்கினன்
அங்கவ னாரெனி லறைகுவன் முன்புகல்
சங்கர பகவற் பாதர் தம் மரபிற்
போந்தொரு சமிவனப் புண்ணிய ஷேத்திரம்
ஆந்தகு மான வணிவணி கர்கள்வாழ்
தருதிருக் கோயிலூர்த் தண்ணறும் பதிக்கட்
டிருநெல்லை நாயகித் தேவியோ டமர்ந்த
கொற்றவா ளீசர்பொற் கோயில்வா னளாவி
யுற்றகோ புரங்களு மொளிர்விமா னங்களும்
வுளமலி விடைமதிள் மண்டபங் களுந்திருக்
குளமுநீ ராழிக் கோதில்மண் டபமும்
மற்றைய பிறவும் வயங்கிமன் பொலிவு
பெற்றிட வியற்றிப் பெரியோர் வசித்திடத்
தகுமடா லயமதுஞ் சால்புறச் சமைத்துத்
தொகுமடி யார்க்கெலாந் தூசன முதவிச்
சாற்றுமத் தகுவே தாந்தநன் குணர்த்தி
வீற்றினி திருந்த விழுத்தவ சீல
முத்துராம லிங்க முதல்வனாண் மலரடி
சித்தத் திருத்தித் திகழ்தே சிகனாம்
சிதம்பர முனிபத சேகர னெவர்க்கும்
இதம்பகர் வாய்மை யின்சொன் மாட்சியன்
கற்றவர்க் கினியன் கவின்றழை யுருவன்
உற்றவர் குறைதப வுதவுசீ ருதாரன்
தென்கலை வடகலை திகழிந்துத் தானி
மன்கலை யாதியும் வாய்மடுத் துயர்ந்தோன்
பாவக வீசுர பத்தியா ரணியம்
வரமுறு பாச வயிராக் கியமலை
பிரம்ம ஞானப் பெருந்தனிப் பாற்கரன்
விரும்புற் றெத்தவ மேலவ ருஞ்சார்
பருமம்பற் றப்புலி யூரமர் பெரியோன்
தன்னம் பினர்க்கொரு தருவெனும்
பொன்னம் பலப்பெயர்ப் புநிதமா தவனே.

உ

சிவமயம்

கைவல்ய உரைச்சிறப்பு

சிதம்பரம் ஸ்ரீமௌன தேசிகராதீனத்து ஸ்ரீமத் செல்லப்ப சுவாமிகள் இயற்றியன.

பதினான்கு சீர்க் கழிநெடிலடி

ஆசிரிய விருத்தம்

சீர்குலாம் பொருள்வை நகருறை யுகந்த
தேசிக ராம் பயோ ததியிற்
செறிதரு வேத முடிபெனும் பொருட்பால்
செவியெனும் வாய்வழி தேக்கி
யோர் குலா முத்தி ராமலிங் கப்பே ரெழிலிவண்
கோவிலூ ராதி
யெங்கணுந் தழைப்ப ஞானவாண் மின்னி
யெழின் மிகு சிதம்பரநாதப்
பேர் குலாங் குன்றங் குளிர்தரப் பொழியப்
பெருகுமப் பொருளெனு மருவி
பிறழ்தரா தொருங்கு விழுங்கியே பொன்னம்
பலப்பெயர்ப் பெருந்தட நிரம்பிப்
பார் குலாந் தொண்டர் பகுத்துணக் கைவல்
லியவுரை யாதியாய்ப் படியிற்
பயன்படச் செய்தே சித்பெரு வெளியிற்
பரவிய தற்புத மாதோ.

பரிபூரணகாலம் உணர்த்தும் கவி
எழுசீர்க்கழி னெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

பொருள் வளர் கலியை யாயிரத் தைந்திற்
பொருந்துறு குரோதியா மாண்டின்
உருள்வளர் துலைமா மதிசதுர்த் தசியென்
றூழ்தினஞ் சித்திரை நாளின்
அருள்வளர் முத்தி ராமலிங் கப்பே
ராண்டவன் மரபுறுந் தில்லைத்
தெருள்வளர் பொன்னம் பலவனா ஞான
தேசிகன் முத்திபெற் றனனே.

உ
சிவமயம்

உரையாசிரியர் வரலாறு

கட்டளைக் கலித்துறை

கொற்றவா ளீசர் திருநெல்லை நாயகி கோயில்கொளப்
பெற்ற தவக்கோவி லூரினிலே யவர் பேரருட்சீர்
முற்று மவைமுத்தி ராமலிங் கேச முனிவரன்றோ
ளூற்றுப் பரமுணர் தண்ணளிச் செல்வனை யுற்றுணர்வே
(1)

பெற்றவன் சிற்சபைப் பிஞ்ஞக னோக்கம் பிரம்மநிலை
யுற்றவன் மெய்த்தவத் தொண்டருக் குற்றவ னோங்குநசை
யற்றவ னாறு சமய வதீத வரும் பொருணூல்
கற்றவன் பொன்னம் பலப்பெயர்ப் போதக காரணனே
(2)

சிதம்பரத் தேயிருந் தன்பர்க்குச் செம்பொருள் செப்பினதோ
டிதந்தரு சூடா மணிகீதை கைவல் லியங் களுக்குப்
புதைந்த பொருள்வினக் காமுரை கண்டோன் புலீச்சுரர்க்கும்
விதம்பெறு மாலயந் தத்துவ னார்க்குஞ்செய் வித்தனனே
(3)

ஆயிரத் தெண்பது கொல்லங் குரோதியி லைப்பசியி
லேய விருபத் திரண்டாதி வாரத்தி லிந்துகலை
தேயுஞ் சதுர்த்தசி சித்திரை மேடத்திற் சின்மயமாந்
தூய சுகபரி பூரண மாகித் துலங்கினனே. (4)

உ

சிவமயம்

உரையாசிரியர் வணக்கம்

திருக்களர்
ஸ்ரீலஸ்ரீ வீர.நாராயணசுவாமிக ளியற்றியவை

தவத்தவ ருறுவெம் பிறவிநோய் தணியத்
தாண்டவ குருவனார்க் கிரங்கி
யுவப்பொடு மளித்த வருமருந் தனைய
வுயர்ந்தகை வல்லிய நூற்காங்
கவித்தையற் றொளிரு மரும்பெரும் புலவ
ரகமகி ழுரையினை விளக்கிப்
புவிக்கெளி தளித்த பொனம்பலக் குரவன்
பூங்கழன் மலர்முடி தரிப்பாம். (1)

முக்கனி பிழிந்து தேன்கலந் தனைய
மொழியுறு தீஞ்சுவை யொருநன்
மக்களுக் குதவு மறைமுடி மொழிக்கு
மாண்பொருண் மலர்ந்திடு வலியு
மெக்கலை களுக்கு மிருங்கரை யாகு
மெழில்பெறு சாந்தியுந் திரண்டு
பொக்கம தொழித்திங் கெமைத்தர வெழுந்த
பொனம்பல விறைபதந் தொழுவாம். (2)

உ

சிவமயம்

ஸ்ரீ பஞ்சமூர்த்திகள் வணக்கம்

சிதம்பரம்
ஸ்ரீ மௌனசுவாமிகள் மடம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ செல்லப்பசுவாமிக ளியற்றியது.

தில்லைமுக் குறுணி விநாயகன் றன்னைச்
சேந்தனைக் கற்பகக் களிற்றை
யெல்லையி னடன சிகாமணி தன்னை
யெழிற்சிவ காமசுந் தரியைத்
தொல்லையி னமரு மூலநா யகனைத்
துகளறு முமையபார் வதியை
நல்லமா தவப்பொன் னம்பலக் குருவை
நாடொறு மிறைஞ்சியேத் திடுவாம்.

உ
சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தத்துவவிளக்கப் படலத்தின்
அநுக்கிர மணிகை.

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
1	மங்களாசரணை	3
2	ஆசை யனைத்தும் மூவேடணையுடளடங்கல்	4
3	அஞ்ஞானிகளிடத்து விராகம் மந்தம், ஞானிகளிடத்து விராகம் திடம் எனல்	5
4	பொன்னிலமாதர் என்பதற்கு, வேறுபொருள்	6
5	சேதனப் பிரபஞ்சமாத்திரத்தில், சாட்சித் தன்மை யுண்மையும், அசே தனப் பிரபஞ்சத்தி லஃதின்மையும்	6
6	விசேஷண லட்சணம் உபாதி லட்சணங்களோடு அவச்சேதவாதத் தன்மை, ஆபாசவாதத் தன்மைகள்	6
7	இந்நூலாசிரியர்க் காபாசவா தமே உடன்பாடு அவச்சேதவாத மன்றெனல்	9
8	அவச்சேதவா தத்திற் றோடம்	9
9	தேகத்திற்குப் புறம்பே ஆபாசப் பிரகாசமும், சாட்சிப் பிரகாசமும்	10
10	உள்ளே ஆபாசப் பிரகாசமும், சாட்சிப் பிரகாசமும்	10
11	சாட்சிப் பிரகாசத்தில் விருத்தி யங்கீகாரபட்சம்	11
12	ஆகாச திருஷ்டாந்தத்தாற் கொள்ளக்கிடந்த தோரிரகசியம்	12
13	மனோலயமே பிரஹ்மோ பலப்தி ஸ்தானமெனல்	13

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
14	செய்யுளின் மூன்றாம் பாதத்திற்கு வேறுமொரு பொருள்	13
15	ஏகநாயகன் என்றதற்குப் பொருள்	14
16	காரணப்பிரஹ்மத்திற்குச் சாட்சித்தன்மை அசம்பவமாகாமை	14
17	பதங்கள் என்றது, விவாதவிஷய மாதலால், அதற்குச் சமாதானம்	14
18	வேதாந்தாசாரிய சிரோமணியாகிய வியாசபகவான் கருத்து	15
19	அந்நியத்தின் நிந்தை ஒன்றன் றுதியின் பொருட் டென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தம்	16
20	ஐந்து தேவதைகளி னுபாசகர்க்கும் சமபயன்	16
21	பரமாத்மா வொருவரிடத்து நாநா நாமரூபங்கூடுமாறு	17
22	புராண வாங்கியங்களின் விரோதசங்கைக்கு முக்கிய சமாதானம்	18
23	மந்தப்பிரஞ்ஞர் காரியப் பிரஹ்மத்தை உபாசிக்கு மாறு	19
24	காரணப்பிரஹ்மத்தை உபாசிக்குமாறு	20
25	உபலட்சணம்	20
26	வியாசர் அபிப்பிராய மறியாமற் சைவராதியோர் தூக்கிக்குமாறு	20
27	சிவப்பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவம் பேதபரமன்று சுபாவசித்தமா மெனல்	24
28	நூற்கு அதிகாரி	28
29	நூற்கு விஷயம்	28
30	நூற்குச் சம்பந்தம்	30
31	நூற்குப் பயன்	31
32	சாதன சதுஷ்டயம்	35
33	தாபத்திரயம்	40
34	அதிகாரிபேதம்	40
35	விதிவத்துபசந்நத்துவம்	40

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
36	தீட்சைசெய் தியற்கைகுணஞ் சோதித்தல்	42
37	18 முதல் 20ஆவது செய்யுள் வரையும், போதனாப்பிரகாசம்	45
38	சீவாதி சத்த வாச்சியம்	46
39	சாக்கிராதி அவஸ்தைகளி னியல்பு	51
40	அத்தியாச சாமக்கிரிகள்	54
41	திருஷ்டாந்தத்தில் அத்தியாரோப விலக்கணம்	54
42	சத்தியாதிவாதி நிரூபணமும் கண்டனமும்	56
43	அசத்கியாதிவாதிகள் கொள்கை	57
44	ஆத்மக்கியாதிவாதிகள் கொள்கை	58
45	அந்நியதாக் கியாதிகள் கொள்கை	58
46	அசத்கியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அந்நியதாக்கியாதிகள் ரிதி கண்டனத்தோடு அக்கியாதிவாதிகள் கொள்கை	58
47	அக்கியாதி மத கண்டனம்	59
48	அத்வைத சித்தாந்தமாகிய அநிர்வசனீயக்கியாதி நிரூபணம்	60
49	பரிணாம விவர்த்தங்களி னிலக்கணம்	62
50	மித்தியா சர்ப்பத்திற் கதிஷ்டானம் இரச்சுவபகித சேதனம் எனல்	62
51	இரச்சுஞானத்தால் சர்ப்பநிவிர்த்தி கூடாதெனல்	62
52	இரச்சுஞானத்தால் சர்ப்பநிவிர்த்தி கூடுமாறு	63
53	இரச்சுஞானத்தால் சர்ப்பஞானநிவிர்த்தி கூடாதெனல்	63
54	இரச்சுஞானத்தால் சர்ப்பஞானநிவிர்த்தி கூடுமாறு	63
55	நிவிர்த்தி இருவகைத்தெனல்	64

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
56	மற்று மொரு சமாதானம்	64
57	பின்னு மொரு சமாதானம்	65
58	சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டான மொன்றே யெனல்	65
59	சதசத் விலட்சணத்திற்குப் பொருள் கூறுவது பொருந்தாதெனல்	66
60	அதற்குச் சமாதானம்	67
61	அத்தியாச விலக்கணம்	67
62	அத்தியஸ்தத்திற்குப் பரமார்த்தசத்தை கூறினதற்குத் தாற்பரியம்	69
63	அத்தியாச வேறுபாட்டிற் குதாரணம்	70
64.	தாஷ்டாந்தத்தில் அத்தியாச விலக்கணம்	72
65	அவ்வியத்தாதி சத்தங்கட்குப் பொருள்	75
66	முக்குணங்களி னுருவமாதி	76
67	மற்றொரு வகைச் சிருஷ்டி	77
68	சகத்துற்பத்தியில் சுருதிக் கபிப்பிராய மின்றெனல்	78
69	சகத்துற்பத்திக்கிரமத்தில், சூத்திரகாரர், பாஷிய காரரபிப்பிராயம்	78
70	அவித்தை அநந்தம்என்பது முதலியவாசஸ்பதி மதம்	81
71	வாசஸ்பதி மதத்தின் றோடம்	81
72	அஞ்ஞானம் ஏகம், அம்சம் அநேகம்	82
73	அஞ்ஞானம் சுவாசிரய சுவவிஷயமெனும் பட்சம்	82
74	விரோசனமதம்	92
75	சார்வாக ஏகதேசிகளின் இந்திரியாத்மவாதம்	92
76	பிராணாத்மவாதம்	93
77	பாஞ்சராத்திர மதாநுசாரியர் கொள்கை	93
78	க்ஷணிக விஞ்ஞானவாதம்	94

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
79	பாட்டமதம்	94
80	சூனியவாதியரான பௌத்தர்மதம்	95
81	பிரபாகரமதம்	96
82	சரீரத்திரயங்களை ஈசுரனுக்குக் கோசமாகக் கூறியதற்குத் தாற்பரியம்	97
83	அத்தியாரோபத்தி னுபயோகம்	98
84	சாக்கிரபதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியாகலின், சொப்பனம் சத்தியமென்னும் பூர்வபட்சம்	99
85	மற்றும் பூர்வபட்சமாகச் சொப்பனம் சத்தியமெனல்	99
86	சொப்பனம் ஸ்மிருதியென்பாரை மறுத்தல்	100
87	பிரத்தியட்சஞானம் இருவகைத்தெனல்	100
88	சொப்பனம் சத்தியமென்னும் மற்றொரு பூர்வபட்சமறுப்பு	102
89	சொப்பன பதார்த்தங்கட்கு அநிர்வசனீயமாக உற்பத்தியுண்டெனல்	102
90	சொப்பன பதார்த்தம் உற்பத்தியாமேல், சத்தியமாமென்னுஞ் சங்கைக்குச் சமாதானம்	103
91	சாக்கிரசொப்பனம் இரண்டிற்கும் அதிஷ்டானமும், உபாதானமும் ஒன்றெனில், அவற்றிற்குப் பேதங்கூடாதென்னுஞ் சங்கையும், சமாதானமும்	105
92	சொப்பனம்போலச் சாக்கிரத்திற்கும் தேசகால சாமக்கிரியின்மை	107
93	சாக்கிரப்பிரபஞ்சத்திற்குத் தேசகால சாமக்கிரியின் றென்பதிற் பிரமாணம்	107
94	மதுசூதன சுவாமிகளின் வாக்கியம்பற்றிச் சாக்கிரப் பிரபஞ் சத்திற்கு யோக்கியகால தேசம் உண்டெனல்	107

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
95	சாக்கிரப்பிரபஞ்சத்திற்கு யோக்கியகால தேசம் உண்டென்று மதுசூதனசுவாமிகளுக்கு அபிப்பிராயம் இன்றெனல்	107
96	மதுசூதனசுவாமிகள் அபிப்பிராயம்	108
97	தேசகாலங்களிற் காரணத்தன்மையின்மைக்கு ஏதுக்கள்	108
98	பூர்வபட்சமாகத் தேசகாலங்கட்குக் காரணத்தன்மை உண்டென்பதில் ஏதுக்கள்	109
99	பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் அந்நியதாக் கியாதி ரீதியாற் றோற்றுகின்றதெனல்	110
100	பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை அந்நியதாக்கியாதி ரீதியால் சர்வத்திலுந்தோன்ற வேண்டுமென்னும் பூர்வபட்சியின் சங்கைக்குச் சமாதானம்	111
101	திருஷ்டாந்த முகத்தால் பரமார்த்தமாகத் தேச காலங்களிற் காரணத்தன்மை இன்றெனல்	112
102	சொப்பன பதார்த்தத்திலும் சாக்கிரபதார்த்தம் விலட்சணமா மெனல்	112
103	சித்தாந்தம்	113
104	சாக்கிரபதார்த்தங்கள் சொப்பன பதார்த்தங்கள் போல ஓரவித்தையின் பரிணாமமல்ல வெவ்வேறு காரணங்களினின்று முண்டாகின்றன	113
105	வென்னுஞ் சங்கையும், அதன் மறுப்பும்,	114
106	திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதமும்	118
107	46, 47ஆவது செய்யுளில் அபவா தவிலக்கணம்	118
108	49 முதல் 52ஆவது செய்யுள்வரையும் , ஆவரணசத்தியின்றன்மை	122

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
109	சாமான்ய விசேஷ விலக்கணம்	126
110	ஈசுரனிடத்தில் ஆவரண அங்கீகாரம் அத்வைத கிரந்தங்களில் இன்றெனல்	128
111	53 முதல் 55ஆம் செய்யுள் வரையும், விட்சேப சத்தி, ஆவரணசத்திகளாலுறும் நன்கு தீங்கு	129
112	விட்சேப சத்தி பொய்யாகலின், அதனால் பெறப்படுமுத்தியும் பொய்யாமென்னுங் கடாவும், அதற்கு விடையும்	132
113	கற்பித நிவிர்த்தி அதிஷ்டான ரூபமெனல்	133
114	அவித்தை நீங்குமாறு	134
115	58 முதல் 63ஆம் செய்யுள் வரையும், திருஷ்டாந்தத்தோடு சீவசப்தாவஸ்தை	135
116	64 முதல் 82ஆம் செய்யுள் வரையும், மஹாவாக்கியவிசாரம்	139
117	சக்திவிருத்தி, லட்சணாவிருத்திகளி னியல்பு	140
118	பிரஹ்மத்தி னியல்பு	141
119	ஈசுர னியல்பு	143
120	கூடஸ்த னியல்பு	144
121	சீவ னியல்பு	144
122	67 முதல் 68ஆம் செய்யுள் வரையும், பஞ்ச கோசவிவேகம்	146
123	ஆன்மவிலக்கணமும், அநான்மவிலக்கணமும்	147
124	அப்பிரகாசமாகிய கடஞானம் அநுவியவசாயத்தால் பிரகாசிக்கிறதென்னும நியாயமதத்தின் கொள்கை	155
	1. பிறிதாற் பிராமாணியங்கொள்ளும் வாதம்	461

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
	2. மீமாம்ஸக மதத்திலும் சித்தாந்த மதத்திலும் கொண்டுள்ள தன்னாற் பிராமாணிய வாதத்தில் தோஷம்	462
	3. பிரபாகரரது மதத்தில் சகல ஞாநங்களினாலும் திரிபுடி பிரகாசித்தல்	463
	4. முராரி மிசிரர் மதம்	463
	5. பட்டர் சித்தாந்தம்	463
	6. நியாய வைசேஷிக மத நிச்சயம்	465
125	நியாய வைசேஷிக மத கண்டனம்	156
126	முராரிமிசிர மதகண்டனம்	159
127	பட்டர்மத கண்டனம்	159
128	பிரபாகரமத கண்டனம்	159
129	76 முதல் 77ஆம் செய்யுள் வரையும், அநுபவரூப ஆன்மா அநுபவ விஷயமாகாதெனல்	161
130	வாச்சியார்த்தங்கள் பேததர்ம முடையனவாகலின், அவற்றிற்கு ஐக்கியங்கூடாதெனல்	162
131	78 முதல் 82ஆம் செய்யுள் வரையும், மூவகை இலக்கணையும், அவற்றின் உதாரணமும்	163
132	தாஷ்டாந்தத்தில் பாகத்தியாக லட்சணையால் சாமவேத மஹாவாக்கியத்திற்குப் பொருள்கோளியல்பு	167
133	ஏனைய மஹாவாக்கியங்களின் பொருள்கோளியல்பு	168
134	சத்தியாதிபதங்களின் பொருள்கோளியல்பு	169
135	துவித விருத்தியாதி	170
136	அநுபூதிநிலை	172

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
137	89 - முதல் 92ஆம் செய்யுள் வரையும், பிரதிபந்தத் திரயமும், அவற்றின் விரோதிகளான சிரவணாதிகளினியல்பும்	176
138	94 முதல் 104ஆம் செய்யுள் வரையும், ஜீவன் முத்தரின் பாகுபாடும், அவர்களினியல்பும்	182
139	ஜீவன் முத்தரின் மகிமை	194
140	கர்மத்திரய வொழிபு	195
141	சஞ்சிதாகாமியங்களைப் போலப் பிராரத்தமும் பொருந்தாதென்று ஒரோவிடத்திற் கூறுவதற்கு அபிப்பிராயம்	196
142	நாநா சரிராரம்பகமான ஓர் கருமத்தால் பிரதம சரீரத்தில் ஞானம் உண்டாகில், அவனுக்கு அந்நிய சரீரப்பிராப்தி யுண்டென்னுஞ் சங்கைக்குச் சமாதானம்	196
143	பிராரத்தா நுபவகாலத்தில் ஞானியின் றேகத்தாலுளதாகும் ஆகாமியம் போம் வழி	198
144	விதேக முத்தியினியல்பு	198
145	ஞானிகள் தேகபாதத்தில் காலதேசாதி நியமமின்மை	200
146	உபாசகர்க்குத் தேகபாகத்தில் காலதேசாதிகளினபேட்சை	200
147	ஞானிகடேகம் சவமாய் வீழில் அது விதேககைவல்யமன்றா மென்னும் ஆசங்கைக்குச் சமாதானம்	201
148	பிரஹ்மத்வம் ஏற்கெனவே யுள்ளதன்றி நூதனமாகவுண்டான தன்றெனல்	204

தத்துவவிளக்கப் படலத்தின்

அநுக்கிரமணிகை

முற்றிற்று.

உ

சந்தேகந்தெளிதற் படலத்தின் அநுக்கிரமணிகை

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
149	சமுசயபேதம்	207
150	ஐவகைப்பேதம்	213
151	பிரஹ்மம் பிராமாணாதீத மெனல்	215
152	பிரத்தியட்சாதி சட்பிரமாணங்களுள், மதஸ்தர்களுடன்பாடு	215
153	பிரமாஞான விலக்கணம்	217
154	பிரஹ்மம் பிரத்தியடசப்பிரமாண விஷயமாகாமை	218
155	அநுமானப் பிரமாணம்	219
156	வேதாந்தார்த்தா நுசாரமாக அநேக அநுமானம்	219
157	பிரஹ்மம் அநுமானப்பிரமாண விஷயமாகாமை	220
158	பிரஹ்மம் உபமானப்பிரமாண விஷயமாகாமை	221
159	சப்தப்பிரமாணத்திற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமாதலும், விஷயமாகாமையும்	221
160	இவர் பிரமாணம் நான்கென்றெடுத்ததற்கபிப்பிராயம்	222
161	அர்த்தாபத்திப் பிரமாணம்	222
162	சிஞ்ஞாசுக் கநுகூலமாகிய அர்த்தாபத்தியின் உதாரணம்	222
163	அநுபலப்திப் பிரமாணம்	223
164	சிஞ்ஞாசுக் கநுபலப்தி நிரூபண வுபயோகம்	223
165	பிரஹ்மம் வாக்குக்கு விஷயமாமாறு	224
166	பிரஹ்மம் வாக்குக்குக் கோசரா கோசரமாமென்பதற்கு வேறுமொரு சமாதானம்	225

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
167	10 - முதல் 14ஆம் செய்யுள் வரையும் இரண்டாம் சங்கைக்குச் சமாதானம்	226
168	அநான்ம பதார்த்தங்களில் விருத்தி வியாப்தி பலவியாப்தி	228
169	ஆன்மாவில் விருத்திவியாப்திமாத்திரம்	229
170	பிரஹ்மம் மனத்திற்குக் கோசரமாமாறும், அகோசரமாமாறும்	230
171	பிரஹ்மம் மானசஞான விஷயமன்றென்னும் நிஷேதத்திற் கபிப்ராயம்	230
172	மானதவிஷயத்தன்மை நிஷேதம்போலப் பிரஹ்மத்தின்கண் சப்தவிஷயத்தன்மை நிஷேதத்திற் கபிப்பிராயம்	231
173	மனது சமாதியடையுமாறு வினாதல்	231
174	16 - முதல் 18ஆம் செய்யுள் வரையும், மனது சமாதியடையுமாறு	232
175	மனதின் சொரூபம்	233
176	வாசனையின் சொரூபமும், அதன் பேதங்களும்	234
177	மலினவாசனை	234
178	உலகவாசனை	234
179	உலகவாசனை மலினமென்பதற்குதாரணம்	234
180	உலகவாசனை நசித்தற்குபாயம்	235
181	சாஸ்திர வாசனையின் பேதம்	235
182	சாஸ்திரபாடாபிமானம் மலினமென்பதற்கு உதாரணம்	235
183	சாஸ்திரத்தினர்த்தாபிமானம் மலினமென்பதற்கு உதாரணம்	235
184	அநுஷ்டானாபிமானம் மலினமென்பதற்கு உதாரணம்	236
185	தேகவாசனையின் பாகுபாடு	236
186	லௌகிக சாஸ்திரீயபேதத்தால் தேகத்திற்கு குணசம்பாதனங்கள்	236

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
187	லௌகிக சாஸ்திரீயபேதத்தால் தேகத்தின் றோஷத்தைப்போக்குவன	237
188	தேகவாசனை, உலகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை மூன்றும் மலினமாதலால், அவை விடற்பாலனவாம் என்பதற்குக் காரணம் கூறிமறுத்தல்	237
189	சுத்தவாசனையின் சொரூபம்	238
190	மனமிறந்தாற்போகமும், மனமிருந்தால் ஜீவன் முத்தியும் கூடுமாறெங்ஙனெனல்	240
191	இருவகை மனநாசம்	241
192	அருவமான மிருத்தாலாற் போகமும், உருவமன மிறத்தலாற் சீவன்முத்தியுங் கூடுமாறு	242
193	திடஞானம், அதிடஞானம்	245
194	24 முதல் 25ஆம் செய்யுள் வரையும், மாகர்த்தன், மாபோகி, மாத்தியாகிகளி னியல்பு	247
195	26ஆம் செய்யுளிலும், 27ஆம் செய்யுளிலும் சரீரதாரியாய்ப் பிராரத்த வசத்தால் கிரியையில் நிற்பவன் எங்ஙன் கிருதகிருத்தியனாவனெனும் வினாவும், விடையும்	250
196	28ஆம் செய்யுளிலும், 29ஆம் செய்யுளிலும் ஞானிக்கு ஞான திடத்தின் பொருட்டுச் சிரவணாதி வேண்டுமே யெனும் வினாவும், அதற்கு விடையும்	253
197	30 முதல் 35ஆம் செய்யுள் வரையும் ஆரூடரின் கிருத கிருத்தியத்தன்மையைக் கடா விடைகளா லுணர்த்துதல்	254
198	சமாதியினியல்பு	258
199	ஆரூடனுக்குக் கர்த்தவ்வியமின்மையும், வியவகாரமும், ஞானமும் ஒன்றற்கொன்று விரோதமின்மையும்	259
200	ஒருவாற்றான், ஞானி ஈசுரனோடு ஒப்பாமெனல்	261

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
201	37 முதல் 39ஆம் செய்யுள் வரையும், ஞானிசர்வான்மாவாயின், அவன் முத்தியடைந்து ஏனையோரடையாமைக்குக் காரணமென்னையெனுங்கடாவும், விம்பப் பிரதிவிம்ப நியாயத்தால் அதற்கு விடையும்	262
202	40 முதல் 42ஆம் செய்யுள் வரையும், ஈசுரவிபூதிகளில்லாத ஞானி அவரோடொப்பாமாறெங்ஙனெனும் வினாவும், அதற்கு விடையும்	264
203	ஈசுரன் அணிமாதி, முனிகளுக்குண்டாயிருத்தற்குக் காரணம்	267
204	44,45ஆம் செய்யுளில் வாதராயணர் முதலிய பூர்வாசாரியர் போல இக்காலத்து ஞானிகளிடத்துச்சித்தியும், ஞானமும் ஏனில்லையெனும் வினாவும், அதற்கு விடையும்	268
205	சித்திகளாற் பயனின்மையின், பூர்வகாலத்து ஞானிகளிலும் சிலர் சித்தியடையாமை	269
206	சித்திகளாற் பயனின்றேல், பூர்வகாலத்து ஞானிகளிற் சிலர், அவற்றிற்கு மெய்வருத்த முற்றதெற்றிற்கெனும் வினாவும், விடையும்	270
207	49, 50, 51 இம் மூன்று செய்யுளாலும், தாந்தாஞ்செய்த கர்மம் அநுபவித்தாலன்றித் தீராதென்றும், சஞ்சித கர்மகண் முழுதையும் ஞானாக்கினி சுடுமென்றும் கூறாநிற்குஞ் சுருதிவாக்கியங்கள் ஒன்றற்கொன்று விரோதமாகலின், அவற்றில் யாதுண்மை யெனும் வினாவும், அதற்கு விடையும்	272
208	அறிந்தோரும் ஞானமான்மிய மறியாமல் கர்மப்படுகுழியில் வீழ்வானே னெனும் வினாவும், அதற்கு விடையும்	275

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
209	54 முதல் 58ஆம் செய்யுள் வரையும், ஈசுரசிருஷ்டியும், சீவசிருஷ்டியும் வேறென்று வினாவை முன்னிட்டுச் சுருதி யுத்தி யநுவபங்களாலுணர்த்தல்	277
210	அச்சுவத்த மென்னும் சுருதிக்குப் பாஷியார்த்தம்	281
211	வியஞ்சனா விருத்தியின் சொரூபம்	282
212	தற்செயலான காமாதிகளைத் தற்செயலென்னாது ஈசுரச் செயலென்பவரும், அவை ஈசுரச் செயலல்ல தற்செயலே யென்பவரு மடையும்பயன்	283
213	60 முதல் 61ஆம் செய்யுள் வரையும், ஈசுரனிடத்து வைஷம்மிய தோஷ மின்றென்பதைக் கடாவிடைகளா லுணர்த்தல்	284
214	தமக்குறுதி வேண்டினரால் செயற்பாலனவான சோபானம்	286
215	ஞானத்திற்கு முக்கிய வந்தரங்க சாதனமாகிய விசாரசொரூபம்	288
216	ஞானத்திற்கு அந்தரங்க பகிரங்கசாதனங்கள்	289
217	64 முதல் 67ஆம் செய்யுள் வரையும், நிஷ்காமகர்மாநுஷ்டானம் சித்தசுத்தி வாயிலாலல்லது, நேரே விசாரப்போல ஞானத்திற்குக் காரணமன்றென்பதைக் கடாவிடைகளா லுணர்த்தல்	291
218	68 முதல் 71ஆம் செய்யுள் வரையும், மோஷசாதனம் ஞானமே யல்லது, கருமமன் றெனக்கடாவிடைகளா லுணர்த்தல்	295
219	72 முதல் 76ஆம் செய்யுள் வரையும், ஞானமே சுகத்தைப்பய வாநிற்கு மென்னுஞ் சுருதி கர்மத்தாலும் அஃதுளதாமென்னல் எற்றிற்கென வினாதலும், அதற்கு விடையும்	298

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
220	77 முதல் 79ஆம் செய்யுள் வரையும், அகம் பிரஹ்மமென்னும் அந்தக்கரணத்தின் அபரோட்ச விருத்திஞானமே மூலாஞ் ஞான விரோதியெனக் கடாவிடைகளா லுணர்த்தல்	306
221	அஞ்ஞானத்தின் விரோதியை விரித்துரைத்தல்	309
222	அவச்சேதவாதத்தில் அஞ்ஞான விரோதி	310
223	ஆபாசவாதத்தில் அஞ்ஞான விரோதி	310
224	80 முதல் 83ஆம் செய்யுள் வரையும், கருமமும், ஞானமும் அந்தக்கரண காரியமாயினும் அஞ்ஞானவிரோதி கர்மமல்ல ஞானமேயென்பதை வினாவை முன்னிட்டுணர்த்தல்	311
225	வஸ்துதந்திர காத்ததந்திரங்களினியல்பு	314
226	84 முதல் 85ஆம் செய்யுள் வரையும், தியானம் உண்மையன்றா யினும், அதற்குண்மையான முத்திபயக்கும் ஆற்றலுண்டென்பதைக் கடாவிடைகளா லுணர்த்தல்	316
227	தியானத்தான் முத்திவரின், விசாரமும், ஞானமும் ஏனென்னும் வினாவிற்கு விடை	319
228	அகண்டாநுபவசித்தி கூடுமாறுவினாவும், விடையும்	320
229	அகண்டாநுபவஞ் சீவன் முத்தரிடத்திருக்குமாறு	321
230	சகத்தில் அநாதரபுத்தியுண்டாததற்கு ஓர் ஆக்யாயிகை	323
231	காரணந் துச்சமாகலின், காரியமும் அங்ஙனேயெனவுணர்த்திப் பொய்யிலுறக்கமும், மெய்யில் விழிப்புமாயிருவெனல்	324
232	91 முதல் 93ஆம் செய்யுள் வரையும், மித்தையான சகத்தை மித்தையென்பதால் தோஷமின்றென்பதைக் கடாவிடைகளா லுணர்த்தல்	325

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
233	மாயையினியல்பறிய அதனை அறுவகையாக வினாதல்	329
234	முதல் நான்கு வினாக்களுக்கு விடை	330
235	மாயை அவாச்சிய வடிவா மென்பதை விரித்து உணர்த்தல்	331
236	96 முதல் 98ஆம் செய்யுள் வரையும், மாயையும், பிரஹ்மமும் வேறெனின்;- வஸ்து துவிதமாமே? ஒன்றெனின்;- வஸ்து மித்தையாமே? என்னும் இரண்டு வினாக்களுக்கு விடை	334
237	99 முதல் 100ஆம் செய்யுள் வரையும், பரமார்த்தமாகச் சத்தியில்லை யாயினும் வியவாரத்தில்யுத்தியினாற் கொள்ளற்பாலதெனல்	337
238	மாயாநிவிர்த்தி முத்தியாகலின், அதைநீக்குமாறு வினாதல்	339
239	மாயாநிவிர்த்தி யுபாயம்	340
240	பிருகதாரணிய சுருதியின் றாற்பரியமும், சாந்தோக்கிய சுருதியின் பொருளும்	342
241	திருஷ்டாந்தத்தில் காரியம், சத்தி, ஆதாரம் இவற்றி னியல்பு	343
242	அநுமானத்தாலும் கடமித்தையெனல்	345
243	மண் சத்தியமென்பதில் அநுமானம்	345
244	பரிணாம ஆரம்ப வாதங்களின் மறுப்பும், சித்தாந்தமாகிய விவர்த்தவாதமும்	345
245	சூட்சுமதிருஷ்டியால் கடாதி சகலகற்பிதங்களுக்கும் சேதனமே அதிஷ்டானமெனல்	346
246	உண்மையிலில்லாத அசத்தாதிகளை நிவிர்த்திக்குமாறு வினாதலும், அதற்கு விடையும்	347
247	இதனாற் பயனின்று இதனாற் பயனுண்டெனல்	348
248	அத்வைதாநந்தம்	349

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
249	சர்வவிருத்திகளிலும் ஆநந்தந்தோன்றாமைக்குக் காரணம் வினாதலும், அதற்கு விடையும்	351
250	சச்சிதாநந்த விலக்கணம்வினாதலும், அதற்கு விடையும்	355
251	சத்திலக்கணவிரி	356
252	சித்திலக்கணவிரி	357
253	ஆநந்தவிலக்கணவிரி	359
254	112 முதல் 114ஆம் செய்யுள்வரையும், ஆன்மாவினிடத்துச் சச்சிதாநந்த வநுபவம் வினாதலும், அதற்குவிடையும்	361
255	ஆன்மா சுகசாதனமன்றெனல்	366
256	ஆன்மாவிடத்துள்ள பிரியம் நிரதிசயமெனல்	367
257	ஆன்மா துவேஷத்திற்கு விஷயமாமோவெனில்;— அன்றெனல்	368
258	வித்தபுத்திராதிகளில் ஆன்மாவைக் கிட்டினதற்குத்தக்க தாரதம்மியப் பிரீதியும், ஆன்மாவின் முக்கியப்பிரீதியும் உளதெனல்	369
259	கௌணான்மா முதலியவற்றுள், இத்தருணத் திவ்வான்மா முக்கியமெனல்	372
260	கௌணீவிருத்தி	374
261	ஆன்மாநந்தம்	375
262	ஆநந்தபேதங்கூறல்	376
263	மூன்றாநந்தத்தில் ஏனையவாநந்தம் அடங்குமாறு	377
264	தொகுத்து எண்வகை யாநந்தங்களி னியல்பு கூறல்	378
265	விஷயாநந்த வியல்பு	379
266	பிரஹ்மாநந்த வியல்பு	380
267	சுழுத்தியாநந்தத்திற்குச் சுருதியிற்கூறும் ஐந்து திருஷ்டாந்தம்	381

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
268	குமாரன் முதலிய மூவரை உதாரணங் கூறினதன் றாற்பரியம்	382
269	சுழுத்தியாநந்தத்திற்குச் சுருதியுத்தி யநுபவம்	382
270	126 முதல் 127ஆம் செய்யுள் வரையும், ஆநந்த மயனநுபவம் விஞ்ஞானமயனிடத்தில் எங்ஙனம் உதிக்கலாமெனவினாதலும், அதற்கு விடையும்	384
271	பிரஹ்மாநந்தத்திலழுந்தினோன் அதைவிடவும், வெளிவரவும் காரணம் வினாதலும், அதற்கு விடையும், வாசனாநந்தவியல்பும்	387
272	நிஜாநந்த விலக்கணம்	389
273	முக்கியாநந்தவிலக்கணம்	390
274	முக்கியாநந்த மகிமை	392
275	சார்வபௌமன்முதலியோர் இனையரெனல்	393
276	முக்கியாநந்தமடைந்தோனைத் துதித்தல்	394
277	சச்சிதாநந்தங்களி னொருமையறிய வினாதல்	396
278	திருஷ்டாந்தமுகத்தால் சச்சிதாநந்தங்களி னொருமையுணர்த்தல்	397
279	சச்சிதாநந்தங்களி னொருமையைச் சுருதியால் உணர்த்தப் புகுந்து பிரஹ்மத்திற்குச் சுருதியிற்சொல்லிய விதிநாமங் கூறல்	399
280	விலக்குநாமங்கள்	402
281	விதிவிலக்குக் குணங்களாகச் சொன்னதற்குக் காரணமும், அவை குணங்களல்ல பிரஹ்மத்தின் சொரூபமெனலும்	408
282	141 முதல் 142ஆம் செய்யுள்வரையும், சச்சிதாநந்தங்களினொருமையை யுத்தியாலுணர்த்தல்	410

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
283	சச்சிதாநந்தங்களினொருமையை அநுபவத்தாலுணர்த்தல்	414
284	சீடன் குருவருளின்படி அநுபூதியின்றும் உத்திதனாயாரூடனாதல்	416
285	அஞ்ஞானபூமிகளினாமம்	419
286	147 முதல் 148ஆம் செய்யுள்வரையும், அஞ்ஞானபூமிகளினியல்பு	420
287	ஞான பூமிகளினாமம்	423
288	150 முதல் 151ஆம் செய்யுள்வரையும், ஞானபூமிகளினியல்பு	423
289	ஞானபூமிகளேழையும் ஐந்தவத்தகைளாகக் கூறல்	427
290	விதேககைவல்யத்தைத் துரியாதீதமன்பவரபிப்பிராயம்	428
291	ஞானபூமிகளை யடைந்தோர்க்குறும் நாம வேறுபாடு	429
292	155 முதல் 156ஆம் செய்யுள்வரையும், ஞானபூமிகளின் பெருமை	430
293	முத்திக்குத் துறவேகாரணமெனச் சிலர் கூறும் மயக்கமகற்ற வேண்டுமெனல்	433
294	158 முதல் 163ஆம் செய்யுள்வரையும், துறவுக்குக் காரணமும், துறவின்வேறுபாடும், சங்கைக்குச் சமாதனமும்	434
295	பிராமண வர்ணமாத்திரத்திற்திற்குச் சந்நியாசவதிகாரம்	440
296	துறவறமன்றியும் இல்லறத்தார்க்கும் ஞானமுண்டெனல்	440
297	க்ஷத்திரியவைசியர்க்கு வித்துவச்சந்நியாசத்தி லதிகாரமுண்டு விவிதிஷா சந்நியாசத்தி லதிகாரமில்லை யெனல்	440
298	வார்த்திககாரர் கொள்கை	440
299	மற்றொரு கிரந்தகாரர் கொள்கை	441

பிரசங்கத் தொகை	விஷயம்	பக்கத் தொகை
300	சூத்திரர்க்கு ஞானவேதுவான சிரவணத்தி லதிகாரமில்லையென்னும் ஓர்கிரந்தகாரர் மதம்	442
301	சூத்திரர்க்கு இதிகாச புராணாதிகளின் சிரவணத்திலதிகாரமும், அவர்க்கு உபதேச நிஷேதத்தின் அபிப்பிராயமும், வித்தையினுபயோகிகளான கர்மத்தி னபாவத்தா லதிகாரமில்லை யென்பதற்குச் சமாதானமும், வேதத்திற்குப் பின்னமான அத்தியாத்ம கிரந்த சிரவணாதிகளிலதிகாரமும், இவ்வாறே பாஷியகாரர் அபிமதமாமெனலும்	443
302	வேதாநுசாரிகளைப் போலச் சகலமநுடர்க்கும் தத்துவ ஞானத்தி லதிகாராமுளதெனல்	444
303	ஞானவேதுவான தெய்வசம்பத்தி னியல்பும், அது தாரதம்மியமாயிருத்தலும் அதனிலாபத்தால் சூத்திரர்க்குப் புராணாதிகளின் விசாரத்தாலும், அந்தியசாதிகட்குப் பாஷாப்பிரபந்தாதிகளின் சிரவணத்தாலும் ஞானவாயிலாக முத்தியுண்டாமெனல்	444
304	164 முதல் 167ஆம் செய்யுள் வரையும், துக்காபாவம்	445
305	168 முதல் 171ஆம் செய்யுள் வரையும், சருவகாமாப்தி	449
306	172 முதல் 173ஆம் செய்யுள் வரையும், கிருதகிருத்தியத்தன்மை	453
307	174 முதல் 177ஆம் செய்யுள் வரையும், பிராப்தப்பிராப்பியத்தன்மை	455
308	நூற்பயன்	458
309	நூல்செய்ததற்குக் காரணம்	458
310	திருஷ்டாந்த முகமாக நூலால்விளை பயன்	459

சந்தேகந் தெளிதற் படலத்தின்
அநுக்கிரமணிகை *முற்றிற்று.*

உ
கணபதி துணை
சிவமயம்

கைவல்ய நவநீதம்

உரைப்பாயிரம்

குருவணக்கம்

வேத நான்கினுட் பொருளினை மறைத்தவெந் [1]தமக்குப்
போத பானுவாய்ப் புனிதநல் லருளுருப் புனைந்து
சேது வாம்பர சுகத்தினைத் திகழ்தர விளக்கும்
வாத ராயணன் மலரடி முடிமிசை வைப்பாம்.

இதுவுமது

பொங்கருண் ஞான நங்கள் புண்ணிய மனைத்து மொன்றாய்
அங்குபுல் லென்ன வந்தாண் டருமறைப் பொருளை யார்க்கும்
அங்கையி னெல்லி போல வளித்தரு ளமலா நந்த
சங்கர பகவற் பாதன் றாண்மலர் நந்த லைக்கே (2)

இதுவுமது

உகந்த தேசிக னொண்டனிப் பதத்தையிவ் வுலகை
இகந்த முத்திரா மப்பெய ரிறைமல ரடியைச்
செகந்த னாதெனுஞ் சிதம்பர தேவனற் றாளை
அகந்தை தீரவெம் மகத்தினுஞ் சிரத்தினு மணிவாம். (3)

---

1 தமத்துக்கு எனற்பாலது, அத்துச்சாரியை குறைந்து தமக்கென நின்றது.

நூலாசிரியர் வணக்கம்

மாண்ட மெய்ப்பொருள் கையிலா மலகமே யென்ன
ஈண்டி யாவரு மெளிதினி லுணர்தர வெவையும்
தூண்டு சோதியே வந்ததென் றியாவருந் துதிக்கும்
தாண்டவப்பெருந் தண்ணருண் மூர்த்திதாள் சார்வாம் (4)

தற்சிறப்புப் பாயிரம்

அன்ப ராய்த்தனை நினைபவ ரகத்திருந் தருளும்
இன்ப நாடகத் திறைமல ரடியுளத் திருத்தி
முன்பு கன்றமூ தறிஞர்நூன் முறைபிற ழாமே
என்பு லத்தள விதற்குரை யியம்புவ னெடுத்தே. (5)

உ

கணபதி துணை

சிவமயம்

கைவல்ய நவநீதம்

மூலமும் தத்துவார்த்த தீபவுரையும்

நூன்முகம்

முதனூலிருக்கவும் வழிநூல், சார்புநூல்செய்யப்புகுவோர் ஆதிக்கண்ணே மங்கலஞ் செயற்பாலது அவசியமே; என்னை? கிரந்த சமாப்திக்குப் பிரதிபந்தங்களாகவுள்ள எவ்வித விக்கினங்களும் அம் மங்கலத்தால் நாசமுறுதலின், விக்கினமென்பது பாவம், பாவத்தினால் சுபகாரியங்கள் சமாப்தியாகா; ஆகலின் அப்பாவங்களைப் போக்கவல்ல மங்கலம் வேண்டும். பாவமின்மையராயினாரோவெனின்? அவாரனும் மங்கலஞ்செய்யத் தக்கதேயாம்; இன்றேல், அந்நூலை நோக்குவோர்க்கெல்லாம் நூலாசிரியரிடத்து நாஸ்திகப் பிராந்தியுண்டாகி அந்நூற்கண் ஊக்கஞ் செல்லாதென்க.

(1) அப்படிச் செய்யும் மங்கலம் வஸ்து நிர்த்தேசரூப மங்கலமென்றும், நமஸ்காரரூபமங்கலமென்றும், ஆசீர்வாதரூப மங்கலமென்று மூவகைத்தாம். சகுணம், அல்லது நிர்க்குணமாகவுள்ள பரமாத்மாவே வஸ்துவாம். அவ்வஸ்துவின் கீர்த்தனமே வஸ்துநிர்தேச மங்கலமெனப்படும். அப்படிக்கன்றி அவ்வஸ்துவுக்கு வணக்கங் கூறுவது நமஸ்காரரூபமங்கலமாம். தனது, அல்லது மாணாக்கரது வாஞ்சித வஸ்துவைப் பிரார்த்திப்பது ஆசீர்வாதமங்கலம்.

இந்நூலாசிரியர் இங்கே சிஷ்டாசாரத்தாற்பெற்ற இஷ்டதெய்வ நமஸ்காரரூப மங்கலத்தை அங்கீகரிக்கின்றார்.

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந்
தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநிலை மவற்றின் மேலாம்
நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி. (1)

(இதன் பதப்பொருள்) *பொன் நிலம் மாதர் ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தார் - பொன்னாசை மண்ணாசை பெண்ணாசை இயைந்த அஞ்ஞானிகளும் இயையாத ஞானிகளுமாகிய இவர்களது; உள்ளந்தன்னில் - அந்தக்கரணங்களில்; அந்தரத்தில் (தாரதம்மியமான மட்குடம் பொற்குடங்களிற்பெய்யும் பண்டங்கட்குத் தாரதம்மியமற அவகாசங்கொடுப்பது மாத்திரமாய் நிற்கும்) ஆகாயத்தைப் போல; சீவ சாட்சிமாத்திரமாக நிற்கும் - சீவ சாட்சிமாத்திரமாக நிற்கின்ற; ஏகநாயகன் - அகண்டைக்கரசனான சிவபெருமானுடைய; பதங்கள் போற்றி - சீர்பாதங்கட்கு நமஸ்காரம்; என்றவாறு.*

நிலத்திற் குரிமையுடைய மைந்தரை ஆகுபெயரால் "நிலம்" என்றார்.

(2) *அங்ஙனமாயினும், விடயபேதத்தால் மனோரதங்கள் அநேகமாயிருக்கவும், இவர் மூவகையாகத்தொகுத்தது யாது கருதியோ வெனின்? எல்லா ஆசையும் அம்மூவகையுள் அடங்கியிருத்தல் பற்றி என்க. இவ்வாறே,*

"மனைவியு மகரும் பொன்னு மமதைசெய் தமுதம் போல
நினைவினா னேயஞ் செய்து நீணிலத் துள்ள வெல்லா
மனையவர்க் காகச் செய்வர்" -

என வாசிட்டத்தும்,

"விழைவெ னப்படு கின்றது மென்மெல
வழல்வி ரிந்த கனகத் தரும்பிமென்
மழலை மாதர் மருங்கிற் படர்ந்துபைங்
குழவி மீதுகொ முந்துவிட் டோங்குமால்."

எனப்பாகவதத்தும் மனோரதங்களனைத்தையும் அம்மூவேடனையுளடக்கிக் கூறியிருக்கின்றமை காண்க.

அருணகிரிநாதரும் இக்கருத்தேபற்றியன்றோ, "மூவேடனை யென்று முடிந்திடுமோ" என்றார்.

(3) அற்றேலஃதாகுக. உலகில் அஞ்ஞானிகளுள்ளும் சில்லோர் மனைவி, மக்கள், அர்த்தவேடனைத் தியாகிகளாகக் காணப்படுதலின், "ஆசை இயையாதார் ஞானிகள்" என விரித்தது [1]அதிவியாப்தியாமே யெனின்? மூவேடனை மாத்திரமொழித்த அவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்திற் றோடதிருஷ்டியினானும், பரோட்சமித்தியா புத்தியினானும் விராகமுண்டாயிருப்பினும், பிரபஞ்சத்தின் கண் அபரோட்ச சத்தியபுத்தி பிரபலமாக விருத்தலின் றோடங்கண்ட விடயங்களிற் காலாந்தரத்தில் நல்லதென்னும் புத்தியுள தாம்; அஃதுளதாகவே விராக நீங்கி இராகமுளதாமாகலின், அஞ்ஞானிகள்பாலுள்ள விராகம் மந்த விராகமாம் ஞானிகள்பாலோவேனின்? அவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்தில் அபரோட்ச மித்தியா புத்தியால் விராகமுள்ளதா யிருத்தலின், அது திடவராகமாம்.

"குறையுமாப் பிணிப்புற் றாலுங் கொண்டவிப் புலன்க ளெண்ணி
லறைகட லனைய நெஞ்சத் தவாவறா னறிவி னில்லான்" -

எனக் கீதையில் -பகவானா லருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதால், ஏடணாத்திரயத் தியாகிகளான அஞ்ஞானிகட்குச் சூட்சுமமான அநுற்புத்த வாசையுள்ளதே; ஆதலால், "ஆசைபொருந்தா தார் ஞானிகள்" என்றது அதிவியாப்தி யாகாதென்க. [அநுற்புத்தவாசை - புலப்படாவாசை.] வாசிட்டத்தும்,

> **"அடக்கமாயுரைத்தே மஃதறிந் தவர்க்கு மறிகிலாதவர்க்கு**
> **நற்குறிக, டொடக்கமில் சன்மாத் திரமாத மறிவின்**
> **சொரூபநின்றசைவிலா தவரே, விடற்கருங் காம முதற்பகை**
> **கடந்தோர் மெய்யறி விலார்கடப் பரியோர்"**

என ஆசையின்மையும், உண்மையும் ஞானி, அஞ்ஞானிகட்குச் சின்னமாகக் கூறியிருப்பது காண்க.

1 அதிவியாப்தி - இலக்கியமல்லாததன் கண்ணு மிலக்கணமிருப்பது: அது "ஆவிற்குக் கோடுடைமை." அவ்வியாப்தி = இலக்கியத்தின் ஏகதேசத்தின் இலக்கணமில்லாமை: அது "ஆவிற்குக் கபில நிறத்தன்மை." அசம்பவம் = இலக்கிய முழுதினு மிலக்கண மின்மை: அது "ஆவிற்கு ஒற்றைக் குளம்புடைமை."

(4) *"பொன்னிலமாதர்" என்பதைப் பொன்னில் அம்மாதர் எனப் பிரித்துத் திருமகள் போலும் அழகினை யுடைய பஞ்சவிடய சமஷ்டி ரூபமான பெண்களிடத்து எனப் பொருளுரைப்பினும் அமையும். இஃதமையுமாறு,*

"பாரியை யுடையோன் யாவ னவனுக்கே பற்றாம் போகம்
நாரியை யில்லா தார்க்குப் போகத்தி னலமெங் குண்டாங்
காரிகை தன்னை நீங்கிற் கருத்துறு சகத்து நீங்கும்
பேரியற் சகத்து நீங்கிற் பிரிவில்பே ரின்ப முண்டாம்." -

என வாசிட்டத்திற் கூறியுள்ள இரகுநந்தனர் திருவாக்கானும்,

"நெய்விட்ட கருங்குழலார் தம்பால் வைத்த நெஞ்சொழிந்தா
ரைம்புலன்சேரின்ப நேராக், கைவிட்டா ரொழி யாவா நந்த
போகக் காமுகராய் முடிந்தபடி காண்மின் காண்மின்". -

என்னும் அஞ்ஞவதைப் பரணியின் செய்யுளானும் அறிக.

(5) *"ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தார்" எனச் சிறப்புப் பற்றி உயர்தினைமேல் வைத்துச் சொன்னாரேனும்;*

"ஒருமொழி யொழிதன் னினக்கொளற் குளத்தே" -

என்பதனால், பிராமாமுதற்றம்ப பரியந்தமான சேதனப் பிரபஞ்ச முழுவதும் கொள்ளற்பாலனவாம். "உள்ளம்" என்றது அந்தக் கரணம். "உள்ளந்தன்னில்" என்றது சாதி யொருமை.

கிரிநதியாதிய வசேதனப் பிரபஞ்சத்தின்கண் அந்தக்கரணமின்மையின், அவைகளில் அவச்சின்ன சேதனம் ஞானமென்றும், சாட்சியென்றுஞ் சொல்லப்படவில்லை.

"ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந்
தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்"-

என்றதால், அந்தக்கரணமொன்றே பிரமாதாவுக்கு விசேடனமும், சாட்சிக்கு உபாதியுமாம் என்பது பெற்றாம்.

(6) *அங்ஙனமாயின், அவ்விரண்டின் றன்மையும் யாவை யோவெனின்? ஒன்றன் சொரூபத்திற் பிரவேசித்து வியாவர்த்தகமாகி நிற்பது விசேடனம். அந்நியத்தினின்றும் ஒன்றை வேறுபடுத்துவது வியாவர்த்தகமாம். எது வேறுபடுத்துக் காட்டப்படுமோ அது வியாவர்த்தியமாம்.*

நீலக்குடமென்புழி நீலம் குடத்தின் விசேடணம். என்னை? நீலக் குடத்தில் நீலம் பிரவேசித்து, அதனைப் பொன்னிறக்குட முதலியவற்றினும் வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலான்; அந்நிலம் விசேடணமாம். அவ்வாறு. பிரமாதாவுக்கு அந்தக்கரணம் விசேடணமாம். என்னை? பிரமாதாவின் சொரூபத்தி லந்தக்கரணம் பிரவேசித்து, அதனைப் பிரமேய சேதனத்தினின்றும் வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலால் என்க.

ஒன்றன் சொரூபத்திற் பிரவேசியாமல் வியாவர்த்தகமாய் நிற்பது யாது அது உபாதியெனப்படும். நியாயமதத்தில் கர்ணசட்குலியின் அவச்சின்னாகாயஞ் சுரோத்திரேந்திரிய மெனப்படும்; அங்கே கர்ணசட்குலி சுரோத்திரேந்திரியத்திற்கு உபாதியாம்; என்னை? சுரோத்திரேந்திரியத்தின் சொரூபத்திற் கர்ணசட்குலி பிரவேசியாமல், வாகிய வாகாயத்தினின்றும் சுரோத்திரேந்திரியத்தை வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலால் உபாதியாம். [கர்ணசட்குலியென்பது செவித்துளை.]

வேறுமொரு திருஷ்டாந்தம்

கடாகாயமானது [1]மணுபரிமாண அந்நத்திற்கு அவகாசம் கொடுப்பதால் ஆகாயததிற்குக் கடம் உபாதியாம். என்னை? மணு அந்நத்திற்கு இடம்கொடுக்குமாகாயத்தின் சொரூபத்தில் கடம் பிரவேசியாமல், அதனை வியாபக வாகாயத்தினும் வேறு படுத்துக்காண்பித்தலால் மணு அந்நத்திற்கு அவகாசங்கொடுக்கும் ஆகாயத்திற்குக் கடம் உபாதியாம்.

அதுபோல, அந்தக்கரணவுபகிதசேதனம் சாட்சியா மென்புழி, அந்தக்கரணம் சாட்சிக்கு உபாதியாம்; என்னை? அந்தக் கரணம் சாட்சியின் சொரூபத்திற் பிரவேசியாமல், பிரமேய சேதனத்தினும் சாட்சியை வேறுபடுத்துக் காட்டுவதால் என்க.

அந்தக்கரண மொன்றே சாட்சிக்கு உபாதியாகவும், பிரமாதாவுக்கு விசேடணமாகவும் நின்றமை காண்க. இவ்வாற்றால்; அந்தக்கரண வுபகிதசேதனமோ சாட்சியாம். அந்தக்கரணவிசிட்ட சேதனம் பிரமாதாவாம்.

---

1 மணு - மணங்கு என்னும் ஓரெடுத்தலளவை.

உபாதியுடையது உபகிதமென்றும், விசேடண முடையர் விசிட்டமென்றும் கூறப்படும்.

அந்தக்கரண விசிட்டமான பிரமாதாவே கர்த்தா, போக்தா, சுகி, துக்கி என்னும் சம்சாரியாகிய சீவனாம்; இது அவச்சேதவாதத்தின் றன்மை.

இனி ஆபாசவாதம்

ஆபாசவாதத்தில் ஆபாச சகித வந்தக்கரணம் சீவனுக்கு விசேடணம். ஆபாச சகிதவந்தக்கரணம் சாட்சிக்கு உபாதியாம்; ஆதலால், ஆபாசத்தோடு கூடின வந்தக்கரண விசிட்ட சேதனம் சீவனாம். ஆபாசத்தோடு கூடின வந்தக்கரண வுபசித சேதனம் சாட்சியாம். இரண்டு பட்சத்திலும் விசேடணத்தோடு கூடின சேதனம் சீவனாம்; அவனே சம்சாரியாம், ஆயினும், விசேடிய பாகமான சேதனத்தின் கண்ணேயோ, ஜநநமரண முதலிய சம்சார சம்பவமில்லை. விசேடண மாத்திரத்தில் அச்சம்சாரம் உண்டு. ஆதலால், இக்கருத்தை யறிவித்தற் பொருட்டே, பிரம கீதையில்,

"பருதி நெஞ்சினு மொழிந்தவர் நெஞ்சினும் பரனே
கரிய தாகிநின் றறிபவன்" -

என்றும்,

"உருத்திரன்மால் முதலாகத் தம்பமீறா
வுளபொருட்குஞ் சான்றாகு மொருவன்" -

என்றும், பாகவதத்தில்,

"சொன்ன புந்தியிற் கரியெனத் தோன்றிய வறிவை"

என்றும், கூறியிருப்பது போல,

"ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந்
தன்னிற் சீவ சாட்சியாய் நிற்கும்" -

என்றொழியாது, "சாட்சி மாத்திரமாய் நிற்கும்" என்று "மாத்திர" பதந்தந்து விசேடித்துக் கூறினர்.

(7) *ஆபாச சாட்சியென்னாது "சீவ சாட்சி" எனப் பொதுப் படக் கூறினமையின், இவ்வாசிரியர்க்கு அவச்சேத*

வாதந்தான் உடன்பாடாமோ வெனின்? இரண்டாம் படலத்தில்,

“உன்முகம் போற்கண் ணாடிக்குள்ளொரு முகங்கண்டாற்போல்
சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்” -

என்றாபாசவாதங் கூறியிருப்பதால், இவர்க்கஃநுடன்பாடல் றென்க. இவருடன்படாமைக்குக் காரண மென்னையோ வெனின்? பாஷியகாரர் ஆபாசவாத மங்கீகரித்திருப்பதானும், வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகள் அவச்சேத வாதத்திற் றோடஞ் சொல்லி யிருப்பதானு மென்க.

(8) வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகள் அவச்சேத வாதத்திற் சொல்லிய தோட மென்னையோவெனின்? அது கூறுதும். ஆபாசரகித வந்தக்கரண வவச்சின்ன சேதனத்தைப் பிரமாதாவாக வொப்பிடில்? கடாவச்சின்ன சேதனமும் பிரமாதாவாக வேண்டும். என்னை? எப்படி அந்தக்கரணம் பூதங்களின் காரியமோ அப்படிக் கடமும் பூதகாரியமாம்; அன்றியும், அந்தக்கரணம் சேதனத்தின் வியாவர்த்தகமாக எப்படியுளதோ அப்படிக் கடமும் சேதனத்தின் வியாவர்த்தகமாம்; ஆதலால், அந்தக்கரண விசிட்டம்போலக் கடவிசிட்டமும் பிரமாதாவாதல் வேண்டும். அந்தக் கரணத்தின்கண் ஆபாசக் கிரகணம் அங்கீகரிக்கில் இவ்வாறான தோடமின்றாம். என்னை? அந்தக்கரணமோ பூதங்களின் சத்துவகுண காரியமாகலின், சொச்சமாம். கடமுதலியவை பூதங்களின் றமோகுண காரியமாகலின், சொச்சமல்ல, யாது சொச்ச பதார்த்தமோ அதுவே ஆபாசயோக்கியமாம். மலினபதார்த்தம் ஆபாசயோக்கியமாகா; இஃதெது போலவெனின்? கண்ணாடியும், அதன் மூடியும் போலவென்க. இவ்வாற்றால், அந்தக்கரணத்தின்கண் இருவிதப் பிரகாசமுள ஒன்றே வியாபகமான சேதனப் பிரகாசம். மற்றொன்றாபாசப் பிரகாசம். சரீராதிகளிலும், குடமுதலியவற்றிலும் ஒரு வியாபகமான சேதனத்தின் பிரகாசமோ வுண்டு. மற்றோராபாசப் பிரகாசமில்லை. ஆதலால், இருவிதப் பிரகாசத் தோடு கூடின அந்தக் கரண விசிட்டசேதனமே பிரமாதாவெனப்படும். ஒருவியாபக சேதனப் பிரகாசத்தோடுகூடின கடாதி விசிட்டசேதனம் பிரமாதா வன்று. எவருடைய மதத்தில்

அந்தக் கரணத்தில் ஆபாசமில்லையோ, அவருடைய மதத்தில் கடாதிகளைப்போல அந்தக் கரணத்திலும் ஆபாசப் பிரகாசமில்லை. வியாபக சேதனத்தின் யாதொரு ஏகப்பிரகாசம் அந்தக்கரணத்தின்கண் உண்டோ, அவ்வியாபக சேதனத்தின் பிரகாசமே கடாதிக் கண்ணும் உளது; ஆதலால், அந்தக் கரண விசிட்டம் போலக்கடவிசிட்ட சேதனமும், சரீரவிசிட்ட சேதனமும், குட்டிய விசிட்ட சேதனமும் பிரமாதாவாதல் வேண்டும். அங்ஙன மாகாமையின், ஆபாசவாதமே உத்தமம். அவச்சேதவாதம் அன்று. இவ்வாறான தோடங் கூறியிருத்தலின், அவச்சேதவாதம் இவர்க்கு உடன்பாடன்றென்க.

(9) எப்படி அந்தக் கரணம் ஆபாசசகிதமாகவுளதோ, அப்படியே அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியும் ஆபாச சகிதமாகவேயுளது. அந்தக்கரண விருத்தி நேத்திரேந்திரிய வாயிலாகப் புறம்போந்துவிடயசமானாசார மடையும்; அப்போது அவ்விருத்திபாகத்தால் விடயத்தின்கண் ஆவரணம் பங்கமாம்; ஆகவே ஆபாசனால் இதுகடம், இதுபடம் என இவ்வாறு விடயம் பிரகாசியாநிற்கும். இவ்வாறே, ஏனைய விந்திரிய வாயிலாகப் புறம்போந்துறும் விருத்திகளிலும் ஊகிக்க புறம்பே சாட்சிப்பிரகாசம் எவ்வாறுள்ளதோவெனின்? கடத்தை நான் கண்டேனென்று கடஞானத்தின்பின் னிகழா நிற்கும் பிரகாசமே சாட்சியாமென்க. [பிரகாசமெனினும், ஞானமெனினும் ஒக்கும்.]

(10) இனி உள்ளே இருவிதப்பிரகாசங்களைக் கூறுதும். இச்சை, ஞானம், கிரியை, சுகம், துக்கம், துவேடம் இவை ஆறும் பிரதானகுணங்கள். நியாயமதத்தில் இவைகளை ஆன்மாவின் குணமென்பர்; வேதாந்தத்தில் அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமமென்ப. இவற்றிலும் ஒன்று பிரகாசமாகும்போது சிதாபாசனைக் காணலாம். அல்லாதபோது அவனைக்காணக்கூடாது; ஆகலின், தப்தாயபிண்டததக்கினி போன்று அவைகளே தானாகப் பிரகாசிப்பவன் ஆபாசன். சாக்கிரசொப்பனங்களில் விருத்திகள், விருத்திகளின் அந்தராளம், சுழுத்தி முதலியவற்றில் விருத்திகளின் அபாவம் ஆகிய இவற்றைப் பிரகாசிப்பிப்பது சாட்சியாமென்க. சாட்சிப்பிரகாசத்தில் விருத்தி யநங்கீகார பட்சம் உரைக்கப்பட்டது.

இனி விருத்தி யங்கீகார பட்சம்

(11) *அவித்தை, அந்தக்கரணங்களின் பரிணாமம் விருத்தி யெனப்படும். குரோதசுகாதிகளும், ஆகாசாதிகளும் முறையே அந்தக்கரணம், அவித்தை இவற்றின் பரிணாமமாயினும் அவற்றால் யாதொரு விஷயமும் பிரகாசியாமையின், அவை விருத்தியென்று சொல்லப்படவில்லை. மற்றெதை விருத்தியென்பரோவெனின்? அவித்தை, அந்தக்கரணங்களின் ஞானரூபபரிணாமத்தால் விடயங்கள் பிரகாசமாகலின், அதனையே விருத்தியென்பர். சுகதுக்கம், காமக்குரோத முதலிய எவ்வளவு அந்தக்கரணத்தின் பரிணாம முண்டோ அவையனைத்தையும், விருத்தியென்று சாஸ்திரங்களில் விவகரித்திருக்கினும் தத்வாநுசந்தானம் அத்வைத கௌஸ்துப முதலிய கிரந்தங்களில் பிரகாசகபரிணாமமே விருத்தியென்றனர். ஆதலான், மாயை, அந்தக்கரணங்களின் ஞானரூப பரிணாமமே விருத்தி சத்தத்திற்கு அத்வைதமதத்தில் [1]பாரிபாஷிகப் பொருளாம். அவ்விருத்திஞானம் இருவகைத்தாம்; ஒன்று பிரமாரூபம்; மற்றொன்று அப்பிரமாரூபம். பிரமாணஜந்நிய ஞானத்தைப் பிரமாவென்பர். அதனின் வேறான ஈசுரஞானம், சுகாதிகோசரஞானம், ஸ்மிருதிஞானம், பிரம (ஹ:) ஞானம் ஆகிய இவை அப்பிரமாரூபமாம். அவற்றுள், ஈசுரஞான முதலியவை யதார்த்த அப்பிரமா. பிரம (ஹ:) ஞானம் அயதார்த்த அப்பிரமா. இவற்றின் விரிவையறியவேண்டின் விருத்திப் பிரபாகர கிரந்தத்திற்காண்க. இது நிற்க, எப்போது அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமம் சுகரூபமாக, அல்லது துக்கருபாமகவுளதாமோ, அப்போது அந்தக்கரணத்தின் ஞானரூப விருத்தி சுகதுக்க கோசரமாகவுளதாகும்; அவ்விருத்தியின் கண் ஆரூடமான சாட்சி அவைகளைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. ஆதலின் கிரந்தகாரரர் சுகதுக்கம் சாட்சிக்கு விடயமென்றனர். விருத்தியின்றிக் கேவலம் சாட்சிக்கு விடயமாகா.*

ஈண்டிது இரகசியம்

(12) “*அந்தரத்தில்*” *என ஆகாயத்தை உவமானமாகக் காட்டினமையின் ஆகாயத்தின்கண் கடாகாயமென்னு*

1 சாஸ்திரத்தின் அசாதாரணசங்கேதம் பரிபாஷை; பரிபாஷையினாற் சொல்லும் பொருள் பாரிபாஷிகப் பொருளாம்.

நாமமும், சலம் கொணர் தலாகிய காரியமும் கடரூப உபாதி திருஷ்டியாற்றோன்றிக் கடரூப உபாதி திருஷ்டியின்றி அவை தோன்றாமல் ஆகாயமாத்திரமே தோன்றுவதால் கடாகாயம் எப்படி மகாகாயரூபமோ அப்படிச் சேதனத்தின்கண் சாட்சியென்னு நாமமும், சுகதுக்காதி தர்மங்களோடு கூடின வந்தக்கரணத்தின் பிரகாசரூபமாகிய காரியமும் அந்தக்கரண ரூப வுபாதி திருஷ்டியாற் றோன்றி அவ்வந்தக்கரணரூப வுபாதி திருஷ்டியின்றிச் சாட்சி யென்னு நாமமும், சுகதுக்காதி தர்மங்களோடு கூடின அந்தக்கரணத்தின் பிரகாச ரூபமான காரியமுந் தோன்றாமற் சைதந்நியமாத்திரமான பிரமமே தோன்றுவதால் சாட்சி "பிரமரூபமே" என்னும் ஈதோரிரகசியார்த்தமுங் கொள்ளக் கிடந்தமை காண்க. கடவுபாதியனாற் கடாகாயமும் நாநாவாய்ப் பரிச்சின்னமாயிருப்பினும்; மகாகாயத்திற்குப் பின்னமாக இராமல் மகாகாயரூபமே யாகின்றதுபோல அந்தக் கரணவுபாதியால் சாட்சியும் நாநாவாய்ப் பரிச்சின்னமாயிருப்பினும், வியாபகமான பிரமத்திற்குப் பின்னமாகாமற் பிரமரூபமாகவேயுள்ளது; ஆதலால்,

"ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந், தன்னிலந்
தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கு மேக நாயகன்";

என்றார். ["சீவசாட்சி" என்பத சீவனது சாட்சி, சீவனுக்குச் சாட்சி, சீவன்கட் சாட்சி எனவிரியும்.]

"எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம்
நன்னில மருவும்" -

என்றது ஏக நாயகனுக்கு விசேடனம்.

(இ-ள்) *எந்நிலங்களினும் - (சாங்கியர், யோகியர் முதலிய மதஸ்தர்களால். நாநாபேதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவாகிய) ஞான பூமிகளைனைத்தினும்; மிக்க எழுநிலம் - (நிரதிசயாநந்தத்தைத் தருதலால் ஆன்றோர் கட் கபிமதமாகச்) சிறந்தவை (சுபேச்சை முதலிய ஞான) சத்த பூமிகளாம்; அவற்றில் - அப்பூமிகளுள்; மேலாம் நன்னிலம் மருவும் -மேலாகிய துரியபூமியின்கட் பொருந்தி யொளிராநிற்கும்; ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி; எ - று.*

துரியத்திற்குமேல் விதேககைவல்யமாவதேயல்லாமல் வேறு பூமியின்மையின், "மேலாம் நன்னிலம்" என்றும், மகாநந்தமாயமதாலின், துரியத்தை "நன்னிலம்" என்றும், தன்சொரூபமுள்ளவாறு வெளிப்படுந் தானமாகலின், "நன்னிலமருவும்" என்றுங் கூறினரென்க.

இரண்டாம் படலத்தினந்தத்தில் ஞானசத்த பூமிகளை இவ்வாசிரியரே விஸ்தாரமாகக் கூறியிருப்பதால் அவற்றை ஈண்டுவிரித்திலேம். சுயேச்சை, விசாரணை, தநுமானசி, சத்துவாபத்தி, அசம்சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியம் என்பன அப்பூமிகளின் நாமங்களாம்.

(13) சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் அவஸ்தைகளி னபிமானமே பந்தமெனப்படும்; அவ்வவஸ்தை களும் கோரம், சாந்தம், மூடம் என்னும் மனோவிருத்தி களாதலால் விசாரரூபம், அல்லது தியானரூபமாகிய பிரமாநுசந்தான வலியால் அவைகணாசமாம்; ஆகவே, அவற்றிற்கு காரணமானமனதும் பிரமப் பிரகாசத்தில் விலீனமாம்; ஆகவே, பிரமம் அகண்டைகரசமாய்த் தன்மயமாகவே விளங்காநிற்கும். நெடுங்காலம், நிரந்தரம் ஆதரவோடும் அநுஷ்டித்து வாராநின்ற பிரமாதுசந்தானவலியால் அஞ்ஞானமும், அதன் காரியங்களுமாகிய வனர்த்தங்களின் நீங்கி நிரதிசயாநந்தமாத்திரமாகப் புருடன் விளங்காநிற்கும் ஸ்தானமே முடிந்த நிலமான துரியமாம். பிரமவித்து, வரன், வரியான் என்று மிம்மூவர்க்குமேலாய் நான்காமவனான வரிட்டனா லடையப் படுவதாகலின், துரியமென்று பெயராம்.

(14) அல்லது "நன்னிலம்" என்பது துரியத்திற்கு வேதாந்தத்தின் பரிபாஷையாகிய சத்தமின்மையின்,

> **"எந்நிலங் களிலு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம்**
> **நன்னில மருவும்"-**

என்பதற்கு, எல்லாப்பதிகளினுஞ் சிறந்தொளிராநிற்கும் சத்தபுரியினுஞ் சிறந்த நன்னில மென்னுந் தலத்தின்கண்ணே எழுந்தருளாநிற்கு மென்று வேறுமொரு பொருள் கூறினமையும்; இஃதமையுமாறு,

"நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே
தன்னிய னானேன் நான்" -

என்று இந்நூலினந்தத்தில் வித்தியாநந்தங் கூறுங்காலையில் கூறியிருக்குங் காரணத்தினால் அறிக.

"நன்னிலம்" என்பது சிலேடையாய்த் துரியபூமியையும், மதுவனமென்னும் ஸ்தலத்தையும் உணர்த்தாநின்றது.

(15) அயன், அரி, உருத்திர ராதியர் போற் றோற்றமொடுக்க மின்மையின், "ஏகம்" என்றும், அன்னோர்க்கும் தான் இறையாகலின், "நாயகன்" என்றுங் கூறினர்; இவ்வாற்றால், இது காரணப் பிரமமென்பது பெற்றாம்.

(16) மாயாவிசிட்ட சைதந்நியத்தைக் காரணப்பிரம மென்று கூறி யிருக்கின்றனராகலின், அதற்கு உள்ளந்தன்னிற் சாட்சிமாத்திரமாய் நிற்கை அசம்பவமாமே யெனின்? அது பரமார்த்தமாகச் சுத்தப் பிரமமே யாகலான், சாட்சித்தன்மை அதற்கு அசம்பவமாகா தென்க.

(17) இவ்வாற்றால், இது தோடமின்றாயினாகுக, "பதங்கள்" என்னுஞ் சத்தம் உபலட்சணமாய் ஆபாதமஸ்தக பரியந்தமான மூர்த்திபோதகமாயிருத்தலின், இது சுத்தப்பிரமத்திற்கும், அப்படியே காரணப்பிரமத்திற்கும் பொருந்தாதாகலின், சரீரவிசிஷ்ட சைதந்நியங்களான சாரியப் பிரமங்களுள்ளே யாதானுமொன்றைக் கூறலாமேயெனின்? அங்ஙனங் கூறுதற்குச் சதுர்ப்புஜ, திரிநேந்திர, சதுண்ட, அஷ்டபுஜாதிகளான காரியப்பிரமங்களின் சின்னங்களுள்ளே யாதானு மொரு சின்னத்தையெடுத்து விசேஷித்திருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் விசேஷியாமல், "ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி" என்றதால், காரியப்பிரமங்களுள் யாதானு மொன்றைக் கூறுதல் பொருந்தாது. ஆயின், "பதங்கள்" என்றது காரணப்பிரமத்திற்கு அசம்பவமாமேயெனின்? அக்காரணப்பிரமம் ஓரோர் காலையில் பந்தாநுக்கிரகார்த்தம் அவர் வேண்டிய அருளுருக் கொண்டாவிர்ப்பவிக்கும் ஆற்றலுடைத்தானமையின், அதற்குப் பாதங்கூறியது உபசாரமும், அசம்பவமுமாகாது. இதனை,

"புருட னென்றுரை செயப்படு வதுபரி பூரண மாகின்ற,
சொரூப நின்றவா நிற்கவிங் கருளொடு தோன்றவல் லவன்றானே,
யரனு மன்றுமா லயனுமன் றெவர்க்குமுள் ளாகியே யாவர்க்குந்,
தெரிவ ருஞ்சிவ னவனையிங் கொருங்கிய சிந்தையார் தெளிவாரே" -

என்னும் பிரமகீதையினாலும்,

"சாவாது பிறவாது தனிமுதலா யிருந்தநா
னாவாவிவ் வுலகுபடு மழிதுயர்தீர்ப் பதற்காக
மேவாது நின்றேயென் மாயையினான் மெய்யேபோ
லோவாது பிறந்திடுவே னுகந்தோறு முகந்தோறும்." -

என்னும் பகவத்கீதையினாலும்,

"துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவண்ண நிறகவே,
துயரின் மலியும் மனிதப் பிறவியிற் றோன்றிக்கண் காணவந்து,
துயரங்கள் செய்துதன் றெய்வநி லையுல கிற்புகவுய்க்குமம்மான்,
றுயரமில் சீர்க்கண்ணன் மாயன்பு கழ்துற்றயானோர் துன்பமிலனே."

என்னுந் திருவாய்மொழியினானும்,

"தன்ப ராபரம தானதிரு மேனிநிலையிற் சலன
மின்றயொரு தன்மையினி னின்றருளியே,
யன்ப ரானவர்க ணெஞ்சினி லுவந்தவடிவா
யங்கு வந்தவர்க ளுய்யும் வகை செய்தவருளும்." -

என்னும் அஞ்ஞவதைப் பரணியினானும் அறிக, இது, சிஞ்ஞாசையுடையோர் உபாசிக்கத்தக்கது காரணப் பிரமமேயென்னும் சாஸ்திரார்த்தத்தைத் தனது ஒழுக்கத்தால் உபதேசித்ததாம்.

(18) *ஸ்ரீ வியாசபகவானது அபிப்பிராயமும் இதுவே, என்னை? வியாசபகவான் ஒருவரே ஸ்காந்த புராணத்தில் சிவனுக்கு, சுதந்தரத்துவ முதலிய ஈசுரத்தன்மங் கூறினர். அந்நிய தேவர்க்கு, சிவகிருபையினால் சர்வ விபூதியின் பிராப்தி கூறி அதனால் சீவதன்மங் கூறினர். அப்படியே ஒருவருக்குப் புராணத்திலும், ஒருவருக்கு உபபுராணத்திலுமாக விஷ்ணு, சிவன் இவரின் வேறான கணேசாதிகட்கும், ஈசுரத்தன்மை கூறினர்; இவ்வாற்றால், வியாசருடைய வாக்கியங்களில் விரோதந் தோன்றா நிற்கின்றதே எனின்?*

அதற்குச் சமாதானம்

சர்வமும் ஈசுரனே. எந்தப் பிரகரணத்தில் அந்நிய தெய்வத்தின் நிந்தை கூறியிருக்கிறதோ. அந்நிந்தை அதனுபாசனாத் தியாகத்தின் பொருட்டன்று; அப்படி வியாசர்க்கு அபிப்பிராயமில்லை; மற்றென்னையோ வெனின்? வைஷ்ணவ புராணங்களில் சிவன் முதலியோர் நிந்தையும், விஷ்ணுவின் துதியும் விஷ்ணுவின் உபாசனையில் பிரவிர்த்தித்தற் கேதுவா யிருக்கிறது. அப்படியே சிவபுராணங்களில் விஷ்ணுவாதிகளின் நிந்தையும், அவர்களினுபாசனாத்தியாகத்தின் பொருட்டாகாமல் சிவனுடைய உபாசனையில் பிரவிர்த்திற்தற்கே ஏதுவாம். ஓர் பிரகரணத்தில் அந்நியத்தினுடைய நிந்தை தியாகத்தின் பொருட்டே யாமாயின், சர்வ தெய்வங்களினுடைய உபாசனைகளு மன்றோ தியாகமாகும்; அதனால் அந்நியத்தின் நிந்தை ஒன்றன் ஸ்துதியின் பொருட்டாகவே உளது; தியாகத்தின் பொருட்டன்று.

இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்

(19) *வேதத்தில் அக்கினிஹோத்திரத்திற்கு இரண்டு காலங்கூறியிருக்கின்றது; ஒன்று சூரியோதயத்திற்குப் பிரதமம்; மற்றொன்று சூரியோதயத்திற்கநந்தரகாலம். அங்கே உதயகாலத்தின் பிரசங்கத்தில் அநுதயகாலத்தை நிந்தித்திருக்கிறது; அநுதயகாலத்தின்பிரசங்கத்தில் உதயகாலத்தை நிந்தித்திருக்கிறது; அந்நிந்தையின் றாற்பரியம் தியாகத்திலாமாயின், இரண்டு காலத்திலும் ஓமத்தின் றியாகமாம்; நித்திய கர்மத்தின் தியாகங் கூடுமா? ஆகலின், உதயகாலத்தைத் துதித்தற் பொருட்டு அநுதயகாலத்தையும், அநுதயகாலத்தைத் துதித்தற்பொருட்டு உதயகாலத்தையும் நித்தித்திருக்கிறது; அப்படி ஓர் தேவதையின் உபாசனையின் பிரசங்கத்தில் அந்நியத்தின் நிந்தை ஒன்றன் ஸ்துதியில் தாற்பரியமாம்; அந்நியத்தின் நிந்தையில் அன்று.*

(20) *எப்படிச் சாகாபேதத்தால் ஒருவர் உதயகாலத்தில் ஓமம்செய்ய, ஒருவர் அநுதயகாலத்தில் ஓமஞ்செய்ய, பயன் இருவருக்குஞ் சமானமாக உண்டாகின்றதோ! அப்படி இச்சாபேதத்தால் ஐந்து தெய்வங்களில் எதனை*

உபாசித்தாலும் பிரமலோகப் பிராப்தியாம்; அங்கே போகங்களைப் புசித்திருந்து இறுதியில் விதேகமோட்சமும் அடைவர். விஷ்ணு வாதிகளின் உபாசனைகளால் வைகுண்ட லோகாதிகளின் பிராப்தி புராணங்களிற் கூறியிருக்கின்ற தன்றிப் பிரமலோகத்தின் பிராப்தி கூறவில்லையே யெனின்? அங்ஙனம் கூறியிருப்பினும், உத்தம உபாசகராய் விதேகமுத்திக்கு அதிகாரிகளாயினோர் சகலரும் தேவயான மார்க்கத்தால் பிரமலோகத்திற்கே போகாநிற்பர். பிரமலோகம் ஒன்றே, வைஷ்ணவ உபாசகர்க்கு வைகுண்ட ரூபமாகத் தோன்றாநிற்கும். அவ்வுலக வாசிகளனைவரும் அவர்க்குச் சதுர்ப்புஜ [1]பார்ஷுத ரூபராய்த்தோன்றா நிற்பர்; தாமும் சதுர்ப்புஜ மூர்த்தியாகாநிற்பர்; அப்படியே சைவ உபாசகர்க்கும் பிரமலோகமே சிவலோகமாகத் தோன்றா நிற்கும்; அவ்வுலக வாசிகளனைவரும் திருநேத்திர மூர்த்திகளாகத் தம்மோடுகூடத் தோன்றாநிற்பர்; இவ்வாற்றால், சர்வ உபாசகர்க்கும் பிரமலோகமொன்றே தமது உபாசியத்தினுடைய லோகமாகத் தோன்றாநிற்கும். என்னை? தேவையான மார்க்கமன்றி அந்நியமார்க்கத்தால் யாவர் செல்லாநிற்பரோ! அவர்க்கு மீளுதலுண்டாகும்; இது நியமம். தேவயானமார்க்கம் ஓர் பிரமலோகத்திற்கே உள்ளது. ஆகலின், விதேக மோட்சத்திற்கு யோக்கியரான உபாசகரனைவரும் பிரமலோகத்கிற்கே போகாநிற்பர்; அது, உபாசகருடைய இச்சையின் அநுசாரமாகச் சகல சாமக்கிரிகளோடுகூட அவரவர்க்குத் தோன்றாநிற்கும்; இப்படிப்பட்ட அற்புத மகிமை அந்தப் பிரமலோகத்திற்கே உள்ளது. இவ்வாற்றால், ஐந்து தேவதைகளின் உபாசகர்க்கும் பயன் சமமாகவே யுண்டாகா நிற்கும்.

(21) அங்ஙனமாயின், ஐந்து தேவதைகளுக்கும் நாமரூபங்கள் வெவ்வேறாகக் கூறியிருக்கின்றன. ஈசுரனோ ஒருவன்; ஒரு ஈசுரனுக்கு நாநா நாமரூபம் எங்ஙனம் கூடுமெனின்?

அதற்குச் சமாதானம்

பரமார்த்தமாக நாமரூபங்களொன்றும் பரமான்மாவின் கண்ணே உளதாக இல்லை. மந்தபுத்தியுடையோர்க்கு

1 பார்ஷதர் - கணங்கள், அல்லது சபையிலிருப்பவர்.

உபாசனையின் பொருட்டு நாமரூபாகிதமான பரமான்மாவுக்கு, மாயையினாற் பண்ணப்பட்ட கற்பிதநாமரூபங்கள் கூறினர். ஆதலால், ஒர் பரமான்மாவின்கண்ணே மாயையினாற் பண்ணப்பட்ட நாநா கற்பித நாமரூபங்கள் கூடும்; இவ்வாற்றால், சர்வபுராண வாக்கியங்களின் விரோதமும் நிவிர்த்தியாய்விடும்.

(22) புராண வாக்கியங்களில் விரோத சங்கைக்கு, முக்கிய சமாதானம் யாதெனின்? விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் என்பன முதலாக எவ்வளவு நாமங்கள் ஒவ்வொன்றற்குண்டோ! அவை முழுவதும் காரணப்பிரமத்தினுடைய நாமங்களேயாம். காரியப் பிரமங்கட்கும், அவை முழுவதும் நாமங்களாகப் பொருந்தும்; அஃது எங்ஙனம்? மாயா விசிட்டமான காரணத்தைப் பிரமமென்றவர், இரண்யகர்ப்பரான காரியத்தையும் பிரமமென்றனர்; ஆகலின் விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் என்னும் பதங்கள் காரணப்பிரமத்தையும், காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்துகின்றன; அப்படியே அப்பதங்களின் பரியாய நாமங்காளயுள்ள நாராயணன், நீலகண்டன், விக்கினேசன், சத்தி, பாநு இவை முதலிய அநந்தபதங்களும் அவ்விருவகைப் பிரமங்களையும் உணர்த்துகின்றன. பிரசங்கத்திற்கு ஏற்க ஓரிடத்தில் காரணப்பிரமத்தையும், ஓரிடத்தில் காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்தும்.

அஃதெப்படியெனின்? சைந்தவபதம் அசுவம், லவணம் இரண்டனையும் உணர்த்துமேனும், போஜனப் பிரசங்கத்தில் லவணத்தையும், கமனப்பிரசங்கத்தில் அசுவத்தையும்; உணர்த்துவதுபோலென்க. வைஷ்ணவ புராணத்தில் விஷ்ணு,நாராயணாதி பதங்கள் காரணப்பிரமத்தையும், சிவன், கணேசன், சூரியாதிபதங்கள் காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்தாநிற்பனவாம். ஆதலால், வைஷ்ணவ கிரந்தத்திலுள்ள விஷ்ணுவின் துதிக்கும், சிவன் முதலியோர் நிந்தைக்கும் வியாசரது அபிப்ராயம் காரணப்பிரமம் உபாசிக்கத்தக்கது; காரியப்பிரமங்கள் உபாசிக்கத்தக்கன வல்லவென்பதாம்; அப்படியே ஸ்காந்தபுராண முதலிய சைவகிரந்தங்களில் சிவன், மகேசன் முதலியபதங்கள் காரணப்பிரமத்தையும், விஷ்ணு, கணேசன், தேவி,

சூரியாதிபதங்கள் காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்துவனவாம். ஆதலால், அவற்றிலும் காரணப்பிரமத்தின் ஸ்துதியும், காரியப்பிரமங்களின் நிந்தையும் உள. கணேசபுராணத்தில் கணேசபதம் காரணப்பிரமத்தின் வாசகம். விஷ்ணுசிவன் முதலிய பதங்கள் காரியப் பிரமங்களின் வாசகங்களாம்; அதிலும் காரணத்தின் ஸ்துதியும், காரியங்களின் நிந்தையும் உள; காளிபுராணம், சூரியபுராணங்களிலும் அப்படியே உண்டு; இவ்வாறு சகல புராணங்களிலும், காரியகாரணங்களின் நாமசங்தேங்கட்குப் பேதம் உள; கொள்ளற்பாலதும், தள்ளற்பாலதும் ஆகிய பொருள்கட்குப்பேதமில்லை. சகலபுராணங்களிலும் காரணப் பிரமத்தின் உபாசனை கொள்ளற்பாலதும், காரியங் களின் உபாசனை தன்னற்பாலதுமாம்; அதனால் சகலபுராணங்களும் ஓர் காரணப்பிரமத்தை உபாசிக்கத்தக்கதாகவே உணர்த்துகின்றன; அவற்றிற்குத் தம்மில் விரோதமில்லை.

(23) எப்படியும் சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுண்ட, அஷ்டபுஜாதி மூர்த்திகள் மாயையின் பரிணாமமும், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்; ஆகலின், காரியம்: அவைகளின் உபாசனையுங் கூறியிருக்கின்றது; அங்ஙனங் கூறியிருப்பினும், அச்சதுர்ப்புஜாதி மூர்த்திகளுக்கும், மாயா விசிட்ட காரணப்பிரமத்திற்கும் விசாரிக்குமிடத்துப்பேதமில்லை. ஆதலால், காரியப்பிரமங்களின் ஆகாரங்களை [1]வாதித்து அவர்களைக் காரண ரூபமாக உபாசிக்க வேண்டுமென்பது தாற்பரியம். என்னை? ஆகாரம் காரியமாதலின், துச்சம்; காரணம் சத்தியம். யாவரது மந்தப்பிரஞ்ஞை ஆகாரத்திலேயே ஸ்திதமாமோ! அவர் சாஸ்திரத்திற் சொன்ன ஆகாரத்தையே உபாசனைசெய்க; அதனாலும் பிரஞ்ஞை நிச்சலமாய்க் காரணப்பிரமத்தின் உபாசனையில் ஸ்திதி பெறும்; இவ்வாறே திருவாய்மொழியினும்.

“உணர்த்துணர்ந் திழிந்தகன் றுயர்ந்துரு வியந்தவிந் நிலைமை,
யுணர்ந்துணர்ந் துணரினு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிர்கா,
ளுணந்துணர்ந் துரைத்துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை,
யுணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப் பட்ட தொன்றே”

எ - ம்,

1 வாதித்தல் - காரியம், காரணப்பிரமமே அன்னியமன்று என்பதாம்.

"ஒன்றெனப் பலவென வறிவரும் வடிவினு ணின்ற
நன்றெழி னாரண நான்முக னரனென்னு மிவரை
ஒன்றதும் மனத்துவைத் துள்ளிநும் மிருபசையறுத்து
நன்றென நலஞ்செய்வ தவனிடை நம்முடை நானே".

எ - ம் அருளிச் செய்திருப்பது காண்க.

(24) ஜகத்காரணன், சத்தியகாமன், சத்தியசங்கற்பன் சர்வஞ்ஞன், சுதந்தரன், சர்வப்பிரேரகன், கிருபாலு என்றிவ்வாறு ஈசுரத்தன்மங்களைச் சிந்திப்பாயாகவென்று காரணப்பிரமத்தின் உபாசனை கூறியிருக்கின்றது. காரணப் பிரமமன்றி வேறே அநேக மூர்த்திகளும் சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ளன; அவையெல்லாம் உபாசனையின் நிமித்தம் அன்று. சகலமும் காரணப்பிரமத்தின் உபலட்சணமாகவே கூறியிருக்கின்றன.

(25) உபலட்சணமாவது, ஒன்றன் ஏகதேசத்திருப்பதும், ஓர் போதிருப்பதும், [1]வியாவர்த்தகமாயிருப்பதும் யாது அது, என்னை? காகமிருப்பது தேவதத்தனது கிரகம் என்னும் வாக்கியத்தில் காகம் உபலட்சணம். எங்ஙனம் காகமானது தேவதத்தனது கிரகத்தின் ஏகதேசத் திருப்பதாயும், ஓர் போதிருப்பதாயும், வியாவர்த்தகமாயு மிருக்கிறதோ; அங்ஙனம் ஜகத் காரணப் பிரமத்தின் ஏகதேசத்தில் சதுர்ப்புஜாதி மூர்த்திகள் உள்ளன; ஒர்போது உண்டாகின்றன; அச்சதுர்ப்புஜாதி மூர்த்திகள் காரணப் பிரமத்தின்கண்ணேயே உண்டாகின்றன; அந்நியத்தின்கண் இல்லை என வியாவர்த்தகமாக விருத்தலின், அவை உபலட்சணமாம். உபலட்சணத்திற்கு விசேஷியவஸ்துவின் சொரூபஞானம் உளதாதலே பிரயோஜனமாம். காகத்தால் தேவதத்தனது கிரகத்தின் ஞானம் உளதாதலே பிரயோஜனமல்லாமல் அந்நியப் பிரயோஜனம் இல்லாததுபோல, சதுர்ப்புஜ முதலிய ஆகாரங்களால் நிராகாரமான காரணப் பிரமத்தின் ஞானமே உபாசனையின் நிமித்தம் மூர்த்திப் பிரதிபாதனத்தின் பிரயோஜன மல்லாமல் அந்நியமில்லை.

(26) மந்தப்பிரஞ்ஞை யுடையோர், சாஸ்திராபிப்ராயம் அறியாமல் அவ்வாகாரங்களில் ஆக்கிரகஞ்

1 வியாவர்த்தகம் - அந்நியத்தினின்றும் ஒன்றை வேறுபடுத்துவது. இதனை 6ஆவது பிரசங்கத்திற் காண்க.

செய்கின்றதுமன்றி "சியாலே சாரமேய நியாயத்தால்" பரஸ்பரம் கலகமும்விளைக்கின்றனர். "சியாலன்" என்பது மனைவியின் சகோதரன் பெயர். "சாரமேயம்" என்பது நாயின் பெயர். "நியாயம்" என்பது திருஷ்டாந்தம். ஒரு ஸ்திரியினுடைய தமையனுக்கும், அவள் கணவன் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டு நாய்க்கும் உற்பாலகன் என்று பெயர் இருந்தன. அந்த ஸ்திரியின் தமையனுடைய சத்துருவுக்கும், அவள் கணவன் வீட்டு நாய்க்கும் தாவகன் என்று பெயர் இருந்தன; இப்படியிருக்க, அந்த ஸ்திரீயானவள் பிரதமத்தில் கணவன் வீட்டுக்கு வந்தாள்; அப்போது மேற்கூறிய இரண்டு நாய்களும் ஒன்றோடொன்று சண்டை செய்துகொண்டிருந்தன; அதைக் கண்ட அவளுடைய கணவன், அடுத்த வீட்டு நாயாகிய உற்பாலனைப்பன்றி, கழுதை என்பன முதலிய வார்த்தைகளால் வைது, தன் னாயைத் தாவகனைப்போற் கிடையாதென்று பெருமைப் படுத்திக் கொண்டாடினான்; அதைக் கேட்டிருந்த அந்த ஸதிரீக்குத் தன் தமையனை வைகிறதாகவும், தமையனுடைய சத்துருவைக் கொண்டாடுகிறதாகவும் பிராந்தி யுண்டாகி அதனால் அவள் துக்கமுடையவளாய்த் தன் பர்த்தாவோடு கிலேசித்திருந்தாள். நாயகன் அபிப்ராயம் அறியாமல் சமானமான நாமத்தாலே பிராந்தி கொண்டு அவள் எப்படிக் கிலேசித்திருந்தாளோ அப்படியே வைணவ கிரந்தங்களில் சிவன் முதலிய நாமங்களால் காரியப் பிரமங்களை நிந்தைசெய்திருப்பதைக் கண்ட சைவர் முதலியோர்களும், சைவ கிரந்தங்களில் விஷ்ணு நாமத்தால் காரியப் பிரமத்தை நிந்தைசெய்திருப்பதைக் கண்ட வைணவர்களும் துக்கத்தை அடைகின்றனர். காரணப் பிரமம் உபாசிக்கத் தக்கது, காரியப் பிரமமங்கள் விடத்தக்கனவென்பதே சகல புராணங்களின் அபிப்பராயமமாம். மாயா விசிட்ட சேதனம் காரணப் பிரமமென்றும், மாயையினாற் பண்ணப்பட்ட காரிய விசிட்ட சேதனம் காரியப் பிரமமென்றும் சொல்லப்படும். பாரத வியாக்கியானத்தின் ஆரம்பத்தில் அறிஞர் சிகாமணியாகிய நீலகண்ட பண்டிதரால் இவ்வாறெழுதப்பட்டிருக்கிறது. சகல வேதாந்தங்களின் சிந்தாந்தமும் இதுவே என்று விசாரசாகரத்தின் ஏழாந்தரங்கத்திற் கூறியிருக்கின்றது. இந்நூலாசிரியர், இவ்வபிப்ராயத்தை அறிவித்தற்பொருட்டே

காரியப்பிரமங்களின் சின்னங்களான சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுண்ட, அஷ்டபுஜாதிகளுள்ளே யாதொன்றையும் எடுத்து விசேடியாமல் "ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி" என்றார்.

இலக்கணையினால் தன்னநுபூதி மயமான இருக்குவேத மஹாவாக்கியப் பொருளையே சிந்தித்ததாம். (1)

ஆன்மசொரூப நமஸ்காரரூப மங்கலம்

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனாய் மாலாய்
ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யநந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும்
பூன்றமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனாய் நாளும்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே (2)

(இ–ள்.) *தானே, ஈன்று - உலகத்தைச் சிருஷ்டித்து; அளித்து - இரட்சித்து; அழிக்கும் - சம்மரிக்கும்; செய்கைக்கு - (இம்முத்) தொழிற்கும்; ஏது ஆம் - காரணமாகும்; அயன் ஆய் - பிரமனாகியும்; மால் ஆய் - நாராயணனாகியும்; ஆன்ற ஈசனும் ஆய் - மாட்சிமை பொருந்திய உருத்திரனாகியும்; அநந்த மூர்த்தியும் ஆய் - (இன்னும்) அளவிறந்த சுர, நர, திரியக்காதி சேதனப் பிரபஞ்சங்களாயும், கிரி, நதியாகிய அசேதனப் பிரபஞ்சங்களாயும்; பூன்ற முத்தனும்ஆய் - (அனைத்தினும்) பூரணமாகும் நித்திய முத்தனான ஈசுரனாயும்; நிற்கும் - (நிறைந்தது) நிற்கின்ற; இன்பப்புணரி ஆதவன் ஆய் - ஆநந்த சமுத்திரமாயும், (பர)மாதித்தனாயும்; நாளும் தோன்றிய - சதாகாலமும் விளங்குவதாகிய; விமல போதசொரூபத்தை - நிர்மலமான ஆன்மசொரூபத்தை; பணிகின்றேன் - வணங்குகின்றேன்; எ - று.*

"தானே, ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவாமயனாய் மாலா யான்றவி சனுமா யநந்த மூர்த்தியுமாய்ப் பூன்றமுத் தனுமாய் நிற்கும் விமலபோத சொரூபத்தைப் பணிகின்றேன்."; எனக்கூட்டுக.

"அயனாய் மாலா யான்ற வீசனு மாய்" என்றது காரியப் பிரமங்களை. "பூன்றமுத்தனுமாய்" என்றது காரணப் பிரமத்தை. இங்ஙனமனைத்துமாய் நிற்பதும் தனது ஏகதேசத்தில்; அதுவும் தோற்றரவு மாத்திரமே என்னும் பொருடோன்ற "இன்பப் புணரியாதவனாய்" என்றார்.

அன்றியும், “இன்பப்புணரியாதவனாய்” என்றதை ஏதுகர்ப்பவிசேடணமெனினுமமையும். “இன்பம்” என்பது பிரசித்த சமுத்திரத்தினும் ஆன்ம மகோததிக்குள்ள விலட்சணத் தன்மையையும், “நாளுந்தோன்றிய” என்பது பிரசித்த சூரியனினும் பரமாதித்தனுக்குள்ள விலட்சணத்தன்மையையும் குறிப்பித்து நின்றது. “விமல போதம்” என்றதால், பஞ்சகோசங்களே ஆன்மா வென்பாரையும், “போதசொரூபம்” என்றதால், ஆன்மாவிற்கு ஞானங்குணமென்பாரையும் மறுத்தனரென்றும், “தானே” என்றதால், அந்நிய நிமித்தோபாதானம் இன்மையைக் குறிப்பித்தனரென்றுங்கொள்க.

“ஈதனைத்தும் ஆன்மாவே” என்னுஞ் சுருதியால், தன்னை வணங்கினதாம். *(2)*

குருவின் நமஸ்காரரூப மங்கலம்

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம மென்பால்
கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பித மென்ற றிந்து
சுவரிடை வெளிபோல் யானென் சொரூபசு பாவ மானேன்
அவருடைப் பதும பாத மநுதினம் பணிகின் றேனே. (3)

(இ–ள்) *எவருடை அருளால் - (தாயினுஞ்சிறந்த) யாவருடைய கிருபையினால்; சுவரிடை வெளிபோல் - குட்டியத்தின் கண் (அதனாலாச்சாதிக்கப்பட்டுள்ள) ஆகாயத்தை (அக்குட்டியத்தை யிடித்தொழித்து அதுவே மகாகாயமென்றறிந்தாற்) போல; யானே - (அசங்கசிதாத்மாவான வென்னையாச் சாதித்துள்ள பஞ்சகோசங் களையும், அவை என்னாலறியப் பட்டுச்சடமாயிருத்தலின், இது நானல்ல இது நானல்லவென்று நேதித்து, மேலே அவைகளினபாவரூபமான சூனியத்தையும் ஒழித்து அவைகட்குச் சாட்சியாய் அசங்கசிதாத்மாவான) நானே; எங்கும் ஆம் பிரமம் - அரி, அயன், சிவன், அந்தகன், இந்திரனாதிய விடந்தோறும் (முத்தினுள் நூல்போல அநுசூதமாய்ச் சாட்சியாய்) நிறைந்திருப்பதாகிய பிரமமாம்; என்பால் - (இப்படிப் பரப்பிரமமான) என்னிடத்து; கவருடைப்புவனம் எல்லாம் - நாநா கூறுபாடுடைய பிரபஞ்சமெல்லாமும்; கற்பிதம் - (கானற்சலம்போல*

அத்தியஸ்தமாதலின்) மித்தையாம்; என்று அறிந்து - என்று (சமுசயமில்லாமற்) சாட்சாத்கரித்து; சுபாவம் - சுபாவமாக; யான் என் சொரூபம் ஆனேன் - நான் எனது (நிச)சொரூபமாயினேனோ; அவருடைப் பதுமபாதம் - அக்கருணா மூர்த்தியினுடைய தாமரை மலர்போலுந் திருவடியை; அநு தினம் பணிகின்றேன் - நாடோறும் வணங்குகின்றேன்; எ - று.

எவருடை யருளால் ஆனேனெனக் கூட்டுக.

யாவரும் முடிமேற் கோடலானும், யாவரினும் பெருமையுடைமையானும், அபக்குவர் அண்மைக்கணிருந்தும் அடையாமையானும், பக்குவர் சேய்மைக்கணிருந்தும் தேடிவந்தடைதலானும் "பதுமபாதம்" என்றார். ஞானம் வந்தபின் பணிதலொழியின் செய்ந்நன்றி கொன்றதோடம் வருமென்பதை, "அநுதினம்" என்னும் பதத்தாற் குறிப்பித்தனர்.

(27) *"சுபாவம்" என்ற பதத்தால் அம்ஸாம்ஸிபாவம் விகார விகாரி பாவம், உபாசக வுபாசியபாவ முதலியன போல எனக்கும், பிரமத்திற்குங் கொஞ்சமும் பேதம் இன்றென்பதையும், பேதம் இன்மையின் காரியத் தன்மை, பிரகாசியத்தன்மை, ஆதேயத் தன்மை ஆகிய பரதந்திர முடையன் அன்றென்பதையும் குறிப்பித்தனர். "யானே யெங்குமாம் பிரமம்" என்பதற்கு உதாரணம், பிரபுலிங்கலீலை.*

"வான மல்லேன் வளியல்லே னழனீ ரல்லேன் மண்ணல்லேன்
ஞான மல்லேன் வினையல்லே னானே சிவமென் றெண்ணினோ
னூன மில்லா வொருசிவமே யாவ னிவ்வா றுன்னாதா
னீன மெல்லா முடையவுடம் பெடுத்துச் சுழலு மெஞ்ஞான்றும்"

என வரும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. "அநுதினம் பணிகின்றேன்" என்றதற்கு; உ - ம் - பிரமகீதை,

"மாய வன்புலத் தெழாவகை தீர்ந்ததன் வாய்மையான் மயிர்க்காலாற்,
பாய வின்னமு திருசெவித் துளைவழி பாய்ச்சினான் பதுமாத்தா,
டாயுந் தந்தையுஞ் சுற்றமு மற்றுநற் றனமுமென் றடைவான்றன்,
காய முள்ளன வும்பகழ்ந் தேத்துவான் கற்றதோர் கலையாலே."

எனவரும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. "யானே" என்பது மஹா வாக்கியத்தின் - அகம்பதம். "எங்குமாம் பிரமம்" என்பது பிரமபதம். "ஆனேன்" என்பது அஸ்மிபதம்.

அநுபூதி வாக்கியார்த்த ஸ்மிருதியோடு குருவினது பெருங் கருணையை வியந்ததாம். *(3)*

குருவின் சீர்பாத வல்லபத்தைத் துதித்தல்

என்னுடை மனது புத்தி யிந்திய சரீரமெல்லாம்
என்னுடை யறிவி னாலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி
என்னுடை நீயு நானு மேகமென் றைக்கியஞ் செய்ய
என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சினேனே (4)

(இ–ள்) *என்னுடைமனது - எனது (சமுசய ரூபமான) மனதும்; புத்தி - (நிச்சய ரூபமான) புத்தியும்; இந்தியம் - (ஞானகரு) மேந்திரியங்களும்; சரீரம் - (பிராணபஞ் சகத்தோடு இவ்விலிங்க தேகத்திற் கிடமான தூல) சரீரமும்; எல்லாம் - (இவ்விரண்டிற்கு மூலமான அஞ்ஞானக் கூறென்னும் காரண சரீரமும், இவைபற்றி வாரா நின்ற சாக்கிராதி அவத்தாத்திரயமும், விசுவாதி அபிமானித் திரயமும் இன்னும் விராட்டாதி சமட்டி சரீரத் திரயங்களும், சிருஷ்டியாதி அவத்தாத்திரயமும், வைசுவானரனாதி அபிமானித் திரயமும் ஆகிய துவம்பத, தற்பதங்களிலுள்ள மாயாகற்பிதங்க) ளனைத்தையும்; என்னுடை அறிவினாலே - (தம்மாற் போதித்த யுத்தியினாலே யுளதாகிய) எனது பிரஞ் ஞையினாலேதானே; இரவிமுன் இமமே ஆக்கி - சூரியன் முன்னே பனியைப் போலவே (அபாவ) மாக்கி; நீயும் - (துவம்பத லட்சியார்த்தமென்னும் கூடஸ்தனாகிய) நீயும்; நானும் - (தற்பத லட்சியார்த்த மென்னும் பிரமமாகிய) நானும்; ஏகம் என்று - (கடாகாயம் மடாகாயம் போல) ஒன்றே யென்று; என்னுடை ஐக்கியம் செய்ய - என்னுடைய ஐக்கியத்தை (எனக்) குபதேசித்தருள; என்னுடைக் குரு ஆய்த்தோன்றும் ஈசனை - என்னுடைக் குரு ஆய்த்தோன்றும் ஈசனை - என்னுடைக் குரு மூர்த்தமாயெழுந்தருளிய ஈசனை; இறைஞ்சினேன் - வணங்கினேன்; எ - று.*

தத்துவ சமுகங்களுள் மனதை முன்னே காட்டினது, வாசிட்டதில்,

“பரமமா மறிவின் முன்னே புறப்படும்பொய் யா முள்ளம்
புவனவிகற் பங்களெனும் பொய்யைக் காட்டும்”

எனக் கூறியபடியே சகல சக கற்பனைக்கும் மனதே காரணமாதல் பற்றி, "எல்லாம்" என்ற பதத்தால், சமஷ்டி சரீரத்திரய முதலியவை வருவித்தாம். "எல்லாம் இரவிமுன் னிமமே யாக்கி" என்பதால், அனர்த்த நிவிர்த்தியும், "ஐக்கியஞ் செய்ய" என்பதால், ஆநந்தப் பிராப்தியும் குருவினால் உளவாயின வென்பது பெற்றாம். இப்பேறு குருவின் சீர்பாத வல்லபத்தா லாதலின், இதுவே குருவின் சீர்பாத வல்லபமாமென்க.

"நானும்" என்றது, பிரமவித்து பிரமமே யென்னும் சுருதியாலென்க. ஐக்கியந் தனக்கு எற்கனவே உள தாயிருத்தலான். "என்னுடைய ஐக்கியம்" என்றும்,

"ஈச னிங்கருள் செய்யவந் திருக்கிற விடமிவன் திருமேனி" என்னும் சுருதியால்,

"என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை"

என்றுங் கூறினார்.

"ஈசன்" என்பதற்கு ஐசுவரிய சம்பன்ன னென்று பொருள். இறைஞ்சாநின்றேன் என்னாது, "இறைஞ்சினேன்" என்று, இறந்த காலத்தாற் கூறினது, ஜகதீசுரன் குரு மூர்த்தமாய் வந்தருளியதும், கீழ்ப்போன அநந்த ஜநநங்களில் யான் நிஷ்காமனாய் உபாசித்து வந்த உபாசனையின் பெரும்பேறா மென்னுங் குறிப்புமாம். "குரு" என்பதில், குகாரம் - அஞ்ஞானம். ருகாரம் - ஞானமாம்; ஆகவே, ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தி செய்பவரே குருவாவர்; மற்றையர் குரு சத்தத்திற்கு அருகரல்ல ரென்றறிக. இதற்கு, உ - ம் பிரமகீதை,

"உண்டுபோற் றோன்று முலகெலா முண்மை யன்றெனவுணர்த்தியெப் பொருளுங், கண்டசான் றதனைக் காட்சியதறவே கண்டிடக் கரியெனக் காட்டும், பண்டைவே தாந்தவாக்கியஞ் சொன்ன படியிலே பரமனோ டொன்றாய், விண்டிடாவண்ண முணர்த்துவான் றன்னை வியன்குரு வென்றிடும் வேதம்." எ - ம்.

"காட்சியை யெல்லாங் கண்ணதாய்க் கரைத்துக் கண்ணொழிந் தொருபொரு ளில்லா, மாட்சியை யளிக்க

வல்லவன் குருவா மாரிபோன் மாறுவேண் டாதே, மீட்சியில் பதத்தைக் கருணையா லளிக்கும் வித்தகக் குரவனே யெவருந், தாழ்ச்சிசெய் தேத்தற் குரியதத் துவமாஞ் சங்கர னென்றிடத் தகுவான்." எ - ம் வரும்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

குருவின் றிருமேனிக்கணிருந்து சாமவேத மஹா வாக்கியத்தை உபதேசிப்பதும், ஈசுரனே யென்னுஞ் சுருதியின் பொருளை யறிவித்ததாம். (4)

[குருவை வணங்கி அவரருளால் நூல்செயப் புகுந்து, நூலின் அதிகாரி, சம்பந்தம், விடயம், பயனென்னும் அநுபந்த சதுஷ்டய மறிந்தாலல்லாமல் விவேகிக்கு, நூல்கேட்டற் கணுாக்கம் பிறவாதாகலின், அவற்றை இரண்டு செய்யுளான் முன்னே கூறத்தொடங்கி, இதில் அதிகாரியையும், விடயத்தையும் கூறுகின்றார்.]

அந்தமு நடுவுமின்றி யாதியு மின்றி வான்போல்
சந்தத மொளிரு ஞான சற்குரு பாதம் போற்றிப்
பந்தமும் வீடுங் காட்டப் பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா
மந்தரு முணரு மாறு வத்துதத் துவஞ்சொல் வேனே (5)

(இ-ள்) *ஆதியும் நடுவும் இன்றி - (தனக்குத்) தோற்றமுந் திதியுமில்லாமல்; அந்தமும் இன்றி - நாசமுமில்லாமல்; வான்போல் - ஆகாயம் போலச் (சூட்சுமமாய் வியாபகமாய் அசங்கமாய்); சந்ததம் ஒளிரும் - சர்வகாலமும் விளங்காநிற்கும்; ஞான சற்குரு பாதம் போற்றி - ஞானமயமான [1]சற்குருவினுடைய சீர்பாதங்களைத் துதி செய்து (அப் பாதாம்புஜப் பிரசாதலேசத்தால்); பந்தமும் வீடும் காட்ட - பந்த லட்சணம் இன்னது, மோட்ச லட்சணம் இன்னதென்று (அதிகாரிக்)கறிவித்தற் பொருட்டு; பரந்தநூல் - (வாதராயணர் முதலிய பூர்வாசாரியரால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள சூத்திரம், பாடியம், வார்த்திக முதலிய) வேதாந்த நூல்களை; பார்க்கமாட்டா மந்தரும் - விசாரித்தறியச் சாமர்த்தியமின்றிய மந்தபுத்தியுடைய வதிகாரிகளும்; உணரும் ஆறு - (அப்பந்த மோட்ச சொரூபங்களை யெளி) தறியும்படி; வத்துதத்துவம்*

1 சத்குரு - சத்துபதேசஞ் செய்பவர்

சொல்வேன் - வஸ்துவின் உண்மையை (இந்நூலின்கட்) சொல்லுவேன்; எ - று.

"மந்தர்" - இந்நூலின் அதிகாரி. "வத்து தத்துவம்" - இந்நூலின் விடயம்; "வத்து" - சீவபிரமங்கள். "தத்துவம்" - அவைகளின் ஏகத்துவம்.

(28) சகல பிராணிகளின் அந்தக்கரணத்துள்ள [1]மலம், விட்சேபம், ஆவரணம் என்னும் மூவகைத் தோடங்களுள்ளே நிட்காம கர்மா நுட்டானத்தால் மலதோடமும், உபாசனையால் விட்சேப தோடமும், ஞானத்தால் சொரூபாவரண ரூபமான அஞ்ஞான தோடமும் நீங்காநிற்குமென்று கூறியிருப்பதால், நிட்காம கருமத்தால் மலதோடமும், உபாசனையால் விட்சேபதோடமும் நீங்கி ஓரஞ்ஞான தோடமாத்திரத்தோடு கூடி நான்கு சாதனங்களையு முடைய புருடரே இந்நூற்கதிகாரிகளாவர்.

(29) பிரதிபாதனம் பண்ணப்படுவது யாது? அது விடயமெனப்படும். இந்நூலின்கண்ணே சீவ பிரமங்களின் ஏகத்துவம் பிரதிபாதனஞ் செய்திருத்தலின், அவ்வேகத்துவமே இந்நூற்கு விடயமாம்.

"மந்தரும்" என்பதில். உம்மை இழிவு சிறப்பாய்க் கூரியமதியுடைய ஏனையோரும் என எதிரதுதழீஇ நின்றது.

"மந்தரு முணரு மாறு வத்துதத் துவஞ்சொல் வேன்" என்பதன் கருத்து, பூர்வாசாரியரான வாதராயணர் முதலியோர் தெய்வ வாணியால் வெகு கிரந்தங்கள் முன்னமே அருளிச்செய்திருக்க, நீர் நூதனமாகச் செந்தமிழ்ப் பாஷையாலியற்றும் நூலானது நிட்பலமா மென்று வரும் ஆசங்கையைப் பற்றித் தெய்வ வாணியாலுள்ள அந்நூல்களாற் கூரிய மதியுடையோர்க்கே போதம் உளதாம். மந்த மதியுடையோர்க்குப் பாஷாகிரந்தங்களா லல்லாமல் அந்நூல்களால் போதம் உளதாகாதென்பது துணிவாதலால், நூதனமாக விந்நூலாரம்பிப்பது சபலாமாமென்பது. (5)

(ஆனால், செந்தமிழ்ப் பாஷையினும் பிரபந்தங்கள் அநேக மிருத்தலின், நீர் நூதனமாகச் செய்வதில்

---

1 மலம் - பாவம்

விசேடம் இன்மையின், இது நிட்பிரயோஜனமாமென் றாசங்கித்துத் தாம் நூதனமாகச் செய்யப்புக்க நூலின் விசேடத்தை தெரிவித்துணர்த்துகின்றார்.)

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும்
பாடற்கடன் மொண்டு முன்னூற்
குடங்களி னிறைத்து வைத்தார்
குரவர் ளெல்லாங் காய்ச்சிக்
கடைந்தெடுத் தளித்தே னிந்தக்
கைவல்ய நவநீத தத்தை
அடைந்தவர் விடய மண்டின்
றலைவரோ பசியி லாரே. (6)

(இ-ள்) *படர்ந்த வேதாந்தம் என்னும் - (அநேகமாய்) விரிந்துள்ள உபநிஷத்துக்க ளென்று கூறும்; பாற்கடல் மொண்டு - பாற்கடலில்முகந்து; முன்நூல் குடங்களில் - (சூத்திரம், பாஷியம், வார்த்திக முதலிய) புராதன கிரந்தங்களென்னுங் குடங்களிலே; நிறைத்து வைத்தார் - பூரித்து வைத்தார்கள்; குரவர்கள் எல்லாம் - (வாதராயணர் முதலிய) பூருவாசாரியர்களெல்லாம்; காய்ச்சி - (உப நிஷத்து வாக்கியங்களென்னும் அப்பால்களைச் சற்குரு சந்நிதித்தீயிற்) காய்ச்சி; கடைந்து - எனதநுபூதிமத்தான் மதநஞ் செய்து; எடுத்து அளித்தேன் - (திரட்டி) எடுத்துக் கொடுத்தேன்; இந்த கைவல்ய நவநீதத்தை - இக் கைவல்ய நவநீதமென்னும் (ஞான) நூலினை;- அடைந்தவர் - இதனை யநுபூதியளவிற் பெற்றோர்; விடயமண் தின்று - (சாரமற்ற) விடயமாகியமண்ணையுண்டு; அலைவரோ - (அவ்விடய வாசனையான மீண்டும் மீண்டும் ஜநநமரணங்களை யடைந்து) வருந்துவரோ (வருந்தார்); என்னை? பசியினார் - திருப்தராகலின்; எ - று.*

அர்த்த கெம்பீரத்தால் அவத்தற் கரிதாகலானும், பரிபூரண பரமாநந்த ரூபமான சீதளத்தைப் பயத்தலானும்,அமலமாயும், அற்பதமாயு மிருத்தலானும் வேதாந்தத்தைப் "பாடற் கடல்" என்றும், பூர்வாசாரியராகிய வாதராயணர் முதலியோர்தாம் உபதேசிக்கும் வகைக்கேற்கத் தமக்கு வேண்டிய வாக்கியங்களை அங்கங்கே எடுத்துக்கொண்டதை "மொண்டு" என்றும் அவ்வாக்கியங்களை நூலாகப் பூர்த்தி

செய்ததை "முன்னூற் குடங்களில் நிறைத்து" என்றும், அப்புராதன கிரந்தங்களை இவ்வாசிரியர் குருமுகமாக ஆராய்ந்து அவற்றில், இன்னது பூர்வபட்சம், இன்னது சித்தாந்தமெனத் தாம் தேர்ந்ததைக் "காய்ச்சி" என்றும், சித்தாந்தத்திலும் [1]ஆக்யாயிகை [2]ஆக்யான முதலியவற்றை ஒழித்துச் சாராம்சமான பிரகரணார்த்தங்களைத் தமது அநுபவ பலங்கொண்டு பலபட விசாரித்ததைக் "கடைந்து" என்றும், பிரமான்ம வைக்கிய ஞானத்திற்கு முக்கிய உபயோதிகளான பதார்த்தங்களைத் தமது மனதிலேதாரணை செய்ததை "எடுத்து" என்றும், அவைபத்திய ரூபப்பிரபந்தமாகச் செய்ததை "அளித்தேன்" என்றும், இக் காரணத்தான் இந்நூற்குக் கைவல்யநவநீதமென நாமமிட்டேமென்பார், [3]"கைவல்ய நவநீதத்தை" என்றும், இதைக்குருமுகமாகவேகேட்டு அநுபூதிபெற்றவர் செய்யத்தக்கவையெல்லாஞ் செய்து அடையத்தக்கவையெல்லாம் அடைந்தேம் என்னும் அமைதிரூபமான நிரங்குசதிருப்தராய்ச் சம்சாரவனர்த்தத் தினின்றும் முத்தராவர் என்பார், "விடய மண்டின் றலைவரோ பசியிலார்" என்றுங் கூறினார்.

"எடுத்தளித்தேன்" என்றது சம்பந்தம், "விடய மண்டின்றலைவரோ பசியிலார்" என்றது அனர்த்தநிவிர்த்தி, ஆநந்தப் பிராப்திரூபமான இந்நூலின் பயன்.

(30) கிரந்தத்திற்கும், விடயத்திற்கும், பிரதிபாத்திய, பிரதிபாதகபாவசம்பந்தம். கிரந்தம், பிரதிபாதகம்; விடயம், பிரதிபாத்தியம்; யாது பிரதிபாதனஞ் செய்வதோ! அது பிரதிபாதகம்; யாது பிரதிபாதனஞ் செய்ய யோக்கியமாமோ! அது பிரதிபாத்தியமாம். அதிகாரிக்கும், பலத்திற்கும் பிராப்பிய, பிராபகபாவசம்பந்தம், பலம், பிராப்பியம்: அதிகாரி, பிராபகன்: யாதொன்று பிராப்தமாமோ!

---

1 ஆக்யாயிகை - பிரத்தியட்சி உபவப்தார்த்தம்

2 ஆக்யானம் - பரோட்ச விருத்தாந்தம்.

3 கைவல்ய நவநீதம் என்பது, கைவல்யத்தை ஞானவாயிலாகப் பயக்கத்தக்க நவநீதம்போன்றது என இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும், பொருளுமுடன்றொக்க தொகையாய் நூற்கு உவமவாகு பெயருங், காரணக்குறியுமாய் நின்றமை காண்க. கைவல்யம் - மோக்ஷம், நவநீதம் - வெண்ணெய்.

அது [1]பிராப்பியம்: எவனுக்குப் பிராப்தமாமோ! அவன் [2]பிராபகன். அதிகாரிக்கும், விசாரத்திற்கும் கர்த்திரு, கர்த்தவ்விய பாவ சம்பந்தம். அதிகாரி, கர்த்தா: விசாரம், கர்த்தவ்வியம்: செய்பவன் யாவன்! அவன் கர்த்தாவாம்: யாதுசெய்ய யோக்கியமா மோ! அது கர்த்தவ்வியமாம். கிரந்தத்திற்கும், ஞானத்திற்கும் ஜந்நிய, ஜநகபாவ சம்பந்தம்: விசாரவாயிலாகக் கிரந்தம், ஞானத்திற்கு ஜநகமாம், ஞானம், ஜந்நியமாம்: உற்பத்தி பண்ணுவது யாது! அது ஜநகமாம், யாது உற்பத்தியாமோ! அது ஜந்நியமாம். இவை முதலான சம்பந்தங்கள் இன்னும் அநேகம் உள.

(31) பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞானமும், பிரபஞ்சமும் ஜநநமரண ரூபமான துக்கத்திற் கேதுவாகலின், அவை அனர்த்தமாம்; ஆகவே, அவ்வனர்த்த நிவிர்த்தியும், பரமாநந்தப் பிராப்தியும் மோட்சமெனப்படும்; இதுவே கிரந்தத்திற்கும் பரமப்பிரயோஜனமாம்: அவாந்தரப் பிரயோஜனம் ஞானமாம், யாதென்றனிடத்துப் புருடனுக் கபிலாஷை யுண்டாமோ! அது பரமப் பிரயோஜன மாம்; அதனையே புருஷார்த்தமென்ப; அவ்வபிலாஷை துக்க நிவிர்த்தியிலும், சுகப் பிராப்தியிலும் சர்வ புருடருக்கும் உளதாம்; அதுவே மோட்சத்தின் சொரூபமாம்; ஆகவே பரமப்பிரயோஜனம் மோட்சமாம்: ஞானம் அன்று. என்னை? ஞானம் சுகப் பிராப்திக்கும் துக்கநிவிர்த்திக்கும் சாதனந்தான்; ஆயினும், ஞானம் சுகப் பிராப்தி, துக்க நிவிர்த்தி ரூபமானதன்று; இதனான், ஞானம் அவாந்தரப் பிரயோஜனமாம்: யாதொரு வத்துவின் வாயிலாகப் பரமப் பிரயோஜனம் பிராப்தியாமோ! அது அவாந்தரப் பிரயோஜனமெனப்படும்; அப்படிப்பட்டது ஞானம், என்னை? கிரந்தத்தினால் ஞானவாயிலாக முத்தி ரூபமான பரமப் பிரயோஜனம் பெறப்படுதலின், ஞானம் அவாந்தரப் பிரயோஜனமாம்: இவ்வாறான சம்பந்த, பிரயோஜனாதிகளை இவ்வாசிரியர் இரண்டு செய்யுளாற் றொருத்துக் கூறினர்.

சொல்லிய உருவகத்தால், இந்நூலானது சகல வேதாந்த சாஸ்திரார்த்த சாராம்சங்களையும் சூத்திரம்போலச் செய்யுளுள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருப்ப தென்பதும்,

1 பிராப்பியம் - பேறு.

2 பிரபாகன் - பெறுபவன்.

ஓரிடத்திலாவது வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமில்லாத தென்பதும் ஞானத்திற்கு முக்கிய உபயோகிகளான பதார்த்தங்களைப் பிரதிபாதிப்பதென்பதும், ஏனைய பாஷா கிரந்தங்களோடு இணையானதன்று; சர்வபாஷா கிரந்தங்களினும், உத்தமோத்தமமாம் என்பதும் பெற்றாம்.

இந்நூலின் படலவகை கூறுகின்றார்

முத்தனை வேங்க டேச
முகுந்தனை யெனையாட் கொண்ட
கர்த்தனை வணங்கிச் சொல்லுங்
கைவல்ய நவநீ தத்தைத்
தத்துவ விளக்க மென்றுஞ்
சந்தேகந் தெளித லென்றும்
வைத்திரு படல மாக
வகுத்துரை செய்கின் றேனே. (7)

(இ – ள்) *முத்தனை - (சம்சார பந்தம்) விடுபட்டவனை; வேங்கடேச முகுந்தனை - வேங்கடமென்னும் மலைக்கிறைவனான திருமாலை; எனையாள் கொண்ட கர்த்தனை - என்னை அடிமை கொண்ட கருத்தனை; வணங்கிச் சொல்லும் - (என் மயமாக) வணங்கிச் சொல்ல எடுத்துக் கொண்ட; கைவல்ய நவநீதத்தை - கைவல்ய நவநீதம்மென்னும் பெயரையுடைய இந்த ஞான நூலினை; தத்துவ விளக்கம் என்றும் சந்தேகம் தெளிதல் என்றும்; இருபடலமாக வகுத்து வைத்து - இரண்டு படலமாகப் பிரித்து வைத்து; உரைசெய்கின்றேன் - சொல்கின்றேன். எ - று.*

"மு" என்பது, முக்தி; "கு" என்பது, புத்தி; இவைகளை முறையே ஞானிகட்கும், பக்திமான்கட்குங் கொடுப்பவன், "முகுந்தன்"ஆம். "முத்தன்" என்பது, விடுபட்டவனென்னுஞ் சுருதியால் சுபாவமாகச் சமுசார பந்தம் இவனுக்குச் சர்வாத்மநா இல்லை; இதனான், "முத்தன்", யாதொரு சகாயமும் அபேட்சியாமல் பிரபஞ்ச சிருட்டியைச் சுதந்தரனாகச் சுவேச்சையினாலே பண்ணுகின்றமையால், கர்த்தாவாம்; இங்ஙனம் விஷ்ணு சகஸ்ரநாம பாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டுள்ளன. நாராயண தேசிகனென்னும் நாமத்திற்கியைய "வேங்கடேச முகுந்தன்" என்றார்.

குருவருளுடையோர்க்கே சகல சுருதிப் பொருள்களும் உள்ளவாறு தோன்றுமாதலான், "எனையாட்கொண்ட கர்த்தனை வணங்கிச் சொல்லும்" என்றார். இதனால் குருவினது கிருபாபலங் கொண்டு இந்நூல் சொல்லுகின்றேனல்லாமல், எனது புத்திவலி கொண்டு சொல்லவில்லையென்பது குறிப்பு.

இங்ஙனம்கூறியது அவையடக்கம்.

சீவ பிரமங்களின் ஐக்கிய ஞானத்தைப் பிரகாசிப் பித்தலால் முதற்படலத்திற்கு, "தத்துவ விளக்கம்" என்றும், அதன் கணுளவாகும் சந்தேகங்களைத் தெளிவித்தலால் இரண்டாம் படலத்திற்கு, "சந்தேகந் தெளிதல்" என்றும் நாமஞ்சூட்டினர்.

படலம் கிரந்தபேதம்; அதாவது நூலினுட்பிரிவு. (7)

பாயிரம் முற்றிற்று.

கைவல்ய நவநீதம்

முதலாவது

தத்துவவிளக்கப் படலம்

உ

கணபதி துணை

சிவமயம்

கைவல்ய நவநீதம்

முதலாவது
தத்துவவிளக்கப் படலம்

குருசீட சம்வாதரூபமாக அர்த்த நிரூபணஞ் செய்வதால் அநாயசமாகப் போதம் உண்டாமாகலின், அங்ஙனம் இந்நூல் நுவலத் தொடங்கி, இது கேட்கும் அதிகாரிக்குரிய சாதனங்களை இங்கே கூறுகின்றார்.

நித்திய வநித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி வேகம்
மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங் களினி ராசை
சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் றாறுகூட்டம்
முத்தியை விரும்பு மிச்சை மொழிவர்சா தனமிந் நான்கே.
(௪)

(இ–ள்) *நித்திய அநித்தியங்கள் - நித்தியாநித்திய வஸ்துக்களினுடைய; நிண்ணயம் தெரி விவேகம் - நிச்சயமான தன்மையை அறியாநிற்கும் விவேகமும்; மத்திய இகபரங்கள் - மத்தியமான இகலோக பரலோகங்களில்; வருபோகங்களில் நிராசை - (முறையே கரும ஜந்நியமாய்) வருகின்ற (மாலை, சந்தன முதலியனவும், அப்ஸரஸ்திரீ, அமுத முதலியனவும் ஆகிய) போகங்களில் விராகமும்; சமாதி ஆறுகூட்டம் - சமாதி சட்கசம்பத்தியும்; முத்தியை விரும்பும் இச்சை - மோட்சத்தையடைய விரும்பாநிற்கும் இச்சையும்; (ஆகிய) இந்நான்கே; சத்தியம் உரைக்கவேண்டும் - உண்மையாக (அதிகாரிக்குரியனவாகக்) கூறத்தக்க; சாதனம் என்று மொழிவர் - சாதனமாமென்று சொல்லுவர் பெரியோர். எ - று.*

"நித்தியம்" - ஆன்மா. "அநித்தியம்" - தேகாதிப் பிரபஞ்சம். "நிண்ணயம்" - ஆன்மா நாசமின்மையதும், கிரியையின்மையதுமாம், பிரபஞ்சம் நாசமுடையதும், கிரியையுடையதுமாம் என்னுந் தன்மை; இவற்றின் பகுத்தறிவு "விவேகம்", இகலோக பரலோகங்களிலுள்ள போகங்களில் அநித்த துக்காதிதோட தரிசனத்தால் வாந்தாசன மூத்திர புரிஷங்களிற்போல அருவருப்புற்று ஆசைவிடுவதே "இகாமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம்." பிரமப் பிராப்தியும், அனர்த்த நிவிர்த்தியும் மோட்சத்தின் சொரூபமாகலின், இவற்றின்கணுள்ளதாகும் இச்சை "முமுட்சுத்துவம்." சமமுதலிய ஆறையும் ஒரு சாதனமாக எண்ணியிருப்பதால் சாதனம் ஒன்பதல்லவென்பார், "நான்கே" எனத் தேற்றங் கொடுத்தார். "சத்தியி னுரைக்க வேண்டும்" என்பது பாடமாயின், வைராக்கியமும் சரீரவலியினளவு கூறவேண்டுமென்று பொருளுரைத்துக் கொள்க. சாதன நான்கனுள்ளே முன்னர் விவேகத்தைச் சொன்னது, முன்னே விவேகம் உளதாயிற்றான் பின்னர் வைராக்கியாதி யுத்தரசாதனங்கள் உளவாம். அஃதுள தாகாதேல், உத்தர சாதனங்களுளவாகாவாகலின் என்க. (8)

சமாதிசட்கங்களின் நாமமும் அவற்றின் இலக்கணமுங் கூறல்

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதானஞ் சிரத்தை யாறாம்
சமமக் கரண தண்டந் தமம்புறக் கரண தண்டம்
அமர் தரு கருமம் பற்றா தறுத்தலே விடலென் றாகும்
மமர்செயுங் காம மாதி வரினடக் குதல்ச கித்தல் (9)

(இ–ள்) *சமம் தமம் விடல் சகித்தல் சமாதானம் சிரத்தை - சமம், தமம், உபரமம், திதீட்சை, சமாதானம் சிரத்தை (யெனும் இவை); ஆறு ஆம் - ஆறன் நாமமாம்; (இனிச் சம முதலிய நான்கன் இலக்கணம்) சமம் - சமமாவது; அகக்கரண தண்டம் - அந்தக்கரணத்தைத் தண்டித்து (விடயங்களில் நின்றுந்) தகைதலாம்; தமம் - தமமாவது; புறக்கரண தண்டம் - வாகிய கரணங்களைத் தண்டித்துச் (சத்தாதி விடயங்களில் நின்றுந்) தகைதலாம்; அமர்தரு கருமம் பற்றாது அறுத்தலே - (ஸ்திரி, தனம், சாதியபிமான முதலிய [1]சாமக்கிரிகளோடு) பொருந்திய (சகல) கருமங்களையும்*

1 *சாமக்கிரி - சாதனம்*

பரிசியாமற்றியாகஞ் செய்தலே; விடல் என்று ஆகும் - உபரமமென்று சொல்வதாம்; சகித்தல் - திதீட்சையாவது; மமர் செயும்காமம் ஆதி வரின் - மயக்கத்தைச் செய்யுங் காம முதலியவை (பூருவ வாசனையினால் அந்தக்கரணத்தில்) எழுமாயின்; அடக்குதல் - (விவேகத்தினால் அவற்றை விரியவிடாமல்) அடங்கச் செய்வதாம் எ - று.

வெய்யில், சீதம், பசி, தாகம் முதலியவற்றைச் சுபாவமாகச் சகித்தலை, "திதீட்சை" யென்றுங்கூறுவர். மம்மர் எனற்பாலது தொடை நோக்கி. "மமர்" எனத் தொக்கு நின்றது. (9)

சமாதான சிரத்தைகளின் இலக்கணம்.

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிந் திக்கு மாறு
சரதமா வைக்கு மித்தைச் சமாதான மென்பர் மேலோர்
பரமசற் குருநூ லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும்
வரமிகு சமாதி யாறு வகையின் சொற் பொருளி தாமே. (10)

(இ-ள்) *சித்தம் - (விடயங்களில் நின்றுந் தகையப் பட்ட) சித்தமானது; சிரவணப் பொருளைத் தானே - (பெரியோர்களிடத்திற்) கேட்ட ஞான சாஸ்திரார்த்தங் களையே; சிந்திக்கும் ஆறு - (அநுபவத்திற்குவரச்) சிந்திக்கும்படி; சரதமாவைக்கும் இத்தை - உள்ளபடி வைக்கும் இதனை; சமாதானம் என்பர் மேலோர் - சமாதானமென்று சொல்லுவர் பெரியோர்; பரமசற்குருநூல் அன்புபற்றலே - உத்கிருஷ்டமான ஞானாசாரியராலும் (ஞான) சாஸ்திரங்களாலும் (உபதேசிக்கப்பட்ட வாக்கியங் களில் இவை சத்தியமாமென்று) விசுவாசம் வைத்தலே -சிரத்தை ஆகும்; வாம் மிகு - சிரேஷ்டமிக்க; சமாதி ஆறுவகையின் - சம முதலிய ஆறுவகைகளின்; சொற்பொருள் இது ஆம் - மொழிப் பொருளிவையேயாம். எ - று.*

சுமதமாதி சாதனமுடையவனே அதிகாரியென்று சாஸ்திரங்களில் ஆங்காங்கு எடுத்து வர்ணித்திருத்தலால், "வரமிகு சமாதி" என்றும், விடயத்தில் நின்றும் மீட்ட மனத்தை ஓர் போதும் விட்சேப மடையவிடாமல் என்னும் பொருடோன்ற, "சிரவணப் பொருளைத்தானே" என்றுங் கூறினர். (10)

[சொல்லிப்போந்த சாதனங்களின் பயனை விதிமுகத்தானும், எதிர்மறைமுகத்தானும் உணர்த்துகின்றார்.]

சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை
ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண் டாகும்
நூதன விவேகி யுள்ள நுழையாது நுழையு மாகில்
பூதசன் மங்கள் கோடி புனிதனாம் புருட னாமே (11)

(இ–ள்) *சாதனம் இன்றி - (எழுத்தாணி, மண்வெட்டி முதலிய) சாதனங்களில்லாமல்; ஒன்றை - (எழுதுதல், மண்வெட்டுதல் முதலிய காரியங்களுள்) ஒரு காரியத்தை; சாதிப்பார் - செய்து முடிக்க வல்லோர்; உலகில் இல்லை - உலகின்கண் (ஒருவரும்) இல்லை; ஆதலால் இந்நான்கும் அடைந்தவர்க்கு - ஆகையால் விவேகம், விராகம், சமாதிசட்கசபத்தி, முமுட்சுத்துவம் என்னும் இந்நான்கு சாதனங்களையும் (அவதிபரியந்தம்) பெற்றோர்க்கே; அறிவு உண்டாகும் - பிரஹ்மான்ம வைக்கியஞானம் ([1]பிரதிபந்தமன்றி) உண்டாம்; நூதனவிவேகிஉள்ளம் நுழையாது - புதிய விவேகியின் உள்ளமானது (ஞானவழியிற்) செல்லாது; நுழையும் ஆகில் - செல்லுமாயின்; (அவன்) பூதசன்மங்கள் கோடி - கீழ்ப்போன அநந்த ஜநநங்களில்; புனிதன் ஆம்புருடன் ஆம் - (நிஷ்காமகர்மங்களை அநுட்டித்து வந்தால்) அந்தக்கரண சுத்தியை யுடையவனான புருடனாகும், எ - று.*

நான்கும் என்னுமுற்றும்மை, அவற்றி லொன்று குறையினும் ஞானம் பலியாதென்பதை விளக்கிநின்றது. சற்சங்க சகவாசத்தால் வெகுகாலந் தொடுத்துச் சாதனங்களை யநுட்டித்து வாராமையால், தீவிரவைராக்கியாதி சாதனங்களின்றிச் சன்மாந்தரபுண்ணியத்தாலுண்டான மந்தசிஞ்ஞாசையினாற் குருவையடைந்து ஞானங்கேட்கும் புதியவிவேகிக்கு, அவர் தயையினாலுபதேசிப்பினும், அவன் உள்ளமானது அவ்வுபதேச வழியிற்சென்று பிரஹ்மான்ம வைக்கிய ஞானத்தைப் பிரதிபந்தமின்றி அடையமாட்டாது என்பார்", "நூதன விவேகி யுள்ள நுழையாது" என்றார். "இந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண்டாகும் நூதன விவேகியுள்ள நுழையாது" என்பதற்கு உ - ம் அத்து விதவுண்மை,

1 பிரதிபந்தம் - சமுசய விபரீதங்கள்

"மேலாஞ் சதுட்ட சாதனங்கண் மேவி நிறைந்த பேர்க்குரைக்கின், மேலா மதுநா மெனத்திடமாய் விளங்கு மவையில்லாதவர்க்கு, மேலாம் பரமன் மான்மழுவாய் விளங்கி யுரைத்தும் விளங்காது, மேலாஞ் சாதனங்கள்வர மேவ வேண்டுஞ் சாது சங்கம்" எ - ம், வாசிட்டம்.

"தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்தவுனைப் போல்வார்க்கே திகழத் தோன்றும்"; எ - ம் வரும்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(11)*

தீவிரமான வைராக்கியாதி சாதனாநந்தரம் அதிகாரியின் செய்கையைக் கூறுகின்றார்.

இவனதி காரி யானோ னிந்திரி யங்க ளாலும்
புவனதெய் வங்களாலும் பூதபௌ திகங்க ளாலும்
தவனமூன்றடைந்து வெய்யிற்சகித்திடாப்புழுப்போல் வெம்பிப்
பவமறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னானே. (12)

(இ – ள்) *இவன் அதிகாரி ஆனோன் - இச்சாதன சதுட்டய சம்பன்னனே (இந்நூல் கேட்டதற்குரிய) அதிகாரியாம்; இந்திரியங்களாலும் - அத்தியான்மிகத்தினானும்; புவன தெய்வங்களாலும் - புவனத்திற்குரிய தெய்வங்களினானும்; பூதபௌதிகங்களாலும் - பூத காரியங்களானும்; தவனம் மூன்று அடைந்து - (உளவாகும்) தாபத்திரயமென்னும் அக்கினியையடைந்து; வெய்யில் சகித்திடாப் புழுப்போல் - வெய்யிலின் (றாபத்தைச்) சகிக்கமாட்டாத புழுவைப்போல; வெம்பி - வாடி; பவம் அறும் - சம்சார (தாபம்) ஒழிதற்கேதுவாகும்; ஞான தீர்த்தம் படிந்திட - சுவான்ம தீர்த்தத்தின்கண்ணே மூழ்க; பதறினான் - விரைந்தனன்; எ - று.*

பிராமணாதி வருணம், பிரமசரியாதி ஆச்சிரமங் களுள்ளே, இவ்வருணத்தன், இவ்வாச்சிரமத்தன் இந்நூற்கு அதிகாரியென்னும் நியமமின்று; எவ்வருணத் தனாயினும், எவ்வாச் சிரமியாயினும் விவேகாதி சாதனசம் பன்னனே அதிகாரியாமென்பது தோன்ற, "இவனதிகாரியானோன்" என்றார். இது, இந்நூலின் அந்தத்தில் விரித்து உரைக்கப்படும்.

(33) *வியாதி, பசி முதலானவைகளால் உண்டாகுந் துக்கம், அத்தியான்மிக துக்கம், இயக்க, இராக்கத, பிரேத, கிரகாதிகளானும், சீத, வாத, ஆதபங்களானும் உண்டாகுந் துக்கம், அதிதெய்வ துக்கம், சோர, வியாக்கிர, சர்ப்பாதிகளால் உண்டாகுந் துக்கம், அதிபூத துக்கம். இவ்வதிகாரி மந்தன், மத்திமன், உத்தமன் என்னும் இம்மூவர்க்கும் மேலான உத்தமோத்தமனாதலால், "வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பி" என்றார். அம்மூவரோவெனின்? வெய்யிலைத் தாரதம்மியமாகச் சகிக்கும் எருமை, பறவைக் குஞ்சு, நீர்ப்பாம்புகள் போலத் தார தம்மியமாகச் சகிப்ப ரென்க.*

(34) *விவேகாதி நான்கு சாதனங்களையும் ஏது மாத்திரமாக வுடையவன் மந்தன், சொரூப பரியந்த முடையவன் மத்திமன், காரிய பரியந்தமுடையவன் உத்தமன், அவதிபரியந்தமுடையவன் உத்தமோத்தமன் என்றறிக; இதனை, அத்வைதபோத தீபிகையிற் காண்க. ஆன்ம அஞ்ஞானத்தினால் உண்டாக்கியதுக்கம் ஆன்மஞானத்தினாலேயேநிவிர்த்தியாவதால், "பவமறு ஞான தீர்த்தம்" என்றும், அத்தியந்ததுக்க நிவிர்த்தியும் பிரதிபந்த ரகிதமான ஆரூட ஞானத்தினாற் றானே உண்டாகத் தக்கதாகலின், "படிந்திட" என்றும் கூறினார்.*

"பதறினான்" என்றது, சம்சாரதுக்கம் நமக்கு எதனால் வந்தது? எதனால் நிவிர்த்தியாம்? இதன் நிவிர்த்தியுபாயத்தை உபதேசிக்கவல்லபெரியோர் யாவர்? அவர் எங்குளர்? அவரை எவ்வாறடைவோ மென்றடிக்கடி விசாரிப்பதையென்க.

"பதறினான்" என்றதற்கு, உ - ம் - அஞ்ஞவதைப்பரணி,

"தெருளு றுங்கலை பலவு ணர்ந்தொரு சிறித லம்பிறவாவருளு றுங்குரு பரனி ருந்திட மறிய வென்றெழுமே" எனவரும்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(35) தீவிர சிஞ்ஞாசையி னநந்தரம் அதிகாரியின் வியவகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஆனபின் மனைவி மக்க ளர்த்தவே டணைகண் மூன்றில்
கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடு மான்போல்

போனவன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண்ணஞ் சென்று
ஞானசற் குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கி னானே

(13)

(இ–ள்) *ஆனபின் - இவ்வாறான தீவிர சிஞ்ஞாசையி னநந்தரம்; மனைவி மக்கள் அர்த்த ஏடணைகள் மூன்றில் - தாரம், புத்திரர், தனமென்னும் ஏடணாத்திரயங்களில் நின்றும்; கானவர் வலையில் பட்டு - வேடர்களுடைய வலையிலகப்பட்டு; கைதப்பி ஒடும் மான்போல் - (அவ்வலையைக் கிழித்துக்கொண்டு அவர்கள்) கையிலகப்படாமல் ஓடாநிற்கும் மானைப்போல; போனவன் - (துறந்து சற்குருவைத் தேடிப்) போன அதிகாரியானவன்; வெறுங்கையோடே போகாத வண்ணம் - வெறுங் கையோடே போகாதபடி; சென்று - (கரதலத்திற் பத்திர, புஷ்ப, பலாதிகளைக்கொண்டு சென்று; ஞான சற்குருவைக் கண்டு - ஞானாசாரியரைத் தரிசித்து; நன்றாக வணங்கினான் - (அவர்க்குச்) சந்தோஷமுண்டாகப் (பத்திர, புஷ்பாதிகளால் திருவடியில் அர்ச்சித்துப் பன்முறை வலம்வந்து) பணிந்தனன். எ - று.*

ஏடணை - விருப்பம்; அது விரும்பப்படு பொருள்களுக்கு ஆகுபெயராயிற்று. "மான்போற் போனவன்" என்று மானை உவமானமாகச் சொன்னது, இங்ஙனந் துறந்தோனுக்குக் குடும்பத்தின்கண் மீட்டெண்ணம் எழாமையின் என்க. "ஞான சற்குரு" என்றது, ஆசிரியர் இலக்கணம். "ஞான சற்குருவைக்கண்டு" என்றாதால், சரியை, கிரியை, யோகங்களை உபதேசிப்பவரும், உதரநிமித்தம் பொருள் விழைவான் ஞானியென்று பெயரிட்டுக் கொண்டிருப்பவரும் ஆகிய அநாசாரியரை விட்டென்பது, அருத்தாபத்தியாற் பெற்றாம். "வணங்கினான்" என்றது, குருசேவை: சேவையினாலே தான் உபதேச ரூபமான திருஷ்டபலத்திற்கேதுவாகிய சந்தோஷங் குருவுக்குளதாகுமென்று அறிஞர் கூறுவதால், "நன்றாக" என்பதற்குச்சந்தோஷமுண்டாகவென்று பொருளுரைக் கப்பட்டது. இதற்குத் திரிகரண சுத்தியாகவென்று பொருள் கூறுவாரும் உளர். குருசேவை ஆத்தம், அங்கம், தானம், சற்பாவம் என நான்காம்: இவற்றை "வேதாந்த சூடாமணியிற்"

காண்க. விரிவாய் அறிய வேண்டில், விசாரசாகா கிரந்தத்தின் மூன்றாந்தரங்கத்திற் கண்டாவது, கேட்டாவது அறிக. (13)

சேவையினாற் குருவைச் சந்தோஷிப்பித்துத் தனது குறையிரத்தல்

வணங்கிநின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ் வெனுஞ்சோ கத்தால்
உணங்கினே னைய னேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம்
பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்ன மாக்கி
இணங்கிய குருவே யென்னை யிரட்சித்தல் வேண்டு மென்றான்.
(14)

(இ–ள்) *வணங்கி நின்று அழுது சொல்வான் - பணிந்து (எழுந்து இருகரங்கூப்பி) நின்று இரங்கி விண்ணப்பஞ் செய்வான்; மாயவாழ்வு எனும் சோகத்தால் - பொய்யான (சம்சார) வாழ்வென்னுந் துக்கத்தினால்; உணங்கினேன் - (யான் அநேக காலமாக) வாடினேன்; என் உள்ளம் குளிரும் வண்ணம் - என்னுடைய அந்தக்கரணம் சீதனமாகும்படி; பிணங்கிய - (ஒன்றினுள் ஒன்றாக) நெருங்கிய -கோசபாசப் பின்னலை - பஞ்சகோசங்களில் (யான் எனது என எழும்) அபிமான ரூபமான பந்தத்தை; சின்னம் ஆக்கி - நாசமாக்கி; இணங்கிய - (துக்கிகளான என் போலிகளை இரட்சிக்கக் கருணையே திருவுருவாகப்) பொருந்திய; ஐயனே குருவே - (எனது) பிதாவாகிய ஆசாரியரே -என்னை இரட்சித்தல் வேண்டும் என்றான் - நாயேனைக் காத்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். எ - று.*

சின்ன மாக்கி இரட்சித்தல் வேண்டும் எனக்கூட்டுக.

உள்ளம், சம்சார வபிமானத்தினால் அடைந்துள்ள துக்கம் அதனோடு சம்பந்தத்தாற் றனக்கு வந்ததாகலான், அது சீதளமாகிற் றானுஞ் சீதனமாகலாமென்னுங் கருத்தினால், "உள்ளமேகுளிரும் வண்ணம்" என்றான்.

(36) குறையிரந்த சீடனுக்கு ஆசாரியர் செய்த அருளினை இனிக்கூறுகின்றார்.

அன்னதன் சிசுவை யைய னாமைமீன் பறவை போலத்
தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி

உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன்
சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொடர்பவந் தொலையு மென்றான்.
(15)

(இ-ள்) *அன்ன - அப்படிக் குறைகூறி யிரந்த; தன் சிசுவை - தனது சீடனை; ஐயன் - குருவானவர்; ஆமை (போல) - ஆமையானது. (கரைக்கணீன்ற முட்டையைத் தனதகத்திற்பாவிப்பது) போல; தன் அகம் கருதி - (அஞ் ஞானம் ஒழிந்து அவன் தனது நிசரூபமாகும்படி) தமது திருவுள்ளத்திற்பாவித்து -மீன் (போல) மீனானது (தனது சினையைப் பார்ப்பது) போல; நோக்கி - (அவனது சஞ் சிதவினைகள் கெடும்படி, அநுபூதியோடு கூடி விளங்காநிற்குந் தமது கிருபாவீட்சணத்தால்) ஈட்சித்து; பறவை போல - பறவையானது (தன் சிறகினான்முட்டையைத்தடவுவது) போல; தடவி - (முடிவான ஆன்மவிசாரம் இவனுக்குதயமாகுகவென) அஸ்தமஸ்தகசையோகஞ்செய்து; சந்நிதி இருத்தி - எதிரே இருக்கவைத்து; உன்னது பிறவி மாற்றும் - உனது சம்சார துக்கத்தை ஒழிவிக்கும்; உபயாம் ஒன்று உண்டு - ஒரு பாயம் உளது; சொல்வேன் - (அதனை உனக்கு) உபதேசிப்பேன்; சொன்னது கேட்பாய் ஆகில் - (யான்) உபதேசிப்பதைத் (தவறாமல்) அநுஷ்டிப்பாயாகில்; தொடர் பவம் - (அநாதிகாலமாய் உன்னைத்) தொடர்ந்து வந்துள்ள சம்சாரமானது; தொலையும் என்றான் - நிவிர்த்தியாய் விடுமென்று அருளிச்செய்தார். எ - று.*

அன்னை தன் சிசுவையெனவும் பாடமுளது, 'சொன்னது கேட்பாயாகில்' என்றது, அவனது இயற்கை குணஞ் சோதித்தற் பொருட்டென்க. (15)

சீடன் ஆசாரியர்செய்த ஆதரவினானும், உபாய முபதேசிப்பே னென்றமையானும் தனது கரியசித்தியாவதிற் சந்தேக மின்றென்றுகருதி ஆநந்தமடைந்து விண்ணப்பஞ் செய்யத் தொடங்கல்.

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொன்னதைக் கேட்ட போதே
தடமடு மூழ்கி னான்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள் ளாறி
அடருமன் பொழுகு மாபோ லாநந்த பாஷ்பங் காட்டி
மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும் வணங்கிநின் றீது சொல்வான். (16)

(இ – ள்) *தொடர் பவம் தொலையும் என்று சொன்னதை - (அநாதிகாலமாய்த்) தொடர்ந்துவந்த ஜநநமானது நிவிர்த்தியாய்விடுமென்று (ஆசாரியர்) அருளியதை; கேட்டபோதே - கேட்ட அந்தக்கணமே; தடமடு மூழ்கினான் போல் - (வெய்யிலாற்றபிக்கப்பட்டுவாடி) விசாலமான மடுவிலே மூழ்கினவனைப் போல; உள் ஆறி - மனவெப்பந்தணிந்து; சரீரமும் குளிர்ந்து - தேகமும் சீதளமாய்; அடரும் அன்பு - (உள்ளே) நெருங்கிய அன்பானது; ஒழுகுமாபோல் - (ததும்பி வெளியே) ஒழுகுமாறுபோல; ஆநந்த பாஷ்பம் காட்டி - ஆநந்தக் கண்ணீர் விட்டு; மடல் மலர்ப்பாதம் - இதழ்களையுடைய தாமரைப்பூப்போலுந் திருவடியை; மீண்டும் வணங்கி நின்று - மீட்டும் பணிந்தெழுந்து (இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி) நின்று; ஈதுசொல் வான் - இதனை விண்ணப்பஞ்செய்வான். எ - று.* *(16)*

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனா னாலுஞ் சுவாமி
நின்னது கருணை யாலே நீரென யாள லாமே
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டென் றீரே
இன்னதென் றதைநீர் காட்டியீடேற்றல் வேண்டு மென்றான்
(17)

(இ–ள்) *சொன்னது கேட்கமாட்டா - (தேவரீர்) உபதேசிப்பதைக் கேட்டுத் தவறாமல் அநுட்டிக்கமாட்டாத; தொண்டன் ஆனாலும் - அடிமையாயினும்; சுவாமி நின்னது கருணையாலே - குருவே தேவரீரது கிருபையினாலே; நீர் எனை - தேவரீர் அடியேனை; ஆளல் ஆம் - ஆளுதன் முறைமையாம்; உன்னது பிறவி மாற்றும் - எனது ஜநநத்தையொழிவிக்கும்; உபாயம் ஒன்று உண்டு என்றீரே - உபயாமானது ஒன்றுளதென் றருளினீரே; இன்னது என்று - இப்படிப்பட்டதென்று; அதை - அவ்வுபாயத்தை; நீர் காட்டி - தேவரீர் போதித்து; ஈடேற்றல் வேண்டும் என்றான் - (ஜநந சங்கடத்தினின்றுங்) கடைத்தேற்றல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். எ - று.*

உலகின்கணரசராயினோர், தமது ஆணைவழிச் செல்லாதோரைச் சதுர்வித வுபாயங்களான் வசமாக்கித் தமது ஆணை வழியே செலுத்தியாள்வது போல, நீர்

சுவாமியாகலானும், அடியேன் உமது ஆளாகலானும் எவ்வாற்றானும் என்னையாள்வது உமக்குக் கடமையேயாகலான் யான் முகமன் சொல்ல வேண்டுவது என்னை! என்பான், "சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனானாலுஞ் சுவாமி நின்னது கருணை யாலே நீரெனயாளலாமே" என்றான். *(17)*

(37) பரீட்சையினால் சீடனது இயற்கைகுணஞ் சோதித்த ஆசாரியர் பின் உபதேசிக்கத் தொடங்கல்.

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின்
குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங் குளவியின் கொள்கை போலத்
தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி
உடம்பினுட் சீவ னைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே. (18)

(இ-ள்) *அடங்கிய விருத்தியான் என்று அறிந்தபின் - (இவன் அகம்பாவ) விருத்தியொடுங்கினவனென்று (சோதித்து) அறிந்த பின்னர்; செறிந்த மண்ணின் குடம்பை உள் - நெருங்கிய மண்ணினாலாகிய கூட்டினுள்ளே (சோதித்தெடுத்து வந்து வைத்த); புழுமுன் - புழுவுக்கு முன்னே; ஊதும் குளவியின் கொள்கை போல - (அக்கீடந் தன்னுருவ மாகும்படி) தொனி செய்யும் பிரமரத்தின் றன்மைபோல; தொடங்கிய குருவும் - (உபதேசிக்க) ஆரம்பித்த குருவும்; ஆன்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி - (அவன் சாபாசவந்தக்கரண வுபகிதமான) தனது விசேடரூபத்தைத் (தாதான்மியமாகப்) பொருந்த வேண்டி; உடம்பின் உள் - அவனது தேகத்தினுள்ளே; சீவனைப் பார்த்து - (சாபாசவந்தக்கரண விசிட்டனான) சீவனைப் பார்த்து; உபதேசம் ஓதுவார் - உபதேசஞ் செய்வாராயினார். எ - று.*

குளவியானது புழுவைக் கொட்டிப் பார்த்து மிகத் துடிப்பதையுந், துடியாமற் கிடப்பதையும் ஒழித்து மத்திய துடிப்புடையதை யெடுப்பதுபோல, குருவும், "இயற்கைகுணஞ் சோதித்து" என்னும் விதிப்படி சோதித்தே உபதேசிக்கப் புகுந்தமையின், "குளவியின் கொள்கைபோல" என்றும், பந்தமுடையவன் சீவனாதலால், "சீவனைப்பார்த்து" என்றுங் கூறினார். *(18)*

சம்சார நிவிர்த்தி யுபாயம் இனி உபதேசிக்கத் தொடங்கி அது வந்ததற்குக் காரணமும், அதற்கவதியு முபதேசிக்கின்றார்.

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்தி றந்து
தீராத சுழற்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப்
பேராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரிவன் போதம்
ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந் தானே. (19)

(இ–ள்) *வாராய் என் மகனே, தன்னை மறந்தவன் - (பிரத்தியகபின்ன பரமான்மாவான) தன்னை (நான் யாரென்று விசாரித்து) அறியாதவன்; பிறந்து இறந்து - (சுர, நர, திரியக்காதியோனிகளிற்) சநித்து மரித்து; தீராத சுழல்காற்று உற்றசெத்தை போல் - நீங்காத சுழற் காற்றிலகப்பட்ட திரணம்போல; சுற்றிச் சுற்றி - இகலோகத்தினின்று பரலோகத்திற்குப் போவதும், பரலோகத்தினின்றும் மீட்டிகலோகத்திற்றலைகீழாக வீழ்வதுமாய்; பேராத காலநேமிப் பிரமையில்திரிவன் - ஒழியாத காலசக்கரமாகிய சுழற்சியிற் சுழலாநிற்பன்; போதம் ஆராயும் தன்னை - ஞானதிருஷ்டியினால் (யானாரென்று) விசாரித்தறியத்தக்க (பிரத்தியகான்மா)வாகிய தன்னை; தான் என்று - பிரஹ்ம மென்று; அறியும் அவ்வளவும் - சாட்சாத்கரிக்கும் பரியந்தமும். எ - று.*

தனது சந்நிதியிற் கேட்டுக்கொண்டிருப்பவனை, "வாராயென் மகனே" என்றது, யான் உபதேசிக்குமுபாயத்தில், சித்தத்தையும், சிரவணத்தையும் சாவதானமாக்கிக்கொண்டு கேளென் றவனை யபிமுகமாக்கியதென்க. நாள், மாதம், ஆண்டு, உகங்களாக் காலம் மீண்டு மீண்டுற்பவித்தலால், "நேமி" என்றும், படைப்பதும், படைத்தவை யனைத்தையுந் துடைப்பதுங் காலமாகலால், "பிறந்திறந்து கால நேமிப் பிரமையிற்றிரிவன்" என்றுங்கூறினார். இங்ஙனங் கூறியவாற்றான், ஆன்மசாட்சாத்கார முடையவன் காலாதீதனாவனென்பது பெற்றாம்.

ஈண்டிது விவேகம்

(38) *ஆபாசனானவன் தன்னையும், தனக்காதாரமும், தன்னிஜரூபமுமாகிய கூடஸ்தனையும் தனது*

சொரூபமாகக் கருதியுளன். யாண்டும் ஆபாசனென்னும் சத்தத்திற்கு, அந்தக்கரண சகிதமாகவே ஆபாசனைக் கொள்ளல்வேண்டுமெனக் கூறப்பட்ருத்தலின், தான் என்றும், சீவன் என்றும், ஆன்மா என்றும் சாஸ்திரங்களில் எங்கே வரினும் அவைகட்கு ஆபாசம், ஆசிரயம், அதிஷ்டானம் ஆகிய மூன்றனையும் பொருளாகக்கொள்ளல்வேண்டும்; அங்ஙனம் கொள்ளாக்கால், பாகத்தியாகலட்சணை வியர்த்தமாம்: இதனை ஊகித்துணர்க. (19)

இனி உபாயம் உபதேசித்தல்

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேல்
பின்னையத் தலைவன் றானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன்
உன்னை நீ யறிந்தா யாகி லுனக்கொரு கேடு மில்லை
என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேனே. (20)

(இ–ள்) *தன்னையும் - (ஆபாசனான) தன்னையும்; தனக்கு - (ஆபாசனான) தனக்கு; ஆதாரத் தலைவனையும் - ஆதாரமாகிய கூடஸ்தனையும்; கண்டானேல் - ஒருவன் கண்டானாயின்; பின்னை - கண்டபின்; அத்தலைவன் தானாய் - அக்கூடஸ்தன் தானாய்; பிரமம் ஆய் - கூடஸ்தனான நானே பிரஹ்ம (மென்னுமநுபூதியுடையவ)னாய்; பிறப்புத் தீர்வன் - ஜநநத்தினின்றும் விடுபடுவன்; உன்னை நீ அறிந்தாய் ஆகில் - நீ (இப்படி உனது நிஜரூபமான) கூடஸ்தனை (அகம்பிரஹ்மமென்று) அறிந்தாயாயின்; உனக்கு ஒருகேடும் இல்லை - உனக்குச் (சம்சாரவனர்த்தங்களுள்ளே) ஓரனர்த்தமும் உளதாதலில்லை (நீ ஆநந்தக்கடல் வடிவேயாவாய்); என்னை நீ கேட்கையாலே - என்னை நீ (சரணடைந்து) கேட்டமையின்; ஈது உபதேசித்தேன் - (அதிரகசியமான) இதனை உனக்குபதேசித்தேன். எ - று.*

“என்னை நீ கேட்கை யாலே யீ துப தேசித் தேன்” என்றது, இது ஏனைய உபதேசம்போலச் சாதாரணமாக வுபதேசிக்கத்தக்கதன்றென்னும் அதனருமைதோன்றக் கூறினதாம். பகவற்கீதையில்,

“நல்ல காதல்செய் நண்பனு மாயெனை, யல்ல தியாவு
மறியலை யாதலாற், சொல்லன் மேயினன்”

என்று ஸ்ரீ பகவானாலு மருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. "தன்னையும" என்பதற்குக் கூடஸ்தனையும் என்று பொருள் கூறுவாருமுளர்; அங்ஙனங்கூறின், கூடஸ்தனுக்கு ஆதாரம் பிரஹ்மமென்று கொள்ளல்வேண்டும்; கொள்ளவே, கூடஸ்தன் ஆதேயமாம். இங்ஙனங் கூடஸ்த பிரஹ்மங்களை ஆதேயவாதாரமென்றாதல், காரியகாரணமென்றாதல், ஆரோபவதிஷ்டான மென்றாதல், கூறுவது சம்பிரதாயப் பொருளன்றாம்; இதனை, இப்படலத்தின் 64ஆம் செய்யுளில், "என்னிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டும்" என்னும் சீடன் கடாவினானும் உய்த்துணர்க. (20)

அருளிய உபதேசத்தினாற் சீடன் அமையாது மீண்டும் வினாதல்.

என்னைத்தான் சடனா வுள்ளத் தெண்ணியோ சொன்னீ ரையா
தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியி லொருவ ருண்டோ
பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந் துழலு வானேன்
நின்னைத்தா னம்பி னேற்கு நிண்ணய மருளு வீரே (21)

(இ–ள்) *ஐயா - எனதுகுருவே; என்னை - அடியேனை, சடனா - மூடனாக; உள்ளத்து - திருவுளத்தின் கண்; எண்ணியோ - கருதியோ; சொன்னீர் - (உன்னைநீ யறிந்தா யாகிலுனக்கொரு கேடு மில்லை யென்று) அருளினீர்; தன்னைத்தான் அறியாமாந்தர் - தம்மைத்தாம் அறியாதமநுடர்; தரணியில் - பூமண்டலத்தில்; ஒருவர் உண்டோ - யாரேனும் ஒருவர் உளரோ! (இலர்); பின்னை அவர்கள் எல்லாம்; பிறந்து இறந்து - ஜநித்து மரித்து; உழலுவான் என் - சுழலா நிற்பது என்னை?; நின்னை - தேவரீரையே; நம்பினேற்கு - (மாதா, பிதா, குரு, தெய்வமாக) விசுவசித்துள்ளவெனக்கு; நிண்ணயம் அருளுவீர் - அந்நிச்சயத்தை (உள்ளவாறு) உபதேசிப்பீராக. எ - று.*

தான் என்பது, மூன்றிடத்தும் அசைநிலை. "தன்னைத் தான் அறியா மாந்தர்" என்றது, ஒருமையிற் பன்மை மயங்கிய வழுவமைதி,

சாதன சம்பன்னனாய்க் குடும்பக் குற்றங்கண்டு எடணாத் திரயத்தினின்று நீங்கி எங்கெங்குந் தேடிவந்து

மகேசனுக்கொப்பான உம்மைச் சரணடைந்த சுமதியான வென்னை இங்ஙனஞ்சொல்லன் முறைமையா வென்பான்,

"என்னைத்தான் சடனா வுள்ளத் தெண்ணியோ சொன்னீ ரையா" என்றும்,

"கரசர ணாதி மட்டா நானிவ னென்று காணுந், திரமதுதானே மூன்றா மகங்கரஞ் செகத்தோர்க் கெல்லா, முரியதாம்" என்னும் அபிப்பிராயத்தினால்,

"தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியி லொருவ ருண்டோ" என்றுங் கூறினான். (21)

தேகான்ம விவேகியே தன்னைத்தான் அறிந்தவனா மெனல்.

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வான் யாவன்
அன்னவன் றன்னைத் தானென் றறிந்தவ னாகு மென்றார்
சொன்னபின் றேகி யாரித் தூலமல் லாம லென்றான்
பின்னது கேட்ட வையர் பீழையு நகையுங் கொண்டார் (22)

(இ-ள்) *இன்னது தேகம் - (கடம்போல அறியப்படுவதான) இது தேகம்; இவன் தேகி - (அறிபவனான) இவன் (இதற்குவேறான) தேகி; என உணர்வான் யாவன் - என்றிவ்வாறு (சிற்சடங்களைப்) பிரித்தறிபவன் யாவனோ?; அன்னவன் - அப்படிப்பட்டவிவேகியே; தன்னைத்தான் என்று அறிந்தவன் ஆகும் என்றார் - தன்னைப் பிரஹ்மமென் றறிந்தவனாமென் (றாசாரிய)ரருளினார்; சொன்ன பின் (இவ்வாறாசாரியர் தன்னையறியும் நிர்ணயத்தை) அருளிய பின்னர்; இத்தூலம் அல்லாமல் - இந்தத் தூலதேகமே தானல்லாமல்; [1]தேகியார் - வேறேதேகியாவன்? (காணேன், இருந்தாற் காணப்படானா? படாமையின், அவனில்லை); என்றான் - என்று (சீடன்) கூறினான்; பின் - பின்னர்; அது கேட்ட ஐயர் - அதனைக் கேட்ட ஆசாரியர்; பீழையும் நகையும் கொண்டார் - துன்பமும், மகிழ்வுங் கொண்டனர். எ - று.*

---

1 தேகி யாரித் தூலமல் லாமல் என்புழி, இருந்தாற் காணப்படானா? படாமையின் அவன் இல்லை என்னுந் தொடர்மொழி, எச்சமாய் நின்ற குறிப்புப்பொருளை வெளிப்படுத்தலாற் குறிப்பெச்சம்.

"தேகி யாரித் தூலமல்லாமல்" என்னும் இவ்வியவகாரத் திற்கேதுவே ஆவரணமாமென்க. துர்க்கடகடனா சமர்த்தையான அவித்தையினால் நமது உபதேசத்தை இவன் அறியாமற் போயினான். வெறும் பொய்யான இவ்வவித்தையினாலன்றோ! சகல பிராணிகளும் ஜநநமரண ரூபமான சம்சார சமுத்திரத்தின் மூழ்கி வருந்தா நிற்கின்றனவெனத் தமது திருவுள்ளத்தின் கண்ணேஎழும் இரக்கத்தைப் "பீழை" என்றும், இவ்வவித்யா நாசகமான அநேக சுருதி, யுத்தி, அநுபவம் நம்பால் இருந்தலின், ஓர் முகுர்த்த நேரத்தில் இதனை நிவிர்த்தித்து இவனை ஆநந்தக் கடலின்கட் டிளைக்கப் பண்ணுவாம்: இது நமக்கு ஓர் அருமையாவெனத் தமது திருவுள்ளத்திலெண்ணி மந்தகாசங்கொண்டருளியதை "நகை" என்றுங் கூறினார். இதற்கு, வேறுபொருள் கூறுவாரு முளர்.

சந்தேக விபரிதங்களினிவிர்த்தி சுருதி, யுத்தி, அநுபவம் என்னு மூன்றனுள், அநுபவத்தின் கண்ணதேயாகலின், தேகத்திற் குத் தான் வேறென்பதவனுக்குத் தானே அநுபவ மாகும்படிக்கு அவனைத்தானே வினாதல்.

தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்றாய்
மோகமாங் கனவில் வந்து முளைத்தவ னெவனீ சொல்வாய்
சோகமாங் கனவு தோன்றாச் சுழுத்திகண் டவனார் சொல்வாய்
ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதானேது சொல்வாய். (23)

(இ-ள்) தேகம் அல்லாமல் - (நான் மாநுடனென்னும் அநுபவத்தாற்) றேகமே (தானென்பதற்குப் பொருள்) அல்லாமல்; வேறே தேகி ஆர் காணேன் என்றாய் - அதற்கு அந்நியமாகத் தேகி யென்பவன் யாவன் (இருந்தாற்) காணப்படானா? (படாமையின், அவனில்லை) யென்று சொன்னாய்; (அங்ஙனமாமேல்) மோகம் ஆம் கனவில் வந்து - (ஆன்மாவென் றுனக்கபிமதமான தேகம் சேட்டையற்றுக் கிடக்கவும்) நித்திரா மோகத்தா லுளதாகுஞ் சொப்பனத்தின்கண் வந்து; முளைத்தவன் எவன் நீ சொல்வாய் - தோற்றிச் (சத்தாதி விடயங்களை) யறிபவன் யாவன்? நீ சொல்லு; சோகம் ஆம்கனவு தோன்றா - (இஃதன்றிச் சத்துரு சர்ப்பாதிகளாற்) றுன்பமுளதாகும் அச்சொப்பனமுந் தோன்றாத; சுழுத்தி கண்டவன் ஆர் சொல்வாய் ஆக -

சுழுத்தியின் கண்ணே (அஞ்ஞானத்தை) யறிந்தவன் யாவன்? சொல்லுவாய்; நனவில் எண்ணும் அறிவுதான் ஏதுநீ சொல்வாய் - (தாருவினாற் செய்த யானையினுட் புகுந்து அதனையியக்காநிற்குமவன்போலச் சொப்பன, சுழுத்திகளிற் சேட்டையற்றுக் கிடந்த இத்தேகத்தைத் தரித்து நின்று அக்கினி, சந்திராதித்தியப் பிரகாச மொழிந்தபோதும்) சாக்கிரத்திற் (சத்தாதிவிடயங்களை) யறியாநிற்கும் அறிவுதான் யாது? நீ சொல்லுதி எ - று.

தடஸ்த லட்சணங் கொண்டு இங்ஙனம் வினாவினரென்க.

(39) *சொப்பனாவத்தை, சுழுத்தியவத்தைகளின் வேறாய் இந்திரியங்களாற்றோன்றும் ஞானத்திற் காதார காலம் யாது? அது சாக்கிராவத்தை. இந்திரியங்களாற் றோன்றுவதல்லாதவிடயகோசரமான அந்தக்கரணத்தின் அபரோட்ச விருத்தியின் அவத்தை சொப்பனாவத்தை. சொப்பனத்தில் ஞேயஞானங்கள் அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமமாம். சுக கோசரமும், அவித்தியா கோசரமுமான சாட்சா தஞ்ஞானத்தின் பரிணாமரூப விருத்தியினவத்தையைச் சுழுத்தியென்பர்; சுழுத்தியில் அவித்தியா விருத்தியின்கண் ஆரூடமான சாட்சி, அவித்தையையும், சொரூப சுகத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. சுழுத்தியவத்தையிற் சுகாகார அவித்தியாகார பரிணாமமாக எவ்வஞ்ஞானக் கூறுண்டோ? அவ்வஞ்ஞானக் கூற்றில் அப்புருடனுடைய அந்தக்கரணம் விலீனமாகி நிற்கும். சாக்கிர காலத்தில் அவ்வஞ்ஞானக்கூற்றின் பரிணாமமாக அவ்வந்தக்கரண முண்டாகின்றதாகலின், அஞ்ஞான விருத்தியினால் அநுபவித்த சுகத்தினது ஸ்மிருதி சாக்கிரத்திலுண்டாகின்றது: உபாதானத்திற்கும், காரியத்திற்கும் பேதமின்மையினால் அநுபவ ஸ்மரணத்திற்கு விரோத மின்றென்றறிக.* **[கூறு எனினும், அம்ச மெனினுமொக்கும்]** *சாக்கிர, சொப்பனங்களிரண்டிலும் அந்தக்கரண விருத்தியுண்டு: சுழுத்தியிலோ அஞ்ஞான விருத்தியுண்டு; ஆகலின், அவத்தை மூன்றும் விருத்தியின் அதீனமாம்: சுகாதிஞான காலத்தையும், உதாசீனகாலத்தையும் சாக்கிரத்தில் அந்தர்ப்பாவமாகக் கூறுவர்; மரணம், மூர்ச்சை இவைகளைச் சிலர் சாக்கிரத்திலும், சிலர் சுழுத்தியிலும் அடக்கிக் கூறுவர்.* **["அவத்தை" என்பது, காலத்துக்குப் பெயர்]** *(23)*

சுவாமிக ளுபதேசித்த வண்ணம், தேகத்திற்குத் தேகி அந்நிய மென்பது இவ்வநுபவத்தினால் எனக்கு ஒக்குமெனல்.

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கிக்
கனவுகண் டதுஞ்சு முத்தி கண்டதும் வேறொன் றேபோல்
தினமது பவிப்ப தொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே
மனதினி லுதிக்கும் பின்னே மறைக்கும தருளு வீரே. (24)

(இ–ள்) *நனவு கண்டதும்* - *சாக்கிரத்திற் (றிரமானசத்தாதி விடயங்களை) அறிந்ததும்; நான் கண்ட* - *யானறிந்த; நனவு உளநினைவுநீங்கி* - *சாக்கிரத்திலுள்ள நினைவுகளொழிந்து; கனவு கண்டதும்* - *சொப்பனத்தின் கண்ணே (அஸ்திரமான சத்தாதி விடயங்களை) அறிந்ததும்; சுழுத்தி கண்டதும்* - *சுழுத்தியில் (மூலாஞ்ஞானவிருளை) அறிந்ததும்; வேறு ஒன்றேபோல்* - *(இத் தேகத்திற்கு) அந்நியமான ஒரு தேகியே போல; தினம் அநுபவிப்பது ஒக்கும்* - *நாடோறும் (யான்) அநுபவிப்பது ஒவ்வும்; (ஆயின் அவ்வநுபவத்தி லிருத்தியெனின்?) தெரியவும் இல்லை* - *அஃதுள்ளபடி சார்வகாலமுந்) தோற்றவில்லை; சற்று மனதினில் உதிக்கும் பின்னே மறைக்கும்*- *இமைப் போது (சுவாமிக ளுபதேசத்தினா லுண்டாகிய) விவேகத்தில் விளங்குகின்றது, பின்னர், (இமைநேரத்தில் இருளாக அஞ் ஞானமானது)மறைக்கின்றது; அது அருளுவீர்* - *அது (அங்ஙனம் மறைபடாமற் சார்வ காலமும் அபரோட்சமாகும் படியான உபாயம்) உபதேசிப்பீராக. எ - று.*

["மனது" என்றது விவேகத்தை]

"சற்றே மனதினி லுதிக்கும் பின்னே மறைக்கும்" என்றதற்கு உ - ம்; வாசிட்டம், "இம்மொழிக ளாலிமைப் போதிருளா மீள விமைப்போது வெளியாகு மிவ்வாறாகி, மைம்முகிலாலற்பமாய் வெய்யிற் சீதம் வந்துவந்து போகின்ற மழை நாளொத்தேன்" எ - ம், "இந்தவடி வாமெனக்கோரேது காணேனிடர்மனத்தா ருவின்விதையா மகங்கா ரத்தை, யுந்தும்வகையறிகிலே னுந்த வுந்த வோடிவரு மதனாலுள் ளுடைந்தேன்" எ -ம் வரும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(24)*

இனி, விசேடமாக உபதேசிக்கத் தொடங்கல்.

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டுவார்போல்
ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல்
தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான
மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி னாரே. (25)

(இ–ள்) *தாலத்தின் மரங்கள் காட்டி - பூமியின்கணுள்ள விருட்சங்களின் (சாகைநுனியைமுன்னே) காட்டி; தனிப்பிறை காட்டுவார் போல் - (பின்னே) மூன்றாம் பிறையைக் காட்டுபவரைப்போலவும்; ஆலத்தின் உடுக்கள் காட்டி - ஆகாயத்தின் கண்ணே (வசிட்டர் முதலிய தூல) நட்சத்திரங்களை முன்னே காட்டி; அருந்ததி காட்டுவார்போல - (சூட்சுமமான) அருந்ததி நட்சத்திரத்தைப் (பின்னே) காட்டுபவரைப் போலவும்; தூலத்தை முன்பு காட்டி - தூலமான சகசீவபரங்களை முன்னே தரிசிப்பித்து; சூக்கும சொரூபம் ஆன மூலத்தை - சூட்சும ரூபமான சகத்காரணப் பிரஹ்மத்தை; பின்பு காட்ட - பின்னே தரிசிப்பிக்க; முனிவரர் - மனன சீலருள் சிரேஷ்டரான ஆசாரியர்; தொடங்கினார் - ஆரம்பித்தனர். எ - று.*

"தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டல்" சாகாசந்திர நியாயம். "ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டல்" தூலாருந்ததி நியாயம். "ஆலம்" - பெருமை; அது குணகவாகுபெயராய் ஆகாயத்தை யுணர்த்திற்று. (25)

பந்த, மோட்சங்குகளுக்கு முறையே காரணங்களாகிய அத்தியாரோபவாதங்களுள், அத்தியாரோபங் கூறத்தொடங்கல்.

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லும்
உத்தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்வே தாந்தமெல்லாம்
மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான்
முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய். (26)

(இ–ள்) *வெளி.*

"மித்தை" என்ற பதத்தை, ஆரோபத்திற்கு விசேடணமாகக்கொள்ளில், சுத்தியின்கண் அத்தியஸ்தமான இரஜதத்தையும், ஊஷரபூமியில் அத்தியஸ்தமான சலத்தையும்

சத்தியமென்று கூறுஞ் சத்தியாதிவாதத்தை மறுத்தனரென்றும், பந்தத்திற்கு விசேடணமாகக் கொள்ளிற் சித்தாந்தத்தில் அத்தியாச சாமக்கிரிகள் கூடாமையின், பந்தம் மித்தையன்று: சத்தியமாம்; ஆகலின், தனக்குறுதி வேண்டின் நித்தியாதிகருமங்கள் செய்யற்பாலவேயா மென்னும் ஏகபவிசுவாதத்தை மறுத்தனரென்றுங் கொள்க.

(40) *அத்தியாச சாமக்கிரி யாவன:- அதிஷ்டானம் சாமான்ய ரூபத்தால் ஞாதத்துவமும், விசேட ரூபத்தால் அஞ்ஞாதத்துவமும், வஸ்துஞான ஐந்நிய சம்ஸ்காரமும், பிரமாத்திருதோடமும், பிரமாண தோடமும், பிரமேயதோடமுமாம் என்க. விஸ்தாரபயத்தால் அவற்றை இங்கு விரித்திலேம்: சிஞ்ஞாசை யுளதேல், விசாரசாகர கிரந்தத்தி லிரண்டாந்தரங்கத்திற் கண்டு கொள்க. அகங்காராதிகளும், அவற்றின் ஞானங்களும் பந்தமாம்: அவற்றின் அத்தியந்த நிவிர்த்தியே முத்தியாம்.*

"பந்தத் துருவங் கேட்டுணரிற் பரவீட் டுருவு மேல்வெளியாம்"

என வாசிட்டத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதால்,

"முந்தியா ரோபங் கேளாய்" எனக்கூறினார், பந்தமுத்தி இலக்கணம், வாசிட்டத்தில்,

"இந்தச் சகநீ நான்முதலா மிவைமெய் யென்றல் பந்தமதா, மந்தக் கருத்து நிற்பளவு மரிதா முத்தி" எ - ம் "துன்றுவாதனையே பந்தந் தொல்லைவீ டதனைத் தீர்தல்" எ - ம், "ஈன மான வகமபாவப் பிராந்தி யன்றோ விடர்பந்த, மானவீடா வதுமடமை யந்த காரங் கெடலன்றோ" எ - ம், மற்றுங் கூறப்பட்டிருப்பன கொண்டுங்காண்க. (26)

(41) [அத்தியாரோபத்தின் பரியாய நாமங்களோடு திருஷ்டாந்தத்தில் அதன் இலக்கணங் கூறல்.]

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவ வெல்லாம்
ஓரோர்வத் துவினில் வேறே யோரோர்வத் துவினை யோர்தல்
நாரூடு பணியாய்த் தோன்ற னரனாகித் தறியிற் றோன்றல்
நீரூடு கானற் றோன்ற னிறந்தலம் வெளியிற் றோன்றல். (27)

(இ-ள்) *ஆரோபம் அத்தியாசம் கற்பனை; ஆவ எல்லாம் - ஆவனவனைத்தும்; ஓர் ஓர் வத்துவினில் - ஒவ்வொரு வத்துவினிடத்து வேறே ஓர் ஓர் வத்துவினை*

ஓர்தல் - அந்நியமானஒவ்வொரு வத்துவை - உணர்தலாம்; (அது) நார் ஊடு பணி ஆய்த்தோன்றல் - (சர்ப்பமின்மை யிடமான) இரச்சுவின்கட் சர்ப்பமுளதாகித் தோற்றுதலும்; தறியில் நரன் ஆகித் தோன்றல் - (புருடனின்மை யிடமான) தாணுவின்கட் புருட னுளனாகித் தோற்றுதலும்; கானல் ஊடுநீர் தோன்றல் - (நீரின்மை யிடமான) கானலிடத்துச் சலமுளதாகித் தோற்றுதலும்; வெளியில் நிறம் தலம் தோன்றல் - (நிறந்தலங்களின்மை யிடமான) ஆகாசத்திலே நீலவர்ணமும் (கொப்பரை கவித்தாற்போலுள்ள) இடமும் உளவாகித் தோற்றுதலும் (பிறவுமாம்); எ - று.

"பணியாய்" என்றதால், அர்த்தாத்தியாசமும், "தோன்றல்" என்றதால், ஞானாத்தியாசமும் பெற்றாம். இன்மை யெனினும், அபாவமெனிலும் ஒக்கும். தோன்றலெனினும், அவபாசமெனினும் ஒக்கும். "ஒரோர்வத் துவினை வேறே யோரோர்வத்துவென வோர்தல்" எனவும் பாடமுளது; அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளில், நியாய வைசேடிக மதானுசாரியான சிந்தாமணிகாரரர்க் குடம்பாடாகிய அந்நியதாக் [1]கியாதி என்றாம். வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் அநிர்வசனீயக்கியாதியே உடம்பாடாகலின், அது பாடமன்று; ஏட்டிலெழுதினவர்களுடைய புத்தி தோஷத்தாற் பிறழ்ந்ததேயாம்.

"நாரூடு பணிமை யோர்த னரமன்மைதா ணுவிலோர் தல்பேய்த், தேரூடு நீர்மை யோர்த றெரியுநீ லிமைவிண் ணோர்தல்" என்றும் பாடமுளது.

திருஷ்டாந்த ஞான மின்றித் தாஷ்டாந்த ஞான முதியாதாதலால், திருஷ்டாந்தத்தைத் தானே நன்றாக விரித்து விசாரிப்பது ஆவசியகமா மாகலின், அதனை விரிக்குதும்;- இரச்சுசர்ப்பம், சுத்திரஜத முதலிய பிரம ஸ்தலத்தில், சத்கியாதி, அசத்கியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அந்நியதாக்யாதி, அக்கியாதி என வைந்துமதங் கேட்கப்படுகின்றன: 1. வைணவர் முதலியோர் சத்கியாதிவாதிகள். 2. சூனியவாதி, அசத்கியாதிவாதி. 3.க்ஷணிகவிஞ்ஞானவாதி, ஆத்மக்கியாதிவாதி. 4.நியாயவைசேடிகர், அந்நியதாக்கி யாதிவாதிகள். 5.சாங்கிய பிரபாகரர் அக்கியாதிவாதிகளாம்.

---

1 கியாதி - ஞானம், அல்லது வார்த்தை.

(42) *இவர்களுள், 1ஆவது; சத்கியாதிவாதிகள், சுத்தியினுடைய அவயவங்களோடு இரஜதத்தி னவயவமும் எப்போதுமிருக்கின்றதெனவும், சுத்தியினவயவம் சத்தியமாவதுபோல இரஜதாவயவமுஞ் சத்தியம்; மித்தையன்றெனவும், தோடத்தோடுகூடிய நேத்திர சம்பந்தத்தால் சித்தாந்தத்தில் அவித்தையின் பரிணாமமாக அநிர்வசனீயரஜதம் உண்டாவதுபோலத் தோடத்தோடுகூடிய நேத்திர சம்பந்தத்தால் இரஜதாவயவங்களின்று சத்தியரஜதமும் உண்டாகின்றதெனவும், சித்தாந்தத்தில் அதிஷ்டான ஞானத்தால் அநிர்வசனீய ரஜதநிவர்த்தியாவது போலச் சுத்தி ஞானத்தால் சத்தியரஜதமும் தனதவயவத்திற் றொம்சமாமெனவுங் கூறுவர்; அது நிராகரிக்கத்தக்கது; யாதினாலெனின்? சுத்திரஜ திருஷ்டாந்தத்தினால் பிரபஞ்சம் மித்தையென்னும் அநுமிதியுண்டாகின்றது. சத்கியாதி வாதி மதத்தில் சுத்தியில் ரஜதஞ்சத்தியமாம்; ஆகவே, அதைத்திருஷ்டாந்தமாக வைத்துப் பிரபஞ்சத்தில் மித்தியாத்வசித்திபெறுவது கூடாதாதலாலென்க; இன்னும், இந்தப் பட்சத்திற் பிரபல தோடங்கள் அநேகமுள; அவை சுத்திஞானத்திற்குப் பின் சுத்தியில் காலத்திரயத்திலும் இரஜதமே இல்லையென்று,சுத்தியினிடத்துத் திரைகாலிகரஜதாபாவப் பிரதீதியுண்டாகின்றது; [பிரதீதி - ஞானம்] சித்தாந்தத்தில் அநிர்வசனீயரஜதமோ! மத்தியகாலத்தில் மாத்திரம் உண்டு: வியாவகாரிகரஜதாபாவம் திரைகாலிகமாக இருக்கின்றது. சத்கியாதிவாதி மதத்தில் வியாவகாரிகரஜதம் உண்டாகுங்காலையில் வியாவகாரிகரஜதாபாவங் கூடாது; ஆகலின், திரைகாலிகரஜதாபாவப் பிரதீதியினால் வியாவகாரிகரஜதஞ் சொல்லுகை விருத்தமாம்; அன்றியும், அநிர்வசனிய ரஜதத்தின் உற்பத்தியில் பிரசித்தரஜதத்தின் சாமக்கிரி வேண்டுவதில்லை. தோஷசகித அவித்தையினால் அதனது உற்பத்திகூடும்; வியாவ காரிகரஜதத்தின் உற்பத்தி பிரசித்தரஜதத்தின் சாமக்கிரியின்றிக் கூடாது. சுத்தியின்கண்ணே இரஜதத்தின் பிரசித்த சாமக்கிரியில்லை; ஆதலால், சத்தியரஜத உற்பத்தி சுத்தியில் உளதாமென்கை கூடாது: சுத்தியின்கண் இரஜதாவயவம் உண்டு; அதுவே சத்தியரஜதத்தின் சாமக்கிரியாம் எனின்? அது உற்பூத ரூபமா? அநுற்பூத ரூபமா? உற்பூத ரூபமெனின்? இரஜதத்தினுற்பத்திக்கு முன்னரே அது பிரத்தியட்சமாதல்*

வேண்டும்: அநுற்பூத ரூபமெனின்? இரஜதமும் அநுற்பூத ரூபமுடையதாம்; ஆகவே, அவ்விரஜதம் பிரத்தியட் சமாகாது.

அன்றியும், ஓரிரச்சுவின்கட் பத்துப் புருடர்க்கு வெவ்வேறாக ஒருவனுக்குத் தண்டம், ஒருவனுக்கு மாலை, ஒருவனுக்குச் சர்ப்பம்; ஒருவனுக்குச் சலத்தின்றாரை என இப்படிப் பிரமம் உண்டாகிறது; அங்கே தண்டமுதலிய பதார்த்தங்களின் அவயவங்கள் சொற்ப ரச்சுதேசத்தில் உண்டெனல் கூடாது. என்னை? மூர்த்தத் திரவியங்கள் ஸ்தானத்தைத் தகையுமாதலால் என்க. சிந்தாத்தத்தில், அநிர்வசனீயங்களாகத் தண்ட முதலியவைஉண்டாகின்றனவாகலான், வியாவகாரிக தேசத்தை அவைதகையாவாம். சத்கியாதிவாதியும் தண்ட முதலியவற்றில் ஸ்தானத்தைத் தகைவது முதலிய பயனை ஒப்பாவிடின், தண்ட முதலியவற்றைச் சத்தியமென்று கூறுதல் விருத்தமும், நிஷ்பலமுமாம்: தண்ட முதலியவை தோற்றரவு மாத்திரந்தான்; அந்நியமான காரியம் அவற்றால் உளதாகாதென்னின்? அப்போது அநிர்வசனீயவாதமே சித்தமாம், பிரம ஸ்தலத்தில் சத்பதார்த்த உற்பத்தி ஒப்பிடில், அக்கினியோடு கூடிய ஊஷர பூமியில் சலப்பிரமம் உண்டாமாயின் அங்கே அச்சலத்தால் அவ்வக்கினி சாந்தமாதல் வேண்டும்; பஞ்சின் மீது வைத்த குன்றிமணிக் கொத்தில் அக்கினிப் பிரமம் உண்டாமாயின் அங்கே பஞ்சானது எரிதல் வேண்டும்: தோடத்தோடு கூடிய காரணத்தினில் நின்றும் உண்டான பதார்த்தம் அந்நியனுக்குத் தோற்றமாட்டாது: யாவனுடைய தோடத்தினாலுண்டாயிருக்கிறதோ! அவனுக்கே அது தோற்றா நிற்கும்; தோடத்தின் காரியமான சலத்தினாலும், அக்கினியினாலும் நனைத்தலும், தகித்தலும் உளவாகா வென்னில்? அப்போது அவற்றைச் சத்தியமென்று சொல்லுதல் கேவலம் நகைத்தற்கே ஏதுவாகு மல்லது வேறில்லை; அதனால், சத்கியாதிவாதிகளின் வார்த்தை யுத்தியில்லாதவார்த்தையென அந்தப்பட்சம் நிராகரிக்கத்தக்கதேயாம்.

(43) *2*ஆவது; சூன்யவாதிகள், இரச்சுவினிடத்துச் சர்ப்பம் அத்தியந்தம் அசத்தாம்; அப்படியே அந்நிய

தேசத்திலும் அத்தியந்தம் அசத்தாம்; இப்படி அத்தியந்தம் அசத்தாகிய சர்ப்பம் இரச்சுவினிடத்துத் தோன்றாநின்ற தென்பர்.

(44) 3ஆவது; க்ஷணிக விஞ்ஞான வாதிகள், பழுதையினிடத்தும், அப்படியே அந்நிய தேசத்தும் புத்திக்குப் புறம்பே ஓரிடத்தும் சர்ப்பமானது இல்லை; சகல பதார்த்தங்களும் புத்தியினும் வேறாக இல்லை; சகல பதார்த்தங்களின் ஆகாரத்தையும் புத்தியே தரிக்கின்றது; அந்தப் புத்தியும் க்ஷணிக விஞ்ஞான ரூபம்: க்ஷணத்தில் நாசமும், க்ஷணத்தில் உற்பத்தியும் அடையா நின்ற விஞ்ஞானமே சர்ப்ப ரூபமாகத் தோன்றாநின்ற தென்பர்.

(45) 4ஆவது; நியாய வைசேடிகர், புற்று முதலிய ஸ்தானங்களில் யதார்த்தமாகிய சர்ப்பமுளது; அது நேத்திரத்தினாற் காணப்படுகிறது. நேத்திரத்திலுள்ள தோடபலத்தால் எதிரே சமீபத்தில் இரச்சு தேசத்திற் றோன்றுகின்றது. யதார்த்த சர்ப்பத்திற்கும், நேத்திரத்திற்கும் மத்தியில் பித்தியாதிய [1]அந்தராயங்கள் இருப்பினுந் தோடசகித நேத்திரத்தால் அது காணப்படுகின்றதென்பார். மேற்படி; சிந்தாமணிகாரர், தோடசகித நேத்திரத்தினால் புற்றினிடத்துள்ள சர்ப்ப ஞானம் உண்டாமாயின், மத்தியிலுள்ள ஏனைய பதார்த்த ஞானங்களும் உண்டாதல் வேண்டும்; ஆதலால், பித்தியாதி அந்தராய சகிதவத்துவின் ஞானம் நேத்திரத்தால் உண்டாகாது. பின்னையோ? தோடசகித நேத்திரத்தினால் இரச்சுவானது நிசரூபமாகத் தோன்றாமல், சர்ப்ப ரூபமாகத் தோன்றாநின்றது; இப்படி ஒன்று மற்றொன்றாகத் தோன்றாநிற்பதே அந்நியதாக் கியாதியென்பர்.

(46) 5ஆவது; அக்கியாதி வாதியர், அசத்தானதுதோன்றுமாயின் வந்தியாபுத்திர, சசசிருங்கங்களுந் தோன்ற வேண்டும்; அங்ஙனந் தோன்றாமையின், அசத்கியாதி அசங்கதம், க்ஷணிக விஞ்ஞானத்தின் ஆகாரமே சர்ப்பாதிகளாமாயின் க்ஷணிகமாத்திரத்தால் அதிககாலத் தோற்றரவு கூடாது; ஆதலால், ஆத்மக் கியாதியும் அசங்கதம். அந்நியதாக் கியாதியின் பிரதம ரீதி சிந்தாமணி மதத்தால்

1 அந்தராயம் - மறைப்புக்குக் காரணம்

தூஷிக்கப்பட்டது போலவே சிந்தாமணி மதரீதியினாற் கூறும் அந்நியதாக்கியாதி மதமும் அசங்கதமாம். எதனாலெனின்? ஞேயவநுசாரமாகவே ஞானமுண்டாகின்றது; ஞேயம் இரச்சு; அதில் சர்ப்பஞானங் கூறுதல் அத்தியந்தவிருத்தமா மாதலின் என மறுத்து, எங்கே இரச்சுவின்கட்சர்ப்பப் பிரமமுண்டாமோ! அங்கே இரச்சுவினுடனே நேத்திரத்திற்குத் தன் விருத்தி வழியாகச் சம்பந்த முண்டாய் அவ்விரச்சுவினிடத்து இதுவென்னும் ரூபமாகச் சாமான்ய ஞானமும், சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதியும் உண்டாகின்றன; அவ்விரண்டில், இதுவென்னுங்கூறு இரச்சுவின் சாமான்யப் பிரத்தியட்சஞானம். சர்ப்ப மென்பது ஸ்மிருதிரூப ஞானம். ஆகலான், இது சர்ப்பமென்புழி, இரண்டு ஞான முண்டாம்; அப்படி யுண்டாதற்கப் பிரமா தாவின்கட் பயதோடமும், பிரமாணத்தின் கட்டிமிரதோடமுமே காரணமாம்: அவற்றின் வலியால் புருடனுக்கு இது வென்பது இரச்சுவின் சாமானியப் பிரத்தியட்ச ஞானமென்றும், சர்ப்பமென்பது பூருவங்கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதி ஞான மென்றும் விவேகம் உண்டாகவில்லை; இவ்விருவகை ஞானத்தின் அவிவேகமே பிரம மென்பர். சத்கியாதியும், அக்கியாதி வாதியால் மறுக்கப்பட்ட அசத்கியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அந்நியதாக் கியாதிகளும் ஆகிய நான்கு மதங்களும் யுக்தி ஹீனமாவதால் எப்படி அசங்கதமென்று தள்ளப்பட்டனவோ! அப்படியே அக்கியாதி மதமும் அசங்கதமாம்.

(47) எதனாலெனின்? இது சர்ப்பமென்னும் ஞானத்தில் முன்னே, இதுவென்னுங்கூறு இரச்சுவின் சாமானியப் பிரத்தியட்ச ஞானமாம். சர்ப்பமென்னுங்கூறு பூர்வங்கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மரண ஞானமாம் என்பது அக்கியாதிவாதிகள் மதம்; அங்கே பூர்வங்கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மரணமே ஒப்பி எதிரே இரச்சு தேசத்தில் சர்ப்ப ஞானம் ஒப்பாவிடில் எதிரே கிடக்கும் இரச்சுவினின்றும் புருடனுக்குப் பயமுண்டாகித் திரும்பி ஓடவேண்டுவதில்லை; எதிரே கண்ட இரச்சு தேசத்திலேயே சர்ப்பஞானம் உண்டாகின்றதாதலால் அது பூருவங்கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதியன்று; அன்றியும் இரச்சுவின் விசேடரூப யதார்த்த ஞானம் உண்டானதன் பின்னர் எனக்கு இரச்சுவினிடத்துச் சர்ப்ப ஞானம் மித்தையாக உண்டாயிற்றென்னும் [1]பாதமானது

1 பாதம் - மித்தையென்னும் நிச்சயம்.

உண்டாகின்றது; இப்பாதத்தினாலும் இரச்சுவினிடத்துச் சர்ப்ப ஞானம் உண்டாகின்றதே யல்லாமற் பூருவங் கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகவில்லை. இது சர்ப்பமென்புழி, ஞானமொன்றே தோன்றாநின்றது: இரண்டில்லை, ஏககாலத்தில் அந்தக் கரணத்தினின்று ஸ்மிருதிரூபமும் பிரத்தியட்சரூபமும் ஆகிய இரண்டு ஞானமுளவாகா; ஆதலால் அக்கியாதி மதமும் அத்தியந்தமசங்கதமாம் என்க. இம்மதங்களின் பிரதி பாதனமும், கண்டனமும் விவரணம், ஸ்வாராஜ்யசித்தி யாதியகிரந்தங்களிலும், விருத்திப்பிரபாகர கிரந்தத்தங் காண்க.

(48) இனிச்சித்தாந்தமாகிய அநிர்வசனீயக்கியாதியின் கொள்கைகூறுதும். அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திராதி இந்திரிய வாயிலாகப் புறம் போந்து விடயசமானாகாரத்தையடையும் போது அதனால் விடயத்தின் ஆவரணம் பங்கமாம்; ஆகவே அவ்விடயந் தோன்றாநிற்கும். அங்கே பிரகாசசகாயமும் வேண்டும்; இன்றேற் பதார்த்தங்க டோற்றாவாம். ஆதலால் எங்கே இரச்சுவில் சர்ப்பப்பிரமமுண்டு அங்கே முற்கூறியவாறு அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திரேந்திரிய வாயிலாகப் புறம்போந்து இரச்சுவோடு சம்பந்தமாயினும், திமிராதிதோடப்பிரதி பந்த மிருக்கில் விருத்தியின் சொரூபம் இரச்சுவின் சமானாகாரமாகாது; அஃதங்ஙன மாகாத போது இரச்சுவின் ஆவரணம் பங்கமாகாது. இவ்வாறு ஆவரண பங்கநிமித்தம் விருத்தி சம்பந்த முளதேனும், எப்போது இரச்சுவின் ஆவரணம் பங்கமாகவில்லையோ! அப்போது இரச்சு சேதனத்துள்ள அவித்தையினிடத்து க்ஷோபமுண்டாய் அவித்தை சர்ப்பாகாரபரிணாமத்தையடையும் [க்ஷோபம் - காரியபிமுகாவஸ்தை.] அவ்வவித்தையின் காரியமாகிய சர்ப்பம் சத்தெனின்? இரச்சுஞானத்தாற் பாதமாகாது; பாதமாகலின் சத்தன்று. அசத்தெனின்? வந்தியாபுத்திரன் போலத் தோற்றாவாகாது; தோற்றரவாகலின் அசத்துமன்று: மற்றெத்தன்மையேதோவெனின்? சதசத்விலட்சண அநிர்வசனீயத் தன்மையதாம். இங்ஙனம் சர்ப்பமானது அவித்தையின் பரிணாமமாவது போல அதன் ஞானரூப விருத்தியும் அவித்தையின் பரிணாமமே: அந்தக் கரணத்தின் பரிணாமமன்றாம். என்னை? இரச்சு

ஞானத்தால் சர்ப்பம்பாதமாகின்றதுபோல அதன் ஞானமும் பாதமாகின்றது. அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமமமாயின் அது பாதமாகாது. ஆதலால் சர்ப்பஞானமும் சர்ப்பம்போல அவித்தையின் காரியமாய்ச் சதசத்விலட்சண அநிர்வசனீயத் தன்மையதேயாம். இங்ஙனம் சர்ப்பமும், அதன் ஞானமும் அவித்தையின் பரிணாமமேயாயினும், இரச்சுவபகித சேதனத்துள்ள தமோகுணப் பிரதான வவித்தைக்கூற்றின் பரிணாமம் சர்ப்பமும், சாட்சி சேதனத்துள்ள வவித்தையின் சத்துவகுண பரிணாமம் விருத்திஞானமுமாம். எச்சமயத்தில் இரச்சு சேதனத்துள்ள வவித்தை சர்ப்பாகார பரிணாமமாமோ! அச்சமயத்திலேயே சாட்சியாசிரிதமான வவித்தை ஞானாகார பரிணாமமாம். என்னை? இரச்சு சேதன வாசிரிதமான வவித்தையிடத்து யாதொரு க்ஷோப நிமித்தமுளதோ! அந்நிமித்தத்தினாலேயே சாட்சியாசிரித வவித்தைக் கூற்றினிடத்தும் க்ஷோபம் உளதாதலினென்க. இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அவித்தை உபாதான காரணமும், இரச்சுவின் அப்பிரதீதியினால் இரச்சு வவச்சின்ன சேதனவாசிரிதமான வவித்தையின்கணுளதாகும் க்ஷோபம் நிமித்த காரணமும் ஆம். இவ்வாறு பிரம ஸ்தலத்தில் சர்ப்பாதி விடயங்களும், அவற்றின் ஞானங்களும் கூடவே உண்டாய் இரச்சுவாதி அதிஷ்டான ஞானத்தாற் கூடவே இலீனமாம். இவ்வாற்றால்; சர்ப்ப முதலிய பிரமத்தில் புறவவித்தைக் கூறு சர்ப்ப முதலிய விடயங்களுக்கும், சாட்சியாசிரிதமான அகவவித்தைக்கூறு அவ்விடய ஞானரூப விருத்திகட்கும் உபாதான காரணமெனப்படும். சொப்பனத்தினிடத்துச் சாட்சியாசிரிதமான வவித்தையின் தமோகுணக்கூறு விடயரூப பரிணாமத்தையும், சத்துவகுணக்கூறு ஞானரூப பரிணாமத்தையும் அடைகின்றமையின்,சொப்பனத்தில் அகவவித்தையே விடயத்திற்கும், ஞானத்திற்கும் உபாதான காரணமாம்; இவ்வாற்றால், வாகியமான இரச்சு சர்ப்பாதிகளும், ஆந்தரமான சொப்பன பதார்த்தங்களும் சாட்சியாசியமென்று சொல்லப்படும். அவித்தியாவிருத்தியின் வாயிலாக யாதொன்றைச் சாட்சியானது பிரகாசிப்பிக்குமோ! அது சாட்சிபாசியமாம். இரச்சுவாதிகளில் அநிர்வசனீயமான சர்ப்பாதிகளும், அவற்றின் ஞானங்களும் பிரமமென்றும்,

அத்தியாசமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அந்தப் பிரமம் அவித்தையின் பரிணாமமும், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்.

(49) உபாதான காரணத்திற்குச் சமான சுபாவ முடையதாயும், அந்நியதா சொரூபமாயு முள்ளது பரிணாமம். அதிஷ்டானத்தினும் விபரித சுபாவ முடையதாயும், அந்நியதாசொரூமாயுள்ளது விவர்த்தம். உபாதான காரணமான அவித்தை யெப்படி அநிர்வசனீயமோ! அப்படியே இரச்சுசர்ப்பமும், அதன் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாவதால், அவித்தைக்குச் சமான சுபாவமுடையன: அந்நியதா சொரூபமென்பது அவித்தையினும் வேறு பிரகாரசமான ஆகாரம். அப்படியே இரச்சுவவச்சின்ன வதிஷ்டான சேதனம் சத்ரூபம். சர்ப்பமும் அதன் ஞானமும் சத்தினும் விலட்சனமாவதால் விபரீத சுபாவ முடையனவாம்: அந்நியதா சொரூபமென்பது சேதனத்தினும் வேறு பிரகாரமான ஆகாரம்.

(50) மித்தியா சர்ப்பத்தின் அதிஷ்டானம் இரச்சுவுபகித சேதனமாம்: இரச்சுவன்று, என்னை? சர்ப்பத்தைப் போல இரச்சுவம் கற்பிதம்; கற்பிதவத்து அந்நிய கற்பிதத்திற்கு அதிஷ்டானமாதல் கூடாது. ஆதலால். இரச்சுவுபகித சேதனமே அதிஷ்டானமாம்: இரச்சுவன்று, இரச்சு விசிட்டத்தை அதிஷ்டானமென்று சொல்வோமாயின், இரச்சுவும், சேதனமும் ஆகிய இரண்டும் அதிஷ்டானமாம்: ஆகவே, இரச்சு பாகத்தில் அதிஷ்டானத் தன்மை பாதிக்கப்பட்டிருத்தலின், இரச்சு வுபகித சேதனமே அதிஷ்டானமாம்; இரச்சு விசிட்ட சேதனம் அதிஷ்டானமன்று அப்படியே சர்ப்ப ஞானத்திற்குச் சாட்சிசேதனம் அதிஷ்டானமாம்; இவ்வாற்றால், பிரம ஸ்தலத்தில், விடயத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் உபாதி பேதத்தால் அதிஷ்டானம் பின்னமாம்: ஒனறல்ல. விசேடரூபமாக இரச்சுவினது அப்பிரதீதி அவித்தையில் க்ஷோபவாயிலாக இரண்டன் உற்பத்தியிலும் நிமித்தமாவதுபோல இரச்சு ஞானமும் இரண்டன் நிவிர்த்தியிலும் நிமித்தமாம்.

(51) சங்கை; மித்தியா வஸ்துவிற்கு யாது அதிஷ்டானமோ! அவ்வதிஷ்டான ஞானத்தினால் மித்தியாவஸ்து நிவிர்த்தியாமென்பது அத்வைதவாதத்தின்

சித்தாந்தம்;இங்கே மித்தியா சர்ப்பத்திற்கு அதிஷ்டானம் இரச்சுவன்றாம்: இரச்சுவுபகித சேதனமாம் என்று கூறினமையின், இரச்சு ஞானத்தால் சர்ப்ப நிவிர்த்தி கூடுமாறெங்ஙனே யெனின்?

(52) உத்தரம்; இரச்சுவாதி ஜடபதார்த்தங்களின் ஞானம் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி ரூபமாக உண்டாகுமேல் அங்கே ஆவரணபங்கம் விருத்தியின் பிரயோசனமாம். அவ்வாவரணம் அஞ்ஞானத்தினது சத்தியாகலான், ஆவரணம் ஜடத்தின் ஆசிரிதமன்று: ஜடத்திற்கு அதிஷ்டான சேதனத்தின் ஆசிரிதமாம். ஆகலான், இரச்சுவின் சமானாகாரமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியினால் இரச்சு வவச்சின்ன சேதனத்தின் ஆவரணமே பங்கமாம்; விருத்தியின்கணுள்ள சிதாபாசனால் இரச்சு மாத்திரம் பிரகாசிக்கும். சேதன பாகம் சுயம்பிரகாசமாவதலால் அதன்கண் ஆபாசனுக்கு உபயோகமில்லை; இவ்வாற்றால், சிதாபாசனோடுகூடின அந்தக்கரண விருத்திருபமாகிய ஞானத்திலுள்ள விருத்தி பாகத்திற்கு ஆவரணபங்கரூப பயன் சேதனத்திலும், சிதாபாச பாகத்திற்குப் பிரகாச ரூபபயன் இரச்சுவிலும் உள்ளன. ஆதலால், சாபாச விருத்தி ஞானத்திற்குக்கேவலம் சடமாகிய இரச்சு விடயமன்று. பின்னையோவெனின்? அதிஷ்டான சேதனத்தோடு கூட இரச்சுவானது சாபாச விருத்திக்கு விடயமாம்; இக்காரணத்தால், சித்தாந்த கிரந்தங்களில் அந்தக் கரணத்தின்றுஞ் சநியாநிற்கும் விருத்தி ஞானங்கண் முழுதும் பிரஹ்மத்தை விடயம் பண்ணுகின்றனவென்பது கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு இரச்சு ஞானத்தால் நிராவரணமாய்ச் சர்ப்பத்திற் கதிஷ்டானமாகிய இரச்சுவி னவச்சின்ன சேதனமும் தனது பிரகாசத்தால் விளங்குவதால் இரச்சுவின் ஞானமே சர்ப்பத்தினதிஷ்டான ஞானமாகலின் சர்ப்பநிவிர்த்தி கூடும்.

(53) சங்கை; இங்ஙனம் சர்ப்ப நிவிர்த்தி இரச்சுஞானத்தாற் கூடுமேல் கூடுக. சர்ப்ப ஞானத்திற் கதிஷ்டானமாகிய சாட்சிசேதனம் அஞ்ஞாதமாயிருத்தலின், சர்ப்ப ஞான நிவிர்த்தி கூடுமாறு எங்ஙனேயெனின்?

(54) உத்தரம்; விடயத்தின் அதீனமாக ஞானமுளதாகலின், விடயத்தின்பாவத்தால் சர்ப்பஞானந்

தானே நிவிர்த்தியாம், கற்பிதநிவிர்த்தி அதிஷ்டான ஞானமின்றி உளதாகாதென்று மீட்டும் சங்கிக்கிற் கூறுதும்.

(55) *நிவிர்த்தி இருவகைத்தாம்; ஒன்று அத்தியந்த நிவிர்த்தி: மற்றொன்று காரணத்தில் லயரூபமான நிவிர்த்தி. சகல கற்பித வஸ்துக்களின் காரணம் அதிஷ்டான வாசிரிதமான அஞ்ஞானம்; அவ்வஞ்ஞானத்தோடுகூடக் காரியங்களினிவிர்த்தி அதிஷ்டான ஞானத்தினாலேயே யுளதாம். காரணத்தின்கண் லயரூபமான நிவிர்த்தி அதிஷ்டான ஞானத்தினாலன்றியும் சுழுத்தியிலும், பிரளயத்திலும் சர்வபதார்த்தங்கட்குமுளதாம். அங்கே, சர்வபதார்த்தங்களினது லயத்தில் போகப்பிரதமான கர்மங்களின்பாவம் நிமித்தமாக விருப்பதுபோல, அதிஷ்டான ஞானமின்றியே சர்ப்பஞானம் லயமாமிடத்துச் சர்ப்பஞானத்திற்கு விடயமானசர்ப்பத்தினபாவம் சர்ப்பஞானலயத்தில் நிமித்தமாகவுள்ளது; இவ்வாறு சர்ப்பநிவிர்த்தி இரச்சுஞானத்தாலும், சர்ப்பஞானத்தினது லயம் அதன் விடயமான சர்ப்பத்தி னபாவத்தாலும் உளவாம்.*

(56) *அல்லது, சர்ப்பமும், அதனது ஞானமுமாகிய இரண்டன் நிவிர்த்தியும் இரச்சு ஞானத்தாற்றானே யுளவாம். என்னை? எப்போது இரச்சுவின் பிரத்தியட்ச ஞானமுள தாமோ! அப்போது அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திர வாயிலாகப் புறம்போந்து இரச்சு தேசத்தை யடைந்து இரச்சுவிற்குச் சமானமாகிய ஆகாரமாமாதலால், இரச்சுவின் பிரத்தியட்ச சமயத்தில் விருத்தி உபகிதசேதனமும், இரச்சு வுபகிதசேதனமும் பேதமின்றி ஏகமாம்; இதற்கேது கூறுதும். சேதனத்திற்கு உபாதிபேதத்தாலன்றிச் சொரூபத்தால் யாண்டும் பேதமில்லை. விருத்தி உபகிதசேதனம், இரச்சு உபகிதசேதனங்களின் பேதகவுபாதி விருத்தியும் இரச்சுவுமாம்; அவ்விருத்தியும், இரச்சுவும் வெவ்வேறு தேசத்திருக்கில் அப்போது உபாதியுடைய சேதனங்கட்குப் பேதமுண்டு. இரண்டுபாதியும் ஓரிடத்திருக்கில் அப்போது உபகிதசேதனங்கட்குப் பேதமின்று. இவ்வார்த்தை வேதாந்த பரிபாஷாதி கிரந்தங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாற்றால், இரச்சுவின் பிரத்தியட்ச ஞான சமயத்தில் இரச்சுவுபகிதசேதனமும், விருத்தி உபகிதசேதனமும் ஏகமாம். அந்தக் கரணத்திலும், அதன் விருத்தியிலும் உள்ள அவற்றின்*

பிரகாசமான சேதனமாத்திரம் சாட்சியெனப்படுதலின், இரச்சுஞானசமயத்தில் இரச்சுவபகித சேதனத்தோடு அபின்னமான சாட்சியும் அவ்விரச்சு ஞானத்தாற்றானே பாநமாவதால் கற்பிதசர்ப்பஞான நிவிர்த்திகூடும்.

(57) அன்றியும், சாட்சியானது தான் அஞ்ஞாதமாயின் திரிபுடிஞானம் அச்சாட்சியினாற் பொருந்தாது. ஆதலால், சர்வ திரிபுடிகளின் ஞானத்திலும் சாட்சி ஞானம் அவசியமிருக்கின்றது; அச்சாட்சி ஞானத்தால் சர்ப்பஞான நிவிர்த்திகூடும். சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானம் வெவ்வேறாகக் கூறினமையின், இவ்வளவு சங்கை சமாதானங்களுண்டாயின.

(58) இனி, சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானம் ஒன்றே என்னும் பட்சங்கூறுதும். வாகியமான ஓரிரச்சுசேதனத்தைச் சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானமென்னல் கூடாது. எதனாலெனில்? எத்துணை ஞான முளவாகாநின்றனவோ! அத்துணையும், பிரமாதா அல்லது சாட்சியினாசிரிதமாம். வாகியமான இரச்சு சேதனவாசிரிதமாக ஞானங்கூடாது; அப்படிச் சர்ப்பத்திற்கும், ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானமாக அந்தக்கரண வுபகித சாட்சி சேதனத்தையொப்பினால் சரீரத்தினுள்ளே அந்தக்கரண தேசத்தில் சர்ப்பந்தோன்றவேண்டும். இரச்சு தேசத்தில் சர்ப்பந்தோன்ற வேண்டுவதில்லை. அகத்தே உதியாநின்ற சர்ப்பத்தின்றோற்றம் புறத்தே மாயையின் வலியாலுளதாமென வொப்பினால் ஆத்மக்கியாதி மதம் சித்தியாம். ஆகலின், இரச்சு வுபகிதசேதனம் ஞானத்திற்கதிஷ்டானமாதலும், அந்தக்கரண வுபகிதசேதனம் சர்ப்பதத்திற் கதிஷ்டானமாதலுங் கூடாது. இவ்வாற்றால், சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானம் ஒன்றெனகை பொருந்தாதேனும், நேத்திரேந்திரிய வாயிலாகப் புறம்போந்து இரச்சுவின் சமீபமடைந்த இதுவெனும் ஆகாரமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி யுபகிதசேதனத்தின் ஆசிரிதமாயுள்ள வவித்தையின் தமோகுணக்கூறு சர்ப்பாகார பரிணாமமும், சத்துவகுணக்கூறு ஞானாகார பரிணாமமுமாம். ஆதலால், விருத்தி உபகிதசேதன வாசிரிதமான வவித்தை சர்ப்பத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் உபாதான காரணமாம். விருத்தி யுபகிதசேதனம் அதிஷ்டானமாம். விருத்தி இரச்சு

தேசத்திற் புறம்பே நேத்திரவாயிலாகப் போந்திருத்தலால் விருத்தி உபகித தேசனமும் புறம்பே உளது. இக்காரணத்தால், சர்ப்பத்திற் காசிரயமாதல் கூடும். அந்தக்கரணத்தினது சொரூபம் எவ்வளவுளதோ! சாட்சியினது சொரூபமும் அவ்வளவேயுளது. சரீரத்தினகத்தேயுள்ள அந்தக்கரணமே விருத்திரூப பரிணாமமடைதலின், விருத்தியுபகிதசேதனம் சாட்சியாம். ஆகவே, அது ஞானத்திற் காசிரயமாதலுங்கூடும். எப்போது இரச்சுவினது சாட்சாத்காரமாமோ! அப்போது இரச்சுசேதனம், விருத்திசேதனம் எனும் இரண்டும் ஏகமாம். ஆதலால், இரச்சுவின் ஞானத்தால் சர்ப்ப நிவிர்த்தியும், அதன் ஞான நிவிர்த்தியும் கூடும். ஓரிரச்சுவில் பத்துப்புருடர்க்குச் சர்ப்பம், தண்டமுதலிய பத்துப்பதார்த்தங்கள் வெவ்வேறாகத் தோன்றுக அல்லது சகலர்க்கும் சர்ப்பம் ஒன்றே தோன்றுக; அங்கே எவனுக்கு இரச்சுவின் சாட்சாத்காரமாமோ! அவனுக்கு அவனது விருத்தி சேதனத்திற் கற்பிதமாகிய அத்தியாசம் நிவிர்த்தியாகிறது. மற்றவனுக்கு இல்லை.

ஆதலால், விருத்திசேதனமே கற்பிதத்திற்கு அதிஷ்டானம். இரச்சு முதலிய விடய வுபகித சேதனம் அல்ல. இரச்சு வுபகித சேதனத்தைச் சர்ப்ப தண்டாதிகட்கு அதிஷ்டானமாக ஒப்பினால் பத்துப் புருடர்கட்குத் தோன்றாநிற்கும். பத்துப் பதார்த்தங்களும் ஒவ்வொருவருக்குந் தோன்றவேண்டும். நமது கொள்கையால், எவனுடைய விருத்திசேதனத்தில் எப்பதார்த்தங்கற்பிதமோ! அஃதவனுக்கே தோன்றும்; அந்நியனுக்கு இல்லை. இவ்வாற்றால், வாகிய சர்ப்பாதிகட்கும், அவற்றின் ஞானங்கட்கும் விருத்தி உபகித சாட்சியே அதிஷ்டானம்; சொப்பன பதார்த்தங்கட்கும், அவற்றின் ஞானங்கட்கும் அந்தக்கரணவுபகித சாட்சியே அதிஷ்டானம். இவ்வாறு சதசத்தின் விலட்சணமான அநிர்வசனீய வவித்தையின் பரிணாமமாகிய அநிர்வசனீய சர்ப்பாதிகள் அநிர்வசனீயக் கியாதி எனப்படும்.

(59) சங்கை; சதசத்தின் விலட்சணம் அநிர்வசனீய மென்னல் கூடாது. யாதினாலெனின்? யாது சத்திற்கு விலட்சணமோ! அஃதசத்தாம்; ஆகவே சத்திற்குவிலட்சணம் அசத்தல்லவென்று சொல்லுதல் அசங்கதமாமாகலின் எனின்? உத்தரம்; சொரூபரகிதத்தைச் சத்விலட்சணமென்றும்,

[1]வித்தியமான சொரூபத்தை அசத்விலட்சண மென்றுஞ் சொல்லில் ஒர் பதார்த்தத்திலே சொரூபராகித்தியம், சொரூபஸாகித்தியம் என்னும் இரண்டும் பொருந்தாது; ஆதலின், சதசத்விலட்சண சத்தத்திற்குப் பொருள் அங்ஙனமன்று.

(60) மற்றெங்ஙனமெனின்? காலத்திரத்தியலும் யாதொன்றிற்கு நாசமில்லையோ! அது சத்து; யாதொன்று பாதமாமோ! அது சத்விலட்சணம். சசசிருங்கம் வந்தியாபுத்திரன் போலச் சொரூபமில்லது அசத்து; அதனின் விலட்சணம் சொரூபமுடையதாம்; இவ்வாற்றல், பாதயோக்கிய சொரூபமுடையது சதசத்விலட்சண சத்தத்திற்குப் பொருளாம்! சத்விலட்சண சத்தத்திற்குப் பாதயோக்கிய மென்று பொருள்; அசத்விலட்சணம் என்னும் இவ்வளவு சத்தத்திற்குச் சொரூபமுடைய தென்று பொருள்; ஆகலின், சதசத்விலட்சணம் அநிர்வசனீயமென்னல் அசங்கதமாகாமை காண்க. இவ்வாற்றால், எங்கே பிரம ஞானமுண்டு! அங்கே அநிர்வசனீய பதார்த்தங் கண் முழுதும் உற்பத்தியாகின்றன. அந்நிய சாஸ்திரங்களில் இரஜதத்தின் உற்பத்தி ஒப்பவில்லை. சத்கியாதிவாதி ஒருவர் ஒப்பினர்; அவர்மதத்தினும் அநிர்வசனீயக்கியாதி விலட்சணமாம்.

இனி அத்தியாச விலக்கணம்

(61) தனதபா [2]வாதிகரணத்திற் றனதவபாசம் அத்தியாசமாம். பாரமார்த்திகமாகவும், வியாவகாரிகமாகவும் இரஜதாபாவத்தின் அதிகரணமான சுத்தியில் இரஜதமும், அதன் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாகத் தோன்றுகின்றமையின், இவ்வத்தியாசவிலக்கணம் பொருந்துமாறு காண்க, அல்லது அதிஷ்டானத்தினும் விஷமசத்தையுடையதி னவபாசம் அத்தியாசமாம்: அந்நிய சாஸ்திரகாரரர் ஒப்பியிருக்கும் அத்தியாச விலக்கணமனைத்தினும் பாஷ்யகாரரர் அருளிச் செய்திருக்கும் இவ்வத்தியாச விலக்கணம் அசாதாரணமாம். வியாகரணரீதியால், அத்தியாச வவபாச பதங்கட்கு விடயமும், ஞானமும் வாச்சியமாம். ஆகலின், அர்த்தாத்தியாச, ஞானாத்தியாச பேதத்தால் அத்தியாசம்

1 வித்தியமானம் - இருப்பது
2 அதிகரணம் - இடம்

இருவகைத்து; அவற்றுள், அர்த்தாத்தியாசம் அநேக பிரகாரமாம். ஓரிடத்தில், சம்பந்தவிசிஷ்ட சம்பந்தி அத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில், கேவலம் தருமம் அத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில், தருமவிசிஷ்டதருமி அத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில், அந்நியோந்நியாத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில், அந்நியதாரத்தியாசமாம். இவ்வந்நியதாரத்தியாசமும் இருவகைத்து, ஒன்று ஆத்மாவின் அநாத்மாத்தியாசம்: மற்றொன்று அநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாசமாம்; முறையே இவற்றைச் சொரூபாத்தியாசம், சம்சர்க்காத்தியாச மென்ப. யாதொரு பதார்த்தத்தின் சொரூபம் அநிர்வசனீயமாகத் தோன்றுமோ! அதைச் சொரூபாத்தியாசமென்பர்; அது இப்பியில் வெள்ளிபோல இவ்வாறு, ஆத்மாவில் அகங்கார முதலிய அநாத்மாக்கள் சொரூபாத்தியாசமாம். யாதொரு பதார்த்தத்தின் சொரூபம் வியாவகாரிகமாகத்தான் பாரமார்த்திகமாகத்தான் முன்பேயிருக்க அதனது சம்பந்தம் பிறிதொன்றனிடத்து அநிர்வசனீயமாகத் தோன்றுமோ! அதனைச் சம்சர்க்காத்தியாச மென்பர்; அஃதெவ்வாறோவெனின்? முகத்துக்கும், கண்ணாடிக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமின்றாய் இரண்டும் வியாவகாரிகமாக இருக்கக் கண்ணாடியில் முகத்தின் சம்பந்தந் தோற்றுகின்றதால், அதில் அநிர்வசனீயமாக முகத்தின் சம்பந்த முண்டாயிருப்பதும், அப்படியே சிவப்பு நிறமுடையது புடவையென்னுந் தோற்றரவால், சிவப்பு நிறத்தின் தாதாத்திய சம்பந்தம் புடவையில் உண்டாயிருக்கின்றது. சிவப்பு நிறமுடையது குசுமபாத்திரவியமாகலின், சிவப்பு நிறத்தின் தாதாத்மியம் குசம்பாத்திரவியத்தியலுண்டு; புடவையில் இல்லை, சிவப்பு நிறமுடைய குசும்பாத் திரவியமும், புடவையும் வியாவகாரிகம். குசும்பாத்திரவியத்திலுள்ள சிவப்பு நிறத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தம் அநிர்வசனீயமாகப் புடவையிலுண்டா யிருப்பதும் அப்படியே சிவப்புப் படிகமென்னுந் தோற்றரவால், புஷ்பத்திலிருக்கும் சிவப்பு நிறத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தம் அஃதில்லாத ஸ்படிகத்தில் அநிர்வசனீயமாக வுண்டாயிருப்பதுங் காண்க.

இவ்வாறு, அநேகவிடங்களில் சம்பந்திகள் வியாவகாரிகமாக இருக்க அவற்றின் சம்பந்தங்களும், சம்பந்த ஞானங்களும் அநிர்வசனீயமாக வுண்டாகின்றன.

ஆத்மத்தன்மை சேதனத்தின்கண் உண்டு; அது அகங்காரத்திற் றோற்றுகின்றதால், ஆத்ம சேதனத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தம் அநிர்வசனீயமாக வகங்காரத்தி லுண்டாயிருக்கின்றது; ஆதலால், சேதனம் கற்பிதமன்று: மற்றியாது கற்பிதமெனின்? அகங்காரத்தில் சேதனத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தங் கற்பிதமாம். இவ்வாறு, எங்கே பாரமார்த்திகபதார்த்தமில்லாதிருந்து தோற்றரவாமோ! அங்கே வியாவாரிக பதார்த்தத்தில் பாரமார்த்திக பதார்த்தத்தின் சம்பந்தமும், சம்பந்த ஞானமும் அநிர்வசனீயமாகவேயுண்டாகின்றன. வியாவகாரிக பதார்த்தம் இல்லாதிருந்து எங்கே தோற்றரவாமோ! அங்கே சம்பந்தியும், சம்பந்தியின் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாக வேறேயுண்டாகின்றன.

ஓரிடத்தில் சம்பந்தமாத்திரமும், சம்பந்த மாத்திரத்தின் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாக வுண்டாகின்றன. சகலவதிஷ்டானங்களினும் அத்தியாசத்தின் விஷமசத்தை அநிர்வசனீயசத்தையே. எங்கே அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் அத்தியாச முண்டாமோ! அங்கேயும், அதிஷ்டானமாகிய அநாத்மா வியாவகாரிகம்: ஆத்மா அத்தியஸ்த மன்று. ஆத்மாவின் சம்பந்தம் அநாத்மாவில் அத்தியஸ்தமாம்; ஆகலின், அஃதநிர்வசனீயமாம். யாதொன்றனிடத்து ஆதாரத்தன்மை தோற்றுமோ! அஃததிஷ்டானமெனப்படும். அவ்வாதாரத்தன்மை பரமார்த்தமாமேல் ஆகுக. அல்லது, ஆரோபிதமாமேல் ஆகுக. பரமார்த்தமாக ஆதாரமிருக்கில் அஃததிஷ்டானமாம் என்னும் ஆக்கிரகம் இந்தப் பிரசங்கத்தில் இல்லை. என்னை? ஆத்மாவில் அநாத்மாத்தியாசம் எப்படியோ! அப்படி அநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாசம் உண்டு. அநாத்மாவில் பரமார்த்தமாக ஆத்மாவின் ஆதாரத்தன்மை இல்லை. ஆரோபித ஆதாரத்தன்மையே உண்டு. ஆதலால், ஆதாரமாத்திரத்தை இப்பிரசங்கத்தில் அதிஷ்டானமென்றனர். எங்கே அநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாச முண்டு! அங்கே அதிஷ்டானம் அநாத்மாவாம்; அது வியாவகாரிகசத்தையும் ஆத்மாபாரமார்த்திக சத்தையும் உடையனவாகலின் அதிஷ்டானத்தின் விஷமசத்தை யுடையதின் அவபாசம் அத்தியாச விலக்கண மாதல் காண்க.

(62) அத்தியஸ்தத்திற்குப் பரமார்த்தசத்தை கூறியதற்குத் தாற்பரியம்:- சுத்தபதார்த்தத்தினும் விசிட்டம் பின்னமாம்.

ஆகலின், அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் சம்பந்தத்தின் அத்தியாசஞ் சொன்னோம். அங்கே சமபந்த விசிட்ட ஆத்மாவுக்கே அத்தியாசமாம்; சொரூபமாக ஆத்மா சத்தியமாகலின், அத்தியஸ்தத்திற்குப் பரமார்த்த சத்தை சொரூப திருஷ்டியாற் கூறினர். அத்தியஸ்தங் கற்பிதமாமாகலின், அநாத்த சம்பந்த விசிட்டம்கற்பிதமாயினும், சுத்தங் கற்பிதமாகாது. என்னை? சுத்தத்துக்கு விசிட்டம் பின்னமாமகலின், விசிட்டத்தின் கற்பிதத்தன்மை சுத்தத்திலுண்டாகாது. கேவலம் ஆன்ம சம்பந்தத்திற்கு அத்தியாசஞ் சொல்வதினும் சம்பந்த விசிட்டவான்மாவுக்கு அத்தியாசஞ் சொல்லுதலும், அத்தியஸ்தத்திற்குப் பரமார்த்தசத்தை சொல்லுதலுமே சிரேஷ்டமாம். எதனாலெனின்? கேவலம் சம்பந்தத்திற்கு அத்தியாசஞ் சொல்லில் அதிஷ்டானத்திற்கு ஆரோபிதத்தினும் விஷமசத்தை கூடாது. சேதன சம்பந்தத்தின் அதிஷ்டானமாகிய அந்தக்கரணமும், கடாதியும் வியாவகாரிகம்; அவற்றின் சேதனத்தின் சம்பந்தமும் வியாவகாரிகம்,பிராதிபாசிகமன்று. சேதனத்தின் சம்பந்தம் பிராதிபாசிகமாமேல், பிரஹ்மாஞானத்தாலல்லாமல் பாதமாக வேண்டும்; பாதமாகாமையின், ஆன்ம சம்பந்தமும், அதிஷ்டான அநாத்மாக்களும் வியாவகாரிகசத்தையாம்; ஆகவே, விஷமசத்தையாகாமையின், அத்தியாசவிலக்கணங் கூடாது. ஆகையால், சம்பந்த விசிட்டவான்மா அநாத்மாவில் அத்தியாசமாம். விசேஷியபாகம் பாரமார்த்திகசத்தை யாகலின், விசிட்டம் பரமார்த்தசத்தையும், அதிஷ்டானம் வியாவகாரிகசத்தையுமாய் இரண்டும் விஷமசத்தையாகலின் அத்தியாசவிலக்கணங்கூடுமென்பது. எங்கே பிரம ஞான முண்டோ! அங்கே சகல அநிர்வசனீய பதார்த்தங்களும் உற்பத்தியாம்.

(63) ஓரிடத்தில், சம்பந்தியின் உற்பத்தி உண்டு; அது சுத்தியில், இரஜதத்தின் உற்பத்தியாம். இரஜதத்தில், சுத்தியிலிருக்குந் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தின் உற்பத்தியாம். சுத்தியிலிருக்கும் தன் தாதாத்மியம் இரஜதத்தில் அந்நியதாக் கியாதியன்று; அப்படியே சுத்தியில் முன்னேயுள்ளதென்னுந் தன்மையாகிய தருமம் உண்டு;அதன் அநிர்வசனீய சம்பந்தம் இரஜதத்தில் உற்பத்தியாம்; அதுவும் அந்நியாதாக் கியாதி அன்று, இவ்வாற்றால், அந்நியோந்நியாத்தியாசத்திற்கும் இது

உதாரணம். சம்பந்தாத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம்.சம்பந்தி அத்தியாசததிற்கும் இது உதாரணம். அநிர்வசனீயவத்துவின் றோற்றாவை ஞானாத்தியாசமென்பர். ஞானத்தின் அநிர்வசனீய விஷயத்தை அர்த்தாத்தியாச மென்பர். ஆதலால், ஞானத்தியாச, அர்த்தாத்தியாசங்கட்கும் இது உதாரணமாம். சுத்தியில் இரஜதத்வ தருமவிசிட்ட இரஜதத்தின் அத்தியாசம் உண்டு; ஆதலால், தருமி அத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம். எங்கே அந்நியோந்நியாத்தியாசம் உண்டு! அங்கே இரண்டும் பரஸ்பரம் சொரூபமாக வத்தியாசமாகா.மற்றெப்படி யெனின்? ஆரோபிதம் சொரூபமாக வத்தியாசமாம். சத்திய வஸ்துவின் தருமம், அல்லது சம்பந்தம் அத்தியாசமாம். சம்பந்தாத்தியசமும்இருவகைத்தாம். ஓரிடத்தில் தருமத்தின் சம்பந்தம் அத்தியாசமாம்; அது, சொல்லிய உதாரணத்தில் சுத்தியிலிருக்கும் இதுவென்னுந்தன்மை ரூபமான தருமத்தின் சம்பந்தம் இரஜதத்திலத்தியாசமாவதாம். சிவப்புப் புடவை என்புழி, குசும்பாவிலிருக்குஞ் சிவப்பு நிறமாகிய தருமத்தின் சம்பந்தவத்தியாசம் புடவையிலுண்டு. அந்தக்கரணத்திற்கு ஆன்மாவில் சொரூபமாக வத்தியாசமுண்டு. அந்தக்கரணத்தில் ஆன்மாவுக்குச் சொரூபமாக அத்தியாசம் இல்லை; பின்னை எப்படியெனின்? ஆன்ம சம்பந்தம் அத்தியாசமாமாகலின், ஆன்மாவிற்குச் சம்சர்க்காத்தியாசமுண்டு. ஞானசொரூபம் ஆன்மாவாம்; அந்தக்கரணமன்று. ஞானத்தின் சம்பந்தம் அந்தக்கரணத்திற் றோன்றுகின்றது. ஆகலின், ஆன்மாவின் சம்பந்தாத்தியாசம் அந்தக்கரணத்திலுண்டு. அப்படியே கடம் விளங்குகிறது, படம் விளங்குகிறது. என்றிவ்வாறு ஸ்புரண சம்பந்தம் சர்வ பதார்த்தங்களிலும் தோன்றுகின்றதாலின், நிகிலபதார்த்தங்களிலும் ஆன்ம சம்பந்தத்தி னத்தியாசமுண்டு. ஆன்மாவில் குருடு முதலிய இந்திரிய தருமந் தோன்றுகின்றதாகலின், குருடு முதலிய தருமங்களின் அத்தியாசம் ஆன்மாவிலுண்டு. ஆன்மாவில் இந்திரியங்களின் தாமாத்மிய வத்தியாசமில்லை. என்னை? நான் குருடனென்று தோற்றரவாகின்ற தல்லாமல் நான் நேத்திரமென்னுந் தோற்றரவாதலில்லை. ஆதலால், நேத்திர தருமமாகிய குருட்டுத்தன்மையின் அத்தியாசம் ஆன்மாவிலுண்டு நேத்திரத்தின் அத்தியாசம் இல்லை; இது தருமாத்தியாசத்திற்கு உதாரணம். நேத்திர முதலிய நிகிலப்பிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசமும்

ஆன்மாவிலுண்டெனினும், பிரஹ்மசேதனத்தில்சர்வப் பிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசமும் உண்டல்லாமல் துவம்பதார்த்தத்தில் நிகிலப்பிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசம் இல்லை. ஒரே பதார்த்தத்தின் ஓர் தருமவிசிட்டத்தின் அத்தியாசம் உண்டாகிறதேயன்றி மற்றோர் தரும விசிட்டத்தின் அத்தியாசம் உண்டாகிறதில்லை. அவித்தைக்கு இப்படிப்பட்ட வற்புத மகிமையுண்டு, அஃதெங்ஙனம்? பிராமணத்தன்மை முதலிய தருமவிசிட்டமாகிய சரீரத்தின் தாதாமித்ய வத்தியாசம் ஆன்மாவிலுண்டாயிருக்கிறதல்லாமல் சரீரத்தன்மை விசிட்ட சரீரத்தின் அத்தியாசம் உண்டாகவில்லை; இதனால், விவேகியும் நான் பிராமணன் நான் மநுடனென்று விவகரிக்கின்றனன்; நான் சரீரமென்று விவகரிக்கின்றிலன். அவித்தைக்கு இப்படிப்பட்ட வற்புதமகிமையிருத்தலால், ஆன்மாவில் இந்திரிங்களின் அத்தியாசமின்றிக் குருட்டுத்தன்மை முதலிய தருமாத்தியாசம் பொருந்துகின்றது; இது தருமாத்தியாசத்திற்கு உதாரணம்; யாது அந்நியாசிரிதமாக விருக்குமோ! சுதந்தரமாக விராதோ! அதைத் தருமமென்பர்; ஆதலால், சம்பந்தமும் தருமமே; அதன் அத்தியாசமும் தருமாத்தியாசமேயாம். சொல்லியவாற்றால், அதிஷ்டானத்தினும் [1]விஷமசத்தை யுடையதின் [2]அவபாசம் அத்தியாசமெனவும், அல்லது தனது அபாவாதிகரணத்திற் றனதவபாசம் அத்தியாசமெனவும் அத்தியாசவிலக்கணம் இருவகைப்படுதல் காண்க. (27)

(64) [தாஷ்டாந்தத்தில் அத்தியாசவிலக்கணங் கூறுகின்றார்]

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி
ஒப்பமா யிரண்டற் றொன்றா யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும்
அப்பிரமத்திற் றோன்று மைம்பூத விகார மெல்லாம்
செப்புகற் பனையினாலே செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே 28)

(இ–ள்) இப்படிப்போல - மேற்சொல்லிய சர்ப்ப முதலியவை தமதபாவாதிகரணங்களான இரச்சு முதலியவற்றில் அவபாசமாவனபோல; நாமரூபங்கள் இரண்டும் இன்றி - ஓர் நாமமும், ஒருருவமும் தன்கணில்லாமல்; ஒப்பம் ஆய் - சமமாயும்; இரண்டு அற்று

---

1 விஷமசத்தை - சமமல்லாத சத்தை
2 அவபாசம் - தோற்றரவு.

ஒன்று ஆய் - துவிதமற்றேகமாயும்; உணர்வு ஒளி நிறைவு ஆய் - ஞானமாயும், ஸ்புரணமாயும், பூரணமாயும்; நிற்கும் - (தான் நின்றவண்ணமே) நிற்கின்ற, அப்பிரமத்தில் - தம தபவாதிகரணமான பிரஹ்மத்தில்; ஐம்பூத விகாரம் எல்லாம் - பஞ்சபூத முதலிய [1]*விகாரங்களனைத்தும்; தோன்றும் - அவபாசமாம்.* **[ஆயின், இரச்சுவில் சர்ப்பாத்தியாசத்திற்கு இரச்சு வவச்சின்ன சேதனாசிரித வலித்தை, அல்லது இரச்சுவின் இதுவென்னும் ஆகாரமான அந்தக்கரணவிருத்தி யவச்சின்ன சேதனாசிரித வவித்தை உபாதான காரணமும், இரச்சுவின் விசேஷரூப அப்பிரதீதி நிமித்த காரணமு மாயிருப்பனபோல ஜகதத்தியாசத்திற்கு உபாதான நிமித்தம் யாவையோவெனின்?]** *செப்பு கற்பனையினாலே - இனிக் கூறப்படும் கற்பனைகளாலே; செனித்த என்று - உண்டாயினவென்று; அறிந்துகொள் - நீ தெரிந்துகொள்வாய். எ - று.*

"கற்பனைகள்" என்றது அவ்வியத்தம், ஈசுரஞான முதலியவைகளை; இனிவருஞ் செய்யுட்களால் இவை வெளியாம் இவற்றைக் கற்பனை யென்றது,

"அவிச்சைவிச் சைகடா மோதுமாத் திரமா முலகுரை
வழக்கத் துள்ளன வுண்மையி லில்லை" -

என்னுஞ் சுருதியாலென்க. அல்லது, கற்பனைக்குக் காரணங்களை ஆகுபெயரால் கற்பனையென்றா ரெனினும் ஆம்.

"நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமா யிரண்டற் றொன்றா
யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும்"-

என்று இவ்வளவு விசேடணங்கூறினது சகத்தின் அபாவாதி கரணம் பிரஹ்மமென விளங்குதற் பொருட்டாமென்க.

அங்ஙனமாயின் அதற்கு,

"நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமாய்"-

எனும் இத்துணை விசேடணமே போதுமாகலான், ஏனைய விசேடணங்கள் எற்றிற்குக் கூறினதோவெனின்?

---

1 விகாரம் - காரியம்.

சாங்கியமதத்தில் பிரகிருதிக்கு முக்குணமும் சமமாகும்போது "பிரதானம்" எ - ம், "அவ்வியாகிருதம்" எ - ம், அதுவே "சகத் காரணம்" எ - ம் கூறியருப்பதால் அதில் அதிவியாப்தி நீக்குதற்பொருட்டு,

"நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி ஒப்பமாய்" -

என்றொழியாது, "இரண்டற்றொன்றாய்" எனவும், ஆகாசம் இரண்டற்றொன்றாயிருத்தலினானும், நியாய மதத்தில் அதனை "நித்தியம்" என்றொப்பி யிருத்தலினாலும் அதில் அதிவியாப்தி நீக்குதற்பொருட்டு, "உணர்வொளி நிறைவாய்" எனவுங் கூறினரென்க, ஞானம் அந்தக்கரணத்தின் கண்ணும், ஸ்புரணம் கடாதிக்கண்ணும் நிகழா நிற்கும்; இதனை 63ஆவது பிரசங்கத்திற் காண்க. பிரஹ்மம் பாரமார்த்திக சத்தை யுடைய தாகலானும், ஆகாசாதிகள் வியாவகாரிக சத்தை யுடையன வாகலானும் அதிஷ்டானத்தினும் விஷமசத்தை யுடையத னவபாசம் அத்தியாசமென்னும் இலக்கணமும் பொருந்துமாறறிக. (28)

[முன்தொகுத்துக் கூறியதை வகுத்துக் கூறுகின்றார்.]

அதுதானெப் படியென் றக்கா
லநாதியாஞ் சீவ ரெல்லாம்
பொதுவான சுழுத்தி போலப்
பொருந்துமவ் வியத்தந் தன்னில்
இதுகால தத்து வப்பே
ரீசனுட் பார்வை யாலே
முதுமூல சுபாவம் விட்டு
முக்குணம் வியத்த மாமே. (29)

(இ–ள்.) *அதுதான் - (அத்தியாச ரூபாமான) அச்சிருஷ்டிக் கிரமந்தான்; எப்படி என்றக்கால் - எங்ஙனம் (உண்டாயின) தென்று கேட்பாயாகின்,; அநாதி ஆம் சீவர் எல்லாம் - அநாதியாயுள்ள சீவகோடிகள் யாவும்; பொது ஆனசுழுத்தி போல; (சகலர்க்கும்) சாதாரண வநுபவமான சுழுத்தியிற்போல; அவ்வியத்தந்தன்னில் - (சிருஷ்டிக்கு முன்னே அநாதியாய்ச் சதசத்விலட்சண பாவபதார்த்தமா யுள்ள) மாயையின் கண்ணே; பொருந்தும் - (கருமவாசனைகளோடு கூட) விலீனமாயிருக்கும்; இது - இம்மாயையானது; காலதத்துவப் பேர் - காலதத்துவமென்னும் நாமமுடைய; ஈசன் உட்பார்வையாலே - (சீவர்களின் கர்ம பரிபாக வசத்தா*

லெழுவதான) ஈசரனுடைய சிருஷ்டி பரியாலோசன ரூபமாகிய திருஷ்டியினாலே; முது மூல சுபாவம் விட்டு - முன்னிருந்த (சாமியாவஸ்தாரூபமான) காரணத்தன்மையை யொழித்து; முக்குணம் வியத்தம் ஆம் - (குலாலாதிகளின் சகாயத்தினால் மண்ணிற் கடசத்திபோல) மூவகைக் குணங்களாகப் பிரகாசமாம்; எ - று.

சீவத்துவ, ஈசுரத்துவங்கள் அஞ்ஞானாதீனமாதலால், அவ்வஞ்ஞானத்திற்கு அநாதி பாவரூபத்தன்மை சித்தியாமல் சீவேசுரர்களுக்குச் சித்தியாதாகலின், சீவர்க்கு அநாதியென்னும் விசேடணந் தந்ததால் மாயைக்கும் அது தந்து விரித்தாம். அவ்வியத்தம், அஞ்ஞானம், அவித்தை, பிரகிருதி, மாயை. சந்தி என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்: அவித்தை. மாயை என்பவற்றிற்கு ஏகதேசிகள் பேதற்கூறுவர். நையாயிகர் முதலியோர், ஞானாபாவத்தையே அஞ்ஞானமென்பர்; சித்தாந்தத்தில், ஆவரண, விசேஷபசத்திகளையுடையதாய், அநாதியாய், பாவரூபமாயுள்ள பதார்த்தம் அஞ்ஞானம்.

(65) நாமரூபங்களாக வெளிப்படாமையின், அவ்வியத்தம். வித்தையினால் நாசமாதலின், அவித்தை, பிரபஞ்சத்திற்குபாதானமாகலின், பிரகிருதி. துர்க்கடத்தையுஞ் சம்பாதித்தலின், மாயை. சுதந்தரத்தன்மை யின்மையின் சத்தியென்பர். அஞ்ஞானத்திற்கு அநாதி பாவரூபத்தன்மை இரண்டாம் படலத்தில் மாயாலட்சணங் கூறுமிடத்து விரித்துரைக்கப்படும்; ஆண்டுக் காண்க. "சுழுத்திபோலப் பொருந்தும்" என்றதால், கர்மவாசனைகளோடுகூட என விரித்தாம். சர்வப்பிரபஞ்சத்தையும் நாசம் பண்ணுவதால் ஈசுரனுக்கு, "காலதத்துவம்" என்று பெயர்; இதனை, கீதையிலும், விஷ்ணு சகஸ்திரநாம பாஷியத்துங் காண்க. "ஈசனுட்பார்வையால்" என்றதற்கு உ - ம் பிரமகீதை,

"காலமுங் கன்மந் தானும் பரிபாக மான வாறே
ஞாலமுண் டாக நல்ல குணத்தினைக் கலந்து நிற்கும்
பாலதொன் றில்லா விந்தச் சத்திமான் படைத்தற் காக
வேலவே யெல்லா மாவோ மென்றுகொண் டிசைந்து பார்த்தான்."

எனவரும்.

மற்றும் வருவனற்றாற் காண்க. (29)

(66) [முக்குணங்களி னுருவமுதலியவற்றைக் கூறுகின்றார்]

உத்தம வெளுப்புச் செம்மை
யுரைசத்திடு கறுப்பு மாகும்
சத்துவ குணத்தி னோடு
ரசோகுணந் தமோகு ணந்தான்
சுத்தமோ டழுக்கி ருட்டாச்
சொல்லுமுக் குணமு மூன்றாய்
ஒத்துள வேனுந் தம்மு
ளொருகுண மதிக மாமே (30)

(இ – ள்) *வெளி.*

"சத்துவ குணத்தினோடு ரசோகுணந் தமோ குணந்தான்" எ-கு, உ.ம்; பகவற்கீதை,

"சத்து வம்ரச சோடு தமசென
வுய்த்து வந்த பெயரை யுடையன
வெத்து வந்துவ முந்தரு கிற்பன
மெத்து வந்தவற் றின்செயல் வேறுகேள்" *எனவரும்.*

"உத்தம வெளுப்புச் செம்மை யுரைந்திடு கறுப்பு மாகும்" என்றதற்கு, உ - ம் -பகவற்கீதை,

"பற்று மாசின்மை யாற்பளிங் கொப்பது
வுற்ற நல்லறி வானதுண் டாக்குவ
தெற்று மின்பமல் லாற்றுன்ப மென்பது
சற்றுமில்லது சத்துவ மாவதே." *எ-ம்,*

"ஒது ராக வுருவ முடையது
தாது கற்புரை யுண்ணிறஞ் சார்ந்தது
பேது செய்வினை யோடறி வைப்பின்னற்
கேது வாய திராசத மென்பதே." *எ-ம்,*

"குறியு நீல மயக்கமுங் கோதிலா
நெறிக டம்மை யிகழ்தலு நித்திரை
செறித லானது மற்றிவற் றாற்றிண்ணென்
றறிவை மாய்க்கு மதுதம மாவதே." *எ-ம் வரும்.*

"சுத்தமோ. டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமும் என்றதற்கு, உ - ம்; ஈசுரகீதை,

"ஒத்தமுக் குணங்களாம் பகுதி யுத்தமஞ்
சத்துவ ஞானமாந் தமமஞ் ஞானமாம்
வத்திமங் கலப்பதா மற்றிம் மூன்றையும்
புத்தியின் விகாரமே புலப்ப டுத்துமால்" *எனவரும்.*

"தம்மு ளொருகுண மதிக மாம்" என்பதற்கு, உ - ம்; பகவற்கீதை,

"வாமுஞ் சத்துவ மற்றைய விரண்டையு மறைத்துத்
தாமு மற்றைய விரண்டுமத் தமோகுணந் தழைப்பின்
வீமுஞ் சத்துவந் தமங்களவ் விரசதம் விளைவி
னூழின் மற்றிவை யிரண்டுந்தாழ்ந் தொன்றுமிக் குளதாம்."

எனவரும்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. **(30)**

(67) **[சகத்தின் உற்பத்திப் பிரதிபாதனத்தில் வேதத்திற் கபிப்ராய மின்றென்பதை அறிவித்தற்பொருட்டு இடையே மற்றொருவகைச் சிருட்டி கூறுகின்றார்.]**

ஒருவழி யிதுவா மித்தை யொருவழி வேறாச் சொல்வர்
மருவுமவ் வியத்தந் தானே மகதத்வ மாகு மந்த
அருண்மக தத்து வந்தா னகங்கார மாகு மென்றும்
கருவகங் கார மூன்றாக் காட்டிய குணமா மென்றும் (31)

(இ–ள்) *இது ஒரு வழி ஆம் - (உபநிடதங்களிற் சொல்லுஞ் சகத்துற்பத்திக் கிரமங்களுள்ளே) இது ஒரு கிரமமாம், இத்தை; வேறு ஒரு வழியாச் சொல்வர் - மற்றொரு கிரமமாகவும் பெரியோர் சொல்லுவர்; மருவும் அவ்வியத்தந் தானே - (கர்ம வாசனைகளோடு சீவர்கள்) விலீனமாயிருக்கும் அவ்வியத்தமே; மகதத்வம் ஆகும் (என்றும்) - (சமஷ்டி புத்திரூபமான) மகதத்துவமாகத் தோன்றுமென்றும்; அருள் அந்த மகதத்து வந்தான் - சொல்லிய அந்த மகதத்துவமே; அகங்காரம் ஆகும் என்றும் - அகங்கார தத்துவமாகத் தோன்றுமென்றும்; கருஅகங்காரம் - காரணமான அவ்வகங்கார தத்துவமானது; மூன்றாக்காட்டிய குணம் ஆம் என்றும் - மூவகையாக முன்னே அறிவித்த சத்துவாதி குணரூபங்களா மென்றும்; எ - று.*

"காட்டிய குணமா மென்றும், ஒருவழி வேறாச் சொல்வர்" என ஒட்டுக. இதனை,

"சத்துவ குணத்திற் றோன்றுந் தயங்குமுட் கரண நான்கும்
புத்தியிந் தியங்க ளைந்தும் போந்துதித் திடுமி ராச
தத்தில்வாக் காதி யைந்துந் தகும்பிரா ணாதி யைந்து
மத்தமோ குணத்திற் றோன்று மகல்விசும் பாதி பூதம்." -

"அப்பெரும் பூதம் பஞ்சீ கரித்துல காகி நிற்கும்" -

என வேதாந்த சூடாமணியிற் கூறியபடி விரித்துக் காண்க.

(68) *இன்னும் சாந்தோக்கியத்தில், சத்துரூப பரமான்வினின்றும் அக்கினி, சலம், பிருதிவி என்னும் இவை கிரமமாக உண்டாயினவென்றும், தைத்திரீயத்தில், ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, சலம், பிருதிவி என்னும் இக்கிரமத்தால் பஞ்ச பூதங்கள் உண்டாயினவென்றும், ஓரிடத்தில், சர்வ சகத்தையும் பரமேசுரர் சிருட்டித்தாரென்று முறைதெரிக்காதும் உற்பத்தி கூறியிருக்கின்றது. வாஸ்தவமாகச் சகத்திருந்தால் அதனது உற்பத்தி அநேக பிரகாசமாக வேதம் சொல்லாது. அநேக பிரகாரமாகச் சொல்லி யிருப்பதாற் சகத்தினுற்பத்திப் பிரதிபாதனத்தில் வேதத்திற் கபிப்பிராயமின்றாம்; பின்னையாது! அதனபிப்பிராயம் என்னில்? அத்வைதப் பிரஹ்மத்தை யறிவித்தற்பொருட்டுச் சகத்தை நிடேதஞ் செய்வதேயாம். ஆகலின், மித்தையான சகத்தை யாதானும் ஒருவழியாக ஆரோபஞ் செய்ததென்க. எதுபோலெனின்? விநோதத்தி னிமித்தம் மேலே கிளப்புதற்கு வாணமருந்தை யுள்வைத்துத் தாருவினால் யானையுரு வமைப்பவன் அதன் செவி, வால் முதலிய அவயங் கோணிப் போமாயின், அவற்றை ஒழுங்குறச் செய்யவேண்டுமென்று முயற்சியாததுபோல வென்க.*

(69) *சூத்திரகாரரும், பாஷியகாரரும் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில், உற்பத்தி கூறுஞ் சுருதி வாக்கியங் களின் விரோதங்களைப்போக்கித்தைத்திரீய சுருதி கூறியபடி ஒரேவழியாகச் சகத்துற்பத்தியில் சர்வ உபநிடதங்கட்கும் அபிப்பிராயமுளதெனவருளிச் செய்தது எற்றிற்கோவெனின்? உற்பத்தி வாக்கியங்கட்குப் பூருவஞ் சொன்ன அபிப்ராயமறியாத மந்தசிஞ்ஞாசையுடையோர்க்கு*

உபநிடதங்களில் நாநாவிதமாகச் சகத்துற்பத்தி கூறியிருக் கின்றதைப் பார்த்துப் பிராந்தியுள தாமாகலின், அதைநிவிர்த்தித்தற் பொருட்டும், பிரஹ்ம விசாரத்தால் யதார்த்த ஞானம உதியாதோர்க்கு லயசிந்தன நிமித்தமும் அங்ஙனம் அருளிச் செய்த தென்க. சகத்துற்பத்தி நியமமின் றென்பதை,

"வான்முதலா மண்முதலா நீர்முதலாந் தீமுதலா மற்றை வாயுத், தான்முதலா மிப்படியே சிருட்டிதொறு மோரொன்று தலைமை யாகும், யான்முதலோ ரயன்சிருட்டி சிலேடையாவுனக்குரைத்தே னிந்த வாற்றான், மேன்முதலா நியமமிதற்கொன்றாக விலதுபல விதமாய்த் தோன்றும்."

என்னும் வாசிட்டத்தானும் அறிக. *(31)*

[தாம் எடுத்துக் கூறப்புகுந்த சிருட்டிக் கிரமத்தை இனி விவரணஞ் செய்கின்றார்.]

இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிஞ்சிற் சாயை தோன்றும்
முக்குணங் களினுந் தூய்தா முதற்குண மாயை யாகும்
அக்குணப் பிரமச் சாயை யந்தரி யாமி மாயை
எக்குணங் களும்பற் றாதோ னிமித்தகா ரணனா மீசன் (32)

(இ-ள்.) *இக்குணங்களிலே - மேலேகூறிய சத்துவாதி குணங்களில்; விண்போன்று இருக்கும் - ஆகாசம்போல (அசங்கமாய், வியாபகமாய், சூட்சமமா) யிருக்கும்; சிற்சாயை தோன்றும் - சித்தின் பிரதிபிம்பம் உண்டாகும்; முக்குணங்களினும்; தூய்து ஆம் முதற்குணம் - சுத்தமான சத்துவகுணம் - மாயை ஆகும் - மாயையென்று சொல்லப்படும்; அக்குணப் பிரமச்சாயை - அந்தச் சுத்தசத்துவப் பிரதானமாயையிற் (பிரதிபலிக்கும்) பிரஹ்மத்தின் பிரதிபிம்பமானது; அந்தர்யாமி - அந்தரியாமியாம்; மாயை எக்குணங்களும் பற்றாதோன்- (அவனே தனக்குச் சரீரமான) மாயையிலும், அவை பரிணாமமாகிய சர்வஞ்ஞத்வாதி கல்யாணகுணங்களுள்ளே யெந்தக் குணங்களிலும் அகந்தை, மமதைரூப அபிமானமுறாத; நிமித்த காரணம் ஆம் ஈசன் - நிமித்த காரணனாகிய ஈசனாம், எ - று.*

“இக் குணங்களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன்றும்”

எனக்கூறியதால், தமோகுணத்திற் பிரதிபிம்பம் எதென்று ஆசங்கைவரில், அங்ஙனங்கூறியது சத்திரி நியாயத்தால் என்க. அல்லது, அதன் காரியமான பஞ்ச தன்மாத்திரையின் சத்துவாம்ச சமஷ்டியினாற்றோன்றும் அந்தக்கரணத்திலும், அதன் காரியமான ஞானாகார விருத்தியிலுந்தோன்றும் பிரதிபிம்பத்தை அங்ஙனங்கூறியதாம் என்க, இராசத தாமத குணங்களால் தான் அமிழ்த்தப்படாமல், அவற்றை யமிழ்த்தி மேலிட்டிருப்பது சுத்தசத்துவமாம், இரசோகுண தமோகுணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்ட சத்துவம் மலினசத்துவ மெனப்படும். சகல சீவர்கட்குள்ளுமிருந்து பிரேரணை செய்வதால், “அந்தரியாமி” “மாயை எக்குணங்களும் பற்றாதோன்” என்றது. இவற்கு உபாதியான மாயை, “அமோககாரணியாகலின்” இதனானே ஈசுரன் நித்திய முத்தன் என்பதும், “நிமித்தகாரணனாம் ஈசன்” என்றதால், பிரஹ்மம் அசங்கமாகலின் சகத்திற்குக் கேவலம் சத்தாஸ் பூர்த்தியைக் கொடுப்பது மாத்திரமாய் இருப்பதே யல்லது சகசிருட்டியாதிபாதொரு சம்பந்தமு முடைத்தான்தன்றென்பதும், சகசிருட்டியாதி செய்பவனும், பக்தாநுக்கிரகார்த்தம் ஆவிர்ப்பவிப்பவனும், சகலவிபூதிகளை யுடைத்தானவனும்; காரணப்பிரஹ்மமென்னும் இவ்வீசுரனே என்பதும் பெறப்படுகின்றன. சுத்தசத்துவகுண சகித மாயையும், மாயைக்ததிஷ்டான சேதனமும், மாயையின்கண் ஆபாசமும் மூன்றுங்கூடி ஈசுரனெனப்படும்; இவ்வீசுரனே சகத்துக்குக் காரணமாம்; காரணம் இருவகைத்து; ஒன்று உபாதான காரணம் மற்றொன்று நிமித்தகாரணம், கடத்தின் சொரூபத்தில் மண்போல யாது காரியத்தின் சொரூபத்திற் பிரவேசமாமோ! யாதின்றிக் காரியத்தின் ஸ்திதிகூடாதோ! அது உபாதான காரணமெனப்படும். பாதுகாரியத்தின் சொரூபத்திற் பிரவேசமாகாமல் காரியத்திற்கு வேறாயிருந்து குலாலன்போலச் செய்கிறதோ! யாது நசித்ததால் காரியங் கெடாதோ அது நிமித்தகாரணமெனப்படும். உலண்டு போல ஈசுரனுடைய சரீரமான சடமாகியமாயை சகத்துக்குபாதான காரணம் சேதனபாகம் நிமித்தகாரணமென்றறிக. (32)

இதுவுமது

ஈசனுக் கிதுசு ழுத்தி யிதுவேகா ரணச ரீரம்
கோசமா நந்த மாகுங் குணமிரா சதம வித்தை
தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சீவ கோடி
நாசமா முயிர்க்கப் போது நாமமும் பிராஞ்ஞ னாமே. (33)

(இ–ள்.) *ஈசனுக்கு - ஈசுரனுக்கு; இது - இம்மாயையே; சுழுத்தி - சுழுத்தியவத்தையாம்; இதுவே காரண சரீரம் கோசம் ஆநந்தம் ஆகும் - இதுவே காரணசரீரமும் ஆநந்தமயகோசமுமாகும்; இராசதருணம் அவித்தை - இரசோகுணம் அவித்தை (யென்று சொல்லப்படும்); தேசறும் அவித்தை தோறும் - மலினசத்துவமான அவித்தைகடோறும்; சித்சாயை சீவகோடி - (பிரதிபிம்பித்துள்ள (சித்தின் பிரதிபிம்பங்களே சீவகோடிகளாம்; நாசம் ஆம் உயிர்க்கு - நாசமாகாநிற்கும் உயிர்களுக்கு; அப்போது - (காரிய சரீரங்களை யடையாமல் அவித்தைமாத்திர வுபாதியுடைத்தாயிருக்கும்) அச்சமயத்தில்; நாமமும் - பெயரும்; பிராஞ்ஞன் ஆம் - பிராஞ்ஞனென்று சொல்லப்படும். எ-து.*

(70) *"தேசறு மவித்தை தோறும்" என, அவித்தைக்குப் பன்மைப் பொருடரும் இடைச்சொற் கொடுத்ததனால் அவித்தை அநந்தம்; அந்த அநந்த அவித்தைகளினால் அநந்த ஈசரரும் அநந்த பிரமாண்டங்களுங் கற்பிதமாமென்றும், எந்தச் சீவனுக்கு ஞானமுண்டாமோ! அவனது அஞ்ஞானமும், ஈசுரனும் பிரமாண்டமுமே நிவிர்த்தியாம்: மற்றைச் சீவர்கட்குப் பந்தமுண் டென்றுங் கூறுகின்ற வாசஸ்பதிமதமே இவ்வாசிரியர்க்கும் உடம்பாடென்றாமாலோவெனின்?*

(71) *அதில் ஈசுரன், சீவனுடைய அஞ்ஞானகற்பிதமென்று சொல்லியிருக்கிறது; அது சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணங்கட்கு விருத்தமாம்; அதுவேயன்றி, ஈசுரன் அநந்தம் என்பதும், தனித்தனி சீவரிடத்துச் சிருட்டிபேதஞ் சொல்லுவதும் விருத்தமாம். நாநாவாக அஞ்ஞானத்தையொப்பி ஈசுவரனும், ஒருவன் சிருட்டியும் ஒன்றென்றொப்புவதுங் கூடாதாதலால், இவர்க்கு அஃதுடம்பாடன்று.*

(72) பின்னையாதோ! இவர் உடம்பாடெனின்? அஞ்ஞானம ஒன்றே; அந்தகாரம்போல அம்ஸம் அநேகமாம். என்னந்தக் கரணத்தில் ஞானம் உண்டாமோ! அவ்வந்தக்கரணாவச் சின்னசேதனத்துள்ள அஞ்ஞானக்கூறு ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாம்; அது நிவிர்த்தியாகப்பெற்றவனே முத்தனாம், எவ்வந்தக் கரணத்தில் ஞானம் உண்டாக வில்லையோ! அவ்வந்தக் கரணசேதனத்தில் அஞ்ஞானக்கூறும் உண்டு; பந்தமும் உண்டு; இவ்வாறு, அஞ்ஞானம் ஒன்றென்னும் பட்சத்தில் பந்தமோட்ச வியவகாரங் கூடுமாகலின், அஞ்ஞானம் ஒன்றென்னும் பட்சமே இவர்க்குடம் பாடாம்.

(73) அன்றியும், அஞ்ஞானம் சீவேசுரவிபாக ரகிதமான சுத்தப்பிரஹ்மத்தின் ஆசிரிதமாய் அச் சுத்தப் பிரஹ்மத்தைத்தானே ஆச்சாதனம் பண்ணுகின்றது. [ஆச்சாதனம் - மறைத்தல்] எதுபோலெனில்? அந்தகாரமானது கிரகத்தையே ஆசிரயித்துக்கொண்டு அக்கிரகத்தைத்தானே ஆச்சாதனம் பண்ணுவது போலென்க; இந்தப்பட்சத்தைச் சுவாசிரய சுவவிஷய பட்சமென்பர்; இதற்கு, சுத்தப்பிரஹ்மமே மாயைக்கு ஆசிரயம்: சுத்தப் பிரஹ்மமே மாயைக்கு விஷயம் என்று பொருள். மாயை சுத்தப் பிரஹ்மத்தை மறைப்பதே அதனை விஷயம் பண்ணினதாம். சஞ்சேபசாரீரகம், விவரணம், வேதாந்த முக்தாவலி, அத்வைத சித்தி, அத்வைத தீபிகை முதலிய கிரந்தகாரர் அஞ்ஞானம் சுவாசிரய சுவவிஷயம் என்னும் பட்சமே அங்கீகாரஞ் செய்திருக்கின்றனர். வாசஸ்தபதியென்பவர், அஞ்ஞானம் சீவன் ஆசிரிதமாய்ப் பிரஹ்மத்தை விஷயம் பண்ணுகிறதென்று ஒப்பினர். எதனாலெனின்? நான் அஞ்ஞானி பிரஹ்மத்தை யறிகின்றிலேன் என்னுந் தோற்றரவால் நான் என்னுஞ் சத்தத்துக்குப் பொருளான சீவன் அஞ்ஞானி யென்பதால். அஞ்ஞானதகிற்கு ஆசிரயமாக விளங்குகின்றனன். பிரஹ்மத்தை யறிகின்றிலேன் என்பதால் அஞ்ஞானத்திற்கு விடயமாகப் பிரஹ்மந் தோற்றுகின்றது. இவ்வாற்றால், அஞ்ஞானம் சீவாசிரிதமாய்ப் பிரஹ்மத்தை விடயம் பண்ணுகின்ற தென்பது வாசஸ்பதியினுடைய மதம். சீவபாவம் அஞ்ஞானத்தின் காரியம்; அஞ்ஞானம் சுதந்தரமாக ஒருகாலும் இராதாதலால், நிராசிரய

அஞ்ஞானத்தால் சீவபாவங்கூடாது. முன்னே ஏதேனும் ஒன்றனாசிரிதமாக அஞ்ஞானம் இருக்குமாகில், அப்போது அஞ்ஞானகாரியமாகச் சீவபாவம் உண்டாகும். சீவத்துவம்போல ஈசுரத்துவமும் அஞ்ஞான காரியமாமாகலின், ஈசுரனாசிரி தமாகவும் அஞ்ஞானம் இன்றாம். பின்னை எதனது ஆசிரிதமாமெனின்? சுத்தப்பிரஹ்மத்தின் ஆசிரிதமாய் அநாதியாம். சேதனமும் அஞ்ஞானமும் அநாதி; அவற்றின் சம்பந்தமும் அநாதி; சேதன அஞ்ஞானங்களின் அநாதி சம்பந்தத்தால் சீவபாவமும், ஈசுர பாவமும் அநாதியாம். அங்ஙனமாயினும், சீவபாவம். ஈசுரபாவம் இரண்டும் அஞ்ஞானத்தின் அதீனமாம். ஆதலால், அஞ்ஞானத்தின் காரியமென்று சொல்லப்படும். சீவன் அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானரூப வாசிரயமாம்; சுத்தப்பிரஹ்மமென்னும் அதிஷ்டானத்தினாசிரிதமாகிய அஞ்ஞானம் அந்தச் சுத்தப்பிரஹ்மத்தை ஆச்சாதனஞ்செய்கிறது; அதன் பின்னர் நான அஞ்ஞானியாயிருக்கிறேன் என்னும் இவ்வாற்றால், அஞ்ஞானத்திற்கு அபிமானி ரூபவாசிரயமாகின்றானென்பதும், இவர்க்குடம்பாடாமெனக்கொள்க. உற்பத்திக்கு ஆதியென்று பெயர்; அஃதில்லாதது அநாதி. “அநாதியாஞ் சீவரெலல்லாம்” என்று 29ஆம் செய்யுளிற் கூறியிருத்தலின், அநாதிக்கு நாசங்கூடாதென்று வரும் ஆசங்கையை, பிராகபாவத்திற்குப்போலச் சீவத்துவத்திற்கு ஞானோதயத்தால் புலிகண்டோன்போல நாசங்கூடுமென்று நிவிர்த்தித்தற் பொருட்டே. “நாசமாம் உயிர்க்கு” என்றார் (33)

இதுவுமது

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயா நந்த கோசம்
சுழுத்திகா ரணச ரீரஞ் சொன்னதிம் மட்டு மோக
முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னோம்
வழுத்துசூக் குமவா ரோப வழியுநீ மொழியக் கேளாய் (34)

(இ–ள்.) *அழுக்கொடு பற்றும் சீவர்க்கு - மலினசத்துவமான அவித்தையையும் (அதன் காரியமான கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ முதலிய ஈனகுணங்களையும் யான் எனதென்று) விசுவசிக்குஞ் சீவர்கட்கு; அதுவே ஆநந்தகோசம் - அவ்வவித்தையே ஆந்நதமயகோசமாம்; சுழுத்தி காரணசரீரம் - (அதுவே) சுழுத்தியவத்தையுங் காரணசரீரமுமாம்;*

இம்மட்டும் சொன்னது - இதுவரையிற் கூறியது; முழுமோக இரண்டு குணத்தால் வந்த - முழுமோகமான சுத்தசத்துவம், மலினசத்துவம் என்னும் மாயை அவித்தைகளாலுண்டான; மூல ஆரோபம் சொன்னோம் - காரண அத்தியாசத்தைக் கூறினோம்; வழுத்து சூக்கும ஆரோபவழியும் - இனிக்கூறத்தக்கதான சூட்சுமப்பிரபஞ்ச வத்தியாசக்கிரமத்தையும்; மொழிய நீ கேளாய் - கூற நீ கேட்பாய்; எ - று.

அவித்தையின் கண்ணே ஆவரணசத்தி உண்மையின், அது தமது நிசரூபமான கூடஸ்தசொரூபத்தை மறைத்துக்கோடலால் அவித்தையிலும், அதன் காரியமான கிஞ்சிஞ்ஞத்வாதிகளிலும் யான் எனதென்னுஞ் செருக்குச் சீவர்கட்குளவாகலின், "அழுக்கொடு பற்றுஞ்சீவர்க்கு" என்றும், அவித்தை, மாயை காரியப் பிரபஞ்சத்திற்கு மூலமாகலானும், தமோகுணம் போற் பிரியாமையானும் "மோகமுழுக்குணத்திரண்டால் வந்த" என்றுங்கூறினார். (34)

இதுவுமது

ஏமமா யாவினோத வீசனா ரருளி னாலே
பூமலி யுயிர்கட் கெல்லாம் போகசா தனமுண் டாகத்
தாமத குணமி ரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்
வீமமா மூட லென்றும் விவிதமாந் தோற்ற மென்றும் (35)

(இ-ள்.) *ஏம மாயா வினோதஈசனார் - (ஆவரணமின்மையின் சுத்தப்பிரஹ் மாஹமென்னும் அநுபூதியினால் எழுங்) களிப்பினையும், மாயையினால் சகசிருட்டியாதி, (திரிபுரசம்மாராதி இராவண சம்மாராதி) லீலைகளையுமுடையனான ஈசுரனுடைய; பூமலி அருளினாலே - சிறப்புமிக்க தண்ணருளினாலே; உயிர்கட்கு எல்லாம் - (சேடகருமத்தோடு அவ்வியத்தத்திற்கிடந்த) சீவர்களுக்கெல்லாம்; போகசாதனம் உண்டாக - போகசாதனமான (சூட்சமதேகங்கள்) உளவாதற் பொருட்டு; தாமதகுணம் - தமோகுணம் பிரதானமாயையானது; வீமம் ஆம் மூடல் என்றும் - கனமான ஆவரணமென்றும்; விவிதம் ஆம் தோற்றம் என்றும் - நாநாவான விட்சேபமென்றும்; இரண்டுசத்தி ஆய் - இருவகைச் சத்திகளாக; பிரிந்து தோன்றும்; எ - று. (35)*

இதுவுமது

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்லிய விண்ணாம் விண்ணிற்
காற்றதாங் காற்றில் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணாம்
போற்றுமிவ் வைந்து நொய்ய பூதங்க ளென்று பேராம்
சாற்றுமற் றிவற்றிற் போக சாதன தநுவுண் டாகும் (36)

(இ–ள்.) *சொல்லிய தோற்றம்ஆம் சத்தி தன்னின்- முன்சொல்லிய (அவ்விருவகைச் சத்திகளுள்ளே) விட்சேபமாகிய சத்தியில் நின்றும்; விண் ஆம் - (சத்ததன்மாத்திரையான) ஆகாச முண்டாம்; விண்ணின் காற்றது ஆம் - ஆகாசத்தில் நின்றும் (பரிசதன்மாத்திரையான) வாயு வுண்டாம் காற்றின் தீயாம் - வாயுவில் நின்றும் (ரூபதன்மாத்திரையான) அக்கினியுண்டாம்; கனலின் நீர் அக்கினியில் நின்றும் (ரசதன்மாத்திரையான) அப்பு வுண்டாம்; நீரின் மண் ஆம் - அப்புவில் நின்றுங் (கந்ததன்மாத்திரையான) பிருதிவி யுண்டாம்; போற்றும் இவ்வைந்தும் - சொல்லாநின்ற இவ்வைந்து தன்மாத்திரைகளுக்கும்; நொய்ய பூதங்கள் என்றுபேர் ஆம் - சூட்சுமபூதங்க ளென்றும், (அபஞ்சீகிருத பூதங்களென்றும்) நாமமாம்; சாற்றும் - சொல்லாநிற்கும்; இவற்றின் - இவ்வ பஞ்சீகிருத பூதங்களினின்றும்; போக சாதன தநுஉண்டாகும் - போக சாதனமென்னுஞ் சூட்சும தேகங்களுளவாம்; எ-று. (36)*

மற்று; அசைநிலை.

இதுவுமது

ஆதிமுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்து நிற்கும்
கோதில்வெண் குணத்திலைந்து கூறுணர் கருவி யாகும்
ஓதிய பின்னை யைந்து முளம்புத்தி யிரண்டா ஞான
சாதன மாமிவ் வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவினாலே. (37)

(இ–ள்.) *ஆதிமுக்குணம் - தமக்குக் காரணமான தமோ குணப்பிரதான மாயையின்கணுள்ள தமசில் சத்துவம், தமசில் இராசதம், தமசில் தமசுஎன்னும் முக்குணங்கள்; இப்பூதம் அடங்கலும் - இத்தன்மாத்திரைகண் முழுதினும்; தொடர்ந்து நிற்கும் - சம்பந்தித்து நிற்கும்; கோதில் வெண்குணத்தில்*

ஐந்துகூறு - (பஞ்சபூதங்களின்) குற்றமற்ற சத்துவகுணக்கூற்றில் (எடுத்து வெவ்வேறாக வைத்த) ஐந்துகூறும்; உணர் கருவி ஆகும் - ஞானேந்திரியங்களாம்; ஓதியபின்னை ஐந்தும் - சொல்லிய அப்பூதங்களின் சத்துவகுணக்கூற்றில் (எடுத்து ஒன்றாகவைத்த) ஐந்து கூறும்; உளம் புத்தி இரண்டுஆம் - மனம், புத்தியென்னும் இருவித பரிணாமமுடைய அந்தக் கரணமாம்; இவ்வேழும் -இவ்வேழு தத்துவங்களும்; சற்குணப் பிரிவினால் - சத்துவகுணக்கூறாதலால்; ஞான சாதனம் ஆம் - ஞானசாதன மென்று சொல்லப்படும்; எ-று.
(37)

இதுவுமது

இராசத குணத்தில் வேறிட்டெடுத்தகூ றைந்து மைந்தும்
பிராணவா யுக்க ளென்றும் பெருந்தொழிற் கருவியென்றும்
புராவிய பெயரா மிந்தப் பதினேழு மிலிங்க தேகம்
சுராசரர் நரர்விலங்காய்த் தோன்றியவுயிர்கட் கெல்லாம் (38)

(இ-ள்.) *இராசதகுணத்தில் - (அபஞ்சீகிருத பூதங்களின்) இரசோகுணக்கூற்றில்; எடுத்த வேறு இட்ட ஐந்து கூறும் - எடுத்துத் தனித்தனியே வைத்த ஐந்து கூற்றுக்கும்; ஐந்தும் - (ஒன்றாக வைத்த) ஐந்து கூற்றுக்கும்; பெருந்தொழில் கருவிஎன்றும் - (முறையே) பெரிய கருமேந்திரியங்களெனவும்; பிராணவாயுக்கள் என்றும் - பிராணாதி வாயுக்களெனவும்; பராவிய பெயர் ஆம் - சொல்லாநின்ற நாமங்களாம்; இந்தப் பதினேழும் - இப்பதினேழு தத்துவங்களும்; சுரர் அசுரர் நரர் விலங்கு ஆய் - தேவர், அசுரர், மநுடர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரங்களாய்; தோன்றிய - உண்டாகிய; உயிர்கட்கு எல்லாம் - சீவகோடிகளனைத்திற்கும்; இலிங்கதேகம் - சூட்சும தேகங்களாம்; எ - று*

பஞ்சபூதங்களின் சத்துவகுணக்கூறுகள்கூடிச் சத்துவமென்னும் அந்தக்கரணத்தை யுண்டாக்கின; அந்தக்கரணம் ஞானத்திற்கு ஏது; ஞானத்தினுற்பத்தி சத்துவ குணத்தால் அங்கீகரித்திருப்பதால், அந்தக்கரணம் பூதங்களினுடைய சத்துவகுண காரியமாம்; பஞ்ச பூதங்களின் காரியமான பஞ்சஞானேந்திரியங்கட்கும் சகாயமா

மாதலின், பஞ்சபூதங்களின் சமட்டி சத்துவகுணத்தில் அந்தக்கரணவுற்பத்தி சொல்லப்பட்டது. ஞானத்திற்குச் சாதனமாகத் தேகத்தினுள்ளே இருத்தலின் அந்தக் கரணமெனப்பட்டது. பூதங்களின் சத்துவ குணகாரியமாகலால் அந்தக்கரணத்திற்குச் சத்துவமென்றும் நாமமாம். அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமத்தை விருத்தியென்பர், அவ்விருத்தி நான்கு வகையாம்: பதார்த்தங்களின் நன்மை தீங்குகளை நிச்சயிக்கின்ற விருத்தியைப் புத்தியென்றும்; சங்கற்ப விகற்பவிருத்தியை மனமென்றும், சிந்தாவிருத்தியைச் சித்தமென்றும், நான் என்னும் அபிமான விருத்தியை அகங்காரமென்றுஞ் சொல்லுவர்; சித்தத்தை மனத்திலும், அகங்காரத்தைப் புத்தியிலும் அடக்கி இவ்வாசிரியர் அந்தக்கரண விருத்தி இரண்டென்றார். பஞ்ச பூதங்களின் சமட்டி இரசோகுணக்கூற்றால் பிராணனுற்பத்தியாம்; அப்பிராணன் கிரியாபேதத்தினாலும், ஸ்தான பேதத்தினாலும் ஐவகைப்படும். இருதய ஸ்தானத்திருந்து பசிதாகக்கிரியைகளைச் செய்வது பிராணன். குதஸ்தானத்திலிருந்து மூத்திரமலங்களின் அதோநயனக்கிரியை செய்வது அபானன். நாபிஸ்தானத் திருந்து உண்ட அந்நந்தண்ணீர்களைப் பாகயோக்கியமாகச் சமம்பண்ணுவது சமானன். கண்ட ஸ்தானத்திலிருந்து உசுவாச நிசுவாசக்கிரியை செய்வது உதானன். சரீரமுழுதும் வியாபித்து இரசத்தைச் சேர்க்குங்கிரியையுடையது வியானன். ஒவ்வொரு பூதங்களின் சத்துவகுணக்கூறுகள் ஒவ்வொரு ஞானேந்திரியங்களையும், இரசோகுணக்கூறுகள் ஒவ்வொரு கருமேந்திரியங்களையும் உண்டாக்கின. ஆகாசத்தின் சததுவகுணக்கூற்றினாற் சுரோத்திரமும், வாயுவின் சத்துவகுணக் கூற்றினால் துவக்கும், தேயுவின் சத்துவகுணக்கூற்றினால் நேத்திரமும், சலத்தின் சத்துவகுணக் கூற்றினால் [1]ரசனையும், பிருதிவியின் சத்துவகுணக்கூற்றினால் கிராணேந்திரியமும் உற்பன்னமாம்; இவை ஞானசாதனங்களாகலின், ஞானேந்திரியமெனப்பட்டன. ஞானம் சத்துவகுணத்தினா லுண்டாவதாதலால், பூதங்களின் சத்துவகுணத்தினின்றும் அவற்றிற்கு உற்பத்தி சொல்லப்பட்டது.

---

1 ரசனை - ஜிங்நவேந்திரியம்.

சுரோத்திரேந்திரியம் ஆகாசத்தின் குணத்தைக் கிரகணஞ் செய்வதால், அதற்கு ஆகாசத்தினின்றும் உற்பத்தி சொல்லப்படும். இப்படியே எப்பூதத்தின் குணத்தை எவ்விந்திரியங் கிரகணஞ் செய்கின்றதோ! அப்பூதத்தினின்றும் அவ்விந்தரியத்திற்கு உற்பத்தி சொல்லப்படும். ஆகாசத்தின் இரசோகுணக்கூற்றினால் வாக்கிந்திரியமும், வாயுவின் இரசோகுணக் கூற்றினால் பாணீந்திரியமும், தேசசின் இரசோகுணக் கூற்றினால் பாதேந்திரியமும், சலத்தின் இரசோகுணக்கூற்றினால் உபஸ்தேந்திரியமும், பிருதிவியின் இரசோகுணக் கூற்றினால் குதேந்திரியமும் உற்பன்னமாம். (கருமம் - கிரியை)

அப் பஞ்சேந்திரியங்களும் கிரியைக்குச் சாதனங் களாகலின், கருமேந்திரிய மெனப்பட்டன. கிரியை இரசோ குணத்தினாலுண்டாவதாதலால், பூதங்களின் இரசோகுணக் கூற்றில் அவற்றிற் குற்பத்தி சொல்லப்பட்டது. (38)

இதுவுமது

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவ னிலங்குதை சதனென்றாவன்
இவ்வுடன் மருவு மீச னிரணிய கர்ப்ப னாவன்
இவ்வுட லிரண்டு பேர்க்கு மிலிங்கசூக் குமச ரீரம்
இவ்வுடற் கோச மூன்றா மிதுகனா வவத்தை யாமே (39)

(இ-ள்.) *இவ்வுடல் மருவுஞ் சீவன் - இந்தச் சூட்சும சரீரத்திற் பொருந்திய சீவனானவன்; இலங்குதைசதன் என்று ஆவன் - விளங்காநின்ற தைசத னென்று சொல்லப்படுவன்; இவ்வுடல் மருவும் ஈசன் இரணிய கர்ப்பன் ஆவன் - இந்தச் சூட்சும் சரீரத்திற் பொருந்திய ஈசுரன் இரணியகர்ப்பனென்று சொல்லப்படுவன்; இவ்வுடல் இரண்டு பேர்க்கும் இப்பதினேழு தத்துவமயமான தேகமே சீவேசர் இருவர்க்கும்; இலிங்க சூக்கும சரீரம் - இலிங்க தேகமென்னும் பெயரையுடைய சூட்சும சரீரமாம்; இவ்வுடல் மூன்று கோசம் ஆம் - இவ்விலிங்க தேகமானது பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞான மயம் எனும் மூன்று கோசங்களாம் - இது கனா அவத்தை ஆம் - இது சொப்பனாவத்தையாம்; எ - று. (39)*

இதுவுமது

சூக்கும சடமிம் மட்டுஞ் சொல்லினோ மிப்பாற் றூலம்
ஆக்குமா ரோபந் தானு மடைவினின் மொழியக் கேளாய்
தாக்குமிவ் வுயிர்க்குத் தூல தநுவும்போ கமுமுண் டாகக்
காக்குமவ் வீசன் பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான் றானே. (40)

(இ-ள்.) *சூக்கும சடம் இம்மட்டும் சொல்லினோம் - சூட்சும சரீர (அத்தியாசத்தை) இதுகாறுங் கூறினோம்; இப்பால் - இனி தூலம் ஆக்கும் ஆரோபந் தானும் - தூலதேக (முதலிய பிரபஞ்சத்தைச்) சிருட்டிக்கும் அத்தியாரோபத்தையும்; அடைவினில் மொழியக் கேளாய் - கிரமமாகச் சொல்லுதுங் கேட்பாய்; தாக்கும் இவ்வுயிர்க்கு - (லிங்க தேகங்களிற்) சம்பந்தித்துள்ள இவ்வுயிர்கட்கு; தூலதநுவும் போகமும் உண்டாக - (தத்தங் கருமத்திற்குத் தக்கனவாகத்) தூலதேகங்களும், (அவ்வத்தேகங்களுக் குசிதமான) போகங்களும் உளவாதற்பொருட்டு; காக்கும் அவ்வீசன் - (யாவரையும்) காவல் செய்யும் அவ்வீசுரன்; பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான் - (தன்மாத்திரைகள் ஐந்தனையும்) பஞ்சீகரணஞ் செய்தனன்; எ - று. தான்-எ-அசை. (40)*

இதுவுமது

ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி
நந்துதம் பாதி விட்டு நான்கொடு நான்குங் கூட்ட
வந்தன தூல பூத மகாபூத மிவற்றி னின்றுந்
தந்தன நான்காந் தூல தநுவண்ட புவன போகம் (41)

(இ-ள்.) *ஐந்து பூதமும் பத்து ஆக்கி - ஐந்து பூதங்களுள் ஒவ்வொன்றையும் (சமமாக) இரண்டிரண்டு பாகம் பண்ணி அவைபாதி நந்நான்கு ஆக்கி - அவற்றில் (ஒவ்வோர்பாதியை வைத்து) மற்ற ஒவ்வோர்பாதியை நான்கு பாகங்களாகப் பண்ணி; நந்து தம் பாதி விட்டு - பெரிய (அரைப்பாகங்களில்) தத்தம் பாகத்தை விட்டு - நான்கொடுநான்கும் கூட்ட - (மற்றை) நான்கு பூதங்களின் அரைப்பாகங்களோடு நான்கு பாகங்களையுஞ் சேர்க்கவே; தூல பூதம் வந்தன - தூல பூதங்களுண்டாயின; மகாபூதம் இவற்றின் நின்றும் - (பஞ்சீகிருத) மகாபூதங்களான*

இவைகளின்றும்; அண்டம் புவனம் போகம் நான்கு ஆம் தூல தநு தந்தன - (இந்திரியங்களின் விடயமான ஸ்தூலப்) பிரமாண்டமும், (பிரமாண்டத்தினுள்ளே பூலோகமும், புவலோகம், சுவலோகம், சனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோகம் என்னும் மேலேழுபுவனங்களும், அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், இரசாதலம், மகாதலம், பாதாளம் என்னும் கீழேழுபுவனங்களும் ஆகியசதுர்த்தச) புவனங்களும் சீவர்களின் போக்கியத்திற்கு யோக்கியமான அந்நாதிகளும், போகத்திற்கு ஸ்தானமானசராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்னும் நால்வகைப் பிறப்பாகிய (தேவர், மநுடர், பசுவாதிய) தூலசரீரங்களும் (ஈசுரனாற்) சிருஷ்டிக்கப்பட்டன; எ - று.

பிரமாண்டலட்சணம், அஞ்ஞவதைப் பரணி, "இரையுமெழு கடலும்வளை யாநின்ற வேழ்புவியு, மெழுமலையுமுலகுபதினாலுந்த னூடுருவு, வரையுமிரு சுடரடைய வோரண்டமாகுமிது, வடவிதையி னளவுமில தாலென்கொ லோதுவதே" எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

ஒவ்வொரு பூதங்களில் ஐவைந்து பூதங்களைச் சேர்த்துப்பண்ணுகிறதற்குப் பஞ்சீகரணமென்று பெயர். எந்தப்பூதங்கள் பஞ்சீகரணஞ் செய்யப்பட்டனவோ அவற்றைப் பஞ்சீகிருதமென்பர்.

பஞ்சீகரணத்திற்கு, உ-ம்; பிரம்மகீதை, "தன்மாத் திரைகளைந்தினையு மோரொரான் றிரண்டாய்ப் பகுத்தொன்றை, நன்னாலாக்கித் தன்பாதி யொழிந்த நாலி னுடன்கூட்டி, யின்னேயல்லா தவைநான்கி னியல்பிற் கூட்ட வானாதி, பின்னே தூல பூதமெனப் பிறக்கு மெனவே பெயர்த்துரைத்தான்" என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(41)*

இதுவுமது

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ னாகும்
தூலமே மருவு மீசன் சொலும்விராட் புருட னாகும்
தூலமே யன்ன கோசந் துன்னுஞ்சாக் கிரவ வத்தை
தூலகற் பனையீ தென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய் (42)

(இ–ள்.) *சொல்லிய தூலமேமருவுஞ் சீவன் - (பஞ்சீகிருதபூதகாரியமாக) முன்னே சொல்லிய தூல தேகத்திற் பொருந்துஞ் சீவனானவன்; விசுவன் ஆகும் - விசுவன் என்னும் நாமமுடையனாம்; தூலமே மருவும் ஈசன் - அத்தூல தேகசமஷ்டியிற் பொருந்தும் ஈசுரன்- சொலும் விராட்புருடன் ஆகும் - சொல்லா நின்ற விராட்புருடனென்னும் நாமமுடையனாம்; தூலமே அன்னகோசம் - ஸ்தூலதேகமே (அந்நவீரியத்தினாலுண்டாய் அந்நத்தினால் விருத்தியாதலால்) அந்நமய கோசமாம்; துன்னும் சாக்கிர அவத்தை - (அத்தூல தேகமே சர்வேந்திரியங்களுஞ் சம்பூர்ணமாக விவகரிக்கும் சாக்கிராவத்தைக்கிடமென்று சொல்லப்படும்; தூல கற்பனை ஈது என்று - தூல (பிரபஞ்ச) அத்தியாரோபம் இதுவாமென்று; தொகுத்தது - (நாம்) சங்க்ஷேப மாகக் கூறியதை; மனத்தில் கொள்வாய் - (உனது) அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே தாரணஞ் செய்து கொள்வாய் ... எ - று.*

விளக்கிருக்கு மிடத்தை விளக்கென்றாற்போல அவத்தை நிகழும் சரீரத்தை "அவத்தை" யென்றார்.

மாயையிலும், அதன் காரியங்களிலும் மூன்று சரீரங்களும் பஞ்சகோசங்களும் உள, சுத்த சத்துவகுண சகித மாயை ஈசுரனுடைய காரணசரீரம்; மலின சத்துவகுண சகித அவித்தைக் கூறு சீவனுடைய காரணசரீரம். மனம், புத்தி, பிராணபஞ்சகம் கருமேந்திரிய பஞ்சகம், ஞானேந்திரியபஞ்சகம் என்னும் இப் பதினேழு தத்துவம் சீவனுடைய சூட்சுமசரீரம். சர்வசீவர்களுடைய சூட்சும சரீரங்களுங்கூடியே ஈசுரனுடைய சூட்சும சரீரம். சம்பூரண ஸ்தூலப் பிரமாண்டம் ஈசுரனுடைய தூலசரீரம். சீவர்களுடைய வியட்டி தூலசரீரம் பிரசித்தமாம்; இம்மூன்று சரீரங்களிலே பஞ்சகோசங்களுள், காரணசரீரத்தை ஆநந்தமய கோசமென்பர். விஞ்ஞானமயம், மனோமயம், பிராணமயம் என்னும் மூன்று கோசங்களுஞ் சூட்சும சரீரத்திலடக்கம். ஞானேந்திரியங்களைந்தும், நிச்சயரூப அந்தக்கரண விருத்தியாகிய புத்தியும் விஞ்ஞானமய கோச மெனப்படும். சங்கற்ப விகற்பரூப அந்தக்கரண விருத்தியாகிய மனமும், ஞானேந்திரியமும் மனோமய கோசமாம். பிரணாதிவாயுக்களைந்தும், கருமேந்திரியங்களைந்தும் பிராணமயகோசமாம். தூலசரீரத்தை அந்நமய கோசமென்பர். இவ்வாற்றால்

மூன்று சரீரங்களிலே பஞ்சகோசங்களும் உள. ஈசுரனுடைய சரீரத்தில் ஈசுரனுடைய கோசமும், சீவனுடைய சரீரத்தில் சீவனுடைய கோசமும் உள. உறைக்குக் கோசமென்று நாமம். உறையைப்போலப் பஞ்சகோசங்கள் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை ஆச்சாதனஞ் செய்தலின், அந்நமயமுதலியவை கோசமென்று சொல்லப்பட்டன. அநேக மந்த மதியுடைய புருடர்கள் பஞ்சகோசங்களாகிய அநான்ம பதார்த்தங்களில் யாதானும் ஒன்றை ஆன்மாவாகக்கொண்டு முக்கிய சாட்சியாகிய ஆன்மசொரூபத்தில் பராமுகமாகவே யிருக்கின்றனர். அங்ஙனமிருத்தற்கு அவை ஆன்மாவை ஆச்சாதித்திருத்தலே காரணமாமென்க.

(74) *1ஆவது; விரோசன மதாநுசாரியரானபாமரர், தூல சரீரமான அந்நமயகோசத்தையே ஆன்மாவென்பர், எதனாலெனின்? யாதொன்றினிடத்து அகம்புத்தியுண்டாமோ! அது ஆன்மாவாம்; அவ்வகம் புத்தி தூலசரீரத்திலேயே உண்டாயிருக்கின்றது; நான் மநுஷியன், நான் பிராமணன் என்னுமிடத்து யாவர்க்கும் மநுடத்தன்மை, பிராமணத்தன்மை தூல சரீரத்திலேயே காணப்படுகின்றன; ஆகலின், தூலசரீரமே ஆன்மாவென்பதிற் சந்தேகமில்லை. அன்றியும், யாதொன்றில் முக்கியப் பிரீதியுண்டாமோ! அது ஆன்மாவாம். ஸ்தீரி, புத்திரர், தனம், பசு முதலியவை தூலசரீரத்திற்கு உபகாரமாமேல் அப்போதவைகளிற் பிரீதியுண்டாகின்றது; உபகாரமில்லையேற் பிரீதியில்லை; இவ்வாறு தூலசரீரத்திற்றானே முக்கியமான பிரீதியிருத்தலின் தூலசரீரமே ஆன்மாவாம் எனவும், அதனை வஸ்திர, பூஷண, அஞ்சன, மஞ்சன, நாநாவித போஜனாதிகளால் இனிதுறப் பேணுவதே பரம புருஷார்த்தமாம் எனவுங் கூறுவர். இது அசுரசுவாமியான விரோசனனுடைய சித்தாந்தம்.*

(75) *2ஆவது வேறேசிலர், தூலசரீரமே ஆன்மாவன்று; தூலசரீரத்தில் யாதொன்றிருப்பதாற் சீவன வியவகாரமும், யாதொன்றில்லாமற் போவதால் மரண வியனகாரமு முண்டாமோ அதுவே ஆன்மா; அவ்வான்மா தூலசரீரத்தைப் பார்க்கிலும் வேறாம்; சீவன மரணங்கள் இந்திரியங்களின் அதீனம்; எவ்வளவுகாலஞ் சரீரத்தில் இந்திரியங்களியங்குமோ! அவ்வளவுகாலஞ் சீவன முண்டு;*

இந்திரியங்கள் எப்போதில்லாமற்போமோ! அப்போதே மரணமென்று சொல்லப்படுகின்றது. நான் பார்க்கிறேன், கேட்கிறேன், சொல்லுகிறேன் என்று அகம் புத்தியும் இந்திரியங்களிலுண்டாகிறது. ஆதலால் இந்திரியங்களே ஆன்மாவென்பர்.

(76) *3ஆவது; இரணியகர்ப்ப வுபாசிகள், பிராணனை ஆன்மாவென்பர். எதனாலெனில்? ஒருவனுக்கு மரணசமயமான மூர்ச்சை எப்போதுண்டாகின்றதோ! அப்போது அவனுடைய சம்பந்திகளானபுத்திராதிகள் பிராணசே சடமிருந்தாற்சீவித்திருக்கின்றனனென்றும், அஃதில்லையாயின் மரணமாயினனென்றும் அறிகின்றனர்; அன்றியும், சரீரத்தில் நேத்திரேந்திரிய மில்லாமல் அந்தன் சரீரமும், சுரோத்திரேந்திரியமில்லாமற் செவிடன் சரீரமும், வாக்கின்றி முகன் சரீரமுயிருக்கின்றன இந்திரியங்களும், அவற்றின் வியாபாரங்களுமின்றியும் சரீரம் நிலைத்திருக்கிறது. பிராணனின்றேல், அந்தக்கணமே மயானசமானமாக அமங்களமாயும், பிறர்க்குப் பயங்கரமாயும் வீழ்ந்து விடுகின்றது நான் பார்க்கிறேன், கேட்கிறேன் என்னும் ஞானத்தினாலும் இந்திரியத்தினும் வேறாகவே ஆன்மா சித்தித்திருக்கிறது. எப்படியெனின்? நேத்திர சொரூபனான நான் பார்க்கிறேன், சிரவண சொரூபனான நான் கேட்கிறேன் என அறிவுண்டாமாயின் நேத்திராதி ரூபந்தான் ஆன்மாவென்று சித்திக்கும்; அப்படிக்கின்றி நேத்திரமுடைய நான் பார்க்கிறேன், சுரோத்திரமுடைய நான் கேட்கிறேனென அறிவுண்டாவதால் இந்திரியத்தினும் ஆன்மா வேறுதான். அன்றியும், சுழுத்தியில் சர்வ இந்திரியங்களும் அபாவமாயிருந்தும் பிராணனுடைய இருப்பினால் சீவன வியவகார முண்டாகின்றதாகலின், சீவனமும், மரணமும் இந்திரியங்களுடைய அதீனமல்ல. தூலசரீரங்களின்றும் பிராணவியோகத்தையே மரணமென்பராதலானும், சீவன மரணங்கள் பிராணனுடைய அதீனமேயாகாலனும் அதுவே ஆன்மாவாமென்பர்.*

(77) *4ஆவது; வேறு சிலர், பிராணன் சடமாகலின்கடம் போல அநான்மாவாம்; பந்தமோட்சம் மனத்தின் அதீனம் விடயத்தில் ஆசக்தியுள்ள மனம் பந்தத்திற்கேது; விடய வாசனைவிட்ட மனம் மோட்சத்திற்கேதுவாம்; மனத்தின்*

சம்பந்தத்தாலேயே இந்திரியங்கள் ஞானத்திற்கேதுவாகின்றன; மனத்தின் சம்பந்தமின்றி இந்திரியங்களால் ஞானமுண்டாக மாட்டாது. ஆதலால் சர்வ வியவகாரத்திற்கும் ஏது மனந்தான்; அதுவே ஆன்மாவா மென்பர்.

(78) 5-வது; க்ஷணிக விஞ்ஞானவாதிகளான பௌத்தர், மனத்தின் வியாபாரம் புத்தியின் அதீனமாம்; புத்தியின் ஆகாரமே மனமாகத் தோன்றுகின்றதாகலின், க்ஷணிக விஞ் ஞானரூபபுத்தியே ஆன்மாவாம்; மனமன்று. என்னை? சம்பூர்ணபதார்த்தங்களும் விஞ்ஞானத்தினாகாரமே; அவ்விஞ்ஞானம் பிரகாசரூபமாம்; க்ஷணத்துக்குச் க்ஷணம் அவ்விஞ்ஞானம் நாசமாம்; பூர்வ விஞ்ஞானத்திற்குச் சமானமாக அந்நிய விஞ்ஞானமுண்டாவதால் பூர்வ விஞ்ஞானம் நாசமாம். அப்படியே மூன்றாம் விஞ் ஞானத்தினுற்பத்தியால் இரண்டாம் விஞ்ஞானமும், நான்காம் விஞ்ஞானத்தினுற்பத்தியால் மூன்றாம் விஞ் ஞானமும் நாசமாம். இவ்வாறு நதியின் பிரவாகம் போல விஞ்ஞானதாரை யுண்டாகாநின்றது; அவ்விஞ்ஞானதாரை இருவகைத்தாம்; ஒன்று ஆலய விஞ்ஞானதாரை; மற்றொன்று பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரை; அகம் அகம் என்னும் விஞ் ஞானதாரை ஆலய விஞ்ஞானதாரை; அதுவே புத்தி, இது கடம், இது சரீரம் என்னும் விஞ்ஞானதாரை பிரவிர்த்தி விஞ் ஞானதாரை. ஆலய விஞ்ஞான தாரையினின்றும் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரை உண்டாம் மனத்தின் சொரூபம் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரையில் உள்ளது; ஆகலின் அது ஆலய விஞ் ஞானதாரைரூபமான புத்தியின் காரியமாம்; அப்புத்தியே ஆன்மாவாம் ஆலய விஞ்ஞானதாரையில் பிரவிர்த்தி விஞ் ஞானதாரையின் பாதசிந்தனத்தால் உளதாகும் நிர்விசேஷ க்ஷணிக விஞ்ஞானதாரையின் ஸ்திதியே மோட்சமாமென்று இவ்வாறு புத்தியையே க்ஷணிக ரூபமாகவும், சுயம்பிரகாச ரூபமாகவுங் கற்பனை செய்து அதனையே ஆன்மாவென்பர்.

(79) 6ஆவது; பூர்வமீமாஞ்சையின் வார்த்திககாரரான பட்டர், மின்னலைப்போன்ற க்ஷணிகரூபம் ஆன்மாவன்று; ஆன்மா ஸ்திரசொரூபம்; அது சடரூபமும், சேதனரூபமுமாயிருக்கும் எதனாலெனின்? சுழுத்தியினின்றும் விழித்த புருடன் நான் சடனாக நித்திரை பண்ணினே

னென்பதால் ஆன்மா சடரூபமாம். ஆயினும், விழித்தவுடன் ஸ்மிருதியுண்டாகின்றது; அஞ்ஞாதத்தின் ஸ்மிருதி யுண்டாகமாட்டாது; ஆன்ம சொரூபத்திலும் வேறாகச் சுழுத்தியில் ஞானத்திற்கு வேறு சாதனங்களில்லை; ஸ்மிருதிக்கு ஏதுவாகச் சுழுத்தியிலும் ஞானமுண்டு; அந்த ஞானம் ஆன்மாவின் சொரூபமாகவே இருக்கின்றது. இப்படிச்சடரூபமாகவும், ஞானரூபமாகவு மிருத்தலால் ஆன்மா மின்மினிபோலப் பிரகாச, அப்பிரகாச ரூபமாமென்பர்; இப்படிப் பிரகாச, அப்பிரகாச ரூபமாகவுள்ளது ஆநந்தமய கோசமாம். எதனாலெனின்? சுழுத்தியிலுள்ள சேதனத்தின் ஆபாசசகித அஞ்ஞானமே ஆநந்தமய கோசமென்பர்; அங்கே ஆபாசனோ பிரகாசரூபம்; அஞ்ஞானம் அப்பிரகாச ரூபம்; இதனால் பட்டருடைய மதத்தில் ஆநந்தமய கோசமே ஆன்மாவாம்.

(80) 7ஆவது; சூனியவாதியான பௌத்தர், ஏகமான ஆன்மாவை பிரகாசரூபமாகவும், அப்பிரகாசரூபமமாகவுஞ் சொல்லுதல்கூடாது. மின்மினியினுடைய ஒருகூறு பிரகாசரூபம்: மற்றொருகூறு அப்பிரகாசரூபம்; அதைப்போலக் கூறுபாடில்லாத ஆன்மாவின்கண்ணே உபயரூபஞ் சொல்லுதல் அசங்கதம்; உபயரூபசித்தியின் பொருட்டு ஆன்மாவைக் கூறுபாடுடையதாகவே ஒப்பவேண்டும்; கூறுபாடுடைய பதார்த்தங்களான, கடாதிகள் உற்பத்தி நாசமுடையனவாம். அப்படியே ஆன்மாவுங் கூறுபாடுடையதாமேல் உற்பத்தி நாசமுடையதாகவே ஒப்பவேண்டும். உற்பத்தி நாசமுடைய பதார்த்தம்; யாது அது உற்பத்திக்கு முன்னும், நாசத்திற்குப் பின்னும் அசத்தாம்; யாது ஆதியந்தத்தில் அசத்தாமோ! அது மத்தியிலுஞ் சத்தாகமாட்டாது; அசத்தேயாம். ஆதலால், ஆன்மா அசத்து ரூபமாம்; அப்படியே ஆன்மாவிற்கு வேறான சம்பூர்ண பதார்த்தங்களும் உற்பத்தி நாசமுடையனவும், அசத்துரூபமுமாம்; இவ்வாற்றால் ஆன்மாநான்மாக்களான சகலவத்துக்களும் அசத்துரூபமேயாவதால் சூன்யமே பரம தத்துவமாமென்பர்; இது சூன்யவாதிகளான மாத்தியமிக பௌத்தருடைய மதம்; அவர்களும் அஞ்ஞானரூபமான ஆநந்தமய கோசத்தைப் பிரதிபாதனஞ் செய்தனர்.

(81) *8ஆவது; பூருவமீமாஞ்சையின் ஏகதேசியான பிரபாகரரும், நையாயிகரும் ஆன்மா சூன்யரூபமன்று; யாவன் ஆன்மாவைச் சூன்யரூபமாக ஒப்புவனோ? அவனை நீ சூன்ய ரூபத்தை அநுபவித்தனையா? அல்லது இல்லையா? என்று வினவுவாம். சூன்யத்தை அநுபவிக்கவில்லையெனின்? அப்போது சூன்யமில்லையென்று சித்தித்தது. சூன்யத்தை அநுபவித்தேனெனின்? யாவன் சூன்யத்தை அநுபவித்தனனோ? அவ்வான்மா சூன்யத்தினும் விலட்சணமென்று சித்தித்தது. ஆகலின், சூன்யத்தின் விலட்சணமாய் ஆன்மாவுளது; அதன்கண் மனத்தின் சையோகத்தால் ஞானமுண்டாகின்றது. ஞான குணத்தினால் ஆன்மா சேதனமென்று சொல்லப்படும். சொரூபமாக ஆன்மா சடமாம். அப்படியே சுகம், துக்கம், இச்சை, துவேஷம், பிரயத்தனம், தர்மம், அதர்மம் முதலிய குணங்கள் ஆன்மாவின்கணுண்டென்பர். அவர்கள் மத்திலும் ஆநந்த மயகோசமே ஆன்மாவாம். விஞ் ஞானமயகோசத்திலுள்ள புத்தியை ஆன்மாவினுடைய ஞானகுணமென்பர். என்னை? ஆநந்த மயகோசத்தில், சேதனங் கூடமாயிருப்பதால் அது விவேகமின்மையர்க்கு விளங்காது. ஆதலால் பிரபாகரரும், நையாயிகரும் ஆன்மாவைச் சுழுத்தியில் ஞானமின்மையதாக ஒப்பிச்சொரூபமாகச் சடமென்பர். இதனால் ஆநந்தமயகோசத்திலேயே அவர்கட்கு ஆன்மப் பிராந்தியிருக்கின்றது. நித்திய ஞானத்தைச் சீவனிடத்து ஒப்பவில்லை; அநித்திய ஞானத்தை ஒப்பினர்; அவ்வநித்திய ஞானம் சித்தாந்தத்தில் அந்தக்கரணவிருத்தியாகிய புத்தி ரூபமாம்; ஆகலின், அவர்கள் மதமும் நன்றன்று என்னை? ஞானத்திற்குவேறான கடாதி சடலத்துக்கள் அநித்தியங்களாம்; அப்படியே ஆன்மாவும் ஞானரூபமன்றெனில் கடாதிகளைப்போலச் சடமாவதால் அநித்தியமாம், ஆகவே, மோட்ச நிமித்தமான சாதனங்கள் நிஷ்பலமாம். இவ்வாறு வேதாந்த வாக்கியங்களில் விசுவாசமின்மையரான பகிர்முகமுடைய அநேகர் பஞ்சகோசங்களில், யாதானும் ஒவ்வொன்றை ஆன்மாவாக ஒப்பி முக்கிய ஆன்மசொரூபமானசாட்சியை ஒப்பாதிழக்கின்றனர். இங்ஙனம் ஆன்ம சொரூபந்தெரிய வொட்டாமல் மறைத்திருத்தல் பற்றி அந்நமய முதலியவை கோசமெனப்பட்டன.*

(82) *சீவனுடைய பஞ்சகோசங்கள், சீவனுடைய யதார்த்த சொரூபமான சாட்சியை யெப்படி ஆச்சாதனஞ் செய்திருக்கின்றனவோ! அப்படியே ஈசுரனுடைய சமட்டிபஞ்சகோசங்கள் ஈசுரனுடைய யதார்த்த சொரூபத்தை ஆச்சாதனஞ் செய்திருக்கின்றன. எதனாலெனின்? ஈசுரனுடைய யதார்த்த சொரூபம் தற்பதத்தி னிலட்சியமாம்; அதனை விடுத்துச் சிலர் மாயாரூப ஆநந்தமய கோச விசிட்டனென்னுந் தற்பதவாச்சியமாகிய அந்தரியாமியையே பரம தத்துவமென்பர். அப்படியே இரணியகர்ப்பன், வைசுவாநரன், விஷ்ணு, பிரமன், சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் முதல், அசி,குந்தாலம், அரசு, எருக்கு, மூங்கில் பரியந்தமான பதார்த்தங்களில் பரமான்மாவென்னும் பிராந்தியை அடைந்துளர். சர்வ பதார்த்தங்களிலும் லட்சியபாகம் பரமான்மாவினும் பின்னமில்லை; அங்ஙனமிருப்பினும் அவ்வவ் வுபாதிசகிதங்களைப் பரமான்மாவாக ஒப்பியிருப்பது அவர்களது பிராந்தியேயாம். இவ்வாறு பஞ்சகோசங்களால் ஆவிருதமான சீவேசுரருடைய பரமார்த்த சொரூபத்தினின்றும் பராமுகராய்த் தேகாதிகளில் ஆன்மப் பிராந்தியுடையராய்ப் புண்ணிய பாபகர்மங்களைச் செய்கின்றனர். அந்தரியாமி முதல் மூங்கில் பரியந்தமான ஒவ்வொன்றையுமே ஈசுரரூபமாகக் கருதி ஆராதனஞ்செய்து சுகத்தை யிச்சிக்கின்றனர்; அவர்கள் ஆராதிக்கும் உபாதியினுடைய தாரதம்மியத்துக்குத் தக்கபயனும் அவற்றால் அவர்கட்கு உளதாம்; ஆயினும் பிரஹ்மஞானத்தினாலன்றி மோட்சமுளதாகாது. மோட்சவிச்சையுடையோர் சீவேசுரருடைய சொரூபத்தைப் பஞ்சகோசத்தினின்றும் வேறு பிரித்தறியக்கடவர்கள். மாயாகாரியங்களை விஸ்தாரமாக நிரூபணஞ் செய்யப்புகில் கோடிபிரமருடைய ஆயுளாலும் அந்தமாகாவென்று வான்மீகி பகவான் அநேக இதிகாசங்களால் வாசிட்டத்தில் நிரூபித்திருப்பதால், "தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய்" என்றார்.* *(42)*

சீரிய வீச னார்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி யொன்றேல்
ஆரிய குருவே பேத மறிவதெப் படியென் றக்கால்
காரிய வுபாதி சீவன் காரண வுபாதி யீசன்
வீரிய மிகுச மட்டி வியட்டியாற் பேத மாமே. (43)

(இ–ள்.) *சீரிய ஈசனார்க்கும் சீவர்க்கும் - (சர்வஞ் ஞத்வாதி கல்யாணகுணங்களினாற்) சிறந்த ஈசரனுக்கும் சீவர்கட்கும்; உபாதி ஒன்றேல் - (தூலசூட்சும) உபாதிஒன்றாயின்; ஆரியகுருவே - சன்மார்க்கத்திருக்கும் ஆசிரியரே; பேதம் அறிவது எப்படி என்றக்கால் - (இவன் சீவன் இவன் ஈசுரனென்னும்) வேறுபாடறிவ தெங்ஙனமென்று கேட்பாயாகில்; காரியஉபாதி சீவன்; - காரியவுபாதியை யுடையன் சீவன்; காரண உபாதி ஈசன் - காரணவுபாதியினையுடையவன் ஈசுரன்; (இவ்விருவர்க்கும்) வீரியம் மிகு சமட்டி வியட்டியால் பேதம் ஆம்- மகத்துவமிக்க சமட்டியினாலும் வியட்டியினாலும் பேதமுளதாமென்றறிதி; எ - று. ஏ-அசை.*

ஆரியத்தன்மை, "செயலினுரிய" என்னும் வாசிட்டச் செய்யுளான் அறிக, காரணவுபாதி, காரியவுபாதிகள் முறையே மாயை, அந்தக்கரணம் என்று சஞ்சேபசாரீரகத்திற் கூறப்பட்டுள்ளன. *(43)*

சமஷ்டி வியட்டிகளி னியல்பு

மரங்கள் போல் வியட்டி பேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதம்
சரங்கடா வரங்கள் பேதத் தனியுடல் வியட்டி யென்பார்
பரம்பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி யென்பார்
இரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசர்க்கும் பேதமீதே. (44)

(இ–ள்.) *வெளி.*

இதற்கு, உ - ம் வேதாந்த சூடாமணி, "மிருமாப் பன்மை தண்டலை யெனல்போன் மிகுமுயி ரெலாமுநா னெனுமோர், தகுமபிமான மிறைசமட்டியதாந் தனித்தனி மரம்பெயர்கொளல் போற், பருமுட றேறும் வேறுவே றாகப் படுமபிமானமோர்ந் துரைப்பிற், றொகுமுயிர் வியட்டி யுருவமென்குவர்மேற் றொம்பத விலக்கிய முரைப்பாம்." எனவரும் மற்றும்வருவன வற்றாற்காண்க. *(44)*

(83) [அத்தியாரோபங் கூறிப்போந்ததற் குபயோகத்தை இனிக் கூறுகின்றார்]

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினோங் காண்ப வெல்லாஞ்
சொற்பனம் போலு மென்றே துணிந்தவன் ஞானியாவான்

செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம்போலும்
அற்புத முத்தி சேரு மபவாத வழியுங் கேளாய். (45)

(இ–ள்.) *கற்பனை வந்த ஆறு - அத்தியாரோபமுண்டான வழியை; காட்டினோம் - அறிவித்தோம்; காண்ப எல்லாம் - அகங்காராதிப் பிராபஞ்சமனைத்தும்; சொற்பனம் போலும் என்று - சொப்பனப்பிரபஞ்சம்போலும் (துச்ச) மென்று; துணிந்தவனே - (சமுசயமின்றி) அபரோட்சமாக நிச்சயித்தவனே; ஞானி ஆவான் - ஞானியாம் -செல் புதை மழைக்காலம் போய் - மேகநெருங்கிய வருடாகால மொழிந்து; தெளிந்த ஆகாசம்போலும் -(சரற்காலத்திற்) றெளிந்துள்ள ஆகாயம் போலும்; அற்புத முத்தி சேரும் - (சகல வனர்த்தமும் ஒழிந்து) நிரதிசயாநந்த ரூபமாயுள்ள மோட்சமடையக்காரணமாகும்; அபவாத வழியும் கேளாய் - அபவாத வழியையுங்கேட்டி; எ - று.*

"செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம் போலும்" என்னும் உவமானத்தால், அனர்த்தநிவிர்த்தி வருவித்தாம். சொப்பனம் என்னும் வடமொழி எதுகை நோக்கி சொற்பனம் எனத் திரிந்தது. "சொற்பனம் போலும்" என்றது பற்றிப் பூர்வபட்சிகளின் சங்கை.

(84) *பூர்வம் அத்தியந்தம் அஞ்ஞாதமாயுள்ள பதார்த்தத்தின் ஞானம் சொப்பனத்திலுண்டாதவில்லை; சாக்கிரத்தில் எதனுடைய அநுபவஞான முள்ளதோ! அதனுடைய ஸ்மிருதிதான் சொப்பனத்திலு முண்டாகின்றது; அங்ஙனம் சொப்பனத்திலுண்டாகும் ஸ்மிருதி ஞானத்தின் விடயமான சாக்கிரபதார்த்தம். சத்தியமாகலின், சொப்பனத்திலும் அதனது ஸ்மிருதிஞானஞ் சத்தியமாம்;ஆகவே, சொப்பன திருஷ்டாந்தத்தாற் சாக்கிர பதார்த்தங்களை மித்தையென்னல் பொருந்தாது.*

(85) *அல்லது, சொப்பனாவஸ்தையிற் றூலசரீரத்தை விடுத்து லிங்க சரீரம் வாகியத்திற் சென்று, சத்தியமாயுள்ளகிரி, சமுத்திராதிகளைப் பார்க்கின்றதாகலின் சொப்பன ஞானமும், அதன் விடயமான பார்த்தங்களுஞ் சத்தியமே; மித்தையன்றாம்; ஆகவே, சொப்பனம்போலும் சாக்கிரப் பிரபஞ்சந்துச்சமென்னல் கூடுமாறெங்ஙனே எனின்?*

(86) உத்தரம் - அந்த யானை என்றுண்டாகின்ற பூருவகால சம்பந்திகளான பதார்த்தங்களின் ஞானம் ஸ்மிருதியாம். எதிரே நிற்கின்ற யானையைக் கண்டு இது யானை என்றுண்டாகின்ற ஞானம் ஸ்மிருதியன்று: பிரத்தியட்சமாம். சொப்பனத்தில் இது யானை, இது பருவதம், இது நதி என்றிவ்வாறான ஞான முண்டாகின்றவாகலின், அவை சாக்கிரத்திற் கண்ட பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்மிருதியன்று; பிரத்தியட்ச ஞானமேயாம். சாக்கிரத்தில் அறியப்படாத பதார்த்தங்களின் ஞானம் சொப்பனத்தி லுண்டாகவில்லை; அறியப்பட்ட பதார்த்தங்களின் ஞானமே உண்டாகின்றவாகலின், சொப்பனத்தின் ஞானம் ஸ்மிருதிரூபமே யென்னில்? அது கூடாது.

(87) ஏனெனில் பிரத்தியட்ச ஞானம் இருவகைத்து: ஒன்று அபிஞ்ஞா ரூபப் பிரத்தியட்சம்; மற்றொன்று பிரத்தியபிஞ்ஞாரூபப் பிரத்தியட்சமாம், கேவலம் இந்திரிய சம்பந்தத்தாற்றோன்றும் ஞானம் அபிஞ்ஞாப் பிரத்தியட்சம்; அது நேத்திர சம்பந்தத்தால் இது யானையென்று தோன்றும் ஞானம். பூர்வ ஞான சம்ஸ்காரத்தாலும், இந்திரிய சம்பந்தத்தாலுந் தோன்றும் ஞானம் பிரத்தியபிஞ்ஞாப் பிரத்தியட்சமாம்; அது பூர்வங்கண்ட யானை எதிரேவரில் அந்த யானை இந்த யானை என்று தோன்றும் ஞானம்; அங்கே பூர்வங் கண்ட யானையின் ஞானசம்ஸ்காரமும், யானையோடு நேத்திர சம்பந்தமும் பிரத்தியபிஞ்ஞாப் பிரத்தியட்சத்திற் கேதுவாம். ஆதலால், சம்ஸ்கார ஜந்நிய ஞானம் [1]ஸ்மிருதி ரூபமே என்னும் நியமமில்லை. இந்திரிய சம்பந்தமின்றிக் கேவலம் சம்ஸ்கார ஜந்நிய ஞானமுண்டாமாயின், அதுவே ஸ்மிருதிஞான மெனப்படும். சொப்பனத்தில் யானை முதலியவை ஞானம் கேவலம் சம்ஸ்கார ஜந்நியமல்ல; நித்திராரூப தோஷ ஜந்நியமாம். சொப்பனத்தில் யானை முதலியவை போலக் கற்பித இந்திரியங்களு முண்டு; ஆகலின், இந்திரிய ஜந்நியமுமாம். சொப்பன பதார்த்தங்கள் சாட்சிபாசியமே யல்லாமல் இந்திரிய ஜந்நியஞான விடயமல்ல; ஆயினும், அவிவேகியினுடைய திருஷ்டியினால் சொப்பன ஞானம் இந்திரிய ஜந்நியமென்று

1 ஸ்மிருதி - சம்ஸ்கார ஜந்நிய ஞானம்

சொல்லப்படுகின்றது. நித்திரையினின்றும் விழித்த புருடன் நான் சொப்பனத்தில் யானை முதலியவை கண்டேனென்று சொல்கின்றனன்; ஆதலால், சொப்பனத்திற் றோன்றும் ஞானம் சாக்கிர பதார்த்தங்களின் ஸ்மிருதியல்ல. யானை முதலியவற்றின் ஸ்மிருதியே உண்டாமாயின், விழித்து நான் சொப்பனத்தில் யானை முதலியவைகளை ஸ்மரித்துக் கொண்டிருந்தேனென்று சொல்லவேண்டும்; அப்படி ஒருவருஞ் சொல்லவில்லை. ஆதலால், சொப்பனத்திற்றோன்றும் ஞானம் சாக்கிரபதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியன்று. சாக்கிரத்திற் கண்ட, கேட்ட பதார்த்தங்களின் ஞானமே சொப்பனத்திற்றோன்றுமென்னும் நியமமில்லை; சாக்கிரத்தில் அஞ்ஞாத பதார்த்தங்களனுடைய ஞானமும் சொப்பனத்திற் றோன்றும். தான் கண்டவாகவேனும், கேட்டவாகவேனு மில்லாத பதார்த்தங்களும் ஒவ்வொருகால் சொப்பனத்திற் காணப்படுகின்றன. ஆகலின், அவற்றின் ஞானம் ஸ்மிருதியல்ல. ஆயினும், இந்தச்சன்மத்தின் பதார்த்த ஞான சம்ஸ்காரமே ஸ்மிருதிக்கு ஏதுவாமென்னும் நியமமில்லை; அந்நியஜன்ம ஞான ஜந்நிய சம்ஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதி உண்டாகாநிற்கும். என்னை? அநுகூல ஞானத்தினால் பிரவிர்த்தியுண்டாகின்றது; அநுகூல ஞானமின்றிப் பிரவிர்த்தியுணடாவதில்லை. பாலகனுக்கு ஸ்தநபாநத்தில் பிரதமப் பிரவிர்த்தியுண்டாவதற்குக் காரணம், தான் அந்நிய ஜன்மங்களில் ஸ்தநபாநம் தனக்கநுகூலமென் றநுபவித்துள்ள சம்ஸ்காரமாம்; ஆதலின், ஜந்மாந்தரத்தின் ஞானசம்ஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதியுண்டாகாநிற்கும். அப்படியே இந்த ஜந்மத்தில் அஞாஞாதபதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியும், அந்நிய ஜன்மத்திலுளதாகிய ஞானசம்ஸ்காரத்தினால் சொப்பனத்திலுண்டாகக்கூடும். ஆயினும், சாக்கிரத்தில் யாதொரு ஜன்மத்திலும் அநுபவியாதிருக்கும் பதார்த்தமும் சொப்பனத்திற்றோன்றுகின்றது; அது தனது சிரச்சேதனத்தைத் தான் நேத்திரத்தால் சொப்பனத்திற் பார்க்கின்றது; ஆதலால், சொப்பனத்திற்றோன்றும் ஞானம்சாக்கிர பதார்த்தங்களின் ஞான சம்ஸ்காரத்தினாற் றோன்றும். ஸ்மிருதியல்லவென்று சொப்பனத்திற்கு ஸ்மிருதிரூப கண்டனத்தில் அநேக யுத்தி கிரந்தகாரர் கூறியுளர்.

(88) தூலசரீரத்தினின்றும் இலிங்க சரீரமானது வெளிப்பட்டு வாகியத்திற் சத்தியமாயுள்ள கிரி, சமுத்திர முதலியவற்றைப் பார்க்கின்ற தெனின்? இலிங்க சரீரம் வெளிப்படுமாயின்,மரணாவத்தையைப் போலத் தூலசரீரம் பயங்கர ரூபமாகத் தோற்றவேண்டும். சொப்பனாவத்தையில் அப்படித் தோற்றாமல் சாக்கிரத்திற்போல மங்கள ரூபமாகவே தோற்றாநிற்கிறது. ஆதலால், தூலசரீரத்தைவிட்டு லிங்கசரீரம் வெளியே போகவில்லை. அந்தக்கரணத்தின் இயக்கம் பிராணனுடைய அதீனமாதலால் பிராணன் வெளிப்படாமல் அந்தக்கரணமும், ஞானேந்திரியமும் வாகியத்திற் செல்லாவாம். சொப்பனாவத்தையில் தூல சரீரம் பிராணனோடுகூடத் தோற்றுவதால், இலிங்க சரீரம் வாகியத்திற்சென்று சத்தியமாயுள்ள பதார்த்தங்களைச் சொப்பனத்திற் பார்க்கின்றதென்பது கூடாது, அன்றியும் ஓர் புருடன் சொப்பனத்திற் றன்சம்பந்தியோடுகூடி ஓர் வியவகாரத்தைச் செய்ததாகக் கண்டு விழித்துப் பின் அச்சம்பந்தியைத்தான் கண்டபோது இரவு நாம் இருவருங் கூடி இவ்வித வியவகாரத்தைப் பண்ணினோமென்று அவன் சொல்லவில்லை. பூருவபட்சரீதியினால் வாகியத்தில் வெளிப்பட்டுச் சம்பந்தியோடுகூடிச் சத்தியமாக வியவகரித்தால், அந்தச் சம்பந்தியோடுகூடின ஞானமும், வியவகார ஞானமும் சம்பந்திக்கும் உளவாதல்வேண்டும். எப்போது அவன் கூடினானோ! அப்போது அவன் சொல்லவும் வேண்டும். சிந்தாத்தில் சம்பந்தியும், அவனுடைய கூட்டரவு முதலியவும் உள்ளேயே கற்பிதமாம். அன்றியும், வாகியத்திற்சென்று சத்தியமான பதார்த்தைப் பார்த்ததுண்டானால், இரவில் நித்திரைசெய்த புருடன் சிதம்பரத்தில் மத்தியான சூரியனால் வீடுகள் தபிக்கப்படுவனவாகவும், சிதம்பரத்திற்கு வடக்கே மதுரை இருப்பதாகவும், மதுரைக்குத் தெற்கே சிதம்பரம் இருப்பதாகவுங் காண்கின்றனன்; அங்கே இரவில் மத்தியான சூரியனும், சிதம்பரத்திற்கு வடக்கே மதுரையும், மதுரைக்குத் தெற்கே சிதம்பரமும் இல்லை, ஆகலானும், சொப்பனத்திற் சத்திய பதார்த்தம் பார்க்கப்படுகிறமென்பது கூடாது.

(89) பருவதம், சமுத்திரம், நதி, வனம், கிராமம், புரி, சூரியன், சந்திரன் முதலிய எவ்வளவு பதார்த்தங்கள்

சொப்பனத்திற் காணப்படுகின்றனவோ! அவை நூதனமாகவே உண்டாகின்றன. சொப்பன பதார்த்தங்களில் நேத்திராதிகளின் விடயத்தன்மை பாநமாகின்றது. வியாவகாரிக நேத்திராதிகளின் விடயத்தன்மை சொப்பனத்தில் பிராதிபாசிக பதார்த்தங்களிற் பொருந்தாது; எதனாலெனின்? சமசத்தையுடைய பதார்த்தங்களே தம்மிற் சாதகபாதகங்களாம்; அதனால் சரீரத்தின்கணிருக்கும் வியாவகாரிக நேத்திராதிகளும், சொப்பன பதார்த்தங்களும் ஒன்றற்கொன்று விஷமசத்தையுடையவாவதால் அந்நேத்திராதிகளுக்குச் சொப்பனத்திற் பருவதாதிகள் விடயமாகுமென்கை பொருந்தாது. அன்றியும், வியாவகாரிக இந்திரியங்கள் தத்தங் கோளகைகளை விட்டுக் காரியஞ் செய்வதில் சமர்த்தமாகா. சொப்பனாவத்தையில் அஸ்த, பாத, வாக்குகளின் கோளகைகள் நிச்சலமாக அந்நியனுக்குக் காணப்படுகின்றன. அஸ்தத்தில் ஓர் திரவியத்தை எடுத்துக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு ஓடுகின்றான். ஆகலின், சொப்பனத்தில் இந்தரியங்களின் உற்பத்தி அவசியம் ஒப்பவேண்டும்; அப்படியே சுகதுக்கமும், அவற்றின் ஞானமும், சுகதுக்கங்களின் ஆசிரயமான பிரமாதாவும் சொப்பனத்தின்கட் டோற்றுகின்றன; இல்லாத பதார்த்தங்களின் தோற்றம் உண்டாகமாட்டாது; அதனால் சகலதிரிபுடிகளும் அந்தச் சொப்பனத்தின்கண்ணே உற்பத்தியாகின்றன. எவ்வளவு பிரம ஞானமுண்டாமோ! அவற்றின் விடயங்கள் முழுதும் அநிர்வசனீயமாக உற்பன்னமாகின்றன. விடயமின்றி யாதொரு ஞானமும் உண்டாகாதென்பதே அநிர்வசனீயக்கியாதியின் சித்தாந்தமாம். எவ்வளவு சொப்பன பதார்த்தங்கள் பிரதீதியாகின்றனவோ! அவைகளினுற்பத்தி அங்கீகரிக்கின் சாக்கிர பதார்த்தங்களைப் போலச் சத்தியமாவதால் சொப்பன திருஷ்டாந்தத்தினாற் சாக்கிர பதார்த்தங்கள் மித்தையென்று சித்தாந்தத்திற் சொல்லாநிற்பது கூடாது. சொப்பனத்திற் பிரதீதியாகின்ற பதார்த்தங்களினுற்பத்தி ஒப்பாவிடின் இவ்வாறான தோடமின்றாம் என்று சங்கிக்கில்?

(90) யாதொருவஸ்துவின் உற்பத்திக்கு எவ்வளவு தேச காலாதி சாமக்கிரி வேண்டுமோ! அவ்வளவு சாமக்கிரியுமின்றியே அது உண்டாமாகில் மித்தை

யெனப்படும். சொப்பனத்தில் யானை முதலியவைகளி னுற்பததிக்கு யோக்கியமான தேசகாலங்களில்லை. வெகு காலத்தில் வெகு தேசத்திலுண்டாக யோக்கியமான யானை முதலியவை. க்ஷணமாத்திர காலத்தில் சூட்சமமான கண்டதேசத்தி லுண்டாகின்றனவாதலால் மித்தையாம். எப்படியும், சொப்பனாவத்தையில் காலதேசமும் அதிகமாகப் பிரதீதியாகின்றன; அப்படியானாலும், அந்நிய பதார்த்தங்களைப் போலச் சொப்பனத்தில் அதிககாலம் அதிகதேசம் அநிர்சவசனீயப் பிராதிபாசிகமாக உற்பன்னமாகின்றன. எதனாலெனின்? விடயமின்றிப் பிரத்தியட்ச ஞான முண்டாகமாட்டாது. சொப்பனத்தில் அதிகமான தேசகாலங்களின் ஞானமுண்டாகின்றது. வியாவகாரிக தேசகாலங்கள் நியூனமாகவுள்ளன. இதனால் பிராதிபாசிகமாக உற்பன்னமாகின்றன; இங்ஙனம் சொப்பனாவத்தையி லுண்டாகின்ற யாதொரு பிராதிபாசிக தேசகாலங்களுண்டோ! அவை சொப்பனாவத்தையின் யானை முதலியவைகட்குக் காரணமல்ல எதனாலெனின்? யாது காரணமாமோ! அது முன்னே உண்டாயிருக்கும்; காரியம் பின்னே உண்டாம். சொப்பனத்தின் தேசகாலங்களும் யானை முதலியவையும் ஒரே சமயத்திலுண்டாகின்றன. ஆதலால் அவைகட்குக் காரியகாரணபாவங் கூடாது, வியவகாரிக தேசகாலங்கள் நியூனமாய் உள்ளன. ஆதலால் அவை யானை முதலியவைகட்கு யோக்கியமாக இல்லை. இங்ஙனம் தேசகால சாமக்கிரியின்றி உண்டாகின்றனவாதலால் சொப்பன பதார்த்தங்கள் மித்தையாம். இவ்வாற்றால், சொப்பன பதார்த்தங்களினுற்பத்தியில் வேறே. ஒரு சாமக்கிரியுமில்லை. நித்திராரூப தோஷசகிதமான அவித்தையே காரணமாம் யாதொன்று தோஷ சகித அவித்தையினால் ஜந்நியமாமோ! அது சுத்திரஜதம்போலமித்தையாம். ஆதலால் சொப்பன பதார்த்தங்கள் சத்தியமல்ல; மித்தையாம். அவைகட்கு உபாதானகாரணம் அந்தக்கரணம், அல்லது சாட்சாதவித்தையேயாம்; முதற்பட்சத்தில் சாட்சி சேதனஞ் சொப்பனத்திற்கதிஷ்டானம். இரண்டாம் பட்சத்தில் பிரஹ்மசேதனம் சொப்பனத்திற் கதிஷ்டானமாம். இவ்வாற்றால், அந்தக்கரணத்தினுடைய அல்லது அவித்தையினுடைய பரிணாமமும், சேதனத்தினுடைய

விவர்த்தமும் சொப்பனமாம்: முன் சொல்லிய பட்சம் இரண்டனுள் இரண்டாம்பட்சத்தில் பிரஹ்ம சேதனஞ் சொப்பனத்திற்கு அதிஷ்டானமென்றும், அவித்தை உபாதான காரணமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டன; அங்கே அதிஷ்டான ஞானத்தினால் கற்பித நிவிர்த்தியாம். சொப்பனத்திற்கு அதிஷ்டானம் பிரஹ்மமாகலின், பிரஹ்மஞானமின்றி அஞ்ஞானிக்குச் சாக்கிரத்தில் சொப்பனம் நிவிர்த்தியாக வேண்டுவதில்லை.

(91) மற்றோர் சங்கை; எப்படிச் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானம் பிரஹ்மமும், உபாதான காரணம் அவித்தையுமோ! அப்படியே வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் சாக்கிரத்தின் [1]வியாவகாரிக பதார்த்தங்கட்கும் அதிஷ்டானம் பிரஹ்மம்: உபாதான காரணம் அவித்தை. ஆதலால் சாக்கிரம், சொப்பனம் இரண்டும் வியாவகாரிகமாக வேண்டும்; அல்லது பிராதிபாசிகமாக வேண்டும். இங்ஙனமன்றிச் சாக்கிர பதார்த்தங்கள் வியாவகாரிகமென்றும், சொப்பன பதார்த்தங்கள் பிராதிபாசிகமென்றுங் கூறாநிற்பது எவ்வாறு கூடும் எனின்? இவ்விரண்டு சங்கையுங் கூடா. எதனாலெனின்? பிரதம சங்கைக்குச் சமாதானம்: நிவிர்த்தி இருவகையாம்; இது முன்னே 27ஆவது செய்யுளின் உரையிலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. காரணத்தோடுகூடக் காரியத்தின் விநாசரூபமான அத்தியந்தநிவிர்த்தி சொப்பனத்திற்குச் சாக்கிரத்தில் பிரஹ்ம ஞானமின்றிக் கூடாது. ஆயினும், தடிகொண்டடிப்பதால் கடத்திற்கு மிருத்திகையில் லயம் எப்படி உண்டாமோ! அப்படிச் சொப்பனத்திற் கேதுவான நித்திராதோட நாசத்தினால், அல்லது சொப்பனத்தின் விரோதியான சாக்கிரத்தின் உற்பத்தியினால் அவித்தையின் கண் லயரூபமான நிவிர்த்தி சொப்பனத்திற்குப் பிரஹ்மஞான மின்றியே கூடும். சாக்கிர

---

1 வியாவகாரிக, பிராதிபாசிக, பாரமார்த்திக பேதத்தால் சத்தை மூவகைத்தாம்: அம்மூவகையுள், பிரஹ்மஞானமின்றி இரச்சுவாதிகளினவச்சின்ன சேதன ஞானத்தால் பாதமாகாகநிற்கும் இரச்ச சர்ப்பாதிகள் பிராதிபாசிகசத்தை பிரஹ்மஞானமின்றிப் பாதமாகா மல் பிரஹ்மஞானத்தால் பாதமாகாநிற்கும் அவித்தையும், அதன் காரியமாகிய அகாசாதிகளும் வியாவகாரிக சத்தை: மூன்று காலத்தும் பாதமாகாதது யாது! அது பாரமார்த்திகசத்தை: இப்படிப்பட்டது சேதனமாம்.

சொப்பனங்கள் இரண்டும் சமானமாக வேண்டுமென்னும் சங்கையுங் கூடாது, எதனாலெனின்? சாக்கிரதேகாதி பதார்த்தங்களின் உற்பத்தியிலோ! அந்நிய தோஷரகிதமான கேவலம் அநாதியவித்தையே உபாதான காரணம்; சொப்பன பதார்த்தங்களினுற்பத்தியிலோ! ஸாதிநித்திராதோஷமும், அவித்தைக்குச் சகாயமாம்; ஆதலால், அந்நியதோஷ ரகிதமான கேவலம் அவித்தையினாலுண்டாவது வியாவகாரிக மென்றும் ஸாதிநித்திராதோஷசகித அவித்தையினாலுண்டாவது பிராதிபாசிகமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இவ்வாற்றால் சொப்பன பதார்த்தஙகளில் சாக்கிர பதார்த்தங்களைப்பார்க்கிலும் விலட்சணத்தன்மை உண்டு; இவை முழுதும் மூவிதச் சத்தையையொப்பித் தூலதிருஷ்டியினாற் சொல்லப்பட்டன; விசார திருஷ்டியினாற் பார்க்கில், மூவகைச்சத்தை கூடாது: சாக்கிர சொப்பனங்கட்குப் பரஸ்பரம் விலட்சணத் தன்மையுங் கூடாது. வேதாந்த பரிபாஷாதி கிரந்தங்களில், முற்கூறிய பிரகாரமாகவே வியாவகாரிக பிராதிபாசிக பதார்த்தங்கட்கப் பேதங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; ஆதலால் மூன்று சத்தையும் ஒப்பப்பட்டிருக்கின்றன, வித்தியாரண்ய சுவாமிகளும் சீவசிருட்டியே சுகதுக்கத்திற் கேதுவாம்; ஈசுரசிருட்டி சுகதுக்கத்திற் கேதுவன்று; சீவசிருட்டி பிராதிபாசிகம்; ஈசுரசிருட்டி வியாவகாரிகமென் றருளிச் செய்திருக்கின்றனர். வேறே கிரந்தகாரரும்; சத்தையை மூன்று பிரகாரமாகச் சொல்லியிருக்கின்றனர்; சேதனத்தினுடைய சத்தை பாரமார்த்திகம்: சேதனத்தினும் வேறான சட பதார்த்தங்களின் சத்தை இருவகையாம்;அவற்றில் ஒன்று வியாவகாரிகசத்தை: மற்றொன்று பிராதிபாசிகசத்தை. சிருட்டியின் ஆதிகாலத்தில் ஈசுரசங்கற்பத்தினாலுண்டான கேவலம் அவித்தையின் காரியமாகிய பஞ்ச பூதங்களும், அவற்றின் காரியங்களுமாகிய இவற்றின் சத்தை வியாவகாரிகத்தை: தோஷசகிதமான அவித்தையின் காரியமாகிய சொப்பனமும், சுத்தி ரஜதாதிகளும் ஆகிய இவைகளின்சத்தை பிராதிபாசிகசத்தையாம்; இவ்வாறு சாக்கிரபதார்த்தங்களுக்கு வியாவகாரிக சத்தையும், சொப்பனபதார்த்தங்களுக்குப் பிரரதிபாசிக சத்தையுங் கூறியிருக்கின்றனர்.

(92) தேசகால சாமக்கிரியின்றிச் சொப்பனத்தில் யானை, பருவதங்கள் தோன்றுகின்றன: ஆதலால், அவைமித்தை அப்படியே ஆகாசாதிப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டியும் பிரஹ்மத்தினின்றுந் தோன்றுகின்றன. அப்பிரஹ்மத்தில் தேசகாலங்கள் இலேசமுமில்லை; சொப்பனத்தில் யானை, பருவதாதிகளுக்கு யோக்கியமான தேசகாலங்க ளில்லையாயினும், சொற்ப தேசகாலங்களுண்டு; ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டியில் அவ்வளவுகூடத் தேச காலங்களில்லை. என்னை? தேசகால ரகிதபரமான்மாவினின்றும் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டி கூறப்பட்டிருந்தலி னென்க.

(93) தைத்திரீய சுருதியில் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டிகிரமமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; அதிலும் தேசகாலங்களின் சிருஷ்டி கூறப்படவில்லை. சூத்திரகார பாஷியகாரர்களேனுங் கூறியிருக்கின்றனரோவெனின்? அவர்களும் தேசகாலங்களின் சிருஷ்டி கூறவில்லை; அதனால் தைத்திரீய சுருதிக்கும், சூத்திரகார பாஷியகாரர்கட்கும் ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சங்களின் உற்பத்தி தேசகால சாமக்கிரியின்றி உண்டாமென்பதே அபிப்பிராயமாம்; ஆகலின், ஆகாசாதிகள் சொப்பனம்போல மித்தையாம்.

(94) மதுசூதன சுவாமிகள் தேசகாலங்கள் சாட்சாதவித்தையின் காரியமென்று கூறியிருப்பதுகொண்டு மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவினின்றும் முன்னேதேசகாலங்கள் மாயையின் பரிணாமமாகத்தோன்றும்; அதன் பின்னர் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டி தோன்றும் என இங்ஙனம் பெறப்படுதலின் யோக்கியமான தேசகாலங்களாலேயே ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சங்களின் உற்பத்தி சித்தித்ததே எனின்?

(95) அங்ஙனம் தேசகாலங்கள் முன்னேயுண்டாய் அதன்பின்னே ஆகாசாதிகளுண்டாம் என்பது, மதுசூதன சுவாமிகளின் அபிப்பிராயம் அன்று. எதனாலெனின்? ஆகாசாதிகளின் உற்பத்திக்குமுன்னே தேசகாலங்கள் உண்டாமெனின்? ஆகாசாதிகளின் உற்பத்தி காலத்திற்குப் பூர்வகாலவுபகிதமான பரமான்மா தேசகாலங்கட்கு அதிஷ்டானமா மென்பது சித்திக்கும்; அது சித்திக்கவே, தேசகாலங்களின் உற்பத்தியில் பூர்வ காலமுண்டென்றுவரும்;

காலத்தின் உற்பத்தியேயில்லாத போது பூர்வகாலம் எவ்வாறு சித்திக்கும்; இதனால் ஆகாசாதிகள் உணடாவதற்குப் பூர்வகாலத்தில் தேசகாலாதிகள் உண்டெனல் கூடாதாகலின் என்க.

(96) *மற்றியாதோ! மதுசூதன சுவாமிகளின் அபிப்பிராயம் எனின்? பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சந் தோன்றாநிற்பது போலத் தேசகாலங்களுந் தோனறாநின்றன. ஆன்மாவுக்கந்நியமாக யாதொன்றும் நித்தியமாகாமையின், தேசகாலங்களும் நித்தியமல்ல: உண்டாகாதவை தோற்றரவாகாவாகலின் ஆகாசாதிகள் போலத் தேசகாலங்கட்கும் உற்பத்தியுண்டு; ஆதலால், அவித்தையின் காரியமாமென்பது மதுசூதன சுவாமிகளின் அபிப்பிராயமாம் என்க.*

(97) *அத்தேசகாலங்கள் மாயையிள் பரிணாமமும், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்: யாது விவர்த்தமாம் அது ஒன்றற்குக் காரணமாகாது; ஆகலின், ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியில் தேசகாலங்கட்குக் காரணத்தன்மை பொருந்தாது. அன்றியும், காரணமும் முன்னேயுண்டாயிருக்கும்: காரியம் பின்னர் உண்டாகும். ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சம் உண்டாவதற்கு முன்னே தேசகாலங்கள் உண்டாயிருக்குமென்னல் பொருந்தாது; இதனானும் தேசகாலங்கட்கு ஆகாசாதிப் பிரபஞ்ச காரணத் தன்மை பொருந்தாது. மற்றெங்ஙனெனின்? சொப்பன பிதா புத்திரன்போலத் தேசகாலத்தோடுகூட ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சம் மாயாவிசிட்டமான பரமான்மாவினின்றும் உற்பன்னமாம். யாதானும் ஒரு பதார்த்தம், யாதானும் ஒரு தேசத்தில், யாதானும் ஒரு காலத்தில் உண்டாகாநிற்கும்; அந்நியதேசத்தில், அந்நியகாலத்தில் உண்டாகாது. இவ்வாறு சகல பதார்த்தங்களும் பிரளயகாலத்தில் உண்டாகா: சிருஷ்டி காலத்தில் உண்டாகும். ஆதலால் தேசகாலங்கட்குக் காரணத்தன்மையுங் காணப்படுகின்றது; அதுவும், எந்த மாயையினின்றும் தேசகாலத்தோடுகூடப் பிரபஞ்சம் உற்பத்தியாகின்றதோ! அந்த மாயையினாலேயே அத்தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மையும், அந்நியமான பிரபஞ்சத்தில் காரியத்தன்மையுங் காணப்படுகின்றன; ஆதலால் ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்திற்குத் தேசகாலங்கள் காரணமல்ல.*

(98) சங்கை; உண்டாகாத பதார்த்தந் தோற்றரவாகாது; சித்தாந்தத்திலோ[1] அது அங்கீகாரமில்லை; அங்ஙனம் அங்கீகரிக்கில் அசத்தியாதியாம். அன்றியும், தேசகாலங்களில் காரணத் தன்மை யில்லையாயின், சசசிருங்காதிகள் போல மாயையின் வலியாலும் அது தோற்றரவாக வேண்டுவதில்லை; தோற்றரவாகலின், தேசகாலங்கள் சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்குங் காரணங்களாம். அங்ஙனமன்று; பிரஹ்மமே பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணம்; பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் தோற்றரவாக நின்றதென்று சித்தாந்தி சொல்லில், அதுவும் பொருந்தாது; எதனாலெனின்? எப்படித் தேசகாலங்கட்கு அதிஷ்டானம் பிரஹ்மமோ! அப்படிச் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அதிஷ்டானம் பிரஹ்மம். தேசகாலங்களில் மாத்திரந்தான் பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தோற்றரவாம்; அந்நியத்தில் தோற்றரவாகா தென்பதற்கு ஒரேதுவும் இல்லை. ஆதலால், சர்வப் பிரபஞ்சத்திலும் அக்காரணத்தன்மை ஒரே தன்மையாகத் தோற்றரவாதல் வேண்டுமேயல்லாமல், ஒன்றிற் காரணத்தன்மையும், ஒன்றிற் காரியத்தன்மையுமாக இவ்வாறு தோற்றரவாதல் கூடாது. அன்றியும், தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மை இல்லை; பிரஹ்மத்தின் கண்ணேதான் காரணத்தன்மை உண்டு; அது தேசகாலங்களிற் றோற்றுகின்றதெனின்? அது அந்நியதாக்கியாதி என்று வரும். சித்தாந்தத்தில் அது அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஈண்டு அந்நியதாக்கியாதி ஒப்பிடில், சுத்தியில் அநிர்வசனீயரஜத உற்பத்தி சித்தாந்தத்தில் ஒப்பினது நிஷ்பலமாம். என்னை? அந்நியதாக் கியாதி மதம் இருவகைத்து; ஒன்று அந்நிய தேசத்திலுள்ள பதார்த்தம் அந்நியதேசத்திற்றோன் றுவது; அது காந்தையின் கரத்திலுள்ள இரஜதம் எதிரே சுத்திதேசத்திற் றோன்றுவது: மற்றொன்று அந்நிய பதார்த்தம் அந்நிய ரூபமாகத் தோன்றுவது; அது இப்பியே வெள்ளியுருவாகத் தோன்றுவது. இவ்வாறு சகல பிரம ஸ்தலத்திலும் அந்நியதாக்கியாதியால் நிர்வாகங்கூடும்; கூடவே, அநிர்வசனீய ரஜதாதிகளின் உற்பத்தி கூறுவது அசங்கதமாம். விஷயத்தின் சமானாகாரமாக ஞானம் உண்டாகும். அந்நிய வஸ்துவில் அதற் கந்நியரூபமாக ஞானம் உண்டாகாது. ஆதலால் இரஜதாகார ஞானத்திற்கு விடயமான

1 அது - உண்டாகாத பதார்த்தந் தோற்றுமென்பது.

அநிர்வசனீயாஜதமும் உற்பத்தியாகின்றதென்னும் அத்வைத சித்தாந்தத்தில் காரணத்திற்கு அந்நியமாகிய தேசகாலங்களில் பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை ஞானம் பொருந்தாதாகலின், தேசகாலங்களிற் றோன்றா நிற்குங் காரணத்தன்மையானது உண்டானது உண்டாகாமற் பாநமாகின்ற தென்பதும், பிரஹ்மத்திலுள்ளது பாநமாகின்றதென்பதுங் கூடா. தேசகாலங்களிலேயே காரணத்தன்மை உண்டு; அது பாநமாகின்றது. இதனால், ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்திற்குத் தேசகாலங்கள் காரணமல்லவென்கை அசங்கதமாம் என்னின்? அது கூடாது.

(99) எதனாலெனின்? பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேசகாலங்களிற் றோன்றாநின்றது; அஃதெங்ஙனமெனின்? செமபரத்தம் பூவைச் சம்பந்தித்த ஸ்படிகத்தில், புஷ்பத்தின் செம்மைநிறந்தோன்றுழி, அநிர்வசனீயமாக அஃது உற்பத்தியாயிற்றென்று அங்கீகாரமில்லை. அந்நியதாக்கியாதி யென்றே அங்கீகாரமாம். அந்தப்படி சொப்பனத்தின்கண் மித்தியாபதார்த்தங்களில் சத்தியத்தன்மை தோற்றரவா கின்றதால் அங்கே அப்பதார்த்தங்களில் அநிர்வசனீயமாகச் சத்தியத் தன்மை உற்பத்தியாம் எனின்? அது சத்தியம் மித்தையாம் என்னும் வசனம்போலும். ஆகலின், மித்தியா பதார்த்தங்களிற்றோன்றும் சத்தியத்தன்மையின் ஞானம் அந்நியதாக்கியாதி யென்றே எங்ஙனங் கொள்ளற்பாலதோ! அங்ஙனம் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் அந்நியதாகக் கியாதி யென்றே கொள்ளற்பாலதாம், ஈண்டு அந்நியதாக் கியாதி ஒப்பிடில் சகல பிரமங்களிலும் அந்நியதாக் கியாதியே ஒப்பவேண்டுமென்னல் கூடாது. என்னை? சுத்திரஜதாதிகளில் அந்நியதாக்கியாதி ஒப்புவதில் விடயத்தின் விலட்சண ஞானங் கூடாதென்னுந் தோடங்கூறியிருத்தலின் என்க. எங்கே ஸ்டிபகத்தில் செம்மை நிறத்தின் ஞானம் உண்டு! அங்கே செம்பரத்தம்பூவின் சம்பந்தம் ஸ்படிகத்தில் உண்டு. எப்போது அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி செம்பரத்தம்பூவின் ஆகாரமாமோ! அப்போது அவ்விருத்திக்கு விடயமாகவே செம்பரத்தம்; பூவின் சம்பந்தியான ஸ்டிபகமும் இருப்பதால் புஷ்பத்தின் செம்மை நிறத்தன்மை ஸ்படிகத்திற்

றோன்றுகின்றது. அப்படிச் சுத்தியிலோ! இரஜதருப ஞானங் கூடாது. என்னை? சுத்தியினிடத்து அநிர்வகசனீயமாக அல்லது வியாவ காரிகமாக இரஜதம் அந்நியமதத்தில் இல்லை; சுத்திதான் உண்டு; அச்சுத்தியின் சம்பந்தத்தால் சத்தியின் சமானாகாரமாகவே அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி உண்டாகும். இரஜதாகாரமாக அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி உண்டாகாது. ஆதலால் அவித்தையின் பரிணாமமும், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாக அநிர்வசனீயரஜதமும், அதன் ஞானமும் உற்பன்னமாம். இதனால், எங்கே இரண்டு பதார்த்தங்களின் சம்பந்தம் உண்டு! அங்கே ஒன்றன் தருமம் மற்றொன்றில் தோற்றரவாம்; அஃதந்நியதாக் கியாதியேயாம். எங்கே இரண்டு பதார்த்தங்களின் சம்பந்தம் இல்லை; அங்கே அந்நியதாக் கியாதியில்லை: அநிர்வசனீயக்கியாதியே, எங்ஙனம் புஷ்பசம்பந்தியான ஸ்படிகத்தில் புஷ்பத்தின் செம்மை நிறத்தன்மை பிரதீதியாகின்றதோ! அங்ஙனம் சொப்பனத்தின் யானை, பருவத முதலியவற்றிற்கும் அதிஷ்டான சேதனத்தோடு சம்பந்தம் உண்டாகின்றது. ஆகலின் சேதன தர்மமாகிய சத்தியத்தன்மையும் சேதன சம்பந்திகளான யானை, பருவதமுதலியவற்றிற் றோன்றுகின்றது; அஃதந்நியதாக் கியாதியேயாம். இவ்வாறு அதிஷ்டான சேதன தர்மமான காரணத்தன்மையும், அதிஷ்டான சேதன சம்பந்திகளான தேசகாலங்களிற் றோன்றாநின்றது.

(100) அதிஷ்டான சேதன சம்பந்தம் சர்வப் பிரபஞ் சத்திற்கும் உண்டு. ஆதலால், சம்பந்தி தர்மமாகிய காரணத்தன்மை அந்நியதாக்கியாதியால் சர்வப் பிரபஞ்சத்திலுந் தோன்ற வேண்டுமென்று பூர்வஞ் சங்கித்தது கூடாது என்னை? சொப்பனத்தில் பிதாரூபமாகவும் புத்திரரூபமாகவுந் தோன்றுகின்ற இரண்டு சரீரங்கட்கும் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டான சேதனத்தோடு சம்பந்த முண்டேனும், பிதா சரீரத்தில் அதிஷ்டான சேதனத்தின் காரணத்தன்மை தோன்றுகின்றது. புத்திர சரீரத்தில் அது தோன்றாமல் பிதாவினாலுண்டான புத்திரனென்று புத்திரசரீரத்தில் காரியத்தன்மை தோன்றுகின்றது. இவ்வாறு, அதிஷ்டான சேனத்தோடு சம்பந்தம் சர்வத்திற்கும்

உண்டேனும், தேசகாலங்களில் சேதனதர்மமான காரணத்தன்மையும், மற்றவற்றிற் காரியத்தன்மையுந் தோன்றுகின்றன.

(101) அல்லது, அதிஷ்டான சேதனம் அசங்கம்; அஃதொன்றிற்கும் பரமார்த்தமாகக் காரணமன்று, மாயையின்கணுள்ள ஆபாசமே காரணமாம்; ஆயினும், ஆபாச சொரூபம்மித்தை; யாதொன்று தானே மித்தையாம் அது மற்றொன்றற்குக் காரணமாதல் கூடாது, பரமான்மாவில் பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மை இருக்குமாயின், அது பிரமையினால் தேசகாலங்களிற் றோன்றக்கூடும்; அப்பரமான்மா காரணமுதலிய தர்மரகித அசங்கமாகலின், அதனது காரணத்தன்மை தேசகாலங்களிற் றோன்றாநின்றதென்னும் வார்த்தை பொருந்தாது. பின்னையோ! மாயையாற் பண்ணப்பட்ட அநிர்வசனீய தேசகாலங்கள் அநிர்வசனீய காரணத்தன்மை யுடையனவாயுள்ளன. பரமார்த்தமாகத் தேசகாலங்கள் காரணமல்ல. புத்திரனில்லாத ஒருபுருடன் சொப்பனத்தில் புத்திர பௌத்திரர் இருவரையுங் கண்டானாக; அங்கே புத்திர, பௌத்திர சரீரங்கள் அநிர்வசனீயமாக வுண்டாயிருக்கின்றன. புத்திர சரீரத்தில், பௌத்திர சரீரத்தின் காரணத்தன்மை அநிர்வசனீயமாக வுண்டாயிருக்கின்றது. அங்கே பரமார்த்தமாகப் புத்திர, பௌத்திர சரீரங்கள் ஒன்றற்கொன்று காரிய காரண பாவமாக எப்படி உண்டாயிருக்க வில்லையோ! அப்படி அநிர்வசனீயமாகிய காரணம் தேசகாலங்களிற் றோன்றுகின்றது. பரமார்த்தமாகத் தேசகாலங்களும்; ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சங்களும் காரணகாரியபாவமாக இருக்கவில்லை. இவ்வாற்றால், தேசகால சாமக்கிரியின்றிச் சாக்கிரப் பிரபஞ்சம் உண்டாகின்றதாகலின், சொப்பனம் போலச் சாக்கிரமும் மித்தையாம். அன்றியும், சொப்பனஸ்திரி புத்திராதிகள் சொப்பனத்திலேயே சுகதுக்கங்கட் கேதுவாயிருந்து சாக்கிரத்தில் அபாவமாவது போலச் சாக்கிர பதார்த்தங்களும் சொப்பனத்தில் அபாவமாவதால் இரண்டும் சமானமாம்.

(102) சாக்கிரத்தினின்றும் சொப்பனம் உண்டாய் மீண்டுசாக்கிரம் உண்டாமாயின், அங்கே முன்சாக்கிரத்

திலுள்ள பதார்த்தங்களே சொப்பன [1]வியவகித மற்றைச்சாக்கிரத்திலுள்ளன: முன்சொப்பன பதார்த்தங்கள் மற்றைச் சொப்பனத்திலில்லை. ஆகலின், சொப்பன பதார்த்தங்களினும் சாக்கிர பதார்த்தங்கள் விலட்சணமென்பர். அச்சங்கையும், சித்தாந்தத்தை யறியாமையினால் உண்டாகின்றது. என்னை? சம்சாரப் பிரவாகம் அநாதி அதில் சீவர்கட்குச் சாக்கிர சொப்பன சுழுத்திகள் உண்டாகின்றன. சாக்கிர காலத்திற் சொப்பன சுழுத்திகளும், சுழுத்தி காலத்திற் சாக்கிர சொப்பனங்களும் நஷ்டமாகின்றன. சொப்பன சுழுத்தி யுண்டாமாயின் அப்போது சாக்கிரகாலத்திலுள்ள ஸ்திரி, புத்திர, தநாதிகள் நீங்காமலிருக்கின்றன; அவற்றின் ஞானமே நீங்குகின்றன. மீண்டுசாக்கிரம் உண்டாமாகில் அப்போது முந்தின சாக்கிரத்திலிருந்த பதார்த்தங்களின் ஞானம் உண்டாகின்றனவென அஞ்ஞானிகட்கு இவ்வாறான திருஷ்டி உளதாகலின், அச்சங்கையும் உண்டாகின்றதென்க.

(103) சித்தாந்தமோவெனின்? சுகல பதார்த்தங்களும் சேதனத்தின் விவர்த்தம்: அவித்தையின் பரிணாமமாம். ஆகலின், சுத்திரஜதம்போல எந்தக்காலத்தில் யாதொருபதார்த்தம் பிரதீதியாகின்றதோ! அந்தக்காலத்தில் அதிஷ்டான சேதனத்தின் ஆசிரிதமான அவித்தையின் தமோகுணக்கூறு கடாதிவிஷய ரூபமாகவும், சத்துவகுணக்கூறு ஞானரூபமாகவும் பரிணமிக்கின்றன. இவ்வாற்றால், சாக்கிரபதார்த்தங்களும், அவற்றின் ஞானங்களுங் கூடவேயுண்டாய்க் கூடவே நஷ்டமாகின்றன. இது வேதத்தின் கூடமான சித்தாந்தமாகலின், சாக்கிர பதார்த்தம் மற்றைச் சாக்கிரத்தில் உண்டாமென்னல் கூடாது.

(104) சொப்பனத்தினின்றும் விழித்த புருடனுக்குப் பூர்வம் யாதொருபதார்த்த மிருந்ததோ! அதுவே இந்தப் பதார்த்தமென்று இவ்வாறு பிரத்தியபிஞ்ஞை யுண்டாகின்றதாதலால் சாக்கிர பதார்த்தங்கள் ஞானசம காலத்தில் உற்பத்திநாசமுடையனவல்ல: ஞானத்திற்கு முன்னே உள்ளன. ஞான நாசத்தின் பின்னரும் உள்ளனவெனத் தோற்றினும் சொப்பனத்தில் தற்காலத்திலுண்டான பருவதம், சமுத்திர முதலியவற்றில்

1 வியவகிதம் - மறைப்புடையது

நான் ஜநித்தற்கு முன்னே இவை உண்டாயினவென்று வெகுகால ஸ்திரத்துவப் பிராந்தி உண்டாகின்றதாகலால், எவ்வவித்தையினால் மித்தையாகிய பருவதம், சமுத்திர முதலியவை உண்டாயினவோ! அவ்வவித்தையினால் வெகுகாலஸ்திரத் தன்மையும், ஸ்திரத்தன்மையின் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாக எப்படியுண்டாகின்றனவோ அப்படிச்சாக்கிரபதார்த்தங்களினி டத்தும் அநேக காலஸ்திரத்தன்மை அவித்தையின் வலியால் மித்தையாகப் பதார்த்தங்களோடு கூடவே யுண்டாய்த் தோற்றர வாகின்றது. சொப்பன பதார்த்தங்கள் சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமம். சாக்கிர பதார்த்தங்கள் அப்படிச் சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமமல்ல. கடத்தினுற்பத்தி தண்ட சக்கர குலாவாதிகளால் நிகழ்கின்றது. அப்படியே சர்வ பதார்த்தங்களி னுற்பத்தியும் தத்தங்காரணங்ளால் உண்டாகின்றன. சாட்சாதவித்தையினாலல்ல. சாட்சாவித்தையின் பரிணாமமாமேல், ஆகாசாதிக்கிரமத்தால் பஞ்ச பூதங்களினுற்பத்தியும், பஞ்சீகரணமும், பஞ் சீகரணத்தால் பிரமாண்டத்தினுற்பத்தியுஞ் சுருதிகூறியிருப்பது அசங்கதமாம். ஆதலால், ஈசுர சிருஷ்டியாகிய சாக்கிர பதார்த்தங்கள் தத்தம் உபாதானங்களின் பரிணாமங்களாம்; சாட்சாதவித்தையின்பரிணாமமல்ல, சொப்பனத்தின் சகல பதார்த்தங்களும் அவித்தையின் பரிணாமங்களாம்; அவற்றிற்கு அவித்தை ஒன்றே உபாதனமாகலின் அப்பதார்த்தங்கட்கும், அவற்றின் ஞானங்கட்கும் ஒரே அவித்தையினால் ஒரே காலத்தில் உற்பத்தி பொருந்தும். சாக்கிரபதார்த்தகங்கள் வெவ்வேறு காரணங்களால் உற்பத்தியாகின்றன. காரியத்திற்கு முன்னே காரணம் உண்டாயிருக்கும்; காரணத்திற்காரியம் லயமாம். ஆதலால் கடத்தினுற்பத்திக்கு முன்னும், கடநாசத்திற்குப் பின்னும் மண்டிரளை உள்ளது. இவ்வாறு சில பதார்த்தங்கள் அற்பகால ஸ்திரமாயும், சில அதிககாலஸ்திரமாயும், காரியகாரணமாயும் உள்ளன. சொப்பன பதார்த்தங்கள் அப்படியில்லையே யெனின், அது கூடாது.

(105) என்னை? சாக்கிரபதார்த்தங்கள் போலச் சொப்பன பதார்த்தங்களிலுங் காரிய காரணத்தன்மை தோற்றுகின்றன. அஃதெங்ஙனம்? ஒருவனுக்கு எனது

பசுகன்றீன்றது, அல்லது என் ஸ்திரி பிரசவித்தாள் என்று இவ்வாறான சொப்பனம் உண்டாகில் அங்கே பசுவினிடத்தும், ஸ்திரீயினிடத்துங் காரணத்தன்மையின் றோற்றரவும், வெகுகால ஸ்திரத்தன்மையின் றோற்றரவும் உண்டாகின்றன. கன்றினிடத்தும், புத்திரனிடத்துங் காரியத்தன்மையும், அற்பகால ஸ்திரத்தன்மையுந் தோற்றாவாகின்றன; முழுதும் சமகாலத்தாம். ஒன்று ஒன்றற்குக் காரணமாக இல்லை. பசு, கன்று, ஸ்திரீ முதலியவற்றிற்கு அவித்தையே உபாதானம். இது போலச் சாக்கிரத்திலும் சில பதார்த்தங்கள் அதிககாலஸ்தாயியாயும், காரியரூபமாயும் சொப்பனம் போலத் தோற்றரவாகின்றன: ஒன்று ஒன்றற்குக் காரிய காரணமாக இல்லை: பின்னையோ சாட்சாதவித்தையின் காரியமாம்.

(106) சுருதி கிரமமாகச் சிருஷ்டிகூறியிருப்பது அத்வைதத்தைப் போதித்தற்பொருட்டேயாம்: வேறபிப்பராயம் கொண்டன்று, சகல பதார்த்தங்களும் பரமான்மாவினின்றும் உண்டாயிருக்கின்றனவாகலான், அதன் விவர்த்தமாம்: யாதுயாதொன்றன் விவர்த்தமோ! அது அதனது சொரூபமேயாதலால் சகல நாமரூபங்களும் பிரஹ்மத்தின் வேறல்ல: பிரஹ்மமே யென்னும் பொருளை உணர்த்துதற்பொருட்டுச் சிருஷ்டி கூறிற்று. கிரமமாகச் சிருஷ்டி கூறினது ஸ்தூலதிருஷ்டியுடையோர்க்கு விபரீதக்கிரமமாக லயசிந்தன நிமித்தம்; அதற்கும் அத்வைத ஞானமே பிரயோஜனம். இதனால் கிரமமாகக் கூறுவதிலும் அபிப்பிராயமில்லை. சிருஷ்டியிற் கிரமமில்லை. சகல பதார்த்தங்களும் ஒரவித்தையினாலுண்டாயிருக்கின்றன; அவைகட்குப் பரஸ்பரங் காரியகாரணபாவமும், பூர்வோத்ர பாவமும் அவித்தையாற் பண்ணப்பட்ட சொப்பனம்போலும் மித்தையாகத் தோற்றரவாகின்றன. சகல பதார்த்தங்களும் சாட்சாதவித்தையின் காரியமாம், சுத்திரஜதம்போலும், அல்லது சொப்பனம் போலும் அவித்தியாவிருத்தி உபகிதமான சாட்சியினால் அவை பிரகாசிக்கின்றன. ஆதலால் சகல பதார்த்தங்களும் சாட்சிபாசியங்களாம். ஞானாகார ஞேயாகாரமான அவித்தையின் பரிணாமங்கள் ஒரே காலத்திலுண்டாய்க்கூடவே நஷ்டமாகின்றன. அதனால் எப்போது பதார்த்த ஞானமுண்டாகின்றதோ!

அப்போதே ஞானத்திற்கு விஷய பதார்த்தமு முண்டாகின்றது. அந்நிய காலத்திலுண்டாகவில்லை. இதையே திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதமென்பர். இந்தப்பட்சத்தில் பதார்த்தங்களின் அஞ்ஞாத சத்தை இல்லை. ஞாதசத்தைதானுண்டு; அத்வைதவாதத்தில் இதுசித்தாந்தபட்சமாம்; இந்தப்பட்சத்தில் இரண்டுசத்தைதானுண்டு: மூன்றில்லை, எதனாலெனின்? அநான்ம பதார்த்தங்கண் முழுவதும் சொப்பனம்போலப் பிராதிபாசிகமாம். பிரதீதிகாலத்தினன்றி அந்நியகாலத்தில் அநான்மாவிற்குச் சத்தை இல்லை; யதனால் மூன்றவதான வியாவகாரிகசத்தை இல்லை; இந்தப்பட்சத்தில் சகல அநான்ம பதார்த்தங்களும் சாட்சிபாசியமாம்: பிரமாதா பிரமாணங்கட்கு விடயமாக யாதொன்றுமில்லை; எதனாலெனின்? அந்தக்கரணம், இந்திரியம், கடாதிகள் ஆகிய சகல திரிபுடிகளும். அவற்றின் ஞானமும் சொப்பனம்போல ஏககாலத்திலுண்டாகின்றன; அவற்றிற்கு விஷயவிஷயீபாவங் கூடாது. கடாதிகவிடயங்கள், நேத்திராதி இந்திரியங்கள், அப்படியே அந்தக்கரணம் இவை ஞானத்திற்கு முன்னரே யிருந்தால் நேத்திராதி வழியாக அந்க்கரணத்தின் விருத்திரூப ஞானம் பிரமாண ஜந்நியமாம்; அவ்வந்தக்கரணம், இந்திரியம், விடயம் இம்மூன்றும் ஞானத்திற்குப் பூர்வகாலத்தில் இருக்கவில்லை. ஞானசமகாலத்திலேயே சொப்பனம் போலத் திரிபுடி உண்டாகின்றன. ஆதலால், திரிபுடிஜந்நியஞானம் யாதொன்றுமில்லை. அங்ஙனமாயினும், ஞானத்திற் சொப்பனம் போலத் திரிபுடிஜந்நியத்தன்மை. பிரதீதியாகின்றது. ஆதலால் சாக்கிர பதார்த்தங்கள் சாட்சிபாசியமாம்: பிரமாண ஜந்நியஞானத்திற்கு விடயமல்ல இதனாலும் சொப்பனத்திற்குச் சமானமாக மித்தையாம் என்பது பெறப்படும். அன்றியும், சாக்கிரத்தில் எவ்வளவோ பதார்த்தங்கள் மித்தியாரூபமாக அறியப்பட்டிருக்கின்றன. வேறுசில பதார்த்தங்கள் சத்திய ரூபமாகவே அறியப்பட்டிருக்கின்றன. அவை அநாதிகால பதார்த்தங்கள்; அவற்றிற் சில நஷ்டமுமாகின்றன. வேறுசில அவற்றிற்குச் சமானமாக உற்பன்னமுமாகின்றன. இவ்வாறான பிரபஞ்சதாரை ஓர்போதும் நாசமாவதில்லை: எவனுக்கு ஞானமுண்டாமோ! அவனுக்குப் பிரபஞ் சந்தோன்றுவதில்லை; மற்றையோர்க்குத் தோற்றரவாம்;

அந்த ஞானத்திற்குச் சாதனம் வேதமும், குருவுமாம்; அவற்றால் பரமசத்தியம் பெறப்படும் என்று இவ்வாறான தோற்றரவு சாக்கிரத்திலுண்டாகின்றது; அங்கே சில பதார்த்தங்கட்கு மித்தியாத்தன்மை, சிலபதார்த்தங்கட்கு நாசம், சிலவற்றிற்கு உற்பத்தி, வேதத்தினாலும், குருவினாலும் பரம புருஷார்த்தப்பிராப்தி இவை முழுவதும் அவித்தையினாற் பண்ணப்பட்ட சொப்பனம் போல மித்தையேயாம். வாசிட்டத்தில் க்ஷணமாத்திர சொப்பனத்தில் வெகுகாலத் தோற்றரவும், சாக்கிரம் போல நிலையாகப் பதார்த்தங்களின் றோற்றரவும், அவற்றால் வெகுகாலம் போகமும் உண்டாமென்று அநந்த இதிகாசம் உண்டு. இவ்வாற்றால், சாக்கிர பதார்த்தங்களுக்குச் சொப்பனத்தைப் பார்க்கிலும் கிஞ்சித்தும் விலட்சணத்தன்மை இல்லை, ஆன்மாவுக்கந்நியமான சகலமும் மித்தையாம். ஆகலின், "சொற்பனம்போ லுமென்றே துணிந்தவன் ஞானியாவான்" என்றார். இவ்வாறு சொப்பனத்தைப் பற்றி விசாரசாகர கிரந்தத்தில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி விருத்திப்பிரபாகர கிரந்தத்தில் எடுத்துக் கிஞ் சித்துக் காட்டுதும். அத்வைதவாதத்தின் முக்கிய சித்தாந்தம், சேதனம் சத்தியம்; அதற்குப் பின்னமான சகலமுமித்தை: அநிர்வசனீயத்தை மித்தையென்பர். ஆதலால் சேதனத்திற்குப் பின்னபதார்த்தங்களைச் சத்தியமென்று சொல்லுதல் அப்பிரசித்த கற்பனை. சேதனத்திற்குப் பின்னபதார்த்தங்களில் அநிர்வசனீத்தன்மை அதிப் பிரசித்தமாம். யுத்தியினால் விசாரஞ்செய்யும்போது எவ்வநான்ம பதார்த்தங்களின் சொரூபமும் சித்திக்கவில்லை: தோற்றரவாகின்றனவாதலால் சகல அநான்ம பதார்த்தங்களும் அநிர்வசனீயமாம். சித்தாந்தத்தில் அநான்ம பதார்த்தங்களுளொன்றும் சத்தியமன்று: கந்தர்வ நகரம் போலச் சகலப் பிரபஞ் சமும் திருஷ்ட நஷ்ட சுபாவமாம். சொப்பனத்தைப் பார்க்கிலும் சாக்கிர பதார்த்தங்களிற் கிஞ்சித்தும் விலட்சணத்தன்மையில்லை. சுத்திரஜதம் பிராதிபாசிகம்: காந்தையின்கர முதலியவற்றிலுள்ள இரஜதம் வியாவகாரிகம். இவ்வாறு அநான்ம பதார்த்தங்களில் மித்தியாத்வசத்தியத்மான விலட்சணத்தன்மை பரஸ்பரங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அது ஸ்தூலபுத்தியுடையோர்க்கு அத்வைத போதத்திற்

பிரவேசத்தின் பொருட்டு அருந்ததி நியாயத்தாற் கூறப்பட்டதாம். என்னை? ஸ்தூலபுத்தியுடையோனுக்கு முன்னமே முக்கிய சிந்தாந்த ரீதியைச் சொல்லில் அற்புதமான அர்த்தத்தைக் கேட்டு அநான்மாவிற் சத்தியத்வ பாவனையுடைய அப்புருடன் சாஸ்திரத்திற் பராமுகனாய்ப் புருஷார்த்தத்தினின்றும் பிரஷ்டனாவன்; வியாவகாரிக பிராதிபாசிக பேதத்தால் அநான்மபதார்த்தங்களுக்கு இருவிதச் சத்தை கூறிச் சேதனத்திற்குப் பாரமார்த்திகசத்தை கூறிடில் சேதனத்தினும் நியூனசத்தை பிரபஞ்சத்திற்கு உளதென்பது புத்தியில் ஆரூடமானபின் சொப்பன முதலிய திருஷ்டாந்தங்களால் சகல அநான்ம பதார்த்தங்களையும் பிராதிபாசிகமாகவறிந்து நிஷேதவர்க்கியங்களால் அவற்றிற்குச் சத்தாஸ்பூர்த்தியின்மையை அறிந்துகொள்ளுவனென்றே சத்தை பேதங் கூறினர். அநான்ம பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் சத்தைபேதம் கூறுவதில் அத்தைவத சாஸ்திரத்திற்குத் தாற்பரியமில்லையென்றிவ்வாறு விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றமை காண்க.

"சொற்பனம் போலுமென்றே துணிந்தவன் ஞானியாவான்" எ-கு, உ-ம், வாசிட்டம். -

"வானநிக ராமனைத்துங் கற்பனைமாத் திரம்வாளா வளரா நின்ற, தானசக நனவுதனிற் கனவுபோ லிராகவனே யறிதியன்றே, யீனமுறப் பிறப்பில்லை யிறப்பில்லை யெவ்விடத்துமொன்றா மென்றும்,ஞானபர மார்த்தத்தா லிவையெல்லாம் பொய்யாக நண்ணுமன்றே" எனவரும்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(45)*

107 [இனி அபவாதவிலக்கணம்]

அரவன்று கயிறென் றாற்போ லாளன்று தறியென் றாற்போல்
குரவன் சொல் லுபதே சத்தாற் கூறுநூ லொளியைக்கொண்டு
புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்று ஞானத்
திரமென்னும் பிரமமென்று தெளிவதே யபவாதங்காண் (46)

(இ-ள்.) அரவு அன்று கயிறு என்றாற்போல் - (இது) சர்ப்பமன்று இரச்சுத்தானென்று தெளிந்தாற்போலவும்;

ஆன் அன்று தறி என்றாற்போல் - (இவ்வுரு) புருடன் அன்று கட்டைதானென்று தெளிந்தாற்போலவும்; குரவன் சொல் உபதேசத்தால் - தேசிகர் உபதேசித்த உபதேசவலி கொண்டும்; கூறும் நூல் ஒளியைக்கொண்டு - அத் தேசிகர் உபதேசித்தபடியே) உபதேசித்தருளும் சாஸ்திர விவேகத்தைக் கொண்டும்; புரம் அன்று புவனம் அன்று பூதங்கள் அன்று - இது சரீரமன்று, இது புவனமன்று, இவை பூதங்களல்ல; திரஞானம் என்னும் பிரமம் என்று - ஸ்திரமான சொரூபஞானமென்னும் பிரஹ்மமேயென; தெளிவதே அபவாதம் - (சமுசாயமின்றித்) துணிவதே அபவாதமாம்; எ - று.

காண் - முன்னிலையசை.

"தெளிவதே அபவாதம் " என்றதால், சமுசயமின்றி என்துப வருவித்தாம். நாம்வேறு உலகுவேறென்னும் அவிவேகவிருளைப் போக்குதலின், நூலாலுளதாகும் விவேகத்தை. "ஒளி" என்றார். " கூறுநூல் வெளிச்சங் கொண்டு" எ-ம், "ஞானத்திர மென்றும் பிரமமென்றும்" எ -ம் பாடமுளது, "திரம்" என்றது, சொரூபஞானமாகியபிரஹ்மம் அந்தக்கரண விருத்திரூப ஞானம்போலத் தோற்றமொடுக்கமில்லா திருப்பதை விளக்கி நின்றது. "குரவன்சொல்லுபதே சத்தாற் கூறுநூ லொளியைக் கொண்டு" என்று இவர்கூறினது போலவே, "தேசிகனூல்சொல் வழியிற்செல்லுவாய்" என வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பதுகாண்க. பிரஹ்மத்திற் கற்பிதமானசகம் பிரஹ்மமே அந்நியமல்ல என்பது, ஸ்தாணுவிற்கற் பிதமாகியபுருடன் ஸ்தாணவே அந்நியமல்ல னென்பதுபோல வாதசாமனாதிகரணமாமென்க.

"புரமன்று புவனமன்று" எனறதற்கு, உ- ம், வாசிட்டம்,

"வருங்கற் பசுவின் விரைந்தேக வந்தேன் பலசொல்லியும் பயனென், சுருங்கச் சொல்லும் பயன்கேளாய் தோன்றவிங்குள்ளதுவுஞ்சித், தொருங்கப் புறத்துஞ் சித்தெல்லையுள்ள துஞ்சித்தெல்லையற, நெருங்குற்றதுஞ் சித் தியான்சித்து நீசித்துலகநிறை சித்தே." எ - ம்.

"என்னா வெள்ளியேகியபின் னெல்லா மறிவா முலகினைப் பார்த், துன்னா வொக்கு மொக்குமெனக்

குசனாவுரைத்த துண்மையதே, முன்னா மவனி சித்துலகு மூன்றுஞ் சித்து நான் சித்து, நன்னாலான திசைசித்து நாட்டுகின்ற தெலாஞ்சித்தே." எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (46)

[முக்கியசித்தாந்தமான அபவாதங்கூறி இதற்கு அசமர்த்தனான மந்தந்பிரஞ்ஞனுக்குப் பஞ்சீகரண மகாவாக்கியத்திற் கூறியபடி லயசிந்தனாரூபாபவாதங் கூறுகின்றார்]

படமுநூலும் போற் செய்த பணியும்பொன்னும்போற் பார்க்கில்
கடமுமண் ணும்போ லொன்றாங் காரிய காரணங்கள்
உடன்முதற் சுபாவமீறா வொன்றிலொன் றுதித்தவாறே
அடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாய மாமே. (47)

(இ–ள்) *காரியகாரணங்கள் - காரியமாகிய சகத்தையும் அதற்கு உபாதானகரணமாகிய பிரஹ்மத்தையும்; பார்க்கில் - ([1]சுருதி [2]தர்க்க [3]அநுபவங்களால்) விசாரிக்குமிடத்து; படமும் நூலும்போல - (காரியமாகிய) படமும் (அதற்கு உபாதன காரணமாகிய) நூலும் போலவும்; செய்த பணியும் பொன்னும் போல் - செய்யப்பட்ட (காரியமாகிய) ஆபரணமும், (அதற்கு உபாதான காரணமாகிய) பொன்னும் போலவும்; கடமும் மண்ணும்போல் - (காரியமாகிய) கடமும், (அதற்கு உபாதான காரணமாகிய) மண்ணும் போலவும்; ஒன்றாம் - அநந்நியமாகு (மேயன்றி அந்நியமாகா); உடல் முதல் சுபாவம் ஈறா - (இவ்வத்வைத சித்தாந்தத்தைத்) தூலதேகமுதல், அவித்தையீறாக; ஒன்றில் ஒன்று உதித்த ஆறே - ஒன்றினின்று மொன்றுண்டானபடியே; அடைவினில் ஒடுக்கிக்காண்பது - முறையே ஒடுக்கிப்பார்ப்பது; அபவாத உபாயம் ஆம் - அபவாத மென்னும் உபாயமாம்; எ - று.*

சுபாவம் - அஞ்ஞானமென்று கீதையிற் பகவானாற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; அஞ்ஞானம், அவ்வியத்தம் ஒன்றற்கே பரியாயம். அடைவினி லொடுக்கிக் காணுமாறு: தூலப்பிரமாண்டங்கள் முழுவதும் பஞ்சீகிருத பூதகாரியமாம்;

---

1 சுருதி - ஈதனைத்தும் பிரஹ்மமல்லவா என்பது.

2 தர்க்கம் - காரியம் காரணத்திற்குப் பின்னமோ! அபின்னமோ என்பது முதலியன; அவை பிரஹ்ம கீதையின் ஐந்தா மத்தியாயத்திற் காண்க

3 அநுபவம் - பிரஹ்மவித்துக்களின் அநுபவம்.

அவற்றில் யாது பிருதுவியின் காரியமோ! அது பிருதுவியின் சொரூபம். சலத்தின் காரியம் சலத்தின் சொரூபம். இப்படியே எது எப்பூதத்தின் காரியமோ! அது அப்பூதத்தின் சொரூபமேயென இவ்வாறு ஸ்தூலப் பிரமாண்டங்கள் முழுவதும் பஞ்சீகிருத பூதசொரூபமேயென்றும், பஞ்சீகிருத பூதமும் அபஞ்சிகிருத பூதகாரியமேயாகலின், அபஞ்சீகிருத பூதமேவேறில்லையென்றும், அந்தக்கரண முதலிய சூட்சும சிருஷ்டிகளும் அபஞ்சீகிருத பூதகாரியமேயாகலின், அபஞ் சீகிருத பூதசொரூபமேயாம். அவற்றுள், அந்தக்கரணம் பூதங்களின்சத்துவகுண காரியமாகலின், சத்துவகுண, சொரூபம் பிராணன் பூதங்களின் ரஜோகுணக் கூற்றின் காரியமாகலின், ரஜோகுண சொரூபம், குதேந்திரியம் பிருதுவியின் ரஜோ குணக்கூற்றின் காரியமாகலின், ரஜோகுண சொரூபம். கிராணேந்திரியம் பிருதுவியின் சத்துவகுண சொரூபம். அப்படியே ஜிஹ்வேந்திரியமும், உபஸ்தேந்திரியமும் சலத்தின் சத்துவகுண, ரஜோகுண சொரூபம். நேத்திரேந்திரியமும், பாதேந்திரியமும் தேயுவின் சத்துவகுண, ரஜோகுண சொரூபம். துவக்கிந்திரியமும், பாணீந்திரியமும் வாயுவின் சத்துவகுண, ரஜோகுண சொரூபம். சுரோத்திரேந்திரியமும், வாக்கிந்திரியமும் ஆகாசத்தின் சத்துவகுண, ரஜோகுண சொரூபமாம்; என்றிவ்வாறு சூட்சும சிருஷ்டிகள் முழுவதும் அபஞ் சீகிருதபூதசொரூபமே யென்றுஞ் சிந்தித்து அபஞ்சீகிருத பூதங்களையும் பிருதுவி சலத்தின் காரியமாகலின், சலசொரூபம். சலம் தேயுவின் காரிய மாகலின், தேயுவின் சொரூபம். தேயு வாயுவின் காரியமாகலின், வாயுவின் சொரூபம். வாயு ஆகாச காரியமாகலின், ஆகாசசொரூபம். ஆகாசம் தமோகுணப் பிரதானப் பிரகிருதியின் காரியமாகலின், பிரகிருதியின் சொரூபம். தமோகுணப் பிரதானப் பிரகிருதியும் அவ்வியத்தத்தின் அவஸ்தாவிசேஷமாகலின், அவ்வியத்த சொரூபமாம். அவ்வியத்தம் பிரஹ்ம சேதனத்தின் சத்தியாம். புருடனிடத்துச் சாமர்த்திய ரூபசக்தி புருடனினும் பின்னமாகாமை போலச் சேதனத்தினிடத்து அவ்வியத்த ரூபசத்தி பிரஹ்ம சேதனத்தினும் பின்னமல்லவென இவ்வாறு சர்வ அநான்ம பதார்த்தங்களையும் பிரஹ்மத்தின்கண் லயசிந்தனஞ் செய்து அவ்வத்வைதப் பிரஹ்மம் யானாகிறேனென்று சிந்திப்பதாமென்க. (47)

[ஆவரணசத்தி எத்தன்மைய தாமாலோவெனச் சீடன் சங்கிக்க அதற்கு உத்தரங்கூறத் தொடங்கல்.]

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ் சத்தி செய்யும்
ஏடணை விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத் திகளென் றீரே
மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகமுஞ் சொல்லுமையா
கேடறக் குருவே யென்னக் கிருபையோ டருள்செய்வாரே. (48)

(இ–ள்.) *தூடண தமத்தில் வந்த - நித்திக்கத்தக்க தமப்பிரதான (மாயை) யினின்று முண்டான; தோற்றம் ஆம் சத்திசெய்யும் - விட்சேபமாகிய சத்தியுண்டாக்கும் -ஏடணை விகாரம் சொன்னீர் - இச்சாரூபமான (ஆகாசாதிப்பிரஞ்ச) விகாரத்தை அருளிச் செய்தீர்; இரண்டு சத்திகள் என்றீரோ - (முன்னே தாமதகுணம்) இரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றுமென்றீராதலால்; மூடல் ஆம் சத்தி செய்யும் மோகமும் - ஆவரண ரூபமான சத்தி செய்யாநிற்கும் மயக்கத்தையும்; கேடு அற - (எனது) துன்பமற; ஐயா குருவே - எனது பிதாவாகிய ஆசாரியரே; சொல்லும் என்ன - உபதேசித்தருளுமென்று (சீடன்) வினவ; கிருபையோடு அருள் செய்வார்; எ - று.*

"தொலைவில் பொருளியா வையுமாகித் துன்னி யொன்றா மிச்சை"

எனவாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பதால்,"ஏடனை விகாரம்" என்றார்.

"மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகம்" என்றதற்கு, உ - ம், வாசிட்டம்.

"அதுதா னறியார்க் கிடர்நல்கி யதுவே யதுவல் லாததுபோற்
றிதமாய் நிற்குமிம்மாயைச் சித்தி ரந்தா னற்புதமே
பொதுவாயங்க மத்தனையும் புணர்ந்து பிரிவற் றிருக்கவுந்தா
னிதமா யுயிரை யுயிர்காணா திருக்க மயக்கு மியாரையுமே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *[48]*

(108) [ஆவரணசத்தியின் றன்மையைத் தரிசிப்பிக்கின்றார்]

தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங்கண்ட
ஞானிக டமையு மன்றி நாஸ்திந பாதி யென்னும்
ஊனிடை யுயிர்களுள்ளத் துணர்விழி குருடாம் வண்ணம்
வானிலந் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள்போன் மூடும் (49)

(இ–ள்.) *தனக்குத்தான் நிகர் ஆம் ஈசன் தனையும் - (சர் வஞ்ஞத்வாதி கல்யாண குணங்களினால்) தனக்குத்தானே நிகராகிய ஈசுரனையும்; தங்களைத்தாம் கண்ட ஞானிகள் தமையும் - (பிரத்யகபின்னபரமான்மாவான) தம்மைத்தாம் அறிந்துள்ள ஞானிகளையும்; அன்றி - தவிர; நாஸ்தி - (பிரஹ்மமென்ப) தில்லை; நபாதி - பாநமாகவில்லை - என்னும் - என்று வியவகரிக்கும்; ஊனிடை உயிர்கள் - உடலின்கணுள்ள (மற்றைச்)சீவர்களின்; உள்ளத்து உணர்விழி - அந்தக்கரணத்தின் ஞானதிருஷ்டியானது; குருடு ஆம்வண்ணம் - குருடாகும்படிக்கு; வான்நிலம் திசைகள் மூடும் - ஆகாயம், பூமி, திக்குகளை (விழிக்குத் தோன்றாமல்) மறைக்காநின்ற; மழை நிசி இருள்போல் மூடும் - கார்காலத்திரவினிருள் போல மறைக்கும்; (அதுவே ஆவரணசத்தியின் மோகமாம் எனறறிதி - எ - று)*

உணர் என்பது முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

நாஸ்தி நபாதி யென்னும் உயிர்களுணர்விழி குருடாம் வண்ணம் மூடும் எனக் கூட்டுக.

"நாஸ்தி நபாதி" என்னும் வியவகாரத்திற்கேது ஆவரண சத்தி; இது 59ஆம் செய்யுளுரையில் விரிக்கப்படும்; ஆண்டுக் காண்க. நாதத்தின் உபாதி ஒன்றே என்னும்பாடமுமுளது. "நாதம்" என்பது வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் பரிபாஷையான சத்தமன்மையின், அது பிறழ்ந்த பாடமாமென்க. (49)

[மூடுமென்று முற்கூறியதைப் புலப்படக் காட்டுகின்றார்]

பூன்றமாம் பிரமத் துக்கும் புறத்துள விகாரங் கட்கும்
ஆன்றகூடஸ்த னுக்கு மகத்துள விகாரங் கட்கும்
தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந் தோன்றாமன் மறைத்து மூடும்
ஊன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே (50)

(இ–ள்.) *பூன்றம் ஆம் பிரமத்துக்கும் - பூரணமாகிய பிரஹ்மத்திற்கும்; புறத்து உள விகாரங்கட்கும் - புறம்பே இது வென்னும் விருத்தி விடயமாகவுள்ள ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்திற்கும்; ஆன்ற கூடஸ்தனுக்கும் - அறிவுருவான கூடஸ்தனுக்கம்; அகத்து உள விகாரங்கட்கும் - உள்ளே (யான் என்னும் விருத்தி விடயமாகவுள்ள) அகங்காராதிகட்கும்;*

தோன்றிய பேதம் - (சுபாவ சித்தமாக) விளங்குவனவாகிய பேதங்கள்; *சற்றும்* - கிஞ்சித்தும்; *தோன்றாமல் மறைத்து* - (உணர்வு விழிக்கு) விளங்காவண்ணம் அதைக் குருடாக்கி; *மூடும்* - (அப் பேதங்களை ஆவரணசத்தி) மறைக்கும்; *ஊன்றிய பவவியாதி* - (கடத்தற் கரிதாம்) வலிமை பெற்றுள்ள ஜநநமாகிய நோயை; *உண்டாக்கும் உபாதி* - வளர்க்கும் உபாதி; *ஈதே* - இவ்வாவரண சத்தியேயாம் (வேறொன்றன்று) எ - று.

அதிஷ்டானமான கூடஸ்தப்பிரஹ்மங்கட்கும், ஆரோபமான அகங்காராதிப்பிரபஞ்சங்கட்கும் உள்ள பேதங்கள், முறையே சச்சிதாநந்தமும், அநிருதசடதுக்கமுமாம். முற்செய்யுளிற் கூறியருப்பதானும், இதில் "தோன்றாமன்மறைத்து" என்பதானும் "உணர்வுவிழிக்கு" என்பது வருவித்தாம். அதிஷ்டானவா ரோபங்களின் பேதங்கடோன்றாமல் மூடுவதால் ஆவரணசத்தியை "மூடல்" என்றும், அகங்காராதிப்பிரபஞ்சங்களாகத் தோன்றுவதால் விட்சேபசத்தியைத் "தோற்றம்" என்றும் ஆங்காங்கே கூறுகின்றனர். *(50)*

[ஆவரணசத்தியின்மறைப்பைச் சீடன் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பின்னுங் கடாவிடைகளா லுணர்த்துகின்றார்]

ஆதார மறைந்து போனா லாரோப மெங்கே தோன்றும்
ஆதார மறையா தாகி லாரோப மிலையே யென்றால்
ஆதாரஞ் சமம்வி சேட மாமென விரண்டு கூறாம்
ஆதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேடமாமே. (51)

(இ-ள்.) *ஆதராம் மறைந்துபோனால்* - (காடாந்தகாரத்தில் இரச்சுப்போல) ஆதாரமான பிரஹ்மமானது தோன்றாமல் மறைந்துபோமாயின்; *ஆரோபம் எங்கே தோன்றும்* - (பிராதி பாசிகசர்ப்பம்போல) ஆரோபமான ஜகத்து ஓரிடத்து முண்டாக மாட்டதே; *ஆதாரம் மறையாது ஆகில்* - (மத்தியானவெய்யிலில் இரச்சுப்போல) ஆதாரமான பிரஹ்மமானது மறைபடாமல் விளங்குமாயின்; *ஆரோபம் இலையே என்றால்* - (பிராதிபாசிக சர்ப்பம்போல) ஆரோபமானஜகத்து உண்டாக நியாயமில்லையே

யென்றுசங்கிக்கில்; ஆதாரம் சமம் விசேடம் என இரண்டுகூறு ஆம் - ஆதாரமானது சாமான்யமெனவும், விசேஷமெனவும் இரண்டு கூறுடையதாம்; (அவற்றினிலக் கணம் யாதெனின்?) எங்கும் ஆதாரம் சமம் ஆம் -அதிக தேசம் (அதிககாலத்தில்) உள்ள ஆதாரம் சாமன்யவா காரமாம்; ஆரோபம் விசேடம் ஆம் - [1]நியூனகால நியூனதேசத் திலுள்ளவை விசேஷ ஆதாரமாம்; எ - று. ஆம்-அசைநிலை.

நியூனகாலம் நியூனதேசத்திலுள்ளதென்பார், "ஆரோபம்" என்றார். "எங்கும்" என்றதால், காலம்வருவிக்கப்பட்டது.

(51)

இதுவுமது

சகமதி லிதுவென் சுட்டாஞ் சமானந்தான் மறைந்தி டாது
மிகவிது கயிறா மென்னும் விசேடந்தான் மறைந்து போகும்
அகமெனுஞ் சமானந் தன்னை யஞ்ஞான மறைத்திடாது
பகர்விசே டமதாஞ் சீவன் பரமெனு மதனை மூடும் (52)

(இ–ள்.) சகமதில் - உலகில்; இது என் சுட்டு ஆம் - (மந்தாந்தகாரத்தில் எதிரேகிடக்கும் இரச்சுவில் இது சர்ப்பமென்புழி,) இதுவென்று சுட்டப்படுவதான- சமானந்தான் மறைந்திடாது -சாமான்யரூபம் மறையாது; இது கயிறு ஆம் என்னும் - இஃதிரச்சுவாமென்று காணப்படும்; விசேடந்தான் - (முஞ்சிரூபமான) விசேஷபாகந்தான் -மிக - பெரும்பாலும்; மறைந்துபோகும்- (அதுபோல) பகர் விசேடமது ஆம் சீவன் -கற்பிதவிசேஷமாகச் சொல்லாநிற்குஞ் சீவ (பாவந்தோன்றுவழி) அகம் எனும் சமானந் தன்னை - யான்உளவென்னும் சாமான் யரூபமாகிய வாதாரத்தை; அஞ்ஞானம் மறைத்திடாது - ஆவரணசத்தி மறையாது; பாம் எனும் அதனை மூடும் - (யான்சேதனம், ஆநந்த, வியாபக, நித்தியசுத்த, நித்தியமுத்தரூபப்) பிரஹ்மமென்னும் விசேஷரூபத்தையே மறைக்கும்; எ.று.

அஞ்ஞானகாரியமாகிய ஆவரணசத்தியை அஞ் ஞானமென்றது காரணஆகுபெயர். (52)

---

1 நியூனம் - அற்பம்

(109) *ஈண்டிஃதிரகசியம்:- இரச்சுவுக்கு இரண்டு ரூபமுண்டு. ஒன்று சாமான்யரூபம். ஒன்று விசேஷரூபம். இது வென்பது சாமான்யரூபம். இரச்சு வென்பது விசேஷரூபம், இது சர்ப்பமென்புழி, மித்தியாசர்ப்பத்தோ டபின்னமாய்ப் பிராந்திகாலத்திலும் தோன்றாநிற்கும். இதுவென்னும் ரூபம் சாமான்யரூபம். யாது பிராந்திகாலத்திற் றோன்றாதிருந்துதான் தோன்றுவதால் பிராந்தி நிவிர்த்தியாமோ! அது இரச்சுவின் விசேஷரூபமாம். அப்படியே ஆன்மாவுக்கும் சாமான்யமும், விசேஷமுமாகிய இரண்டு ரூபமுண்டு, சத்துரூபம் சாமான்யமாம். அசங்கத்தன்மை, கூடஸ்தத்தன்மை, நித்திய முத்தத்தன்மை முதலியன விசேஷரூபமாம். என்னை? தூல சூட்சும சங்காதங்களுள்ளன வென்புழி, தூல சூட்சுமசங்காதப் பிராந்தி சமயத்திலும் மித்தியா சங்காதத்தோடபின்னமாய்ச் சத்துரூபந் தோன்றாநிற்பதால் ஆன்மாவின் சத்துரூபம் சாமான்யரூபமாம். தூல சூட்சும சங்காதங்களின் பிராந்தி சமயத்தில் ஆன்மாவின் அசங்கத்தன்மை, கூடஸ்தத்தன்மை நித்தியமுத்தத்தன்மை முதலிய சொரூபந்தோன்றாமல் எவ் அசங்கத்வ முதலிய ஆன்மாவின் சொரூபந் தோன்றுவதால் சங்காதப் பிராந்தி நிவிர்த்தியாமோ அவ் அசங்கத்தன்மை, கூடஸ்தத்தன்மை நித்தியமுத்தத்தன்மை, வியாபகத் தன்மை முதலியன விசேஷரூபமாம். சர்வப் பிராந்திகளிலும் சாமான்யரூபம் ஆதாரமென்றும், விசேஷரூபம் அதிஷ்டானமென்றுஞ் சொல்லப்படும். எப்படிச் சர்ப்பத்திற்கு ஆசிரயமாகவுள்ள இரச்சுவின் சாமான்யமாகிய இதுவெனும்ரூபம் சர்ப்பத்திற்கு ஆதாரமும், விசேஷமான இரச்சுரூபம் அதிஷ்டானமுமாயின்றனவோ! அப்படியே மித்தியாப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஆசிரயமாகவுள்ள ஆன்மாவினது சாமான்யமாகிய சத்துரூபம் பிரபஞ் சத்திற்கு ஆதாரமும், அசங்கத்வமுதலிய விசேஷரூபம் அதிஷ்டானமுமாம். இவ்வாறு, ஆதார வதிஷ்டானங்கட்குச் சர்வஞ்ஞாத்மாவென்னும் முனிவரால் கிஞ்சித்பேதஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மந்தாந்தகாரத்தில் சாமான்ய ரூபத்தால் ஞாதமாயும், விசேஷ ரூபத்தால் அஞ்ஞாதமாயும் உள்ள இரச்சுவில் சர்ப்பாத்தியாசம் உண்டாகின்றதேயல்லாமல் அத்தியந்தம் ஞாதமாயும், அத்தியந்தம் அஞ்ஞாதாமாயுமுள்ள இரச்சுவில் அத்தியாசம் உண்டாகக் காணப்படவில்லை. நிர்விசேஷமான ஆன்மாவில் ஞாத அஞ்ஞாதத்*

தன்மைகள் கூடாமையால் பிரபஞ்ச வத்தியாசமுங் கூடாதேயெனின்? இவ்வார்த்தை பொருந்தாது. என்னை? ஆன்மா உண்டென்பது சகலர்க்குந் தோற்றரவாகின்றது; தன்னுடைய சொரூபத்துக்கு ஆன்மாவென்று பெயர்; யான் இலனென்றொருவனுக்குந் தோற்றரவுண்டாக வில்லை; பின்னையோ? உளனென்றே தோற்றரவுண்டாகின்றதாகலான். சத்துரூபத்தால் ஆன்மா ஞாதமாயும், யான் சைதந்நியன், ஆநந்தன், வியாபகன், நித்தியசுத்தன், நித்தியமுத்தன் என ஒருவனுக்குத் தோற்றரவுண்டாகாமையின், சைதந்நிய, ஆநந்த, வியாபக, நித்தியசுத்த, முத்தரூபத்தால் ஆன்மா அஞ் ஞாதமாயும் இருக்கின்றது. இவ்வார்த்தை அநுபவசித்தம்; இவ்வநுப சித்தவார்த்தையுத்தியினால் நிவிர்த்தியாகாது, யாவர்க்குந் தோற்றரவாகின்ற ஆன்மாவின் சத்துரூபம் சாமான்யரூபம். கேவலம் ஞானிக்கே பிரதீதியாகின்ற சேதன, ஆநந்தாதிகள் விசேஷரூபம். யாதொன்று அதிககாலத்தில், அதிக தேசத்திலிருக்கும் அது சாமான்ய ரூபம். நியூனகாலத்தில், நியூன தேசத்திலிருப்பது விசேஷரூபம். சத்தைப்போலவே சேதன ஆநந்தாதிகள் ஆன்மாவின் சொரூபமாய் எங்கும் வியாபகமாக விருத்தலால் இவற்றிற்கு நியூன தேசமும், சத்துரூபத்திற்கு அதிக தேசமும் உளதெனலும், ஆன்மா நிர்விசேஷமாதலால் சத்துரூபம் சாமான்யக்கூறு, சேதன, ஆநந்தாதிகள் விசேஷக்கூறெனலுங் கூடாதேயெனின்? அற்றன்று; சத்தின்றோற்றரவு யாவர்க்கும் அவித்தியாகாலத்திலும் உண்டு. ஆன்மா சேதனம், ஆநந்தரூபமென்னுந் தோற்றரவு யாவர்க்கும் அவித்தியா காலத்திலில்லை. கேவலம் ஞானிக்கே உண்டாகின்றது. அவித்தியா காலத்திலும் சேதன, ஆநந்த, முத்தத்துவம், சுத்தத்துவமாதியும் உளவேனுந் தோற்றரவாகாமையின் இல்லாதனபோலுமிருந்தன; இவ்வபிப்ராயத்தால் அவை நியூனகாலத்துள்ளனவெனவும், சத்துரூபம் அதிககாலத் துள்ளதெனவுங் கூறினர். சத்ரூபத்திற்கும், சேதன ஆநந்தாதிகட்கும் சாமான்யவிசேஷபாவமில்லையாயினும், அவை அற்பகால, அதிகாலங்களிற்றோற்றரவாகின்றமையின், சாமான்ய விசேஷ பாவம்போலவிருந்தன; இக்காரணத்தால் ஆன்மாவின் சத்துரூபஞ் சாமான்யக்கூறென்றும், சேதன ஆநந்தாதிகள் விசேஷக்கூறுகளென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆன்மா நிர்விசேஷமென்னும் சித்தாந்தத்திற்கும்

ஆனியில்லை. என்னை? ஆன்மாவினிடத்துச்சாமான்ய விசேஷபாவம் அங்கீகரிக்கில் ஆன்மா நிர்விசேஷமென்னுஞ் சித்தாந்தத்திற்கானியாம்: அவையங்கீகாரமில்லை, அவித்தையினாற் சாமான்ய விசேஷம்போலத் தோற்றுவதாற் சாமான்ய விசேஷ பாவங் கூறினர். இவ்வாற்றால், சத்துரூபத்தால் ஞாதமாயும், சேதன, ஆநந்த நித்தியசுத்த, நித்தியமுத்த பிரஹ்மரூபத்தால் அஞ்ஞாதமாயும் உள்ள ஆன்மாவில் பிரபஞ்சம் ஆரோபமாகக் கூடுமென்றறிக.

முன்னே இந்நூற்குரை செய்திருப்போர் "சகமதிலிது வென்சுட்டாச்சமானக்கண் என்னும் பாடத்தை ஒப்பினதும், சீவேசுரரை அஞ்ஞான மறைக்குமென்று பதவுரையிற் கூறினதும், விசேஷவுரையில், "சீவன் பரனென்னும் அவரை மூடும்" என்றது, அவர்கள் உணர்வை என்றதும், தாற்பரியத்தில், ஆரோபமான சீவேசுரரைத் தமக்கு ஆதாரமான கூடஸ்தபிரஹ்மத்தைப் பார்க்கவொட்டாமல் அவரது உணர்வை இவ்வாவரணம் மறைக்குமேயன்றி ஆதாரத்தை மறைக்கமாட்டாதென்று கூறியிருப்பதும் வேதாந்த சம்பிரதாயப் பொருளல்ல: ஆகலின், அவை சாஸ்திரவிருத்தமாம்: இலைமறைகாய்போற் செய்யுளிற் புதைந்து கிடக்குந் தத்துவார்த்தங்களை விரிக்காமல் செய்யுட்குப் புறம்பாயுள்ள வார்த்தைகளை விரித்திருக்கின்றனர். சீவேசுரரை ஆவரணம் மறைக்குமென்று இச்செய்யுட்கு உரை செய்தோர்.

> **"தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங் கண்ட**
> **ஞானிக டமையு மன்றி"**

என்னும் 49ஆம் செய்யுளை மறந்தனர் போலும்.

(110) சீவேசுரர் சொரூப நிரூபணம் பலகிரந்தகாரர் வெகுவிஸ்தாரமாகச் செய்திருக்கின்றனர். அங்கே சீவசொரூபத்தில் ஏகத்துவ, அநேகத்துவ விவாதங்களும் பலவுள: வாசஸ்பதி தவிர சர்வமதங்களிலும் ஈசுரன் ஒருவன்; சர்வஞ்ஞன், நித்தியமுத்தனென்றொப்பினர். ஈசுரனிடத்து ஆவரண அங்கீகாரம் எந்த அத்வைதவாத கிரந்தங்களிலும் இல்லை; யாரொருவர் ஈசுரனிடத்து ஆவரணம் உண்டென்பரோ! அவர் வேதாந்த சம்பிரதாயத்திற்கும் பகிர்ப்பூதராம்; ஆயினும், நாநா அஞ்ஞான வாதத்தில்

அஞ்ஞானம் சீவாசிரிதம், பிரஹ்ம விஷயகமாம் என்பது வாசஸ்பதியினுடைய மதம். அவர் சீவனுடைய அஞ் ஞானத்தால் ஈசுரன் கற்பிதனென்றும், பிரபஞ்சம் நாநாவென்றும் ஒப்பினர்; அப்படி ஒப்பினும், சீவனுடைய அஞ்ஞான கற்பிதனான ஈசுரனும், சர்வஞ்ஞனென்றே ஒப்பினர். ஈசுரனிடத்து ஆவரணம் உண்டென்றங்கீகாரமில்லை என்பது விருத்திப் பிரபாகரகிரந்தத்தில் சீவேசுரப் பிரசங்கத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஈசுரன் உணர்வை ஆவரண சத்தி மறைக்குமென்று அவ்வுரைகாரர் கூறியது யாது கருதியோ! அறிகிலேம். (52)

(111) [ஆவரணசக்தியின் சொரூபத்தை அறிவித்து அஃதே ஜநநத்திற்கு மூலகாரணமாமென்று 50ஆம் செய்யுளிற் கூறியதைச் சீடன் வினாவை முன்னிட்டுச் சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களால் அறிவிக்கத் தொடங்கல்.]

**கேவல நிலை தோன் றாமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசம்
சீவனுஞ் சகத்து மாகிச் செனித்தவிட் சேப மன்றோ
ஆவர ணந்தா னேபா ழனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ
மேவருங் குருவே யென்று வினாவிடின் மகனே கேளாய். (53)**

(இ–ள்.) *கேவல நிலை தோன்றாமல் கெடுத்தது - பிரஹ்மான்ம வைக்கிய ஸ்திதியை (இரச்சுவின் விசேஷரூபத்தைச் சர்ப்பம் போல) விளங்கவொட்டாமல் மறைத்துக் கெடுத்தது; பஞ்சகோசம் சீவனும் சகத்தும் ஆகி - அந்நமயம், பிராணமயம் மனோமயம், விஞ் ஞானமயம், ஆநந்தமயம் என்னும் பஞ்சகோசங்களும், (அவற்றின் அபிமானியான) சீவனும் ஆகாசாதி சகத்துமாய்; சனித்த - உண்டான; விட்சேபம் அன்றோ- விட்சேபசத்தி அல்லவா; (இங்ஙனம் அதுவே கொடியதாயிருக்க) ஆவரணந்தானே - ஆவரணசத்திதானே; பாழ் (என்றும்) - ("உயிர்க ளுள்ளத் துணர்விழி குருடாம் வண்ணம்" மறைத்துப்) பாழாக்கிற்றென்று (49ஆம் செய்யுளிலும்); அனர்த்தம் என்றும் - "ஊன்றியபவவியாதி யுண்டாக்குமுபாதி யீதே" என்று (50ஆம் செய்யுளிலும்) உரைத்தது ஏது - அருளியது யாது காரணம்; மேவரும் குருவே என்று - கிடைத்தற்கரியவாசாரியரேயென்று; வினாவிடின் - கேட்கில்; மகனே கேளாய் - மைந்தா (அதற்கு உத்தரஞ் சொல்லுதும்) கேட்பாய்; எ - று,*

“நாமுட லென்னு மாசால் ஞானக்கண் குருடாய்ப் போகும்” எ - ம்.

“கரசர ணாதி மட்டா நானிவனென்று காணுந்
திரமது தானே மூன்றா மகங்கரஞ் செகத்தோர்க் கெல்லா
முரியதா மிகவும் பொல்லா துற்பவ மென்னு நச்சு
மரமெழு மூல மாகும்” எ-ம்.

வாசிட்டம், விட்சேப சத்தியைத்தானே பொல்லாததாகச் சொல்லியிருக்கின்றதல்லாமல் ஆவரணசத்தியை அங்ஙனம் சொல்லவில்லையே என்பான்,

“கேவல நிலைதோன் றாமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசஞ்
சீவனுஞ் சகத்து மாகிச் செனித்தவிட்சேப மன்றோ
ஆவர ணந்தா னேபா ழனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ”

என்றான். *(53)*

[சுருதி, யுத்திகளால் ஆவரணசத்தியின் பிரதிகூலத்தையும், விட்சேபசத்தியின் அநுகூலத்தையுங் கூறுகின்றார்.]

தோற்றமாஞ் சத்தி தானுந் துன்பமாம் பவமா னாலும்
ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனகூல மாகுங்காணி
ஊற்றமாம் பகற்கால ம்போ லுபகார நிசியா லுண்டோ
மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப்பொல் லாதே
(54)

(இ–ள்.) *தோற்றம் ஆம் சத்தி தானும்* - விட்சேபரூபமான *சத்தியும்; துன்பம் ஆம் பவம் ஆனாலும் - (அவிவேகிகட்கு அபிமானரூபமாய்ப் புண்ணிபாவ வசத்தால்) துன்பமயமான ஐநநத்துக்குக் காரணமாயிருப்பினும்; ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க்கு - (சிரவணாதி முயற்சி) வலியான் மோட்சமடையவிச்சிக்கின்ற விவேகிகட்கு; அனுகூலம் ஆகும்; காண் நீ - (குருசாஸ்திராதிரூபமாய்ச்) சகாயமாகும் என நீ அறிதி; [சுருதி உரைக்கப்பட்டது; இனி யுத்தி] ஊற்றம் ஆம் பகல்காலம்போல் - (சாது அசாது யாவர்க்கும் ஆலசியாதிகளைப்போக்கிச்) சர்வமுயற்சியையும் பயத்தற்குக்காரணமான பகற்காலத்தைப்போல; உபகாரம் நிசியால் உண்டோ - (அச்சாது அசாதுக்களுக்கு) உதவியானது இராக்காலத்தாலுண்டா? (வெகுவிதமா*

கொடிய துன்பங்களைத் தருதலால் இன்று:); மாற்றம் என் உரைப்பேன் - (உன் வினாவிற்கு, இவ்வுவமானமேயன்றிவேறு) யாது மறுமொழி சொல்லுவேன்; மைந்தா - மைந்தனே; மறைப்பது - ஆவரணசத்திதான்; மிகப்பொல்லாது - மிகவுங்கொடிது; எ - று.

"சத்திதானும்" என்பதன்கண் உம்மை, இறந்தது தழீஇய எச்சப்பொருட்டு.

"பவமானாலும்" என்பதன்கணுள்ளது, ஆக்கவும்மை.

இராக்காலம் சிட்டார், துட்டர் யாவர்க்கும் நித்திரைக்குக் காரணமாயிருந்து வெகுவித துன்பந்தருதல்போல ஆவரணசத்தியும் விவேகி, அவிவேகி யாவர்க்கும் ஜநநத்திற்கு மூலகாரணமாயிருந்து வெகுவிதமான பிரயாசங்களைத் தருதலால் மிகவுங்கொடிய தென்பதாம்.

"முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல மாகும்": என்றதற்கு, உ-ம், பாகவதம், "மாநுட வாக்கை யென்னு மருவருந் தோணி பெற்று, மூனமில் குரவன் சொல்லா மோடமுய்ப் பவனோடென்சீ, ரானதோ ரநுகூலக்கா லணுகவும் பிறவி வேலை, தானொழி தரவெண் ணதான் றன்னையே கொல்கின்றானாம்." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(54)*

[இனி அநுபவத்தால் அதன் கொடுமை கூறல்]

சுழுத்தியிற் பிரள யத்திற் றோற்றமாஞ் சகங்கண் மாண்டும்
அழுத்திய பலம்போம் முத்தி யடைந்தவ ரொருவ ருண்டோ
முழுத்தவிட்சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும்
கொழுத்தவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே. (55)

(இ-ள்.) *சுழுத்தியில் - (நாள்தோறும் உண்டாகாநிற்கும்) சுழுத்தியிலும்; பிரளயத்தில் - மகாகற்பத்திலும்; தோற்றம் ஆம் சகங்கள் மாண்டும் - விட்சேபரூபமான சகங்கணசித்தும்; அழுத்திய பவம்போய் - (அப்போது தம்மைத் துன்பத்தின்) மூழ்கப் பண்ணிய ஜநநமானது மீண்டுண்டாகாமல் நீங்கி; முத்தி அடைந்தவர் - மோட்சமடைந்தோர்; ஒருவர் உண்டோ - ஒருவரும் இலர்; (ஆகலின்) முழுத்த விட்சேபம் எல்லாம் - முழுதுமான விட்சேபங்களனைத்தும்;*

முத்தியில் கூட்டுநிற்கும் - மோட்சத்தில் (நேரே அல்லது பரம்பரையாகக்) கூட்டா நிற்கும்; கொழுத்த ஆவரணம் - கனமான ஆவரணசத்திதான்; முத்தி கூடாமல் கெடுத்த கேடு - (ஆண்டு வித்தில் அங்குரம்போலச் சீவரிடத்திருந்து அவர்கள்) மோட்சமடையாமற் கெடுத்த கெடுதியாம்; எ-று.

"சகங்கண் மாண்டும்" என்றதற்கு, உ.ம், வாசிட்டம்,

மண்டிய சுழுத்தி தன்னில் வருகனாப் போவ தென்னக்
கண்டன வுலக மெல்லாங் கற்பனை முடிவிற் போக,"

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க, "முத்தி யடைந்தவ ரொருவ ருண்டோ" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"அகல்வா தனையின் வித்தான வந்தச் சுழுத்தி வீடளியா
புகல்வித் தல்லா வாதனையே துரியம் பொன்றா வீடளிக்கும்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"முழுத்தவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும்"

என்றதற்கு, உ - ம் பாகவதம்,

"தரைபுனல் கனல்கால் வானந் தபனன்வெண் டிங்கள் வாரி
வரையுறை யரவு மான்கான் வருகரி பதங்க மீன
முரலளி கணைசெய்கின்றோன் மொய்குழற் குமரி தேனீ
யுரைதரு புறவு தாசி யூன்கவ ரன்றி னாகம்." எ - ம்,

"உறைந்தநூற் சிலம்பி மைந்த னூதுவண்டெடுத்த கீடஞ்
சிறந்தன விவைநான் காறுஞ் சிந்தையிற் குருவென் றாக்கி
மறந்தரு மிஃது தீதா மற்றிது நன்றாமென்றிங்
கறிந்தன னின்ப முற்றே னவ்வகை யரச கேண்மோ" எ - ம்,

"வாக்கி னைக்கடந் தோங்கிமற் றெங்கணு
நீக்க மின்றி நிறைந்த வறிவினை
யூக்க முற்றுணர் தற்கிட னாகலி
னாக்கை யுங்குரு வாய தரசனே."; எ - ம் வரும்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(55)*

(112) [54ஆம் செய்யுளில், " முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல மாகும்" என்றும் 55ஆம் செய்யுளில், "முழுத்தவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும்" என்றுங் கூறியதுபற்றி

அவ்விட் சேபசத்தி மித்தையாகலின், அதனால் வரும் முத்தியும் மித்தையாமென்னும் ஆசங் கைக்கு? அற்றன்று: முத்திசத்தியமாமெனத் திருஷ்டாந்தமுகமாகச் சமாதானங் கூறுகின்றர்.]

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்ற மான
சத்தியும் பொய்யே யென்றாற் சத்திசா தனமா வந்த
முத்தியும் பொய்யா மென்னின் கோகநித் திரைவி லங்கால்
நித்திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலைமெய்யாமே. (56)

(இ–ள்.) *சுத்தியில் வெள்ளி போல - இப்பியின் கண் (ஆரோபமான பிராதிபாசிக) ரஜதம்போல; தோன்றிய தோற்றம் ஆன சத்தியும் - (பிரஹ்மத்தின்கண் ஆரோபமாய்) உண்டான விட்சேபருபமான சத்தியும்; பொய்யே என்றால் - மித்தையே என்று சொல்லில்; சத்திசாதனமா வந்த முத்தியும் - அவ்விட்சேப சத்தி (ரூபமான குரு சாஸ்திராதி) சாதனமாகவுண்டான மோட்சமும்; பொய் ஆம் என்னின் -மித்தையாரு மென்று (பூர்வபட்சிகளின் சங்கையைக் கொண்டு நீ) சங்கிக்கில்; மோகம் நித்திரை விலங்கால் - பொய்யான நித்திரையிற் கண்ட புலி முதலிய விலங்கினால்; நித்திரை தெளியுமாபோல் - நித்திரை தெளிந்தவழி (நித்திரையின் அபாவ ரூபமான சாக்கிரம் மெய்யாவது) போல; நிருவாண நிலை மெய் ஆம் - (குரு சாஸ்திராதிகளால் உளதாகும்) நிருவாண ஸ்திதியுஞ் சத்தியமாம்; எ - று.*

(113) *அவத்தையின் அபிமானமே பந்தம்: அதுவும் விருத்தி விசேஷமாகலின், விருத்தியினாற் செய்யப்பட்டபந்தமே சம்சாரமாம்: குருவினாலும், வேதாந்த வாக்கியத்தினாலு முளதாகும் அகம் பிரஹ்மம் என்னும் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியினால் பிரபஞ்சத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தினது நிவர்த்தியே மோட்சம், கற்பிதத்தின் நிவிர்த்தி அதிஷ்டான ரூபமாகலின், மோட்சஞ் சத்தியமாம்: சர்ப்பத்தினது நிவிர்த்தி எப்படி அதிஷ்டான இரச்சு ரூபமோ! அப்படிச் சகல கற்பித வஸ்துக்களினது நிவிர்த்தி அதிஷ்டான ரூபந்தான்: அதற்கந்நியமன்று: இது பாஷ்யகாரரது சித்தாந்தம். இங்கே அனர்த்த நிவிர்த்தி பிரஹ்மரூபமாம். என்னை? சர்வ வனர்த்தங்கட்கும் அதிஷ்டானம் பிரஹ்மமாகலானும், அப்பிரஹ்மம் பாவ ரூபமாகலானும் மோட்சஞ் சத்தியமாம் என்க.* *(56)*

(114) [நிருவாணஸ்திதி இது எனக்காட்டுங் கருத்தினராய் மாயையை நிவர்த்திக்கு முறைமை கூறுகின்றார்.]

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினை யிரும்பா லெய்யும்
அம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பர்
வம்பியன் மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் பின்னைத்
தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே. (57)

(இ–ள்.) *இம்பரில் - இவ்வுலகில்; நஞ்சை நஞ்சால்- விஷத்தை அதற்குப் பிரதிகூலமான விஷத்தினாலும்; இரும்பினை இரும்பால் - இரும்பை இரும்பாலும்; எய்யும் அம்பினை அம்பால் - எய்யாநின்ற அம்பை அதற்குப் பிரதிகூலமான அம்பினாலும்; பற்றும் அழுக்கினை அழுக்கால் - (புடவையிற்) பற்றிய அழுக்கை (உவர்மண்ணாகிய) அழுக்கினாலும்; மாய்ப்பர் - கெடுப்பர்; (அதுபோல) வம்பு இயல் மாயைதன்னை - நிலையின்மையான குணத்தினை யுடைய அவித்தையை; மாயையால் மாய்ப்பர் - அவித்தையினாற் கெடுப்பார்கள்; பின்னை; தம்பம் ஆம் அதுவும் - நிலையாகிய அந்தப்பெரிய மாயையும்; கூட - (நீசமாயையோடு) கூட; சவம்சுடு தடிபோல் போம் - பிணஞ் சுடுந் தடிபோற் கெடும்.- எ - று.*

பெரிய மாயையான போதத்தையுஞ் சுமையென விட்டு அநுபவத்திருப்பரென்பது கருத்து.

“மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர்”
என்றதற்கு உ - ம், வாசிட்டம்.

“சுருதி மலத்தான் மலமறுக்குங் காருவென்ன மாயைதனைப்
பெருமா யையினாற் செறல்வேண்டும்.”
எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

“தம்பமா மதுவங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போம்”
என்றதற்கு, உ - ம், பாடுதுறை,

“பிணஞ்சுடு தடியென்ன வென்னைக் கொண்டே பெரும் பற்றை யெல்லா மறச்சாடி, யணைந்தவென் னையுமப் படியீறில்போ தத்தில் விட்டது போகத் திருந்தானே.” (57)

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(115) [இவ்வநுபவத்தைக் கரதலாமலகம் போலச் சீடனுக்குண்டாக்குவித்தற் பொருட்டு அடியிட்டு ஏழு அவஸ்தை கூறுகின்றார்.]

இந்தமா யையினாற் சீவர்க் கேழவத் தைகளுண் டாகும்
அந்தவே ழவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய்
முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல்கா ணாத ஞானம்
சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல். (58)

(இ–ள்.) *இந்த மாயையினால் - (சுத்தாசுத்தங்களான) இம்மாயைகளால்; சீவர்க்கு; ஏழு அவத்தைகள் உண்டாகும் - சத்தாவஸ்தைகளுளவாகும்; அந்த ஏழ் அவத்தை தம்மை - அச்சத்தாவஸ்தைகளையும்; அடைவினில் மொழியக் கேளாய் - கிரமமாகச் சொல்லுகிறோங் கேட்பாய்; முந்த அஞ்ஞானம் - முதலாவது அஞ்ஞானம்; மூடல் - (2ஆவது) ஆவரணம்; முளைத்தல் - (3ஆவது) விட்சேபம்; காணாத ஞானம் - (4ஆவது) பரோட்ச ஞானம்; சந்ததம் கண்ட ஞானம் - (5ஆவது) அபரோட்ச ஞானம்; தழல் கெடல் - (6ஆவது) சோகநிவிர்த்தி; குளிர்மையாதல் - (7ஆவது) நிரங்குச திருப்தியாம்; எ - று.*

"சந்ததம்" என்ற விசேஷணம் பிரதிபந்தமில்லாமலென்பதைக் காட்டிநின்றது "தழல்" என்றது, இங்கே துக்கத்தை. (58)

பிரமமாந் தனைம றந்த பேதைமை யேயஞ் ஞானம்
பரனிலை காணோ மென்று பகர்தலா வரண மூடல்
நரனொரு கருத்தாற் சீவனானென முளைத்த றோற்றம்
குரவன்வாக் கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞானம்
(59)

(இ–ள்.) *பிரமம் ஆம் தனைமறந்த பேதைமையே - (சிதாபாசன் சுருதிவிசாரத்திற்கு முன்னர்ச் சம்சார ஆசக்தியில் மூழ்கி) பிரஹ்மரூபாமாகிய பிரத்தியகான்மாவை (யானென்று ஸ்மரியாதிருந்த அறியாமையே; அஞ்ஞானம் - அஞ்ஞானமமாம்; பரன் இலைகாணோம் என்று பகர்தல் - (பிரஹ்மத்தைவிஷயம் பண்ணுவதான பிரசங்கம் வந்துழி) பிரஹ்மமில்லைபாநமாகவில்லை யென்று சொல்லுதல்; ஆவரண மூடல் - ஆவரண மறைப்பாம்;*

நான் நரன் என - நான் மநுடனென்னும்; ஒரு கருத்தால் - (இப்போது கருமங்களைச் செய்வதால் இனிக்கருமபலங்களை அநுபவியாநிற்பேன் என்னும்) ஓர் எண்ணத்தால்; நான் சீவன் என - நான் (கருத்திருத்வ, போத்திருத்வமுடைய) சீவனென்றும்; முளைத்தல் - உதித்தலே; தோற்றம் - விட்சேபமாம்; குரவன் வாக்கியத்தால் - குருவால் (உபதேசிக்கப்பட்ட சத்திய ஞானாநந்தம் பிரஹ்மமென்னும் அவாந்தர) வாக்கியத்தால்; தன்னைக் குறிக்கொளல் - பிரத்தியக பின்ன பரமான் மாவை உண்டென்று அறிந்து கொள்ளலே; பரோட்ச ஞானம் - (அசத்தாவரண நிவர்த்தக மான) பரோட்ச ஞானமாம். எ - று

நான் பிரஹ்மத்தை அறிகிறேனில்லையென்னும் வியவகாரத்திற்கு ஏது அஞ்ஞானம்: பிரஹ்மமானது இல்லை: பாநமாக வில்லை என்னும் வியவகாரத்திற்கு ஏது ஆவரணம் ஆவரணத்தால் இவ்வியவகாரமுளதாம். என்னை? அஞ்ஞானத்திற்கு அசத்தாவரணம், அபாநாவரணம் என இருவகைச்சத்திகளுண்டு: அவ்விரண்டனையும், ஆவரண மென்பர்: வஸ்து இல்லை என்று தோற்றுவிக்கின்ற சத்தி அசத்தாவரணம். வஸ்து பாநமாகவில்லையென்று தோற்றுவிக்கின்ற சத்தி அபாநாவரணமாம்: இவை முறையே அசத்வாபாதக சத்தி, அபாநாவாதக சத்தியென்று கூறுவர். சநநமுதலிய சம்சாரம் நிசரூபமான கூடஸ்தனிடத்திற் பிரதீதியாகின்றதே விட்சேபம்: இதனைப் பிராந்தியென்றும், சோகமென்றுங் கூறுவர். பிரஹ்மம் இல்லையென்னும் ஆவரணக் கூற்றைப் பிரஹ்மம் உண்டென்னும் பரோட்ச ஞானம் நாசம் பண்ணுகின்றது. என்னை? சத்திய ஞானாநந்த ரூபமாகப் பிரஹ்மம் உண்டென்னும் ஞானத்திற்குப் பரோட்ச ஞானமென்று பெயர்: அது பிரஹ்மம் இல்லையென்னும் ஆவரணத்திற்கு விரோதியாம்: மற்றவைக்கு அன்று; ஆகலினென்க. (59)

[இதுவுமது.]

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந் தேக மும்போய்
அத்துவி தந்தா னாத லபரோட்ச ஞான மாகும்
கர்த்தனாஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம் போகல்
முத்தனா யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா நந்த மாமே. (60)

(இ-ள்) *தத்துவ விசாரம் செய்து - (நீயே பிரஹ்ம மென்னும் மஹாவாக்கியத்தால்) பிரஹ்மவிசாரஞ் செய்து; சகல சந்தேகமும் போய் - (பிரமாணகதம், பிரமேயகதமாகிய) சகல சந்கேங்களும் நீங்கி; அத்துவிதம் தான் ஆதல் - (அத்துவிதப் பிரஹ்மமே தானாதல்; அபரோட்ச ஞானம் ஆகும் - (அபாநாவரண நிவர்த்தகமான) அபரோட்ச ஞானமாம்; கர்த்தன் ஆம் சீவபேதம் கழிவதே - (நான்) கர்த்திரு (போத்திரு) வென்னும் சீவத்வம் நீங்குவதே - துக்கம் போகல் - துக்க நிவிர்த்தியாம்; முத்தனாய் எல்லாம் செய்து முடிந்தது - (சகல) துக்கங்களின்றும் விடுபட்டவனாய்ச் (செய்யத்தக்கன) வனைத்துஞ் செய்து (அடையத்தக்கன) வனைத்தும் அடைந்தன னென்னுஞ் சந்தோஷமே; ஆநந்தம் ஆம் - நிரங்குச திருப்தியாம். எ - று, ஏ-அசை.*

நான் பிரஹ்மமா யிருக்கிறே னென்னும் அபரோட்ச ஞானம் யாது! அது சகல அவித்தியாசாலங்கட்கும் விரோதியாகலின் நான் பிரஹ்மத்தை அறிகிறேனில்லை யென்னும் அஞ்ஞானமும், பிரஹ்மம் இல்லை, பாநமாகவில்லை யென்னும் ஆவரணமும், புண்ணிய பாவங்களைச் செய்கிற கர்த்தாவும், சுகதுக்கங்களைப் புசிக்கிற போக்தாவு மாகிய சீவனாகிறேனென்னும் பிராந்தியு மாகிய அவ்வவித்தியாசாலங்களை நாசம் பண்ணாநிற்கும்; என்னிடத்துச் சநநமரணமுமில்லை; சுகதுக்கங்கள் அற்பமுமில்லை; வேறே சம்சார தர்மமெதுவும் இல்லை; நான் சநநரகிதனான கூடஸ்தனாகிறேனென்னும் இவ்வநுபவம், சோக நிவிர்த்தியாம்; இதனைப் பிராந்திநாச மென்றுங் கூறுவர். நான் அத்வைதப் பிரஹ்மமா யிருக்கிறேனென்று சமுசயரஹிதமாகத் தனது சொரூப ஞானம் எப்போதுண்டாகிறதோ! அப்போது தன்னிடத்துண்டாகா நின்ற சந்தோஷத்தை நிரங்குச திருப்தியென்பர். இச்சத்தாவஸ் தைகளை விஸ்தாரமாக அறியவேண்டின், பஞ்சதசியின் திருப்தி தீபத்திற் காண்க. (60)

[நித்தியாபரோட்சமாகிய ஆன்மாவக்குப் பரோட்சாபரோட்சங்களின் விஷயத்தன்மையும், ஞானாஞ்ஞானங்கட்கு ஆசிரய விஷயத்தன்மையுங் கூடாவென்றுவருஞ் சங்கையைப் பற்றித் தசமனுக்குப்போலச் சகலமுங் கூடுமென்று கூறுகின்றார்.]

இதுநினக் கறியும் வண்ண மிப்படியொருதிட் டாந்தம்
புதுமையாங் கதைகேள் பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி
உதகதீ ரத்தி லேறி யொருவனொன் பதுபே ரெண்ணி
அதனொடு தசமன் றானென் றறியாமன் மயங்கி நின்றான்.
(61)

(இ–ள்.) *இது நினக்கு அறியும் வண்ணம் - ஆன்மா ஒருவனுக்கே ஏழவத்தைகளும் உண்டா மென்பது உனக்கு விரோதமில்லாமற் றோன்றும்படிக்கு; இப்படி - இவ்வாறு; திட்டாந்தம் - திருஷ்டாந்தமாக; புதமை ஆம் ஒரு கதைகேள் - ஆச்சரியமாகிய ஒரு கதையினைக் கேட்பாய்; பத்துப்புருடர் - தசபுருடர்; ஓர் ஆற்றை நீந்தி - ஓர் நதியைக் கடந்து; உதக தீரத்தில் ஏறி - நதியின் கரையிலேறி; ஒருவன் ஒன்பது பேர் எண்ணி - ஒருவன் நவபுருடரை எண்ணி; அதனொடு - அந்நவ புருடரோடு; தான் தசமன் என்று - தானே தசமனென்று; அறியாமல் மயங்கி நின்றான் - அறியாமற் பிரமித்து நின்றனன். எ - று.*

[இதுவுமது]

அறியாத மயலஞ் ஞான் மவனில்லை காணோ மென்றல்
பிறியாவா வரண மாகும் பீழைகொண் டழல்விட் சேபம்
நெறியாளன் றசம னுண்டு நிற்கின்றா னென்ற சொல்லைக்
குறியாக வெண்ணி நெஞ்சிற் கொள்வது பரோட்சஞானம்
(62)

(இ–ள்.) *அறியாத மயல் அஞ்ஞானம் - (நவபுருடரை நன்றாகப்பார்ப்பவனாகத்தானிருந்தும் பிராந்தியினால் நவபுருடரை யெண்ணியதன்னைத் தசமனாக) அறியாதமயக்கமே அஞ்ஞானம்; அவன் இல்லை காணோம் என்றல் - (தசமனாகியதான்) தசமன் இல்லை, தோன்றவில்லை என்று கூறுதல்; பிறியா ஆவரணம் ஆகும் - நீங்காத அசத்தாவரணம், அபாநாவரணமாம்; பீழை கொண்டு அழல் விட்சேபம் - நதியிற்ற சமன் இறந்தனனென்னுந் துக்கமுடையவனாய் அழுதன் (முதலியவை) விட்சேபமாம்; நெறியாளன் - பதிகனான ஆப்தன் -தசமன் உண்டு நிற்கின்றான் என்ற சொல்லை - தசமன் இறந்திலன், உளன்என்று கூறியவசனத்தை;*

நெஞ்சில் குறியாக எண்ணிக்கொள்வது - அந்தக்கரணத்தில் நிச்சயமாகக் கருதிக்கொள்வது - பரோட்ச ஞானம் - பரோட்ச ஞானமாம்; எ - று.

[இதுவுமது.]

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரொன் பதின்மர் தம்மை
எண்ணுநீ தசம னாவை யென்னவே தன்னைக் காணல்
கண்ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வதுநோய் போதல்
திண்ணிய மனதிலையந் தெளிதலா நந்த மாமே. (63)

(இ-ள்.) *புண்ணிய பதிகன் - தர்மவானாய் மார்க்கத்திற் செல்லும் ஆப்தனானவன்; பின்னும் - பின்னரும்; புருடர் ஒன்பதின்மர் தம்மை; நவபுருடரை; எண்ணும் நீ தசமன் ஆவை என்னவே - எண்ணாநிற்கும் நீயே தசமனாவாய் என்று உணர்த்தவே; தன்னைக் காணல் - யான் தசமனாகின்றேனென்று தன்னையபரோட்சமாக வறிதலே; கண்ணினில் கண்ட ஞானம். அபரோட்சஞானமாம்; கரைதல் போவது நோய் போதல் - தசமன் நதியில் இறந்தனனென்றழுத அழுகை நீங்கினதே துக்க நிவிர்த்தி; திண்ணிய மனதில் - திடமாகிய தனது சித்தத்தில்; ஐயம் தெளிதல் ஆநந்தம் ஆம் - சந்தேகம் நீங்கி முதிதை யுண்டேதலே நிரங்குசதிருப்தியாம்; எ - று. ஏ-அசை.*

"எண்ணிய நீபத்தாவான்" என்றும் பாடமுளது.

திருஷ்டாந்தத்தில் தசமனுக்குப்போல ஆன்மா வினிடத்தும் அஞ்ஞான முதலிய சப்தாவஸ்தைகய் பொருந்து மென்பது கருத்து. (63)

(116) [தசமனுக்குப்போலச் சோகமோகங்களொழிந்து இன்பமடைய என்னை எனக்குக் காட்டவேண்டும்மெனச் சீடன்வினவ ஆசிரியர் சுருதிவாக்கியப்படி அவனை யவனுக்குக் காட்டத் தொடங்கல்]

தசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் சற்குரு மூர்த்தி யேயென்
நிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டு மென்றான்
சுசிபெறு மிலட்சி யார்த்தந் துவம்பதந் தற்ப தங்கட்
கசிபத வைக்யஞ் செய்யு மதுசெயு முண்மை கேளாய் (64)

(இ–ள்.) *தசபுமான் தனைக்கண்டாற்போல்* - *தசம புருடன் தன்னைத் தசமனாகக்கண்டாற்போல; சற்குரு மூர்த்தியே; என் நிசவடிவினை யான் காண* - *எனது நிசரூபமான கூடஸ்தனைப் (பிரஹ்மமாக) யான் அறியும்படி; நீர்காட்டல் வேண்டும் என்றான்* - *தேவரீர் தரிசிப்பித்தல் வேண்டுமென்று சீடன் வினவினான். துவம்பதம் தத்பதம்* - *(சாமவேதமஹாவாக்கியமானது) துவம் பத, தற்பதங்களின்; சுசிபெறும் இலட்சியார்த்தங்கட்கு* - *(உபாதிசம்பந்த மின்மையிற்) சுத்தம்பொருந்திய இலட்சி யார்த்தங்களான கூடஸ்த பிரஹ்மங்கட்கு; அசிபத ஐக்யம் செய்யும்* - *(அது நீயாகின்றாயென்னும்) அசிபதப் பொருளான வைக்கியத்தைப் (பாகத்தியாக லட்சணையினாற்) போதிக்கும்; அது செயும் உண்மை கேளாய்* - *அஃதங்ஙனம் போதிக்கும் தத்துவார்த்தத்தை, (உபதேசிப்போம்) கேட்பாய்; எ* - *று.*

சாமவேதமஹாவாக்கியம் தோன்றாஎழுவாய். "துவம்" என்பதற்கு, நீயென்று பொருள் "தத்" என்பதற்கு, அதுவென்று பொருள். "அசி" என்பதற்கு (அது நீ) ஆகின்றாயென்று பொருள்.

(117) *பதத்திற்கு அர்த்தத்தோடுளதாய சம்பந்தம் விருத்தி யெனப்படும்; அவ்விருத்தி இருவகைத்து: ஒன்று சக்திவிருத்தி. மற்றொன்று இலட்சணாவிருத்தி. கடபதத்தில், கேட்பவனுக்குங் கலசரூபமாகிய அர்த்தஞானத்தை உண்டு பண்ணத்தக்க சாமர்த்தியம் சக்திவிருத்தியாம். அப்படியே படபதத்திலும், கேட்பவனுக்கு வஸ்திரரூபமாகிய அர்த்தஞானத்தை உண்டுபண்ணத் தக்க சாமர்த்தியம் சக்திவிருத்தியாம்; இவ்வாறே சர்வபதார்த்தங்களிலுங்காண்க. சக்தி, ஆற்றல் என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள்.*

திருஷ்டாந்தம்:- அக்கினியிற் றன்னோடு கூடின மாத்திரத்திலே வஸ்துக்களைத் தகிக்குபடியான சாமர்த்தியரூபசக்தி எப்படியுண்டோ! அப்படியே பதத்தில் சுரோத்திரத்தோடு கூடவே அவ்வஸ்துவின் ஞானத்தை உண்டுபண்ணத்தக்க சாமர்த்தியம் முண்டு: அதுவே சக்தியெனப்படும். இலட்சணையின் ஞானத்தில் சக்கியத்தின் ஞானம் உபயோகியாம். யாதொரு பதத்தில் யாதோரர்த்தசக்தியுண்டோ! அப்பதத்தினுடைய அவ்வர்த்தம்

சக்கியமாம். சக்கியார்த்தத்தையே வாச்சியார்த்தமென்றுஞ் சொல்லுவர். வாச்சியார்த்தபோதகபதம் வாசகமெனப் படும். சக்கியசம்பந்தம் இலட்சணையின் சொரூபமாம். யாதோரர்த்தத்தின் ஞானம் பதத்தின் சக்தியினாலுண்டாகாமல் இலட்சணையால் உண்டாமோ! அது பதத்தினுடைய இலட்சியார்த்தமெனப்படும். விட்டலட்சணை, விடாதலட்சணை, விட்டுவிடாதலட்சணை, என இலட்சணை மூவகைத்து: இவற்றை ஜஹல்லட்சணை, அஜஹல்லட்சணை, ஜஹதஜஹல்லட்சணை என வடநூல்வல்லோர் கூறுப இவை உதாரணத்தோடு, 78ஆவது செய்யுள் தொடங்கி 81ஆவது செய்யுள்வரையுங் கூறப்படும்: ஆண்டுக் காண்க. (64)

[இதுமுதல் 81ஆம் செய்யுள் வரையும் மஹாவாக்கிய விசாரம்]

விண்ணொன்றை மகாவிண் ணென்று மேகவின் ணென்றும் பாரின்
மண்ணொன்று கடவிண் ணென்று மருவிய சலவிண் ணென்றும்
எண்ணுங்கற் பனைபோ லொன்றே யெங்குமாம் பிரமமீசன்
நண்ணுங்கூ டஸ்தன் சீவ னான்குசை தந்ய மாமே. (65)

(இ;ள்) *வெளி,*

கருத்துரை*; 1ஆவது; பிரமாண்டத்தின் உட்புற மெங்கும் ஏகரசமாய் வியாபகமாயுள்ள ஆகாசசொரூபத்தை மஹாகாசமென்பர். 2ஆவது; மேகத்திற்கு அவகாசங் கொடுத்திருக்கின்ற ஆகாசத்தையும், மேகசலத்தில் பிரதிபிம்பத்திலுள்ள ஆகாசத்தையும் மேகாகாசம் என்பர். 3ஆவது; சலத்தினால் நிறைந்திருக்கின்ற கடத்திற்கு எவ்வள வாகாசம் அவகாசங் கொடுத்திருக்கின்றதோ! அவ்வளவாகாசத்தைக் கடாகாசம் என்பர். 4ஆவது; சலத்தினால் நிறைந்திருக்கின்ற கடத்தில் மேக நட்சத்திரங் களோடு பிரதிபிம்பித்திருக்கின்ற ஆகாசப் பிரதிபிம்பத்தையும், கடாகாசத்தையுஞ் சேர்த்துச் சலாகாசம் என்பர்.*

(118) *தாஷ்டாந்தம்; 1ஆவது பிரமாண்டத்திலுள்ளும் புறம்பும் மஹாகாசம் போலப் பரிபூரணமான யாதொரு சேதனம் உண்டோ! அது பிரஹ்மம் என்று சொல்லப்படும். அப்பிரஹமம் சமீபமன்று; தூரமுமன்று. என்னை?*

யாதொரு வஸ்து தனக்குப் பின்னமாயிருக்குமோ, தேசரூப வுபாதியுடையதாமோ அது தூரம், சமீபம் என்று சொல்வதற்குரித்தாம், பிரஹ்மமானது பின்னம் அன்று, சர்வத்துக்கும் ஆன்மாவாகவுள்ளது, தேசமுதலிய வுபாதிரகிதமானது; ஆகலின் சமீபம், தூரம் என்று சொல்லத்தக்கதன்று. ஆயினும், பிரஹ்மசத்தத்தின் வாச்சியமும் சோபாதிகமாம். என்னை? வியாபக வஸ்துவிற்குப் பிரஹ்ம மென்று பெயர்; அவ்வியாபகத் தன்மை, மற்றொன்று நிரபேட்சிக வியாபகந்தன்மை; யாதொரு வஸ்து ஒன்றை நோக்க வியாபக மாமோ! மற்றொன்றை நோக்க வியாபகமாகாதோ! அதனிடத்துள்ள வியாபகத்தன்மை ஆபேட்சிக வியாபகத்தன்மை. அஃதெங்ஙனெனின்? பிருதுவியாதியை நோக்கமாயை வியாபகமாம்; சேதனத்தை நோக்க வியாபகம் அன்று; ஆகலின், மாயையின் கண் ஆபேட்சிக வியாபகத்தன்மை உண்டு. யாதொரு வஸ்து சர்வத்தையும் நோக்க வியாபகமாமோ! அதன் கண் நிரபேட்சிக வியாபகத்தன்மை சேதனத்தின் கண் உண்டு. என்னை? சேதனத்திற்குச் சமானமாகவாவது சேதனத்தினு மதிகமாகவாவது வேறொரு வியாபகம் இல்லை. சேதனமே சர்வத்தினும் வியாபகமாம். ஆகலின் சேதனத்தின் கண் நிரபேட்சிக வியாபகத்தன்மை உண்டென்க. இவ்விருவகை வியாபகத்தன்மையோடுங் கூடின வஸ்து யாது அது பிரஹ்ம சத்தத்திற்கு வாச்சியமாம்; அவ்விருவகை வியாபகத்தன்மையும் மாயாவிசிஷ்ட சேதனத்தின்கண் உண்டு. என்னை? விசிஷ்டனிடத் துள்ள மாயாபாகத்தில் ஆபேட்சிக வியாபகத்தன்மையும், சேதனபாகத்தில் நிரபேட்சிக வியாபகத் தன்மையும், இருத்தலின் என்க. ஆயினும், மாயா விசிஷ்ட சேதனத்தினிடத்து நிரபேட்சிக வியாபகத்தன்மை கூடாது; என்னை? மாயை சேதனத்தின் ஏகதேசத்தி லிருப்பதாகலானும், அம் மாயா விசிஷ்ட சேதத்தினும் சுத்தசேதனத்தின் வியாபகத் தன்மை அதிகமாகலானும் சுத்தசேதனத்திலேயே நிரபேட்சிக வியாபகத்தன்மை உண்டென்க. அங்ஙனமாயினும், மாயா விசிஷ்டசேதனம் பரமார்த்தமாகச் சுத்தசேதனத்திற்கு வேறாகாமல் சுத்தரூபமாகவே இருக்கின்றது; இவ்வாற்றால், மாயாவிசிஷ்டமே பிரஹ்மசத்தத்திற்கு வாச்சியம்: சுத்தசேதனம் பிரஹ்மசத்தத்திற்கு இலட்சியமாம்.

ஈசுரசத்தம், பிரஹ்மசத்தத்தம் இரண்டிற்கும் சமானாத்தமே தோற்றினும், பிரஹ்ம சத்தத்திற்கு அநேகவிடங்களில் இலட்சியார்த்தமும், ஒரோவிடங்களில் வாச்சியார்த்தமும் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஈசுரசத்தத்திற்கு அநேகவிடங்களில் வாச்சியார்த்தம் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; பிரஹ்மசத்தத்திற்கும், ஈசுரசத்தத்திற்கும் இவ்வளவு பேதமுண்டு. இங்கே இலட்சியார்த்தத்தைக் கொண்டு பிரஹ்மசத்தார்த்தம் பின்னமாக நிரூபிக்கப்பட்டதென்க.

*(119) 2*ஆவது; மாயையின்கண் சேதத்தினது ஆபாசம், மாயைக்கு அதிஷ்டானமாகியசேதனம் இவ்விரண்டையும் ஈசுரனென்பர்; அவ்வீசுரன் மேகாகாசத்திற்குச்சமானன்; அவ்வீசுரன் அந்தரியாமியும், சதாமுத்தனுமாம். இங்ஙனம் கூறிய தற்கேதுவென்னையோவெனின்; மாயையினிடத்துச் சுத்த சத்துவகுணமுண்டு: இரஜோகுண, தமோகுணங்களாற் றாழ்த்தப்பட்ட சத்துவகுணமில்லை; இரஜோகுண, தமோகுணங்களைத் தாழ்த்தித் தான் மேலிட்டிருப்பது யாது அது சுத்த சத்துவகுணமெனப்படும். சுத்தசத்துவகுணத்தினால் ஞானோற்பத்தியாவதால் பிரகாசசுபாவ முடையது அச்சத்துவகுணமாம். இப்படிப்பட்ட சத்துவகுணத்தை யுடைத்தான மாயையினிடத்து யாதொரு சேதனத்தின் ஆபாசமுண்டோ! அதற்குச் சொரூபத்தினிடத்தும், மற்றைப் பதார்த்தங்களினிடத்தும் ஆவரணம் இல்லாமையினால் அவ்வீசுரன் முத்தனும், சர்வஞ்ஞனுமாவன். அதிஷ்டானமாகிய சேதனம் சீவேசுரரிடத்துள்ள பந்தமோட்சபேதரகிதமாய். ஆகாசம்போல ஏகரசமாயிருக்கின்றது. ஆபாசக் கூற்றிற் பந்தமோட்சம் உண்டு. அவை அதிஷ்டானத்தில் ஆபாசனுக்குப் பிராந்தியினாற் பிரதீதியாகின்றன. கேவலம் ஆபாசத்தில் பந்தமோட்சம் உண்டென்பதிலும் பேதமுண்டு: அது யாதொரு ஆபாசத்தில் ஆவரணம் உண்டோ அதனிடத்துப் பந்தமுண்டு. யாதொன்றினிடத்துச் சொரூபத்தின் ஆவரணம் இல்லையோ அது முத்தமாம். ஈசுரனிடத்து ஆவரணமில்லையாகலின், ஈசுரன் சதாமுத்தனாம். சீவனிடத்து ஆவரணமிருத்தலின் அவன் பெத்தனாம். என்னை? யாதொரு அவித்தைக் கூற்றில் சேதனத்தின் ஆபாசம் சீவனென்று சொல்லப்படுகிறதோ

அவ்வவித்தைக்கு ஆவரணம் பண்ணுவது சுபாவமாம். ஆயினும் அவித்தை, அஞ்ஞானம், மாயை என்பன ஒன்றற்கே பரியாயம். அங்ஙனமாயினும் சுத்த சத்துவகுணப் பிரதானத்துவத்தால் மாயையென்றும், மலின சத்துவகுணப் பிரதானத்துவத்தால் அஞ்ஞானமென்றும், அவித்தையென்றுஞ் சொல்லப்படும். இரஜோகுணதமோ குணங்களாற் றாழ்த்தப்பட்ட சத்துவகுணம் மலினசத்துவ குணமாம். தமோகுண, ரஜோகுணங்கள் அதிகரித்திருப்பதால் அவித்தையின்கணுள்ள சீவனுடைய ஆபாசக்கூற்றிற்குத் தன் சொரூபந் தோற்றாமற் போகும்படிக்கு அவ்வவித்தை ஆவரணம்பண்ணுகின்றதால் சீவனிடத்துப் பந்தமுண்டு: ஈசுரனிடத்து அஃதில்லை. அதிஷ்டான சேதனத்தோடுகூட மாயையில் ஆபாசரூபமான ஈசுரன் தற்பதத்திற்கு வாச்சியன். கேவலம் அதிஷ்டானசேதனம் தற்பதத்திற்கு இலட்சியமாம்.

(120) 3ஆவது; புத்தி அல்லது, வியஷ்டி அஞ் ஞானத்திற்கு அதிஷ்டான சேதனங் கூடஸ்தனென்று சொல்லப்படும். எப்பட்சத்தில் புத்தி சகிதசேதனம் சீவனோ! அப்பட்சத்தில் புத்திக்கு அதிஷ்டானங் கூடஸ்தனென்று சொல்லப்படும்; எப்பட்சத்தில் வியஷ்டி அஞ்ஞான சகித சேதனஞ் சீவனென்று சொல்லப்படுமோ அப்பட்சத்தில் வியஷ்டி அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானம் கூடஸ்தனென்று சொல்லப்படும். சித்தாந்தம்:- சீவத்தன்மைக்கு யாதொரு விசேஷணமுண்டோ: அதனதிஷ்டானத்திற்குக் கூடஸ்த னென்று நாமம்: அக்கூடஸ்தன் உற்பத்திரகிதன்; இதற்கபிப்பிராயம். பிரஹ்மத்திற்கு வேறாக எப்படிச் சிதாபாச னுளனாகின்றனனோ அப்படிக் கூடஸ் தன் உளனாகவில்லை. பின்னை யெப்படி உளனெனின்? பிரஹ்மரூபமாகவேயுள்ள இக்கூடஸ்தனே ஆன்ம பதத்திற்கு இலட்சியார்த்தம்; இவனையே பிரத்தியக்கென்றும், நிஜருபமென்றுங் கூறுவர். இவனே சீவசாட்சியாம்.

(121) *4ஆவது; நாநா காம கர்மங்களோடு கூடிய புத்தியின்கண் பிரதிவிம்பிக்கும் சேதனப் பிரதிவிம்பத்தைச் சீவனென்பர். கேவலம் பிரதிவிம்பமாத்திரத்தைச் சீவனென்கிலர். எப்படிக் கடாகாசத்தோடுகூட ஆகாசத்தின் பிரதிவிம்பத்தைச் சலாகாசமென்பரோ! அப்படி விம்பமான*

கூடஸ்தனோடுகூடச் சிதாபாசனைச் சீவனென்பர். இதனால் புத்தியிற் சிதாபாசனும், புத்திக்கதிஷ்டானமான சேதனமும் ஆகிய இரண்டானது நாமம் சீவனாம்; அச்சீவன் துவம்பதத்திற்கு வாச்சியன் அவனிடத்திற் சிதாபாசபாகம் ஒழிந்த கேவலம் கூடஸ்தன் துவம்பதத்திற்கு இலட்சியனாம்; அகம் சப்தத்திற்கு வாச்சியஞ் சீவனாம்; கேவலங் கூடஸ்தன் இலட்சியமாமென்றறிக. (65)

[முன்சொல்லிய நான்கு சைதந்நியங்களுள்ளே, இவை வாச்சியம், இவை இலட்சியமெனக்கூறி வாச்சியத்தின் றாதான்மிய மொழிந்து இலட்சிய மாவாயெனல்.]

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டினுக்கும்
வாச்சியம் லட்சி யந்தான் மலமிலாப் பிரம மான்மா
காய்ச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்றாங் கடைந்தெ டுக்கும்
ஆச்சிய மென்ன வுன்னை யறிந்துநீ பிறிந்து கொள்ளே. (66)

(இ-ள்) *பூச்சிய ஈசன் - (யாவராலும்) பூஜிக்கத்தக்க ஈசுரனும்; சீவன் - (பூஜகனான) சீவனும் -புகழ் பதம் இரண்டினுக்கும் வாச்சியம் - (மஹாவாக்கியத்திற்) சொல்லுந் தற்பதம் துவம்பதம் இரண்டிற்கும் (முறையே) வாச்சியார்த்தமாம்; லட்சியந்தான் - அவற்றிற்கு லட்சியார்த்தமாவன; மலம் இலாப் பிரமம் ஆன்மா - அவித்தியாமலமற்ற பிரஹ்மமுங் கூடஸ்தனுமாம்; காய்ச்சியபாலில் நெய்போல் - காய்ச்சப்பட்ட பாலில் நெய்யானது (கலந்தொன்றாயிருப்பது) போல; கலந்து ஒன்று ஆம் - (அவ்வாச்சிய லட்சியங்கள் அவிவேகத்தாற் கலந்து ஏகமாயிருக்கின்றன; கடைந்து எடுக்கும் ஆச்சியம் என்ன - மத்தினாற் கடைந்தெடுக்கும் நெய்யைப்போல; உன்னை அறிந்து - (விவேகத்தால் இலட்சியார்த்தமான) உன்னையறிந்து; நீ பிறிந்து கொள் - (வாச்சியார்த்தத்தினின்றும்) நீ வேறுபடுதி. எ - று.*

"காய்ச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்றாம்" என்றதற்கு உ - ம், தேவாரம்,

"விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்
முறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியா

னுறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினான்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே”

என வரும்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (66)

(122) [அவிவேகத்தாலுளதாகிய அநான்மாவின் றாதான்மிய புத்தியை யொழிக்குமாறு.]

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடனா னென்னும்
அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகார மன்றோ
வெறியதோர் துருத்தி மூக்கின் விடுவது போலுன் மூக்கால்
எறிபிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம். (67)

(இ–ள்.) *பிறிவது எப்படி என்றக்கால் - (வாச்சியத்தினின்றும் என்னை யறிந்து) வேறுபடுவது எவ்வாறான (விவேகத்தாலா) மென்று கேட்பாயாகில்; பிணம் ஆகும் உடல் நான் என்னும் அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டும் - (சில நாளிற்) பிணமாய்ச் சிதைந்துபோகாநிற்கும் (அந்நமயகோசமான ஸ்தூல) தேகத்தை ஆன்மாவென்று கருதும் பிராந்தியைக் கெடுத்தல் வேண்டும்.- ஐம்பூதவிகாரம் அன்றோ - (அத்தேகம் பஞ்சீகிருத) பஞ்ச மகாபூதங்களின் காரியமாமாகலின்; வெறியது ஓர் துருத்தி - வெறுமையான ஓர் தோற்றுருத்தி; மூக்கின்விடுவது போல் - மூக்கினாற் (காற்றை) விடுவது போல்; உன் மூக்கால் - உனது நாசியால்; எறி பிராணனும் நீ அல்லை - வீசுகின்ற (சடமான) பிராணமயகோசமும் நீ யல்லை; இராசதருண விகாரம் - (அதுஅபஞ்சீகிருதபூதங்களின்) இரஜோகுணகாரியம் (ஆகலான்) எ - று.* (67)

இதுவுமது

கரணமா மனது புத்தி கருத்தாவா மவையான் மாவோ
தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி காரம்
வரமறு துயிலா நந்த மயனையு நானென் னாதே
விரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகார மாமே. (68)

(இ–ள்.) *கரணம் ஆம் மனது - கரணமாகிய மனமும்; கருத்தா ஆம் புத்தி - கருத்தாவாகிய புத்தியும்;*

அவை ஆன்மாவோ - ஆகிய அவையும் நீயா! அல்ல, - தரம் உள இரண்டு கோசம் - (சங்கற்ப ரூபம், நிச்சய ரூபமெனும்) தாரதம்மியமுள்ள அவ்விரண்டு கோசங்களும்; சத்துவகுண விகாரம் - (அபஞ்சீகிருத பூதத்தின்) சத்துவகுண காரியம் (ஆகலின்) வரம் அறு - சிரேஷ்டமற்ற; துயில் ஆநந்தமயனையும் -சுழுத்தியிலுள்ள ஆநந்தமயனையும்; நான் என்னாதே - ஆன்மாவென்று கருதற்க; விரவிய தம அஞ்ஞான விருத்தியின் விகாரம் ஆம் - பொருந்திய தமோரூபமான அஞ்ஞானவிருத்தியின் காரியமா (மாகலின்.) எ - று.

அந்தக்கரணம் ஒன்றைத்தானே மனோமயம், விஞ்ஞானமயமென்னும் இருவகைக் கோசங்களாகக் கூறுமா றெங்ஙனென வரும் ஆசங்கையைப்பற்றிக் கரணபாவத்தினானும், கருத்தா பாவத்தினானும் ஒரே அந்தக் கரணத்தின்கட் பேதமுண்மையின் அங்ஙனங் கூறலாமென்பார், "கரணமா மனது கருத்தாவாம் புத்தி" என்றார்.

(123) [இப்பஞ்சகோசங்கள் மண்ணின் விகாரமான கடம்போலப் பூதாதி விகாரமாகலின் யானல்லவாயின்; இவற்றிற்கு வேறாக யான் எத்தன்மையளாயுளனெனின்? அதற்குக் கூறுகின்றார்.]

சத்தொடு சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சாட்சி யேகம்
நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது வாவ றிந்து
பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்க ளான
குத்திர பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய் (69)

(இ-ள்.) *சத்து சித்து ஆனந்தம் - சச்சிதாநந்தான் மகமாய்; சமம் திரம் சாட்சி ஏகம் - சமமாய், ஸ்திரமாய், சாட்சியாம், ஏகமாய்; நித்தியம் வியாபி ஆன்மா நீ - நித்தியமாய், வியாபகமாய்ப் (பஞ்ச கோசங்களின் [1]புச்சமான) பிரத்தியகான்மாவே நீ; (ஆகலின்) அதுவா அறிந்து -(அத்தன்மையதான) பிரத்தியகான்மாவாகவே (உன்னை) அறிந்து -பொத்து சடம் துக்காதி - அநிருத சட துக்காதி (யான்மகமாய்); பொருந்து பேதங்கள் ஆன*

1 புச்சம் - ஆதாரம்

- பொருந்துகின்ற (முன் சொன்ன ஆன்ம சுபாவத்திற்கு) விபரிதசுபாவங்களையுடைய அநான்ம வர்க்கங்களாகிய - குத்திர பஞ்சகோசக் குகைவிட்டு - வஞ்சகத்தையுடைய பஞ்ச கோசங்களாகியருகைகளில் (ஆன்மத்துவப் பிராந்தியை) ஒழித்து; வெளியில் ஆவாய் - வெதிரித்தனாவாய். எ - று.

ஒடு - எண்ணிடைச்சொல் ஆதிசத்தத்தால் விஷமம், அஸ்திரம், சாஷியம், அநேகம், அநித்தியம், வியாப்பியம் என்பனவுங் கொள்க. சாக்கிராதி அவத்தைகளுள்ளே ஒரவத்தையிலாவது அபாவமாகாமற் சர்வாவத்தைகளிலுஞ் சாட்சியாயிருப்பதால் ஆன்மா சத்து, அந்நமயாதி கோசங்கள் ஒரவத்தையில் பாவமாய்க் காணப்பட்டு, மற்றோரவத்தையில் காணப்படாமையின் அசத்து, கோசங்களின் பாவாபாவங்களை ஆன்மா சர்வாவத்தைகளிலுமிருந்து அறிதலிற் சித்து. அவை அறியப்படுதலிற் சடம். கோசங்கள் வெறுப்பாய்க் கைவிடப்படுதலின் துக்கம். ஆன்மா பரமப்பிரேமாஸ்பதமாய்க் கைவிடப்படாமையின் ஆநந்தம். கோசங்கள் தாரதம்மியமாயிருத்தலின் விஷமம். ஆன்மா கோசங்களிற் சத்தாகாரமாய்த் தாரதம்மியமற இருத்தலிற் சமம். கோசங்கள் ஒரவத்தையிலிருந்து மற்றோரவத்தையிலிராமல் நழுவிப்போதலின் ஸ்திரம். ஆன்மா சர்வாவத்தைகளிலும் நழுவாதிருத்தலின் அஸ்திரம். கோசங்கள் சண்டைசெய்பவர்போலத்தத்தந் தொழில்களிற் பிரவிர்த்திப் பனவாயறியப்படுதலிற்சாட்சியம். சண்டையைக் காணுதல் செய்பவர் போல் ஆன்மா உதாசீனமாய் அவற்றைத் தோற்றுவிப்பது மாத்திரமாயிருத்தலின் சாட்சி. கோசங்கள் சுவகதாதிபேத முடைமையின் அநேகம். ஆன்மா சுவகதாதி பேதரகிதமாதலின் ஏகம். கோசங்கள் அவத்தைகளிற்றோன்றியழிவதால் அநித்தியம். ஆன்மா அங்ஙனமின்றிச் சதோதிதமாகலின் நித்தியம். கோசங்கள் தேசகாலாதிபரிச்சேதமுடைமையின் வியாப்பியம். ஆன்மா தேசகாலாதிபரிச்சேதசூனியமாகலின் வியாபி என்றறிக. இங்கே சச்சிதாநந்தாதிப் பிரஹ்மலட்சணங்களை ஆன்மாவுக்குக் கூறினமையின் ஆன்மாவே பிரஹ்மமென்பது பெற்றாம்: அங்ஙனம் அன்று, ஆன்மாவுக்குப்பிரஹ்மம் அந்நியமாம் எனின்; கடாதிகள்போலப் பிரஹ்மம் அநான்மாவாம்: பிரஹ்மத்தை அநான்மா வென்கை சுருதி

ஸ்மிருதிபுராணங்கட்கு விரோதமாம்: ஆகலின், ஆன்மாவே பிரஹ்மமென யூகிக்க. அநான்மாவான பஞ்சகோசங்களும் ஆன்மாவாகத் தோன்றுதலின், "குத்திர பஞ்சகோசம்" என்றார். "பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியிலாவாய்" என்றது, குகைக்குள்ளிருக்கும் ஆன்மாவையறிந்தால் முத்தியுண்டென்னுந் தைத்திரீயசுருதியைக் குறிப்பித்ததாம். "சத்தோடு சித்தாநந்தம்" என்றதற்கும், "பொத்தொடுசடந்துக்காதி" என்றதற்கும், உ - ம், வாசிட்டம்,

"மூகமாய்ச் சடமாய்ச் சுகாசுகங் களிலே மூழ்கியோர் பயனற வருந்தும், தேகமார் நீயா ரகோவகோ வீதோர் சித்திரமிருந்தவா காணா, யேகமாய் மெய்யா யிலங்கிய பிரம மெங்குமாயிருக்கவுந் தோன்றா, சோகமாய்ப் பொய்யாய் விளங்குறாமாயை தோன்றுறா திருக்கவுந் தோன்றும்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியிலாவாய்" என்றதற்கு, உ - ம், பிரமகீதை,

"யாதொன் றெலும்பு நரம்புமுத லிந்த வுடம்ப தன்னமய, னோது பிராண மயனத்துக் குள்ளாய் வேறா யேயொளிரு, மோது பிராண மயற்கயலா யுள்ளா யொளிரு மனோமயனந், நீதி யுறவிஞ் ஞானமய னவனுக் குள்ளாய் நிகழுமால்"; எ - ம்,

"அன்னியமாய் விஞ்ஞான மயனுக் குள்ளா மாநந்த மயனன்ன மயன்ற னுள்ளாய், மன்னியவப் பிராணமய னாலேபூர்ணன் மனோமயனாற் பூரணன்ம னோமய யன்றா, னன்னவகை விஞ்ஞான மயனாற் பூர்ண னாநந்த மயனாலே யவன்றான் பூர்ணன், றன்னிகரற் றனைத்தினுக்கு முள்ளாய் வேறாந் தற்பரத்தாற் பூர்ணனது தானே பூர்ணம்" எ - ம்,

"சச்சி தாநந்த மாகியொன் றாம்பரப் பிரமம், புச்ச மென்றுரைத் திடப்படு மிரதமப் பொருளே, யிச்ச தாநந்த மெய்தியயாவெனவ் விடத்துந், துச்ச வாக்கையின் றுயரறுத் தவன் சுகம் பெறுமால்"; எ - ம் வரும்

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (69)

[குருவருளின்படி பஞ்சகோசங்களை நேதித்து அவற்றின் அபாவத்தைக் கண்டு இதுவோ யானெனச் சீடன் கலங்கிவினாதல்.]

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்ற பொழுது பாழே
விஞ்சிய ததுவல் லாமல் வேறொன்றுந் தெரியக் காணேன்
அஞ்சன விருளை யோநா னகமென வநுப விப்பேன்
வஞ்சமில் குருவே யென்ற மகன்மதி தெளியச் சொல்வார்.
(70)

(இ–ள்.) *பஞ்சகோசமும் விட்டு - அந்நமய முதலியவைந்து கோசங்களையும், (சுவாமிக ளுபதேசித்த யூகத்தால்) நேதித்து; அப்பால் - மேல்; பார்க்கின்ற பொழுது; பாழேவிஞ்சியது - சூனியமே சேஷித்தது; அது அல்லாமல் - அச்சூனியத்தையன்றி; வேறு ஒன்றும் - வேறேயொரு பொருளும்; தெரியக்காணேன் - தோன்றக் கண்டிலேன்; (ஆகலின்) அஞ்சன இருளையோ - கரிய (வந்தகாரம் போலுஞ்) சூனியத்தையோ; நான் - யான் அகம் என - அகம் (பிரஹ்ம) இல் குருவே என்ற - கபட வர்ஜிதரான குருவே யென்று வினாவிய; மகன் மதி தெளியச் சொல்வார் - சீடன் புத்தி தெளியும்படிக்கு உபதேசிப்பார். எ - று.*

பஞ்சகோசங்களை நேதித்த விடத்து அவற்றின் அபாவத்தைக் கண்டு இதனை யானெனப் பாவிக்கில் யான் சூனியமாய் விடுவேனல்லவா! இதுவா புருஷார்த்த மென்பான், "அஞ்சன விருளை யோநா னகமென வநுப விப்பேன்" என்றும், தமது பசியைத் தணித்தற்கு வேறோர் சுதியின்மையின் அறங் காட்டுபவர்போல் உலகிலுள்ளோர் பொருளை உபாயத்தாற் கவர்ந்து உபாயமல்லாத யாதேனுமொன்றைக் காதினுள்ளே ஊதிவிடா நிற்கும் வஞ்சகர் போலாது, பொருளிச்சையின்மையானும், கருணையே திருவுருவானமையானும் தம்மை யடைந்தோர் கடைத்தேறும்படிக்குச் சுருதி சம்மதமான வுபாயத்தை அருளா நிற்கும் ஆசாரியரே என்பான், "வஞ்சமில் குருவே" என்றுங்கூறினான்.

"பாழே விஞ்சியது" *என்பதற்கு, உ - ம், விவேகசூடாமணி,*

"என்னவா சானை நோக்கி யேதமில் சீடன் சொல்வான்
சொன்னவிப் பஞ்ச கோசஞ் சுத்தமா மித்தை யென்றே
யுன்னிநா னூகத் தாலே யொதுக்கிய பின்ன ரையா
மன்னுசூ னியமே யன்றி மற்றேது மிங்குக் காணேன்."

என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(70)*

[சூன்யத்தை யநுபவியாநின்ற அநுபவரூபனான நீ சூன்யத்தின் வேறெனத் தசமதிருஷ்டாந்த முகத்தாற் கூறுகின்றார்.]

முன்புக றசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி
ஒன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனாந் தனைக்கா ணாத
பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழவனோ பாராய்
அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே. (71)

(இ-ள்.) *முன் புகல் தசமன் - முன்சொன்ன தசமனானவன்; புத்தி மோகத்தால் - புத்தியின்கணுள்ள வஞ்ஞானத்தினால்; எண்ணி எண்ணி - அடிக்கடி யெண்ணி; ஒன்பது பேரைக் கண்ட - நவபுருடரைக் கண்ட; ஒருவன் ஆம் தனை - தசமபுருடனான தன்னை; காணாத பின்பு - (தசமனாகக்) காணாத விடத்து; அவன் இடையில் கண்ட - அவனிடத்தவனாற் காணப்பட்ட; பெரிய பாழ் - பெருஞ் சூனியம்; அவனோ - அவனாவனோ!; பாராய் - (இதனை யூகித்துப்) பார்; அன்பு உள மகனே - குருவிடத்துஞ் சாஸ்திரத்தினிடத்துஞ்) சிரத்தையுள்ள மைந்தா - காண்பது அடங்கலும் - (உன்னாற்) காணப்படுகிற சூனியம் (நீயல்லை) சூனிய முதலிய திரிசியங்கண் முழுவதும்; காண்பான் நீயே - காண்பவனான (சிதாநந்தசன்மயனே) நீ. எ - று.*

"அன்புள" என்னும் விசேஷம், அநுபவத்தில் விசுவாசந் தவிர்தல் உசிதமன்று என்னுங் குறிப்பு. "மகனே" என்னும் விளி, புத்திரனைப் பிதா வஞ்சிப்பது உலகிற் காணப்படாமையின், உன்னை வஞ்சிக்கும் பொருட்டு இப்படி உதேசித்ததன்று: சுருதி சம்மதமும், மகான்க ளநுபவமுமாம் இவ்வுபதேசம் என்னுஞ் சூசனை, காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே" எ-கு உ - ம், விவேகசூடாமணி, -

"விரிவகங் கார மாதி விகாரமற் றதன பாவ
மிருமையா மிவற்றை யெல்லா மிங்கியா துணரு மியாதை
யொருபொரு ளுணரா தந்த வுணர்வுரு வான சாட்சிப்
பொருளினை மிகவு நுண்மைப் புந்தியா துணர்தி மைந்தா" (71)

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

[முன்னே "காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே" என்று சாமான்யமாக வுபதேசித்ததை, விசேஷித்துச் சபதபூர்வகமாக வற்புறுத்துகின்றார்.]

தூலசூட் சுமவஞ் ஞானந் தோன்றுமூன் றவத்தை தாமும்
காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள்
போலவே வந்து வந்து போனவெத் தனையென் பேனான்
ஆலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே. (72)

(இ–ள்.) *தூல சூட்சும அஞ்ஞானம் - ஸ்தூல தேகம், சூட்சும தேகம், காரணதேகமாகிய மூவகைத் தேகங்களும்; தோன்றும் மூன்று அவத்தைதாமும் - (அம்மூவகைத் தேகங்களைப் பற்றித்) தோன்றாநிற்குஞ் சாக்கிரம், சொப்பனம். சுழுத்தி என்னும் மூவகை அவஸ்தைகளும் - காலம் ஓர் மூன்றும் - (பூத, பவிஷிய, வர்த்தமானம் என்னும்) முக்காலங்களும், சன்மக்கடல் - ஜநநமாகிய கடலின் கண்ணே, எழும்கல்லோலங்கள் போலவே - எழு(ந்தழியு) மலைகள்போலவே; வந்து வந்து போன - உதித்துதித்து அழிந்தனவற்றை; நான் எத்தனை என்பேன் - யான் எவ்வளவென்று (வரையறுத்துக்) கூறுவேன்; ஆல் அமர் கடவுள் ஆணை - கல்லாலின் நீழலின்கண்ணே யெழுந்தருளிச் சனகாதியர்க்கு ஞானோபதேஞ் செய்தருளிய ஆதி குருவாகிய தஷிணாமூர்த்தியின் மேற்சத்தியம்; அவைக்கு எலாம் நீயே சாட்சி - அவையனைத்திற்கும் நீயே சாட்சியாம்; எ - று.*

ஜன்மப் பிரதீதி யநந்தரம் யாவும் பிரதீதியாதலின் "சன்மக்கடலில் வந்து வந்து" என்றும், ஜநநத்திற்களவின்மையின், "கடல்" என்றும், அவை அநிர்வசனீயமா யுதித்தொடுங்குதலின், "கல்லோலங்கள் போல" என்றும், இங்ஙனம் உதித்தொடுங்கா நிற்பவற்றிற்கு அளவின்மையின், "எத்தனை யென்பேனான்" என்றும்,

அவை தினந்தோறும், மாதந்தோறும், வருடந்தோறும், யுகந்தோறும், கற்பந்தோறும் அறிந்து கொண்டிருத்தலால், "அவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே" என்றும், சுருதி, யுத்தி, அநுபவசித்தமான இதனைச் சந்தேகமின்றித் துணிதி என்பார், "ஆலமர் கடவு ளாணை" என்றும் கூறினார். "அவைக் கெலாஞ் சாட்சி நீயே" என்பதற்கு, உ-ம், பஞ்சதசி,

"ஒலியொடூ றாதியு மோதும் வேத்திய
மலிதரு நனவிடை வடிவின் வேறதா
நலிவுசெய் யவற்றின்வே றாகு ஞானந்தான்
பொலிதலி னேகமாய் வேறு பூணுமோ." எ-ம்

"இன்னதாங் கனவினு மீண்டு வேத்திய
மன்னுறா நனவிடை மன்னி நின்றிடு
மன்னதாற் பேதமா மவற்றின் வேதனம்
பின்னமன் றேகமாய்ப் பிறங்கும் பெற்றியால்." எ-ம்

"துயின்றெழுந் தோனுக்குச் சுழுத்தி காலையி
லியைந்திடுந் தமவறி வெண்ண மாமதூஉம்
பயன்றரு மநுபவம் பற்றி வந்ததா
லயர்தரு தமமப்போ தறியப் பட்டதே." எ-ம்.

"அறிவது விடயத்தி னயல்மற் றன்றுகாண்
பிறவறி வினிற்கனாப் பிறங்கு போதம்போன்
முறையிதி னறிவுமுப் புரத்து மேகமிந்
நெறிபிற ழாதயற் றினத்து நிற்குமால்." எ-ம்

"பேதமாய்ச் சென்றதும் பின்னர்ச் சார்வதா
மாதமாண் டுகமொடு மருவு கற்பத்துஞ்
சாதலும் பிறந்தலுந் தணந்த ஞானமொன்
றாதலி னிதுசுய மாகுஞ் சோதியே." எ-ம்

வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (72)

[சூன்யமுதலிய சர்வத்தையு மறியும் பிரகாசரூபமான என்னைவேறே யாதொரு பிரகாச சாதனங்கொண் டறியலா மென்னுஞ்சீடனா சங்கையைப்பற்றி, ஆன்மா சொப்பிரகாசன் என்னுஞ் சுருதி யுத்தி அநுபவங்களான் அங்ஙனங் கூடாதென்று கூறுகின்றார்.]

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று
சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ
பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்ப்பதுந் தனைக்கொண்டேதான்
அல்லாமற் பதினொன் றானு மவனிடத் துண்டோ பாராய் (73)

(இ–ள்.) *எல்லாம் கண்டு அறியும் என்னை - (சூன்ய முதலிய) சர்வத்தையுஞ் சாட்சியா யறியு மென்னை; ஏது கொண்டு அறிவேன் என்று - யாதொரு பிரகாசாந்தரங் கொண்டு அறிவேனென்று; சொல்லாதே - சொல்லற்க; சுயம் சோதி ஆம் சுடருக்கு - சுயம்பிரகாசமாகிய அறிவுக்கு; சுடர் வேறு உண்டோ - பிரகாசாந்தரமேது; பல்லார் முன் - நவபுருடரின் முன்னே; தசமன் - பதின்மன்; தன்னைப் பார்ப்பதும் - தன்னைத் (தசமனென்) றறிவதும்; தனைக் கொண்டே தான் அல்லாமல் - தன்னாலேயேயன்றி; பதின்ஒன்றானும் - (தனக்குவேறே) பதினொன்றாமவனும்; அவன் இடத்து உண்டோ பாராய் - அத்தசமனிடத்துண்டா (நீ யூகித்துப்) பார். எ - று.*

[நியாயவைசேஷிகர் கொள்கைப்படிக்கு அநுவியவசாய ஞானத்தால் ஞானம் பிரகாசிக்கிறதென் றொப்பிற்படு மிழுக்கென்னையோவெனின்: - அதற்கு விடை கூறுகின்றார்.]

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே றுண்டெடன் றெண்ணும்
அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க் கனவஸ்தை பலமாய்த் தீரும்
அறிபடும் பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை
அறிபொருளாகு முன்னை யநுபவித் தறிவாய் நீயே. (74)

(இ–ள்.) *அறிவுக்கும் அறிவு செய்யும் - (கடாதி) ஞானத்திற்கும் (பிரகாசரூபமான) அறிவைத்தரும்; அறிவு வேறு - பிரகாசாந்தரம்; உண்டு என்று எண்ணும் - உண்டென்று கருதாநிற்கும்; அறிவு அற்ற; (ஆன்மா சொப்பிரகாச மென்னும்) ஞான மில்லாத; குதர்க்க மூடர்க்கு - அவிவேக மூலமான பிரலாபத்தையுடைய நியாய வைசேஷிகர்க்கு; அநவஸ்தை பலமாய்த் தீரும் - அநவஸ்தாதோஷம் பிரயோஜனமாய் முடியும்; அற்றேல், ஆன்மா அஞ்ஞாதவஸ்து வென்றாமோ வெனின்?; [1]அறிபடும்*

1 அறிபடும் பொருள் - வியாகிருத ரூபமான வஸ்து.

பொருள் நீ அல்ல - ஞாதவஸ்துவாக நீ (எப்படி) யல்லை (யோ வப்படி) [1]அறிபடாப் பொருள் நீ அல்லை - அஞ்ஞாதவஸ்துவும் நீயல்லை; பின்னை யான் எத்தன்மைய னெனின்; அறிபொருள் ஆகும் - (ஞாதவஞ்ஞாத மாகிய சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் பிரகாசாந்தரவபேட்சையின்றி அறியாநின்ற அநுபவரூபமான) சொப்பிரகாச வஸ்துவே நீயாம்; இத்தன்மையனான வென்னை யான் எப்படி யறிவ தெனின்; உன்னை அநுபவித்து நீயே அறிவாய் - (அப்படிச் சொப்பிரகாச சொரூபனான) வுன்னைப் (பிரமாணதர்க்கங்களைவிட்டுக் கர்த்திரு கர்மபாவங் கழன்ற) அநுவபத்திருந்து நீயே சாட்சாத்கரிப்பாய். எ - று.

(124) கடாதிகளின் ஞானத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசியா நிற்கும்; கடாதிகள் பிரகாசமாயினும், கடாதிகளின் ஞானமும் ஞானத்தின் ஆசிரயமான ஆன்மாவும் பிரகாசமாகா. எப்போது அநுவியவசாய ஞானமுண்டாமோ! அப்போது கடாதிவிஷயங்களோடும், ஆன்மாவோடும் கடாதி ஞானங்கள் பிரகாசியாநிற்கும். ஆயினும், அநுவியவசாய ஞானத்தால் வியவசாயத்தின் திரிபுடி பிரகாசியா நிற்கும்; அநுவியவசாயாம் பிரகாசிக்கமாட்டாது. எப்போது அநுவியவசாயகோசர அநுவியவசாயமுண்டாமோ! அப்போது பிரதம அநுவியவசாயம் பிரகாசியாநிற்கும்: துதீய அநுவியவசாயம் அப்பிரகாசிதமாகவேயிருக்கும்: பிரதம அநுவியவசாயமோ, வியவசாய கோசரமாம்; அநுவியவசாயகோசரம் துதீய அநுவியவசாயமாம்; கடஞானத்தை யான் கண்டேன் என்பது துதீய அநுவியவசாயத்தின் சொரூபமாம்; துதீய அநுவியவசாயத்தின் வியவகாரம் இஷ்டமாயின், கடஞானத்தின் ஞானத்தை யான் கண்டேனென்று திருதீய அநுவியவசாய முண்டாகா நிற்கும். ஆயினும், நியாயமதத்தில் கடஞானத்தாற் கடத்தின் பிரகாசமுண்டாகிக் கடத்தின் வியவகாரஞ் சித்திக்கும்; கடவியவகாரத்தில் கடஞானப்பிரகாசம் வேண்டுவதில்லை: கடஞான வியவகாரம் இஷ்டமாயின், அப்போது அநுவியவசாயத்தால் கடஞானம் பிரகாசமாய்க் கடஞான வியவகாரமுளதாம்: அதற்கு அநுவியவசாயப் பிரகாசம் வேண்டுவதில்லை ஆதலால், எதனுடைய வியவகாரம்

1 அறிபடாப் பொருள் - வியாகிருதரூபமான ஜகத்திற்குப் பீஜ ரூபமாகிய அவ்வியாகிருத வஸ்து.

இஷ்டமாமோ, அதனுடைய ஞானத்தினபேட்சையுண்டு. விஷயத்தின் பிரகாசகமான யாதொரு ஞானமுண்டோ! அது பிரகாசித மாகுக அல்லது அப்பிரகாசித மாகுக அதனது பிரகாசத்தால் உபயோகமில்லை. பிரகாசிதமான ஞானத்தினாலேயே விஷயம் பிரகாசமா மென்னின்:- நியாய மதத்தில் அநவஸ்தா தோஷமாம். என்னை? எந்த ஞானத்தால் விஷயம் பிரகாசமாமோ! அந்த ஞானம்சொப்பிரகாசமாக நியாய மதத்தில் ஒப்பவில்லை; அதனது பிரகாசகமான ஞானாந்தரமுண்டாமேல், அப்போது ஞானத்தால் விஷயம் பிரகாசமாம்; அப்பிரதம ஞானத்தின் பிரகாசகமான ஞானாந்தரத்திற்கு அந்நிய ஞானம் வேண்டும்: திருதீயத்தின் பிரகாசமாகச் சதுர்த்த ஞானம் வேண்டும்; இவ்வாற்றால், அநவஸ்தா தோஷமாம். பரஸ்பரசாபேட்சப் பிரகாச மொப்பினால், அந்நியோந்நியாசிரய தோஷமும் சக்கிரிகா தோஷமுமாம்: இதனால், விஷயத்தின் பிரகாசத்தில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தை யபேட்சிக்கவில்லை, பின்னையோ வெனின்; தனது வியவகாரத்திற் பிரகாசத்தை யபேட்சிக்கின்றது. எங்கே கடமுதலிய விஷயவயவகாரம் இஷ்டமாமோ! அங்கே கடத்தின் பிரகாச நிமித்தம் கடஞான வபேட்சையுண்டு. அப்பிரகாச ஞானத்தினாலேயே கடவியவகாரமுள தாம்; அஃதெதுபோல வெனின்:- கடஞான முண்டாகாதபோதும். சுலதாரணாதிப் பிரயோஜன சித்தியைக் கடம் செய்யாநிற்பதால் தனது காரியத்தில் பிரகாசத்தினபேட்சை யெப்படிச் செய்யவில்லையோ! அப்படி ஞானத்தின் காரியம் விஷயப் பிரகாசமாதலால் அவ்விஷயப் பிரகாசரூபமாகிய காரியத்தில் ஞானம் தனது பிரகாசனத்தி னபேட்சை செய்யவில்லை. கடம்போலத் தனது வியவகாரத்திற் பிரகாசத்தின் பொருட்டு ஞானம் ஞானத்தின் னபேட்சை செய்கிறது. எந்த ஞானத்தின் வியவகாரம் இஷ்டமாமோ, அந்த ஞானத்தின் ஞானம் உண்டாகாநிற்கும்: ஞானஞானத்தின் பிரகாசர பேட்சையில்லை. இச்சையின் விஷயத்தை இஷ்டமென்பர்; இதனால் நியாயமதத்தில் அநவஸ்தாதோஷங் கூறினர்.[1]

(125) *நியாயமதத்தில் யாதொரு ஞானமும் சொப்பிரகாசமாக ஒப்பவில்லை: அநவியவசாய ஞானத்தால்*

1 இதன் விரிவை இந்நூலிறுதியிற் காண்க.

ஞானம் பிரகாசியாநிற்கு மென்னும் அவர் வார்த்தை அசங்கதமாம். என்னை? ஞானம் அப்பிரகாச சுபாவமாயின், அதன் சம்பந்தத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசமாகா: கடாதிகளைப் பிரகாசிப்பிப்பதில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தி னபேட்சை செய்யவில்லை. எப்படிக் கடாதிகள் அஞ்ஞாதமாயினும் தமது காரியஞ்செய்கின்றனவோ அப்படி ஞானமும் அஞ்ஞாதமாயினும் விஷயத்தின் பிரகாச ரூபமான தனது காரியஞ் செய்யாநிற்கு மென்று கூறுவர்: அது கூடாது, என்னை? பௌதிக ஜோதிகள் முழுவதும் தாம் பிரகாச ரூபமாயிருந்தே அந்நியங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றன; பிரகாச ஹீனமான ஜோதிகளால் ஒன்றாவது பிரகாசிப்பது காணப்படவில்லை. பிரகாசஹீனம் சம்பந்திகளைப் பிரகாசஞ் செய்யுமாயின், சுவர்ணத்திலுள்ள ஜோதிர்ப்பாகத்தினாலும் சுவர்ண சம்பந்திகளான கடாதிகள் பிரகாசித்தல் வேண்டும்: அஃதின்மையின் சொரூபப்பிரகாசத்தாற் பிரகாசமுடைய ஞானத்தின் சம்பந்தத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசிக்கின்றவென் றொப்பவேண்டும்; ஆகலின் ஞானம் பிரகாச சுபாவமாம்: கேவலம் திருஷ்டாந்தபலத்தால் ஞானத்திற்குச் சொப்பிரகாசத்தன்மை யொப்பின தன்று. அநுபவத்தானும் சொப்பிரகாசத்தன்மை சித்தமாம். எங்கே அறிதற்கரியதாயிருந்த அஞ்ஞாதபதார்த்தின் ஞானம் ஒருவனுக்குண்டாய் அறியத்தக்கதறிந்தாயிற்று, இனியறியச்சேஷமில்லையென்று சந்தோஷத்தாலிங்ஙனஞ் சொல்வனோ! அங்கே அவனுக்கு அந்நிய புருஷன் இந்த ஞானம் அறியச் சேஷமிருக்கின்றதென்று சொல்லில், அதைக்கேட்டு அவன் நகையாநிற்பன்: ஆதலால் ஞானத்தின் பிரகாசத்தன்மையின் அநுபவஞ் சித்தமாயிருக்கிறது; அன்றியும், கடஞானம் அறியப்பட்டதா? இல்லையா என்னும் இப்படிப்பட்ட வாக்கியம் வசனிப்பவனைப் புத்தியின்மையனென்பர். இதனால் ஒருகாலும் ஞானத்தின்கண் அஞ்ஞாததையில்லை; அஞ்ஞாததையின்மையின் ஞானகோசர அநுவியவசாய முளதாகு மென்னல் அசங்கதமாம். யாவனொரு புருஷனுக்காவது எனக்குக் கடஞானமுண்டாயிற்றா? அல்லது இல்லையா? என்றிப்படிப்பட்ட சந்தேகமுண்டாகவில்லை: கடஞானம் அஞ்ஞாதமாமேல், ஒருகால் சந்தேகமுண்டாதல் வேண்டும்; ஆதலால் ஞானம் அஞ்ஞாதமாகாது.

ஞானத்தின் பிரகாசகமான அநுவியவசாய முண்டாமென்கை அசங்கதமாம்: ஞானகோசரஞான முண்டாகாவிடில் இது கடமென்றும், கடத்தை நானறிந்தேனென்றும் இவ்வாறு ஞானத்தில் விலட்சணத்தன்மை தோன்ற வேண்டுவதில்லை. என்னை? நியாயமதத்தில் பிரதமஞானத்திற்கு விஷயம் கடம். துதீய ஞானத்திற்கு விஷயம் கடஞானமாம்; ஆகலின் விஷயபேதத்தால் ஞானங்களின் விலட்சணத்தன்மைசம்பவிக்கலாம். சொப்பிரகாச ஞான வாதியின் மதத்தில் ஞான விஷயமாக ஞானமுளதாவதில்லை: இரண்டு ஞானங்களின் விஷயம் ஒர் கடமாகலின், விஷயபேதத்தினபாவத்தால் விலட்சணஞான முண்டாகவேண்டுவதில்லையென்று சங்கில்லை? அது பொருந்தாது. ஒரே கடத்தில் ஒருகால் இது கடமென்னும்ஞானமுண்டாகின்றது: ஒரு கால் அநித்தியங்கடமென்னும் ஞானமுண்டாகின்றது: அங்கே விஷயபேதமின்றி விலட்சணஞான முண்டாகின்றது. ஆயினும் பிரதமஞானத்திற்கடத்தின் அநித்தியத்தன்மை தோற்றாமல் துதீய ஞானத்தில் அதன் அநித்தியத்தன்மை எப்படித் தோற்றிற்றோ! அப்படி இது கடமென்னும் ஞானத்தில் கடத்தில் ஞாததை தோற்றாமல் கடத்தை நான் கண்டேனென்னும் ஞானத்தில் கடத்தின்ஞாததை தோற்றுகின்றது. ஞான ஜந்நிய பிரகடத்தன்மையைஞாததையென்பர். துதீய ஞானத்தின் விஷயம் கடத்திலுள்ள ஞாததையாம்: கடஞான மன்று. இதனால் கடஞானத்தின் பின்னர் ஒருகால் கடத்தை நான் கண்டேனென்னும் ஞானமுண்டாகின்றது: ஒருகால் அறியப்பட்டது கடமென்னும் பிரத்தியட்ச முண்டாகின்றது; அறியப்பட்டது கடமென்னும் பிரத்தியட்சத்தின் விஷயமும் கடத்தின் ஞாததையாம்: இது பட்டர்க்கும் சம்மதமாம்; அன்றியும் அநுபவாநுசாரியுமாம்: என்னை? எப்படி அநித்தியம் கடமென்று சொல்லுவதால் அநித்திய பதார்த்தத்தின் விசேஷணமான அநித்தியத்வத்தின் பிரதீதியானது கடத்தில் சர்வர்க்குஞ் சம்மதமோ அப்படி அறியப்பட்டது கடமென்று சொல்லுவதால் ஞாத பதார்த்தத்தின் விசேஷணமான ஞாதத்வத்தின் பிரதீதி கடத்தின் கண்ணே சர்வாநுபவ சித்தமாம்: அறிப்பட்டது கடமென்னும் ஞானத்தின வசரத்திற் கடத்தை நான் கண்டேனென்னும் ஞானமுண்டாகின்றது. ஆதலால்

கடத்தை நான் கண்டேனென்னும் ஞானமும் கடத்தின் ஞாததையை விஷயம் பண்ணுகின்றது. இவ்வாற்றால் ஞானகோசர ஞானம் ஒப்பாவிடினும், இதுகடம் கடத்தை நான் கண்டேனென்னுந்தன்மையினால் விலட்சணமாகிய ஞானங் கூடும்: ஆதலால் அநுவியவசாய ஞானத்தின் விஷயம் ஞானமாமென்னும் நையாயிகமதம் அசங்கதமாம் என்க.

(126) அப்படியே முராரிமிசிரருடைய மதமும், இந்தப்பிரசங்கத்தில் நையாயிகமத துல்லியமா மாகலின் அதுவும் அசங்கதமாம்: முராரிமிசிரருடைய மதத்தில் ஞானப்பிரகாசகமான அநுவியவசாயத்தினாலேயே பிரமாத்வம் பிரகாசியாநிற்குமென்னு மிவ்வளவு நியாயமதத்தினும் விசேஷமாயினும் இந்த விசேஷம் [1]அகிஞ் சித்கரமாம். என்னை? அப்பிரங்பச சுபாவமான ஞானத்தின் பிரகாசமானது அநுவியவசாயத்தாலுண்டாமென்னும் இக்கூற்றில் நியாயமதத்திற் கொப்பாம் ஆகலின், அசங்கதமாம்.

(127) அப்படியே பட்டருடைய மதத்தில் அநுமிதியினால் ஞானம் பரோட்சமாகப் பிரகாசியாநிற்கு மென்னல் நியாயத்தினும் அசங்கதமாம். என்னை? அவருடைய மதத்திலும் ஞானத்தின் பிரகாசகமான அநுமிதியினால் பிரமாத்வம் பிரகாசியாநிற்கு மென்னும் இத்துணைக்கூறும் நியாயத்தினும் விலட்சணமாம்; சித்தாந்தத்திற் கநுகூலமுமாம். அப்படியாயினும் கடாதி விஷயங்களை அபரோட்சத் தன்மையவாகப்பண்ணுவதான பிரத்தியட்ச ஞானத்தை அநுமிதிரூபப் பரோட்சப் பிரகாசமாமென்னல் நகைக்கிடமாம்.

(128) அப்படியே பிரபாகரருடைய மதத்திலும், கடஞான முதலியவை தமது பிரகாசத்தில் அநுவியவசாயத்தை யபேட்சிக்கவில்லை என்னும் இத்துணைக்கூறு சித்தாந்தத்திற் கநுகூலமாம். பிரமாத்வத்தைக் கவர்வதில் ஞானத்தைக் கவருஞ் சாமக்கிரியினும், அந்நியத்தையபேட்சிக்க வில்லையென்னுங்கூற்றிலும் சித்தாந்தத்திற் கநுகூலமாம். அங்ஙனமாயினும் பிரபாகரமதமும், சிரத்தா

1 அகிஞ்சித்கரம் - நிஷ்பிரயோஜனம்

யோக்கியமன்று. என்னை? சகலஞானங்களும் சொப்பிரகாசம்: திரிபுடிவிஷயகம். கேவலம் விஷயகோசரமாக ஓர் ஞானமும் உண்டாகின்றதில்லை: சகலஞானங்களும் கடத்தை நான் கண்டேனென்னும் ரீதியினால் திரிபுடிகோசரமாகவுண்டாகின்றன. இதுகடம் என்றிவ்வாறு கேவலம்விஷயகோசரஞானம் அப்பிரசித்தமாம். கடத்தோடு இந்திரியத்துக்குச் சம்பந்தமுண்டாகில் கடஞானமுண்டாம்' அத கடத்தையும், தனது சொரூபத்தையும், அப்படியே தனது ஆசிரயமான ஆன்மாவையும் விஷயம் பண்ணுகின்றது. அப்படிக் கடஞானமே தனது தர்மமான பிரமாத்வத்தையும் விஷயம் பண்ணுகின்றது; இத்தன்மையினாற் கடஞானம் தனது பிரகாசத்தில் அந்நியத்தையபேட்சிக்கவில்லையென்னும் இத்துணைக் கூறும் நன்றாம்: ஆயினும் தனது பிரகாசம் தான் செய்கின்ற தென்னும் இது விருத்தமாம். ஓர் கிரியைக்கு யாது கர்த்தாவாமோ, அது கர்மமாகாது. இதனால் பிரகாசத்தின் கர்த்தாவுந் தான் பிரகாசத்தின் கர்மமுந் தானேயென்று சொல்லுதலும் விருத்தமாம். சிந்தாந்தத்தில், ஞானம் பிரகாசரூப மாதலால் சொல்லியவிரோத மில்லை. இவ்வாற்றால் பிரகாசருபமாக ஞானத்தையொப்பாத சகல மதங்களும் அசுத்தமாம். இதனால் அநுவியவசாயத்தினால் ஞானம் பிரகாசியாநிற்கு மென்னும் நையாயிகர் வசனம் அசங்கதமாம். சிந்தாந்தத்தில், சாட்சியினால் விருத்திரூபஞானம் பிரகாசியாநிற்கு மென்க.

"அறீபடும் பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை, அறிபொருளாகும்" என்றதற்கு, உ - ம் பிரமகீதை,

"வாக்குமன முங்கண்ணு மற்றுளவிந் தியங்களுமே
நோக்கரிய பரஞ்சுடரை நோக்கியிவை செலமாட்டா
தாக்கில்பரம் பரனறியிற் றான்வேறா மறியாதே
போக்குபொழு தினும்வேறாம் பரனரிய பொருளன்றோ," எ-ம்.

"வாக்குமனங் கண்செவியான் மன்னிநின்ற பிராணனினால்
நீக்கியுள கரணத்தா னின்மலன்கோ சரிக்கவுறான்
பாற்கரனுக் குருவம்போற் பகர்பொருளை லாந்திகழ்வ
தாக்கதனைச் சனாதனமாம் பரம்பிரம னெனவறிமின்."

எ - ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"அநுபவித் தறிவாய் நீயே" என்றதற்கு, உ- ம் பிரமகீதை.

"தர்க்க மானந் தானொழியத் தானா யுள்ள பேரொளியை
மிக்க கர்த்தா வாகுதலும் விடய மாகு தலுமொழியப்
பொக்க மறவே றறக்கண்ட பொழுது புரைதீர் பொருளான
தக்க பிரம தத்துவத்தைக் கண்டா னாகுந் தானாக."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (74)

(129) [அநுபவரூபமான ஆன்மாஅநுபவ விஷயமாகா தென்பதைத் திருஷ்டாந்த முகத்தால் உணர்த்துகின்றார்.]

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்லாம்
மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந்தான் சுபாவ மன்றோ
அதுவிது வெனுஞ்ச டங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே
அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே. (75)

(இ–ள்.) *மதுரம் ஆம் கட்டி சுட்ட - மதுரசுபாவமாகிய வெல்லக்கட்டி (சேர்த்துச்) சுட்ட; மாப்பணியாரம் எல்லாம் - மாவின் பணியாரங்களான தன் சம்பந்திகளையெல்லாம்; மதுரம் ஆக்கிய அதற்கு - தன் குணமான மதுரத்தை யடையவனவாகப் பண்ணின வெல்லத்திற்கு; மதுரம் தான்[1] சுபாவம். அன்றோ - மதுரமானது சுபாவமல்லவா; (அப்படி) அது இது எனும் சடங்கள் - அஞ்ஞாதம், ஞாதம் என்னுஞ் சடங்கள்; அறிவாக - விளங்குவனவாக; அறிவைத் தந்து - ஸ்பூர்த்தியைக்கொடுத்து; அது இது இரண்டும் ஆகா - அஞ்ஞாதம், ஞாதம் என்னும் இரண்டுந் தானாகாமல் போதரூபமாய் அவற்றிற்கு விலட்சணமான; அகம் பொருள் - அகம்பதத்தின் லட்சியார்த்தம்; நீயே - நீயேயாம்; அறிவாய் - (இப்படிப்பட்ட வுன்னை அநுபவித்து) அறிவாய். எ - று.*

வெல்லத்திற்கு மதுரங்கொடுப்பது வேறொன்றில்லை யாய்த்தானே மதுர சுபாவமானது எப்படியோ, அப்படியே ஆன்மாவிற்கும் அநுபவ விஷயத்தன்மை வேண்டாதாய்த் தானே அநுபவரூபமாம் என்பார், "அதுவிது வெனுஞ்ச டங்களறிவாக வறிவைத் தந்தே, அதுவிது விரண்டு

1 சுபாவம் - கூடவே யுண்டாகுந் தர்ம விசேஷம்.

மாகா வகம்பொருள் நீயே." என்றார். ஞாத, அஞ் ஞாதங்களை விதிதாவிதிதமென்றுங் கூறுவர். அறியப்பட்டது. அறியப்படாதது என்று பொருள்.

[ஆன்மாவைப் பஞ்சகோசங்களினின்றும் வேறுபடுத்திச் சொப்பிற காசமாக வறிவித்துப் புருஷார்த்த சாதனமான ஆன்ம பிரஹ்மவைக்கிய ஞானத்தைச் சுருதி யுத்தி யநுபவங்களால் உணர்த்துகின்றார்.]

இந்தநீ துவம்ப தத்தி னிலட்சியப் பொருளா மென்றும்
பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி லிலட்சி யார்த்தம்
அந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சி யார்த்தம்
சந்ததம் பேத மாவார் தமக்கயிக் கியங்கூ டாதே (76)

(இ–ள்.) *இந்த நீ - (சரீரத்திரய விலட்சணமாயும், பஞ்சகோச வெதிரித்தமாயும், அவஸ்தாத்திரய சாட்சியாயும், அகம்பதத்தின் லட்சியார்த்தமாயும்) உள்ள நீ; துவம்பதத்தின் இலட்சியப் பொருள் ஆம்- துவம்பதத்திற்கு இலட்சியார்த்தமாம்; என்றும் பந்தம் இல் - எக்காலத்தும் பந்தமற்ற - பிரமமே; தற்பதந்தனில் இலட்சியார்த்தம் - தற்பதத்திற்கு இலட்சியார்த்தமாம்; அந்தம் ஆம் சீவன் ஈசன் அவர்களே - (வித்தையினால்) நாசமாகும் சீவேசுரரே; வாச்சியார்த்தம் - (முறையே அப்பதங்கள் இரண்டிற்கும்) வாச்சியார்த்தங்களாம்; சந்ததம் - சார்வகாலமும்; பேதம் ஆவார் தமக்கு - (பரஸ்பரம்) பேத முடையராகும் சீவேசுரர்க்கு; அயிக்கியம் கூடாது - அபேதஞ் சித்தியாது. எ - று.* *(76)*

(130) [சீவேசுரபேதம்யாவையோ? வெனின் அவற்றைக்கூறுகின்றார்.]

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பெயராலு மிடங்க ளாலும்
ஓதரு முபாதி யாலு முடலாலு முணர்வி னாலும்
பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பர்
ஆதலா லிவர்க்கெந் நாளு மைக்கியமென் பதுகூடாதே. (77)

(இ–ள்.) *பேதம் ஆனதுவும் கேளாய் - (சீவேசுரர்க்குப்) பேதமுண்டாயிருப்பதையுங் கேள்; பெயராலும் - (சீவேசுரரென்னும்) நாமங்களாலும்; இடங்களாலும் -(பிண்டாண்டமென்னும்) ஸ்தாநங்களாலும், ஓது*

அரும் உபாதியாலும் - (சத்து அசத்தென்று நிச்சயித்துச்) சொல்லுதற்கரிய (காரியகாரண) உபாதிகளாலும்; உடலாலும் - (வியஷ்டிசமஷ்டி) சரீராபிமானங்களாலும்; உணர்வினாலும் - கிஞ்சிஞ்ஞ, சர்வஞ்ஞங்களாலும்; பாதலம் விசும்பு போல - பாதானமும், விண்ணுலகமும் போல; பல தூரம் அகன்று நிற்பர் -வெகுதூரம் வேறுபட்டு நிற்பர்; ஆதலால்; இவர்க்கு - இச்சீவேசுரர்க்கு; எந்நாளும் - சார்வகாலமும்; ஐக்கியம் என்பது - அபேதமென்பது; கூடாது - சித்தியாது; எ - று.

சாமவேதத்தின் சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தில் உத்தாலக முனிவர், தமது புத்திரனான சுவேதகேதுவுக்குச் சகத்தினுற்பத்தி பண்ணாநின்ற ஈசுரனைக்காட்டி, தத்துவமஸி யென்றருளிச் செய்தனர். தத், என்றது, அது: சகத்தினுற்பத்தி பண்ணாநின்ற சர்வசத்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதி தர்மசகித ஈசுரன். துவம், என்றது. நீ: அற்பசத்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதி தர்மங்களையுடைய சீவன். அஸி என்றது, ஆகின்றாய்: இங்கே அது நீ ஆகின்றாய் என்று அதனது வாச்சியார்த்தமாம்; இப்படிச் சொன்னதனால் ஈசுரனுக்கும் சீவனுக்கும் ஏகத்வம் வாச்சியார்த்தத்தாற் பாநமாகாநின்றது: அது கூடாது, என்னை? ஈசுரன் சர்வசத்திமான். சீவன் அற்பசத்தியுடையவன். ஈசுரன் சர்வஞ்ஞன். சீவன் அற்பஞ்ஞன். ஈசுரன் விபு, சீவன் பரிச்சின்னன். ஈசுரன் சுதந்தரன். சீவன் கர்மாதீனன். ஈசுரன் பரோட்சன். சீவன் பிரத்தியட்சன். ஈசுரன் மாயையைத் தன்வசம் பண்ணினவன். சீவன் அவித்தியாமோகிதன்; இவர்கள் ஏகமென்று சொல்லுதல் அக்கினி சீதளமா மென்னுங் கூற்றிற்குச் சமானமாம்: அதனால் வாச்சியார்த்தத்தில் விரோதமுண்டாகலினென்க. (77)

(131) [அவாதிதசுருதியாற் போதியாநிற்கும் ஜீவேசுரவயிக் கியத்திற்கு நிஷேதங்கூடாதாகலின், அஃதெங்ஙனே பொருந்துமாறெனின்? அதற்குத்தரங் கூறுகின்றார்.]

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப்பொருள்சே ராமல்
இடராகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாற் கொள்வார்
திடமான வதுவு மூன்றாச் செப்புவார் விட்ட தென்றும்
விடலிலா தென்றும் விட்டு விடாததென் றும்பே ராமே. (78)

(இ–ள்.) *வடநூல் வல்லவர்கள் - வடகலைகளில் நிபுணர்களான பண்டிதர்கள்; சொல்லும் - (சுருதிஸ்மிருதி களிற்) சொல்லும்; வாசகப்பொருள் - வாக்கியார்த்தங்கள்; சேராமல் - பொருந்தாமல்; இடர் ஆகில் - விரோதமாமேல்; பொருள் ஆம் வண்ணம் - (விரோத பரிகாரமாய்) அர்த்தமாகும்படிக்கு; இலக்கணை உரையால் - இலட்சணாவாக்கியத்தால் -கொள்வார் - கொள்ளா நிற்பர்; திடம் ஆன அதுவும் - திடமாகிய அவ்விலட்சணையும்; மூன்றாச் செப்புவார் - மூவகை யாகச் சொல்லாநிற்பர்; (அவை) விட்டது என்றும் - ஜஹல்லட்சணை யென்றும்; விடல் இலாதுஎன்றும் - அஜஹல்லட்சணை யென்றும்; விட்டுவிடாதது என்றும் - ஜஹதஜஹல்லட்சணை யென்றும் (சொல்லப்படுகிற) பேர் ஆம் - நாமங்களை யுடையனவாம்; எ - று. ஏ-அசை.*

வடநூல் வல்லவர்கள் கொள்வார் என்றொட்டுக. வாக்கியங்களிலுள்ள விரோதங்களைப் பரிகரித்தலால், "திடமானவதுவும்" என்றார்.

இதுவுமது

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கறுப்புச்சேப் போடு தென்றும்
தங்கிய ஸோயந் தேவ தத்தனென் றுஞ்சொல் வார்கள்
இங்குதா ரணங் களாக்கி யிந்த மூன் றுரைக ளாலே
துங்கநூல் விரோதமான சொல்லெலாம் பொருளாந் தானே.

(இ–ள்.) *கங்கையில் கோஷம் என்றும் - பகீரதியில் கிராமம் இருக்கின்றதென்றும்; கறுப்புத்தங்கிய சேப்பு ஓடுது என்றும் - கறுப்புநிற்கச் சிவப்போடுகின்றதென்றும்; ஸோயம் தேவதத்தன் என்றும் - அந்த இத்தேவதத்தனென்றும்; இங்கு உதாரணங்கள் ஆக்கி - (வாக்கியார்த்தங்கள் விரோதமான) விடத்து (இம்மூன்றையும்) உதாரணங்களாகக் கற்பித்து; சொல்வார்கள் - (அவ்வடநூல்வல்லோர்) சொல்லாநிற்பர் - இந்த மூன்று உரைகளாலே இம்மூவகை (இலட்சணா) வாக்கியங்களாலே; துங்க நூல் - பெருமைபொருந்திய சாஸ்திரங்களில்; விரோதம் ஆன சொல் எலாம் - விரோதமுடைய வாக்கியங்களெல்லாம்; தானே பொருள் ஆம் - (விரோதபரிகாரமாய்த்) தானே அர்த்தமாம்; எ - று.*

தங்கிய - செய்யிய என்னும் வினையெச்சம். கறுப்புத் தங்கிய சேப்போடுது என்று பொருள் கொள்ளப்படுவதால் எதிர்நிரனிறைப் பொருள்கோள். ஓடுகின்றது எனற்பாலது ஓடுது எனமரீஇயிற்று; ஏகவுருவாய்க்கிடக்குது என்றாற்போல.

வாச்சியார்த்த முழுவதும்விட்டு அவ்வாச்சியார்த்த சம்பந்தியை யுணர்த்துவதாய சம்பந்தம் விட்ட லட்சணையெனப்படும். எப்படியெனில்?; ஒருவன் கங்கையில் கிராமம் இருக்கின்றதென்னின்:- அங்கே கங்காபதத்தின் விட்டலட்சணை தீரத்திலிருக்கின்றது. என்னை? கங்கையென்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் தேவநதியின் பிரவாகமாம்: அதன்கண்ணே கிராமத்தின் ஸ்திதிகூடாது. ஆகலின், அப்பதம் தன் வாச்சியார்த்தம் முழுதும் விட்டு அதன் தீரத்தை யுணர்த்தல் காண்க. வாச்சியத்தின் சம்பந்தத்திற்கு லட்சணையென்று பெயராம்; இங்கே கங்கையெனும் பதத்தின் வாச்சியமான பிரவாகத்திற்குத் தீரத்தோடு சம்யோக சம்பந்தமுண்டு. ஆதலால் கங்கையென்னும் பதத்தின் வாச்சியத்திற்குத் தீரத்தோடு உளதாயிருக்கிற சம்பந்தம் லட்சணை. வாச்சியமுழுதுந் தியாகம் பண்ணுவதால் இதுவிட்ட லட்சணை. வாச்சியார்த்தத்தோடு கூட வாச்சியத்தினுடைய சம்பந்தியின் ஞானம், எப்பதத்தினாலுண்டாமோ! அப்பதத்தில்விடாதலட்சணை யுண்டென்றறிக. எங்ஙனெனின்? கறுப்பு நின்றது சிவப்போடிற்றென்று ஒருவன் சொல்லில் அங்கே கறுப்பு, சிவப்பென்னும் பதங்களின் விடாத லட்சணை கருநிறஞ் செந்நிறங்களையுடைய பசுவிலும், அசுவத்திலு மிருக்கின்றன. என்னை? கறுப்பு; சிவப்பென்னும் நாமங்கள் கருநிறஞ் செந்நிறங்களையுணர்ந்தும் ஆகலின், கறுப்பு சிவப்பென்னும் பதங்களின் வாச்சியம் கருநிறஞ் செந்நிறங்களாம். அவை தனியே நிற்றலும் ஓடலுங்கூடா. இக்காரணத்தால் கறுப்பு, சிவப்பென்னும் பதங்களின் வாச்சியமான கருநிறஞ் செந்நிறங்களோடுகூடப் பசுவிலும், அசுவத்திலும் கறுப்பு. சிவப்பென்னும் பதங்களின் விடாதலட்சணையுண்டு. குண குணிகட்குத்தாதாத்மிய சம்பந்த முண்டென்பர்: கருமை செம்மைகள் உருவத்தின் பேதமாவதாற் குணமாம். ஆதலால் கறுப்பு, சிவப்பென்னும் பதங்களின் வாச்சியமான கருமை செம்மைக்குணங்கட்கு அவற்றின் குணிகளான பசு,

அசுவங்களோடுயாதொரு தாதாத்மிய சம்பந்தமுண்டோ! அது லட்சணை வாச்சியத்தை விடாமல் அதிகத்தைக் கிரகணஞ் செய்வதால் இதுவிடாதலட்சணையாம்.

எங்கே பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்தில் ஓர் பாகந்தியாகமும், ஓர் பாகங் கிரகணமுமாமோ! அங்கே பாகத்தியாக லட்சணையுண்டு. அந்தப் பாகத்தியாக லட்சணையையே விட்டு விடாத லட்சணையென்றுங் கூறுவர். எங்ஙனெனின்? முன்னே கண்ட தேவதத்தனென்னும் ஓர் புருஷனை, அந்நியதேசத்திற் கண்டு அவன் இவனாம் என்று ஒருவன் சொல்லில் அங்கே பாகத்தியாக லட்சணையுண்டு. எதனாலெனின்;- அதீத காலத்தில் அந்நியசேத்திலுள்ளவனை அவனென்பர்; ஆகலின் அதீத காலம் அந்நியதேசங்களோடு கூடினவன் அவனென்னும் பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம்; வர்த்தமான காலத்திற் சமீப தேசத்திலுள்ளவனை இவனென்பர். ஆகலின் வர்த்தமான காலம் சமீப தேசங்களோடு கூடினவன் இவனென்னும் பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம். அதீத காலத்தோடும், அந்நியதேசத்தோடுங் கூடினவனே வர்த்தமானகாலம் சமீப தேசங்களோடு கூடினவனாமென்னும் இது அவ்வாக்கியத்தின் வாச்சியார்ததமாம்: ஆகவே, அதீத காலமும் வர்த்தமான காலமும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயும், அப்படியே அந்நியதேசமும், சமீப தேசமும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயும் உள்ளனவாகலின், இரண்டு பதார்த்தங்களிலுந் தேசகாலங்களாகிய விரோத வாச்சியபாகத்தை விட்டுத் தேவதத்தனுடைய தேகமாத்திரத்தில் இரண்டு பதங்களின் பாகத்தியாக லட்சணைஉண்டென்பர். (79)

[இலட்சணை மூன்றனுள், விட்டலட்சணை, விடாதலட்சணை என்னும் இரண்டும் மனோபிரஹ்மம், சத்தியஞானாநந்தம் பிரஹ்மமென்பன முதலிய வாக்கியங்களில் உபயோமல்லாமல் தத்துவ மஸியாதி மஹா வாக்கியங்களில் உபயோக மின்மையின் அவற்றை விரிக்காமலொழித்து, தத்துவ மஸி மஹாவாக்கியத்தில் உபயோகமான பாகத்தியாக லட்சணையின் உதாரணத்தை விரித்துரைக்கின்றார்.]

பன்னிய ஸோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி யார்த்தம்
அன்னிய தேசங் காலமவனிவ னென்ப வெல்லாம்

சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொடரிலக் கியம்விடாமல்
உன்னிடிற் றேவ தத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டும். (80)

(இ–ள்.) *பன்னிய - (முன்) சொல்லிய; ஸோ அயம் என்னும் பதங்களின் - அவன் இவனென்னும் பதங்களினுடைய; வாச்சியார்த்தம் - வாச்சியார்த்தமாவன; அந்நிய தேசம் காலம் - தூரதேசம், சமீப தேசம், அதீத காலம், வர்த்தமான காலம்; அவன் இவன் - அந்தத் தேவதத்தன், இந்தத்தேவதத்தன்; என்ப எல்லாம் - என்பன வனைத்துமாம்.- சொன்ன இவ்விரோதம்விட்டு - (இவை ஒன்றற்கொன்று விரோத முண்மையின்) சொல்லிய இவ் விரோத தர்மங்களான (வாச்சியார்த்தங்களை) விட்டு; தொடர் இலக்கியம் விடாமல் - (அவற்றை) அநுசரித்திருக்கின்ற இலட்சியார்த்த மென்னும் (சரீர மாத்திரத்தை) விடாமல் - உன்னிடில் - ஆலோசித்துப் பார்க்கில்; தேவதத்தன் ஒருவனை -தேவதத்தனென்னும் ஒர் புருஷனை; வெளியாக் காட்டும் - (விரோத மில்லாமற்) பிரத்தியட்சமாகக் காட்டா நிற்கும்(ஸோயம் தேவதத்த னென்னும் வாக்கியம்.) எ - று.*

தொகை இலக்கியம் விடாமல் என்றும், தொடர் விசேஷயம் விடாமல் என்றும்பாடமுளது. இவ்வுதாரணத்தை முற்செய்யுளின் விஷேவுரையிலேயே விரித்துரைத்தாம். (80)

(132) [பாகத்தியாக லட்சணையைத் தாஷ்டாந்தத்திற் றரிசிப்பிக்கிறார்.]

தத்துவ மெனும்ப தங்கள் பிரமமாய்ச் சாட்சி யான
வத்துவை விடாமற் பேத வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு
நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு மென்னும்
அர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத வைக்கியங் காட்டும். (81)

(இ–ள்.) *தத் துவம் எனும் பதங்கள் - (சாமவேத மஹா வாக்கியமானது) அது நீ என்னும் பதங்களின்; பிரமம் ஆய் சாட்சி ஆன - பிரஹ்மமாயும், சாட்சியாயுமுள்ள; வத்துவைவிடாமல் - சேதனபாகமான (லட்சியார்த்தத்தை) விடாமல்; பேதவாச்சிய அர்த்தத்தை விட்டு - பேத தர்மங்களையுடைய வாச்சியபாகங்களை விடுத்து; நித்தமும் - சார்வகாலமும்; அது நீ ஆகும் - பிரஹ்மமே நீயாம்; நீ அது*

ஆகும் - நீயே பிரஹ்மமாம்; என்னும் அசிபத அர்த்தமும் - என்று சொல்லும் அசிபதத்தின் பொருளும்; அகண்டம் என்றே -ஏகமேயென்று; ஐக்கியம் காட்டும் - ஐக்கியத்தை யுணர்த்தாநிற்கும். எ - று.

சாமவேதமஹாவாக்கியம் தோன்றா எழுவாய்; வாக்கியம் விடாமல், விட்டு, அகண்டமென்று, காட்டும் எனமுடிக்க.

மாயை, மாயையின்கண் ஆபாசம், மாயைக்கதிஷ்டான சேதனம் மூன்றுங்கூடி சர்வசத்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதி தர்மசகிதனான ஈசுரனாம்: அவனே தற்பதத்திற்கு வாச்சியம். வியஷ்டி அவித்தை, அதில் ஆபாசம், அதனதிஷ்டானசேதனம் மூனறுங்கூடி அற்பசத்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதி தர்மங்களுடையனான ஜீவனாம்: இவன் துவம்பதத்திற்கு வாச்சியம்; இவரிருவர்க்கும் தத்துவமஸி வாக்கியம் ஏகத்தன்மை போதிக்கின்றது; இது பொருந்தவில்லை. ஆகலின், ஆபாச சகிதமானமாயை, மாயாகிருதமான சர்வசக்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதி தர்மம் இவ்வளவுவாச்சிய பாகத்தையும் விட்டுச் சேதன பாகத்தில் தற்பதத்தின் பாகத்தியாக லட்சணை உண்டு; அப்படியே ஆபாசசகித அவித்தைக் கூறும் அவித்தையாற் பண்ணப்பட்ட அற்பசத்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதி தர்மமுமான துவம்பதத்தின் வாச்சியபாகத்தை விட்டுச் சேதனபாகத்தில் துவம்பதத்தின் பாகத்தியாக லட்சணை உண்டு. இவ்வாறு பாகத்தியாக லட்சணையினால் ஈசரனும், சீவனும் ஆகிய இவருடைய சொரூபத்தில் லட்சியமான சேதனபாகங்களின் ஏகத்வத்தைத்தத்துவ மஸி மஹாவாக்கியம் போதியாநின்றது.

(133) *அப்படியே அபயமான்மாப்பிரஹ்மம் என்னும் மஹாவாக்கியத்தில், ஆன்மபதத்திற்குச் சீவனும், பிரஹ்மபதத்திற்கு ஈசுரனும் வாச்சியம்: பூர்வம்போல இரண்டு பதங்களினும் லட்சணை; இலட்சியார்த்தம் பரோட்சமல்லவென்னும் அர்த்தத்தை அயமெனும் பதம் காட்டி நின்றது: எல்லாருக்கும் அபரோட்சமான ஆன்மாவே பிரஹ்மமாமென்பது வாக்கியார்த்தமாம். அகம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் மஹாவாக்கியத்தில், அகம்பதத்திற்குச் சீவனும், பிரஹ்ம பத்திற்கு ஈசுரனும்*

வாச்சியம்: இரண்டுபதங்களின் சேதனபாகத்தில், லட்சணை: நான் பிரஹ்மமாயிருக்கிறேனென்பது வாக்கியார்த்தமாம். பிரஞ்ஞானமாநந்தம் பிரஹ்மம் என்னும் மஹாவாக்கியத்தில், பிரஞ்ஞானபதத்திற்குச் சீவனும், பிரஹ்மபதத்திற்கு ஈசுரனும் வாச்சியம்: பூர்வம்போல லட்சணை: லட்சியமான பிரஹ்மான்மா ஆநந்த குணமுடையதன்று. பின்னை எப்படிப் பட்டதெனின்;- ஆநந்த ரூபமாமென்னும் அர்த்தத்தைக் காட்டிநின்றது ஆநந்தபத மென்க. ஆன்மாவுக் கபின்னமான பிரஹ்மம் ஆநந்தரூபமாமென்பது வாக்கியார்த்தம்.

(134) மஹாவாக்கியத்திற்போல அந்நிய வாக்கியங் களிலுள்ள சத்திய ஞானாநந்த பதங்களும் சுத்தப் பிரஹ்மத்தைப் பாகத்தியாக லட்சணையினாலேயே உணர்த்துகின்றன: சக்தியினால் உணர்த்தவில்லை. என்னை? சுத்தப்பிரஹ்மம் யாதாமொருபதத்திற்கும் வாச்சியமாவதல்ல: இது சித்தாந்தம். இதனால் சகலபதங்களும் விசிஷ்டத்தின் வாசகம்: சுத்தத்தின் இலட்சகமாம். மாயையின் ஆபேட்சிக சத்தியத்தன்மையும், சேதனத்தின் நிரபேட்சிக சத்தியத் தன்மையுங் கூடி நிற்கில் சத்தியபதத்திற்கு வாச்சியம்: நிரபேட்சிக சத்தியம் லட்சியம். புத்தி விருத்தி ரூப ஞானமும், சுயம் பிரகாச ஞானமும்கூடிநிற்கில், ஞானபதத்திற்கு வாச்சியம்: சுயம்பிரகாசபாகம் லட்சியம். விஷய சம்பந்த ஐக்கிய சுகாகார சாத்வீக வந்தக்கரண விருத்தியும், பரமப்பிரேமாஸ்பத சொரூப சுகமுங் கூடிநிற்கில் ஆநந்தபதத்திற்கு வாச்சியம்: விருத்திபாகத்தை விட்ட சொரூபபாகம் லட்சியம். இவ்வாறு சர்வ பதங்களின் லட்சணைகளையும் சுத்தத்தில் சஞ்சேபசாரீரகத்தில் பிரதிபானஞ் செய்தனர். முன்னும் பின்னும் பிராந்தி சமயத்தும், லட்சியார்த்தங்கட்கு அபேத முண்மையின் "நித்தமும்" என்றார். அது நீயாகும், நீ யதுவாகும் என்று ஒதப்புரோத பாவமாக வபேதஞ் சொன்னது முறையே பரோட்சப் பிராந்தியும், பரிச்சின்னத்வப்பிராந்தியும் நிவிர்த்தியாகும் பொருட்டென்க, அதுநான், நான் அதுவென மரிச்சிந்தப்பதை ஒதப்புரோத பாவமென்பர்: இதனைத் தென்மொழியில், குறுக்குநெடுக்கென்று பிரயோசிப்பர். *(81)*

[சீவப்பிரஹ்மங்க ளினபேதத்தைத் திருஷ்டாந்தத்தானும் உணர்த்தி இதனை, உனதநுபூதிக்கணிருந் தறீதியெனல்]

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே
குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றாமெப் போதும்
இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெப்போது மேகம்
திடமாகச் சுவாநு பூதி சிவோகமென் றிருந்தி டாயே. (82)

(இ–ள்.) *கடநீரில் - கடசலத்திலும்; மேக நீரில் - மேகசலத்திலும்; கண்ட வான் இரண்டும் - பிரதிவிம்பித் திருக்கின்றசலாகாசம், மேகாகாசங்களிரண்டும்; பொய்யோ - (உபாதிகளாற் கற்பிதங்களாதலால்) மித்தையே; குடவானும் பெரியவானும் - கடாகாசம், மகாகாசம் (இவையிரண்டும்); எப்போதும் - சார்வகாலமும்; கூடி ஒன்றாம் - பேதமில்லாமல் (எப்படி) ஏகமோ (அப்படி); இடம் ஆன பிரமம் சாட்சி - வியாபகமான பிரஹ்மமும், சாட்சியும்; இரண்டும் - (ஆகிய) இரண்டும்; எப்போதும் - சார்வகாலமும்; ஏகம் - ஐக்கியமாம்; திடம் ஆக - (இவ்வைக்கியவநுபவம் சமுசயாதிப் பிரதிபந்தமின்றித்) திடமாதற்பொருட்டு; சிவோகம் என்று - சிவமே நான் (நானேசிவம்) என்று (நிதித்தியாசித்து); சுவாநுபூதி - (நிதித்தியாசன பரிபாக வசத்தாலுளதாகும் அத்வைதாவஸ்தாக ரூபமான) பிரஹ்மாநு பூதியில்; இருந்திடாய் - இருப்பாய்; எ - று. (82)*

“எப்போதுமேகம்” என்றது, சொரூபதிருஷ்டியினாலெனக.

(135) [குருவருளிய நெறிப்படியே தானநுபவித்தல்]

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல்
பஞ்சகோ சமுங்கடந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளில்
கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்தன் பிரமமென்னும்
நெஞ்சமு நழுவியொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான். (83)

(இ–ள்.) *தஞ்சம் ஆம் [1]குருவும் சொன்ன - தனக்குப் பெருந்துணையாகிய ஆசாரியருமருளிய; தத்துவ வழி தப்பாமல் - உண்மைநெறி தவறாமல்; பஞ்சகோசமும் கடந்து - அந்நமய முதல் ஆநந்தமய கோசபரியந்தம்*

1 ‘குருவும்’ என்றதன்கண் உம்மை, இறந்தது தழீஇயளச்சம்

(தானல்லவென்று) நேதித்து (அவற்றிற்கு விலட்சணமாய்) பாழையும் தள்ளி - (அதற்குமேலேகண்ட பஞ்சகோசங்களின் அபாவரூபமான) சூனியத்தையும் (அதைக்காணாநிற்கும் அநுபவரூபந் தானாகலின், தானன்றென்) றொழித்து; உள்ளில் -அகத்தில் கொஞ்சம் ஆம் இருப்பும் விட்டு - (பஞ்சகோச சூனியங்களைக் காணாநிற்கும் அநுபவரூபமான சாட்சி (தானென்றிருந்த) அற்பமாகிய ஸ்திதியையும் விடுத்து; கூடஸ்தன் பிரமம் என்னும் - அகம்பிரஹ்ம மென்னும் - நெஞ்சமும் - (அகண்டாகார) விருத்தியும்; நழுவி - (நிதித்தியாசன பரிபாகவசத்தினால் உறங்கினவன் கையிற் பதார்த்தம் போல) நழுவி; ஒன்றாய் நின்ற - அகண்டைகரசமாயுள்ள; பூரணத்தைக் கண்டான்- பரிபூரணமான பிரஹ்மத்தை அநுபவித்தான்; எ - று.

*பஞ்சகோச சூனியங்களாகிய துவிதங்களைத் தரனெனல்பந்தமாகலின், அந்தத் துவிதவிருத்தியை விட்டென்பார், "பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுந் தள்ளி" என்றும், சாட்சிதானெனல் பந்தமன்றாயினும் புருஷார்த்த சாதனஞான மன்றாகலின், சாட்சி விருத்தி யையும் விட்டென்பார், "உள்ளில்கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டு" என்றும், புருஷார்த்தசாதன ஞானமாயினும் அத்வைதாவஸ்தாந ரூபமென்னும் சாத்தியமான நிருவிகற்ப வநுபவத்திற்கு அஞ்ஞாதமான அகண்டபிரஹ்மாகார விருத்தியும் ஒழிதல்வேண்டும், ஆதலான் அகண்டகார விருத்தியும் விட்டென்பார், "கூடஸ்தன் பிரமமென்னும் நெஞ்சமு நழுவி" என்றும், வெகுவித பிரயாசங்கட்குக் காரணமான சித்த விகற்பங்களனைத்துந் தொலைத்து அகண்டைகரச சொரூபம் ஆயினனென்பார். "ஒன்றாய் நின்றபூரணத்தைக் கண்டான்" என்றுங் கூறினார். சமாதிலட்சணம் இரண்டாம் படலத்தில், **33**-ஆம் செய்யுளுரையில் விரித்தெழுதப்படும்: ஆண்டுக் காண்க.*

இதற்கு, உ - ம், ரிபுகீதை.

"தேகமுத னானென்ன றுவித விர்த்தி திகழ்சாட்சி நானென்னல் சாட்சி விர்த்தி, யேகபர நானென்ன லகண்டவிர்த்தி யிம்மூன்று விருத்திகளி லிரண்டைத் தள்ளி, யாருமகண் டாகார விருத்தி தன்னை யநவரத மாதரவா

யப்பியாசித்துச், சோகமுறுறுஞ் சித்தவிகற் பங்கடீர்த்துச் சொன்னவகண் டேகரச சொரூப மாவாய்." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (83)

(136) [அநுபவத்திற் சீடனடைந்துள்ள ஸ்திதியைக் கூறுகின்றார்]

அனுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்டமாகித்
தனுகரணங்களாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய்
மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண
நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மானான் (84)

(இ–ள்.) *அனுபவ ஆநந்த வெள்ளத்து - அநுபூதி ரூபமான பிரஹ்மாநந்த சமுத்திரத்தின் கண்ணே; அழுந்தி - படிந்து; அகண்டம் ஆகி - பேத ரகித மாய்; தனு கரணங்கள் ஆதி - தேகேந்திரிய முதலிய; சகலமும் இறந்து சித்து ஆய் - அனைத்தும் நாமரூபங்கள் ஒழிந்து (சலத்தி லிட்ட லவணம் போலச்) சித்து ரூபமாய்; மனது பூரணம் ஆய் - மனம் பரிபூரணமாய்; தேகம் ஆன - (அருளே) திருவுருவான - சற்குருவும் காண - சற்குருவுந் திருக்கண்ணாற் பார்த்தருள; நனவினில் சுழுத்தி ஆகி - நனவிற் சுழுத்தி யுடையவனாய்; நன் மகன் - நல்ல சீடனானவன்; சுபாவம் ஆனான் - தனது சுபாவரூபமாயினான்; எ - று. ஏ -அசை.*

சமாதியில் இந்திரியங்கள் தமது காரணமான அஞ் ஞானத்தில் சுழுத்தியிற் போல லீனமாகாமல் தத்தங் கோளகைகளிலிருத்தலானும், அங்ஙனமிருப்பினும் விஷயாநுபவ ரூப மான பகிர்முகவிருத்தி யவைகட் கின்மையானும் சமாதி, நனவிற்சுழுத்தியாம்.

"நனவினிற் சுழுத்தியாகி" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம், "நனவிற் சுழுத்தி நிலைமேவி நன்றா யெல்லா முள்ளசுற்றித், தனதிச் சையில்வந் ததுபுறத்தே சமைப்பாய் சித்த முண்டாகை,கனதுக் கமதாஞ் சித்தமறிற் கனத்த சுகமாஞ் சித்தத்தை, யுனதுட் படுத்தி யுணர்வின்மை யாலே யொழிப்பா யுணர்வுருவாய்." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (84)

[சீடன் அநுபூதியினின்றெழுந் தாநந்த பரவசனாய் ஆசாரியரைப் பணிந்து அவரதருளை வியந்து துதித்துக் கைம்மாறு காணே னெனல்]

அளிமக னெடும்போ திவ்வா றானபின் மனது மெள்ள
வெளியில்வந் திடவு ணர்ந்தான் விமலதே சிகனைக் கண்டான்
துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவீழ்ந் தெழுந்து சூழ்ந்தான்
குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல் வான் (85)

(இ–ள்.) *அளி மகன் நெடும்போது - அன்புள்ள சீடனானவன் வெகுநேரம்; இவ்வாறு ஆன் பின் - முன் சொல்லிய வண்ணம் இருந்ததன் பின்னே; மனது - அந்தக்கரணமானது; மெள்ள வெளியில் வந்திட - கிரமமாக வெளியில்வர; உணர்ந்தான் - அறிந்து; விமலதேசிகனைக் கண்டான் - அவித்தியா மலமற்ற குருவைத் தரிசித்து; துளிவிழி சொரிய - ஆநந்த பாஷ்பம் விழியுதிர்ப்ப; பாதம் வீழ்ந்து தொழுது - குருவின் சீர்பாதத்திற் (றண்டம் போல) வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து; எழுந்து சூழ்ந்தான் - எழுந்து பிரதட்சணஞ் செய்து; கும்பிட்டு நின்று - கைகூப்பி நின்று; குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கச்சொல்வான் - (உவாமதிபோற்) குளிர்ச்சி பொருந்திய திருமுகமுடைய ஸ்ரீ குருசுவாமி கேட்டருள விண்ணப்பஞ் செய்வான் எ - று.*

மெள்ள வெளியில் வந்திட என்பதை, வாசிட்டத்திற் பிரகலாதர் சமாதியில் நின்றும் உத்திமான விடத்திற் காண்க. (85)

[குருவின் கருணைக்குக் கைம்மாறு காணே னெனல்]

ஐயனே யெனதுள் ளேநின் றநந்தசன் மங்களாண்ட
மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி
உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன்
செய்யுமா றொன்றுங் காணேன் றிருவடி போற்றி போற்றி (86)

(இ–ள்.) *ஐயனே - (எனது) பிதாவே; எனது உள்ளே நின்று - எனது அந்தக்கரணத்தின்கண் (அந்தரியாமியாய்) நின்று; அநந்த சன்மங்கள் ஆண்ட - அநந்தகோடி ஜநநங்களில் கர்மோ பாசனைகளிற்செலுத்தி எனது அந்தக் கரணத்தின்கணுள்ள மலதோஷ விட்சேப தோஷங்களைப் போக்கியென்னையாண்டருளிய; மெய்யனே - கடவுளே; உபதேசிக்க - (ஆவரண*

தோஷநீங்கி எனது நிஜரூபத்தை யான்றரிசித்தாநந்த மடைய) உபதேசித்தருளும்பொருட்டு -வெளி வந்த - வெளியே (அருளேதிருவுருவாய்) எழுந்தருளிய; குருவே போற்றி - குருவே (உமக்கு) நமஸ்காரம்; உய்யவே முத்திநல்கும் ஒர் உதவிக்கு - (யான்) ஈடேற (அநர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்திரூபமான) மோட்சத்தை (ஞானவாயிலாகத்) தந்தருளிய இணையற்ற வுதவிக்கு; உதவி - கைம்மாறு - நாயேன் செய்யும் ஆறு - நாயடியேன் செய்யும்படிக்கு; ஒன்றும் நாயேன் காணேன் - யாதொன்றுங் கண்டிலேன்; திருவடி போற்றி போற்றி - திருவடிக்கு வந்தனம் வந்தனம்.- எ - று.

மெய்ப்பொருள் பொய்ப்பொருளென்னும் இரண்டனுள், மெய்ப்பொருள் உம்மாற் பெற்றமையானும், பொய்ப்பொருளான உடலமாதி அதற்கு இணையாகாமை யானும், திருவடியையடைந்த வன்றே அவை உம்முடையவாகவே ஆயினமையாலும் கைம்மாறொன்றுங் காணே னென்பான், "முத்தி நல்கு முதவிக்கோருதவி நா யேன் செய்யுமா றொன்றுங் காணேன்" என்றும், உமது திருவடியே தாயுந் தந்தையுஞ் சுற்றமும் தனமுமாமென்று எனதுடல முள்ளளவும் புகழ்ந் தேத்துவதே கைம்மாறாகக் கொள்ளல் வேண்டு மென்பான், "திருவடி போற்றி போற்றி" என்றும் கூறினான். (86)

[தமதுபதேஞ் சீடனிடத்துச் சபல மானமையான், அவனை யாதரவு செய்து நீ எமக்குச் செய்யும் கைம்மா றிறுவென் றாசிரியர் கூறுகின்றார்.]

சிட்டனிவ் வாறு கூறத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிக்
கிட்டவா வெனவி ருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வார்
துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொரூபஞான
நிட்டனா யிருக்கி னீதே நீ செயு முதவி யாமே. (87)

(இ-ள்.) *சிட்டன் இவ்வாறு கூற - நல்ல சீடனானவன் ஆசிரியர் செய்த வுபகாரத்தைப் பாராட்டி அதற்குப் பிரதியுபகாலங் காணே னென்று சொல்ல; தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கி - ஆசிரியர் சந்தோஷித்துத் (தமது கிருபா நோக்கத்தால் அவனைப்) பார்த்தருளி; கிட்டவா என*

இருத்தி - இங்கே வாவென்று (விளித்து ஆதரவாகத் தமது) சமீபத்தில் வைத்து; கிருபையோடு அருளிச்செய்வார் - கருணையோடு மநுக்கிரகிப்பார்; துட்டம் ஆம் தடைகள் மூன்றும் - தீமையவாகிய பிரதிபந்தங் கண் மூன்றும்; தொடராமல் - (உன்னை)யடையாமல்; சொரூப ஞான நிட்டன் ஆய் -சொரூப ஞானத்தில் ஆருடனாய்; இருக்கின் - இருப்பையாயின்; ஈதே - இதுவே; நீ செயும் உதவி ஆம் - நீ (எனக்குச்) செய்யாநிற்கும் (பிரதி) யுபகாரமாகும்.- எ - று. ஏ-அசை.

அபரோட்ச ஞானத்தையும் பேதித்தலால், " துட்டம்" என்றார். "சொரூப ஞான நிட்டனா யிருக்கி னீதே நீசெயுமுதவியாம்" என்றதால்,

"மாரிபோன் மாறுவேண் டாதே, மீட்சியில் பதத்தைக் கருணையா லளிக்கும் வித்தகக் குரவனே யெவருந், தாட்சிசெய் தேத்தற் குரியதத் துவமாஞ் சங்கர னென்றிடத் தகுவான்." என்னும் பிரமகீதையின் செய்யுட்கு இவ்வாசிரியர் இலக்கியமாயினர் என்றறிக. (87)

[அபரோட்ச ஞானம் நீங்குமா வென்னுஞ் சீடன் கடாவிற்கு ஆசிரியர் விடைகூறல்]

நீநானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ ரணமாயெங்கும்
நானாகத் தெளிந்த ஞான நழுவுமோ குருவே யென்றாள்
தானாகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றோன்றும்
ஆனாலுந் தடைக ளுண்டே லநுபவ முறைத்தி டாதே. (88)

(இ–ள்.) *நீ நான் என்று - (தற்பத லட்சியார்த்தமான) நீர் பிரஹ்ம மென்றும், (துவம்பத லட்சியார்த்தமான) நான் கூடஸ்தனென்றும்; இரண்டு இலாமல் - (கருதா நிற்கும்) இத்துவித கற்பனையு மில்லாமல்; நிறைந்த பூரணம் ஆய் - நிறைந்த பரிபூரணமாய்; எங்கும் - எவ்விடத்தும்; நான் ஆக - சின்மயனான) யானொருவனே யுளனாக; தெளிந்த ஞானம் - (அநுபவமாக) அறிந்த ஞானமானது; நழுவுமோ குருவே - நீங்குமோ ஆசாரியரே; என்றான் - என்று (சீடன்) வினவினான்; தான் ஆகும் பிரமரூபம் - தன் மயமாகும் பிரஹ்மரூபமானது; சற்குரு நூலால் தோன்றும் - சற்குரு வுபதேசத்தாலும் (சற்) சாஸ்திர விசாரத்தாலும் அநுபவமாம்;*

ஆனாலும் - இவ்வாற்றால், பிரஹ்மாநுபவ முளதாயினும்; தடைகள் உண்டேல் - பிரதிபந்தங்களுண்டாமாயின்; அநுபவம் உறைத்திடாது - அவ்வனுபவந் திடப்பட மாட்டாது,- எ - று. ஏ-அசை.

இராஜாவானவன் பர்ச்சுவை நேத்திரத்தினா லறிந்தும், விபரீத பாவனை யெப்படி நிவிர்த்தியாக வில்லையோ! அப்படிக்குருவருளாலும் மஹாவாக்கிய விசாரத்தாலும் பிரஹ்மா பரோட்ச ஞான முண்டாயினும், யாவருடைய புத்தியில் அசம்பாவனை விபரீத பாவனையாகிய தோஷமுண்டாமோ! அவருடைய தோஷ ரூபமான களங்கத்தோடு கூடிய ஞானம் பலத்திற் கேதுவாக தென்பார், "தானாகும் பிரம ரூபஞ்சற்குரு நூலாற் றோன்று, மானாலுந் தடைக ளுண்டே லநுபவ முறைத்தி டாதே" என்றார். (88)

[ஞானத் தடைகளும் அவை வருதற்கேதுவும் அவற்றால் வரும் கேடும் அவற்றை நீக்கும் உபாயமும் கூறுகின்றார்.]

(137) தடையெவை யெனிலஞ் ஞான சந்தேக விபரீதங்கள்
படர்செயு மிந்த மூன்றும் பலசன்மப் பழக்கத்தாலே
உடனுடன் வரும்வந் தக்கா லுயர்ஞானங் கெடுமிவற்றைத்
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த றெளிதலாலே (89)

(இ-ள்.) *தடை எவை எனில் - பிரதிபந்தங்கள் யாவை யென்று கேட்பாயாயின்,; அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்கள் - அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதமாம்; [அபரோட்ச ஞானம்வந்தும்; இவை யுண்டாதற்குக் காரணம் என்னையோ வெனின்?]; படர் செயும் இந்த மூன்றும் - துன்பத்தைப் பயவாநின்ற இம் மூவகைப் பிரதிபந்தங்களும்; பலசன்மப் பழக்கத்தாலே - (பூர்வம்) நாநாவித ஜநந்களிற் (பழகிவந்த) பரிசயத்தினாலே; உடன் உடன் வரும் - அடிக்கடி யுண்டாகும்; [அவை யுண்டாயிற் படுமிழுக் கென்னையெனின்?]; வந்தக்கால் -அவை யுண்டாயின்; உயர் ஞானம் கெடும் மேலான (பிரஹ்மான்ம வயிக்கிய) ஞானம் (பலத்திற் கேது வாகாமற்) போம்; (ஆகலின்) இவற்றை - இவ்வஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்களை; கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே - சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்*

களினாலே; திடமுடன் கெடுப்பாய்; தைரியத்தோடு கூடி நின்று நாசம் பண்ணுவாய்,; எ - று.

திடமாவது, சிட்டுக்குருவி தர்ப்பை நுனியாற் சமுத்திரத்தை இறைத்துப் பாழாக்கத் தான் கொண்ட முயற்சிபோலும் பிரதிபந்தங்கள் அடிக்கடி யுதிப்பதான் மலையாமல் அவை கெடுதற்குரிய வாயிலில் நெடுங்காலம் நிரந்தரம் ஆதரவோடு கூடிநிற்கு முயற்சி. (89)

[பிரதிபந்த சகித ஞானம் பலத்திற் கேதுவாகாதென்பதைத் திருஷ்டாந்த முகத்தினாலறிவித்து முற்கூறியதை வற்புறுத்துகின்றார்.]

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட்டாது
மக்கின ஞானத் தாலே வந்தபந் தமும்வே வாது
சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே
விக்கின மடஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே. (90)

(இ-ள்.) *அக்கினி கட்டுப்பட்டால் - அக்கினியானது (மணிமந்திர அவுஷதங்களினாலே) அடக்கப்படுமாயின்; அற்பமும் சுடமாட்டாது - கொஞ்சமுங் (காஷ்ட முதலிய வற்றைத்) தகிக்க யோக்கிய மாகாது; (அதுபோல) மக்கின ஞானத்தாலே - (அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்களாலே) அமிழ்த்துண்ட தத்துவ ஞானமாகிய அக்கினியினால் - வந்த பந்தமும் வேவாது - (அநாதி காலந் தொடுத்து) வந்துள்ள (கர்த்திருத்வாதி) பந்தமும் வேவாது; (ஆகலின்) சிக்கெனப் பழகி கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே - உறுதியாக நெடுங்காலம் நிரந்தரம் நேசத்தோடும் அப்பியசித்துச் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களாலே; விக்கின மடம் சந்தேகம் விபரீதம் - (ஞானபலமான மோட்சப்) பிரதிபந்தங்களான அஞ்ஞான சந்தேக விபரித மென்பவற்றை; போக்குவாய் - ஒழிப்பாய். எ - று. (90)*

[நிவர்த்திக்கத் தக்கவைகளான பிரதிபந்தங்களின் சொரூபங்களைக் கூறுகின்றார்.]

பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட் டுவதஞ் ஞானம்
குரவன்வாக் கியநம் பாமற் குழம்புவ தாஞ்சந்தேகம்
திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநா னென்று முள்ளே
விரவிய மோகந் தானே விபரீத மென்பர் மேலோர் (91)

(இ–ள்.) *பிரம பாவனையை மூடி - சிவோகமென்னும் பாவனையை மறைத்து; பேதங் காட்டுவது - நான் (பிரஹ்மம்) அல்ல னென்னும் நினைப்பூட்டுவது -அஞ் ஞானம் - அஞ்ஞானமாம்,; குரவன் வாக்கியம் நம்பாமல் - (நீ பிரஹ்மமென்றருளிய) ஆசிரியர் வாக்கியத்தை விசேஷித்து நம்பாமல்; குழம்புவது சந்ததேகம் ஆம் - (நான் பிரஹ்மமோ! அவனோ! என்று) கலங்குவது சமுசயமாம்.- திரம் அறு சகம் மெய் என்றும் - திருஷ்ட நஷ்டமான ஜகத்துச் சத்தியமென்றும்; தேகம் நான் என்றும் - (அநான்மாவாகிய) தேகம் நானென்றும்; உள்ளே - அகத்தே; விரவிய மோகந்தானே - பொருந்துவதான மோகமே; விபரீதம் என்பர் மேலோர் - விபரீதமா மென்பர் பெரியோர். எ - று.* *(91)*

[முன் சொல்லிய அஞ்ஞானாதிகளின் விரோதிகளான சிரவணாதிகளி ளியல்பு கூறுகின்றார்]

தத்துவ வநுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்ட லென்பார்
ஒத்துள பொருளு கத்தா லுசாவல்சிந் தித்த லென்பார்
சுத்தமே காந்த மான தெரிசனந் தெளித லென்பார்
நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே. (92)

(இ–ள்.) *தத்துவ அநுபோகம் - பிரஹ்மாகார விருத்தியை; தான் சாதித்தல் - (வேதாந்தார்த்த சிந்தனத்தினாலே) தான் அடிக்கடி ஆவிர்த்தி செய்யாநிற்பதையே; கேட்டல் என்பார் - சிரவண மென்பர்(பெரியோர்); ஒத்து உள பொருள் -(சிரவணத்தாற்) சம்மதித்துள்ள பொருளை; ஊகத்தால் - (அபேதத்தைச் சாதிப்பதும், பேதத்தை வாதிப்பதுமான) யுத்தியினால்; உசாவல் - ஆராய்தலை; சிந்தித்தல் என்பார் - மனன் மென்று சொல்லுவர்; சித்தம் ஏகாந்தம் ஆன தெரிசனம் - சித்தம் பிரஹ்மாகார மாத்திரமாக நிற்கும் அநுபவத்தை; தெளிதல் என்பார் - நிதித்தியாசன மென்பர் - நித்தம் - நாடோறும்; இப்படி செய்தக்கால் - இவ்வாறு (சிரவணாதிகளை) அநுஷ்டித்து வந்தாயாயின்,; நீ நிர்வாணம் பெறுவாய் - (அவ்வஞ்ஞானாதிப் பிரதிபந்தங்கணீங்கி) நீ மோட்சமடைவாய்; எ - று.*

ஈண்டிது விவேகம், மோட்சமானது ஞானத்தால் நியமமாக வுண்டாகும்: இதுவே சித்தாந்தமாம்; அந்த

ஞானம் சிரவணத்தாலுளதாம். சிரவணம் இருவகைத்து. ஒன்று வேதாந்தவாக்கியத்திற்கும், சுரோத்திரத்திற்கும் உளதாய சம்யோக ரூபம். மற்றொன்று வேதாந்த வாக்கியத்தின் விசாரரூபம். ஞானத்திற்கேது பிரதமசிரவணம் இரண்டாவதன்று. என்னை? சத்தஜந்நிய ஞானத்தில், இந்திரியத்தோடு சத்தத்தின் சம்போகமே சர்வத்திர ஏதுவாம், ஆகலின், வேதாந்த வாக்கியத்திற்கும், சுரோத்திரத்திற்கும் உளதாய சம்யோகரூபமான சிரவணம் பிரஹ்மஞானத்திற் கேதுவாம். அவாந்தரவாக்கியத்தின் சிரவணம் பரோட்ச ஞானத்திற் கேதுவாம். மஹா வாக்கியத்தின் சிரவணம் அபரோட்சஞானத்திற் கேதுவாம். ஒருவனுக்கு ஞானம் உதயமாயினும், அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைகளுண்டாமாயின், அவனால் இரண்டாவதான சிரவணமும். மனனநிதித்தியாசனங்களுஞ் செய்யற்பாலனவாம். வேதாந்த வாக்கியத்தின் விசாரரூபமான சிரவணத்தால் வேதாந்த வாக்கியத்தின் சம்பாவனை நிவர்த்தியாம்: சமுசயத்தை அசம்பாவனையென்பர். வேதாந்தவாக்கியம் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறதோ! அல்லது அந்நியங்களைப் பிரதிபாதிக்கிறதோ! என்றுளதாகுஞ் சமுசயம் வேதாந்த வாக்கியத்தின் சம்பாவனையாம்; அது அதன் விசாரத்தினால் நிவர்த்தியாம். மனனத்தினால் பிரமேயத்தினசம்பாவனை நிவர்த்தியாம். சீவபிரஹ்மங்களின் ஏகத்வம் வேதாந்தத்தின் பிரமேயமென்பர்; அவ்வேகத்வம் சத்தியமோ! அல்லது சீவபிரஹ்மங்களின் பேதம் சத்தியமோ! என்றிவ்வாறுளதாகுஞ் சமுசயம் பிரமேய வசம்பாவனை யெனப்படும். அது மனனத்தினால் நிவர்த்தியாம். விபரீத பாவனை நிதித்தியாசனத்தினால் நிவிர்த்தியாம். இவ்வாற்றல், பிரதம சிரவணமோ ஞான வாயிலாக மோட்சத்திற்கேதுவாம். விசாரரூப சிரவணமும், மனனநிதித்தியாசனங்களும் அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைகளை நிவர்த்திக்கும் வாயிலாக மோட்சத்திற்கேதுவாம்.

இவ்வாறு பிராமணகத, பிரமேயகத வசம்பாவனைகள் ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களென்று விசாரசாகரத்திற் கூறியிருப்பது போல இவ்வாசிரியர் கூறாமல்,

"பிரமமல னானென்கை அஞ்ஞானம்,
நானப் பிரமமோ! வலனோ! வென்றிடலையாம்"

என்று வேதாந்த சூடாமணியிற் கூறியிருப்பதுபோல, "பிரமபாவனையை மூடிப் பேதங்காட்டுவதஞ் ஞானங் குரவன்வாக்கியநம் பாமற் குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம்", என்று முற்செய்யுளிற் கூறியிருப்பதால், "தத்துவ வநுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்டல்" என்பதற்கு, பிரஹ்மாகாரவிருத்தியை வேதாந்தத்தின் அர்த்த சிந்தனத்தினாலே அடிக்கடி ஆவிர்த்தி செய்யாநிற்பது சிரவணமா மென்று வேதாந்த வாக்கியத்தின் விசார ரூபமான இரண்டாவதான சிரவண முறை செய்யப்பட்டது. வேதாந்தத்தின் அர்த்த சிந்தனத்தினாலே அடிக்கடிபிரஹ்மாசார விருத்தி யுண்டாகாநிற்கும்; ஆகலான் அடிக்கடி வேதாந்தத்தின் அர்த்த சிந்தனாரூபமான இரண்டாவதான சிரவணத்தினாலேயே அஞ்ஞானப்பிரதிபந்தம் நிவர்த்தியாம்: நிதித்தியாசனத்தின் பரிபாகாவஸ்தையைத்தானே சமாதி யென்பாராகலின். சமாதியும் நிதித்தியாசனத்தில் அந்தர்ப்பாவம். வேறுசாதன மன்று, கடாகாரமான அந்தக்கரணத்தின் அபரோட்ச விருத்தியைக் கடாது பவமென்பதுபோலப் பிரஹ்மாகாரமான அந்தக்கரணத்தினபரோட்ச விருத்தியை இங்கே, "தத்துவவநுபோகம்" என்றார்.

"தொக்க பிறவிற் திரள்கடொறுந் தொடர்ந்து வந்த வாதனைதான், மிக்க கால யோகத்தின் பழக்கத்தல்லால் விடாது" என்று வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பதுபற்றி, நித்தமிப் படிசெய்தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே என்றார். (92)

[ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களான அஞ்ஞானாதிகளின் சொரூபமும், அவைகளின் விரோதிகளான சிரவணாதிகளின் சொரூபமுங்கூறி "நித்தமிப்படி செய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே" என்று முற்செய்யுளில் அருளிச் செய்தமையால் பிரதிபந்த நிவிர்த்தியின் பொருட்டுச் சிரவணாதிகள் சடபரதாதியர் போல, மரணபரியந்தம் வேண்டுங்கொல் என வருமாசங்கையைத் தொலைத்தற்கு அவை அநுஷ்டிக்குங் காலவளவை கூறுகின்றார்.]

**எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு முன்பால்
அத்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா
நித்தமும் வெளிபோற் பற்றா ஞேயமாத் திரமாய்ச் சீவன்
முத்தரா னவர்வி தேக முத்திபெற் றிருப்பா ரென்றும் (93)**

(இ–ள்.) *எத்தனை நாள் - எவ்வளவுகாலம்; ஞாதாவும் - (ஞானத்தின்கர்த்தாவாகிய) அந்தக்கரணமும்; ஞானமும் - (பிரஹ்மாகாரமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூப) ஞானமும்; உன்பால் இருக்கும் - உன்னிடத்திருக்குமோ; அத்தனை நாளும் - அவ்வளவுகாலமும்; வேண்டும் - (அஞ்ஞானாதிப்பிரதிபந்த விரோதிகளான சிரவணாதிகள்) வேண்டும்; அப்பால் - (ஞாதாஞான மென்னும் விகற்பங்களிறந்து மஹாவாக்கியப் பிரமாண ஜந்நிய ஞான விஷயமான ஞேய மாத்திரமாக நீ அவசேஷித்த) பின்னர்; ஓர் செயலும் வேண்டா - (சிரவணாதி யநுஷ்டானங்களுள்) ஓரநுஷ்டானமும் (உனக்கு) வேண்டுவதில்லை; நித்தமும் - நாடோறும்; வெளிபோல் - ஆகாயம் போல; பற்றா ஞேய மாத்திரம் ஆய் - அசங்கசிதான்மா மாத்திரமாய்; சீவன் முத்தர் ஆனவர் - சீவன் முத்தராயினோர்; விதேக முத்தி பெற்று - (பிராரத்த நாசத்தில்) விதேக முத்தியடைந்து; என்றும் இருப்பார் - சார்வகாலமும் (அதுவா) யிருப்பர்; எ - று.*

இங்கே இது சித்தாந்தம்; மந்தமென்றும், திடமென்றும் ஞானம் இருவகைத்தாம்: சமுசயாதி சகித ஞானம் மந்த ஞானமென்றும். சமுசயாதி ரகித ஞானம் திடஞானமென்றும் சொல்லப்படும். யாவர்க்குத் திடஞான முண்டாமோ! அவர்க்குக் கிஞ்சின் மாத்திரமுங் கர்த்தவ்வியமில்லை. ஓர்போதுற்பந்நமாகும் சமுசயாதி ரகித வந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூப ஞானமே அவித்தையை நாசம்பண்ணித் தானும் நிவர்த்தியாய்விடும். நன்றாகக்கண்ட ஆன்மாவின்கண் மீண்டும் பிராந்தியுண்டாகாது. என்னை? பிராந்திக்குக் காரணமாகிய அவித்தை ஓர்போதுற்பந்நமாகும் ஞானத்தால் நஷ்டமாய் விடுதலின், பிராந்தியும், அவித்தையும் இன்மையின் விருத்திஞானத்தினாவிர்த்திக்கு யாதொரு பிரயோஜனமில்லை, ஆதலால், “அப்பாலோர் செயலும் வேண்டா” என்றும்,

"ஞானமுதித்த தன்பின்பைங் கோசங்கட்கு நமைவேறாய் மிகவுமறிந் ததுபோல. ஞானம்வரு முனுங்கோச மவைக்கு வேறாய் நாமிருந்தோ மென்பதுசித் தித்த லாலும்" - என்று.

இலட்சணா விருத்தியிற் கூறியிருப்பது கொண்டும், தமதநுபூதி பலங்கொண்டும் "நித்தமும் வெளிபோற் பற்றா ஞேயமாத்திரமாய்" என்றுங் கூறினர்; இதனை யூகித் துணர்க. சீவித்திருக்கிற புருஷனுக்குக் கர்த்திருத்வாதி கிலேச ஏதுவா தலால் பாதமாம்; அவை நிவர்த்தியாதலே சீவன் முத்தியாம். எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும் ஓர் தேகத்தையும் தானடையாமல் அகண்டைகரசப் பிரஹ்மமாத்திரமா யிருப்பதே விதேக முத்தியாம் என்க. "சீவன் முத்தரானவர்வி தேக முத்திபெற்றிருப்பாரென்றும்" எ-கு, உ - ம், ஈசுர கீதை,

"எங்குந் தானாய் யாவையுமாய் நின்றே யொன்றா யழிவின்றி
யங்கமொன்றின் றறிவேயாய் நுண்ணி தாய வருள்வடிவைத்
தங்குஞான யோகத்தான் முன்பா சரித்துப் பினைவந்தெ
னங்கமான பெரொளியோ டொன்றி யானா யடங்கிடுவார்."

எ - ம்,

"சுத்தனா யொன்றா யென்னைக் கூடிடுந் தொன்மை யோர்க
ளெத்தனை நூறு கோடி கற்பங்க டாஞ்சென் றாலு
மெய்த்தக மீளா ரென்றன் விளங்குமெய் யருளாலென்றே
யித்தகைத் தெனவே வேத மியம்பிடு மென்றா னீசன்" -

எ - ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (93)

[(138) இனிச் சீவன் முத்தர்களின் பேதங் கூறுகின்றார்]

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய்
வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்டன்
ஆனவர் நாம மாகு மவர்களிற் பிரம வித்தின்
தானமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன் (94)

(இ-ள்.) *ஞானம் ஆர் சீவன் முத்தர் - ஞான நிறைந்த சீவன்முத்தர்கள்; நால்வகை ஆவர் - நான்கு பேதமா யிருப்பர்; கேளாய் - (அப் பேதங்களைச்) சொல்லக்கேள்.- வானிகர் பிரம வித்து - ஆகாயத்தை யொத்த பிரஹ்மவித்தெனவும்,; வரன் - வரனெனவும்; ஆனவா நாமம் ஆகும் - அச்சீவன் முத்தர்களின் பெயராம். அவர்களில் - அந்நால்வர்களுள்ளே; பிரமவித்தின் தானமும் - பிரஹ்மவித்தினுடைய (அநுபவ)*

வலியையும்; மற்றை மூவர் - ஏனை மூவருடைய; தாரதம்மியமும் - தாரதம்மியத்தையும்; சொல்வேன் - இனிக்கூறுவேன், எ - று.

அந்நிய பகிர்முக புருஷரைக் கர்மோபாசனைகளை யனுஷ்டிக்கப் பண்ணும் பொருட்டு, ஆன்மாவை அசங்கமாகவும், கிரியைகளனைத்தையும் மன வாக்குக் காயங்களி னாசிரிதமாகவும் அறிந்து கர்மோ பாசனைகளைப் பிரஹ்மவித்துச் செய்யாநிற்பதால், "வானிகர்பிரமவித்து என்றார்" ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை" என்ற தானும், "மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ்சொல்வேன்" என்ற தானும் இந்நால்வரும் ஞானத்திற் றாரதம்மியம் இன்மையரென்றும், விசிராந்தி சுகத்திற் றாரதம்மிய முடையரென்றும் அறிக. (94)

[பிரஹ்ம வித்தினியல்பு கூறுகின்றார்]

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு முன்னம்
வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன
பாரகா ரியமா னாலும் பலர்க்குப கார மாக
நேரதாச் செய்வர் தீர்ந்த நிலைவிடார் சீவன் முத்தர்; (95)

(இ–ள்.) *தீரர் ஆய் - மனத்தைரிய முடையராய்; பிரம வித்து ஆய் - பிரஹ்மஞானிகளாகி; தெளிந்தவர் - (யாமார் என்பது முதலியகலக்கங்கள்) தெளிந்தோர்; தெளியும் முன்னம் - அப்படித்தெளிதற்கு முன்னே; வாரம் ஆய் இருந்த - உரிமையாகவிருந்த; தங்கள் - தங்களுடைய; [1]வருணம் ஆச்சிரமம் சொன்ன - வருணாச்சிரமங்களைப் பற்றிய சாஸ்திரங்கள் சொல்லியகிரியைகள்; பார காரியம் ஆனாலும் - கனமான கிரியைகளாயினும்; [2]பலர்க்கும் உபகாரம் ஆக - (பகிர்முகரான) பலருக்குஞ் சகாயமாகவேண்டி; நேரதாச்செய்வர்; (மந்திரலோபம், கிரியாலோபம், திரவியலோப மின்றிச்) சாஸ்திரோக்த மாகச் செய்யா நிற்பர்; (அப்படிச் செய்யா நின்றும்) தீர்ந்த நிலைவிடார் - (சுருதிகள் சொல்லிய) முடிவான அத்வைத நிச்சயத்தைவிடார்கள்; சீவன் முத்தர் - சீவித்திருக்கும் போதே முத்தரா யுள்ளோர்; எ - று.*

---

1 "வருணமாச்சிரமம் என்பன" அவை பற்றிய சாஸ்திரங்கட்கு ஆகுபெயர்.

2 "பலர்க்கும்" என்னும் முற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

இங்கே நிச்சயம் என்றது, அநுபவத்தை ஈசுரன் பராக்குகளாகச் சிருஷ்டித்த இந்திரியங்களை வேகமுள்ள நதிச்சலத்தைத் திருப்பினாற்போல, அகமுகமாக்கிச் சர்வேந்ரியங்கட்கும் ஆந்தரமான பரமான்மாவைச் சாட்சத்கரித் திருப்பதால், "தீரர்" என்றும், யாமார்! ஜகம் எத்தன்மைத்து! என்பன முதலிய கலக்கங்கள் கலங்கனீர் [1]கதகரேணுவாற்போல, பிரஹ்மவித்தையாற் றெளிந் திருத்தலால், "பிரமவித்தாய்த்தெளிந்தவர்" என்றும், ஆப்தகாமராதலாற் றமக்கெனச் செய்யாது லோக சங்கிர கார்த்தம் வருணாச்சிரம விதிகளை விதிப்படி செய்வதால், "பலர்க்குப கார மாக நேரதாச் செய்வர்" என்றும் சோரநாயகி மனைத்தொழில் செய்யினும், சோரநாயகன் சுகத்தினை விடாததுபோல, அந்நியரைச் சன்மார்க்கத்திற் பிரவிர்த்திப் பித்தற் பொருட்டுக் கர்மோபாசகைளைச் செய்யினும், (சோரநாயகள் சுகத்தினை விடாததுபோல, அந்நியரைச் சன்மார்க்கத்திற் பிரவிர்த்திப் பித்தற் பொருட்டுக் கர்மோபாசனைகளைச் செய்யினும்) பிரஹ்மநா மென்னும் அநுபவம் க்ஷணமும் விடாமையின், "தீர்ந்த நிலைவிடார்" என்றுங் கூறினர். (95)

இதுவுமது

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற் பற்றார்
தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார்
பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டார்
ஊமரு மாவா ருள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர் (96)

(இ – ள்.) *காமம் ஆதிகள் [2]வந்தாலும் - (பிராரத்தவலியால்) காமமுதலியவை (பிரஹ்மவித்துக்க ளிடத்து) எழுமாயினும்; (அவை) கணத்தில் போம் - (உடனே திடமான வைராக்கிய முதலிய சுத்தவாசனை பிரயத்தனமின்றிஎழுவதால்) க்ஷணத்தில் நாசமாம் -மனத்தில் பற்றார் - (அஞ்ஞானிகளைப் போல அவை) அந்தக் கரணத்தின்கண் (வாசனையாகப் பற்றார்கள்; தாமரை இலைத் தண்ணீர்போல் - தாமரையிலையிற் சலம்(கூடி நின்றும் பற்றாதது) போல; சகத்தொடும் கூடிவாழ்வார் -*

---

1 கதகரேணு - தேற்றாம் பொடி
2 வந்தாலும் என்றதன்கணும்மை - எதிர்மறை.

(அசங்கசிதான்மா நாமென்னும் அநுபூதிவலியால் அகத்திற் பற்றாமலே) பிரபஞ்சத்தோடுங் கூடி வாழாநிற்பர்; பாமரர் எனக் காண்பிப்பார் - (கர்மகாண்டத்தையும், உபாசனா காண்டத்தையும் நிச்சேஷமாக விடுத்து, ஞானத்தினாலே முத்தி சம்பாதித்துக்கொண்ட தைரியசத்தி யிருப்பினும் உலகத்தில் ஞானவாசனையில்லாமற் கர்மோபாசனைகளை யநுஷ்டிக்கும்) மூட சிரோமணிகளைப் போலத் (தம்மைக்) காட்டுவார்; பண்டிதத் திறமை காட்டார் - (அநேக மதங்களைக் கண்டித்து அநேக மதங்களை ஸ்தாபிக்கத்தக்க சக்தியுள்ள சர்வஞ்ஞராயிருந்தும் அடக்கமுடைமையின்) வித்துவத் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டார்கள் - ஊமரும் ஆவார் - (சின்மயமாகிய சிவமே இவையாவு மென்னும் சுழுத்தி மௌநாநுபூதியால் விகற்பமெழாமையின்) மௌநருமா யிருப்பார்; உள்ளத்து உலகைஆம் சீவன் முத்தர் - அந்தக்கரணத்தின்கண் நிரங்குசதிருப்தி யுடையரான சீவன் முத்தர்கள்; எ - று.

"பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டார் ஊமரு மாவார்" என்றதற்கு, பாகவதத்திற் கூறாநிற்கும் சடபதரை இலக்கியமாகக் காண்க. "ஊமருமாவார்" என்று இவ்வாசிரியர் கூறியிருப்பது போலவே வாசிட்டத்தில் "விவாதமறுமோனத்தோன்" எ - ம், "இருப்புழி மௌநஞ் சாந்தி சமமெய்தி யிராக யின்றி" எ - ம்.

அருளிச் செய்திருப்பது காண்க, இந்திர சாலத்திற் கந்தர்வ நகரத்தைப் பார்ப்பவனுக்கு ஓர் போகத்திலும் இச்சையெழாததுபோல, பிரஹ்ம ஞானிக்கும் மித்தியாப் பிரபஞ்சத்திற் பிராரத்த வலியா வல்லது காம முதலியவை யெழா வாதலால், "காமமா திகள்வந் தாலும்" என்றார். காமமாதி, என்றதனால் காமம், சங்கற்பம், சந்தேகம், இராகம், துவேஷம், சிரத்தை, பயம், இலச்சை, இச்சை முதலியவுங் கொள்க.

"காமமா திகள்வந் தாலும்" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்.

"மிகவருகா மாதிகளாம் விகாரமடைந் தும்விண்போல் மிகநொய் தானோ, ரகமெனலின் றிச்செயல்கள் செய்தாலும் தவிர்ந்தாலு மழுத்த மற்றோர், சகநெறிகள் செய்திடினு

மன்னியர்போற் கண்டுகுளிர் தன்மை சான்றோர், திகழ்மனது நினைவு மிகுந் துஞ்சிறிது மில்லாதோர் சீவன் முத்தர்" எனவரும்; மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"கணத்திற்போம்" எ - கு, உ-ம், திருவள்ளுவர்,

"குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்த லரிது." -

எனவரும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"மனத்திற்பற்றார்" என்றதற்கு, உ-ம், சுவாநுபவத் திருவாக்கு.

"காண்பானுங் காண்பவையைக் காணுமிடத் தேகமதாய்ப்
பூண்பனவால் வாதனையும் பூண்டிடுமே - வீண்பயிலும்
வாசனையைச் சித்தத்தில் வையா ததுமுத்தி
யாசிலிதற் கர்த்தமிதே யாம்." -

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

[ஞானிகளின் சரீரவியவகாரத்தில் நியமமில்லை. என்னை? ஞானிகளின் வியவகாரத்திற்கு அஞ்ஞானமும், அதன்காரியமான பேதப்பிராந்தியும் அதனாலுளவாகும் இராகத் துவேஷங்களுமில்லை. மற்றி யாதுளதெனின்:- பிராரத்த கர்ம சேஷமேயுள்ளது: அதுவே அவர்களின் வியவகாரத்தில் நிமித்தமாம்; அந்தப் பிராரத்தகர்மம் புருஷ பேதத்தால் நாநாப் பிரகாரமாம்: ஆகலின், ஞானிகளின் பிராரத்த கர்ம ஜந்நியவிய வகாரத்திற்கு நியமமின்றென்னுஞ் சித்தாந்தபட்சத்தை இங்கே கூறுகின்றார்.]

பேதகர் மத்தால் வந்த பிராரத்த நாநா வாகும்
ஆதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க் காவ வாகும்.
மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வார் வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வார்
பூதலம் புரப்பா ரையம் புகுந்துண்பார் சீவன் முத்தர் (97)

(இ-ள்.) *பேதகர்மத்தால் வந்த - (கீரைவிற்ற பலவகைத் தானியம் போலப்) பேதமான (சஞ்சித) கர்மத்தினாலுண்டான; பிராரத்தம் - பிராரத்தகர்மமும்; நாநா ஆகும் - நாநாப் பிரகாரமாம்; ஆதலால், விவகாரங்கள் அவர் அவர்க்கு*

ஆவ ஆகும் - வியவகாரங்களும் அவரவர்கட்குப் (பிராரத்தத்திற்குத்) தக்கனவாகப் பொருந்துவன பொருந்தும் -மாதவம் செயினும் செய்வார் - பெருமை பொருந்தின தவத்தைச் செய்யினுஞ் செய்வார்கள்; வாணிபம் செயினும் செய்வார் - வியாபாரஞ் செய்யினுஞ் செய்வார்கள்; பூதலம் புரப்பார் - பூமியைப் (புரப்பினும்) புரப்பார்; ஐயம் புகுந்து உண்பார்- பிச்சை புகுந்து (உண்ணினும்) உண்பார்; சீவன் முத்தர் - சீவன் முத்தர்கள்: எ - று.

"மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வார் வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வார்" என்பதனால், தவசு முதலியவற்றில் ஞானி பிரவிர்த்தியா நிற்பது வேத ஆஞ்ஞையினாலன்று, தனது இச்சையினாற் பிரவிர்த்தியாநிற்ப னென்றறிக. யாவர்க்குப் பிட்சைமாத்திரத்திற் கேதுவாகப் பிராரத்தமிருக்குமோ! அவர்க்கே ஞானமுண்டாம்: அதிக வியவகாரத்திற் கேதுவாக யாவர்க்குப் பிராரத்தமிருக்குமோ! அவர்க்கு ஞானமுண்டாகாது. ஆகலான், பிட்சையுண்டன் முதலிய வியவகாரத்தினும் அதிகவியவகாரம் ஞானிக்குண்டாகாது: யாவர்க்கு அதிகப்பிரவிர்த்தி யுண்டாமோ! அவர் ஞானியல்ல ரென்று சிலர்சங்கை பண்ணாநிற்பர்; அச்சங்கை கூடாது. என்னை? யாக்ஞவல்கியர், ஜனகாதியர் ஞானிகளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்; இவர்களில், சபாவிஜயத்தினாற் றனசங்கிரக வியவகாரம் யாக்ஞவல்கியருக்கும், இராச்சியபாலன வியவகாரம் ஜனகருக்குஞ் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. வாசிட்ட கிரந்தத்தில் அநேக ஞானிகட்கு வியவகாரம் நாநாப்பிரகாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், ஞானியினுடைய பிரவிர்த்திக்கு அல்லது நிவர்த்திக்கு நியமமில்லை; எப்படியும், யாக்ஞவல்கியர் சபாவிஜயத்திற்குப் பின்னர் வித்துவத்சந்நியாச ரூபமான நிவர்த்தியைத்தானே அடைந்தனர்; பிரவிர்த்தியில் வைராக்கியத்திற் கேதுவான நாநாவித தோஷங்களைக் கூறினர்; அப்படியாயினும் யாக்ஞவல்கியர்க்கு வித்துவத் சந்நியாசத்திற்கு முன்னம் ஞானமில்லையென்று சொல்வது கூடாது; ஞானமோ முன்னும் இருந்தது. ஆயினும், வித்துவத் சந்நியாசத்திற்கு முன்னே சீவன் முத்தியின் ஆநந்த மடையப் படவில்லை. ஆதலால், சீவன் முத்தியின் ஆநந்தத்தின் பொருட்டுச் சர்வசங்கிரகங்களையுந் தியாகஞ்

செய்தனர். யாக்ஞவல்கியர்க்கு பிராரத்தஞ் சிலகாலம் அதிக போகத்திற் கேதுவாகவும், இருந்தது. ஆகலின், முன்னே யாக்ஞவல்கியர்க்கு வைராக்கியமின்றி அதிகபோகமும், பின்னே வைராக்கியத்தினாற் சர்வபோகங்களின் தியாகமு முண்டாயிருந்தன. ஜனகர்க்குப் பிராரத்தம் மரணபரியந்தம் இராச்சியபார முதலிய அதிகபோகத்திற்கே யேதுவாக இருந்தது. ஆதலால், சதாத்தியாக மில்லாமலே இருந்தது: போகங்களில் வைராக்கிய முண்டாகவில்லை. வாமதேவாதிகளின் பிராரத்தம் நியூனபோகத்திற் கேதுவாக விருந்தது. அவர்கட்குச் சதா போகத்தில் வைராக்கியத்தினால் பிரவிர்த்தி இல்லையென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வாசிட்டத்தில், சிகித்துவசனுக்கு ஞானத்திற்குப் பின்னே அதிகப்பிரவிர்த்தியுண்டாயிருந்த தென்னும் பிரசங்கமு முண்டு. இவ்வாற்றால், நாநாப் பிரகாரமான விலட்சண வியவகாரம் ஞானிகட்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; அவர்களனைவருக்கும் ஞானம் சமானமே: அதனது பலமான மோட்சமும், அப்படியே, பிராரத்த பேதத்தால் வியவகாரமாத்திரம் பேதமென்றறிக. (97)

[இவ்வாறு ஜீவன் முத்தர்க்கு நாநாவியவகாரம் உண்டென்றால், அஞ்ஞானிகளினும் அவர்களிடத்து விசேஷம் என்னையோ எனவரும் ஆசங்கையைப் பற்றி அவர்களிடத் துள்ள விசேஷங்களைக் கூறுகின்றார்.]

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்து
பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வொன்றும் பாரார்
நன்றுதீ தென்னார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர். (98)

(இ–ள்.) *சென்றது கருதார்* - *(பிரபஞ்சத்தில் மித்தியா புத்தியால் செல்காலத்திற்) போனதைப்பற்றி நினையார்கள்; நாளை சேர்வது நினையார்* - *வருங்காலத்தில் இனி வாரா நிற்பதைப் பற்றியும் நினையார்கள்; கண்முன் நின்றது புசிப்பார்* - *(நிகழ் காலத்தில்) கண்முன்னே (பிராரத்தவலியால் வந்து) நிற்கின்ற போகங்களைப் புசியாநிற்பர்கள்; வெய்யில் நிலவாய்* - *சூரிய கிரணமான வெய்யிலானது சந்திர கிரணமான நிலவைப்போலச் சீதனமாகி; விண்விழுது வீழ்ந்து* - *(ஆலவிருட்சத்திற் போல) ஆகாசத்தினின்றும் விழுதுக*

ளிறங்கி; பொன்றின சவம் வாழ்ந்தாலும் - மரித்துப்போன பிரேதம் பின் சீவித்ததானாலும்; புதுமையா ஒன்றும் பாரார் - ஆச்சரியமாக வொன்றையும் நாடார்கள்; நன்று தீது என்னார் - (ஒன்றை இது) நன்றென்றும் (மற்றொன்றை இது) தீதென்றுஞ் சொல்லார்கள்; சாட்சி நடுவான - சாட்சியாய்த் (திரிபுடியின்)நடுவான; சீவன் முத்தர் -சீவன் முத்தர்கள்.- எ - று.

"புதுமையா வொன்றும் பாரார்" எ - று,

"இதுவெனத்தோன் றியவெல்லாஞ் சிற்சொ ரூப மிவ்வண்ணம் பலசக்தி யிலகும்"

என்னும் அநுபூதிவலியால். "நன்றுதீ தென்னார்" எ-று,

"செப்புநா மத்தா லுண்மையா லெல்லாத் திகழ்வுமா தேவனே யாகி, லிப்படி யறிந்த ஞானிகைக் கொள்வா னெத்தையன் றெனவெத்தை விடுவான்."

என்னுஞ் சுருதியால் எனக்காண்க. "நடுவான சீவன் முத்தர்" எ - கு, முன்னைய மூன்று பூமிக்கும், பின்னைய மூன்று பூமிக்கும் மத்தியான சத்வாபத்தியென்னும் நான்காம் பூமியினையுடைய சீவன் முத்தர் என்று பொருளுரைப்பினும் அமையும்; அமையுமாறு,

"முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்தரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன் முத்தர் பேத மாகுஞ், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித்தாம்."

என்னும் இரண்டாம் படலத்து; 154ஆம் செய்யுளாலறிக.

"சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முனின்றது புசிப்பார்" எ - கு, உ - ம், வாசிட்டம்,

"வானேகு கதிரிரவி நானியற்றும் வாறென்ன வந்து வந்து, தானேதோன் றியதொழிலைப் பற்றின்றிச் செய்துமெனச் சனக னெண்ணித், தீனேய வருகாலஞ் செல்காலமிமையளவுஞ் சிந்தை செய்யா, னூனேறு நிகழ்காலத் தோரிமைப்பி னகைதலோ டுலாவ லுற்றான்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (98)

[தீரராயென்னும் 95ஆம் செய்யுடொடங்கி, சென்றதென்னும், 98ஆம் செய்யுள் வரையும், பிரஹ்மவித்துக்களினியல்பு கூறிஇனி ஏனைய மூவரின் தாரதம்மியமானவியல்பு கூறுகின்றார்.]

பின்னைமூ வரிலி ரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகம்
தன்னையுற் றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானாய்
உன்னுவோன் வரன்வேற் றோரா லுணர்குபவன் வரியானாரும்
அன்னியர் தம்மாற் றன்னா லறியாதோன் வரிட்டனாமே (99)

(இ–ள்.) *பின்னை மூவரில் - (வரன்வரியான் வரிட்டனென்னும்) ஏனைய மூவர்களில் -இரண்டு பேர்களும் - (வரன் வரியான் என்னும்) இருவரும் -சமாதி யோகந் தன்னை - சமாதி யோகத்தை; உற்று இருப்பார் - பொருந்தியிருப்பார்கள்; தேக சஞ்சார நிமித்தம் தேக ஸ்திதிக்கு (இன்றியமையாத பிட்சை முதலியவற்றின்) பொருட்டு; தான் ஆய் உன்னுவோன் - (பிராரத்த வசத்தால் சமாதியினின்றும்) கேவலம் உத்திதனாய் நினையா நிற்பவன்; வரன் - வரனாகும்; வேற்றோரால் - (சமீபத்திலுள்ள) அந்நியரான சீடர் முதலியோரால்; உணர்பவன் அறியாநிற்பவன்; வரியான் ஆகும் - வரியானாம் அன்னியர் தம்மால் தன்னால் - அந்நியராலுந் தன்னாலும்; அறியாதோன் வரிட்டன் ஆம் - அறியாதவன் வரிட்டனாகும்; எ - று*

"இரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகந் தன்னையுற் றிருப்பார்" என்பதனால், வரிட்டன் சமாதியிலதீதனா யிருப்ப னென்பது அருத்தாபத்தியினாற் பெறப்படுகின்றது."வேற்றோராலுணர்பவன் வரியானாகும்." என்றதற்கு, உ - ம், வாசிட்டம்,

"அறைந்தபத மைந்தாலுந் தானாம் போகத் தழுந்தியவின்பத்தமைவாற் புறனு முள்ளு, முறைந்தபதார்த் தங்கண்மறந்தயலோர் வன்பா லுணர்வதுவே பதார்த்தநினை வொழிதலாகு, நிறைந்தவிவை யாறாலும் பேதம் போக்கி நிலைபெறுதற் சுபாவத்தே நிற்ற றானே, மறைந்தபொருள் வெளியாக்குந் துரியமாகு மாசறுசீ வனின்முத்தர் வழியீதாகும்."

என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"அந்நியர் தம்மாற் றன்னா லறியாதோன்" என்றதற்கு, உ - ம், பாகவதம்,

"சாற்றிய குணமு மாக்கையு மனமுந் தானல வென்பதையுணர்ந்தாற், போற்றிய வாக்கை யுடனிருப் பதுவும் போவது மறிந்திடா ராகி, யேற்றதம் புயமேற் றுகில்கழி வதுவு மிருப்பதும் வெண்ணறை பருகி, மாற்றரு மதத்தி னறிந்திடாதொழுகு மாக்களைப் போலுவர் மாதோ."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (99)

[இவ்வாறு ஜீவன் முத்தர் அநேகராயின் அவர்கட்கு விதேக முத்தியும் நாநாவாகு மோவெனின்:- அற்றன்று, அதுசமமாம் ஜீவன்முத்திச் சுகமே தாரதம்மியமா மென்று கூறுகின்றார்.]

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னாலு முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்றால்
பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித் தநுப விப்பன்
வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார்
(100)

(இ-ள்.) *அரிது ஆகும் இவர்கள் - (திரிலோகத்திலுங்) கிடைத்தற்குத் துர்லபமான இச்சீவன் முத்தர்கள்; இவ்வாறு அநேகர் ஆனாலும் - இந்தப்பிரகாரம் (பிராரத்தவசத்தால்) நாநா பேதமான வியவகாரங்களை யுடையவரா யிருந்தாராயினும், -முத்தி சரி ஆகும் - (ஞானத்திற் றாரதம்மிய மின்மையின், ஞான பலமான) மோட்சசுகம் (அவர்கட்குத் தாரதம்மிய மின்றிச்) சமமாம்; பாடுபட்ட - (வரன் முதலியோர் வருத்தப்பட்டடைந்திருப்பதான; சமாதிக்கு - (நிர்விகற்ப) சமாதிக்கு; பலன் எது என்றால் - பிரயோஜனம் யாதென்று நீ ஆட்சேபிப்பாயாயின்,- பெரிது ஆன திருஷ்ட துக்கம் - (பிராரத்தவசத்தா லுண்டாகா நிற்கும்) பெரியதாகிய பிரத்தியட்ச துக்கத்தை; பிரமவித்து அநுபவிப்பவன் - பிரஹ்மவித்தநுபவியாநிற்பன்; வரியானும் வரனும் மற்றை வரிட்டனும்; சுகம் ஆய் வாழ்வார் - (சீவன் முத்திச்) சுகத்தினையே யுடையராய் வாழ்வார்கள்; எ - று.*

யாவர் சீவன் முத்திச் சுகத்தை விடுத்துத் துச்சமான போகங்களிற் பிரவிர்த்தியாநிற்பரோ! அவர் விதேக மோட்சத்தை விடுத்து வைகுண்டாதி யுலகங்களி னிச்சையுடையராய் அங்கே செல்லாநிற்பரென்று சிலர் சங்கை செய்யாநிற்பர், அச்சங்கை கூடாது. என்னை? சீவன் முத்திச் சுகத்தைத் தியாகம் பண்ணுவதும், போகத்திற் பிரவிர்த்திப்பதும் ஞானிக்குப் பிராரத்தவலியாற் கூடும். பிராணன் வெளியிற் செல்லாதாகலான் பரலோக கமனமும், விதேக மோட்சத்தின் றியாகமுங்கூடா. ஞானத்தினால் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாய்ப் பிராரத்தபோகத்தி னநந்தரம் ஸ்தூல சூட்சும சரீராகாரமான அஞ்ஞானம் சேதனத்தின்கண் லயமாவதே விதேக மோட்சமெனப்படும்; அஃதவசிய முண்டாகாநிற்கும். மூலாஞ்ஞானம் சேஷமா யிருக்குமாயின், அல்லது நஷ்டமான அஞ்ஞானம் மீண்டுற்பத்தியாமாயின், விதேகமோட்சம் இன்றாம்; அம்மூலாஞ்ஞானத்தின் விரோதியான ஞானமுண்டானபின், அஞ்ஞானம் சேஷமாகவிருப்பதில்லை: பிரமாணத்தால் நாசமான வஞ்ஞானம் மீண்டுற்பத்தியாவது மில்லை; ஆதலால் விதேகமோட்ச மில்லாமற்போகாது. ஞானிக்கிச்சையானது கேவலம் பிராரத்தத்தாலுளதாம். எவ்வளவு சாமக்கிரிகளின்றிப் பிராரத்தபோகங் கூடாதோ! அவ்வளவு சாமக்கிரிகளையும் பிராரத்தமுண்டு பண்ணாநிற்கும். இச்சையின்றிப் போகங்கூடாதாதலால் ஞானிக்கு இச்சையும் பிராரத்தத்தின் பயனாம். அந்நியலோகத்தில் அல்லது இந்த லோகத்தில் அந்நிய சரீர சம்பந்தம் ஞானிக்குப் பிராரத்தத்தினாலுமுளதாகாது; ஆகலின், என்க. சீவன் முத்திச் சுகத்திற்கு விரோதியான வர்த்தமான சரீரத்தில் அதிகபோகங்களிலிச்சையோ பிட்சை முதலியவை போலச் சனகன் முதலியோர்க்குக் கூடும். ஈண்டிது இரகசியம். ஞானியிடத்துண்டாகும் வாகியப் பிரவிர்த்தி அவனது சீவன் முத்திக்கு விரோதியன்று: சீவன் முத்தியின் விலட்சண சுகத்திற்கு விரோதியாம். என்னை? ஆன்மா நித்திய முத்தமாம்; அவித்தையினாற் பந்தம் பிரதீதியாகின்றது; எப்போது ஞானமுண்டாமோ! அப்போது அவித்தையினாற் பண்ணப்பட்ட பந்தப் பிராந்தி நஷ்டமாய்விடும். ஞானமுண்டான தன் பின்னே

பந்தப்பிராந்தி யுண்டாகாது. சரீர சகிதனுக்குப் பந்தப் பிராந்தியினபாவமே சீவன் முத்தியெனப்படும்: தேகாதிகளின் பிரவிர்த்தியைக் குறித்தாவது நிவிர்த்தியைக் குறித்தாவது ஞானிக்குப் பந்தப் பிராந்தி ஆன்மாவின்கணுண்டாவதில்லை மாகலின், வாகியப் பிரவிர்த்தியினாற் சீவன் முத்தி தூரமாகாது; ஆயினும், வாகியப்பிரவிர்த்தியில் சீவன் முத்தனுக்கு விலட்சணசுகமுண்டாகாது: ஏகாக்கிர ரூபமான அந்தக்கரண பரிணாமத்திலேயே சுகமுண்டாகாநிற்கும்; அவ்வேகாக்கிர பரிணாமம் வாகியப் பிரவிர்த்தியிலுண்டாக மாட்டாதாகலின், "பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித் தநுப விப்பன்" என்றும். 'வரியானும் வரனும் மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார்" என்றுங் கூறினார்.

சீவன் முத்தர் நால்வர்க்கும் ஞானம் சமமாவதால் ஞானபலமான விதேகமுத்தி சமமாமென்றும், சித்தவிசிராந்தி தாரதம்மியத்தால் சுகந் தாரதம்மியமாமென்றுங்கூறியதாம். (100)

[பிரஹ்மவித்துக்கள் வியவகாரத்தில் அஞ்ஞானிகட் கொப்பாயிருத்தலின், அவர்கட்குப் பிறவா நெறியுறுமா றேதோ? எனுங்கடாவுக்கு விடையாக அவ்விருவர்க்குமுள்ள கர்த்திருத்வ தாரதம்மியங் கூறுகின்றார்.]

பிரமஞா னிகளுங் கர்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந்தால்
திரமுறு மஞ்ஞா னம்போய்ச் செனியாத வழியே தென்றால்
பரவுமா காச மொன்றிற் பற்றாது மற்றை நாலும்
விரவின தோடுங் கூடும் விதமிரு வோரு மாவார் (101)

(இ-ள்.) *பிரம ஞானிகளும் - பிரஹ்மவித்துக்களும்; கர்மப்பேதையர் போலேவாழ்ந்தால் - (ஐநநவேதுவான அவித்தை, காம,) கர்மங்களையுடைய அறிவீனரைப்போலவே (பிராரத்தத்திற்குத்தக்க பிரபஞ்ச வியவகாரங்களை யுடையர்களாய்ச்) சீவித்தால்; திரம் உறும் அஞ்ஞானம் போய் - (கடத்தற்கரிய) வலிபொருந்திய அவித்தை, (காம, கர்மங்கள்) ஒழிந்து; செனியாதவழி - மீண்டு பிறவாதிருத்தற்குக் காரணம்; எது என்றால்; யாதென்று கேட்பாயாகில்; பரவும் ஆகாசம் - (வாயுவாதி பூதபௌதிகங்களனைத்திலும்) விரிந்திருக்கும் ஆகாசமானது; ஒன்றில் பற்றாது - ஒன்றிலும்*

சம்பந்தியாமல் -மற்றை நாலும் - ஏனைய (வாயுவாதி) நான்கு பூதங்களும்; விரவினதோடும் கூடும் விதம் - தம்மோடு கலவா நிற்கும் பதார்த்தங்களோடுஞ் சம்பந்தியாநிற்குஞ் செயல்போல; இருவோரும் ஆவார் - ஞானி அஞ்ஞானிகள் இருவரும் ஆவர்கள்; எ - று.

ஞானிக்கு ஆன்மாவின்கண் வியவகாரம் பிரதீதியாகின்றதில்லை; சம்பூர்ணமான வியவகாரங்களும் தேகாதிகளின் ஆசிரிதமாகப் பிரதீதியாகின்றன: ஆன்மாவின்கண் வியவகார சகிதமான தேகாதிகளின் சம்பந்தம் இல்லை யென்னும் புத்தியோடு கூடிச் சகல வியவகாரங்களையும் ஞானி செய்கின்றனன்: இக்காரணத்தால் ஞானியினுடைய பிரவிர்த்தியும நிவிர்த்தியென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; இதனால் பிரஹ்மவித்து பிரபஞ்ச வியவகாரங்களுடையனாக அந்நியருக்குத் தோற்றினும், அவன் ஆன்மாவை ஆகாசம்போல அசங்கமாக அறிந்து பிராரத்த வலியாற் பிரபஞ்ச வியவகாரங்களைச் செய்தலால் ஜநநவேதுவான அவித்தை, காம, கர்மங்களொழிந்து முத்தியடையாநிற்ப னென்றறிக. (101)

(139) [ஈசுரசேவையால் அதிர்ஷ்டபலமாத்திர முளதாம்: குருசேவையால் [1]அதிர்ஷ்டபலம், [2]திர்ஷ்டபலம் இரண்டு முளவாம்; ஆகலின், முமுட்சுக்கள் ஈசுரனைப் பார்க்கிலுங் குருவினிடத்து அதிகமாகப் பக்திசெய்து ஜநநநிவிர்த்தியுபாயம் பெறவேண்டுமாகலான் சீவன் முத்தர்களின் மகிமையை இங்கே கூறுகின்றார்.]

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனயனெடுமா லான
மூவர மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சன்ம
பாவன மானா ரென்று பழமறை முழங்கு மிப்பால்
மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ கேளாய் (102)

(இ–ள்.) *சீவன் முத்தரைச் சேவித்தோர் - ஜீவன் முத்தர்களைச் சேவித்தவர்கள்; சிவன் அயன் நெடுமால் ஆன மூவரும் - அரன், அயன், அரி என்னும் மூவரும்; மகிழ - சந்தோஷிக்க; நோன்பு முழுவதும் செய்து -*

---

1 அதிர்ஷ்டபலம், புண்ணியம்.
2 திர்ஷ்டபலம், உபதேசம்.

(கிருச்சிர சாந்திராயண முதலிய) தவங்களனைத்தையுங் குறைவறச் செய்து; சன்மபாவனம் ஆனார் என்று - ஜநந பரிசுத்தமானவர்களா மென்று; பழமறை முழங்கும் - அநாதியான வேதங்கள் பிரதிபாதியாநிற்கும்; இப்பால் - இனி; மேவரும் சீவன் முத்தர் - பொருந்துதற்கரிய சீவன் முத்தர் (அடையாநிற்கும்); விதேக முத்தியும் - விதேக கைவல்யத்தையும்; நீ கேளாய் - நீ கேட்பாய். எ - று.

ஜநநம் மலகாகலின், அதனது நிவிர்த்தியைப் பாவநம் என்றார். "துவந்துவங்க டூய்மை செய்து" என்றாற்போல. "சீவன் முத்தரைச் சேவித்தோர்" எனறதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

போற்ற வணங்கப் பூசிக்கப் புகழ வருந்திப் போய்க்காண வாற்ற வுரியோ னெவனவன்வன் பிறவி யறுப்போர்க் கனவரதஞ், சாற்று மகத்தாற் றீர்த்தத்தாற் றவத்தாற்றானத் தாற்கிட்டா, வூற்ற வறிவாற் பிறவியறுந் துயர்ந்தோன் பத்தி தரும் பயனே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"மூவரு மகிழ" எ-கு, உ - ம், வாசிட்டம்,

"அதுலமா தவனோ ரங்கைநீ ருணவா யரிமகி ழருந்தவம் புரிந்தான்" எனவரும்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"பழமறை முழங்கும்" என்றது, சசிவர்ண போதம், முத்திகண்ட முதலிய சுருதியை. (102)

(140) [கன்மத்தியர வொழிகூறல்]

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசன்ம விவித வித்தாம்
சஞ்சித மெல்லா ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ றாக்கும்
கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையநு பவித்துத் தீரும் (103)

(இ-ள்.) *பஞ்சினை - பருத்திப் பஞ்சு முதலியவற்றை; ஊழித்தீப்போல - வடவாமுகாக்கினி சார்ந்தால் எப்படியெரித்து நீறெழப்பண்ணுமோ அதுபோல; பலசன்மவிவிதவித்து ஆம் -அநேகவித ஜநநங்கட்கு நாநாவித பீஜங்களாகிய; சஞ்சிதம் எல்லாம் - சஞ்சித கர்மங்க ளனைத்தையும்; ஞானத்தழல் - ஞானாக்கினியானது; சுட்டு*

வெண்ணீறு ஆக்கும் - எரித்துப் பஸ்மமாகப் பண்ணும்; ஆகாமியம் தான் - ஆகாமியகர்மமானது; கிஞ்சித் - அற்பமும்; கிட்டாமல் - சம்பந்தியாமல்; விட்டுப் போகும் - விட்டுப்போம்; விஞ்சின - சேஷமான; பிராரத்தத்தின் வினை - பிராரத்த கர்மமானது; அநுபவித்துத் தீரும் - அநுபவித்துத் தொலையும். எ - று.

சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரத்தம் என்று கர்மங்கள் மூவகையாம்: அவற்றுள், சென்ற ஜநநங்களிற் செய்து பலத்தை ஆரம்பம் பண்ணாமலிருக்கிற கர்மம் சஞ்சிதமென்றும், இனிவரப்போகிற கர்மம். ஆகாமியமென்றும், சென்ற ஜநநங்களிற் செய்துவர்த்தமான ஜநநத்திற் கேதுவாயுள்ள கர்மம் பிராரத்தகர்மமென்றுஞ் சொல்லப்படும்; அவற்றில் சஞ்சித கர்மம் ஞானத்தியினால் நாசமாம்: ஞானிக்கு ஆன்மாவின்கண்ணே கர்த்திருத்வாதி பிராந்தியில்லையா தலால், அவனுக்கு ஆகாமிய கர்மத்தின் சம்பந்தமில்லை. எப்பிராரத்த கர்மம் ஞானியின் சரீரத்தை ஆரம்பித்ததோ அப்பிராரத்த கர்மமே சரீர ஸ்திதிக்கேதுவானபிட்சை முதலியவற்றிற் பிரவிர்த்திப்பியாநிற்கும்: பிராரத்தகர்மம் அநுபவியாமல் நாசமாகாது.

(141) *சஞ்சிதாகாமிய கர்மங்களைப்போல, ஞானிக்குப் பிராரத்தகர்மமு மிராதாதலால் போஜனாதிப் பிரவிர்த்தியும் ஞானிக்குப் பொருந்தாதென்று ஒரோவிடத்திற் கூறப்படும். அதற்கபிப்பிராயம்; ஞானியின் திருஷ்டியால் ஆன்மாவில் கர்மம், அதனதுபயன் இவற்றில் சமபந்தமில்லை: இதனால், ஆன்மாவில் சகல கர்மங்களின் நிஷேத வபிப்பிராயத்தால் பிராரத்தத்தையும் நிஷேதித்திருக்கின்றது. ஞானத்திற்குப் பூருவஞ் செய்யப்பட்ட பிராரத்தபோகம் பிராரத்தத்தை நிஷேதித்ததன்று ஆதலால், "விஞ்சின் பிராரத்தத்தின் வினையநு பவித்துத்தீரும்" என்றார்.*

(142) *இதனால், ஓர் சங்கையுண்டாடகாநின்றது; அது எங்கே ஓர் கர்மமானது நாநாசரீரங்களை யாரம்பிக்கிறதா யிருக்குமோ அங்கே அப்படிப்பட்ட கர்மத்ததினாலுண்டான பிரதம சரீரத்தில் ஒருவனுக்கு ஞான முண்டாமேல், அந்த ஞானிக்கு அந்நிய சரீரப் பிராப்தியு முண்டாதல் வேண்டும். என்னை? பலத்தை யாதொன்றாரம்பித்ததோ! அது பிராரத்த*

மெனப்படும்: அஃதது பலியாமல் நாசமாகாது. அநேக சரீரத்திற் கேதுவான ஓர் கர்மமானது யாதொரு பிரதம சரீரத்தை யுண்டாக்கிற்றோ அதில் ஞான முண்டாயிற்று; ஞானத்தின் பின்னர் அக்கர்மத்தின் பயனாக அந்நியசரீரம் சேஷமாக விருக்கின்றதாகலான், ஞானிக்கும் அந்நிய சரீரப் பிராப்தி யுண்டாதல் வேண்டும். பிராரத்த கர்மத்தின் பயனாக எவ்வளவு சரீர முண்டாகுமோ அவ்வளவு சரீரம் ஞானிக் குண்டாகும்: பிராரத்த போகத்தினும் அதிகமாகவுண்டாகாது. ஆதலால், ஞானமும் சபலமாமென்னின்; அதுகூடாது. என்னை? ஞானியினுடைய பிராணன் அந்நியலோகத்தில் அல்லது இந்தலோகத்தில் அந்நியசரீரத்திற் செல்லாது. பின்னையெனின்;- அந்தஸ்தானத்திலேயே அந்தக்கரணம், இந்திரியம் இவற்றோடு கூடலீனமாமென்று வேதமுரசறையா நின்றது. பிராணன் செல்லாமல் அந்நிய சரீரத்தின் பிராப்தி கூடாதாதலால், ஞானிக்குப் பிராரத்த சேஷத்தால் வேறே சரீரமுண்டாகு மென்று சொல்லுதல் கூடாது. மற்றென்னெனில்: -எங்கே அநேக சரீரத்தி னாரம்பகமாக ஓர் கருமமிருக்குமோ அங்கே அந்தமான சரீரத்திலேயே ஞானமுண்டாகும் : பூருவசரீரங்களில் ஞான முண்டாகமாட்டாது. என்னை? அநேக சரீரங்களி னாரம் பகமான பிராரத்தமே ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தகமாம்: விஷயாசக்தி, பிரஞ்ஞாமந்தம், பேதவாதி வசனத்தில் விசுவாசம் ஆகிய இவை ஞானத்திற்கு எப்படிப்பிரதிபந்தகமோ அப்படி விலட்சணமான பிராரத்தமும் ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தகமாம்; எங்கே ஞானத்தின் பிரதிபந்தக மிருந்து ஞானசாதனமான சிரவணாதிகளிருக்குமோ அங்கே பிரதிபந்தம் நிவிர்த்தியாமாயின், பிரதம ஜநநத்திற் செய்த சிரவணாதிகளாலே அந்நிய சரீரத்தில் ஞான முண்டாகும் . எப்படியெனின்; வாமதேவர் பூர்வ ஜன்மத்திற் சிரவணாதிகள் செய்துவந்தனர்: அப்போது பிராரத்தத்தின் பயனான ஓர் சரீரம் சேஷமிருந்ததால் ஞான முண்டாகவில்லை. பின்னையெப்போ துண்டாயிற்றெனின்; சிரவணாதிகள் செய்துவர வர்த்தமான சரீரம்விழுந்து அந்நிய சரீரத்தை யடைந்ததால், பூர்வ ஜன்மத்திற் செய்துவந்த சிரவணாதிகளால் கர்ப்பத்தின்கண்ணேயே ஞானமுண்டாயிற்று. ஆதலால், ஞானத்திற்குப் பின்னர் அந்நிய சரீரசம்பந்த முண்டாகா தென்றறிக. (103)

(143) [ஞானியை இகழாமற் பூஜிக்கவேண்டு மென்பதற்குக் காரணங் கூறுகின்றார்]

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குநாட் செய்யுங் கர்மம்
மறுமையிற் றொடர்ந்தி டாமல் மாண்டுபோம் வழியே தென்றால்
சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி செய்தபா வத்தைக் கொள்வார்
அறிவுளோ ரறிந்து பூசித் தறமெலாங் கைக்கொள்வாரே. (104)

(இ–ள்.) *பொறுமையால் -* [1]*திதீட்சையால்; பிராரத்தத்தை - பிராரத்த பயனான சுகதுக்காதிகளை; மறுமையில் - சீவன் முத்தித் தசையில்; புசிக்கும் நாள் - அநுபவிக்குங் காலையில்; செய்யும் கர்மம் - சீவன் முத்தர் (சரீராதிகளாற்) செய்யாநிற்கும் (புண்ணியபாவரூபமான) கர்மங்கள்; தொடர்ந்திடாமல் - அவரைத்தொடராமல்; மாண்டுபோம் வழி - இறந்து போகுமார்க்கம்; ஏது என்றால் - யாதென்று சங்கிக்கில்; சிறியவர் இகழ்ந்து - அறிவின்மையோர் (தோஷதிருஷ்டியால்) நிந்தித்து; ஞானி செய்த பாவத்தை - அச்சீவன் முத்தர் தேகத்தினாற் செய்த பாவங்களை; கொள்வார் - ஏற்றுக்கொள்ளுவர்; அறிவுளோர் - அறிவுடையோர்; அறிந்து பூசித்து - (பிரஹ்மவித்து பிரஹ்மமே யென்னும் சுருதிவாக்கின்படி ஞானியைப்பிரஹ்ம சொரூபமென்) றறிந்து (மனவாக்குக் காயங்களால்) ஆராதித்து - அறம் எலாம் - புண்ணியங்களனைத்தையும்; கைக்கொள்வார் - ஏற்றுக் கொள்ளுவார். எ - று.*

சீவன் முத்தர்க்கு மறுபிறப் பின்றென்று வேதம் முரசறைதலின், மறுமை யென்றதைச் சீவன் முத்தித் தசை யென்றாம். (104)

(144) [இனி விதேகமுத்தியி னியல்பு கூறல்]

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ றாகும்
பெரியது லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம்
உரியசூக் குமசரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போல
துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே. (105)

(இ–ள்.) *அரிய -துர்லபமான; மெய்ஞ்ஞானத் தீயால் - தத்துவஞானமாகிய அக்கினியால்; அவித்தை ஆம் உடல்*

---

1 *திதீட்சை -சுகதுக்கங்களை ஒப்பக்காண்டல்.*

- *அவித்தையாகிய காரண தேகம்; நீறு ஆகும்; வெந்து நீறாய்விடும்; பெரிய தூலமும் - கனமான தூல தேகமும்; [1]காலத்தால் - அதற்கு நியமித்த காலத்தில்; பிணம் ஆகி விழும் - சவமாய் வீழாநிற்கும்; அந்நேரம் -அப்பொழுது; உரிய சூக்கும சரீரம் - உரிமையாகிய சூட்சும தேகமானது; உலை இரும்பு உண்ட நீர்போல் -கொல்லுலையிற் (காய்ந்த) இரும்புண்ட நீர்போல்; துரியம் ஆய் - துரியமாயும்; விபுஆய் - பூரணமாயும்; நின்ற - (என்றும்) நிற்கின்ற சொரூபத்தில் - சொரூபத்தின் கண்ணே; இறந்துபோம் - லீனமாம், எ - று. ஏ-அசை.*

"காலத்தால்" என்றது. உருபு மயக்கம். "உரிய" என்றது, தூல தேகங்களைப்போலலிங்கதேகமும் அநேகமாய் வந்து வந்து நாசமாவன வன்மையை. "உலையிரும்புண்ட நீர்போல" என்றது, மீண்டு ஜநியாமைக்கு உவமானம். தூல, சூட்சும, காரண தேகங்களின் அபிமானிகளான விசுவ, தைஜஸ, பிராஞ்ஞர்கட்குச் சாட்சியாய் நான்காம் பொருளாதலால், சொரூபம் துரியம். தேச கால வஸ்துக்களைக் கடந்த பொருளாதலால், விபு. ஞானியினுடைய பிராணன் வெளியிற் கமனமாகதென்னும் சுருதியால், "சொரூபத்தி லிறந்து போம்" என்றார். (105)

இதுவுமது

கடமெனு முபாதி போனாற் ககனமொன் றானாற் போல
உடலெனு முபாதி போன வுத்தரஞ் சீவன் முத்தர்
அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி நின்ற
படிதிகழ் விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும் (106)

(இ-ள்.) *கடம் எனும் உபாதி போனால் - கடமாகியவு பாதியானது அபாவமாயின்; ககனம் ஒன்று ஆனால் போல - கடாகாசமானது (மகாகாசத்தோடு) ஏகமாவதுபோல; உடல்எனும் உபாதி - சரீரத்(திரய) மாகிய வுபாதிகள்; போன உத்தரம்; நீங்கின உத்தரட்சணம்; சீவன் முத்தர் - சீவன் முத்தர்கள்; அடிமுடி நடுவும் இன்றி - ஆதியும், அந்தமும், மத்தியுமில்லாமல்; அகம் புறம் இன்றி - உள்ளும், புறம்பு மில்லாமல் -நின்றபடி திகழ் - (தான்) இருந்தபடியே விளங்காநின்ற; விதேக முத்திப் பதம் அடைந்து - விதேக*

1 காலம் - பிராரத்தபோகாந்தரம்.

கைவல்யமாகிய பதத்தைப் பெற்று; என்றும் இருப்பர் - சதா (அவ்வண்ணமே) இருப்பர். எ - று.

பூரணமாதலினானும், அமூர்த்தமா தலினானும், "அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி" என்றார். "நின்றபடி திகழ்விதேக முத்திப்பதம்" என்றதை,

"சகமாய் நின்றும், புராதனமா மொருமையினிற் பிரியாதாகும் பூரணசின் மாத்திரமாம் பொருளே சொன்னாய்" - என்ற வாசிட்டப் பிரமாணங்கொண்டு யூகித்துணர்க.

(145) ஞானியின் சரீரத்தியாகத்தில் கால தேச ஆசனாதி விசேஷங்களிள் அபேட்சையில்லை; அவன் தேகம் உத்தராயணத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, அல்லது தெட்சணாயத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, காசி முதலிய புநிததேசத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க. அத்தியந்த மலின தேசத்தில் விழுமாயினும வீழ்க, சவவாசததினின்றும் விழுமாயினும் வீழ்க சித்தாசனத்தினின்றும் விழுமாயினும் வீழ்க, சாவதானமாகப் பிரஹ்ம சிந்தனை செய்துகொண்டு வீழினும் வீழ்க, ரோகவியாகூலத்தால் ஆவாவென்று புலம்பிக்கொண்டு வீழினும் வீழ்க, சர்வதா அவன் முத்தனாம். என்னை? எக்காலத்தில் ஞானத்தினால் அஞ் ஞானம் நிவிர்த்தியாயிற்றோ! அக்காலத்திலேயே ஞானி முத்தனாம்: அதனால். ஞானிக்கு விதேக மோட்சத்தில் தேச கால ஆசனாதிகளின்பேட்சையில்லை. எப்படி ஞானிக்குத் தேகபாதத்தில் தேசகாலாதிகள னபேட்சையில்லையோ! அப்படியே ஞான நிமித்தமான கிரவணத்திலும் தேச காலாதிகளி னபேட்சையில்லை.

(146) உபாசகர்க்குத் தேச காலாதிகளினபேட்சையுண்டு. எப்படியும் பீஷ்மாதியர் ஞானிகளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். பீஷ்மர் உத்தராயணமன்றிப் பிராணத்தியாகஞ் செய்யவில்லை. அப்படியாயினும், பீஷ்மாதியர் அதிகாரி புருஷராதலால் உபாசர்களின் உபதேசநிமித்தம் அவர் கால விசேஷத்தை யபேட்சித்தனர். வசிட்ட பீஷ்மாதியர் அதிகாரிகளாதலாலே அவர்கட்கு அநேகஜன்ம முளவாம். என்னை? அதிகாரி புருஷருக்கு ஒர் கற்ப பரியந்தம் பிராரத்த மிருக்கும்; கற்பத்தினந்தத்

தன்றி விதேக மோட்ச முண்டாகாது; கற்பத்தி னிடையில் அவர்கட்கு இச்சையின் வலியால் நாநாசரீரமுண்டாகும்; அப்படியாயினும், ஆன்ம சொரூபத்தின்கண் அவர்க்கு ஜன்மமரணப் பிராந்தி யுண்டாவதில்லை. ஆகலின், சீவன் முத்தராம். அவ்வதிகாரி புருஷரின் வியவகார முழுவதும் அந்நியரி னுபதேசநிமித்தமாம்; ஞானியின் வியவகாரத்தில் அந்நியமாக ஒர் நியமமுமில்லை: இவ்வபிப்ராயத்தால், ஞானியின் தேகபாதத்திற்குத் தேசகால ஆசனாதிகளுளொன்றுஞ் சொல்லாமல், "பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழும்" என்றார்.

(147) "சூக்குமந் தனது காரண மடையத் தூலமில் சுகன்றதே யென்றாற், சூக்குமந் தனது காரணம் விடுத்துத் தூலமொன் றெடுத்ததென் றுணர்வாய்" -

என்று சுத்தசாதகத்தில், - குமாரதேவ சுவாமிகள் அருளிச்செய் திருப்பதால், " பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழும்": என்று இவ்வாசிரிய ரருளிய விதேக கைவல்யத்தினிலக்கணம் அசங்கத மாகாதோ வெனின்:-

"காலமே காரணமாய்க் குடும்ப வாழ்விற் காதலொழித்தறச் செறிந்த காயந் தன்னைச், சாலமிகு தொழிற்பறவைக் கிடமாங் கூட்டைச் சானவியின் கரைவரையிற்றானே தீர்ந்தான். கோலியொரு சுமைசுமப்பான் குறித்த வெல்லைக் கொண்டுபோய்ப் போடுவபோற் குரம்பை போட்டு, மாலுறுபற் றொன்றின்றிப் பூவி னாற்றம் வானுறல்போற் பரமபத வாழ்வு பெற்றான்." என்றும்,

விகற்ப மிறந்தவராய், நிர்விகாரராய், அபிராமராய்ச் சகலமலவிலாசங்களினாலே யுண்டாயிருக்கிற உபாதி விநிர்முத்தராகிய உத்தாலகரானவர், யாதொரு சுகத்திலே இந்திரனது சுகமும் சமுத்திரத்திற் றிரணம்போல அற்பமாய் விடுமோ! அப்படிப்பட்ட இரணியககர்ப்பாந்த சுகங்களுந் தாழ்ந்தனவாகத்தான் அவற்றிற்கு ஆதியாயும், அண்ட பேதங்களால் அநந்தமாயுள்ள வாகாசங்களை உதரத்தில் வைத்திருக்குந் திக்குளை வியாபித்ததாயும், பூரணமாயும், சகல புவனங்களையுந் தரித்திருக்கிற சுபாவத்தை யுடையதாயும், பாக்கியவான்களா லடையத்தக்கதாயும், சத்தியமாயும்,

ஆநந்தமாயும், அநந்தமாயு முள்ளவாசா மகோசர பரமசுகத்தை யடைந்து அச்சுவடிவாயினார். அவருடையமனம் ஸ்வச்ச ரூபமான பதத்தை யடைந்தவுடன் அவர் சரீரம் அவ்வரைமீது ஆறுமாதஞ் சூரியகிரணத்தாலுலர்த்தப் பட்டதாய்க் காற்றினா லுண்டாகாநிற்குந் தொனியால் பருவதமாகிய புருஷனுக்குச் சிறுசெடிகளாகிற கைகளால் வாசிக்கத்தக்க நரம்புகளாகிய தந்திகளோடு கூடிய வீணையாயிற்று. மேற் சொல்லிய ஆறுமாதத்திற்குப்பின், அப்பருவதத்தில் ஆகாசத்தினின்றும் இறங்கியுற்ற பிராமி முதலிய சப்த மாதர்களுள் சகல தேவர்களாலும் பூஜிக்கத்தக்க தேவ தேவியாகிய சாமுண்டியென்பவள் சூரியகிரணத்தா லுலர்ந்துள்ள அவ்வுத்தாலகரது கங்காளத்தைச் சீக்கிரத்தி லெடுத்துத் தனது மகுடத்தின் மீது பூஷணமாகச் சூடிக்கொண்டனள் என்றும் சர்வஞ்ஞரிஷியாகிய ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் ஞான வாசிட்டத்தில் அருளிச் செய்திருப்பதால் இவ்வாசிரியர் கூறிய விதேககைவல்ய விலக்கணம் அசங்கதமாகாது. அன்றியும் பிரபுலிங்கலீலையில்,

**"அழிவி லானை யழிந்தன னென்று நீ
விழியி னான்மிக வெள்ளம்பெ ருக்கினை
கழிவி லாதவா காயங் கழிந்ததென்
றொழிவி லாம லுளமெலி வார்கள்கோல்." எ - ம்,**

**"சச்சி தாநந்த சங்கர னாகவே
யச்ச நீங்குபு தன்னை யறிந்தவன்
றுச்ச மாந்துயர்த் தோன்மலி யாக்கையை
யிச்சி யானதை யானென வெண்ணியே." எ - ம்,**

**"ஒண்ட ரைக்கண் ணொடிவி லருளுருக்
கொண்ட டுத்த குருவரு ளாற்றன்னைக்
கண்ட மெய்த்தவன் காயந் தனையந
முண்ட நெட்டிலை யொப்ப விடுப்பனால்." எ - ம்.**

பிரபுதேவர் அருளிச்செய் திருப்பதாலும் இவர் அருளியது அசங்கதமாகாது. ஸ்ரீ குமாரதேவ சுவாமிகள் சுத்தசாதகத்தில் அருளியதோ! "உவக்கும் வீடே யெவ்வள விற்றுலக நடையே யுயர்ந்தது" என்னும் ஸ்தூல திருஷ்டி யுடையோர்க்கு முத்தியின்கண் விருப்பமுண்டாக்குவித்தற்

பொருட்டேயாம். அங்ஙனமன்றிச் சித்தாந்தமாமேல், பிரபல சுருதியான வாசிட்டத்திற்கு அது விருத்தமாம். அன்றியும் வாசிட்டத்தில்.

"பற்று முனிவு பயஞ்சுகங்கள் பயிலா னெனினும் பயின்றிடினுஞ், சொற்ற வெவர்க்கும் பிரமேயந் தொடரா னெனினுநன்பாலர், பெற்ற பிரமே யத்துறினும் பெரிய மனத்தோன் காசியிற்சா, வுற்ற பொழுது நாய்க்கெறிப்போ ருழைசா வுறினுமுறும்பதங்கேள்." எ - ம்.

"ஞான மடைந்த பொழுதிலிவ னல்வீ டுற்றோன் மனமிறந்தோ
னீன மான வகம்பாவப் பிராந்தி யன்றோ விடர்பந்த
மான வீடா வதமடமை யந்த காரங் கெடலன்றோ
மான மிகுந்த விவனெய்தின் மனிதர் பூசை செயவேண்டும்."

எ - ம்.,

கூறியிருப்பதால், தூலதேகம் வீழ்வதும், வீழாமற் போலதும் பந்த மோட்சமல்ல: ஆதலால்,

"சூக்குமந் தனது காரண மடையத் தூலமிங் ககன்றதே யென்றால்" -

என்னும் சுத்தசாதகம், ஸ்துதியர்த்தவா தமாம். ஞானவாசிட்டக் கருத்தின்படியே பூஜ்யபாதரான ஸ்ரீ சங்கரபகவத் பாதாசாரியரும் விவேகசூடாமணியிலருளிச் செய்திருப்பது காண்க. திருமந்திரத்தில்,

"அந்தமில் ஞானிதன் னாகந் தீயினில்
வெந்திடி னாடெலாம் வெப்புத் தீயினி
னொந்தது நாய்நரி நுகரி லுண்செரு
வந்துநாய் நரிக்குண வாகும் வையமே." எ - ம்,

"எண்ணிலா ஞானி யுடலெரி தாவிடி
லண்ணறங் கோயி லழலிட்ட தாங்கொக்கு
மண்ணின் மழைவிழா வையகம் பஞ்சமா
மெண்ணரு மன்ன ரிழப்பா ரரசே." எ - ம்,

"புண்ணிய மாமலர் தம்மைப் புதைப்பது
நண்ணி யனல்போக்கி னாட்டி லழிவாகு
மண்ணி லழியி லலங்கார பங்கமா
மண்ணுல கெல்லா மயங்குமனன் மண்டியே." எ - ம்,

"அந்தமில் ஞானி யருளை யடையந்தக்கா
லந்த வுடறான் குகைசெய் திருத்திடிற்
சுந்தர மன்னருந் தொல்புவி யுள்ளோரு
மந்தமி லின்ப வருள்பெறு வாரே". எ - ம்.

அருளிச் செய்திருப்பதாலும், "பெரியது லமுங்காலத்தாற் பிணமாகி விழும்" என்று இவ்வாசிரிய ரருளிய விதேக கைவல்ய விலக்கணம் அசங்கதமாகாது. " உரியசூக் குமசரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போற் றுரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போம்" என்று "உலையிரும்புண்ட நீரை" உபமானமாகக் காட்டினது, இவ்வாறெழும் ஆசங்கையைத் தொலைவித்தற் பொருட்டேயா மென்க. (106)

(148) [பிரஹ்மப் பிராப்தியானது கிராமாந்தரப் பிராப்தி போலன்று, கண்டசாமீகர நியாயம் போலப் பிராப்தப் பிராப்தியாமென்று சொல்லுகின்றார்.]

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக்
கெல்லிய பின்பு தோன்றுங் கிணற்றினா காசம் போலே
ஒல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்றும்
எல்லையி னாமெப் போது மேகமென் றிருந்து வாழ்வாய் (107)

(இ–ள்.) *சொல்லிய மகனே - ("நீநானென் றிரண்டி லாமல் நிறைந்தபூ ரணமாயெங்கும், நானாகத் தெளிந்த ஞானம்" என்று முன்னே பிரஹ்மாநுவங்) கூறியமைந்தா; எங்கும் சூழ்வெளி இருக்க - எவ்விடத்தும் நிறைந்துள்ள ஆகாசம்! தானிருந்த படியேயிருக்க; மண்ணைக் கெல்லிய பின்பு - பூமியை அகழ்ந்த பின்னர்; தோன்றும் - (ஆகாசம் பூரணமென்னும் ஞான மின்மையனுக்கு நூதனமாக அப்போதுண்டானது போலத்) தோன்றுகின்ற; கிணற்றின் ஆகாசம்போல் - கூபாகாசம் போலும்; ஒல்லை ஆம் பிரமம் - ஏற்கனவே சித்தமாயுள்ள பிரஹ்மம்; நூலால் -(குருவுபதேசத்தாலும்) சாஸ்திர விசாரத்தாலும்; உற்றதுபோலே தோன்றும் - (அப்போது நூதனமாக) அடையப்பட்டதுபோலவே தோன்றாநிற்கும்; (அங்ஙனந் தோற்றினும், அது வாஸ்தவமன்மையின்,) எல்லையில் நாம் - அளவிறந்த வியாபகமான (பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மமாகிய) நாம்; எப்போதும் - இதற்கு முன்னும்; ஏகம் என்று -*

அகண்டைகரசப் பிரஹ்மமேயென்று; இருந்து வாழ்வாய்; இவ்வண்ண மிருந்து வாழ்வாயாக. எ - று.

“நூலா லென்னினும்,

“பெரிய மாயை காரணமாம், பொருளன் றாயுங் குருவாக்காற் புகலும் பொருளாய்க் காரணமாய், மருவு முணர்வாந்தன்னுருவை வழுவாதளிக்கு முணர்வோர்க்கே.”

என்னும் சுருதியால், குருவுபதேசம் வருவித்தாம். கூவந்தொடற்கு முன்னுங் கூவாகாசம் இருப்பதுபோல, விசாரத்திற்கு முன்னும் பிரஹ்மத்வம சித்தமாகலின், “எல்லையினாமெப் போது மேகமென் றிருந்து வாழ்வாய்” என்றார். இவ்வாசிரியர் கூறினவாறே வாசிட்டத்தில்,

“குருவன்வல் லபவிளக் கத்தாற், கண்டன மெனல்வீண்
நானுநீ தானுங் கண்டன பரம்பொருட் பொலிவே”

என்றருளிச் செய்திருப்பது காண்க. (107)

[கூறிப்பேரந்த படலத்தின் சாரார்த்தத்தைத் தொகுத்து விசேஷித்து நம்புதற்பொருட்டுச் சபதத்தோடுங் கூறுகின்றார்.]

**கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்க னாவூர்
வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு
பீனமாந் தறிபு மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்தி டாதே (108)**

(இ–ள்.) *கானல் நீர் - கானலிற் சலம்போலும்; கிளிஞ்சில் வெள்ளியில் - சுத்தியில் இரஜதம்போலும்; கந்தர்ப்ப நகரில் - கந்தர்வ நகரம்போலும்; கனாஊரில் -சொப்பன நகரம் போலும்; வானம்மையில் -ஆகாசத்தில் நீலநிறம்போலும்; கயிற்றில் பாம்பில் - இரச்சுவிற் சர்ப்பம் போலும் -மலடிசேயில்; - வந்தியா சுதன் போலும்; முயலின்கோட்டில் - சச விஷாணம் போலும்; பீனம் ஆம் - பருமைபான; தறி புமானில் - தாணு விற்புருஷன்போலும்; பிரபஞ்சம் எல்லாம் - (அகங்காராதிப்) பிரபஞ்ச மனைத்தும்; பொய் - மித்தை; ஞானமே பிரஞ்ஞானகனப் பிரஹ்மமே; மெய் -சத்தியம்; மகனே - மைந்தா; உன்னை - இத்தன்மையான வுனது*

ஆன்மாவை; நம் ஆணை - நம்மேலாணை; மறந்திடாதே - நீ மறவாதே. எ - று.

ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

இல் என்னும், ஐந்தனுருபு எண்ணுப்பொருடொறுங் கூட்டப்பட்டது.

சிவோக மென்னும் அநுபூதியினாற் றன்னோ டொத்தமையின்,"நம்மாணை" என்றார்.

"பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே, ஞானமெய்" என்றதற்கு உ - ம், பட்டினத்துப் பிள்ளையார், திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை,

.... "எந்தைநின்
றிருவளர் நாட்டங் கருணையிற் பெறலும்
யாவையு மெனக்குப் பொய்யெனத் தோன்றி
மேவரு நீயே மெய்யெனத் தோன்றினை
ஓவியப் புலவன் சாயல்பெற வெழுதிய
சிற்ப விகற்ப மெல்லா மொன்றிற்
றவிராது தடவினர் தமக்குச்
சுவராய்த் தோன்றுந் துணிவுபோன் றனவே".

என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (108)

முதலாவது, தத்துவ விளக்கப் படலம்

முற்றிற்று.
படலம் 1-க்கு, செய்யுள்; (108)

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இரண்டாவது

சந்தேகந் தெளிதற் படலம்

[“ஐயம்போ லரந்தையுண்டோ என்று வாசிட்டத்தும், ஐயந்தவிர்த்து நிலைத்த வாசகலு முத்தியருள் பவன்விகித குருவாம்” என்று வேதாந்த சூடாமணியினுங் கூறப்பட்டிருத்தலால், ஐய மறுப்பது ஆசிரியர்க் கவசிய கடமையாதலின், ஈண்டுச் [1]சந்தேகந் தெளிதற்படலங் கூறத் தொடங்கினர்.]

சமுசயம் ஒர் விசேஷியத்தில் விருத்தமான இரண்டு விசேஷண ஞானமாம். தனதபாவாதிகரணத்தி லவபாசமாவதால் இதனைப்பிரம மென்பர்.

(149) *சமுசயரூபப் பிரமமும், பிரமாண சமுசாயம், பிரமேய சமுசயம் என இருவகைத்து. பிரமாண கோசர சந்தேகம் பிரமாண சமுசயமெனப்படும். அதனையே பிரமாணகத வசம்பாவனை யென்பர். வேதாந்த வாக்கியம், அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே பிரமாணமாகவுண்டோ! இல்லையோ! என்பது, பிரமாணசமுசயம். அதனது நிவிர்த்தி சாரீரகத்தின் விரதமாத்தியாயத்தின் படனத்தால் அல்லது சிரவணத்தாலுளதாம். பிரமேய சமுசயமும், ஆன்ம சமுசய, அநான்ம சமுசய பேதத்தால் இருவகைத்து, அநான்ம சமுசயம் அநந்தவிதம். அவற்றை விரிப்பதாற் பயனின்று. ஆன்மசமுசயமும் அநேக பிரகாரமாம்; அவை ஆன்மா பிரஹ்மத்தோடு அபின்னமோ! அல்லது பின்னமோ! அபின்னமாயினும், சர்வதா அபின்னமோ! அல்லது மோட்ச காலத்திலேதான் அபின்னமோ!*

---

1 “சந்தேகம்” - ஐயம், சமுசயம் என்பன ஒருபொருட் கிளவிகள். தெளிதல் - நிவிர்த்தி.

சர்வதா அபின்னமாயினும், ஆநந்தாதி ஐசுவரியவானோ! ஆநந்தாதி ரகிதனோ! ஆநந்தாதி ஐசுவரியவானாயினும், ஆநந்தாதிகள் குணமோ! பிரஹ்மான்மாவின் சொரூபமோ! என இவை முதலாகத் தற்பதார்த்தத்திற்கு அபின்னமான துவம்பதார்த்தத்தில் அநேகபிரகாரமான சமுசயங்களுளவாம். அப்படியே கேவலந் துவம்பதார்த்த கோசர சமுசயமும் ஆன்மகோசர சமுசயமேயாம்; அது ஆன்மா தேகாதிகளின் பின்னமோ! பின்ன மன்றோ! பின்னமெனினும், அணுரூபமோ! மத்திம பரிமாணமோ! விபுப்பரிமாணமோ! விபுப் பரிமாணமெனினும், கர்த்தாவோ! அகர்த்தாவோ! அகர்த்தா வெனினும், பரஸ்பரம் பின்னமாக அநேகமோ! அல்லது ஏகமோ! என இவ்வாறு அநேக சமுசயங்கள் கேவலம் துவம்பதார்த்த கோசரமாகவுளவாம். அப்படியே கேவலம் தற்பதார்த்த கோசரமாகவும், அநேக பிரகாரமான சமுசயங்களுள; அவை ஈசுரன் வைகுண்டாதி லோகவிசேஷத்தில் வசிக்கும் பரிச்சின்ன அஸ்தபாதாதி அவயவத்தோடு கூடிய சரீரியோ! அல்லது சரீரம் இன்மையனான விபுவோ! சரீரமின்மையனான விபுவாயினும், சகத்துக்குப் பரமாணுவாதிகளை யபேட்சித்த கர்த்தாவோ! அவற்றை யபேட்சியாத கர்த்தாவோ! பரமாணுவாதிகளை யபேட்சியாத கர்த்தா வெனினும், கேவலம் கர்த்தாவோ! அபின்ன நிமித்தோபாதான ரூப கர்த்தாவோ! அபின்ன நிமித்தோபாதானரூப கர்த்தாவெனினும், பிராணிகளின் கருமங்களை யபேட்சியாத கர்த்தாவாய் விஷமகாரிதை முதலிய தோஷமுடையனோ! பிராணிகளின் கருமங்களை யபேட்சித்த கர்த்தாவாய் விஷமகாரிதை முதலிய தோஷரகிதனோ என இவை முதலிய அநேக பிரகாரமாகத் தற்பதார்த்த கோசர சமுசயமுளவாம்; அச்சமுசயங்கள் யாவும் பிரமேய சமுசய மெனப்படும்; அவற்றின் நிவிர்த்தி மனனத்தினாலுளவாம்; சாரீரகத்தின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் அத்தியயனத்தினால், அல்லது சிரவணத்தினால் மனனம் சித்தியா நிற்கும்; அதனால் பிரமேய சமுசயம் நிவிர்த்தியாம்.

ஞானசாதன சமுசயமும், மோட்சசாதன சமுசயமும் பிரமேய சமுசயமாம். என்னை? பிரமாவின் விஷயத்தைப் பிரமேயமென்பர்: ஞானசாதன மோட்சசாதனங்களும்

பிரமாவுக்கு விஷயமாகலின், பிரமேயமாம்; ஆதலால், ஞானசாதன சமுசயமும், மோட்சசாதன சமுசயமும் பிரமேய சமுசயமெனப்படும்: அவை சாரீரகத்தின் மூன்றாம் அத்தியாயத்தால் நிவிர்த்தியாம். அப்படியே மோட்ச சொரூபத்தின் சமுசயமும் பிரமேய சமுசயமேயாம்; அது சாரீரகத்தின் நான்காம் அத்தியாயத்தால் நிவிர்த்தியாம்: சாரீரகத்தின் நான்காம் அத்தியாயத்திலே முன்னர்ச் சாதனவிசாரமும், பின்னர்ப் பலவிசாரமும் உள்ளனவாயினும், நான்காம் அத்தியாயத்தில் சாதனவிசாரம் எவ்வளவிலுண்டோ! அவ்வளவு நான்காம் அத்தியாயத்தோடு கூட மூன்றாம் அத்தியாயத்தாற் சாதனசமுசயம் நிவிர்த்தியாம்: சேஷமான நான்காம் அத்தியாயத்தால் பல சமுசயநிவிர்ததியாம். [மோட்சத்தைப் பலமென்பர்: பலமெனினும் பயனெனினும் ஒக்கும்.] இந்தப்படி விருத்திப் பிரபாகர கிரந்தத்திற் கூறியிருக்கின்றது; இச்சமுசயங்களை இப்படலத்தில் வாராநிற்கும் அவ்வவ்விடங்களிற் காட்டுதும்: ஆங்காங்குணர்க.

[இனி நுதலிப்புகுதல்]

நரர்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம்
உரமுறக் குத்திக் குத்தி யுறைப்பிக்கு முபாயம் போலே
பரமசிற் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனோவி ருத்தி
திரநிலை பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழிகின் றேனே. (1)

(இ–ள்.) நரர் - (உலகில்) மநுடர்; குழி பறித்து - குழி தோண்டி; மெள்ள நாட்டிய - மெள்ள (அதில்) நிறுத்திய; நெடிய கம்பம் - நீண்டஸ்தம்பமானது; உரம் உற - (அசையாமல்) வலியடையும் பொருட்டு; குத்திக் குத்தி - கெட்டித்துக் கெட்டித்து; உறைப்பிக்கும் - பலப்படுத்தாநிற்கும்; உபாயம் போலே - தந்திரம்போலவே - [[1]தூணாகநந நியாயம்போலே யென்றபடி.] பரம சிற்சொரூபந்தன்னில் - சர்வோத்கிருஷ்டமான சிதான்ம சொரூபத்தில்; பற்றியமனோ விருத்தி - (அபேதமாகப்) பொருந்திய (அகண்டாகாரமான) அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி; திரநிலைபெற - (அதன் கண்ணே) நிச்சலமாக

1 "தூணா" - கம்பம். "கநநம்" - புதைத்தல்.
"நியாயம்" - திருஷ்டார்ந்தம்

நிற்றற் பொருட்டு; சந்தேகம் தெளிதலை - சந்தேகந் தெளிதற் படலத்தை; மொழிகின்றேன் - இப்போது கூறுகின்றேன்; எ - று.(1)

[சீடன் குருவை யநுசரித்திருந்த திறங் கூறுகின்றார்]

நற்கருத் துடையோ னாகி ஞானவா னாகி நின்றோன்
மர்க்கட நியாயம் போலே மகாபூத விகாரந் தொட்டு
நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன
சற்குரு வினைவிடாமற் சந்தத மநுச ரித்தான். (2)

(இ-ள்.) *நற் கருத்துஉடையோன் ஆகி - சத்துவமான அந்தக்கரணத்தை யுடையவனாய்; (அதனால்) ஞானவான் ஆகி - (பிரஹ்மான் மவயிக்கிய) ஞானமுடையவனாய்; நின்றோன் - நின்ற சீடன்; மர்க்கடநியாயம் போலே - ([1]மார்ச்சால நியாயம் போலாது) [2]மார்க்கடநியாயம் போலவே;* மகாபூத விகாரம் தொட்டு - பஞ்சீகிருத பஞ்சமகா பூதங்களின் காரியமான தூலதேகந்தொடுத்து; நிர்க்குண விதேகமுத்திநிலை பரியந்தம் - சத்துவகுணமுமிறந்த விதேக கைவல்யம் வரையும்; சொன்ன - உபதேசித்தருளிய; சற்குருவினை விடாமல் - சற்குருவைவிட்டு நீங்காமல்; சந்ததம் - எப்பொழுதும்; [3]அநுசரித்தான் - அநுசரித்திருந்தான்; எ - று.

"தேசார் குருநூன் மாணாக்கன் சிறக்க விம்மூ வருங்கூடிற் பாசா தீதப் பரமெய்தும் பன்னா ணீங்கா விக்கூட்ட மேசா வுணர்வைத் தரும்" என்னும் வாசிட்டக் கருத்தின் படியே மாணாக்கன் இங்ஙனம் நின்றனனென்க. "மார்க்கடநியாயம்போல" என்றதற்கு, உ - ம், பட்டினத்துப் பிள்ளையார்,

"மந்திக் குருளையொத் தேனில்லை நாயேன் வழக்கறிந்துஞ்
சிந்திக்குஞ் சிந்தையை யானெஞ்செய் வேனெனைத் தீதகற்றிப்

1 "மார்ச்சால நியாயம்" - தாய்ப்பூனை தன்குட்டிகள் கிடக்கு மிடத்தைத் தேடித் தானே கௌவீயெடுத்துப் போய்க் காப்பாற்றுதல்.

2 "மார்க்கட நியாயம்" - குரங்கின்குட்டி தன்றாய்க்குரங்கு எங்கே தாவினும் தான் அதனைவிடாது பற்றியிருத்தல்.

3 அநுசரித்தல் - வழிபடல்.

புந்திப் பரிவிற் குருளையை யேந்திய பூசையைப்போ
லெந்தைக் குரியவன் காணாத்த னேகயி லாயத்தானே."

எனவரும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (2)

(குருவானவர் மாணாக்கனை அநுபவம் வினாதல்)

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாம லன்பாம்
மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்திர மாய்நின் றாயோ
சிந்தையி லைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்ளே
அந்தரங் கலந்த துண்டோ வநுபவ முரைசெய் வாயே. (3)

(இ-ள்.) *புருடன் தன்னைச் சந்ததம் - புருஷனை எப்பொழுதும் (விட்டு நீங்காத); சாயைபோல் - நிழல்போல - விடாமல் அன்பு ஆம் மைந்தனை நோக்கி - கணமும் நீங்காமற் றன்னிடத் தன்புடையவனா யிருக்கும் சீஷனைப்பார்த்து; சாட்சிமாத்திரம் ஆய்நின்றாயோ - (ஞாதா ஞானங்களொழிந்து ஞேயரூபமான) சாட்சிமாத்திரமாக நிற்கின்றனையோ; சிந்தையில் ஐயம் எல்லாம் - அந்தக் கரணத்தின்கணுள்ள (பிரமாணகத, பிரமேய கதங்களான) சமுசயங்களனைத்தும்; தீர்ந்தவோ - ஒழிந்தனவோ; தெளிவின் உள்ளே - (உனது) புத்தியினிடத்தே; அந்தரம் கலந்தது உண்டோ - பேதப்பிரதீதி வந்து பொருந்தினதுண்டோ; அநுபவம் உரைசெய்வாய் - உனதநுபவம் (எங்ஙனமுளது) அதனைச்சொல்லுதி. எ - று.*

"பாரபரமா மப்பொருளை வயங்கக் கண்டாற் பெருமனக் கட்டறுமைய மறுக்கரும மறும்"-

என வாசிட்டத்திற் கூறியபடி ஆரூடஞான மடைந் தனையோ என ஆசான் வினாவினதாம்; அல்லது அசம்பாவனை, சமுசயபாவனை, விபரீதபாவனைக ளிறந்த வநுபூதியடைந் தனையோ என வினாவினதா மெனினும் ஒக்கும் (3)

[தேவரீருடைய கிருபாபலங்கொண்டு பிரதிபந்த மிகந்த வநுபூதி யடைந்தேனெனல்.]

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெந்தாய்
சநநவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள்
உனதரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன்றோன்றி
மனவிழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தா லுண்டோ.

(இ–ள்.) *என உரைத்து அருளும் ஆசான் - என்று கேட்டருளிய குருவினுடைய; இருபதம் வணங்கி - உபயபாதங்களையும் பணிந்து; எந்தாய் - எனது பிதாவே; சநநவன் காட்டில் - சம்சாரமாகிய வலியவாரண்யத்தில்; மோகத்தமத்து - அஞ்ஞானமாகிய இருளில்; எழு பேதப் பேய்கள் - எழாநிற்கும் (பேதப் பிரதீதிகளாகிய) பாசாசங்கள்; உனது அருள் உதய வெற்பில் - தேவரீருடைய கிருபையாகிய உதய கிரியினின்றும்; உபதேச அருக்கன் தோன்றி - பிரஹ்மோ பதேசமாகியசூரியன் உதயமாகி; மனவிழி தெரிய - உளக்கண் விளங்க; ஞான வான்கதிர் பரந்தால் - ஞானமாகிய பெருமையையுடைய கிரணங்களைப் பரம்பச் செய்வதால்; உண்டோ - அதன்முன் உளவாகா நிற்குமோ! (இல்லா தொழிந்தன.) எ - று.*

ஐநநம் எண்பத்து நான்கு லட்சம் யோனிபேதங்களாய்க் கடத்தற்கரிதாகலின் அதனை, "வன்காடு" என்றும், பொருள்களையும், விழிகளையும் மறைக்கும் இருள்போல அதிஷ்டான வாரோபங்களின் பேதங்களையும், அறிவையும் மறைத்தலால் அஞ்ஞானத்தைத் "தமம்" என்றும், உண்மையாக இல்லாதிருந்தும் இருளினாலெழுந்து அச்சந்தந்து இருளொழிவில் தாமும் ஒழிந்துபோம் பேய்களின் றோற்றம்போல உண்மையிலில்லாதிருந்தும், அஞ்ஞானத்தாலெழுந்து அளவிறந்த வனர்த்தங்களைத் தந்து அஞ்ஞான நாசத்தில் தாமும் ஒழிந்துபோதலின், பேதப் பிரதீதிகளைப், "பேய்கள்" என்றும், அளத்தற் கருமையானும், பிரஹ்மோபதேசமுண்டாற் கேதுவாதலானும் குருவருளை, "உதய வெற்பு" என்றும், பிரஹ்மோபதேசம் முக்கியவதிகாரிக்குத் தசமனுக்கு ஆப்தோபதேசம்போல உடனே அஞ்ஞானத்தை யொழிவித்தலால் உபதேசத்தை, "அருக்கன்" என்றும், சூரியோதயமாகி விழிகள் தோன்றக் கிரணம் எங்கும் வியாபிக்கில் பேய்த்தோற்றத்திற் கவகாசமின்மைபோலப் பரிபூரணப் பிரஹ்மந் தான் என்னும் ஞானம் விரிந்துண்டாகி ஆவரணமின்றிப் பரிபூரண்ப பிரஹ்மாகாரமாக மனது விளங்கவே, பேதப் பிரதீதிகட்கு அவகாசம் இன்மையின் ஞானத்தை "வான்கதிர்" என்றும் உருவகப்படுத்திக் கூறினான். "உபதேச வருக்கன் றோன்றி "மனவிழி தெரிய" என்றதால் அஞ்ஞான சமுசயங்கள் ஒழிந்தன வென்பதைக் குறிப்பா லுணர்த்தினானென்க.

(150) *பேதம் ஐந்துவகை: அவை, 1ஆவது சீவேசுர பேதமும், 2ஆவது சீவர்களின் பரஸ்பர பேதமும், 3ஆவது சீவசடங்களின் பேதமும், 4ஆவது ஈசுரசடங்களின் பேதமும், 5ஆவது சடங்களினொன்றற் கொன்றுள்ள பேதமும் என்னும் இவையாம்.*

"சநநவன்காடு" என்றதற்கு, உ - ம், அமிர்தசாரம்,

"ஊர்வ பதினொன்றா மொன்பானா மாநுடவர்
நீர்பறவை நாற்காலி நேர்பத்தாஞ் - சீர்திகழு
மூவாறாந் தாபரங்கண் முப்பத்து மும்மையோ
ராவா ரொருபதா றாம்." (4)

என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

[அஞ்ஞானம், ஐயமுதலியவை ஒழிந்தனவாயினும், புத்தித்திடத்தின் பொருட்டு இன்னும் யான்ஆட்சேபித்து அறியத்தக்கவையுள வெனத் திருஷ்டாந்த முகமாகக் கூறுகின்றான்.]

மந்திர மூர்த்தி தன்னான் மாற்றிய பேய்போ னாலும்
எந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவரா வகைசெய் வார்போல்
முந்தியுன் னுபதே சத்தான் மோகம்போ னாலுமையா
புந்திநின் றுறைக்கவின்னம் புகலும்விண் ணப்பமுண்டே. (5)

(இ-ள்.) *மந்திர மூர்த்திதன்னால் - (உலகில்) மந்திரமூர்த்தியினால்; மாற்றிய பேய் போனாலும் - நீக்கிய பேயானது (உடலைவிட்டு) நீங்கிப் போகினும்; எந்திரம் எழுதிக் கட்டி - மந்திர சக்கரம் எழுதிப் (பேய்நீங்கிய அவ்வுடலிற்) பந்தித்து; இனி வராவகை - மீண்டும் (அப்பேய் அவ்வுடலில்) வந்து சம்பந்தியா திருக்கும்படி; செய்வார் போல் - செய்பவர்போல; முந்தி - முன்னரே; உன் உபதேசத்தால் - தேவரீர் அருளியபிரஹ்மோபதேசத்தால்; மோகம் போலும் - அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாயிற்றேனும்; ஐயா - குருவே - புந்திநின்று உறைக்க - எனது புத்தியானது (அநுபூதியிற் சலியாமல்) நின்றழுந்த; இன்னம் - மேலும்; புகலும் விண்ணப்பம் உண்டே - (யான்) வினவாநிற்கும் விண்ணப்பங்களுள; எ - று.*

"மோகம்" என்றது, உபலட்சணமாக நிற்றலாற் சமுசவ விபரீதங்களுங் கொள்க. *(5)*

[பூருவபடலத்தில், உபதேசித்த வாக்கியங்களைப் பற்றித் தனதந்தக்கரணத்தி லெழாநிற்குஞ் சந்தேகந் தெளிதற் பொருட்டு வினாதல்]

ஆகமப் பிரமாணத்தா லறியென்றும் வாக்குக் கெட்டா
தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்வா யென்றும்
சோகமா மனத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர்
மோகமா மிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்தி டீரே. (6)

(இ–ள்.) *ஆகமப் பிரமாணத்தால் அறி என்றும் - (நீயே பிரஹ்மமென்னும்) சுருதிப் பிரமாணத்தால் (உனது நிஜரூபமான பிரஹ்மத்தை நீ) அறிதி யென்றும்; ஏகம் ஆம் பிரமம்; அகண்டைகரசமான பிரஹ்மமானது; வாக்குக்கு எட்டாது என்றும் - சுருதி வாக்கியத்திற்குக் கோசரமாகா தென்றும்; இதயத்தால் உணர்வாய் என்றும் - (உனது) மனதினால் (உன்னை நீயே) உணர்தியென்றும்; சோகம் ஆம்மனத்திற்கு - துக்கமயமாகிய மனத்திற்கு; எட்டா - விஷயமாகாத; சுயஞ்சோதிஎன்றும் - சுயம் பிரகாசரூப மென்றும்; சொன்னீர் - உபதேசித்தருளினீர் (இங்ஙனம் உபதேசித்ததால்); மோகம் ஆம் இரண்டு சங்கை - மயக்கமாகிய இருவித சந்தேகங்கள்; முளைத்தன - (எனதந்தக்கரணத்தின்கண்ணே) உண்டாயின; பறித்திடீர் - (அவற்றை) நிவிர்த்திசெய்தருளுவீராக; எ - று.*

"சுசிபெறுமிலட்சி யார்த்தந் துவம்பதந் தற்ப தங்கட், கசிபத வைக்யஞ் செய்யு மதுசெயுமுண்மை கேளாய்" என்னும் 64-ஆம் செய்யுள் முதல், "சுடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவானிரண்டும் பொய்யே, குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன்றாமெப் போது, மிடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெப் போது மேகம்" என்னும் 82ஆம் செய்யுள் வரையும் பூர்வபடலத்தில் உபதேசித்தருளிய சுருதிவாக்கியங்களால் என்பான், "ஆகமப்பிரமாணத்தா லறியென்றும் வாக்குக் கெட்டா, தேகமாம் பிரமமென்று மிதயத்தாலுணர்வா யென்றுஞ், சோகமா மனத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர்" என்றும், தன்னால்

விசேஷித்துத் தெளியக்கூடாமையின், 'மோகமாம்' என்றும், பயிருக்குக் கோரையாகிய களைகளைப் பறித்தெறியாவிடில் அது, பலத்தைப் பயவாததுபோலச் சந்தேக நிவிர்த்தி செய்யாவளவில் ஞானமும் சம்சார நிவிர்த்திரூபமான பலத்தைப் பயவா தென்பான், "இரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்திடீர்" என்றுங் கூறினான்.

[இவை பிரமாணகத சந்தேகங்கள்.] (6)

(151) (முதற்சங்கைக்கு உத்தரம்.)

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வத்துநிண் ணயங்கூ டாதே
உற்றதோர் விடயம்பூத முபயமன் றாத லாலே
குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே
இற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே. (7)

(இ–ள்.) *(பிரத்தியகபின்ன பரப்பிரஹ்மம்) உற்றது ஓர் விடயம் (அன்று) - (நேத்திராதி இந்திரியங்களோடு) சம்பந்திப்பதான (உருவமுதலிய விஷயங்களுள்ளே) ஓர் விஷயமுமன்று; பூதம் (அன்று) - பூதமும் அன்று; உபயம் அன்று - உபயமும் அன்று; ஆதலாலே - ஆதலினாலே; மற்றை முப்பிரமாணத்தால் - (பிரத்தியட்சம், அநுமானம், உபமானம் என்னும்) ஏனைய மூன்றுபிரமாணங்களால்; வத்துநிண்ணயம் கூடாது - பிரஹ்மநிச்சயம் (எப்படிக்) கூடாதோ (அப்படி); குற்றம் ஆம் குணவிசேடம் - குற்றமாகிய குணவிசேஷங்களை; கூடாமல் இருக்கையாலே - (பரமார்த்தமாகச்) சம்பந்தியாமலிருத்தலினாலே; இற்றது - இத்தன்மைத்தான அப்பிரஹ்மமானது; வாக்குக்கு எட்டாது என்பதும் - (ஆகமப் பிரமாணரூபமான) வாக்குக்கு விஷயமாகா தென்பதையும்; நீயே அறிவாய்; எ - று. ஏ - அசை.*

"பூதம்" என்றது, அக்கினி. "உபயம்" என்றது இரண்டு, பிரத்தியட்சம், அநுமானம், சப்தம், உபமானம், அர்த்தாபத்தி, அநுபலப்தி எனப் பிரமாணம் அறுவகைத்து.

(152) *1-ஆவது; அவற்றுள் சார்வாகர் பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் ஒன்றே அங்கீகரித்தனர்.*

2-ஆவது; கணாதசுகதமதாநுசாரியர் பிரத்தியட்சப் பிரமாணமொன்றே யங்கீகரிக்கில் திருப்தி வேண்டினோனுக்குப் போஜனத்தின்கட் பிரவிர்த்தி யுண்டாகாதாகலின், இரண்டாவதான அநுமானப் பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர். என்னை? அபுக்த போஜனத்தில் திருப்திக்கு ஏதுத்தன்மையின் ஞானம், பிரத்தியட்சப்பிரமாண ஜந்நியமான பிரத்தியட்சஞானமாக வின்றாகலின், [1]புக்தபோஜனத்தில் அநுபவித்த திருப்திக்கு ஏதுத் தன்மையை அபுக்தபோஜனத்தின் கண்ணும் அநுமானத்தாலறிந்து திருப்தி வேண்டினோன் போஜனத்தின்கட் பிரவிர்த்தித்தலால் என்க.

3-ஆவது; சாங்கிய சாஸ்திர கர்த்தாவாகிய கபிலமதாநுசாரியர், பிரத்தியட்சம், அநுமானம் என்னும் இரண்டேபிரமாணம் அங்கீகரிக்கில் தேசாந்தரத்திற் சென்றிருந்த வொருவன்பிதாமரணமாயினனாக, யதார்த்தஞ் சொல்பவனான ஒருவன் வந்து உன்பிதா மரணமாயினன் என அதுகேட்ட புத்திரனுக்குப் பிதாவின் மரண நிச்சயம் பிரத்தியட்சம், அநுமானங்களாலுண்டாகாமல் சப்தத்தாலுண்டாகலின் சப்தத்தோடு மூன்று பிரமாணம் அங்கீகரித்தனர்.

4-ஆவது; நியாயசாஸ்திர கர்த்தாவாகிய கௌதம மதாநுசாரியர், பிரத்தியட்ச முதலிய மூன்றே பிரமாணம் அங்கீகரிக்கில் மரையறியா ஒருவன் வனவாசி புருஷனால் பசுவுக்குச் சமானம் மரை என்பதைக் கேட்டிருந்து வனத்திற் சென்று மரையைக் கண்டபோது அவனுக்குப் பசுவுக்குச் சமானமாம் மரை என்று வனவாசி புருஷன் சொன்ன வாக்கியார்த்தத்தின் ஸ்மரண முண்டாகி அநந்தரம் இது மரை என்னும் ஞானமுண்டாகின்ற தாகலான், இப்படிப்பட்ட விலட்சண ஞானத்திற்கு ஏதுவான உபமானப் பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர்.

5-ஆவது; பூருவமீமாஞ்சையின் ஏகதேசியும், பட்டருடைய சிஷ்யருமாகிய பிரபாகரர், ஐந்தாவதான அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர். பகலில் போஜனத்தியாகியான புருஷனுடைய ஸ்தூலத்தைக் கண்டு

1 புக்தபோஜனம் - முன்னே தான் உண்ட அந்நம்,

இவன் இராத்திரியில் போஜனஞ் செய்வனென்னும் ஞானம் உண்டாகின்றது; அங்கே இராத்திரி போஜனமின்றிப் பகற்போஜனத் தியாகியின் கட்டூலத்துவங் கூடாதாகலின், இராத்திரி போஜனத்தின் சம்பாத்தியம் தூலத்துவமாம்; இராத்திரி போஜனம் சம்பாதகம். சம்பாதகமாகிய யாதொரு இராத்திரி போஜன முண்டோ! அதனது ஞானத்திற் கேதுவான ஸ்தூலத்துவத்தின் ஞானம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமென்று சொல்லப்படும். இது விசாரசாகர ரீதி.

6-*ஆவது; பூருவ மீமாஞ்சகரான பட்டர், ஆறாவதான அநுபலப்திப் பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர். வேதாந்த சாஸ்திரத்திலும் ஆறுபிரமாண மங்கீகரித்துளர். கிரக முதலியவற்றில் கட முதலியவற்றின் அபாவஞானம் உளதாதல் அநுபலப்திப் பிரமாணத்தின் பிரயோஜனமாம்: அங்கேயாதொரு பதார்த்தம் பிரதீதியாகவில்லையோ! அதன்பாவஞான முளதாம். அப்பிரதீதியை அநுபலப்தி யென்பர்: கடத்தின் அநுபலப்தியென்னும் அப்பிரதீதியாற் கடத்தினபாவ நிச்சய முண்டாகின்றது. இப்படிப் பதார்த்தங்களின் அபாவ நிச்சயத்திற்கு ஏதுவான பதார்த் தங்களின் அப்பிரதீதியை அநுபலப்திப் பிரமாணமென்பர்.*

(153) *பிரமா ஞானத்திற்குக் கரணம் யாது அது பிரமாணம் எனப்படும்; ஸ்மிருதியின் வேறாய், அபாதிதப் பொருளை விஷயமாகவுடைய ஞானம் யாது அது பிரமா எனப்படும். ஸ்மிருதி ஞானம் பிரமா அன்று. என்னை? பிரமாஞானம் பிரமாதாவினாசிரிதமாம்; ஸ்மிருதி பிரமாதாவினாசிரிதமன்று: சாட்சியினாசிரிதமென்று அங்கீகரித்து இப்படியே பிராந்தி ஞானமும் சமுசயமும் சாட்சியினாசிரிதமென்றே அங்கீகரித்தனர்; இக்காரணத்தால் ஸ்மிருதிஞானம், சமுசயஞானம், பிராந்திஞானம் இம்மூன்றும் ஆபாச சகிதமான அவித்தியா விருத்தி ரூபமாம்: அந்தக்கரண விருத்திரூபமல்ல. ஆகலின் பிரமாதாவின் ஆசிரிதமல்ல; சாட்சியின் ஆசிரிதமாம்: யாதொன்று அந்தக்கரண விருத்திரூப ஞானமோ அது பிரமாதாவினாசிரிதமாம்; அதுவே பிரமா வெனப்படும். ஸ்மிருதிஞானம் அந்தக் கரணத்தின் விருத்தியல்லாமையின், பிரமாதாவினாசிரி தமுமன்று: பிரமாவுமன்று: ஆதலால், பிரமாவினிலக்கணத்தில் ஸ்மிருதியின் வேறென்று சொல்லல் வேண்டும். ஸ்மிருதிஞானம்*

அபாதிதப்பொருளை விஷயமாகவுடைய ஞானந்தான்; ஆயினும் அது ஸ்மிருதியின் வேறன்று: ஆதலான் அபாதிதப் பொருளை விஷயமாகவுடைய ஸ்மிருதியின் வேறானஞானம் பிரமாவெனப்படும்: இவ்விலக்கத்திற்கு யாதொரு தோஷமும் இன்றாம்.

முதலாவது பிரத்தியட்சப்பிரமா: இரண்டாவது அநுமிதிப் பிரமா: மூன்றாவது உபமிதிப்பிரமா: நான்காவது சாப்திப்பிரமா: ஐந்தாவது அர்த்தாபத்திப் பிரமா: ஆறாவது அபாவப் பிரமா: பூருவஞ்சொன்ன பிரத்தியட்ச முதலிய ஆறு பிரமாணங்களுமே கிரமமாக அந்தப் பிரமாக்கட்குக் கரணங்களாம். [பிரமாவெனினும் பிரமையெனினும் ஒக்கும்.] பிரத்தியட்சப் பிரமாவுக்குக் காரணம் யாது அது பிரத்தியட்சப் பிரமாணம்: அசாதாரண காரணம் யாது அது கரணம்: சர்வ காரியங்கட்குங் காரணமா யுள்ளவை சாதாரண காரணமெனப்படும். தர்மாதர்ம முதலியவை சர்வகாரியங்கட்கும் காரணமாதலால் சாதாரண காரணங்களாம். பிரத்தியட்சப்பிரமாவுக்கு ஈசுரனும், அவரது இச்சை முதலியனவும் சாதாரண காரணங்களாம் என்னை? அவையின்றி எவ்வகைக் காரியங்களு முளவாகாமையின் என்க; இதனால் ஈசுரன் முதலியவை சாதாரண காரணங்களாம். சர்வ காரியங்கட்குங் காரணமாகாமல் யாதானும் ஓர் காரியத்துக்கு யாது காரணமாமோ அஃதேசாதாரண காரணமெனப்படும். கட முதலிய காரிய விசேஷங்கட்குத் தண்டம் எப்படி அசாதாரண காரணமாமோ! அப்படிப் பிரத்தியட்சப் பிரமாவுக்கு நேத்திர முதலிய இந்திரியங்கள் அசாதாரண காரணங்களாம். ஆதலால் அவை பிரத்தியட்சப் பிரமாவுக்குக் காரணங்களாம்.

(154) நேத்திரேந்திரியத்தால் உருவமுடையது, அல்லது நீலம் முதலிய நிறம் இவற்றில் ஞானமுளதாம்; பிரஹ்மம் இப்படிப்பட்டதன்று. ஆதலால் நேத்திரேந்திரிய ஜந்நிய ஞானத்திற்கு அது விஷயமன்று: துவாச்சேந்திரியம் பரிசத்தையும் பரிசத்தின் ஆசிரயத்தையும் விஷயம்பண்ணும்: பிரஹ்மம் பரிசத்தின் ஆசிரியமுமன்று பரிசமுமன்று; ஆதலால் [1] துவாச் சேந்திரியத்துக்குப் பிரஹ்மம் விஷயமன்று,

1 துவாச்சேந்திரியம் - துவக்கிந்திரியம்

[1]ரசனேந்திரியத்தால் ரசஞானமும், கிராணேந்திரியத்தால் கந்தஞானமும், சுரோத்திரேந்திரியத்தால் சத்தஞானமு முளவாம்; ரச, கந்த, சத்தங்கட்குப் பிரஹ்மம் விலட்சணமா தலான், ரசன, கிராண, சுரோத்திரங்களால் பிரஹ்மஞானம் பொருந்தாது. ஆதலால், பிரஹ்மம் பிரத்தியட்சப் பிரமாணவிஷயமன்றென்பார், "உற்றதோர் விடயமன்று ஆதலால்" என்றார்.

(155) அநுமிதிப் பிரமாவுக்குக் கரணம்யாது அஃதநுமானப் பிரமாணமெனப்படும்: லிங்க ஞானத்தாற் றோன்றும் ஞானம் அநுமிதி, அஃதெங்ஙனம் எனின்: பருவதத்தில் தூமத்தின் பிரத்தியட்சஞானமுண்டாய் வன்னியின் ஞானமுண்டாகாநின்றது; அங்கே தூமத்தின் பிரத்தியட்சஞானம் லிங்கஞானமாம்: அதனால் வன்னியின் ஞானந் தோன்றுதலால் பருவதத்தில் வன்னியின் ஞானம் அநுமிதி என்க: யாதொன்றியனுடைய ஞானத்தினால் சாத்தியத்தின் ஞானமுண்டாமோ! அது லிங்க மெனப்படும். [லிங்கம் - குறி] அநுமிதி ஞானத்திற்கு விஷயம் சாத்தியமெனப்படும் அநுமிதிவிஷயம் வன்னியா தலால்வன்னி சாத்தியமாம். தூமஞானத்தால் வன்னிரூப சாத்தியத்தின்ஞான முண்டாகின்றதாகலால் தூமம்லிங்கமாம்: [தூமம் - புகை] வியாப்பிய ஞானத்தால் வியாபகத்தின் ஞானமுண்டாவதால் வியாப்பியத்தை லிங்கமென்பர்; வியாபகத்தைச் சாத்தியமென்பர்; வியாப்தியுடையதை வியாப்பியமென்பர்: வியாப்தி நிரூபகத்தை வியாபகமென்பர்: வியாப்தியின் நிச்சயம் அநுமிதிக் கேதுவாம்.

(156) வேதாந்தவாக்கியங்களால் ஜீவனிடத்துப் பிரஹ்மத்தினபேதம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அஃத நுமானத்தானும் பெறப்படுகின்றது, அநுமானமாமாறு: சீவன் பிரஹ்மாபின்னன் சேதனத்துவத்தால்; எங்கே எங்கே சேதனத்துவ முண்டோ அங்கே அங்கே பிரஹ்மாபேதமுண்டு, பிரஹ்மத்திற்போல: இது மூன்றவயவங்களின் சமுதாயரூபமான மஹாவாக்கியமாகலின், பரார்த்தாநுமான மெனப்படும். இங்கே சீவன்பட்சம், பிரஹ்மாபேதம் சாத்தியம், சேதனத்துவம் ஏது, பிரஹ்மம்

1 ரசனேந்திரியம் - ஜிருவேந்திரியம்

திருஷ்டாந்தம். இங்கே சீவனிடத்துச் சேதனத்துவ ஏதுவோ உண்டு: பிரஹ்மாபேதரூப சாத்தியமில்லை; என்று, பட்சத்தில் சேதனத்துவ ஏதுவுக்குப் பிரஹ்மாபேதரூப சாத்தியத்தோடு வியபிசாரசங்கை பிரதிவாதிசெய்யில், தாக்கத்தால் அச்சங்கை நிவிர்த்திக்கத்தக்கது. ஜீவனிடத்துச் சேதனத்துவ ஏதுவையொப்பி, பிரஹ்மாபேதரூபசாத்தியத்தை யொப்பாவிடில் சேதனத்திற்கு அத்துவிதீயத்துவப்பிரதிபாதக சுருதிவிரோதமாமென்பது இங்கே தர்க்கத்தின் சொரூபமாம்; சுருதி விரோதம் சர்வ ஆஸ்திகர்கட்கும் அநிஷ்டமாதலால் அச்சங்கை நிவிர்த்தியாம். பிரபஞ்சம் மித்தையென்பது அநுமானத்தானுஞ்சித்திக்கிறது; அவ்வநுமான மாமாறு: வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சம் மித்தை ஞானநிவிர்த்தியத் தன்மையால்; எங்கே எங்கே ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை அங்கே அங்கே மித்தியாத்வம், சுத்திரஜதாதிகள் போல; இங்கே வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சம் பட்சம்: மித்தியாத் தன்மை சாத்தியம்: ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை ஏது. வியாவகாரிகப் பிரபஞ்சம் மித்தையென்பது பிரதிஞ்ஞை: ஞானவிர்த்தியத் தன்மையாலென்பது ஏது; எங்கே எங்கே ஞானவிர்த்தியத் தன்மை அங்கே அங்கே மித்தியாத்வம்; அத்திரஜதாதிகள் போலவென்பது உதாரணம். இங்கேயும் பிரபஞ்சத்திற்கு ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை ஒப்பி மித்தியாத்தன்மை ஒப்பாவிடில் சத்திற்கு ஞானத்தால் நிவிர்த்தி கூடாதாகலின், ஞானத்தாற் சகலப் பிரபஞ்ச நிவிர்த்தி பிரதிபாதக சுருதி, ஸ்மிருதிகளின் விரோதமுண்டாமென்னும் தர்க்கத்தால் வியபிசாரசங்கை நிவிர்த்தியாம்: இவ்வாறு வேதாந்தார்த்தத்தின் அநுசாரிகளான அநேக அநுமானங்களுள.

(157) ஆயினும், வேதாந்த வாக்கியங்களால் அத்துவி தீயப் பிரஹ்மநிச்சயம் சித்திப்பதால் சம்பாவனை மாத்திரத்திற்கு அநுமானப் பிரமாணமல்லாமல் சுதந்தரமாகப் பிரஹ்ம நிச்சயத்திற் கேதுவன்று. என்னை? பிரஹ்மத்தின்கண்ணே வேதாந்த வாக்கியமன்றி அந்நியப்பிரமாணங்களின் பிரவிர்த்தி இல்லை. இது சித்தாந்தம். ஆகலின், இதனானும், அக்கினி தூமங்கள் போலக் காரியகாரணபாவம் பரமார்த்தமாகப்பிரஹ்மத்தின்கண் இன்மையானும், பிரஹ்மம் அநுமானப் பிரமாண விஷயமன் றென்பார், "பூதமன்றாதலாலே" என்றார்.

(158) *உபமிதிப் பிரமாவுக்குக் கரணம் உபமானப் பிரமாண மெனப்படும். சாதிருசஞானத்தால் உபமிதியுண்டாகும். ஆகாசமுதலிய சகலப் பிரபஞ்சமுங் கந்தர்வ நகரம்போலத் திருஷ்டநஷ்ட சுபாவம் உடையது. இவற்றிற்கு விலட்சண சுபாவம் ஆன்மா. ஆகாசாதிகளில் ஆன்மாவின் சாதிருசம் கிஞ்சித்துமில்லை. ஆன்மாவுக்கு ஆன்மாந்தர முண்டானாற் சாதிருசமாம்: ஆன்மாந்தரம் ஔபாதிகமல்லாமல் சொரூபமாகச் சுருதியுக்தி அநுபவங்களாலில்லை. ஆகலின் பிரஹ்மம் உபமானப் பிரமாண விஷயமன்றென்பார், "உபயமன்றாதலாலே" என்றார்.*

(159) *சாப்திப் பிரமாவின் கரணத்தைச் சப்தப் பிரமாண மென்பர்; சப்தமும் லௌகிக வைதிக பேதத்தால் இரு வகைத்து: வைதிக சப்தரூபமான வாக்கியமும் வியாவகாரிக அர்த்தபோதகம், பரமார்த்த தத்துவபோதகமென இருவகைத்து: பிரஹ்மத்திற்குப் பின்னமானவனைத்தும் வியாவகாரிக அர்த்தமென்றும், பரமார்த்த தத்துவம் பிரஹ்மமென்றுஞ் சொல்லப்படும். பிரஹ்மபோதக வாக்கியமும் அவாந்தர வாக்கியம், மஹாவாக்கியமென இருவகைத்து; தற்பதார்த்த துவம் பதார்த்தங்களின் சொரூபபோதக வாக்கியம் அவாந்தரவாக்கியம்; அவை சத்திய ஞானாநந்தம் பிரஹ்மம் என்பது முதலியன. தற்பதார்த்த, துவம்பதார்த்தங்களின் அபேதபோதகமானதத் துவமஸியாதியவை மஹாவாக்கியம். யாதொரு அர்த்தத்தில் யாதொரு பதத்தினுடைய விருத்தியுண்டோ அவ்வர்த்தத்தின் பிரதீதி அப்பதத்தினாலுளதாம், பதத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கு முளதாய சம்பந்தம் விருத்தியெனப்படும். சக்தி, லட்சணை என்னும் பேதத்தால் அவ்விருத்தி இருவகைத்து: பதார்த்தபோத ஏதுவான சாமர்த்தியத்தைச் சக்தியென்பர். யாதோரர்த்தத்தில் பதத்தின்சக்தியுண்டோ அவ்வர்த்தம் பதத்திற்குச் சக்கியமெனப்படும்; சக்கிய சம்பந்தம் இலட்சணை: இப்படிப் பரம்பரா சம்பந்தமானலட்சணாவிருத்திக்குவிஷயமேயல்லாமல், சக்திவிருத்திக்கு பிரமம் விஷயமன்று என்பார், "குணவிசேடங் கூடாமலிருக்கையாலே இற்றது, வாக்குக் கெட்டாது" என்றார்.*

(160) இங்கே இவர் பிரமாணம் நான்கென்றெடுத்துக் கொண்டது நியாயசாஸ்திரப்படி அர்த்தாபத்தியை அநுமானப் பிரமாணத்திலும் அநுபலப்தியைப் பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்திலும் அடக்கிக்கொண்டமையினென்க.

(161) ஆயினும், விருத்திப்பிரபாகர முதலிய வேதாந்த கிரந்தங்கள் ஆறுபிரமாணம் அங்கீகரித்துள்ளன. அர்த்தாபத்திப் பிரமாவின் கரணத்தை அர்த்தாபத்திப் பிரமாண மென்பர்: உபபா தக கற்பனைக்கு ஏதுவான உபபாத்திய ஞானத்தை அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமென்பர்: உபபாதக ஞானத்தை அர்த்தாபத்திப் பிரமாவென்பர். உபபாதகும், சம்பாதகம் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். உபபாத்தியம், சம்பாத்தியம் என்பனவும் அப்படியே. யாதின்றி யாது சம்பவியாதோ அதற்கு அது உபபாத்தியமெனப்படும். எப்படியெனின் - இராத்திரி போஜனமின்றிப் பகற்பொழுதுணவொழிந்த புருஷனிடத்து ஸ்தூலத்தன்மை சம்பவியாமையின், தூலத்தன்மை இராத்திரி போஜனத்தின் உபபாத்தியமாம்: யாதொன்றன் அபாவத்தால் யாதொன்றன் அபாவமுளதாமோ அது அதற்கு உபபா தகமெனப்படும். என்னை? இராத்திரிபோஜனத்தின் அபாவத்தால் பகற்பொழுதுண்ணானுக்கு ஸ்தூலத் தன்மையின் அபாவமுளதாகலின், இராத்திரிபோஜனம் ஸ்தூலத்தன்மையின் உபபா தகமாமென்க; இதனால், உபபாத்திய அநுபபத்தி ஞானத்தால் உபபாதககற்பனை அர்த்தாபத்திப்பிரமாவென்று சொல்லப்படும்: உபபாதக கற்பனைக்கு ஏதுவான உபபாத்தியத்தின் அநுப பத்தியின் ஞானம் [1]அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமெனப்படும்.

(162) அர்த்தாபத்தியும் திருஷ்டார்த்தாபத்தி, சுருதார் தாபத்தி என இருவகைத்து, ஜிஞ்ஞாசுக்குச் சுருதார்த் தாபத்தியின் அநுகூல உதாரணங் கூறுதும்; அது "ஆத்ம. வித்து சோகத்தைக் கடக்கின்றான்" என்பது. இங்கே ஞானத்தால் சோகநிவர்த்தி [2]சுருதமாம்; அவனதுசோகம் மித்தியாயிருக்கினல்லது ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகாதாகலின், பந்தம் மித்தையாமென்னுங் கற்பனையுளதாம்; பந்தமித்தி

1 அர்த்தம் - உபபாதக வஸ்து. ஆபத்தி - கற்பனை
2 சுருதம் - கேட்கப்பட்டது.

யாத்வம், உபபாதகம்: ஞானத்தாற் சோகநிவிர்த்தி உபபாத்தியம்: அது திருஷ்டமன்று, சுருதமாம். ஆகலான், சுருதார்த்தா பத்தியாம். அப்படியே மஹாவாக்கியத்தால் சீவபிரஹ்மங்களின் அபேதங்கேட்கப்படுகின்றது. அது ஔபாதிகமாகப் பேதமுளதேற் கூடும்: சொரூபமாகச் சீவபிரஹ்மங்கட்குப் பேதமுளதேற் கூடாது. ஆகலின், பேதம் ஔபாதிகமாகமென்னும் ஞானம் அர்த்தாபத்திப்பிரமாண ஜந்நியமாம். இங்கே சீவபிரஹ்மங்களின் அபேதம் உபபாத்தியம். பேதத்தில் ஔபாதிகத்தன்மை உபபாதகம்: சகல உபபாத்திய ஞானமும் பிரமாணமாம்: உபபாதக ஞானம் பிரமாவாம். சீவபிரஹ்மங்களின் அபேதம் வித்துவானுக்குத் திருஷ்டம்: அந்நியனுக்குச் சுருதம்; ஆதலால் திருஷ்டார்த்தாபத்தி, சுருதார்த்தாபத்தி என்னும் இரண்டுக்கும் இது உதாரணமாம். மனது விலயமானபின் நிர்விகற்ப சமாதிகாலத்தில் அத்துவிதீயப் பிரஹ்ம மாத்திரம் சேஷமாய் நிற்கின்றது. சகல அநான்மவஸ்துக்களும் மானசமாயினல்லது அதன் விலயத்தால் அவை அபாவமாகா: ஆகலின், சகல தொய்தமும் மனோமாத்திர மென்னுங் கற்பனையுண்டாகின்றது. இங்கே மனதின் விலயத்தால் சகல தொய்தத்தின் விலயமும் உபபாத்தியமாம்: அதன் ஞானம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமாம்; சகல தொய்தத்திற்கும் மானசத்தன்மை உபபாதகமாம்; அதன்ஞானம், அர்த்தாபத்திப் பிரமாவாம்: இங்கே உபபாதகப் பிரமாவின் அசாதாரண காரணம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமென்க.

(163) அபாவப் பிரமாவின் அசாதாரண காரணத்தை அநுபலத்திப் பிரமாணமென்பது. அபாவப் பிரமாவின் அசாதாரண காரணரூபமான யாதொரு பிரதியோகியின் அநுபலம்ப முண்டோ அது கரணமாவதால் பிரமாணமாம். [உபலம்பம் - ஞானம்,] அதையே பிரதீதி, உபலப்தி என்பர். அதனபா வத்தை அநுபலம்பம், அநுபலப்தியென்பர்.

(164) ஜிஞ்ஞாசுக்கு அநுபலப்தி நிரூபணத்தின் உபயோகம் இனிக்கூறுதும், "ஈண்டு நாநாவானவை சிறிதுமில்லை" என்பதாதிய சுருதி, பிரபஞ்சத்தின் திரைகாலிக அபாவங் கூறுகின்றது. அநுபவசித்தமான பிரபஞ்சத்திற்குத் திரைகாலிக அபாவங் கூடாதாதலான்

பிரபஞ்சத்தைச் சொரூபமாக நிஷேதஞ் செய்யவில்லை; மற்றெங்ஙனம் நிஷேதஞ் செய்ததோ வெனின்:- பிரபஞ் சம்பாரமார்த்திகமன்று; ஆகலான், பாரமார்த்திகத்வ விசிஷ்டப் பிரபஞ்சத்திற்குத் திரைகாலிக அபாவஞ் சுருதி கூறிற்று; இதனால் பாரமார்த்திகத்வ விசிஷ்டப் பிரபஞ் சத்தின் அபாவம் சுருதி சித்தமாம்: மற்றும் அநுபலப்திப் பிரமாணத்தாலுஞ் சித்தமாம். பிரபஞ்சம் பாரமார்த்திகத்வ விசிஷ்டமாமேல், எப்படிப் பிரபஞ்சம் சொரூபமாக உபலப்தி யாகாநின்றதோ அப்படிப் பிரபஞ்சத்தினது பாரமார்த்திகமும் உபலப்தியாம்: அஃதாகாமையின், பாரமார்த்திகத்வ விசிஷ்டப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவமுளது; இவ்வாற்றால், பிரபஞ்சத்தினது அபாவஞானம் அநுபலப்தியினாலுண்டாகின்றது. அந்நிய மதங்களில் எவ்வளவு அபாவஞானம் இந்திரிய ஜந்நியமோ அவ்வளவு ஞானமும் வேதாந்தமதத்தில் கேவலம் அநுபலப்தி ஜந்நியமாம்: நையாயிக மதத்தில் இந்திரியங் காரணமாம்: அநுபலப்தி சககாரி காரணமாம். ஆதலால் இந்திரியத்தில் பிரமாணத்தன்மையுண்டு: அநுபலப்தியில் பிரமாணத்தன்மை யில்லை. இதனால் நையாயிக மதத்தில் அநுபலப்தியை வேறு பிரமாணமாகக் கூறவில்லை.[1] இனம் பற்றிப் பிரத்தியட்சம், அநுமானம், உபமானமென்னும் பிரமாணங்களையும் உடன் கூறினரென்றறிக.

(165) (இதுவுமது)

வாக்கியந் தனக்கெட் டாது வத்துவென் றுரைத்த வேதம்
வாக்கிய விருத்தியாலவ் வத்துவைக் காட்டிற் றன்றோ
வாக்கிபங் களிலே மான மாவதே தென்றா யாகில்
வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள்பொய் யாதுகேளாய்.(8)

(இ–ள்.) *வத்து - பிரஹ்மமானது; வாக்கியம் தனக்கு - (யாதொரு) வாக்கியத்திற்கும்; எட்டாது என்று - கோசரமாகா தென்று; உரைத்த வேதம் - பிரதிபாதித்த சுருதியானது; வாக்கியவிருத்தியால் - (தத்துவமஸி) மஹாவாக்கியத்தின் (தற்பத துவம்பதங்களின்) லட்சணாவிருத்தியால்; அவ்வத்துவை - அப்பிரஹ்மத்தை; காட்டிற்று அன்றோ - தரிசிப்பித்ததல்லவா; (ஆகலின், பிரஹ்மமானது*

1 "மற்றைமுப் பிரமாணத்தால்" என்னுஞ் செய்யுளை நோக்குக.

சுருதிவாக்கியங்கட்குக் கோசரமாம்,) வாக்கியங்களில் - (ஆனால், அவ்விருவகை) வாக்கியங்களுள்ளே; மானம் ஆவது - பிரமாணமாகக் கொள்ளற்பாலது; ஏது என்றாய் ஆகில் - யாதென்றாசங்கிப்பாயாகில்; வாக்கியம் இரண்டும் மெய்யே - அவ்வாக்கியங்கள் இரண்டும் உண்மையே; மறைகள் பொய்யாது - சுருதிகள் அசத்தியங் கூறாவாகலின்; கேளாய் - (இதற்கு இன்னும் சமாதானங் கூறுதுங்) கேட்பாய்; எ - று.

"காட்டிற்று" என்றதால், இலட்சணை வருவித்தாம். விசேஷணசம்பந்தமுடையதாய், சக்திவிருத்திக்கு விஷயமாகாமையின், பிரஹ்மம் வாக்குக்கெட்டாதென்பதும், இலட்சணா விருத்தியால் ஞானி கரதலாமலகம்போல அநுபவித்தலால் வாக்குக்கெட்டு மென்பதும் மெய்யே யென்பார், "வாக்கியமிரண்டு மெய்யே மறைகள் பொய்யாது" என்றார். இங்கே லட்சணை என்றது, பாகத்தியாக லட்சணையை: சக்திவிருத்தி, லட்சணாவிருத்திகளின் சொரூபம் முதற்படலத்தில், 64-ஆம் செய்யுளின் விசேஷவுரையிற் காண்க. (8)

(166) (இதுவுமது)

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல னல்ல னென்றாள்
அன்பனைக் கேட்ட நேர மவள்வெட்கி மௌந மானாள்
என்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன் றெனச்சே டித்த
பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் காட்டும் வேதம். (9)

(இ-ள்.) (சிலபுருஷரோடு கூடிநின்ற நாயகனையுடையஓர் நாயகியை மற்றொருத்திநோக்கி உன் புருஷன் இவனா இவனா என்று அக்குழுவிலுள்ளோரை ஒவ்வொருவராகச் சுட்டிக்கேட்டுவர அதற்கு அந்நாயகியானவள்) தன்பதி அல்லாப்பேர்கள் தமை - தனது நாயகனல்லா தவர்களை; அல்லன் அல்லன் என்றாள் - (இவன்) அல்லன் (இவன்) அல்லன் (இவன்) அல்லன் எனக் கூறிவந்தனள்; அன்பனைக் கேட்ட நேரம் - (தனது) நாயகனை (ச்சுட்டி)க் கேட்ட காலையில்; அவள் வெட்கி - அந்நாயகி நாணமுற்று; மௌநம் ஆனாள் - சும்மா விருந்தனள்; என்பது போல - என்னும் நியாயம்போல; இதன்றுஇதன்று எனநீக்கி

- (பிரஹ்மமல்லாதவைகள் சடமாதலால்) அவற்றை இது (பிரஹ்மம்) அன்று, இது (பிரஹ்மம்) அன்று என ஒவ்வொன்றாக நிஷேதித்து; பின் - பின்னர்; சேடித்த பரப்பிரமம்தன்னை - சேஷித்து (சேதனரூபமாகிய) பரப்பிரஹ்மத்தை; பேசாமல் - மௌநமாக; வேதம் காட்டும் - வேதம் தரிசிப்பிக்கும்; எ - று.

இது "அதத்வியாவிருத்தி" லட்சணமாகிய சுருதி என்க.

தனது நாயகனல்லாதவர்களை அல்லன், அல்லனென்ற நாயகி மௌநமாயிருந்து நாயகனை அறிவித்தாற்போல, அதத்துக்களை மாத்திரம் இது பிரஹ்மமன்று, இது பிரஹ்மமன்று என்று நிஷேதித்துவந்து முடிவில் மௌநமாயிருந்த சுருதியும் பிரஹ்மத்தைக்காட்டிற்றாதலால், இதனானும் அச்சங்கையொழிதி என்பது கருத்து.

இதற்கு, உ-ம், பாகவதம்,

"புனி தமற் றுன்னை யல்லாப் பொருள்பரப் பிரம மல்ல
வெனவெடுத் துரைப்ப தல்லா லீறொடு தோற்ற மின்றித்
தனிமுத லாகி நின்ற சச்சிதா நந்த மூர்த்தி
நினைவருஞ் சுடரே நின்னை நிகழ்த்துமா றறிகி லேமால்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(9)*

(167) [இரண்டாஞ்சங்கைக்கு உத்தரம்]

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கை தீரப் பேசுமுத் தரநீ கேளாய்
இந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமா மதினெண் ணங்கள்
புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும். (10)

(இ-ள்.) *முந்திய சங்கை தீர-பிரஹ்மம் ஆகமப் பிரமாணத்திற்குக் கோசரா கோசரமாவது எவ்வாறாமென நீ சங்கித்த முதற் சங்கை (உனதந்தக்கரணத்தினின்றும்) நிவிர்த்தியாகும் படி; மொழிந்ததை அறிந்து கொள்வாய் - நாம் கூறிய உத்தரத்தை அறிந்து அகத்தே கொள்ளுவாய்; பிந்திய சங்கை தீரப்பேசும் உத்தரம் நீ கேளாய் - சுயஞ்சோதியாகிய பிரஹ்மம் மனத்திற்குக் கோசராகோசரமாக எவ்வாறாமென்னும் இரண்டாஞ் சங்கை யொழியும்படிநாம்*

அருளாநிற்கு முத்தரத்தையும் (இப்போது) நீ கேட்பாய்; இந்திரியங்களுக்கு - (நேத்திராதி) சர்வேந்திரியங்களுக்கும்; இதயம் இராசன் ஆம் - அந்தக்கரணம் இராஜாவாம்; அதின் எண்ணங்கள் - அவ்வந் தக்கரணத்தினது விருத்திகள்; புந்தியும் மனமும் என்றே - புத்தியும், மனமுமென; புறத்து அகத்து - (தேகத்திற்கு) வெளியிலும் உள்ளிலும்; உலாவி ஆடும் - சஞ்சரித்துக்கூத்தாடாநிற்கும்; எ - று.

அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமத்தை விருத்தி என்பர். புத்தி ரூப பரிணாமமான அந்தக்கரணத்தை ஞானத்திற்கு ஆசிரய கர்த்தாவென்றும், அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமரூபமான மனதை ஞானத்திற்குக் கரணமென்றுங் கூறுப.

"இந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமாம்" என்றது,

"மானத நினைத்த தைம்பொறி யியற்று
மன்னவர்க்கமைச் சர்போல்"

என்னும் வாசிட்டக் கருத்து. *(10)*

(இதுவுமது)

உன்முகம் போற்கண் ணாடிக் குள்ளொரு முகங்கண்டாற்போல்
சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்
நின்மனோ விருத்தி யந்த நிழல் வழி யாயு லாவும்
தன்மநன் மகனே யித்தைத் தானன்றோ ஞானமென்பார். (11)

(இ–ள்.) *உன்முகம்போல் - உனது (கிரிவாஸ்த) முகம்போல்; கண்ணாடிக்குள் - தர்ப்பணத்தினுள்ளே; ஒருமுகங் கண்டால் போல் - மற்றொருமுகம் பிரதிபலித்தாற் போல; சின்மய வடிவின் சாயை -சித்துரூபமான கூடஸ்தனுடைய சாயைபானது; சித்துப்போல் - (மற்றொரு) சேதனம் போல; புத்தி தோன்றும் - புத்திரூபமான அந்தக்கரணத்தின் கண்ணே பிரதி விம்பிக்கும்; நின்மனோ விருத்தி - உன்னுடைய மனோவிருத்தியானது; அந்த நிழல்வழியாய் - அச்சாயையின்வழி யநுசரித்த தாய்; உலாவும் - (விஷயதேசத்திற்) சஞ்சரியாநிற்கும்; தன்ம நன் மகனே - தர்மரூபியான நல்லமைந்தா; இத்தைத்தான் அன்றோ - இவ்விருத்தியையல்லவா; ஞானம் என்பார் - ஞானமென்று கூறுவர் (பெரியோர்); எ - று.*

(168) [பிரஹ்மத்தின்கட் பல [1]வியாப்தியி னபாவங் காட்டும் பொருட்டு அநான்ம பதார்த்தங்களில் விருத்தி வியாப்தி, பல வியாப்தி இரண்டும் உண்டென்று காட்டுகின்றார்.]

உருக்கிய தராநீர் நாதா வுருவங்க ளானாற் போல
விருத்திகள் கடபடாதி விடயமாய்ப் பரிண மிக்கும்
அருப்பல வியட மெல்லா மாபாசன் றோற்று விக்கும்
இருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்காணாதே.(12)

(இ–ள்.) *உருக்கிய தராநீர் - (குகையிலிட்டு நெருப்பில் வைத்து) உருகச் செய்த தராச்சலமானது; நாநா உருவங்கள் ஆனால்போல - (அச்சுக்கருவில் விடப்பட்ட மாத்திரத்தில் தான் சென்று வீழ்ந்த) நாநா அச்சுருவங்கட்குச்சமான (உருவ) மானாற்போல; விருத்திகள் - தேகத்தினின்றும் நேத்திராதி இந்திரிய வாயிலால் வெளிப்படாநின்ற அந்தக்கரண விருத்திகள்; கடபடாதி விடயம் ஆய் - கடபடமுதலிய விஷய (சமானாகார) மாய்; பரிணமிக்கும் - பரிணமி (த்து விஷயங்களின் ஆவரணத்தைப் பங்கமா)க்கும்; விடயம் எல்லாம் - (கடபடாதி) விஷயங்களை யெல்லாம்; அருப்பல ஆபாசன் தோற்றுவிக்கும் - அருவமான ஸ்புரணமென்னும் ஆபாசனானவன் தோற்றுவிப்பன்; [சொல்லிய நியாயத்தை வியதிரேக திருஷ்டாந்த முகத்தால் விளக்குகின்றார்.] இருட்டினில் - அந்தகாரத்தில்; விளக்கும் கண்ணும் இல்லாமல் - தீபமும் நேத்திரமும் இல்லாமல்; பொருள் காணாதே - (கடபடாதி) பதார்த்தங்கள் (எப்படிக்) காணப்படாவோ (அப்படி) ஆவரண நிவிர்த்தியின் பொருட்டு விருத்தியும், ஸ்புரணரூபப் பிரயோஜன நிமித்தம் சிதாபாசனும் இல்லாமல் அநான்ம பதார்த்தங்கள் பிரகாசியாவாம்; எ - று.*

இந்திரியத்துக்கும், கடத்துக்கும் சையோக முண்டாகும் போது இந்திரியத் துவாரத்தாற் புறம்போந்து உருக்கி அச்சில் விடப்பட்ட தராச்சலம்போலக் கடாகாரத்துக்குச் சமானாகாரத்தை யடையும் அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமத்தை விருத்தியென்பர். அந்தக்கரணம் சத்துவகுணகாரியமாய்ச் சொச்சமாகலின் அதில் சேதனத்தினாபாச மிருப்பதுபோலச்

1 வியாப்தி - விஷயம்

சொச்சமான அந்தக்கரணத்தின் காரியமாகிய விருத்தியினும் சேதனத்தினாபாசம் உண்டு. விஷயமாகிய கடம் தமோகுண காரியமாதலால் சொரூபமாகவே சடமாம்; ஆகலின், அதன் கண் அஞ்ஞானமும் அதனது ஆவரணமும் உண்டென்னல் கூடாது. விசாரதிருஷ்டியினால் நோக்கில் அஞ்ஞானமும் அதனாவரணமும் சேதனத்தின்கண் உண்டேயல்லாமல் கடத்தின்கண் இல்லை. அஞ்ஞானம்சேதனத்தி னாசிரிதமாய்ச்சேதனத்தையே விஷயம் பண்ணுகின்றதென்பது வேதாந்தசித்தாந்தம். ஆயினும், கடாதிகளின் அதிஷ்டானசேதனாசிரிதமான அஞ்ஞானமும் சேதனத்தை ஆச்சாதித்துச் சுபாவமாக ஆவிருதமான கடாதிகளையும் மறைத்திருக்கிறது உலகிற்பிரசித்தம். அவ்வஞ்ஞானத்தால் ஆவிருதமான கடத்தை விஷயமாகவுடைய அந்தக்கரணத்தின் ஆபாசசகிதமான கடாகாரவிருத்தியின்கண், விருத்திபாகமோ கடத்தின் ஆவரணத்தை நிவிர்த்திப்பிக்கின்றது. விருத்தியின்கணுள்ள ஆபாசபாகம் கடத்தைப் பிரகாசஞ் செய்கின்றது. இவ்வாற்றான் வாகியபதார்த்தத்தில் விருத்தி, ஆபாசம் இரண்டிற்கும் உபயோகம் உண்டு. திருஷ்டாந்தம். அந்தகாரத்தில் குடத்தினால் யாதானும் ஓர் பாத்திரம் மூடிவைக்கப்பட்டிருந்ததாக, அங்கே தடியாலடித்துக் குடத்தை உடைத்தும் பின்னர்த்தீபமின்றி அந்நிராவரண பாத்திரமும் பிரகாசமாகாமற் றீபத்தினாற் பிரகாசமாவதுபோல அஞ்ஞானத்தால் ஆவிருதமான கடத்தின் ஆவரணத்தை விருத்தியானது பங்கஞ்செய்தும் அக்கடம் பிரகாசமாகாது. என்னை? கடமோ சொரூபமாகச் சடம்: விருத்தியுஞ் சடம். விருத்திக்கு ஆவரண பங்கமாத்திரம் பிரயோஜனம்; அதனாற் கடமானது பிரகாசியாது. ஆதலால் கடத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது ஆபாசமாம். இங்ஙனங் கூறியது நேத்திரப் பிரத்தியட்சஞானத்தின் தன்மையாம். ஏனைய சுரோத்திர முதலிய இந்திரியப் பிரத்தியட்சத்திலும் இவ்வாறே அறிக. (12)

(169) [அநான்மாவினும் பிரஹ்மத்தின்கணுள்ள விலட்சணத் தன்மையைத் திருஷ்டாந்தத்தோடுங் காட்டுகின்றார்.]

**எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணா லிருட்பொருள் காணல் வேண்டும்
தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போதும்**

விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும்
புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள் காண்போர்க்கே
(13)

பலம் - சிதாபாசம்; புரிகின்ற விருத்தி - முமுட்சுக்கள் விரும்பாநிற்கும் அகண்ட பிரஹ்மாகார விருத்தி; ஏனைய பதப்பொருள் வெளி.

(170) [பிரஹ்மத்திற்கு அநான்மாவினும் விலட்சணத்தன்மை கூறிச் சங்கையின் உத்தரம் இவ்வாறாமென்று முடிக்கின்றார்.]

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென் பார்கள்
கருத்தெழு விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினான் மனத்திற் கெட்டும்
வருத்திய பலமா மிந்த மனத்திற்கெட் டாது கண்டாய்
அருத்தமிப் படியென் றைய மகன்றுநீ தெளிந்தி டாயே. (14)

(இ–ள்.) *விருத்தியும் - (அந்தக்கரணத்தின்) விருத்தியும்; பலமும் - (சிதாபாசமென்னும்) பலமும்; கூடும் விகாரமே - கூடா நிற்கும் பரிணாமமே; மனம் என்பார்கள் - மனமென்று சொல்லுவர் பெரியோர்; கருத்து எழு விருத்தி வேண்டும் கணக்கினால் - அந்தக்கரணத்தினின்றும் எழாநிற்கும் (பிரஹ்மாகார) விருத்தி மாத்திரத்தை யபேட்சிக்கு நியாயத்தால்; மனத்திற்கு எட்டும் - (பிரஹ்மமானது) மனத்துக்கு விஷயமாம்; வருத்திய - (சிருட்டிதொடங்கி இதுகாறும்) துன்பப்படுத்திய; பலம் ஆம் இந்த மனத்திற்கு - (சிதாபாசமென்னும்) பலத்தோடு கூடின இம்மனத்துக்கு; எட்டாது கண்டாய் - (பிரஹ்மமானது விஷயமாகாது; அருத்தம் இப்படி என்று - (பிரஹ்மமானது) மனத்திற்கு எட்டும் எட்டாதென்று சுருதி கூறினதற்குப்) பொருள் இவ்வாறாகு மென்றறிந்து; ஐயம் அகன்று - (இது விஷயமாக உன்னிடத்தெழுந்த) சந்தேகம் ஒழிந்து; நீ தெளிந்திடாய் - நீ தெளிவாயாக; எ - று.*

கண்டாய் என்பது, முன்னிலையசை.

(171) *மானச ஞானத்திற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமன்று என்பதற்கு அபிப்பிராயம். சமதமா திசம்ஸ்கார ரகிதவிட்சிப்த மனதினின்றும் உண்டாகாநிற்கும் ஞானத்திற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமன்று. மானச ஞானமாகிய பல வியாப்பியத்தன்மை*

பிரஹ்மத்தின்கணில்லை. விருத்தியில் சிதாபாசம் பலமென்று சொல்லப்படும்; அதற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமன்று. கடமுதலிய அநான்ம பதார்த்தங்களை விருத்தியடையுமாகில் அங்கே விருத்தி, சிதாபாசம் இரண்டிற்கும் கடமுதலிய பதார்த்தங்கள் விஷயமாம். பிரஹ்மாகார விருத்தியில் உள்ள சிதாபாசனுக்குப் பிரஹ்மம் விஷ்யமன்று. விருத்தி மாத்திரத்திற்கே பிரஹ்மம் விஷயமாம்.

(172) *மனத்தின் விஷயத்தன்மை பிரஹ்மத்தின்கண் நிஷேதிக்கப்பட்டது போலவே சத்தத்தின் விஷயத் தன்மையும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அங்கே சத்த ஐந்நியஞானத்திற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமன்றென்று பொருள்கொள்ளின் மஹாவாக்கியமும் சத்தரூபமேயாகலான் அதனான் உண்டாகாநிற்கும் ஞானத்திற்கும் பிரஹ்மம் விஷயமன்றென்று பொருள்படும்; படவே, சித்தாந்தத்திற்கே பங்கம் வரும். ஆதலால் நிஷேத வசனத்திற்குப் பொருள், சத்தத்தின் லட்சணாவிருத்தி ஐந்நிய ஞானத்திற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமேயல்லாமல், சத்தத்தின் சக்திவிருத்தி ஐந்நிய ஞானத்திற்கு விஷயமன்றென்பதும், அப்படியே லட்சணாவிருத்தி ஐந்நியஞானத்திலும் ஆவரணபங்கரூப விருத்தி மாத்திர விஷயத்தன்மை பிரஹ்மத்தின்கண் உண்டென்பதல்லாமல் சிதாபாசரூப பலத்திற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமன்றென்பதுமாம். (14)*

(173) [சஞ்சல சுபாவமாய் விஷயபரிணாமமுடைய சித்தம் சமாதியடையுமாறு எங்ஙனென வினாதல்.]

(வேறு)

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன
வழிகளறிந் தேனினியோர் வசனங் கேளீர்
சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்தந்
ததாகார மாவதன்றோ சமாதி யோகம்
உஞ்சலையொத் தலைவதுதன் சுபாவ மாகி
யொரு கணத்திற் பலவுலகா யுதிக்கு மிந்த
நெஞ்சகம்வத் துவிலசையா நிவாத தீப
நிலையடைவ தெப்படியோ நீர்சொல் வீரே. (15)

(இ-ள்.) *வஞ்சகம் இல் பரமார்த்த குருவே - (உபாயம் அல்லாதவற்றை உபாயமென்று உபதேசிக்கும்) வஞ் சகக்குணம் இல்லாத மெய்ம்மையான ஆசிரியரே; சொன்ன வழிகள் அறிந்தேன் - (வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் பிரஹ்மம் எட்டும் எட்டா தென்பதற்குத் தேவரீர்) அருளியகாரணங்களை நன்குணர்ந்தேன்; இனி - இப்பொழுது; ஓர் வசனங்கேளீர் - (யான்வினவாநிற்கும்) ஓர் விண்ணப்பங் கேட்டருளுவீர்; சித்தம் - சித்தமானது; சஞ்சலம் அற்று - அசஞ்சலமாய்; அகண்டபூரணம் ஆய் - அகண்ட பரிபூரணமாய்; தத் ஆகாரம் ஆவது அன்றோ - பிரஹ்மாகாரமாவதல்லவா; சமாதியோகம் - சமாதியென்று சொல்லப்படுஞ் சித்தநிரோதம்; உஞ்சலை ஒத்து அலைவது - ஊசலைப்போலு மலையாநிற்பதே; தன் சுபாவம், ஆகி - தனது இயற்கையாய்; ஒரு கணத்தில் - ஒரு க்ஷணநேரத்தில்; பல உலகு ஆய் உதிக்கும் - நாநா உலகங்களாய்த் தூலியாநிற்கும்; இந்த நெஞ்சகம் - இச்சித்தமானது; வத்துவில் - (அசஞ்சல அதி சூட்சுமமான) பிரஹ்மத்தில்; அசையா - அசையாத; நிவாத தீப நிலை - நிவாத தீபத்தின் ஸ்திதியை; அடைவது எப்படியோ - அடையாநிற்பதெவ்வாறோ (யானறியேன்); நீர் சொல்வீர்; தேவரீரருள்வீராக.- எ - று*

(இது பிரமேய சந்தேகம்.) *(15)*

(174) [சங்கைக்குத்தரங் கூறப்புகுந்து, அதற்கு ஏதுவான விசேஷங்களைக் கூறுகின்றார்.]

கருதுமனோ குணமூன்றா மூன்றி லொன்று
கதித்தெழுந்தான் மற்றிரண்டுங் கரந்து நிற்கும்
தருமமிகுஞ் சத்துவமே லான போது
சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்டாம்
மருவுரசோ குணமாகி லுலக தேக
வாதனையாஞ் சாத்திரவா தனையு மாகும்
அருமகனே தமோகுணமே லான போதி
லசுரசம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே. (16)

(இ-ள்.) *கருது மனோ குணம் மூன்று ஆம் - (விஷயங் களைக்) கருதாநிற்கும் மனத்தின் குணங்கள் மூவகைத்தாம்;*

மூன்றில் ஒன்று கதித்து எழுந்தால் - அம்மூவகைக் குணங்களுள்ளே ஓர் குணமானது அதிகரித்தெழுந்ததாயின்; மற்று இரண்டும் கரந்து நிற்கும் - ஏனைய இரண்டு குணங்களும் அடங்கி நிற்கும்; தருமம் மிகும் - தருமம்மிகுந் துண்டாதற்குக் காரணமான; சத்துவம் மேல் ஆனபோது - சத்துவகுணம் மேலிட்டபோது; சன்மார்க்கம் ஆன தெய்வசம்பத்து உண்டாம் - சன்மார்க்கமாகிய தெய்வ சம்பத்துண்டாகும்; மருவு ரசோகுணம் ஆகில் - கலவாநின்ற இரஜோகுணம் மேலிடுமாயின்; உலக தேக வாதனை ஆம் சாத்திர வாதனையும் ஆகும் - உலகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை என்னும் மூவிதவாசனையுமுண்டாம்; அருமகனே - அருமையான மைந்தா; தமோ குணம்மேல் ஆன போதில் - தமோகுணம் மேலிட்டபொழுது; அசுர சம்பத்து உண்டாகும் - (துன்மார்க்கமான) அசுரசம்பத்துண்டாகும்; அறிந்துகொள்; (நீ இங்ஙனம்) தெரிந்து கொள்ளுதி; எ - று.

"தூயசத் துவங்கொள்சங்கற்பம், மிக்கநற் றரும ஞானம்வீடுளதாய் வேந்தர்வேந் தெனமிக விளங்கும்"

என்னும் சுருதியால், "தருமமிகும் சத்துவம்" என்றும், "சத்துவ ஞானமாந் தமமஞ் ஞானமா மத்திமங் கலப்பதாம்" என்னும் சுருதியால், "மருவுரசோ குணம்" என்றுங் கூறினர். சன்மார்க்கமெனவே துன்மார்க்கம் வருவித்தாம்.

(175) சாவயவமாய், அநித்தியமாய் அரக்குச் சுவர்ணம் மெழுகு முதலியவைபோல வெகுவித பரிணாமயோக்கியத் திரவியம். யாது அதுமனது. நேத்திர முதலிய இந்திரியங்களால் கடபடாதி விளங்குவபோலச் சாட்சியாகிய பிரத்தியகான்மாவாலே பிரகாசமாக விளங்குவனவான காமக்குரோதாதி விருத்திகட்கு உபாதான காரணமாயிருப்பது மனது. கண்ணுக்கு எதிரே வெளிச்சத்திலிருக்கும் கடபடாதியும், காதுக்குச் சமீபத்திற் றிடமாயுச்சரிக்கப்படும் சத்தமும், யாதொன்று சாலதான மாயில்லாவிடில் அறியப்படாமல், யாதொன்று சாவதானமாயிருந்தால் அறியப்படுகின்றதுவோ! அதுவே அந்நுவய வியதிரேகங்களால் சகல விஷய ஞானத்திற்கும் சாதாரன காரணமான மனதென்று பிருகதாரணிய உபநிடதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது மனனம் பண்ணுகின்றமையால்

மனதென்றும், சிந்தனை செய்கின்றமையால் சித்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்; அச்சித்தமானது முறையே முக்குண காரியங்களான ஞானம், பிரவிர்த்தி, மோகம் என்னும் மூன்றனையும் அநுபவித்தலால் திரிகுணாத்மகமாக இருக்கும். அந்தத் திரிகுணங்களும் சமுத்திரத்தினலை போல நிரந்தரம் பரிணாமமடையும்; அப்பொழுது இரண்டுகுணம் அடங்கி ஒருகுணம் அதிகரித்திருக்கும், சத்துவ குண மதிகரிக்கும்போது தெய்வசம்பத்தும், ரஜோகுண மதிகரிக்கும் போது உலகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திர வாசனையும், தமோகுணமதிகரிக்கும்போது அரசுசம்பத்தும் உண்டாகும்.

(176) வாசனையாவது, திடபாவனையால் முன்பினொன்றையு மாலோசியாமலுண்டாகுங் குரோதாதி விருத்திக்கேதுவான சித்தத்தின் சூட்சுமாவஸ்தையாகிய சம்ஸ்காரம்; சுத்தாசுத்த பேதத்தால் அஃதிருவகைத்தாம்: [அசுத்தமெனினும், மலின மெனினும் ஒக்கும்.]

(177) அவற்றுள், டம்பம், கர்வம், அடங்காதவகங்காரம் காமம், குரோதம் உலோபம், அவிவேகம், நித்திரை, ஆலசியம், பயம், மைதுனம் இவை முதலிய துர்க்குணங்களாகிய அசுர சம்பத்து ஒன்று, உலகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை, தேகவாசனை மூன்று ஆக நான்கும் மலினவாசனை. இவற்றுள், தம்பம், தர்ப்பம் முதலிய அசுரசம்பத்து நரகத்திற் கேதுவாதலால் மலினமென்பது பிரசித்தம்.

(178) சர்வ சனங்களும், நாம் எவ்வாறிருக்கின் நம்மை நிந்தியாமல் ஸ்துதி செய்வாரோ அவ்வாறு நடக்கவேண்டுமென் றெண்ணுந் துரபிமானம் உலகவாசனை; இது சம்பாதிப்ப தருமையாகலின், மலினவாசனை யெனப்படும்.

(179) இதற்குதாரணம் என்னையோவெனின்; சர்வ குணசம்பன்னரான ஸ்ரீ ராமச்சந்திரர்க்கும், பதிவிரதா சிரோமணியாகிய சீதைக்கும் காதினாற் கேட்கக்கூடாத அபவாதம் சனங்களா லுண்டாயிருப்பது. [அபவாதம் - நிந்தை] தேச பேதத்தால் ஒருவரை யொருவர் நிந்திப்பது காணப்படுகிறது. என்னை? தட்சணதேசத்துப் பிராமணரால் உத்தரதேசத்து நிவாசிகளாய்வேதமறிந்து

மாம்சபட்சணம் பண்ணும் சனங்கள் நிந்திக்கப்படுகின்றனர். உத்தரதேசத்துப் பிராமணரால் மாதுலன் கந்நியை மணம்புரியும் தட்சணதேசத்து நிவாசிகளான பிராமணர்கள் நிந்திக்கப்படுகின்றனர். இப்படியே தத்தன்குலம், கோத்திரம், பந்துவர்க்கம், இஷ்டதேவதை முதலியவற்றைத் துதிப்பதும், அந்நியகுல கோத்திராதிகளை நிந்திப்பதும் வித்துவான் முதல் கோபாலர் பரியந்தம் பிரசித்தம்.

(180) இவ்வுலகவாசனை, நசிக்கும்படியான வுபாயம் என்னையோவெனின்; சர்வசனங்கட்கும் சந்தோஷம் வரும்படி நடக்கத்தக்க வுபாயமியாதொன்றுமில்லை. தத்தம் மனத்துக்குத் தோன்றினவாறேசொல்லாநிற்குஞ் சனங்களுடைய சொல்லால் நமக்கு என்னை, எவ்வழியானும் நமக்கு உறுதி பயப்பதையே நாம் அனுஷ்டிக்கவேண்டு மென்னும் விவேகமே உலகவாசனை நசித்தற்கு உபாயமாம், இவ்வபிப்பிராய முட்கொண்டே மோட்ச சாஸ்திரங்களில் அங்கங்கே, தியானியாகிய புருஷனுக்கு நிந்தையிலும், ஸ்துதியிலும் சமபுத்தி வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(181) கர்மசாஸ்திர பாடாபிமானம், அர்த்தாபிமானம், அநுஷ்டானாபிமானம் எனச் சாஸ்திர வாசனை மூவகைத்தாம்.

(182) அவற்றுள், சாஸ்திரபாடாபிமானத்திற் குதாரணம் என்னையோவெனின்; பரத்துவாசர் மூன்று புருஷாயுள்வரையும் வெகு வேதங்களை அத்தியயனம்பண்ணி நாலாம் புருஷாயுளிலே இந்திரனாலே மீண்டும் வேதபாடத்திற் பிரவிர்த்திக்கப்பட்டபொழுது மிஞ் சியிருந்த வேதாத்தியயனத்தின் பொருட்டு முயற்சி பண்ணினார்; அப்படிப்பட்ட பரத்துவாசருக்கே வேத பாடமுழுதுங் கிடைக்காமற் போனதால் அப்பாடாபிமானம் மலினவாசனை யெனப்படும்.

(183) அப்படியே வெகுசாஸ்திரார்த்தங்களை யறியவேண்டுமென்னு மபிமானமும் பரமபுருஷார்த்தத்துக்குச் சாதன மாகாமையின் மலினவாசனையே. இதற்குக் காரணம்; ஓரிருடியானவர் வெகுவித சாஸ்திர புஸ்தகபாரத்தோடு கூடமஹாதேவரைத் தரிசித்தற்பொருட்டுச் சந்நிதானத்தில்வர

அங்கிருந்த மற்றோரிருடி அவரைப்பார்த்துப் பாரஞ் சுமக்குங் கழுதைபோல நீவீர் புஸ்தகபாரங்களை நன்றாய்ச் சுமக்கின்றீரென்று கிருபையினாலே பரிகாசம் பண்ண அதுகேட்டு அவ்விருடியானவர் புஸ்தகங்களை யெல்லாம் லவணசமுத்திரத்திலெறிந்து விட்டனர்; அப்போது கிருபாமூர்த்தியாகிய மஹாதேவர் அவ்விருடியை ஆத்ம வித்தையிலே பிரவிர்த்திப்பித்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

(184) சாஸ்திரார்த்தத்தின் அநுஷ்டானாபிமானம் மலின வாசனையென்பதற்கு உதாரணம். நிதாகரென்பவர் ரிபுவினாலே அடிக்கடி ஆத்மதத்துவ முபதேசிக்கப்பட்டும் கர்மா நுஷ்டானத்தில் சிரத்தைவிடவில்லையென்பதும், தாசூரர் கர்மா நுஷ்டானத்தின் பொருட்டுப் பூமியிலோ ரிடத்தும் பரிசுத்தவிடத்தையடைந் திலரென்பதுமாம். சாஸ்திரவாசனை பிரஹ்மாப்பியாசத்திற்கு விரோதியாவதானும், மேன்மேற் சென்மத்திற் கேதுவாதலானும், சுவேதகேதுவுக்குப்போலக் கர்வத்திற் கேதுவாதலானும் மலின வாசனையென்ப.

(185) தேகாத்மப் பிராந்தியானும், அதற்குக் குணஞ்சம்பாதிக்க வேண்டுமென்னும் பிராந்தியானும், தோஷத்தைப் போக்கவேண்டுமென்னும் பிராந்தியானும் தேகவாசனை மூவகைத்தாம்; அவற்றுள், தேகாத்மப் பிராந்திரூபமான தேகவாசனை, சார்வாகர் முதலியோரிடத்துப் பிரசித்தம்.

(186) லௌகிக, சாஸ்திரீய பேதத்தால் தேகத்திற்குக் குணசம்பா தன மிருவகைத்தாம். அவற்றுள், நல்ல இராகத்தோடு கூடக் கானம்பண்ணுவதற்காக விளக்கெண்ணெய்; மிளகு, நெய் முதலியவற்றைப் புசிப்பதும், தேகத்தைத் தொடும்போது மெத்தென விருத்தற்காகப் புஷ்டியைப்பண்ணத்தக்க ஔஷதங்களைப் புசிப்பதும், சரீர மழகாயிருத்தற் பொருட்டு அப்பியங்கஸ்நாந முதலியவை பண்ணி நல்ல வஸ்திராபரணங்களைத் தரிப்பதும், சரீரம் சுகந்தமாயிருத்தற்பொருட்டுப்புஷ்பமாலையணிந்து கொண்டு சந்தன முதலியவைகளைப் பூசிக்கொள்வதும் லௌகிக குணசம்பா தனம். கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நாநம் பண்ணுவதும், சாளக்கிராமாதி தீர்த்தத்தைப்புரோட் சித்துக்கொள்வதும் சாஸ்திரீய குணசம்பாதனம்.

(187) தேகத்தின் றோஷத்தைப் போக்குவதும் லௌகிக, சாஸ்திரீய பேதத்தால் இருவகைத்தாம். அவற்றில் வைத்திய சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட ஔஷதங்களான் முகப் பிரச்சாளனாதி லௌகிகம். சௌக, ஆசமனாதி சாஸ்திரீயம்.

(188) இம்மூவகைத் தேகவாசனைகளும் மலினவாசனைகள். என்னை? தேகமே ஆத்மாவென்பது அப்பிரமாணமாகலானும், சகல துக்க ஏதுவாகலானும் மலினவாசனையாம்; இதைப் பெரும்பாலும் பூர்வாசிரியர் கூறியிருத்தலின், யாம்விசேஷமாகவுரைத்திலேம். குணசம்பாதனமும் வெகுமுயற்சி பண்ணியக்காலும், அநேகம் பேருக்கு முழுவதுஞ் சித்திக்கக்காணேம். என்னை? இராகத்தோடு கானம் பண்ணுவதில் பிரசித்தராயிருக்கிற பாடகரும், வேதாத்தியயனம் பண்ணுகிறவரும் கீழ்ச்சொன்ன முயற்சிகளைச் செய்தும் நல்ல கண்டத்தொனியை யடைகிலர்; நியாயமாகச் சரீரபுஷ்டியுங் காணப்படவில்லை. அழகும், சுகந்தமும், வஸ்திராபரணங்கட்கும், மாலை முதலியவை கட்குமே யல்லது தேகத்திற்குளவாதலில்லை; இச்சாஸ்திரீய குணசம்பாதனமும் பிரபலமாகிய ஏனைய சாஸ்திரங்களால் வாதிக்கப்படுகிறது; அவை யாவையோ வெனின்; யாவனொருவன் வாதம், பித்தம், சிலேட்டும மென்னும் மூவகைத்தாதுக்களோடு கூடிய பிரேதரூபமான தேகத்தில் யானெனும் புத்தியும், புத்திர, மித்திர, களத்திராதிகளில் எனதெனும்மமதையும் பாஷாணம், மிருந்து, தாரு, தாம்பிர முதலியவற்றின் விகாரமான மூர்த்திகளில் மாத்திரம் தெய்வபுத்தியும், கங்கையாதிய ஜலமாத்திரத்தில் தீர்த்தபுத்தியும் உடையனோ அவன் தத்துவ வித்துக்களாகிய பெரியோர் சபையில் கர்த்தபமென்று சொல்லப்படுவனென்னும் பாகவதமும், தேகம், அத்தியந்தம் மலினம், ஆன்மா அத்தியந்தம் நிர்மலம், ஆதலான் தேகத்திற்கு எவ்வளவு சௌசம் பண்ணினும் அது சுத்தியுறாது, ஆன்மா நித்தியசுத்தனாதலால் சௌசப் பிரசித்தியே அவற்கில்லையென்னும் சூதசம்மிதையும் பிரபல சாஸ்திரங்களாம். ஔஷதம் புசித்தல் முதலியவற்றால் சாந்தமான உரோகம் மீண்டுமடிக்கடி யுளதாதலின், லௌகிக சரீர தோஷநீக்கங் கூடாது. கீழ்ச் சொன்ன

பாகவதவசனம், சூதசம்மிதை வசனங்களால் சாஸ் திரீயமான சரீர தோஷநீக்கமுங்கூடாது; ஆதலால், தேக வாசனை மலினவாசனையே.

(189) *சுத்தவாசனை தான் யாதோவெனின்:- பிரத்திய கபின்ன பிரஹ்மத்தைத் திடாபரோட்சமாக அறிந்தவனிடத் திருப்பதாயும், வறுத்தவிதை போலத் தேகஞ்சீவித்தற் பொருட்டு உபயோகமாவதாயும், டம்பம், கர்வ முதலிய அசுரசம்பத்தை யுண்டுபண்ணாததாயும், ஜன்மாந்தரத்திற் கேது வாகாததாயும் உள்ளவாசனை சுத்தவாசனையென்றறிக. (16)*

["மனமணி பேதச் சேற்றின் மறைந்தொரு வருக்குந் தோன்றா, கனமுறு விவேக நீராற் கழுவினாற் சித்தி காட்டும்" என்று இதற்கு முன்னூலாகிய வாசிட்டம் கூறியபடியே சத்துவ சொரூபமான மனதில் ஆகந்துகமாக இராஜத தாமதங்கள் அடைந்திருத்தலின், சன்மார்க்கத்தின் நிரந்தரானுசந்தானத்தால் அவைநீங்க, அது சமாதியையடையுமென்று 15ஆம் செய்யுளில் செய்த சங்கைக்கு உத்தரங்கூறல்]

மனதுசத் துவசொரூப மற்றி ரண்டும்
வந்துகலந் தனவவற்றை மாற்றி னாற்போம்
தனதுசன்மார்க் கத்தைவிடா திருந்த போது
தமோகுணமும் ரசோகுணமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக்
கனபரிணா மஞ்சலனம் போம்போ னக்காற்
களங்கமற்று நின்றவா காசம் போலும்
நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்றாய்
நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே. (17)

(இ-ள்.) *மனது சத்துவ சொரூபம் - மனதிற்குச் சத்துவமே (உபாதானமாகலின் அதற்கு அதுவே) சொரூபமாம்; மற்று இரண்டும் வந்து கலந்தன - ஏனைய விரண்டுஞ் (சகாயமாக இடையே) வந்து பொருந்தின; அவற்றை மாற்றினால் போம் - அவற்றை நீக்கினால் நீங்கும்; [நீக்கமுபாயங்கூறல்.] தனது சன்மார்க்கத்தை - மனத்தினியற்கையுருவமான சன்மார்க்க (மாகிய தெய்வசம்ப)த்தை; விடாது இருந்தபோது - விடாது (அநுஷ்டித்து) நிற்கும்போது; தமோகுணமும்*

ரசோ குணமும் சமிக்கும் - (விஷயபரிணாம வேதுவான) தமோகுணமும் (சலன வேதுவான) ரசோகுணமும் நசிக்கும்; பின்னை; கன பரிணாமம் சலனம் போம் - கனமாகிய (விடய) பரிணாமமும் (ஒன்றினின் றொன்றிற்றாவாநிற்குஞ்) சலனமும் (அதன்கணீங்கிப் போம்; போனக்கால் - (அவை) போகவே; நினது உளம் - உன் மனமானது; களங்கம் அற்று நின்ற - (மேகபடல முதலிய) களங்கமொழிந்து நின்ற; ஆகா சம்போலும் - (சரற்கால) வானம்போலச் சொச்சமாய் அசஞ்சல அதிசூட்சுமமாம், (ஆகவே); அப்படி ஆம் அப்பிரமத்து - அப்படி (அசஞ்சல அதிசூட்சுமம்) ஆகிய அந்தப் பிரஹ்மத்தில்; ஒன்று ஆய் - ஏகரசமாய்; நிருவிகற்ப சமாதியில்; தானேநிற்கும்.- எ - று. ஏ -அசை.

இதன் கருத்து; மனதுக்குச் சத்துவகுணமே முக்கிய உபாதான காரணம்: ரஜோகுண தமோகுணங்கள் சகாயமாம். ஆகலின், சன்மார்க்கமான தெய்வ சம்பத்தால் ரஜசு, தமசெனும் இரண்டு குணங்களையும் போக்கும்போது சத்துவகுணமே அந்தக்கரணத்தின் சொரூபமாகச் சேஷிக்கும்; அச்சத்துவ குணமுஞ் சஞ்சலத்திற்கேதுவான ரஜோகுணமின்மையின் ஏகாக்கிரமாயும், பிராந்தியினாற் கற்பிக்கப்பட்ட அநான்மரூபமான ஸ்தூலபதார்த்தாகாரத்திற் கேதுவான தமோகுணமின் மையின் சூட்சுமமாயும் இருத்தலால் ஆன்மதரிசனத்திற்கு யோக்கியமாகுமென்பது.

(17)

[மனது நிருவிகற்ப சமாதியில், பிரஹ்மத்தோடு ஏகமாய் நிற்றற்கு உபமானங்கூறிச் சந்தேகம் ஒழிதியென உத்தரத்தை முடித்தல்]

களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர்
களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும்போது
விளங்கிய தன் மயமாகி யபேத மாகி
விகற்பன்றி நிருவிகற்ப மானாற் போல
அளந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா
யாநந்த மாம்பிரமத் தைக்கிய மான
உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே
யுலைவெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்தி டாயே. (18)

(இ–ள்.) *களங்கம் அற்ற கண்ணாடி தன்முன் - நிர்மலமான (ஓர்) தர்ப்பணத்தினெதிரே வேறு ஓர் களங்கம் அற்ற கண்ணாடி காட்டும்போது - நிர்மலமான மற்றோர் தர்ப்பணத்தைக் காண்பிக்கும்போது; விளங்கிய தன்மயம் ஆகி - நிர்மலமாகிய அக்கண்ணாடிமயமாய்; அபேதம் ஆகி - அபேதமாய்; விகற்பம்இன்றி - விகற்பமில்லாமல்; நிருவிகற்பம் ஆனால்போல - நிர்விகற்ப மாயினாற்போல; அளந்து அறியப்படாத விபு ஆய் - இத்துணையளவினதென் றளவிட்டறியப்படாத வியாபகமாய்; சத்து ஆய் சித்து ஆய் ஆநந்தம் ஆம் பிரமத்து - சத்தாயும், சித்தாயும், ஆநந் தமாயும் உள்ள பிரஹ்மத்தின் கண்; ஐக்கியம் ஆன உளம் - ஏகரசமான அந்தக்கரணம்; தெளிந்த படி இருந்தால் - (தான்) தெளிந்தவண்ணமே நின்றால்; உலகம் எங்கே - (அதற்கு உலகரூப பரிணாமமேது; உலைவு எங்கே - சலன முளதாதலேது; என்று சங்கை ஒழித்திடாய் - என இவ்வாறு நிச்சயித்து (இதுவிஷயமா யெழுந்துள்ள) சந்தேகத்தை யொழித்திடுதி; எ - று.*

"உளந்தெளிந்த படியிருந்தால்" என்றது, ஆரூடத் தன்மையை; ஆரூடர்க்குப் பிரபஞ்சத்தின் பரமார்த்தத்தன்மை அபாவமாய் விடுதலின், அதன் பரிணாமமும், அதைப்பற்றி யுளதாகுஞ் சலனமும் அவர்கண் மனத்திற்கிலவாம்; ஆகலின், "உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே யுலைவெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்திடாய்" என்றார். இப்படியே,

> "தத்துவ ஞானி காணிலுஞ் சகத்தைக் கண்டிலன்
> றத்வமே கண்டான்"

என்று பிரமகீதையினும்,

> "காதலின் ஞானியத்தைக் கண்ணினாற்றெரியக் காணான்"

என்று பகவற்கீதையிலுங் கூறப்பட்டிருப்பது காண்க; (18)

(190) [மனம் போகசாதன மாகலானும் மனமிறந்தோர் முத்தராகலானும் அவர்க்கு அஃதின்றிப் போகங்கூடுமா றெங்ஙனேயென வினாதல்]

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன் முத்த
ரிருக்குமட்டும் பிராரத்த மெதினா லுண்பார்
போகமா னது புசித்துத் தொலைப்ப தன்றோ
புசிப்பதென்றான் மனந்தானும்போன தன்றே

சோகமா மனமிறந்தாற் போகமில்லை
தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொலக் கூடாதே
மோகமா மிதுதெளியக் குருவே நன்றா
மொழிந்தருள்வாய் தெளிந்ததன்றோ முத்திதானே.(19)

(இ–ள்.) *ஏகம் ஆய் மனம் இறந்தால் - (நன்னீரிலுப்புப் போலப் பிரஹ்மத்தின்கண்) ஒன்றாய் மனமானது நாசமாயின்; சீவன் முத்தர் - ஜீவன் முத்தர்கள்; இருக்கும்மட்டும் - (தேகம்) உள்ளளவும்; பிராரத்தம் எதினால் உண்பார் - பிராரத்தபோகம் எச்சாதனங்கொண்டநுபவிப்பர்; போகம் ஆனதுபுசித்துத் தொலைப்பது அன்றோ - பிராரத்தபோகம் அநுபவித்துத்துத் தொலைக்கவேண்டுவதோ? அல்லவோ; புசிப்பது என்றால் - அநுபவித்துத் தொலைக்கவேண்டுவதுதா னென்னின்; மனந்தானும் போனது அன்றே - போகசாதனமான) மனமும் இறந்ததல்லவே; சோகம் ஆம் மனது இறந்தால்; துன்ப (மய) மான மனமானது நாசமானால்; போகம் இல்லை - (சுழுத்தியிற்போலப்) பிராரத்த போகாநுபவமில்லை; தோன்றும் எனின் - (அஞ்ஞானிகட்குப்போல மனமிறவாமல்) தோன்றுமாயின்; முத்தர் என்று சொலக்கூடாதே - ஜீவன் முத்தரென்று சொல்லலாமா?; ஆகலின்) மோகம் ஆம் இது தெளிய - மயக்கமாகிய இச்சந்தேகம் ஒழிய; குருவே; நன்றா மொழிந்தருள்வாய் - விசேஷமாக உத்தர முபதேசித்தருள் வீராக; தெளிந்தது அன்றோ முத்தி - ஐயந்தெளிந்த (நிலை) யல்லவா ஜீவன் முத்தி; எ - று.*

தான், ஏ - இரண்டும் அசைநிலைகள்.

இப்படியே வாசிட்டத்தில்,

"தனையுணர்ந்தோர், கொள்ளூற்ற தொழிலெல்லா மனத்ததன்றோ கொளமனமன் றியினடக்குங் கொள்கை யென்னோ"

என்று சிகித்துவசனால் வினவப்பட்டிருக்கிறது. (19)

(191) [சங்கைக்கு உத்தரம்]

மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூப மென்றும்
வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமி வற்றில்
வினவாத சீவன்முத்த ரிடத்தி லொன்றும்
விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று மேவுங் கண்டாய்

தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சே ஷித்துத்
தமசுரச சுகணசித்தல் சொரூப நாசம்
அனகாசத் துவந்தானு மிலிங்க தேக
மடங்கும்போ தடங்குதலே யரூப நாசம். (20)

(இ–ள்.) *வெளி.*

"ஒன்று மருவு முருவுமென வுளத்தி னாச மோரிரண்டே"
எ - ம்

"சீவன் முத்திதனிலுருவ நாசஞ் சித்தந் தனக்குளதாந் தாவி லுடறீர் முத்திதனிற் சாற்று மருவ நாசமுறும்" எ - ம்

இதற்கு முன்னூலாகிய வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பது போல இங்குங் கூறினர். (20)

(192) [சங்கைக்குத் தரங்கூறி முடித்தல்]

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந்
துகளிருள்போ னான்மனமென் சொல்லும் போம்
வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுணவை யுண்பார்
வருவதும்போ வதுநினைந்து மகிழார் வாடார்
கர்த்தரா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக்
கரணவிருத் திகளவத்தை காண்பா ராகி
முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு
முட்டிலையென் றறிந்துசங்கை மோசிப் பாயே. (21)

(இ–ள்.) *சுத்தம் ஆம் சத்துவமே - சுத்தமான சத்துவ குணமே; உண்மை ஆகும் - (மனத்திற்கு) உபாதான காரண மாதலின் அதன் உண்மைச் சொரூபமாம்; துகள் - துகளென்னும் (இரசோகுணமும்); இருள் - இருளென்னும் (தமோ குணமும்); போனால் - (சன்மார்க்கமான ஞானாப்பியாசத்தினால் ஒழிந்து) போமாயின்; மனம் என்சொல்லும் - மனமென்னும் வியவகாரமும்; போம் போம் - ஒழிந்துவிடும்; வர்த்தமானத்தில் -நிகழ்காலத்தில்; வந்த உணவை - (பிராரத்தகர்மத்தால்) வந்து பொருந்துகின்ற உணவுகளை; உண்பார் - உண்ணாநிற்பர்; வருவதும் [1]போவதும் நினைந்து - (இனி) வருவதும் (முன்) போனதுமான (பதார்த்தங்களை அஞ்ஞானிகளைப்போல*

1 போவதும் என்பது காலவழுவமைதி.

நினைந்து நினைந்து; மகிழார்வாடார் - சந்தோஷியார் கிலேசியார்; கர்த்தர் ஆம் அகந்தையை விட்டு - (நாம் இதற்குக்) கர்த்தாவாமென்னும் அகம்பாவத்தை விடுத்து; அகர்த்தர் ஆகி - அகர்த்தாவாய்; கரணவிருத்திகள் - அந்தக்கரணாதி விருத்திகளையும்; அவத்தை - விருத்திகட்கு ஆதாரகாலமாகிய, (சாக்கிரமுதலிய) அவஸ்தைகளையும்; காண்பார் ஆகி - காணுஞ் சாட்சிரூபராய்; முத்தர் ஆய் இருக்கலும் ஆம் - முத்தராயிருக்கவுங் கூடும்; புசிப்பும் கூடும் - பிராரத்த போகமுங்கூடும்; முட்டு இலை என்று அறிந்து - (இவ்வாறிருத்தற்கு) யாதொரு தடையுமின்றென்று நிச்சயித்து; சங்கை மோசிப்பாய் - சங்கையை யொழிப்பாய்; எ - று.

"சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகும்" என்றதால், சத்துவ நாசமாகும் விதேக கைவல்யத்தில்உபாதானகாரணம் நசித்துக்காரியம் இராதாதலால் மனது அத்தியந்தநாசமா மென்பது பெறப்படுகின்றது.

"சுத்தமோ டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமும்" என்று, முதற்படலத்திற் கூறியபடியே இராஜத தாமதங்களை இங்கும், "துகளிருள்" என்றார்.

"இல்லை யில்லையென் றீச னியம்பினான்"

என்பதுபோல, "போம் போம்" என்னும் அடுக்கு நிச்சயப் பொருளில் வந்தது. "வர்த்தமா னத்தில் வந்த வுணவையுண்பார் வருவதும்போ வதுநினைந்து மகிழார் வாடார்" என்றதற்கு, அருவமனம் உண்மையானும், உருவமனம் இன்மை யானும் என்பது கருத்து. இக்காரணத்தால் முத்தராயிருத்தற்கும், போகம் புசித்தற்கும் சந்தேகமின்றென் றறிதி என்பார் "முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டிலையென் றறிந்து சங்கை மோசிப்பாய்" என்றார் "கர்த்தரா மகந்தையைவிட்டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை காண்பா ராகி" என்றது, முத்தர்க்கு விசேஷணம்; இவ்விசேஷணத்தில், "கர்த்தரா மகந்தையை விட்டு" என்ற விசேஷணம், இதற்கு முன்னூலாகிய வாசிட்டம்.

"சித்த மாவது நானெனச் செப்புவர்" என்றும்,

"அகங்கா ரத்துருவா மந்த மனநிச் சயமாகத்; திதமாய் நழுவி நெடுநாளாம்":-

என்றுங் கூறியிருப்பதால் இம்முக்கிய மனநாச முண்மையின் முத்தராதல் கூடுமென்றுகூறி, "தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொலக்கூ டாதே" என்னும் ஐயம் ஒழிவித்தற் பொருட்டாமென்க. "கரணவிருத் திகளவத்தை" என்றதற்கு, அந்தக்கரணத்தின் கோர, சாந்த, மூட விருத்திரூபங்களாகிய சாக்கிர முதலிய அவஸ்தைகளை யெனினும் அமையும்.

"துகளிருள்போ னான்மனமென் சொல்லும் போம்போம்" என்றதற்கு, உ - ம், வாசிட்டம்,

"உரையெனமன் னவன்கேட்பக் கும்பன் சொல்வா
னுளமென்று சொன்ன துவே றொன்று மன்று
கரையறுபல் பவந்தருவா தனையே யுள்ளங்
கண்டதனை யறிந்தாலக் கவலையில்லை
வரையறக்கண் டவர்கருமங் களிற்ச ரிக்கும்
வாதனை தான் மறுபிறப்பை வழங்கா தந்தப்
புரைமனஞ்சத் துவமென்பர் சித்த மென்று
போதமில்லாச் சித்தத்தைப் புகல்வ ரன்றே"

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (21)

[விகற்பரூபமான வியவகாரமுடையோர்க்கு ஏகாக்கிர சித்தத்தின்கணுளதாகும் பிரஹ்மாநுபவம் அவ்வேகாக்கிர சித்தவொழிவா லொழிந்துபோமல்லவாவென்று சீடன் கொள்ளு மாசங்கையைப்பற்றிக் கௌணமன நாசமில்லையாயினும் அகங்காரரூபமான முக்கியமனநாசமுண்மையான், ஆரூடர்க்குவியவகாரத்தில் பிரஹ்மாநுபவம் நீங்காதென்பதைத் திருஷ்டாந்த முகத்தாற் கூறுகின்றார்.]

விவகார வேளையெலாஞ் சமாதி யென்றால்
விகற்பமன்றோ மனமலைந்து விடாதோ விட்டால்
அவதான நழுவுமன்றோ வென்றா யாகி
லதற்கொருதிட் டாந்தங்கே ளாசை கொண்டு
நவமாகப் பரபுருடன் றன்னைக் கூடி
நயந்தசுக மநுபவித்த நாரி நெஞ்சந்
தவமாக மனைத்தொழில்கள் செய்யும்போதுந்
தழுவியது பவித்தசுகத் தனைவி டாதே. (22)

அவதானம் - பிரஹ்மான்ம வைக்கிய ரூபமான நிச்சயம். ஏனைய பதப்பொருள் வெளி.

(193) அபிப்பிராயம் - திடஞானம், அதிடஞானம் என ஞானம் இருவகைத்தாம்; அவற்றுள், வைராக்கிய, தியானாப்பியாச வலியாற் சுவாதீன சித்தமுடையோனுக்குத்தத்துவஞான முண்டாகில் அவன்புத்தி சோர நாயகனிடத் தன்புள்ள நாரியின் புத்தி தனது வீட்டுக்காரியஞ் செய்யும்போதும் அச்சோரநாயகனையே தியானியாநிற்பதுபோல நிரந்தரத் தத்து வத்தையே தியானித்துக் கொண்டிருக்கும்; அத்தன்மையான ஞானந் திடஞான மெனப்படும். வைராக்கியம், தியானாப்பியாச மின்மையோனுக்கு ஏதேனு மொரு புண்ணிய விசேஷத்தால் தத்துவஞான முண்டாயினும் அவன்புத்தி சோரநாரியின் புத்தி வீட்டுக்காரியத்தை மறந்துவிடுவதுபோல உடனே தத்துவத்தை மறந்துவிடும்; அத்தன்மையானஞானம்; அதிடஞான மெனப்படும். திடஞானமுடையோர் திடப் பிரஞ்ஞர்: இத்திடப்பிரஞ்ஞர் காலபேதத்தால் சமாகிதர், உத்திதரென இருவகையாயிருப்பர்; அவர்களுடைய லட்சணம் கீதையில் பகவானாற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இஙகே திடப்பிரஞ்ஞரைச் சொன்னதால் அவருக்கு வியவகாரம் விரோதமாகாதென்பது.

இதற்கு, உ - ம், வாசிட்டம்

"காயத்தில் வேறாகத் தன்னைக் கண்டோன்
காயமீ ரினுமறியான் கன்னற் கட்டி
தீயிற்கா யினுமரிந்த போது மின்பந்
தீரா தவாறுபோற் றெளிந்த ஞானி
மாயத்தின் மோகத்தாற் பேத மாகான்
மணந்தபா புருடன்மேன் மனஞ்சேர் மங்கை
நேயத்தான் மனைத்தொழில்கள் செய்யு மாபோ
னிகழ்தொழிற்செய் யினும்பரத்தி னிலைமை நீங்கான்"

எ - ம்,

"வெறிதி ருக்கினுந் தொழிலினை மேவினும் விடாம
லறிஞ னென்றுதான் சமாதிவிட் டகன்றவ னாகுஞ்
செறியு ஞானஞ்சேர் மனத்தினர் சகத்தொழில்செயினும்
பிறிவி றத்துவ நிட்டராய்ச் சமாதியிற் பெயரார்."

எ - ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(22)*

[இனித் திடஞானத்தின் பலத்தை அறிவிக்குங் கருத்தினராய்ச் சீடன் வினவும் வினாவைத் தாமேயெடுத்துக்காட்டி அதற்கு விடைகூறத் தொடங்குகின்றார்.]

தேகத்த னலனாகி யகர்த்த னாகிச்
  சீவனின் றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன்
போகத்தை யுண்பனென்றாற் கருத்தா வாமே
  பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போக முண்டோ
சோகத்தை யறுத்தருளுங் குருவே யிந்தத்
  துகளறுக்க வேண்டுமென்று சொன்னா யாகில்
மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தி யாகி
  வகைமூன்றா யவரிருக்கு மகிமை கேளாய். (23)

(இ–ள்.) *தேகத்தன் அலன் ஆகி - ஸ்தூல சூட்சும சங்காதங்களிலிருக்கும் மநுஷத்வ, பிராஹ்மணத்வாதிகளிற் றாதான்மியம் அற்றவனாய்; அகர்த்தன் ஆகி - அகர்த்தனாய்; சீவன்இன்றி - (அச்சங்காதங்களை விசேஷண மாகவுடைய) ஜீவத்வ மிறந்து; பிரமம் ஆய் - பரிபூரணப் பிரஹ்மமாய்; தெளிந்த முத்தன் - தன்னையறிந்திருக்கும் சீவன் முத்தன்; போகத்தை உண்பன் என்றால் - போகத்தைப் புசிப்பனென்று சொல்லில்; கருத்தா ஆமே - கரும கருத்தாவாகிய ஸ்தூல சூட்சும சங்காதங்களும், சங்காத விசிஷ்டனும் தானாவனே; பூரணம் ஆம் அகர்த்தனுக்கு - பரிபூரணப் பிரஹ்மமே தானாயிருக்கும் அகர்த்தனாகிய சீவன் முத்தனுக்கு; போகம் உண்டோ - பிராரத்தபோகமேது; சோகத்தை அறுத்தருளும் குருவே - துன்பத்தை யொழித்தருளாநிற்கும் ஆசிரியரே; இந்தத் துகள் அறுக்க வேண்டும் என்று சொன்னாய் ஆகில் - இச்சந்தேகம் நிவிர்த்திப் பித்தருள வேண்டுமென்று நீ சொல்லில்; மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தியாகி (என) மூன்றுவகை ஆய் - மூவகையாய்; அவர் இருக்கும் - அச்சீவன் முத்தரிருக்கும்; மகிமை கேளாய் - பெருமையைக் கேட்பாய்; எ - று.*

*கிரகத்தன் என்பது போலத் "தேகத்தன்" என்றார். "தேகத்தனலனாகி" என்பதற்கியற்றிய வுரையின் கருத்தை, **63**-ஆம் பிரசங்கத்தில் தருமாத்தியாசத்திற் குதாரணங்கூறியிருப்புழிக் காண்க.*

வினாவின் கருத்து; *யாவனிடத்துத் துக்கமுண்டோ அவன் துக்கநிவிர்த்தி, சுகப்பிராப்திகளி னிமித்தங் கிரியை செய்யாநிற்பன்; அவனே கர்த்தாவாம்: எவன் கர்த்தாவோ அவன் போகத்தையுண்ணும் போக்தாவுமாம், புண்ணியபாவங்களின் ஜநகமான கர்மத்திற்குக் கர்த்தாவும், கர்மபலமான சுகதுக்கங்களைப் புசிக்கும் போக்தாவும் ஸ்தூல சூட்சும சங்கா தங்களாகலின், அவற்றிற்குச் சாட்சியான பரிபூரணப் பிரஹ்ம சொரூபந்தானான சீவன்முத்தனுக்கு எவ்வாறு கர்த்திருத்துவ, போக்திருத்துவங் கூடுமென்பதாம்.* *(23)*

(194) [மஹாகர்த்தன் இலக்கணங் கூறுகின்றார்.]

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச்
சிலைமலைமுன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல்
செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்கு மென்முன்
செடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யும்
மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப
விவகார விருத்திக்கும் விருத்தி தானா
மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாட்சி யேநான்
வெயில்போலென் றுறைத்தவனே விபுமா கர்த்தன்.
(24)

(இ–ள்.) *செய்கையும் - (ஒன்றைச்) செய்யுந் தன்மையும்; செய்விக்கையும் (ஒன்றைச்) - செய்விக்குந் தன்மையும்; அற்று - (தான்) உடைத்தாகாமல்; இருக்கும் - (ஏகமாய்ப் பெரிதாய் அசஞ்சலமாய்) இருக்கின்ற; காந்தச்சிலை மலைமுன் - காந்தக் கல்லாகியமலையின் முன்னே - இரும்புகள் - (அநேகமாய்ப்பரிச் சின்னங்களாய்த் தமக்கெனச்சேட்டையற்றுள்ள ஊசிமுதலிய) இரும்புகள்; சேட்டிக்குமாபோல் - சலியாநிற்குந் தன்மைபோல; செய்கையும் - (ஒன்றைச்) செய்யுந் தன்மையும்; செய்விக்கையும் - (ஒன்றைச்) செய்விக்குந் தன்மையும்; அற்றுஇருக்கும் - இன்றி (ஏகமாய்ப் பூரணமாய்ச் சித்தாய்) இருக்கும்; என்முன் - எனதுசந்நிதியில்; செடம் ஆன உலகம்எலாம் - (அநேகமாய்ப் பரிச்சின்னங்களாய்ச்) சடமாயுள்ள பிரபஞ்சங்களெல்லாம்; சேட்டை செய்யும் - (தத்தம்) வியவகாரங்களைச் செய்யாநிற்கும்; வெயில் போல்*

- (உலக வியவகாரத்திற்கும் வியவகாரத்தின் அபாவத்திற்கும் சாட்சிமாத்திரமா யிருக்கும்) சூரியன்போல; மெய் கலந்த - சரீரத்தின்கட் பொருந்திய இந்திரியவிகாரரூப - (நேத்திராதி) இந்திரியங்களால் [1]விகாரரூபமான; விவகார விருத்திக்கும் - (காண்டன்முதலிய) வியவகாரங்களையுடைய (மனோ) விருத்திக்கும்; விருத்தி - மனோ விருத்தி; தானா - தன்மயமாக; மெய் கலந்த - பிரஹ்மத்தின்கட் பொருந்திய; சமாதிக்கும்; நான் சாட்சியே என்று - யான் சாட்சிமா த்திரமாகவுளனென்று; உறைத்தவனே - அழுந்திய அநுபவமுடையவனே; சிபு மாகர்த்தன் - வியாபகமானமஹா கர்த்தனாம்.- எ - று.

"வெயில்" என்றது; சினையாகுபெயர்.

"கூட்டு பொறியின் றொழிலெல்லாங்கொள்ளு மனஞ் செய்குவதன்றோ"; எ - ம்,

"தமையுணர்ந்தோர், கொள்ளுற்ற; தொழிலெல்லா மனத்ததன்றோ"; எ - ம்,

வாசிட்டம் கூறியபடியே இங்கும், "மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும்" என்றார். "செய்கை" - சுயங்கருத்திருத்வம். "செய்விக்கை" - அந்நியப் பிரேரணவேது கருத்திருத்வம். இவ்விரண்டு மில்லையென்பது அகர்த்தாத்ம திடநிச்சயத்தாலென்க. (24)

[மஹாபோகி மஹாத்தியாகிகளின் இலக்கணங் கூறுகின்றார்]

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த
மபத்தியம்பத் தியமெனவூ ணாய்ந்தி டாமல்
பொறுமையுடன் கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போற்
போகங்கள் புசிப்பவன்மா போகி யாகும்
சிறிதுபெரி துகடனதந் நியங்க ணன்மை
தீமைகள்சே ரினும்படிகச் செயல்போற் சித்தம்
வெறிதிருக்கு மவனேமாத் தியாகி யாவன்
விரதமிம்மூன் றுடையவரே வீடு ளோரே. (25)

(இ–ள்.) *அறுசுவையின் ஊண் - சடுரசங்களையுடைய உணவுகளுள்; குணம் குற்றம் (என) - (இது) குணமென்றும்*

---

1 விகாரம் - வேறுபாடு

(இது) குற்றமென்றும்; அசுத்தம் சுத்தம் (என) - (இது) அசுத்தமென்றும் (இது) சுத்தமென்றும்; அபத்தியம் பத்தியம் என - (இது) அபத்தியமென்றும் (இது) பத்தியமென்றும்; ஆய்ந்திடாமல் - பகுத்துப்பாராமல்; பொறுமை உடன் - சகிப்போடுகூட; கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போல் - (தன்னை) நெருங்கிய சகலத்தையுங் காட்டக்கினி புசிப்பதுபோல; போகங்கள் புசிப்பவன் - (உணவாதி) போகங்களைப் புசியாநிற் பவன்; மாபோகி ஆகும் - மஹாபோகியாம்; சிறிது பெரிதுகள் - சிறிதும் பெரிதுமான பொருள்கள்; தனது அந்நியங்கள் - தன்னுடையதும் பிறருடையதுமான பொருள்கள்; நன்மை தீமைகள் - புண்ணிய பாவங்கள்; சேரினும் - தன்னை வந்தடையினும்; படிகச் செயல்போல் - (அடுத்த வர்ணங்களைப் பற்றாத) படிகத்தின் நன்மைபோல; சித்தம்; வெறிது இருக்கும் அவனே - பற்றற்றிருக்குமவனே; மாத்தியாகி ஆவன் - மஹாத்தியாகி யெனப்படுவன்; இம்மூன்று விரதம் உடையவரே - (மஹாகர்த்தன் மஹாபோகி மஹாத்தியாகி என்னும்) இம்மூவகை விரதமு முடையோரே; வீடு உளோர் - மோட்சத்தை யுடையவராவர்; எ - று.

"குணம்" - ரசமுடைய உக்கிருஷ்டாந்நாதிகள். குற்றம் - ரசமில்லாத நிகிருஷ்டாந்நாதிகள், அல்லது, சாத்துவகாகாரம் தாமதாகாரமெனினுமொக்கும். "அசுத்தம்"; ஊசினபழஞ் சோறு, உச்சிஷ்டம், தேவாராதனத்துக்கு அருகமல்லாதது முதலியன. "சுத்தம்" - சீராக அப்போது சமைக்கப்பட்டுக் கண்ணுக்கு ரம்மியமாயும், நாவுக்கு ருசியாயுமுள்ள அந்நர்திகள். "அபத்தியம்" - வைத்திய சாஸ்திரத்தில் நிஷேதித்தவை; "பத்தியம்" - அதில் விதித்தவை யென்க. இங்கே "பொறுமை" என்றது, விகாரம் அடையாமையை: காட்டுத் தீயானது இது சந்தனமரம், இஃதெட்டிமரம், இது பச்சைமரம், இது பட்டமரம் எனப் பகுக்காமலும், கிட்டினதைவிட்டு அப்புறந் தாவாமலும் தான் அவற்றின் மயமாகாமலும் தன்மயமாக அவற்றினைத் தகிப்பதுபோலத் தத்துவஞானியும் உசிதமான உணவுகளை நிரதிசயானந்த பூரண அத்வைதாத்ம புத்தியால், அல்லது மித்தியா புத்தியால் பகுத்துப் பாராமலும், கிடைத்ததைவிட்டுக் கிடையாததை இச்சியாமலும், தான் அவற்றின் மயமாகாமலும் தன்

மயமாகவே புசிப்பன்: இங்ஙனம் புசிப்பினும் நித்தியதிருப்த ஆத்மதரிசனத்தாற் புசித்திலன். "ஊணாய்ந்திடாமல்" என்றதால், நன்றெனப் புசியாநிற்ப னென்பது கொள்ளக் கிடந்தது. இதற்கு முன்னூலான வாசிட்டம்,

"அகலரசு மிடிகளுநன் றெனப்புசிப்போன்":-

என்று கூறியிருப்பதால் "உணவாதி" என்றாம். சவர்ணத்தினாற் செய்யப்பட்ட வியாக்கிரம் இரம்மியமான சுவர்ண திருஷ்டியால் இரம்மிய மாவதுபோலப் பிரஹ்ம திருஷ்டியால் சகல போகங்களும் சீவன்முத்தனுக்கு இரம்மியமாகத் தோற்றுவதால், "ஆய்ந்திடாமல்" என்றார். "வெறிதிருக்கும்" என்றது, மித்தியா புத்தியாலென்க. "விரதமிம்மூன் றுடையவரே" என்னுந் தேற்றேகாரத்தால் தவம், மகம், தீர்த்தம், சேவை, அருச்சனை, தானமாதிய புறக்கருமங்களையுடைய மற்றையர் நிரதிசயாநந்த மோட்சம் அடையாரென்பது பெறப்படுகின்றது. இம்மூன்றும் விஸ்தாரமாக அறியவேண்டில் வாசிட்டத்தில் விரதத்திரய கதையில், பரமசிவனால் பிருங்கீசற் கருளிச்செய்யப் பட்டிருப்பதால் அதிற் காண்க. இம்மூவகை விரதங் கூறின வழியால், "போகத்தை யுண்பனென்றாற் கருத்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போகம் உண்டோ" என்னும் சங்கைக்குப் பிராரத்த வசத்தால் போகத்தை யுண்பவனாயும், உசிதமான கருமத்தைச் செய்பவனாயும் ஞானி தோற்றினும் அகர்த்தாத்ம திருஷ்டியால் அவை அவனுக்கு இலவென்றுத்தரங் கூறினதாம்.

(195) [ஞானபலமான கிருத கிருத்தியத் தன்மையைப்பற்றி யுளதாகும் பிரமேய சந்தேகத்தை நிவிர்த்தி செய்து கோடற்பொருட்டுச் சீடன் வினாதல்.]

[வேறு.]

மெய்யுங் கொண்டுபி ராரத் தந்தரு விதிவழி நின்றிடவும்
உய்யுங் கர்மிக ளுக்கநு குணமா வறுதொழில் செய்திடவும்
செய்யுஞ் செய்கைமு டிந்தவ னென் றுரை செப்புவ தெப்படியோ
நையுந் துன்பம கற்றிய குருவே நலமா வருள்வீரே. (26)

(இ–ள்.) *மெய்யும் கொண்டு - ("சாலமிகு தொழிற் பறவைக்கிடமாங் கூடு" என்னும்) சரீரமுந் தரித்துக்கொண்டு; பிராரத்தந் தரு - பிராரத்தத்தால் வரப்பட்ட; விதி வழி - நியதியின் நெறியில்; நின்றிடவும் - நிற்கவும்; உய்யும் கர்மிகளுக்கு - (உறுதியறிந்து தாம்) பிழைக்க வேண்டுமென்னும் கருமகாண்டிகட்கு; அநுகுணமா - அநுகூலமாக; உறுதொழில் - பொருந்துகின்ற கருமோபாசனைகளை; செய்திடவும் - செய்யாநிற்கவும்; செய்யும் செய்கை முடிந்தவன் என்று - (ஞானி) கிருத கிருத்தியனாமென்று; உரைசெப்புவது - கூறாநிற்பது; எப்படியோ - எவ்வாறோ (யான் அறியேன்); கையும் துன்பம் - (வெகு காலமாக) வருந்துதற்குக் காரணமாயிருந்த துக்கங்களை; அகற்றிய குருவே - ஒழிவித்தருளிய குருவே; நலமா அருள்வீர் - (இச்சங்கைக்கு) நன்றாக உத்தரம் அருள் செய்வீராக; எ - று.*

ஞானத்தால் அஞ்ஞானநிவிர்த்திசெய்து துன்பம் ஒழிவித்தமையின், "நையுந் துன்பம் கற்றிய குருவே" என்றான். (26)

[மேலை வினாவிற்கு விடைகூறல்]

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகை யாகும வித்தைவ சத்துறுநாள்
ஏடணை மமதைய கந்தையு ளார்க்கே யிகபர விவகாரம்
வீடணு குவமெனு மிச்சையு ளார்க்கே வித்தைப டிப்பதெலாம்
பாடன்மி குந்தொழி லாற்பல னுண்டோ பரிபூ ரணமானால். (27)

(இ–ள்.) *அவித்தை வசத்து உறும் நாள் - (தத்துவ ஞானத்திற்கு முன்னே) அவித்தியா வசத்திற் பொருந்தி யிருக்குங் காலையில்; ஆடவர் செய்தொழில் - (இஷ்டப் பிராப்தி அநிஷ்டநிவிர்த்திக்காகப்) புருஷராயினோர் செய்யத்தக்கனவான கிருத்தியங்கள்; மூவகை ஆகும் - (உழவாதி, எக்ஞாதி, சிரவணாதி என) மூவிதமாம்; (அவற்றுள்) ஏடணை - (போகத்தில்) இச்சையும்; மமதை - (குடும்பத்தில்) எமதென்னும் அபிமானமும்; அகந்தை - (தேகத்தில்) ஆத்மத்துவ, பிராமணத்துவாதி அபிமானமும்; உளார்க்கே - உடையோர்க்கே; இக பர விவகாரம் - (உழவாதிகளான) இகலோக (வியவகாரங்*

களும், எக்ஞாதிகளான) பரலோக வியவகாரங்களும் (செய்யத்தக்கனவாம்); வீடு அணுகுவம் எனும் - (அநேக ஜநநந்தொடுத்துத் தாம் அநுஷ்டித்து வந்த நிஷ்காம புண்ணிய புஞ்ச பரிபாகவசத்தால்சித்த சுத்தியடைந்து சகத்து அநித்திய மென்னும் விவேகமு தயமாகலின், ஏடணை மமதை அகந்தைகள் குறைந்து) மோட்சமடையக் கடவேமென்னும்; இச்சை உளார்க்கே - இச்சையுடையோர்க்கே; வித்தை படிப்பது எலாம் - ஞான சாஸ்திர சிரவண, மனன, நித்தியாசனங்களைத்தும் (செய்யத்தக்கனவாம்); பரிபூரணம் ஆனால் - (தேசகால வஸ்து பரிச்சேத சூனியமான) பிரஹ்மமே தாமானால்; பாடல் - சிரவண, மனனாதிக (ளானமோட்ச கிருத்தியங்க) ளாலும்; மிகும் தொழிலால் - மிகுந்த (உழவாதிகளான) இகலோக (கிருத்தியங்களாலும், எக்ஞாதிகளான) பரலோக கிருத்தியங்களாலும்; பலன் உண்டோ - (அவர் அடையத்தக்க) பயன் (யாதேனும்) உண்டோ? (இல்லை.); எ - று.

"பாடல்" என்றது, உபலட்சணம்.

"யாதொன் றினைப்பெற் றவரிதனின் மிக்க
தொப்ப துண்டென்னார்."

என்று கீதையில் பகவானும், யாதொரு லாபத்துக்கு மேலான லாபம் வேறொன்று மில்லையோ அது பிரஹ்மமென்று ஆத்ம போதத்தில் பூஜ்யபாதரான சங்கராசாரியரும் அருளிச் செய்திருப்பதாலும், தமது அநுபவ பலத்தானும் பிரஹ்ம லாபத்துக்கு மேலானதாக ஞானிகளால் அடையத் தக்கதான இலாபம் வேறொன்று மில்லையென்பார், "பலனுண்டோ பரி பூரணமானால்" என்றார்.

குடும்பபுத்தியும், போகத்திச்சையும் இன்மையின் உழவாதிகளும், கிஞ்சிஞ்ஞனுக்கு விஷயமான எக்ஞாதிகள் தனக்கு விஷயமாகாமையின் அவ்வெக்ஞாதிகளும், பிரஹ்மமானது கண்டகாமீகர நியாயம்போல ஞானியால் அடையப்பட்டிருத்தலின் சிரவணாதிகளும் ஞானிக்குச் செய்யவேண்டுவனாகவில்லை; இதுவே கிருத கிருத்தியத்தன்மை யென்றறிதி என்பதாம். (27)

(196) [இன்னும் இதனை நன்றாக அறியவேண்டித் தூணாகநந நியாயப்படி சங்கிக்கின்றான்.]

குரவர்சி காமணி யேகே ளீர்நீர் கூறின வழியொக்கும்
பரமுட னிகமுமி ழுந்தவ ரன்றோ பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம்
விரவுமு யற்சியின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ ரோவேண்டார்
சிரவண மனனா திகள்வேண் டாவோ சித்தமு றைத்திடவே. (28)

(இ–ள்.) *குரவர் சிகாமணியே கேளீர் - தேசிக சிரோரத்நமே (எனது விண்ணப்பங்) கேட்பீராக; நீர் கூறின வழி ஒக்கும் - ("பாடன் மிகுந்தொழிலாற் பலனுண்டோ பரிபூரணமானால்" என்று) தேவரீ ரருளிச் செய்தவழி ஒவ்வும்; பரமுடன் இகமும் இழந்தவர் அன்றோ - பரலோகத்திச்சையும், இகலோகத்திச்சையும் விட்டவரல்லவா; மெய்ஞ்ஞானம் பழகுவர் - தத்துவஞானம் பயிலாநிற்பர்; விரவும் முயற்சியின் மீண்டவர் - (போகேச்சையுடையரால்) பொருந்தாநிற்கும் (இகலோக பரலோக) முயற்சியினின்றும் (ஞானநெறிக்கண்) மீண்டவர்; அதை இனி வேண்டுவரோ வேண்டார் - அவ்விகலோக பரலோக கிருத்தியங்களாகிய உழவாதி, எக்ஞாதிகளை இனி(ச்செய்ய) விரும்புவரா? விரும்பார்; சித்தம் உறைத்திட - சித்தம் அநுபூதிக்கணழுந்த; சிரவண மனன ஆதிகள் வேண்டாவோ - சிரவண மனை நிதித்தியாசனங்கள் (அவர்க்கு) வேண்டாவோ.- எ - று. (28)*

[மேலை வினாவிற்கு விடைகூறல்]

கிளர்மக னேகேள் தத்துவ
 மறியார் கேட்டல்செ யக்கடனே
தளர்வறு சிந்தித் தலின்முயல்
 வார்சிலர் சந்தே கங்களுளார்
தெளிதலி னிற்பார் விபரீ
 தப்பேய் தீரா வாதனையோர்
வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை
 வாயினர் வேண்டுவ தொன்றுண்டோ. (29)

(இ–ள்.) *கிளர் மகனே கேள் - (ஞானமயமாய்) விளங்கா நின்ற மைந்தா (உனது வினாவிற்கு யாங் கூறும் விடையினை) நீ கேட்பாய்; தத்துவம் அறியார் - (அத்துவிதமான) பிரஹ்மத்தை (ஆன்மாவாக) அறியாதவர்; கேட்டல்*

செயக்கடனே; சிரவணஞ்செய்ய வேண்டுவது முறைமைதான்; தளர்வு அறு சிந்தித்தலின் முயல்வார் - (சகல) இடருமறுதற்குக் காரணமான மனனத்தின் முயற்சிப்பர்; சந்தேகங்கள் உளார் சிலர் - சந்தேகங்களையுடைய சிலபேர்; விபரீதப் பேய் தீரா வாதனையோர் - விபரீதப் பேயென்று மொழியாத (மலின) வாசனையுடையவர்; தெளிதலில் நிற்பார்; நிதித்தியாசனத்தின்கண் (முயற்சியுடையராய்) இருப்பர்; வெளி உருவு ஆய் - (அஞ்ஞானத்தின்) மறைப்பொழிந்த சொரூபமாய்; அறிவு ஆய் - தேகேந்திரியாதிகளைக் காணும்) அறிவாய்; நிறைவு ஆயினர் - (பன்மைப்பேய்களுக் கவகாசமில்வாத) பூரணரூப மாயினோர்; வேண்டுவது ஒன்று உண்டோ - வேண்டுமென்று (அநுஷ்டிக் கத்தக்கது சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களுள்ளே யாதானும்) ஒன்றுண்டோ! (இல்லை.); எ - று.

திதி, வார, நட்சத்திர, யோக, கரணங்களை அறியாதோர் பஞ்சாங்கத்தைக் கேட்டாவது பார்த்தாவது அறியவேண்டுவது போலத் தத்துவம் அறியாதோர் சிரவணஞ் செய்ய வேண்டுவதும், பொன்னின் மாற்றுநிர்ணயத்திற் சந்தேகமுள்ளவர்கள், ஆணி வைத்து உரைத்துப் பார்த்துக் கொள்ளுவது போலச் சீவ பிரஹ்மங்களின் அபேதஞ் சத்தியமா? அல்லது பேதஞ் சத்தியமா? என்பது முதலிய சந்தேகமுடையவர்கள் மனனம் பண்ணவேண்டுவதும், திக்குப்பிரமை கொண்டோர் அதற்குக் காரணமான சூரியாதிகளை நாடித் தெளிவதுபோல விபரீத பாவனையுடையோர் நிதித்தியாசனஞ் செய்ய வேண்டுவதும் ஆம். "வெளியுருவாய்" என்றதால், சிரவணஞ் செய்தற்குக் காரணமான அஞ்ஞானமும், "அறிவாய்" என்றதால், மனனஞ் செய்தற்குக் காரணமாகிய சந்தேகமும், "நிறைவாய்" என்றதால், நிதித்தியாசனஞ் செய்தற்குக் காரணமான விபரீத பாவனையும் ஆரூடர்க்கு இலவென்பதைக் குறிப்பித்தனரென்க. (29)

(197) [வியவகார முடைய ஞானிகளிடத்து அஞ்ஞான, சந்தேக, விபரீதங்களுள் விபரீதபாவனை இல்லை யென்பது எங்ஙனென வினாதல்.]

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியு மஞ்ஞா னிகள் போலே
செய்யா நின்றேன் கண்டே னுண்டேன் சென்றே னெனலாமோ
பொய்யாம் விபரீ தங்க ளவற்குப் போயின வென்றீரே
மெய்யாம் பிரமவி சாரமி தன்றே வெளியா யுரையீரே. (30)

(இ–ள்.) *ஐயா கேளீர் - குருவே கேட்பீராக; தத்துவ ஞானியும் - பிரஹ்ம ஞானியும்; அஞ்ஞானிகள் போலே - அஞ்ஞானிகளைப் போலவே; செய்யாநின்றேன் - (ஸ்நான முதலியவற்றைச்) செய்கின்றேன்; கண்டேன் - (இவனைக்) கண்டேன்; உண்டேன் - (இன்னவந்நாதிகளை) உண்டேன்; சென்றேன் - (இன்ன கிராமத்திற்குச்) சென்றேன்; எனல் ஆமோ - என்று சொல்லலாமா; பொய் ஆம் விபரீதங்கள் -மித்தையாகிய விபரீத பாவனைகள்; அவற்குப் போயின என்றீரோ - அப்பிரஹ்ம ஞானிக்கு நீங்கின வென்றருளிச் செய்தீரே; மெய்யாம். பிரம விசாரம் இது அன்றே - (அவனுக்குரிய) சத்தியமாகிய பிரஹ்ம விசாரம் இஃதல்லவே; வெளியா உரையீர் - வெளியாக இதனை யருள்வீராக. எ - று.*

“பிரமவிகாகரமிதன்றே” என்றும் பாடமுளது; அது பிறழ்ந்த பாடம். “பிரஹ்மவிசாரமாவது“

“**அணுவினுக் கணுவு நானே யப்படி மகத்து நானே**
துணியிலெப் பொருளு நானே சோதியுட் சோதி நானே
பணிவுறத் தகுவே னானே பழையனாம் புருடனானே
யிணை தனக்கில்லா வீசனாகிய வின்ப நானே.”

- *என்பதும்,*

“ஒன்றி லணுகே னான்சரைபற் றுள்ள மமதை யகங்கார, மென்ற வொன்று மிலன், துன்று குணமூன் றிலன்சரைசா விலனான் சுத்தன் றூவறிஞன், நின்ற சாந்தன் சமரசனான்”; என்பதும்,

“திரண நுனிகள் விசும்பிரவி தேவ ருரகர் நரரிடத்தில், விரியு மறிவே நான், குறுக்கு மேல்கீழென் போதப் பெருமையுலாவியது”; என்பதுமாம்.

நான் சென்றேன், கண்டேன், உண்டேன் என்பது, அதற்கு முரணாதலான், இங்ஙனம் வியவகரியாநின்ற

ஞானிக்கு விபரீதபாவனை இன்றாவது எவ்வாறாமென்பது சீடன் கருத்து. (30)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

ஓய்ந்தக னாவிற் கண்டப ழங்கதை யோதுவன் வாதனையால்
ஆய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்புவ னாபா சனுமாகான்
மாய்ந்தத னுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மநுட னெனப்படுவான்
வீய்ந்தசி தாபா சன்போ மளவும் விவகா ரந்தொடரும். (31)

(இ–ள்.) *ஒய்ந்த கனாவில் - சாக்கிர வியவகார மொழிந்த சொப்பனத்தில்; கண்ட பழங்கதை - (ஒருவன் நாநா வியவ காரங்களைக் கண்டு சாக்கிரத்தில் விழித்துப்) பூர்வந் தான்கண்ட வியவகாரங்களை; வாதனையால் - (பூர்வ வாசனையால் ஓதுவன் - (எப்படிச்) சொல்லுவனோ; அப்படி; ஆய்ந்து அறிவுற்றவன் - (ஆன்மா, அநான்மாகளைத்) தேர்ந்து (அநான்மா வாகிய தேகாதிகளில் அத்தியாசமொழிந்து சந்தேகமில்லாமல் ஆன்மாவை) அறிந்தவன்; செப்புவன் - (பூர்வவாசனையால் செய்யா நின்றேன், கண்டேன், உண்டேன், சென்றேன் என்று) வியவகரியாநிற்பன்; [இங்ஙனம் வியவகரிக்கினும்,] ஆபாசனும் ஆகான் - (வியவகார கர்த்தாவாகிய) அந்தக்கரணசகிதனும், (வியவகார கரணமும்) அவனலனாவன் [வியவகாரம் எதுகா றுந் தொடர்ந்து நிற்குமெனின்;] மாய்ந்த தன் உடல் வேம் அளவும் - (தேவத்துவ மடைவோமென்று அக்கினியிற் பிரவேசமாய்) மாய்ந்த தன்றேகம் வெந்து நீறாகுமளவும்; விண்ணவன் - தேவ (னாயிருப்பவ) ன்; மநுடன் எனப்படுவான் - (அந்நியரால்) மநுடனென்று (எங்ஙனம்) வியவகரிக்கப்படுவனோ (அங்ஙனம்); வீய்ந்த சிதாபாசன் போம் அளவும் - (தத்துவ ஞானத்தினால் அகம்பாவம்) இறந்த சிதாபாசன் (அத்தியந்தம்) அபாவமாகும் (விதேக கைவல்யம்) அளவும்; விவகாரம் தொடரும் - வியவகாரம் தொடர்ந்து நிற்கும்; எ - று.*

அரசனாயுள்ளோன், நித்திரா மோகத்தாற் சொப்பனத்தில் பிட்சையேற்பவனாகத் தன்னைக் கண்டு விழித்தபின் அம்மோகம் நீங்கி அரசனா யிருந்துகொண்டு முன்னே சொப்பனத்திற் கண்ட வாசனையால் தன்னைப்

பிட்சகனாகச் சொல்லினும் உண்மையாகத் தான் பிட்சகனென்பது அவனுக்கு உள்ளே இல்லாமைபோலே ஞானியும் பூர்வ வாசனையால் சிதாபாசனாகத் தன்னை வியவகாரத்திற் சொல்லினும் அவனுள்ளே அகங்காரக்கிரந்தி யின்மையின் அவன் சிதாபாசனல்லன்.

தான் தேவனாகவேண்டுமென்று அக்கினியிற் புக்கிறந் தோன் உடனே தேவனானாலும் அவன் தேகம் நசிக்குமளவும் மநுடனாக அந்நியரால் எப்படி வியவகரிக்கப் படுவனோ அப்படித் தத்துவஞானத்தால் ஞானியும் உடனே பிரஹ்மமானாலும் பிராரத்ததேக நசிக்குமளவும் அந்நியருடைய திருஷ்டிக்குச் சிதாபாசனாக வியவகரிக்கப் படுவன்; அவ்வியவகாரம் விதேக கைவல்யமளவுந் தொடராநிற்குமென்பது கருத்து. (31)

[திருசியம் மித்தையாயினும், ஞானியும் நிஷ்டைகூட வேண்டுவது ஆவசியகமாதலால், கர்த்தவ்வியமான அதனை அநுஷ்டிக்குமவன் கிருத கிருத்தியனாவது எங்ஙனென வினாதல்.]

ஆனா லையா குருவே காண்ப தசத்திய மென்றாலும்
நானா விவகா ரந்துய ரலவோ ஞானசு கந்தருமோ
போனா லன்றோ நன்றா நிட்டை பொருந்திடல் வேண்டாவோ
தானா நிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ னெப்படியோ. (32)

(இ–ள்.) *ஆனால் - ஞானி வியவகாரம் விதேக கைவல்ய மளவுந் தொடருமானால்; ஐயா குருவே; காண்பது அசத்தியம் என்றாலும் - திருசியம்பொய்யென்னினும்; கானாவிவகாரம் துயர் அலவோ - (திருசியத்தைப் பற்றிய) நாநா வியவகாரங்கள் துன்பமல்லவா; ஞான சுகந் தருமோ - (பரிபூர்ண பரமாநந்த பரம சீதளமான) பிரஹ்மாநந்தத்தைத் தருமா; போனால் அன்றோ நன்று ஆம் - (அவ்வாறாகிய வியவகாரம்) நீங்கினல்லவா அவ்வாநந்த முளதாம்; (அதற்கு) நிட்டை பொருந்திடல் வேண்டாவோ - (நிருவிகற்ப) சமாதி கூடவேண்டுமே?; தான் ஆம் நிட்டை புரிந்தால் - தன்மயமாகுஞ் சமாதிசெய்யின்; (அவன்) செய்கை தவிர்ந்தவன் எப்படியோ - கிருத கிருத்தியன் (ஆமாறு) எவ்வாறோ யானறியேன். எ - று. (32)*

[வினாவிற்கு விடைகூறல்]

**தெரி தரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரும் விவகாரம்
உரியதி யானமும் விவகா ரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றோ
துரியப ரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமுண்டோ
அரியச மாதிகள் பழகுவ னேலவ னாரூ டனுமன்றே. (33)**

(இ–ள்.) *தெரிதரும் மகனே - தன்னுண்மை தெரிந்திருக்கு மைந்தா; ஆரம்பத்தொடு விவகாரம் தீரும் - பிராரத்தகர்மத்தோடு கூடவியவகாரம் ஒழியாநிற்கும்; உரிய தியானமும் விவகாரங்களும் - (ஆரூடர்கள் செய்யும்) பிரஹ்மாநந்தமடைதற்குரிய சமாதியும் (வாசிய) வியவகாரங்களும்; உள்ளத்தொழில் அன்றோ - அந்தக் கரணமாத்திரத்தின் வியவகாரமல்லவா (ஆகலின்); துரிய பரம் பொருள் ஆனவர் - துரியமாகிய பரம்பொருளே தாமான வாரூடர்; வேறு ஒரு தொழில் செய்வதும் உண்டோ - வேறே யாதானு மொரு தொழிலைச் செய்வதும் உண்டா? (இல்லை.); அரிய சமாதிகள் பழகுவனேல் - அந்நியராலடைதற்கரிய சமாதிகளை (க்கர்த்தவ்வியபுத்தியோடுகூடி) முயலுவனாயின்; அவன் ஆரூடனும் அன்று - அவன் (கிருத கிருத்தியத்வமுடைய) ஆரூடனுமலனாம்.- எ - று.*

(198) *வியுத்தான சம்ஸ்காரத்தி னொழிவும், நிரோத சம்ஸ்காரத்தின் பிரகடத்தன்மையுமாகிய அந்தக்கரணத்தின் ஏகாக் கிரத்தன்மை ரூபமான பரிணாமஞ் சமாதி எனப்படும். அச்சமாதியும், சவிகற்ப சமாதி, நிருவிகற்ப சமாதி என இருவகைத்தாம். ஞாதா, ஞான, ஞேயரூபத் திரிபுடித் தோற்றத்தோடு கூட அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் அந்தக்கரணவிருத்தியின் ஸ்திதி சவிகற்ப சமாதி யெனப்படும். அதுவும் சத்தாநு வித்தம், சத்தாநநுவித்தம் என இருவகைத்தாம். அவற்றுள், அகம்பிரஹ்மம் என்னும் சத்தத்தோடு கூடியிருப்பதைச் சத்தாநுவித்தமெனவும், சத்த ரகிதத்தைச் சத்தாநநுவித்தமெனவுங் கூறுவர். திரிபுடித்தோற்றமின்றி அகண்ட பிரஹ்மாகாரமான அந்தக்கரண விருத்தியின் ஸ்திதியை நிருவிகற்ப சமாதியென்பர். இவ்வாறு சவிகற்பசமாதி, நிருவிகற்ப சமாதிகட்குப் பேதமுண்டு: அவற்றில், சவிகற்ப சமாதி*

சாதனம்; நிருவிகற்ப சமாதி பலமாம்; நிருவிகற்ப சமாதியும் அத்வைத பாவனாரூப மென்றும், அத்வை தாவஸ்தாநரூப மென்றும், இருவகைத்தாம், அத்வைதப் பிரஹ்மா காரமான அந்தக்கரணத்திதன் அஞ்ஞாத விருத்தியோடு கூடில் அது அத்வைத பாவனாரூப நிருவிகற்ப சமாதி யெனப்படும்; அச்சமாதியின் அப்பியாசமிகுதியால் பிரஹ்மாகார விருத்தியுஞ் சாந்தமாய்விடில் விருத்தி ரகிதமான அச்சமாதி அத்வை தாவஸ் தாநரூப நிருவிகற்ப சமாதியெனப்படும். அத்வைதாவஸ்தாநரூப நிருவிகற்ப சமாதியே முக்கிய பலமாம்: அத்வைத பாவனாரூப நிருவிகற்ப சமாதி அதற்குச் சாதனமாம் என்ப; இவ்வபிப்பிராயத்தால் இவ்வாசிரியருஞ் "சமாதிகள்" என்று பன்மையாக் கூறினர்.

(199) *ஆரூடஞானிக்கு மனன, நிதித்தியா சனமும் கர்த்தவ்வியமல்ல: சீவன்முத்தியின் ஆநந்தநிமித்தம், மனன, நிதித்தியாசனங்களிற் பிரவிர்த்தியாநிற்பன்: அதுவும் தனதிச்சையாற் பிரவிர்த்திப்பன். நான் வேதத்தின் ஆக்ஞையைச் செய்யாவிடில் எனக்கு ஜநநமரணரூப சம்சாரமுள தாமென்னும், புத்தியோடுகூடிக் கிரியை செய்யில் அது கர்த்தவ்விய மெனப்படும். ஞானி ஆன்மாவை அசங்கனாக அறிந்துளனேனும், தேகத்தின் போஜனாதி வியவகாரங்களை, அல்லது ஜநகன் முதலியோர் போல அதிகமான இராச்சியபார பாலனாகி வியவகாரங்களைச் செய்வன்; அவ்வியவகாரத்திற்கு ஞானம் விரோதியன்று; வியவகாரமும் ஞானத்திற்கு விரோதியன்று. என்னை? யாதொரு ஆன்மசொரூபத்தை அசங்கமாக அறிந்துளனோ அவ்வான்மாவின்கண் வியவகாரந் தோன்றுமாயின் வியவகாரத்திற்கு விரோதி ஞானமாம். அப்படியே ஞானத்திற்கு விரோதி வியவகாரமாம்; அங்ஙனத் தோன்றாமற் சம்பூர்ண வியவகாரங்களும் தேகாதிகளின் ஆசிரிதமென்பதும், ஆத்மாவின்கண் வியவகாரத்தோடு கூடிய தேகாதிகளின் சம்பந்தமில்லை யென்பதுந் தோன்றுகின்றன. இக்காரணத்தால் ஞானிக்குப் பிரவிர்த்தியும் நிவிர்த்தியென்றே சொல்லப்படுகிறது. ஆதலான், "உரியதியானமும் விவகாரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றோ, துரியபரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமுண்டோ" என்றனரென்க. (33)*

[ஆனால், ஆரூடரும் தியானாதிகள் செய்யக் காணப்படுகின்றனர்; அவை யெற்றிற்கென வினாவி அதற்கு விடைகூறல்.]

உத்தம குருவே யாரூ டருமா யொருதொழி லற்றவருள்
சித்தம டங்குதி யானா திகள்சிலர் செய்குவதென் னென்றால்
இத்தல மருவும் பிராரத் தப்பிறி வெப்படி யப்படியே
முத்தரும் வெகுவித மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னேனே.
(34)

(இ–ள்.) *உத்தம குருவே - (போதகுரு முதலியோருள்ளே) உத்தமமான விகிதகுருவே; ஆரூடரும் ஆய் - சொரூபத்தில் நிற்பவரும் (திருசியத்தில் வீழாதவரும்) ஆய்; ஒரு தொழில் அற்றவருள் - யாதொரு தொழிலும் தமக்கு வேண்டுமென்றில்லாதொழிந்த கிருத கிருத்தியருள்ளே; சிலர் - சிலபேர்; சித்தம் அடங்குதியானாதிகள் - உளமொடுங்குந்தியான முதலிய வுபாயங்களை; செய்குவது - பயிலாநிற்பது; ஏன் என்றால் - யாது காரண மென்று நீ சங்கிக்கில்; இத்தலம் மருவும் - இவ்வுலகில் அவரவரைப் பொருந்தாநிற்கும்; பிராரத்தப்பிறிவு எப்படி அப்படியே - பிராரத்தபேதம் எவ்வாறோ அவ்வாறே; முத்தரும் - ஜீவன் முத்தரும்; வெகுவிதம் ஆகுவர் என்பது - அநேகப் பிரகாரமான வியவகாரங்களை யுடையவராவாரென்பது; முன்னே சொன்னேனே - பூர்வபடலத்தில், 97ஆவது செய்யுளிற் கூறினேனே; எ - று.* *(34)*

[ஆரூடர் வியவகாரம் லோகசங்கிரக நிமித்தமேயல்லாமல் வேறன்றென மேலும் வற்புறுத்துகின்றார்.]

நல்லவ னேகே ளுலகுப காரம் ஞானிகள் விவகாரம்
அல்லது வேறொரு பெறுபே றும்மிலை யதனாற் பிணியுமிலை
வல்லசி ருட்டிமு தற்பல தொழிலால் வருபுண் ணியபாவம்
எல்லவ ருக்கும நுக்கிர கஞ்செயு மீசன டைந்திலனே. (35)

(இ–ள்.) *நல்லவனே கேள் - சாதுவே கேளாய்; ஞானிகள் விவகாரம் - ஞானிகள் செய்யும் வியவகாரம்; உலகு உபகாரம் - உலகுக் குபகாரமாம்; அல்லது - இதுவேயன்றி; அதனால் - அவ்வியவகாரத்தால்; வேறு ஒரு - வேறேயொரு; பெறுபேறும் இலை - அடையாநிற்கும்இலா பமுமில்லை. பிணியும்இலை*

- *துன்பமுமில்லை;* [*ஞானிகள் செய்யும் வியவகாரங்களால் அவர்க்கின்ப துன்பங்களிலவாமென்ப தெவ்வாறோவெனின்?*] *வல்ல சிருட்டி முதல் பல தொழிலால்* - *வல்லமையுடைய சிருஷ்டி முதலிய அநேக கிருத்தியங்களால்; வரு புண்ணிய பாவம்* - *வாராநிற்குந் தர்மாதர்மங்களை; எல்லவருக்கும்* - *சர்வ ஜீவர்கட்கும்; அநுக்கிரகம் செயும்* - *(மக்களிடத்துத் தாய்போலக்) கிருபை செய்யாநிற்கும்; ஈசன் அடைந்திலனே* - *ஈசுரன் அடைந்திலனே (அது போலும்.)* - *எ* - *று.*

அகிததிதி, சம்மாரம், திரோபாவங்களால் வரும் பாவத்தையும், இததிதி, சிருஷ்டி, அநுக்கிரகங்களால் வரும் புண்ணியத்தையும் ஈசுரன் அடையாததுபோல ஞானி லோக சங்கிரகார்த்தம் புறத்தே கிரியைகளைச் செய்யினும், அகத்தே செய்பவனாக இலன்; ஆகலின் இலாப நஷ்டங்களை யடையானென்பது கருத்து. *(35)*

(200) [முற்செய்யுளில் ஞானியை ஈசுரனுக்கு ஒப்பாகச் சொன்னது பற்றி உலகத்திற்பெரும்பாலும் சாமானியமாய் அறிந்தோர்களாலுமடைந்துள்ள விபரீதசங்கையைக் குருமுகத்தால் ஒழிவிக்குங் கருத்தினனாய் ஞானியும், ஈசுவரனும் எப்படி ஒப்பாவர் எனச்சீடன் வினாதலும், அதற்கு விடை கூறலும்.]

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகி யெழுந்தரு ளுங்குருவே
ஈசனு ஞானியு மொப்பென் றீரே யெப்படி யொப்பென்றால்
ஈசனு ஞானியு மமதைய கந்தையிகந்ததி னாலொப்பாம்
ஈசனுமாம் பல சீவரு மாமுலகெல்லா மிவனாமே. (36)

(இ–ள்.) *அருவாய்* - *(பரமார்த்தமாக) அருவமான அறிவுருவாய் (இருந்தபடியிருந்தே); ஈசனும் ஆய்* - *(மாயையினால் சகத்தின்படைப் பாதிக்குக்காரணமான) ஈசுரனுமாகி; உருவு ஆகி* - *(என்போலிகளை இரட்சிக்கும்பொருட்டுக் கருணையினால்) திருவுருவாகி; எழுந்து அருளும் குருவே* - *வந்தருளாநிற்குங் குருவே; ஈசனும் ஞானியும்; ஒப்பு என்றீரே* - *சமானமாவரென்று முற் கூறினீரே; எப்படி ஒப்பு என்றால்* - *எப்படிச் சமானமாவரென்று (நீ) சங்கிப்பாயாகில்; ஈசனும் ஞானியும்; மமதை அகந்தை*

இகந்ததினால் ஒப்பு ஆம் - (மாயை அவித்தைகளிலும், அவற்றின் காரியங்களிலும்) மமத்துவாபிமானமும், அகந்தாபிமானமும் விட்டிருத்தலாற் சமானமாவர்; இவன் - இந்த ஞானியானவன்; (ஈசுரனோடு முன்சொல்லியவாற்றால் சமானமாவதுந்தவிர, "பிரஹ்மவித்து பிரஹ்மமே" என்னும் சுருதியால்பிரஹ்மத்தின்கண் அத்தியஸ்தமான,) ஈசனும் ஆம் - ஈசுரனுமாவன்; பல சீவரும் ஆம் - நாநா சீவருமாவன்; உலகு எல்லாம் ஆம் - உலகமனைத்துந் தானாவன்; எ - று.

அத்தியஸ்தம் அதிஷ்டானத்தைத்தவிர வேறின்மை யினென்க. (36)

(201) [ஒருவன் உண்ண மற்றோர்க்குப் பசி நீங்காததுபோல ஞானி அஞ்ஞானநீங்கி முத்தியடைய ஏனைய சீவர் அடையாமையின் இவன் எல்லாச் சீவரும் ஆமெனல் எவ்வாறாமென "ஊசிகடாக நியாயம்" போல இடையே சங்கித்தல்.]

எல்லாச் சீவரு மிவனா மென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந்
தெல்லாச் சீவரு முத்திபெ றாமலி ருப்பா னேனையா
எல்லாச் சீவரும் வெவ்வே றானா லிவனெல் லாமலனே
எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே யிதைநீர் மொழியீரே.

(37)

(இ-ள்.) *ஐயா - ஐயனே எல்லாச் சீவரும் - சுர, நர, திரியக்காதி ரூபங்களாகிய சர்வசீவரும்; இவன் ஆம் என்றீர் - இஞ்ஞானியாகு மென்றருளினீர்; இவன் தான் முத்தி அடைந்து - இஞ்ஞானி (அஞ்ஞான நீங்கி) நிரதிசயாநந்தரூப மோட்சடைந்தனனாக; எல்லாச் சீவரும் - சர்வ சீவரும்; முத்திபெறாமல் இருப்பான் ஏன் - மோட்சமடையாம லிருத்தற்கு நிமித்தமென்னை?; எல்லாச் சீவரும் - சர்வ சீவரும்; வெவ்வேறு ஆனால் - பரஸ்பரம் பின்னமாயின்; இவன் எல்லாம் அலனே - இஞ்ஞானி முழுதுமல்லனே; எல்லாப் பொருளும் உரைத்தருள் குருவே - யான் வினவாநிற்குஞ் சர்வவினாக்களின் பயன்களையும் உபதேசித்தருளாநிற்கும் ஆசிரியரே; இதை நீர் மொழியீர் - இவ்வினாவின் பயனையும் தேவரீர் அருள்வீராக.- எ - று.*

"ஐயா, என்பது விளி. "இருப்பான்" என்பதிலுள்ள பான் விகுதி தொழிற்பெயர்ப்பொருட்டு. (37)

[விம்பப்பிரதிவிம்ப நியாயத்தாற் சங்கைக்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.]

அகமெனு மான்மா பூரண மேகம நேகவி தஞ்சீவர்
அகமெனு மந்தக் கரணோ பாதிக ளளவிலை யாதலினால்
சகமுழு துங்குளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரர்பலராம்
சகமதி லேரிகு ளஞ்சிறு குழிசால் சட்டிகு டம்பலவால். (38)

(இ–ள்.) *அகம் எனும் ஆன்மா - அகமகமென் றனைத்துயிரினிடத்துமிருந் தநவரத முரைப்பதாகிய ஆன்மா; பூரணம் ஏகம் - பரிபூரணமா யேகமாம்; சீவர் - சீவர்கள்; அநேக விதம் - பரிச்சின்னராய், அநேகப்பிரகாரமாயிருப்பர்; (என்னை?) அகம் எனும் அந்தக்கரண உபாதிகள் - நானென்னும் அந்தக் கரண வுபாதிகள்; அளவுஇலை ஆதலினால் - பரிச்சின்னங்களாய், அநேகங்களா யுள்ளனவாகலின் [இனி இவைக்குபமானம்.] சகம் முழுதும் குளிர் சந்திரன் ஏகம் - உலக முழுவதுஞ் சீதள மாதற்குக் காரணமாகும் விம்ப சந்திரன் ஒருவன்; சல சந்திரர் பலர் ஆம் - சலப்பிரதிவிப்ப சந்திரர் அநேகராம்; (என்னை?) சகமதில் - உலகில்; ஏரி குளம் சிறுகுழி சால் சட்டி குடம் பலவால் - ஏரியும், குளமும், சிறுபள்ளமும், சாலும், சட்டியும், குடமும் ஆகிய வுபாதிகள் பலவாகலின்.- எ - று.*

அகம்பதம் ஆன்மாவிற்கும், அந்தக்கரணத்திற்குங் கூறியிருப்பது முறையே லட்சியார்த்தம், வாச்சியார்த்த மாகலான் என்க. "அகம்" என்பது, அந்தக்கரணத்திற்கு இயற்பெயர், ஆன்மாவுக்கு ஆகுபெயர் எனினும் ஒக்கும்.(38)

[இதுவுமது]

சட்டிகு டங்களி லொன்றுந சித்திடி னதினுட் சலசந்த்ரன்,
ஒட்டுமு தற்சந் திரனொடு கூடுமொ ழிந்தவை கூடாவே,
கட்டுமு பாதிந சித்திடு சீவன் காரணவான்மாவில்
கிட்டும யிக்கியமு பாதிகெ டாதவர் கேவலமாகாரே. (39)

(இ–ள்.) *சட்டி குடங்களில் - சட்டி, குட, முதலிய வுபாதிகளில்; ஒன்று நசித்திடின் - ஒருபாதி நசிக்கல்; அதினுள் சலசந்திரன் - அதிற் பிரதிவிம்பித்திருந்த சந்திரன்;*

ஒட்டும் முதல் சந்திரனொடு கூடும் - தான் கூடுதற்குரிய காரண சந்திரனோடு கூடும்; ஒழிந்தவை - உபாதி கெடாத ஏனைய பிரதி விம்பங்கள்; கூடாவே - (எப்படிக் கூடாவோ (அப்படி); கட்டும் வுபாதி நசித்திடுசீவன் - பந்தியாநிற்கும் அந்தக்கரண சேதனத்தின்கணுள்ள அஞ்ஞானவுபாதி ஞானத்தால் நாச மாகாநிற்குஞ் சீவன்; காரண ஆன்மாவில் - தனக்குக் காரணமாகும் ஆன்மாவின்கண்; அயிக்கியம் கிட்டும் - ஐக்கியத்தைப் பொருந்தும்; உபாதி கெடாதவர் - அஞ்ஞானவுபாதி ஞானத்தாற் கெடாதஏனைய சீவர்; கேவலம் ஆகார் - ஐக்கியமாகார்கள்; எ - று.

சீவத்துவத்திற்கு முக்கியவுபாதி சுழூத்தியின்கணுள்ள அவித்தைக்கூறாம்; அவ்வவித்தைக்கூறே சாக்கிரத்தில் அந்தக் கரணமாகப் பரிணமித்தலானும், அது தோன்றின பின்னரே ஜீவத்வந் தோன்றலானும் அந்தக்கரணத்தைச் சீவவுபாதியென்றனர்; அவித்தையைச் சீவவுபாதியாகக் கொள்ளாக்கால் பிராஞ்ஞனைச் சொல்லுஞ் சுருதி விரோதமாம்.

எவ்வந் தக்கரணத்தில் ஞானமுண்டாமோ அவ்வந் தக்கரண வவச்சின்ன சேதனத்தின்கணுள்ள அஞ் ஞானக்கூறு ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாம். அஞ்ஞானம் நீங்கினோன் முத்தனாவன்; எவ்வந் தக்கரணத்தில் ஞானமுண்டாகவில்லையோ அவ்வந்தக் கரணத்தில் அஞ்ஞானக் கூறுமுண்டு, பந்தமுமுண்டு; அஞ்ஞான நீங்கி முத்தனானவன் பிரஹ்மதிருஷ்டியால் சக சீவ பரங்களாக விளங்குதலின், அவனெல்லாமாவனென்பதிற் சந்தேகமின்றென்றறிதி யென்பதாம். *(39)*

(202) [36ஆம் செய்யுள் எப்படி ஒப்பாவனென்று வினாவிய தன்கருத்தை இங்கே வெளிப்படுத்துகின்றான்.]

இவனயன் மால்சிவ னாகிய வீசரொ டெப்படி யொப்பாவன்
சிவன் முதன் மூவரு மகிலசி ருட்டிதிதிநா சங்கள்செய்வார்
அவர்பிறர் மதிகளு முக்காலங்களு மறிவார் விபுவாவார்
தவமிகு குருவே யிவனுக் கவையிலொர் சற்றுங் காணேனே. (40)

(இ-ள்.) *இவன் அயன் மால் சிவன் ஆகிய ஈசரொடு - இஞ் ஞானி யென்பவன், அயன், அரி, உருத்திரராகிய வீசுரரோடு;*

எப்படி ஒப்பு ஆவன் - எங்ஙனம் இணையாவன்; சிவன் முதல் மூவரும்; உருத்திரன், நாராயணன், பிரஹ்மனென்னும் அம் மூவரும்; அகில சிருட்டி திதி நாசங்கள் செய்வார் - எல்லா வுலகங்களையுஞ் சிருஷ்டி, திதி, சம்மாரங்கள் செய்யாநிற்பர்; அவர் பிறர் மதிகளும் முக்காலங்களும் அறிவார் - அவர்கள் அந்நியருடைய புத்திகளையும், பூத, பவிஷிய, வர்த்தமானம் என்னுந் திரிகாலங்களையும் அறியாநிற்பர்; (இதனால்) விபு ஆவார் - சர்வத்திலுஞ் சம்பந்தித்தவராவார், அல்லது பிரபுவாவார்; தவம் மிகு குருவே - தவமிகுந்துள்ள வாசிரியரே; இவனுக்கு - இஞ்ஞானிக்கு; அவையில் ஓர் சற்றும்காணேனே - அம்மகிமைகளில் ஒரு சிறிதுங் கண்டிலேன்; (ஆகலின்); எ - று.

கண்டிலேன் ஆகலின், "எப்படி யொப்பாவன்" எனக் கூட்டுக. இங்கே, "தவம்" என்றது, மனம் பொறிகளி னொருமையை, கிருச்சிர, சாந்திராயணாதிகளை யல்ல. (40)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

[வேறு.]

தடத்து நீர்நிலாத் திரியொளி யுபயமுந்
தழுவுமூர் தனைக்காக்கும்
குடத்து நீர்விளக் கினிலொளி யிரண்டு
மோர் குடும்பமாத் திரங்காக்கும்
அடுத்த மைந்தனே ஞானியு மீசனு
மறிவினாற் பிறிவில்லை
கெடுத்த மாயையின் குணங்களான் மேலென்றுங்
கீழென்றும் பிரிவாமே. (41)

(இ-ள்.) *தடத்துநீர் - ஊருணிச்சலமும்; நிலாத்திரி ஒளி - பகல்வத்தியினொளியும்; உபயமும் - (ஆகிய) இவ்விரண்டும்; தழுவும் ஊர்தனைக் காக்கும் - (தம்மைத்) தழுவாநிற்கும் ஊர்முழுதினையும் இரட்சிக்கும்; குடத்து நீர் - குடத்துச் சலமும்; விளக்கினில் ஒளி - தீபத்தொளியும்; (ஆகிய) இரண்டும்; ஓர் குடும்ப மாத்திரம் காக்கும் - ஓர் குடும்பமாத்திரத்தை இரட்சிக்கும்; (ஆயினும் இரட்சித்தலிற் பேதம் இல்லனவாதல் போல) அடுத்த மைந்தனே - (சற்சங்கத்தைக்) கிட்டிய மைந்தா; ஞானியும் ஈசனும் - (தத்துவ) ஞானியும், ஈசுரனும்; அறிவினால் பிறிவு இல்லை*

- (நாம் பிரஹ்மமென்னும்) ஞானத்தாற் பேதமுறலில்லை; கெடுத்த - (சீவர்கள் முத்தியடையாமற் போகும்படி அவர்களுணர்வை ஆவரண சத்தியான் மறைத்துக்) கெடுத்த; மாயையின் குணங்களால் - மூலப் பிரகிருதியின் (சத்துவகுணரசோ) குணங்களால்; மேல் என்றும் - (ஈசுரன்) மேலாமென்றும்; கீழ் என்றும் - (ஞானி) கீழா மென்றும்; பிரிவு ஆம் - பேதமாம்.- எ - று.

தடத்தினீரும், நிலாத்திரியொளியும் குடத்தினீரும், விளக்கினொளியும் உபாதியாற் பேதமுடையனவல்லாமற் காக்குந்தன்மையாற் பேதமில்லனவாதல்போல, ஈசுரனும் ஞானியும் மாயா குணங்களாற் பேதமுளரல்லாமல் ஞானத்தாற் பேதமிலரென்பதாம். (41)

[மேலும் அதனையே விளக்குகின்றார்.]

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே
நாரணன் முதலான
சுரர்கண் மாயைவல் லவரணி மாதிக
டொக்கமா தவமிக்கோர்
தரணிமா நுடர்க் கவைகளில் லாமையாற்
றாழ்வுள ரானாலும்
பிரம பாவனை யாலிவ ரவரெனும்
பேதமொன் றிலைபாராய். (42)

(இ – ள் .) *நரரில் - மனுடர்களுக்குள்ளே; மன்னனைச் சித்தரைப்போலவே - (துஷ்டநிக்கிரகம், சிஷ்டபரிபாலனமுடைய) அரசனையும், (சாபா நுக்கிரக சாமார்த்தியமுடைய) சித்தரையும் போல; நாரணன் முதலான சுரர்கள் - விஷ்ணு முதலான தேவர்கள்; மாயை வல்லவர் - மாயை செய்வதில் சமர்த்தர்; அணிமா ஆதிகள் தொக்க - அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவமென்னும் அஷ்டசித்திகளுங் கைவந்த; மாதவம் மிக்கோர் - மாதவ மிகுந்தோர்; தரணி மாநுடர்க்கு - பூமியில் (மநுடதேக முடைய) ஞானிகட்கு; அவை -அம்மாயாவல்லபமும், அணிமாதி அஷ்டசித்திகளும்; இல்லாமையால் - இன்மையால்; தாழ்வு உளர் ஆனாலும் - தாழ்ச்சியுடையராயினும்; பிரமபாவனையால் - (நாம்)*

பிரஹ்மமென்னும் சம்ஸ்காரத்தினால்; இவர் அவர் எனும் பேதம் - ஞானிகள் தாழ்வுடையவரென்றும், ஈசுரனுயர்ச்சியுடையவனென்றுங் கூறாநிற்கும் பேதம்; ஒன்று இலை - சிறிதுமில்லை; பாராய் - (இதனையூகித்துப்) பார்ப்பாய்; எ - று.

முன்னே, "நாரணன்" எனக்காட்டினது,

"மாயை பண்ணு மவர்களில் அரிநான்"

என்னும் ஈசுரகீதையின் கருத்து. அணிமாதி அஷ்ட சித்திகளினியல்பை: திருவிளையாடலில், 33-ஆவது அஷ்டமா சித்தியுரைத்த படலத்திலும், பாகவதத்தில், 11-ஆம் ஸ்கந்தத்தில் யோகசித்தியுரைத்த வத்தியாயத்திலுங் காண்க. (42)

(203) ["அணிமாதிக டொக்க மாதவ மிக்கோர்" என முற்கூறியதால் அவை ஈசுரவைசுவரிய மெனப் பொருள் படுதலின் ஈண்டு முனிவரிடத்துங் காணப்படுவானேனென வினாதலும், அதற்கு விடையும்.]

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிகளுக் கணிமாதி
சித்தி பூமியிற் கண்டிருக் கவுமந்தச் செல்வமீ சன தென்றீர்
புத்தி யொத்திட வுரைத்தரு ளென்றிடிற் புகழுமீ சனை நோக்கிப்
பத்தி செய்திடுந் தவத்தினா லியோகத்தாற் பலித்ததென்
றறிவாயே. (43)

(இ-ள்.) *முத்தி நல்கிய சற்குருவே - அநர்த்தநிவிர்த்தி, அநந் தப்பிராப்தி ரூபமான மோட்சத்தைத் தந்தருளிய சற்குருவே; பல முனிகளுக்கு - வாதராயணர் முதலிய அநேக முனிவர்களுக்கு; அணிமா ஆதிசித்தி - அணிமா முதலிய அஷ்டசித்திகள்; பூமியில் கண்டிருக்கவும் - (உள்ளனவாகப்) பூமியிற் காணப்பட்டிருக்கவும்; அந்தச் செல்வம் - அவ்வணிமாதிச் செல்வம்; ஈசனது என்றீர் - ஈசுரனுடைய செல்வமென்றருளினீர்; புத்தி ஒத்திட - (அச்செல்வம் முனிவர்கட்கு இன்ன காரணத்தாலுளவாயின வென்பதை என்) புத்தி சம்மதித்திட; உரைத்தருள் என்றிடில் - உரைத்தருள்வீரென்று நீ வினாவிடில்; புகழும் ஈசனைநோக்கி - (சர்வாபீஷ்டப் பிரதராகலின், சர்வமதஸ்தர் (களாலுந்) துதியாநிற்கும் ஈசுரனை நாடி; செய்திடும் பத்தி (யால்) -*

(உட்புறமொத்து மனமொழி மெய்களாற்) செய்யா நிற்கும் வழிபாட்டினாலும்; தவத்தினால் - கிருச்சிர சாந்திராயாணாதி தவங்களாலும்; யோகத்தால் - இயமநியமாதி அஷ்டாங்க யோகத்தினாலும்; பலித்தது என்று அறிவாய் - (அணிமாதிச் செல்வம் முனிவர்கட்கு) வாய்த்த தென் றறிவாயாக.- எ - று.

இயம், நியமாதி அஷ்டாங்கயோகத்தை, ஈசுரகீதையின், 11ஆம் அத்தியாயத்திற் காண்க. (43)

(204) [தவமுதலியவற்றால், அணிமாதிச் செல்வம் முனிவர்கட்கு வாய்த்ததானால் தவத்தால் பிரஹ்மத்தை யறிக வென்னுஞ் சுருதியால் தவமில்லாதோர்க்குத் தத்துவஞானமுங் கூடாதே? என்னுங் கருத்தையுட்கொண்டு ஒருவாறு சீடன் வினாதல்.]

சிவசொ ரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்திமுத் தியிரண்டும்
தவமு ளோரடை குவரெனி லவர்கள்போற் சகலரு மடைவாரே,
அவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைந்ததுங் கண்டோமே
இவர்கண் ஞானிக ளென்றிடிற் சித்திக ளிவர்க்கிலா
வகையேதோ. (44)

(இ-ள்.) *சிவ சொரூபம் ஆம் தேசிக மூர்த்தியே - ஆநந்த வுருவமாகிய குருவே; சித்தி முத்தி இரண்டும் - அணிமாதி சித்தியும், முத்தியுமாகிய இரண்டனையும்; தவம் உளோர் அடைகுவர் எனில் - தவமுடையோர் அடைவரென்று (சுருதி) சொல்லில்; அவர்கள்போல் - வாதராயணர் முதலிய பூர்வாசாரியர் போல; சகலரும் அடைவாரே - இக்காலத்துள்ள ஞானிகளனைவரு மடையாநிற்பரே?; அவர்கள் - அப்பூர்வாசாரியர்; பூருவம் சித்தியும் ஞானமும் அடைந்ததும் கண்டோமே - பூர்வம் அணிமாதி சித்தியும், தத்துவ ஞானமுமாகிய இரண்டனையும் அடைந்(திருந்)ததும் (புராணங்களிற்) கண்டோம்; இவர்கள் ஞானிகள் என்றிடில் - இக்காலத்துள்ள இவர் ஞானிகளென்று சொல்லில்; சித்திகள் இவர்க்கு இலாவகை ஏதோ - அணிமாதி சித்திகள் இவர்க்கில்லாதிருக்கும் காரணம் யாதோ! (யானறியேன்; அதனையருள்வீராக,); எ - று (44)*

[அதற்கு விடைகூறல்]

காமி யத்தவங் காமிய மொன்றையுங் கருதிடாத் தவமென்றும்
பூமி யிற்றவ மிருவகை சித்தியும் போதமுந் தருமைந்தா
ஆமி வற்றிலொன் றியற்றினா லொன்றையே யடைகுவ ரிதுதீர்வை
யாமு ரைத்தவவ் விரண்டையு மியற்றினா ரன்றுள பெரியோரே.
(45)

(இ–ள்.) *காமியத்தவம் (என்றும்) - சகாமதவமெனவும்; காமியம் ஒன்றையும் கருதிடாத் தவம் என்றும் - இச்சிக்கப்படும் பொருளொன்றனையும் (அடையக்) கருதாத தவமெனவும்; நிஷ்காமதவமென்றபடி,) பூமியில் தவம் இருவகை - பூமியின் கண்ணே தவமானது இருவகைத்தாம்; சித்தியும் போதமும் தரும் - (அவற்றுள், சகாமதவம்) அணிமாதி சித்திகளையும், (நிஷ்காமதவம்) தத்துவ ஞானத்தையுங் கொடாநிற்கும்; மைந்தா; ஆம் இவற்றில் ஒன்று இயற்றினால் - (சித்தி, ஞானங்கட்குச் சாதனங்கள்) ஆகும் இவ்விருவகைத் தவங்களுள், ஒரு தவத்தைச் செய்யில்; ஒன்றையே அடைகுவர் - ஓர் பயனையே அடையாநிற்பர்; இது தீர்வை - இது நியமம்; யாம் உரைத்த - நாங்கூறிய; அவ்விரண்டையும் இயற்றினார் - அவ்விரண்டு தவங்களையுஞ் செய்தனர்; அன்று உள பெரியோர் - முற்காலத்துள்ள வாதராயணர் முதலிய பெரியோர்; எ - று.* *(45)*

(205) [மேற்சொன்னதைத்தானே இன்னும் வற்புறுத்துகின்றார்.]

அனக மைந்தனே முத்திஞா னத்தையே யடைந்தன ரல்லாமல்
ஜெனகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தாரோ
இனிய சித்தியே விரும்பினார் சிலர்சில ரிரண்டையு முயன்றாரம்
முனிவர் சித்திகள் வினோதமாத் திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே.
(46)

(இ–ள்.) *அனக மைந்தனே - பாவமற்ற மைந்தனே; முத்தி ஞானத்தையே அடைந்தனர் அல்லாமல் - (நேரே) மோட்ச (சாதனமான) தத்துவ ஞானத்தைத்தானே யடைந்தனரன்றி; ஜெனகன், மாபலி, பகீரதன் முதலினோர்; சித்திகள் படித்தாரோ - சித்திகளைப் பழகினரா! (இல்லை.); சிலர்*

இனிய சித்தியே விரும்பினார் - சிலமுனிகள் (தமக்கு) இனிமையாகிய சித்தியைத்தானே விரும்பினர்; சிலர் இரண்டையும் முயன்றார் - சில முனிகள் சித்தி, ஞானம் இரண்டனையும் பழகினர்; அம்முனிவர் சித்திகள் - அம்முனிவர்களடைந்துள்ள சித்திகள்; வினோதம் மாத்திரம் தரும் - (மணியாழி யுலசு மெல்லாங் கணநேரத்தில் விளையாடிவரும்) விளையாட்டைமாத்திரந் தரும்; முத்தியைத் தாராவே - அநர்த்தநிவிர்த்தி, ஆநந்தப்பிராப்தி ரூபமான மோட்சத்தைக் கொடாவாம்.- எ - று. (46)

(206) [ஆயின், முத்தர்களுள்ளுஞ் சிலபோ் அச்சித்திகளின் பொருட்டுச் சரீரவருத்தமுற்ற தென்கொலோ? எனுஞ் சீடன் வினாவைத் தாமே வினாவி அதற்கு விடைகூறல்].

யோக ஞானமே முத்தியைத் தருமெனி லொழிந்த சித்திகள் வேண்டி
மோக மாயுடல் வருந்தினார் சிலசில முத்தர்களே னென்றால்
போ கமாய்வரும் பிராரத்த கர்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தேகும்
ஆகை யாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்த மாகுமென் றறிவாயே. (47)

(இ–ள்.) *யோகஞானமே - ஜீவான்ம, பரமான் மாக்களினைக்கிய ஞானமே; முத்தியைத் தரும் எனில் - மோட்சத்தைத் தருமென்று சொல்லில்; ஒழிந்த - முத்தியைத்தரவல்லாத; சித்திகள் வேண்டி - சித்திகளை விரும்பி; மோகம் ஆய் - அவை வாய்க்கு நெறியிற் பரவசமாய்; சில சில முத்தர்கள் - (சூடாலை முதலிய) சிற்சில ஜீவன் முத்தர்கள்; உடல் வருந்தினார் ஏன் என்றால் - (முன்னே) மெய்வருத்தமுற்றனர் அஃதென்கொலோ?; என்று நீ வினாவிடில்; போகம் ஆய்வரும் பிராரத்த கர்மங்கள் - அநுபோகமாய் வாரா நிற்கும் பிராரத்த கர்மங்கள்; புசித்து அன்றோ நசித்து ஏகும் - புசித்தல்லவா நசித்துப்போம்; ஆகையால் - ஆகலின் - அந்தச் சித்திகள் - பூர்வஞ் சூடாலை முதலியோரடைந்த வச்சித்திகள்; பிராரத்தம் ஆகும் என்று அறிவாய் - அவர்களது பிராரத்தமாமென்று நீ யறிவாயாக; எ - று. (47)*

[குருவை வியந்து மேலும் உபதேசிக்க வேண்டுமென்பதற்குக் காரணங் கூறுகின்றான்.]

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மன மசையாமல்
பெலக்க வேண்டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்தி போய்த்
தெளிவானேன்
துலக்க மானகண் ணாடியை யடிக்கடி துலக்கினாற் பழுதன்றே
அலக்கண்மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குரை யமிர் தங்க டெவிட்டாவே
(48)

(இ-ள்.) *இலக்கம் ஆயிரம் சுருதியால் - அநேகஞ் சுருதிப்பிரமாணங்களாலும்; ஊகத்தால் - (அநேக) யுக்திகளாலும்; என்மனம் அசையாமல் - என தந்தக்கரணம் (சொரூபத்தினின்றுஞ் சந்தேகத்தினாற்) சலியாமல்; பெலக்க வேண்டும் என்று - திடமா யதிலழுந்தவேண்டு மென்று; அருள் குருவே - (யான் சங்கிக்குஞ் சங்கைகளுக்கெல்லாம் உத்தரம்) அருளிவராநின்ற குருவே; அகப் பிராந்தி போய் - (எனது) அந்தக் கரணத்தில் (முன்னிருந்த பஞ்சப்) பிராந்திகளுமொழிந்து; தெளிவு ஆனேன் - தெளிவுடையவனாயினேன்; துலக்கம் ஆன கண்ணாடியை - பிரகாசமான கண்ணாடியை; அடிக்கடி துலக்கினால் - மேலுமேலுந் துலக்கிடில்; பழுது அன்றே - குற்றம் என்னை?; அலக்கண் மாற்றிய - (எனது) துன்பங்களை நீக்கிய; தேவரீர்; சுவாமிகள்; எனக்கு உரை அமிர்தங்கள் - அடியேற்குபதேசியா நிற்கும் வாக்கியாமிர்தங்கள்; தெவிட்டா - தெவிட்டுகின்றில; (ஆதலால், இன்னுந் தேவரீருபதேச மொழிகளைக் கேட்க விரும்புகின்றேன் அருள் செய்தல் வேண்டும்.) எ - று.*

பிரகாசமான கண்ணாடியை மேன்மேலுந் துலக்குவது குறையன்றாதல்போல், பிராந்தி நீங்கித் தெளிவெய்திய வென்னை மேன்மேலுந் தெளிவெய்தப்பண்ணல் குறையன்றா மாகலானும், சுவாமிகளின் வாக்கியாமிர்தத்தில் எனக்கு அமைவுண்டாகாமை யானும் இன்னும் உபதேசிக்க வேண்டுமென்பான், "துலக்கமான கண்ணாடியை யடிக்கடி துலக்கினாற் பழுதன்றே, அலக்கண்மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குரை யமிர்தங்க டெவிட்டாவே" என்று கூறினான்.

"அகப்பிராந்திபோய்" என்றதற்கு, உ - ம், வள்ளலார்,

"நித்தனன் றுரைத்த வாக்கியப்படியே நிகழ்த்துவன் பிராந்தியைந் தினையுஞ், சத்திய மிந்தச் சகமெனல்

கருவி தணந்திடா துடலைநா னென்னல், கத்தபோத் தாவுந் தானெனல் தானுங் கடவுளும் வேறெனக் கருதல், சித்துருவாகியிருந்துநானாகேன் சிவனெனல் சிதடர்பா லறியே,"

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(207) [பரஸ்பரம் விரோ தமான சுருதி வாக்கியங்களில் யாது வாஸ்தவமாகக் கொள்ளற்பாலதென வினாதல்]

கை தவங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கருணையா லெனையாளும்
ஐயனேகுரு வேயெவ ராகிலு மநுபவித் தாலன்றிச்
செய்த கர்மங்கள் விடாவென்ற வசனமுஞ் சென்மசஞ் சிதம்வேவத்
துய்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனமுந் துணிவதெப் படிநானே.

(49

(இ-ள்.) *கை தவங்களை - அசத்தியமான வார்த்தைகளை; சாத்திரம் சொல்லுமோ - சாஸ்திரங்கள் போதியாநிற்குமோ? (போதியாவே); கருணையால் எனை ஆளும் - கிருபையினாலே அடியேனை ஆண்டருளும்; ஐயனே குருவே - (எனது) பிதாவாகிய ஆசிரியரே; எவராகிலும் - யாவராயிருந்தபோதினும்; செய்த கர்மங்கள் - (தாங்கள்) செய்த கர்மபலங்கள்; அநுபவித்தால் அன்றி - அநுபவித் தொழித்தாலல்லது; விடா என்ற வசனமும் - நாசமாகாவென்னும் வசனமும்; சென்ம சஞ்சிதம் வேவ - (அநந்த) ஜநநங்கட்குக் காரணமான சஞ்சித கர்மங்கள் வெந்து நீறாகும்படி; துய்ய ஞானத்தீ - சுத்தமான ஞானாக்கினி; சுடும் என்ற வசனமும் - தகிக்குமென்னும் வசனமும் (ஆகிய இவ்விரண்டில்); நான் துணிவது எப்படி - (இதுதான் வாஸ்தவம், இஃதன்றென்று ஒன்றை) எவ்வாறு யான் நிச்சயிப்பது; எ - று.*

சுருதி சம்மதமான சீவபிரஹ்மங்களினைக்கிய ஞானமென்பார் "துய்ய ஞானம்" என்றார். "செய்த கர்மங்கள் விடாவென்ற வசனம்" என்றது,

"நா புக்தம் க்ஷீயதே கர்மா கல்பகோடி சதைரபி";

என்பது முதலிய வசனங்களை; இதற்கு, பலத்தைப் புசியாமற் சுபாசுப கர்மங்கள் நூறுகோடி கற்பங்களாலும்

நாசமாகா வென்பது பொருள். "சென்மசஞ்சிதம் வேவத் துய்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனம்" என்றது, கீதையின் நான்காம் அத்தியாயத்தில்,

"எறியாவெரி வருகானிடை யெரியாதன வெவைதா
மறியாவறி வுடையோர்களு மறிவாரது விதுபோற்
குறியால்வரு குணஞானமெ யனவேகொள விடுமேல்
பொறியால்வரு வினையானவை பொடியாமிதொர் பொருளே."

என்று ஸ்ரீ பகவானால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பது முதலிய வசனங்களை என்றறிக. (49)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

சீவ பேதங்க ளளவிலை மைந்தனே செய்கையு மளவில்லை
ஆவ வாமவ ரவரதி காரங்க ளறிந்துபக் குவ நோக்கிப்
பூவ லர்ந்துபின் பலங்கள்காட் டுவனபோற் பூருவஞ் சித்தாந்தம்
காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங் காண்டமூ
வகையாலே. (50)

(இ–ள்.) *மைந்தனே - மைந்தா; சீவபேதங்கள் அளவு இலை - (சீவத்துவ வுபாதிகளான அவித்தை, அந்தக்கரணங்கள் அளவின்மையின்) சீவபேதங்களும் அளவில்லை; செய்கையும் அளவு இல்லை - (பிரவிர்த்திக்குக் காரணங்களான அவரவர் அந்தக்கரணங்களிலுள்ள சுபம். அசுபம், சுபாசுபமென்னும் வாசனைகள் அளவின்மையின் அவரவர்கள்) செய்கைகளும் அளவில்லை, (ஆகையால்); ஆவஆம் - அவற்றால் ஆவனவாகும்; அவர் அவர் அதிகாரங்கள் - அந்தந்தச் சீவர்களுடைய அதிகாரங்களை; அறிந்து - நிச்சயித்து; பக்குவம் நோக்கி - பக்குவங்களை நாடி; காவல் வேதங்கள் - (கருணையினால் யாவரையும்) இரட்சியாநிற்கும் வேதங்கள்; காண்டம் மூவகையாலே - (கர்மம், உபாசனை, ஞானம் என) மூன்று கூறுடைய காண்டங்களாலே; பூருவம் சித்தாந்தம் இரண்டையும் வசனிக்கும் - பூர்வ பட்சம், சித்தாந்தமென்னும் இரண்டையும் பிரதிபாதியாநிற்கும்; (இனி இதற்குபமானங் கூறுகின்றார்.) பூ அலர்ந்து - (முன்னே) புஷ்பங்களைத் தோற்றுவித்து; பின் - பின்னே; பலங்கள் காட்டுவனபோல் - பலங்களைக் காட்டாநிற்கும் (வாழை முதலிய) விருட்சங்களைப் போல; எ - று.*

இங்ஙனங் கூறியவாற்றால், "அநுபவித் தாலன்றிச் செய்த கர்மங்கள் விடா" என்ற வசனம் கர்மகாண்டத்தின் பூர்வபட்சம், ஜென்மசஞ் சிதம்வேவத் துய்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனம்" ஞானகாண்டத்தின் சித்தாந்தமென்பது கருத்து. *(50)*

[இதுவுமது]

ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய மானாலும்
தான மந்திர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென் பதுபொய்யோ
ஈன மாம்பல சன்மசஞ் சிதவினை யெத்தனை யானாலும்
ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினால் வீடுண்டே.
(51)

(இ–ள்.) *ஆன பாவிகள் - (சுபாசுப கர்மங்களுள்ளே, அசுப கர்மங்களைச் செய்பவர்) ஆன பாவிகள்; அடைவன நரகங்கள்; அடைவனவான நரகங்களானவை; அவசியம் ஆனாலும் - நிச்சயமாக வுளவேனும்; தான மந்திர விரத ஓமங்களால் - தானம், மந்திரம், விரதம், எக்ஞம் எனும் பிராயச்சித்தங்களால்; தவிரும் என்பது பொய்யோ - (பாவ நீங்கி விடுவதால்) அவை வாராதொழிந்து போமென்று (சாஸ்திரங்) கூறுவது அசத்தியமா? (அல்லவே); அதுபோல) ஈனம் ஆம் - இழிவான; பல சன்ம சஞ்சிதவினை - அநந்த ஜன்ம (ங்கட்குக் காரணமாகிய) சஞ்சிதகர்ம [1]இந்தனங்கள்; எத்தனை ஆனாலும் - அநேகங்களா யிருப்பினும்; [2]ஞானம் ஆம்கனல் - (சமுசய ரகிதமான பிரஹ்மான்மவைக்கிய) ஞானமாகிய அக்கினியானது; சுடும் என்ற மறைமொழி - (அவற்றைத்) தகித்துவிடுமென்று கூறும் வேத சித்தாந்த வசனத்தை; நம்பினால்; வீடு உண்டே - அவை நீங்கி மோட்சமுள தாதல் திண்ணம்.- எ - று.*

"மலமேவிய தீவினை யின்வலியான் மகிழும்பர்ப தத்திலிருந்தவிவன், குலமேவிய தென்புல வாணர்களுங் கொடிதாநரகங்குடி யேறினரே."

என்பது முதலிய சுருதிப்பிரமாணத்தாற் பாவிகள் நரகமடைவது சித்தமாயிருத்தலின், "ஆன பாவிக ளடைவன

1 இந்தனம் - விறகு
2 இஃதேகதேச வுருவகம்

நரகங்க ளவசிய மானாலும்" என்றும், தான மந்திர விரத வோமங்களாற் பாவந் தவிர்கவென, கர்மகாண்டத்தில் ஈசுரன் விதித்தபடி அவை செய்தோர்க்குத் தவிர்ந்தே யிருப்பதைச் சாஸ்திரத்தும் உலகத்தும் நீ கண்டே யிருக்கின்றா யென்பார், "தான மந்திர விரவோ மங்களாற் றவிருமென் பதுபொய்யோ" என்றும், தத்துவ ஞானத்தாற் சகல சஞ்சித கர்மங்களும் நாசமாகுகவெனும் ஈசுர சங்கற்பமான ஞானகாண்ட சித்தாந்தத்தை நம்பினால் அவர் சத்திய சங்கற்ப ரென்பது சாஸ்திரங்களிற் பிரசித்தமாக விருத்தலின், அவர் சங்கற்பப்படி ஞானத்தாலவை நீங்கி நீ அமிர்தமயமாவை, என்பார், "ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினால் வீடுண்டே" என்றுங் கூறினார்.

கர்மகாண்டத்தின் பூர்வபட்சம் அதன் சித்தாந்தமாகிய பிராயச்சித்தத்தாலேயே நீங்காநிற்பதாற் சகல சஞ்சித கர்மேந்தனங்களையும் ஞானாக்கினி சுடுமென்னும், ஞானகாண்ட சித்தாந்தத்தை நம்பி யநுஷ்டிக்கில் அவை ஏன் நீங்கா, சித்தமாய் நீங்காநிற்குமெனத் துணிந்து சந்தேகம் ஒழிதி என்பதாம். (51)

(208) [இங்ஙனம் ஞானத்திற்கு அற்புதமான மஹாத்மிய மிருக்க அதனை அடைந்துய்யாமல் அறிவுடையோரும் கர்மப்படுகுழியில் ஆழ்தற்குக் காரண மென்னையோ? என வினாதல்]

என்ம னந்திருக் கோயிலாத் தினங்குடி யிருந்தருள் குருமூர்த்தி
சென்ம சஞ்சித வினைகள்வே றறுத்திடுந் தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம்
தன்ம யந்தரு மகிமையை விபுதராஞ் சமர்த்தரு மறியாமல்
கன்ம மாங்குழி யினில்விழுந் தழிகின்ற காரண முரையீரே. (52)

(இ-ள்.) *என் மனம் - எனது இருதயத்தையே; திருக்கோயிலா - சிறந்த ஆலயமாகக்கொண்டு; தினம் குடி இருந்து அருள் - நாளும் குடியா யெழுந்தருளி யிராநிற்கும்; குரு மூர்த்தி - குருவே; தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம் - தேவரீர் (அருளா நின்ற) தத்துவ ஞானமானது; சென்ம சஞ்சித வினைகள் - ஜநநத்திற்குக் காரணமான சஞ்சித கர்மங்களின்; வேர் அறுத்திடும் - மூலமாகிய அவித்தையை அரியாநிற்கும்; தன் மயம் தரும் - (பரிபூர்ண பரமாநந்த*

பரமசீதளமான) பிரஹ்மத்தின்கண் அபேதமாயிருக்கும் (மோட்ச) சாம்பிராச்சியத்தையுந் தரும்; மகிமையை - இம் மஹத்துவத்தை; விபுதர் ஆம் சமர்த்தரும் - மிகக்கற்றோராய்க் குணதோஷங்களைப் பகுத்தறிய வல்லோரும்; அறியாமல் - அறிந்து அதனைப் பெற்றுய்யாமல் (அல்லது,, உணர்ந்து அதனையடைதற்குக் காரணமான நிவிர்த்தி மார்க்கக்கததில், புதியமலர்மெல்லணையிற் போலப் பொருந்தாமல்); கன்மம் ஆம் குழியினில் - கர்மமாகிய படுகுழியில்; விழுந்து அழிகின்ற - விழுந்து வருந்துகின்ற; காரணம் உரையீர் - காரணத்தை யருள்வீராக.- எ - று. (52)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே
யகமுகத் தவர்சேர்வர்
வழிந டப்பவர் பராமுக மாயினான்
மலர்ந்தகண் ணிருந்தாலும்
குழியில் வீழ்வர்கா ணப்படி வெளிமுகங்
கொண்டுகாமிக ளானோர்
பழித ரும்பிற விக்கட லழுந்துவர்
பரகதி யடையாரே. (53)

(இ-ள்.) *அழிவிலாத தற்பதந்தனை - நித்திய நிரதிசயா நந்த ரூபமான பிரஹ்மபதத்தை; மைந்தனே; அகமுகத்தவர் சேர்வர் - (உள்ளிலும், புறனிலும்) அகமுடையோர் அடையா நிற்பர்; வழி நடப்பவர் - மார்க்கத்திற் செல்பவர்; பராமுகம் ஆயினால் - பராமுகமாயின்; மலர்ந்த கண் இருந்தாலும் - விகசிதமான நேத்திரங்க ளிருப்பினும்; குழியில் வீழ்வர்காண் - எப்படிக் குழியின்கண் வீழாநிற்பரோ; அப்படி; வெளி முகங்கொண்டு - (உள்ளிலும், புறனிலும்) பகிர்முகமுடையராய்; காமிகள் ஆனோர் - சுவர்க்க காமிகளாயினோர்; பழிதரும் பிறவிக்கடல் அழுந்துவர் - (கருவிநூற் பயிற்சிவலியால் விரிந்தவறி விருந்தாலும்) பழிக்கத்தக்க பிறவிக்கடலிலமிழ்ந்தாநிற்பர்; பரகதி அடையார் - மோட்சமடையார்.- எ - று.*

"மலர்ந்தகண் ணிருந்தாலும்" என்றதற்கியைய விரிந்த அறிவிருந்தாலு மென்பது வருவித்தாம்,

அபிப்பிராயம்; *"நாநாவானவை ஈண்டற்பமுமில்லை" என்னுஞ் சுருதியால் மித்தையென்றாவது, "ஆன்மாவே யீதனைத்தும்" என்னுஞ் சுருதியால் தானென்றாவது வாகியாந்தரப் பிரபஞ்சத்தைப் பார்ப்பது அகமுகம். அவிவேகத்தால் பிரபஞ்சத்தைச் சத்தியமென்றும், அதில் தேகேந்திரியாதிகள் தானென்றும், புத்திர தாராதிகள் தனதென்றும் இப்படிப் பேதமாகப் பார்ப்பது பகிர்முகம்; இப்பகிர்முகப் பார்வையால் நசுவரமான சுவர்க்காதிகளில் காமமுடையரா யிருக்கையே கர்மப் படுகுழியில் வீழ்வதற்குக் காரணம் என்பதாம்.*

"பரகதியடையார்" என்பதற்கு, உ - ம், வாசிட்டம்,

"வழிபடு மிதனை விட்டு மற்றுள நூல்க ளென்னும்
குழிகளிற் புரண்டஞ் ஞானக் குணத்தினாற் பிறப்போர்க்கெல்லா
மொழிவற வொருவர் செய்தற்குரித்தன்றாய்த் தானேயுண்டாங்
கழிதலில் பரம வின்பங் கற்பங்க ளாலுங் கூடா."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (53)

(209) [ஈகரன் சுதந்தரன், அந்தர்யாமியென்று சாஸ்திரங்களிற் கூறியிருத்தலின், அசுதந்தரரான சீவர்கள்மீது தவறேது? என வினாதலும் அதற்கு விடைகூறத் தொடங்கலும்.]

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனார்
செய்விக்குஞ் செயலன்றோ
பிறந்த சீவர்க ளென்செய்வா ரவர்கண்மேற்
பிழைசொலும் வழியேதோ
துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யென்றிடிற்
சுருதிநூற் பொருண் மார்க்கம்
மறந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண்
மைந்தனே யதுகேளாய். (54)

(இ–ள்.) *சிறந்த நன்மையும் தீமையும்* - *(யாவர்க்கும் ஒப்பச்) சிறந்த நல்வினையும், (இழிந்த) தீவினையும்; ஈசனார் செய்விக்கும் செயல் அன்றோ* - *(சூத்திரதாரியைப் போலச் சுதந்தரனான) ஈசுரன் செய்விக்குஞ் செயலல்லவா?; பிறந்த சீவர்கள்* - *(சூத்திரப் பாவைபோலும், சுதந்தர ஈனராய் அவன்*

ஜநிப்பித்தபடியே) ஜநித்த சீவர்கள்; என் செய்வார் - யாது செய்வர்; அவர்கள்மேல் - அச்சீவர்கள் மீது; பிழை சொலும் வழி ஏதோ - குற்றங் கூறும் நெறி யாது காரணமோ?; துறந்த தேசிக மூர்த்தியே என்றிடில் - (அனைத்தையும்) நீத்த (அற்புதமகிமையுடைய) குருமூர்த்தியே யென்று வினாவிடில்; சுருதி நூல் பொருள் மார்க்கம் - வேத சாஸ்திரார்த்த நெறியை; மறந்த மூடர்கள் - மறந்த அறிவிலிகள்; வசனிக்கும் பிராந்தி காண் - சொல்லும் பிராந்திகாண்; மைந்தனே அதுகேளாய் - மைந்தா அதை (நீ) கேட்பாய்.- எ - று.

"நன்மை தீமை" - சுபாசுபக்கிரியை. "பிராந்தி" - அயதார்த்த ஞானம். "அது" என்றது, சுருதிநூற் பொருண் மார்க்கம். *(54)*

[ஆனால், வேத சாஸ்திரார்த்தவழி ஏதெனிற் கூறுகின்றார்.]

திகழ்ந்த வீசனார் சிருட்டியுஞ்சீவனார் சிருட்டியும் வெவ்வேறே
சகந்த னிற்பொது வீசனார் சிருட்டிகள் சராசரப் பொருளெல்லாம்
அகந்தை யாமபி மானங்கள் கோபங்க ளாசைக ளிவையெல்லாம்
இகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிக ளாகுங்கா ணீசனார் செயலன்றே. (55)

(இ-ள்.) *திகழ்ந்த ஈசனார் சிருட்டியும் - சுத்தப் பிரஹ்மமாக விளங்காநின்ற ஈசுரனது சிருஷ்டியும்; சீவனார் சிருட்டியும் - சீவனுடைய சிருஷ்டியும்; வெவ்வேறே - வேறுவேறாம் [அவை யாவையெனின்?] சகந்தனில் பொது - சகத்தில் (யாவர்க்கும்) பொதுவான; ஈசனார் சிருட்டிகள் - ஈசுரனுடைய சிருஷ்டிகள்; சர அசரப் பொருள் எல்லாம் - நடப்பன, நிற்பனவாகிய பொருளனைத்துமாம்; அகந்தை ஆம் அபிமானங்கள் - தேகாதிகளில்) நானென்னு மகந்தையும், (இதனால் புத்திர வித்தாதிகளில்) உளவாகும் மமதாபி மானங்களும்; கோபங்கள் ஆசைகள் - கோபங்களும் ஆசைகளும்; இவை எல்லாம் - ஆகிய இவ்வந்தக்கரண கற்பனை களனைத்தும்; இகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிகள் ஆகுங்காண் - உயர்ந்தோராலிகழ்ந்து வெறுக்கப்பட்ட சீவனுடைய சிருஷ்டியாம்; ஈசனார் செயல் அன்று - ஈசுரனுடைய சிருஷ்டியல்ல.- எ - று.*

மாயாமயமான சராசரப் பிரபஞ்சம் ஈசுரசிருஷ்டி, அந்தக் கரணத்தின் பரிணாமமாகிய அகந்தை முதலியவை சீவசிருஷ்டி என்பது வேதசாஸ்திர நிர்ணயமாம் என்க. (55)

[ஈசுரசிருஷ்டி, சீவசிருஷ்டியால் வரும் நன்கு தீங்குகளைக் கூறுகின்றார்.]

மூவ ராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா முத்திசா தனமாகும்
சீவ னார்செயுஞ் சிருட்டிக டங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணியாகும்
தாவ ராதிக ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சனனங்க ணசியாவாங்
கோப மாதிக ணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும்பிற விகள் போமே.
(56)

(இ–ள்.) *மூவர் ஆம் பரன் சிருட்டிகள்* - *திரிமூர்த்தி ரூபமான ஈசுரனுடைய சிருஷ்டிகள்; உயிர்க்கு எலாம் - உயிர்களுக்கெல்லாம்; முத்தி சாதனம் ஆகும் - மோட்சமடைதற்குச் சாதனங்களாம்; சீவனார் செயும் சிருட்டிகள் - சீவகற் பிதமான சிருஷ்டிகள்; தங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணி ஆகும் - (தேவ, மநுட, திரியக்காதி யோனிகளில்) தங்களைப் பிறப்பிக்கும் பந்தங்களாம்; [ஈசுர சிருஷ்டி மோட்ச சாதனம், சீவ சிருஷ்டி பந்த காரணம் என்றதற்கு யுத்தி கூறுகின்றார்.] தாவர ஆதிகள் நசித்திடில் - (ஈசுர சிருஷ்டியான) தாவர முதலியவை நாசமாயின்; ஒருவர்க்கும் - யாரொருவர்க்கும்; சனனங்கள் நசியாவாம் - ஜநநங்கள் நாசமாகாவாம்; கோபம் ஆதிகள் நசித்திடில் - (சீவசிருஷ்டியான) குரோத முதலியவை நாசமாயின்; பந்தம் ஆம் கொடும் பிறவிகள் போம் - பந்தமாகிய கொடிய ஜநநங்கள் நாசமாம்.- எ - று.*

"படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை";

என்று தேவாரத்திலும்,

"குலவு மூவ ருருவமுங் கொண்டதே"

என்று பாகவதத்திலும் கூறப்பட்டிருப்பதுபோல இங்கும், "மூவராம்பரன்" என்றார். "முத்திசாதனம்" என்றது குரு சாஸ்திராதி ரூபத்தை என்க. (56)

[கூறிப்போந்ததற்கு முக்கியவநுபவம் இனிக் கூறுகின்றார்.]

ஈசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெவர்பவ மொழிந்தார்கள்
தேச காலதே காதிக ளிருக்கவுஞ் சீவகா ரியமோகம்
நாச மாக்கிய விவேகத்தி னுயிரொடு ஞானமுத் தர்களானார்
பாசமோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்றிப் பசுபதி செயலன்றே.(57)

(இ-ள்.) *ஈசர் காரியம் - (சராசர ரூபமான) ஈசுர சிருஷ்டிகள்; பிரளயத்து ஒழியவும் - (அவரது சங்கற்பத்தின்படியே) பிரளயகாலத்தில் நாசமாகவும்; எவர் பவம் ஒழிந்தார்கள் - யாவர் ஜநநநாசத்தையடைந்தனர்? (ஒருவரும் அடைந்திலர்); தேசகால தேகாதிகள் இருக்கவும் - தேசங்காலந் தேக முதலிய (ஈசுர சிருஷ்டி யழியாது) இருக்கவும்; (குருசாஸ்திராதி ரூபமான ஈசுர சிருஷ்டியாகிய சாதனங்களைக் கொண்டே) சீவகாரிய மோகம் - சீவ சிருஷ்டியாகிய மோகங்களை; நாசம் ஆக்கிய - (மீண்டெழாமல்) நாசஞ்செய்த; விவேகத்தின் - விவேகத்தினால்; உயிரொடும் - பிராணனோடும்; ஞான முத்தர்கள் ஆனார் - ஜனகாதியரீ ஞானமுடைய சீவன் முத்தராயினர்; (ஆகலின்,) பாசமோகங்கள் - பாசமாகிய மோகங்கள்; பசுக்களின் செயல் அன்றி - சீவர்கள் சிருஷ்டியே யல்லாமல்; பசுபதி செயல் அன்று - ஈசுர சிருஷ்டியல்ல.- எ - று.*

"நாசமாகிய" என்றும், பாடமுளது. சுழுத்தியிற் போலப் பிரளயத்தில் அகந்தை முதலிய வாசனைகள் அநுற்புத் தமாயிருத்தலின், சிருஷ்டியாதியிற் சகல பிராணிகளுந் தத்தம் வாசனையின் படியே நால்வகை யோனிகளை யடைகின்றன; ஆதலால் "எவர்பவ மொழிந்தார்கள்" என்றார்.

"இறப்பிலா விந்த மோக மிறையுமீட் டெண்ண மின்றி,
மறப்பதே நல்ல தென்று"

வாசிட்டத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதால், "மீண்டெழாமல்." என்பது வருவித்தாம். "மோகம்" என்றது, அகந்தையாதிகளை; இவை ஜநந பந்தத்திற்குக் காரணமாகலின், "பாசம்" என்றும், சுதந்தர ஈனராகலின், சீவரைப் "பசுக்கள்" என்றும், இவர்க்குச் சுதந்தரமுடைய இறையாகலின், ஈசுரனைப் "பசுபதி" என்றுங் கூறினர். (57)

[ஆசை முதலியவை சீவ சிருஷ்டியே யல்லாமல் ஈசுர சிருஷ்டியல்ல என்பதற்குச் சுருதிப் பொருளைத் தரிசிப்பிக்கின்றார்.]

அச்சு வத்தமென் றொருமர மதிலிரண் டரும்பற வைகள்வாழும்
நச்சு மங்கொரு பறவையும் மரக்கனி நன்றுநன் றெனத்தின்னும்
மெச்சு மங்கொரு பறவைதின் னாதென வியங்கியப் பொருளாக
வைச்சு மாமறை சீவனை யீசனை வகுத்தவா றறிவாயே. (58)

(இ–ள்.) *அச்சுவத்தம் என்று ஒரு மரம்* - *அரசென்று சொல்லப் பட்ட ஓர் விருட்சமுண்டு; அதில்* - *அவ்விருட்சத்தின் கண்; இரண்டு அரும் பறவைகள் வாழும்* - *இரண்டரிய பட்சிகள் வசித்திருக்கும்; அங்கு* - *அவ்விருட்சத்தின்கண்ணுள்ள (இரண்டு பட்சிகளுள்,); நச்சும்* - *(போகங்களை) விரும்புகின்ற; ஒரு பறவை* - *ஓர் பட்சி; அம்மரக்கனி* - *அவ்விருட்சத்தின் கனிகளை; நன்று நன்று எனத்தின்னும்* - *(இது) நல்லது, (இது) நல்லது என்று புசியாநிற்கும்; மெச்சும்* - *(யாவராலும்) கொண்டாடப்பட்ட; அங்கு ஒரு பறவை* - *அவ்விருட்சத்தின்கணுள்ள மற்றோர் பட்சியானது; தின்னாது என* - *(அவ்விருட்சத்தின் கனிகளைப்) புசியாதிருக்கும் என்று;* [1]*வியங்கியப் பொருள் ஆக வைச்சு* - *வியங்கியார் த்தமாக வைத்து; மா மறை* - *மகத்துவமுடைய முண்டகோபநிடதமானது; சீவனை ஈசனை* - *சீவனையும் ஈசுரனையும்; வகுத்த ஆறு அறிவாய்* - *பகுத்துக்கூறிய வழியை (நீ விசாரித்து) அறிவாய்.* - எ - று.

(210) *மூலசுருதியின் பாஷியார்த்தம்; நியம்ய, நியாமக பாவப் பிராப்திரூபமான கமனத்தால், அல்லது பட்சியைப் போல விருட்சத்தை ஆசிரயித்திருப்பதாற் சீவேசுரரைப் "பறவை" என்றது. விருட்சம்போலச் சேதிக்கப்படுந் தரும முடையதா யிருத்தலாற் சரீரத்தை, "விருட்சம்" என்றது. சரீர ரூப விருட்சமானது மேலான பிரஹ்மத்தை மூலமாகவுடையது, கீழான பிராணன் முதலியவற்றைச் சாகைகளாகவுடையது,* [2]*தனது திதிநியம மின்மையின், அச்சுவத்தம் என்னும் நாம முடையது, அஞ்ஞானபரியந்தம் இருப்புடையது, க்ஷேத்திர மென்னும் நாமமுடையது,*

1 வியங்கியப்பொருள் எனினும், குறிப்புப்பொருள் எனினும் ஒக்கும்.
2 நாளைத் தனது திதி நிச்சயிக்கக் கூடாமையின்.

சர்வப் பிராணிகளின் கரும பலங்கட்கும் ஆசிரயமாமனது, பட்சிகள்போல அவித்தை காம கருமங்களினுடைய வாசனைக்கு ஆசிரயமாகிய லிங்கசரீர வுபாதியுடைய சீவனும், ஈசுரனும் ஆகிய இருவருங் கூடியிருப்பது; கூடியிருக்கும் அவ்விருவருள்ளும், லிங்கசரீரரூப வுபாதியுடைய க்ஷேத்திரஞ் ஞனென்னுஞ் சீவனே அவ்விருட்சத்தின்கண் தங்கியிருக்குங் கருமஜந்நியங்களாகிய சுக துக்கமயமான அநேக வித வேதனைகளின் அநுபவரூபமென்னும் இஷ்டபலன்களை அவிவேகத்தாற் புசிக்கின்றனன்; நித்தியசுத்த, நித்தியபுத்த, நித்தியமுத்த சுபாவமுடைய சர்வஞ்ஞனாகிய சுத்த சத்துவ குணப் பிரதானமான மாயா வுபாதியுடைய வீசுரன் புசிக்கின்றிலன். என்னை? அவ்வீசுரன் நித்தியமான சாட்சித்தன்மையின் சத்தாமாத்திரத்தால் போக்கியம், போக்தாவென்னும் இவ்விரண்டன் பிரேரகனாயுளன். ஆகலின், அவன் புசிக்கின்றிலன், விருட்சத்திற்கு அந்நியனாய்க் கேவலம் பார்ப்பவனாகவேயிருக்கின்றனன்: அவனுடைய தரிசனமாத்திரத்தாலேயே இராஜாவுக்குப் போலப் பிரேரகத்தன்மை சித்திக்கிறதென்பது மூலசுருதியின் பாஷியார்த்தம்.

(211) [1]*வியஞ்சனா விருத்தியால் யாதொரு பொருள் தோன்றாநிற்குமோ அது வியங்கியப்பொருளெனப்படும். வியஞ்சனா விருத்திக்கு உதாரணம். சத்துருவின் கிரகத்திற் போஜன நிமித்தம் புக்க புருடனை, அவனிடத் தன்புடைய மற்றொரு புருடன் பார்த்து விஷத்தைப்புசி என்புழி, விஷத்தைப்புசி என்பதற்கு நஞ்சையுண்ணு என்பது சக்தி விருத்தியாற்போந்த பொருளாம் வக்தாவினுடைய தாற்பரியமோ, அதுவன்று: புசிக்க வேண்டாம் என்பதாம். போஜனத்தில் சக்தியுடைய அப்பதத்திற்கு அபாவத்தில் சம்பந்தமின்மையால் லட்சணையும் பொருந்தாது. ஆதலால், சத்துரு கிரகத்திற் போஜன நிவிர்த்தி வாக்கியத்தின் வியங்கியார்த்தமாம்: அதுபோலப் பறவை யென்னும் பதத்தின் சக்தி விருத்தியானும், இலட்சணா விருத்தி யானும் சீவேசுரர் பெறப்படாமல் வியஞ்சனா விருத்தியினாற் பெறப்படுதலின், "வியங்கியப்பொருளாக" என்றார். (58)*

---

1 "வியஞ்சனா விருத்தி" - பிறிது மொழிதல் என்னும் அலங்காரமாம்; ஒட்டு அணியெனினும் ஒக்கும்.

(212) [இவ்வாறு சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களால் காமக்குரோதாதிகள் சீவச்செயலேயன்றிச் சிவன்செயலல்லவெனக் கூறி, இங்ஙனம் அறியாதோர்க்கு வரும் அநர்த்தத்தையும், அறிந்தோர்க்கு வரும் க்ஷேமத்தையும் இனிக் கூறுகின்றார்.]

இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லென்னாமல்
அந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகெதி யடைவார்கள்
இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாமல்
அந்தத் தேவனா லன்றெனும் விவேகிக ளமலவீ டடைவாரே. (59)

(இ–ள்.) *வெளி.*

அறுபகை எனினும், அரிசட்வர்க்கம் எனினும் ஒக்கும். தஞ்செயலான காம முதலிய ஈன குணங்களைச் சர்வஞ் ஞத்வமுதலிய கல்யாண குணங்களையுடைய சிவச்செயலாகச் சொல்பவர், பின்னராயினும் அப்படிச் சொல்வது குற்றமென்று கருதி அவை நீங்கி க்ஷேமமடையச் சன்மார்க்க முயற்சி யடையாமையின், தனது உடற்கட்பொருந்திய நோய்க்குச் சிகிச்சை தேடாமல் அபத்தியஞ் செய்து வருபவன் அந்நோய் அதிகரிக்கப் பெற்றுப் பின்னும் நாநாவித துன்பத்துளாழ்வதுபோலப் பாவம் அதிகரித்துப் பின் நரக முதலிய நாநாவித துன்பங்களை யடைதலால், "அதோகெதி யடைவார்" என்றும், அவ்வீன குணங்களைத் தஞ்செயலாகவே சொல்லும் விவேகிகள் அவை நீங்கி க்ஷேமமடையக் கருதிச் சன்மார்க்கத்திற் பிரவிர்த்தித்தலாற் புண்ணிய மிகுந்த சித்தசுத்தி யுடையராய் ஞானமடைந்து அஞ்ஞானத்தினும், அதன் காரியமான அநர்த்தத்தினும் நின்று விடுபடுவதால், "அமல வீடடைவார்" என்றுங் கூறினர். "மூடர்கள் அதோகெதியடைவார், விவேகிகள் அமல வீடடைவார்" எனக்கூறினும், மூடர்கள் அதோகெதியை விரும்பாமையானும், விவேகிகள் அமல வீட்டையத் தாமே சுதந்தரமுடைய ராகாமையானும், உலகில் அரசனானோன் தனது நியதிப்படி நடவாதோரைத் தண்டித்து, நடப்போரைச் சௌக்கிய மடைவிப்பது போல, ஈசுரனும், தனதருணூலில் விலக்கியவற்றைச் செய்து, விதித்தவற்றைச் செய்யாதோரை நரக முதலிய துன்பங்களாற் றண்டிப்பன்; விலக்கியவற்றைச்

செய்யாதொழித்து, விதித்தவற்றை விருப்பமாகச் செய்யா நிற்பவரைப் பரமசௌக்கிய மடையப் பண்ணாநிற்பனென்பது பெறப்படுகின்றது. *(59)*

(213) [ஈசுரனிடத்து வைஷம்மிய தோஷங்கூடுமோ? என வினாதலும், அதற்கு விடைகூறலும்.]

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெய்வ
நாமகன் பொதுவானால்
சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல்
செய்வதே னென்றாயேல்
குலவு மக்களைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக்
குளிர்ந்துதுட் டரைக்காய்வன்
கலைக ணல்வழி வரச்செயுந் தண்டமுங்
கருணையென் றறிவாயே. (60)

(இ–ள்.) *நலம் மெய் ஐயனே - ஆநந்தந்தானே திருமேனியாகத் திரண்டுவந்த குருவே; எல்லவர்க்கும் - (சிஷ்டர் துஷ்டரென்னும்) யாவர்க்கும்; தெய்வ நாயகன் - (பிரஹ்மன், நாரணன், உருத்திரன் என்னும்) தெய்வங்களுக்கு இறைவனான வீசுரன்; பொது ஆனால் - சாதாரணமாயின்; சிலரை வாழ்வித்தல் - சில சிஷ்டரை (ப்புத்தி முத்திகளைக் கொடுத்து) வாழ்வித்தலும்; சிலரொடு கோபித்தல் - சில துஷ்டரை முனிதலும்; செய்வது - செய்யாநிற்பது; ஏன் என்றாயேல் - என்ன காரணத்தாலென்று சந்திப்பையாயின்; குலவு மக்களை - விளங்கா நின்ற (தம்) புத்திரர்களை; தந்தைபோல் - (குணங்கண்டு கோதாட்டலும், குற்றங்கண்டு கோபித்தலுஞ் செய்யாநின்ற) பிதாப்போல; சிட்டரைக்[1] குளிர்ந்து - (தன்னால் அருளிச் செய்யப்பட்ட சாஸ்திர விதிநெறி நடக்கும்) சாதுக்களைச் சந்தோஷிப்பித்து (இன்பமடையப்பண்ணி) - துட்டரைக் காப்பவன் - (நிஷேதவழியிற்செல்லும்) அசாதுக்களை (நரகாதிகளால்) தண்டிப்பன்; கலைகள் நல் வழி வர - சாஸ்திரங்களின் (நிஷேத மார்க்கத்தைத் தவிர்ந்து) விதி மார்க்கத்தில் வருதற்பொருட்டு; செயும் தண்டமும் - செய்யாநிற்குந் தண்டமும்; கருணை என்று அறிவாய் - கிருபையே (அல்லாமல் வேறன்று) என்றறிதி; எ - று.*

---

1 பிறவினையில் தன்வினை மயங்கிற்று.

முனிதல் - தாரித்திரம், வியாதி, நரக முதலிய துன்பங்களால் வருத்துவிப்பது. நன்னெறியிற் செல்லும் புத்திரரைச் சந்தோஷித்து அவர்கட்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்வதும், தீநெறியிற் செல்லும் புத்திரரைத் துவேஷித்து நன்னெறியில் வரத் தண்டிப்பதும் பிதாவுக்கு எப்படிப் பாரபட்ச மில்லாத கருணையாமோ அப்படியே சாது, அசாது இருவரிடத்தும் ஈசுரன் செய்யும் அருண் முனிவுக ளிரண்டுங் கருணையே யல்லாமல் பாரபட்சமான விஷமதிருஷ்டி யல்லவென்பதாம். (60)

[ஈசுரன், விஷமதிருஷ்யின்றி யாவரிடத்தும் சமதிருஷ்டி யுடையவ னென்பதை இன்னும் அநேக திருஷ்டாந்தங்களால் வற்புறுத்துகின்றார்.]

**மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக மரங்கனல் புனன்மூன்றும்
தனைய டைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந் தாகமுந் தவிர்த்தாளும்
அனைய வீசனு மடைந்தவர்க்கருள் செய்வ னகன்றவர்க்
கருள்செய்யான்
இனைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகுமென் றெண்ணிநீ
யறிவாயே. (61)**

(இ–ள்.) *மனை விலங்கு அறும் மைந்தனே - குடும்பமாகிய (நடை) விலங்கறப்பெற்ற மைந்தா; கற்பகமரம் கனல் புனல் மூன்றும் (பாரபட்சமில்லாமலிருந்து); தனை அடைந்தவர் வறுமையும் சீதமும் தாகமும், தவிர்த்து ஆளும் - (தனித்தனி முறையே) தவிர்த்து இரட்சிக்கும்; அனைய ஈசனும் - அவை போலும் (ஒருவரிடத்து விருப்பும், ஒருவரிடத்து வெறுப்பும் இல்லாத) ஈசுரனும்; அடைந்தவர்க்கு - (பாரபட்ச மில்லாதவனென்றறிந்து தன்னை வேதத்தின் காண்டத்திரயவழியால்) ஆராதிப்பவர்க்கு; அருள்செய்வன்; அநுக்கிரகம் பண்ணுவன்; அகன்றவர்க்கு அருள்செய்யான் - (தன்னை ஆராதனஞ் செய்யாது) நீங்கினோர்க்கு அநுக்கிரகம் பண்ணான்; இனைய குற்றங்கள் - இத்தன்மையான தோஷங்கள்; எவர் குற்றம் ஆகும் என்று - யாவருடைய குற்றங்களாகுமென்று; எண்ணி நீ அறிவாய் - நீ விசாரித்தறியக்கடவாய்; எ - று.*

“அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வ னகன்றவர்க் கருள்செய்யான்” என்பதற்கு, உ - ம், பகவற்கீதை,

"எப்பொரு டனக்கு மியானொத் திருத்தலா லெனைக்கி யாரு
மொப்பர்க ளினிய ரின்னா தாரென வொருவ ரில்லை
யிப்படி யறியு மன்பர் பக்கலே யானு நிற்ப
னப்படி யவரு மென்பா லங்ஙன மமர்ந்து நிற்பார்."

எனவரும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"இனைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகும்" என்பதற்கு, உ - ம், பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவை,

"பொருதிடங் கொண்ட பொன்னி புரக்கு
மருதிடங் கொண்ட மருத வாண
நின்னது குற்ற முளதோ நின்னினைந்
தெண்ணருங் கோடி யிடர்ப்பகை களைந்து
கண்ணுறு சீற்றத்துக் காலனை வதையா
இறப்பையும் பிறப்பையு மிகந்து சிறப்பொடு
தேவ ராவின் கன்றெனத் திரியாப்
பாவிக டமதே பாவம் யாதெனின்
முறியாப் பெறுக்கன் முப்பழங் கலந்த
வறுசுவை யடிசி லட்டினி திருப்பப்
புசியா தொருவன் பசியால் வருந்துத
லயினியின் குற்ற மன்று வெயிலின்வைத்
தாற்றிய தெண்ணீர் நாற்றமிட் டிருப்ப
மடாஅ ஒருவன் விடாஅ வேட்கை
தெண்ணீர்க் குற்ற மன்றுகண் ணகன்று
தேந்துளி சிதறிப் பூந்துணர் துறுமி
வாலுகங் கிடந்த சோலை கிடப்ப
வெள்ளிடை வெயிலில் புள்ளிவெயர் பொடிப்ப
வடிபெயர்த் திடுவா னொருவ
னெடிது வருந்துத னிழற்றீங் காண்க. (61)

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (61)

**(214) [ஆயின், அக்குற்றம் நீங்கி உய்யச் சீவர்களாற்
செய்யற்பால தென்னை யோவெனின்?
அதற்குக் கூறுகின்றார்.]**

ஒன்று கேண்மக னேபுமான் முயற்சியா
லுறைத்துமா நுடர்க்கீசன்

நன்று செய்யவே காட்டிய நூல்வழி
நடந்துநல் லவர்பின்னே
சென்று துட்டவா தனைவிட்டு விவேகராய்ச்
செனித்தமா பையைத்தள்ளி
நின்று ஞானத்தை யடைந்தவர் பவங்கள்போ
நிச்சய மிதுதானே. (62)

(இ–ள்.) *மகனே; ஒன்று கேள் - (சகல ஞான சாஸ்திரங்களின் சாரபூதமான) ஒருபாயத்தை (ச்சொல்லு கிறோம்) கேட்பாய்; புமான் முயற்சியால் உறைத்து - புருடப் பிரயத்தனத்தாலழுந்தி; மாநுடர்க்கு ஈசன் நன்று செய்யவே - மநுடர்களுக்கு ஈசுரன் பிரஹ்மாநந்தங் கொடுத்தற்பொருட்டே; காட்டிய - அருளிச்செய்த; நூல் வழி நடந்து - வேதத்தின் (காண்டத்திரய) நெறியில் நடந்து; நல்லவர் பின்னே சென்று - (பின் பிரஹ்மநிஷ்டர்களான) பெரியோர்கள் பிறகே திரிந்து; துட்ட வாதனை விட்டு - (அப்பெரியோர்கள் சகவாசத்தாற் சாந்தியாதி வாசனை களையுடையராய் முன்னுள்ள) குரோதாதிமலின வாசனைகளை யொழித்து; விவேகர் ஆய் - (ஆன்மாநான்ம) விவேகத்தையுடையவர்களாய்; செனித்த மாயையைத் தள்ளி - (அவிவேகத்தால்) உண்டான பேதபுத்தியைப் போக்கி; நின்று - (தன்னநுபூதியிற் சிவோகமென்று) நின்று; ஞானத்தை அடைந்தவர் - (சமுசயரகித பிரஹ்மான்ம வைக்கிய) ஞானத்தைப் பெற்றவருடைய; பவங்கள் போம் - (சுர, நர, திரியக்காதி ரூபங்களான வெகுவித) ஜநநங்கணீங்கும்; இதுதானே நிச்சயம் - இதுவே (சுருதி ஸ்மிருதிகளின்) சித்தாந்தமாம்.- எ - று.*

எவ்வகை முயற்சி செய்பவரும், நெடுங்காலம், நிரந்தரம், நேசத்தோடு செய்யினன்றி அவ்வப்பயனை யடையாராகலின், "புமான் முயற்சியா லுறைத்து" என்றார். "மாநுடர்க்கு" என்றது,

"மடல்வி ரிந்தம ரைமலர் வைகுவோன்
சடம னைத்தையுந் தந்துமு வந்தில
னிடர றுக்குமென் றெண்ணிநன் மாநுட
வுடல்ப டைத்தபி னோகையுற் றானரோ."

என்னும் பாகவதத்தின் கருத்தினால் என்க. ஈசுரார்ப் பணமாகச் செய்யும் நிஷ்காம கருமா நுஷ்டானத்தால் அந்தக் கரணத்தின் மலதோஷமும், ஈசுரோபாசனையினால் விக்ஷேப தோஷமும் நீங்கித் தீவிரமான சிஞ்ஞாசையோடுகூடிப் பெரியோர்களை யடைந்தென் பார், "நூல்வழி நடந்து நல்லவர் பின்னே சென்று" என்றார்.

ஞானம் சர்வப் பிராயச்சித்தரூப மாகலின், இதனைச் சொல்லிய சோபானக்கிரமமாக வடைந்தாலன்றித் தஞ் செயலை ஈசுரச் செயலாகச் சொல்லித் திரிந்த பெருந்தோஷந் தவிராதென்பது கருத்து (62)

(215) [ஞானத்திற்கு முக்கிய வந்தரங்கசாதனம் யாதென்றும், அதன் சொரூபம் யாதென்றுஞ் சங்கித்து அவற்றைக் கூறுகின்றார்.]

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனி லிடைவிடா விசாரத்தால்
வந்த டைந்திடும் விசாரந்தா னேதெனின் மனாதியாஞ் சரீரத்தில்
இந்த நானெவன் சித்தெது சடமெது விரண்டுமொன் றாக்கூடும்
பந்த மேதுவீ டேதென வுசாவுதல் பகர்விசா ரமதாகும். (63)

(இ-ள்.) *இந்த ஞானந்தான் - (சம்சார நிவிர்த்திக்குக் காரணமாக) முன் சொன்ன (பிரஹ்மான்ம வைக்கிய) ஞானமானது; வருவது எப்படி எனில் - வாராநிற்பது எவ்விதமான முக்கியோபாயத்தாலென்று (நீ) சங்கிக்கில்; இடைவிடா விசாரத்தால் - நிரந்தரம், நெடுங்காலம் (நேசத்தோடு கூடிச்) செய்யும் விசராத்தாலேயே; வந்து அடைந்திடும் - வந்து பொருந்தா நிற்கும்; விசாரந்தான் ஏது எனின் - விசாரத்தின் சொரூபமாவது எவ்விதமாமென்று கேட்பாயாயின்; இந்த மன ஆதி ஆம் சரீரத்தில் - இம்மன முதலாகிய சரீரத்திரயங்களில்; நான் எவன் - அகம் சத்தார்த்தமாவது யாது; சித்து எது - இவற்றில் சித்தாயிருப்பது யாது; சடம் எது - சடமாயிருப்பது யாது; இரண்டும் ஒன்றாக் கூடும் பந்தம் ஏது - (சிற்சடங்கள்) இரண்டும் (தப்தாய பிண்டம்போல) ஒன்றாகப் பொருந்துகின்ற பந்தமாவது யாது; வீடு ஏது - மோட்சமாவது யாது; என உசாவுதல் - என்று (நிரந்தரம் அழுந்த) ஆராய்தலே; பகர் விசாரமது ஆகும் - (சாஸ்திரங்களாலும், பெரியோர்களாலும்) கூறாநிற்கும் விசாரரூபமாம்.- எ-று.*

(216) “ஞானக்கு முந்துசவ ணாதிகமே காரணம்”

என வேதாந்த சூடாமணி முதலிய நூல்கள் கூறியிருப்பதுபோற் கூறாமல் “இடைவிடா விசாரத்தால் வந்தடைந்திடும் விசாரந்தான், நானெவன் சித்தெது சடமெது, எனவுசாவுதல்” என இங்கே கூறினதற்குக் காரணமென்னையோ வெனின்? விவேகம், வைராக்கியம், சமாதிசட்கசம்பத்தி, முமுட்சுத்துவம் இவை நான்கும், சிரவண, மனன, நிதித்தியா சனங்கண் மூன்றும், தற்பதார்த்த, துவம்பதார்த்த சோதனை யொன்றும் ஆக இவ்வெட்டும் அந்தரங்கசாதனமென்றும், எக்ஞாதி கருமங்கள் பகிரங்கசா தனமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அவற்றில், சிஞ்ஞாசுக்குப் பகிரங்கசாதனங்கள் தள்ளற்பாலன: அந்தரங்கசா தனங்கள் கொள்ளற்பாலன. சிரவணத்தில் அல்லது, ஞானத்தில் யாது பிரத்தியட்சப்பயனையுடையது அது அந்தரங்கசாதன மெனப்படும். [பயன் என்றது, இங்கே உபயோகத்தை.] விவேகாதிகளின்றிப் பகிர்முக புருடனுக்குச் சிரவணங் கூடாதாகலின், விவேகாதி நான்கனுபயோகஞ் சிரவணத்திலுளது. அப்படியே சிரவணாதிகளின்றி ஞானமுண்டாகாதாகலின், சிரவண, மனன, நிதித்தியா சனங்களி னுபயோகம் ஞானத்திலுளது; அப்படியே தற்பகார்த்த, துவம் பதார்த்தங்களை யறிந்தாலல்லாமல் அபேதஞானம் உண்டாகாது. இவ்வாற்றால், விவேகாதி நான்கு சாதனங்களி னுபயோகம் சிரவணத்திலும், சிரவணாதி நான்கு சாதனங்களி னுபயோகம் ஞானத்திலு மிருப்பதால் எட்டும் அந்தரங்கசா தனங்கள்; யாது ஞானத்தில் அல்லது, சிரவணத்தில் பிரத்தியட்சப்பயனை யுடைத்தாகாமல் அந்தக் கரணசுத்தியாகிய பயனையுடைத்தாயிருக்குமோ அது ஞானத்திற்குப் பகிரங்கசாதன மெனப்படும். இப்படிப்பட்டவை எக்ஞாதி கருமங்களாம். எப்படியும், எக்ஞாதி கருமங்கள் சம்சாரத்திற்குச் சாதனங்களாகலின், அவற்றால் அந்தக் கரணசுத்தி யுளதா மெனலுங் கூடாது. அப்படியானாலும் அவை சகாம புருடனுக்குச் சம்சாரத்திற்கேதுவாம்: நிஷ்காமனுக்கு அந்தக்கரணசுத்திக்கு ஏதுவாம். இவ்வாற்றால், நிஷ்காம புருடனுக்கு அந்தக்கரண சுத்தி வாயிலாக ஞானத்திற்கு ஏதுவாகலின், பகிரங்கசாதனமென்றும், விவேகாதிகள் அந்தரங்கசா

தனமென்றுஞ் சொல்லப்படும். தூரமாகவுள்ளதற்குப் பகிரங்கமென்றும், சமீபமாகவுள்ளதற்கு அந்தரங்கமென்றும் பெயர். எக்ஞாதி கருமங்களையும், அவற்றின் சாதனங்களான ஸ்திரீ, தன புத்திராதிகளையும் விடில் அவன் ஞானத்திற்கு அதிகாரியாவன், ஞானத்திற்கு அதிகாரியிடத்து எக்ஞாதிகள் பொருந்தாமையின், அவை தூரமாம்; விவேகாதிகள் ஞானாதிகாரியிடத்துப் பொருந்தியிருத்தலின், சமீபமாம். இவற்றினும் பேதமுள: அவை யாவையோவெனின்? விவேகாதிகளினுபயோகம் சிரவணத்திலும், சிரவணாதிகளி னுபயோகம் ஞானத்தினு மிருப்பதால் விவேகாதிகளை நோக்கச் சிரவணாதிகள் அந்தரங்கமாம், சிரவணாதிகளை நோக்கவிவேகாதிகள் பகிரங்கமாம். எப்படியும், விவேகாதிகளும் ஞானத்திற்கு அந்த ரங்கசா தனங்களென்றே சர்வ கிரந்தங்களிலுங் கூறப்பட்டுள்ளன: பகிரங்கமாகக் கூறப்படவில்லை; அப்படியானாலும், விவேகாதிகட்கு ஞானத்தின் சாதனமான சிரவணத்தில் பிரத்தியட் சப்பய னிருக்கின்றது. சிரவணாதிகளைப்போல விவேகாதிகளும் சிஞ் ஞாசுவினா லடையற்பாலனவேயாம்: எக்ஞாதிகளைப்போலத் தள்ளற்பாலனவல்ல; ஆதலால், அந்தரங்கமென்றனர்; எக்ஞாதிகளை நோக்கவும் அந்தரங்கமாம்: ஆகலின், அந்த ரங்கசாதனத்திற் சேர்த்துக்கூறினர். விசாரத்தினாற் பார்க்கில் ஞானத்திற்கு முக்கிய வந்தரங்கசாதனம் தத்துவமஸியாதி மஹாவாக்கியங்களாம்: சிரவணாதிகளுமல்ல. என்னை? யுத்தியினால் வேதாந்த வாக்கியங்களின் தாற்பரியநிச்சயம் சிரவண மெனப்படும். சீவ பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தின் சாதகமும், பேதத்தின் பாதகமுமாகிய யுத்திகளால் அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தின் சிந்தனம் மனனமென்று சொல்லப்படும். அநான்மாகார விருத்தியின் வியவதான ரகிதமான பிரஹ்மாகார விருத்தியின் ஸ்திதி நிதித்தியாசனமென்று சொல்லப்படும். நிதித்தியாசனத்தின் பரிபாகாவஸ்தையையே சமாதியென்பர்; இதனால் சமாதியும் நிதித்தியாசனத்தில் அந்தர்ப் பாவமாம்: வேறுசாதன மன்று, இந்தச் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்கள் ஞானத்திற்குச் சாட்சாத் சாதனமல்ல; பின்னை எப்படிப்பட்டவெனின்? புத்தியின் தோஷமாகிய அசம்பாவனை, விபரீ தபாவனைகளின் நாசகமாம். [சமுசயத்தை அசம்பாவனை

யென்பர்.] இப்படி விசாரசாகரத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வபிப்பிராயத்தினாலேயே இவரும் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களால் ஞானம் வருமென்னாது, "இடைவிடா விசாரத்தால் வந்தடைந்திடும்" என்றார்.

"விசாரமதாகும்" என்றதற்கு, உ - ம், வாசிட்டம்.

"கெடாத சிற்கண் ணானீதான் கிளர்மே லவர்க ளுடனே தான் விடாதிவ் வுலகே தியாமாரென் றுறைக்க மெல்ல விசாரிப்பாய் தடாதுட் பொருடேர் வித்தைக்கு விசாரந் தானே தனிஞானங்கடாவி யறியத் தக்கததிற் காணும் பாலின் மதுரம்போல்." எ - ம்,

"முனிய கன்றபின் னெயினர்கோன் றனியிட முந்திநன் மதியாலே, யணிச நானென்ப தாரென நாடின னடிமுதன் முடியீறாந், தனியு டம்பைநா னென்பது புதுமையாஞ் சடவுடல் காண்கேனான், றுனிசெ யிவ்வுட லசேதனந் தசைமுதற் றுன்னுமா தலினன்றோ"; எ - ம்,

"கரண மீரைந்து மன்னியஞ் சடமெனுங் கணக்கினானானன்றித், திரளெ னக்கில வுடன்முத னானலன் சேடமே தெனநோக்கில், விரவு சீவனே சேடமா. மின்னதும் வேறொன்றாற் றெரிகின்ற, துரவி தானவே றொன்றினாற் றெரியுமீ துயர்ந்ததத் துவமாகா." எ - ம்,

"தெரிவ தாகிய விதனையு மகற்றுவன் றெரிபொருணானாமோ
பெரிது சேடமாய் விகற்பமற் றமலமாம் பேரறி வியானாகு
மரிய யன்சிவ னிந்திர னந்தகனாதியா மிடந்தோறுஞ்
சுரிகொண் முத்தினு னூலென நிற்குமா றோன்றுமிவ்
வுயர்போதம்"

எனவும் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (63)

(217) [பிரஹ்மான்ம வைக்கிய ஞானத்திற்கு விசாரமே முக்கிய அந்தரங்க சாதனமாமென்று முற்கூறியதைத்தானே இச்செய்யுள் தொடங்கி, 67ஆம் செய்யுள்வரையில் வினாவிடைகளாற் சாதிக்கின்றார்.]

போன சன்மங்க டமிலநுட் டித்தநற் புண்ணிய பரிபாகம்
ஞான மாக்குமே விசாரமே னென்றிடி னாமுரைத் திடக்கேளாய்

ஆன புண்ணிய மீசுரார்ப் பணஞ்செயி னசுசிபோஞ் சுசியாகும்
மான தம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென் றறிவாயே.
(64)

(இ–ள்.) *போன சன்மங்கள் தமில் அநுட்டித்த - கீழ்ப்போன (அநந்த) ஜநநங்களி லநுஷ்டித்துவந்த; நற்புண்ணிய பரிபாகம் - சற்கரும பரிபாகமானது; ஞானம் ஆக்குமே - ஞானோதயமாகும்படி செய்யுமே; விசாரம் ஏன் என்றிடில் - ஆன்மாநான்மவிசார மெற்றிற்கென்று நீ வினாவிடில்; நாம் உரைத்திடக் கேளாய் - அதற்கு யாங்கூறும் உத்தரத்தைக் கேட்பாய்; ஆன புண்ணியம் ஈசுரார்ப்பணம் செயின் - (தத்தம் வருணாச்சிரமங்களுக்கு) உசிதமான புண்ணியங்களை (ப்பலா பேட்சையின்றி) ஈசுரார்ப்பணமாகச் செய்யில்; அசுசிபோம் சுசி ஆகும் - (அந்தக்கரணத்தின்கணுள்ள) பாவமாகிய அசுத்தம் நீங்கி (மலின நீங்கிய தர்ப்பணம்போல) அது சுத்தமாம்; மானதம் பினை விசாரித்து - (சுத்தமான) அம்மனமானது பின்னர் (ச்சிற்சடங்களை) விசாரித்து; ஞானத்தை மருவும் என்று அறிவாய் - ஞானத்தைப் பொருந்தாநிற்குமென் றறிவாயாக.- எ - று.*

சற்கருமா நுஷ்டானமானது சித்தசுத்திமாத்திரப் பயனைப் பயவாநிற்கு மல்லது, விசாரம்போல நேரே ஞானத்தைப் பயவாது என்பதாம்.

[இங்ஙனம் வினாவியது ஞானசாதன சமுயம்.] *(64)*

**[சகலத்தையும் பயக்கவல்ல சற்கருமங்கள்
அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்திக்கும் ஞானம் தருதல்
இலேசாகலின், விசாரம் ஏனென மீட்டும் வினாதல்.]**

பத்தி யும்வயி ராக்கிய மும்பர லோகமு மணிமாதி
சித்தி யுந்தவ நிட்டையும் யோகமுந் தியானமுஞ் சாரூப
முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கருமங்கண் மோகமாத் திரந்தள்ளும்
புத்தி தந்திட லருமையோ விசாரமேன் புண்ணிய குருமூர்த்தி. (65)

(இ–ள்.) *பத்தியும் - ஈசுரனிடத்தன்பும்; வயிராக்கியமும் - (சகலத்தினும்) நிராசையும்; பர லோகமும் - சுவர்க்கலோகமும்; அணிமா ஆதி சித்தியும் - அணிமா முதலிய வஷ்டசித்தியும்; தவ நிட்டையும் - தவத்தி லுறுதியாக நிற்றலும்; யோகமும்*

- இயமாதி யஷ்டாங்க யோகமும்; தியானமும் - சகுண, நிர்க்குணத் தியானமும்; சாரூப முத்தியும் - சாரூப மோட்சமும் (ஆகியவிவற்றை; தரும் விசித்திர கருமங்கள் - கொடுக்கும் ஆச்சரியமான சற்கருமங்கள்; மோகம் மாத்திரம் தள்ளும் - தன்னைப் பிரஹ்மமாக அறியாத வறியாமைமாத்திரத்தை நிவிர்த்திப்பிக்கும்; புத்தி தந்திடல் அருமையோ - ஞானத்தைத் தருதல் அருமையா; விசாரம் ஏன் - விசாரம் யாதுக்கு?; புண்ணிய குருமூர்த்தி - புண்ணிய ரூபமான குருவே.- எ - று. *(65)*

[விசாரத்தாலல்லது, ஞானம் உளதாகா தென்பதைத் திருஷ்டாந்தமுகத்தா லுணர்த்துகின்றார்.]

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வேண்டினான் மகனேகேள்
கூட மாமவர் சுபாவங்கள் சீலங்கள் குறிக ளாய்ந் தறியாமல்
ஓடியுங்குதித் துந்தலை கீழ்நின்று முயர்ந்தகம் பத்தேறி
ஆடியும்பல கருமங்கள் செய்யினு மவருண்மை தெரியாதே (66)

(இ-ள்.) *வேடம் மாறிய பேர்களை - தம்வேடத்தை விட்டு மாறுவேடங்கொண்டு மறைந்தோரை; அறியவே வேண்டினால் - அறிய வேண்டின்; மகனே கேள் - மைந்தா நீ கேட்டி; கூடம் ஆம் அவர் - மறைந்திருப்பவையான அவருடைய; சுபாவங்கள் - குணங்களையும்; சீலங்கள் - ஒழுக்கங்களையும்; குறிகள் - சின்னங்களையும்; ஆய்ந்து அறியாமல் - ஆராய்ந்து (அவர் இனையரென) அறியாமல் ஓடியும் - வெகுதூரம் கால்சலிக்க வோடியும்; குதித்தும் - வரையிலேறிப் பாய்ந்தும்; தலைகீழ் நின்றும் - தலைகீழ் (கால்மேலாக) நின்றும்; உயர்ந்த கம்பத்து ஏறி ஆடியும் - உன்னதமான கம்பத்தின்மீதேறிக் கூத்தாடியும்; பல கருமங்கள் செய்யினும் - இன்னும், அநேக கருமங்களைச் செய்யினும்; அவர் உண்மை தெரியாது - வேடமாறினோருண்மை யறிய வாராது.- எ - று.* *(66)*

[முற்கூறிய திருஷ்டாந்தம்போலத் தாஷ்டாந்தத்தும் ஆமெனல்.]

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத் தால்வேதம்
சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதிநூல்
படித்தாலும்

அன்ன தானங்க டவங்கண்மந் திரங்களா சாரங்கள் யாகங்கள்
என்ன செய்யினுந் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவைகளால்
வாராதே. (67)

(இ–ள்.) *இன்ன ஆறு - இத்திருஷ்டாந்தப்படி; அந்தப் பிரமத்தை - (நீலாதி வஸ்துக்களோடு கூடி அவ் வண்ணமாய்த் தோற்றும் ஸ்படிகம்போலப் பஞ்ச கோசங்களோடு கூடி அவையே தானாய்த் தோற்றும்) அப்பிரஹ்மத்தை; இலக்கணத்தால் - (சொரூபம், தடஸ்தம், அதத்வியாவிருத்தி) என்னு மூவகை இலக்கணங்களால்; அறிவிக்கும் - (அதிகாரிக்குத்) தெரிவிக்கும்; வேதம் சொன்ன ஞானமும் - வேதங்கள் பிரதிபாதித்த (பிரஹ்மான்ம வைக்கிய) ஞானமும்; விசாரத்தால் வரும் அன்றி - 63ஆம் செய்யுளிற் கூறிய விசாரத்தால் வருமே யல்லாமல்; சுருதி நூல் படித்தாலும் - வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்றாலும்; அன்ன தானங்கள் - அன்னதான (முதலிய தான)ங்களும்; தவங்கள் - கிருச்சிர சாந்திராயணாதி தவங்களும்; மந்திரங்கள் - (பஞ்சாட்சர, அஷ்டாட்சராதி) மந்திர (செப) ங்களும்; ஆசாரங்கள் - (வருணாச்சிரம) ஆசாரங்களும்; யாகங்கள் - (தத்தம் வருணத்திற்குரிய) யாகங்களும்; (ஆகிய இவற்றில்,) என்ன செய்யினும் - யாதுசெய்யினும்; தன்னைத் தான் அறிகின்றது - தன்னைத்தானறிவது; இவைகளால் வாராது - இவற்றால் உளதாகாது.- எ - று.*

"தன்னைத்தா னறிகின்றது" என்று பின்னுங் கூறினது ஞானத்தின் சொரூபம் இனைத்தெனக் காட்டினது; இப்படியே "திருமந்திரத்தில்,"

"தன்னை யறிவ தறிவா மஃதன்றிப்
பின்னை யறிவது பேயறி வாகுமே"

என்றருளிச் செய்திருப்பது காண்க. சொரூபலட்சண முதலிய மூன்றனையும், "ஆகமுதலன" என்னும் வேதாந்த சூடாமணியின் செய்யுளாலறிக. "இந்த ஞானந்தான்" என்னுஞ் செய்யுண்முதல் "இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை" என்னுஞ் செய்யுள்வரையும் ஞானசாதனங் கருமமா? அல்லது, விசாரமா என்றெழுந்த சந்தேகந் தெளிவித்ததாம். (67)

(218) [கருமத்தாலன்றி, ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் ஒழியுமாறு எவ்வாறெனத் திருஷ்டாந்த முகத்தாற் சீடன் வினாதல்.]

துளங்கு தர்ப்பண வழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினாற்
போமன்றி
விளங்கு பத்தியா லுலகிலார் துலக்கினார் விமலதே சிகமூர்த்தி
களங்க மாகுமஞ் ஞானமுமப்படிக் சருமத்தாற் கழுவாமல்
உளங்கு றித்தஞா னத்தினா லெப்படி யொழியுமீ தருள்வீரே. (68)

(இ–ள்.) *துளங்கு தர்ப்பண அழுக்கு அற* - *ஒளிர்கின்ற கண்ணாடியிலேறிய அழுக்கறும்படி; கைக்கொண்டு துலக்கினால் போம் அன்றி* - *(அதை யகற்றவல்ல சாதனங்களைக்) கையிற் கொண்டு விளக்கினாற் போகுமல்லாமல்; விளங்கு புத்தியால்* - *விளங்குகின்ற புத்தியினால்; உலகில் துலக்கினார் ஆர்* - *உலகின் கண் விளக்கினோர் யாவர்! (ஒருவருமிலர்.); விமல தேசிக மூர்த்தி* - *அவித்தியாமல் மிறந்த குருவே; அப்படி* - *அத்திருஷ்டாந்தப்படி; களங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானமும்* - *களங்கமாகிய வஞ்ஞானமும்; கருமத்தால் கழுவாமல்* - *சற்கரு மத்தால் நீக்கப்படாமல்; உளம் குறித்த ஞானத்தினால்* - *அந்தக்கரணத்தால் (மித்தையென) மதிக்கும் ஞானத்தால்; எப்படி ஒழியும்* - *எவ்வாறு நீங்கும்; ஈது அருள்வீர்* - *இதனை யுரைத்தருள் வீராக.- எ - று.*

அஞ்ஞானத்தைக் "களங்கம்" என்றது, ஆன்மாவை மறைத்தலி னென்க.

[முற்செய்யுளிற் சீடன்கூறிய திருஷ்டாந்தம் விஷமனெமக் காண்பித்து மறுத்துத் தாஷ்டாந்தத்திற்குச் சமமான திருஷ்டாந்தம் இதுவெனக் காண்பிக்கின்றார்.]

தர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவமலஞ் சகசமா தலின் மைந்தா
கற்ப ளிங்கினிற் கருநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன் றாரோபம்
தர்ப்ப ணத்தினி லழுக்கற வேண்டினாற் சாதனத்
தொழில்வேண்டும்
கற்ப ளிங்கிலா ரோபமே கறுப்பென்று கண்டிட மனம் போதும்.
(69)

(இ–ள்.) *தர்ப்பணத்தினில் களிம்பு* - *கண்ணாடியின் கணுள்ள களிம்பானது; வாஸ்தவமலம் சகசம்* - [1]*வாஸ்தவ மலமும்,* [2]*சகஜமுமாம்; மைந்தா* - *மகனே; கற்பளிங்கினில்* - *ஸ்படிகக் கல்லில்; கருநிறம்* - *பற்றிப் பாய்ந்துள்ள கறுப்பு நிறம்; சகசமாக் கறுத்தது அன்று* - *சகஜமாகக் கறுத்திருப்பதல்ல; ஆரோபம்* - *பொய்யாக வுள்ளது; ஆதலின்* - *ஆதலினால்; தர்ப்பணத்தினில் அழுக்கு அற வேண்டினால்* - *கண்ணாடியின் கணுள்ள அழுக்கை யொழிக்க வேண்டிடில்; சாதனத் தொழில் வேண்டும்* - *அதனை யொழிக்கவல்ல சாதனமாகிய தொழில் வேண்டும்; கற்பளிங்கில்* - *ஸ்படிகக் கல்லில்; கறுப்பு ஆரோபமே என்று கண்டிட* - *கருநிறம் பொய்யே யென்று கண்டகற்ற; மனம் போதும்; மனமே போதும்; எ;று.*

[*அறுக்கவென்னும் பிறவினைப் பொருளில், "அற" என்னுந் தன்வினை வந்தது*] *ஏனைய கண்ணாடியினழுக்கைக் களிம்பென்று வழங்காமையின் இதன் முதற்பாதத்தில், "தர்ப்பணம்" என்றது, செம்புக்கண்ணாடியை; இங்ஙனங் கூறியதுகண்ணாடியின் மலத்திற்குச் சகஜதர்மங் கூறி மறுத்தற்பொருட்டென்க.* *(69)*

[ஸ்படிகம்போலும் அஸ்திபாதிப்பிரிய ரூபமான தன்னில், நான் செத்துப்போகிறவன், சடன், துக்கி என்னும் விபரீ தப்பிரதீதி மாயையினால் ஆரோபமாகத் தோற்றுகின்றதாகலின், சற்கருமங்கள் அதற்குச் சாதகமல்லது, பாதகமாகா வென மறுத்து ஞானமே பாதகமா மென்னுஞ் சித்தாந்தத்தைக் கூறுகின்றார்.]

இங்கு மப்படிச் சச்சிதா நந்தத்தி
லிடர்சடம் பொய்ம்மூன்றும்
தங்கு மாயையின் கற்பித மன்றியே
சகசவாஸ் தவமன்றே
பங்க மாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்கள்
பகைசெயா துறவாக்கும்
துங்க ஞானமே கருமவஞ் ஞானத்தைச்
சுடுகின்ற நெருப்பாமே. (70)

---

1 வாஸ்தவம் - சத்தியம்

2 சகஜம் - கூடவே யுண்டான தர்மம்

(இ–ள்.) இங்கும் - இத்தாஷ்டாந்தத்திலும்; அப்படி - அத் திருஷ்டாந்தப்படி; சத் சித் ஆநந்தத்தில் - அஸ்தி பாதிப்பிரிய ரூபமாகிய தன்னில்; [1]பொய் சடம் இடர் மூன்றும்; அசத்து, சட, துக்கங்கண் மூன்றும்; தங்கும் மாயையின் கற்பிதமே அன்றி - (சுத்தியில் ரஜதம்போல ஆரோபமாய்) இருக்கும் (சரீரத்திரய ரூபமான) அஞ் ஞானத்தினாற் கற்பிதமே யல்லாமல்; சகச வாஸ்தவம் அன்று - சகஜமுமன்று, வாஸ்தவமுமன்று; பங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானத்தை - அசத்து, சட, துக்காத்மகமான அஞ் ஞானத்தை; கருமங்கள் - (புண்ணிய) கருமங்கள்; பகைசெயாது - பகைத்து நாசஞ்செய்யாமல்; உறவு ஆக்கும் - (தமக்கு) உறவாகப்பண்ணும்; துங்க ஞானமே - உயர்வான (பிரஹ்மான்ம வைக்கிய) ஞானமே; கரும அஞ்ஞானத்தை - கருமத்தையும், அஞ்ஞானத்தையும்; சுடுகின்ற நெருப்பு ஆம் - தகிக்கவல்ல தீயாம்.- எ - று.

"மாயையின்" என்னும் பதத்திற்கு, சரீரத்திரய ரூபமான வஞ்ஞானத்தினால், என்று பொருளுரைத்தது, இனி 77ஆவது செய்யுளில், "உலகமான வஞ்ஞானமும், பலவுமான வஞ்ஞானமும்" என இவ்வாசிரியர் கூறியிருக்கும் அபிப்பிராயங்கொண்டு என்க.

அந்தகாரத்தை மேகபடலம்போலச் சற்கருமங்கள், அகர்த்தா, அபோக்தாவாகிய தன்னைக் கர்த்தா, போக்தாவாகச் செய்தலின், "அஞ்ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயாதுறவாக்கும்" என்றும், சூரியன் அந்தகாரத்தைக் கெடுப்பது போலச் சமுசய ரகிதமா யெழும் பிரஹ்மான்ம வைக்கிய ஞானம் அஞ்ஞான கருமங்களை நாசஞ்செய்வதால், "துங்க ஞானமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாம்" என்றுங் கூறினர். ஏகாரம் பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. (70)

[கூறிப்போந்ததைப் பிரசித்தமான அநுபவத்தாற் சாதிக்கின்றார்.]

---

1 "துளங்கு தர்ப்பணம்" என்னும் (68)ஆவது செய்யுளில் சீடன் அஞ்ஞானத்தைப் பற்றி வினாவியிருக்க, அஞ்ஞான காரியமான "இடர் சடம் பொய்" மேல்வைத்து இங்கு ஆசிரியர் விடையருளியது காரிய காரணங்களின் ஒற்றுமை கருதிப் போலும்.

மனைக்குள் வைத்த பண்டங்களை மறந்தவன் வருடநூ றழுதாலும்
நினைத்து ணர்ந்தபின் கிட்டுமப் படியிந்த நின்மல வான்மாவும்
அனர்த்த மானதன் மறதியைக் கெடுத்துத்தன் னறிவினாற் காணாமல்
கனத்த கர்மங்க ணூறுகஞ் செய்யினுங் காணுமோ காணாதே. (71)

(இ–ள்.) *மனைக்குள் வைத்த பண்டங்களை - மனையினுள் வைத்த (அல்லது, புதைத்து வைத்த) இரத்தின முதலிய பதார்த்தங்களை; மறந்தவன் - வைப்பிடந் தெரியாது மறந்த புருடன்; வருடம் நூறு அழுதாலும் - நூறு வருஷம் உரோதனஞ் செய்யினும் அதனால் அதனைச் சாராமல்; நினைத்து உணர்ந்தபின் கிட்டும் - யோசித் தறிந்தபின் (அப்பதார்த்தங்களை) எப்படிச் சாருவனோ; அப்படி - அந்தப்படி; இந்த நின்மல ஆன்மாவும் - யாவர்க்கும் அபரோட்சமான நிர்மலமாகிய ஆன்மாவும்; அனர்த்தம் ஆன - துன்பத்திற்குக் காரணமான; தன் மறதியைக் கெடுத்து - தன தறியாமையை (விசாரத்தால்) நசிப்பித்து; தன் அறிவினால் காணாமல் - தன் ஞானத்தால் (தனது யதார்த்த நிலையை) அறியாமல்; கனத்த கர்மங்கள் - பாரமாகிய கருமங்கள்; நூறு உகஞ் செய்யினும் - அநேக உகங்களிலியற்றினும்; காணுமோ காணாது - (அவற்றால்) காணப்படுமோ? படாது; எ - று.*

"துளங்கு தர்ப்பணம்" என்னுஞ் செய்யுண் முதல் "மனைக்குள் வைத்த" என்னுஞ் செய்யுள் வரையும் அஞ் ஞான நிவிர்த்தி கருமத்தாலா? அல்லது ஞானத்தாலா என்றெழுந்த சந்தேகந் தெளிவித்ததாம்.
இவை பிரமேய சந்தேகங்களெனக் காண்க. (71)

**(219) [பிரமாண சந்தேகம் தெளிதற்பொருட்டுச்
சீடன் வினாதல்.]**

நன்மை யாங்குரு வேசுகந் தருவது
ஞானமே யெனும்வேதம்
தன்ம பாவமிச் சிரங்களாற் றேவர்க
டருவிலங் குகண்மாந்தர்
சென்ம மாகுவ சாதியா சாரமே
செய்தவஞ் சுகமென்று
கன்ம காண்டத்தில் விதித்ததென் விதித்துள
காரண முரையீரே. (72)

(இ–ள்.) குருவே; நன்மை ஆம் சுகம் தருவது - நிரதிசயாநந்தமான சுகத்தைத் தரத்தக்கது; ஞானமே எனும் வேதம் - (பிரஹ்மாத்ம வைக்கிய) ஞானமே யென்று சொல்லும் வேதமானது; தன்ம பாவம் மிச்சிரங்களால் - புண்ணிய கருமம், பாவகருமம், மிசிரகருமங்களால்; (முறையே) தேவர்கள் (சென்மம்) - தேவ ஜன்மமும்; விலங்குகள் தரு (சென்மம்) - மிருக முதல், ஸ்தாவர பரியந்தமான ஜன்மமும்; மாந்தர் சென்மம் - மநுட ஜன்மமும்; ஆகுவ (என்று) - உண்டாவனவா மென்றும்; சாதி ஆசாரமே செய்தவம் (என்று) - (அவனவன்) சாதியினொழுக்கமே (அவனவனுக்குச்) செய்யத்தக்கனவான தவமாமென்றும்; சுகம் என்று - இதனாலே சுகமுண்டா மென்றும்; கன்ம காண்டத்தில் விதித்தது என் - கருமகாண்டத்தில் விதித்திருப்பது யாது கருதி விதித்து உள - (இப்படியாக) விதித்திருக்கின்ற; காரணம் உரையீர் - காரணத்தை யருளிச் செய்வீராக; எ - று.

புண்ணியம், பாவம், மிசிரம் என்னும் மூவகைக் கருமங்களும் உத்கிருஷ்ட, மத்திம, சாமான்ய பேதத்தால் ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்று விதமாயிருக்கும் புண்ணிய உத்கிருஷ்டத்தால் இரண்யகர்ப்பாதி சரீரப் பிராப்தியும், புண்ணிய மத்திமத்தால் தேவேந்திராதி சரீரப் பிராப்தியும், புண்ணிய சாமான்யத்தால் யட்ச, ராட்சச, கிந்நர, கிம்புருஷ, பைசாசாதி சரீரப் பிராப்தியும், பாவ உத்கிருஷ்டத்தால் பிராணிகளுக்குத் துக்கத்தைக் கொடா நிற்கும் தேள், பாம்பு, கொசுகு, மூடு, புலி, கரடி முதலிய சரீரப் பிராப்தியும், பாவ மத்திமத்தால் புளி, மா, பலா, தென்னை, எருமை, பருந்து முதலிய சரீரப் பிராப்தியும், பாவ சாமான்யத்தால் பசு, யானை, குதிரை, அரசு, துளசி முதலிய சரீரப் பிராப்தியும், மிசிர உத்கிருஷ்டத்தால் நிஷ்காம புண்ணியபலத்தா லுளதாகுஞ்சித்த சுத்தியும், அதனால் சாதன சதுஷ்டயமும், அவற்றால் சற்குரு லாபமும், அதனால் சிரவணாதிகளும், சிரவணாதிகளால் அபரோட்ச ஞானமும் பெற்று அவ்வபரோட்ச ஞானத்தால் சீவன் முத்திச் சுகத்தை யடையத்தக்க சரீரப் பிராப்தியும், மிசிர மத்தியத்தால் ஆச்சிரமத்திற் குசிதமாகிய காமியகரும யோக்கியமான சரீரப் பிராப்தியும், மிசிர சாமான்யத்தால் சண்டாள, பாண்டு,

குஷ்ட, பெரு வியாதிகளையுடைய சரீரப் பிராப்தியும் உண்டாவதால், "தன்ம பாவமிச் சிரங்களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண் மாந்தர், சென்ம மாகுவ" என்றது.

"சாதியா சாரமே செய்தவம்" என்பதற்கு, உ - ம், பகவற் கீதை,

"கறைசெயைம் புலன்களைக் கரண நான்குடன்
றுறைதுறை யடக்கலுந் தவமுந் தூய்மையும்
பொறையொடு கல்வியும் பொருந்து ஞானமு
மறையவர் தொழிலென வகுக்கப் பட்டதே." எ-ம்,

"தலைமையுங் கொடையொடு தறுக ணாண்மையு
நிலைமையுங் கீழ்ப்படா நெஞ்சி னீட்டமுங்
கொலைபயில் போர்களிற் புறங்கொ டாமையுஞ்
சிலைமலி தோளினா யரசர் செய்கையே." எ-ம்,

"உழுதொழில் பசுக்களை யோம்பல் வாணிகம்
வழுவறச் செய்கையே வணிகர் வாழ்க்கையாம்
பழுதற விவர்களைப் பாது காத்தலே
விழுமிய தொழில்கள்வே ளாளர்க் கென்பவே." எ-ம்,

"தீரா வகைதஞ் செயலே செயவே
நாரா யணனா முதனா யகனுக்
காரா தனையா மதனா லவனே
வாரா வழியாம் வரமே தருமால்."

எனவும் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (72)

[மேலை வினாவிற்கு நான்கு செய்யுட்களால் உத்தரங் கூறல்.]

தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே
தீம்பண்ட மெதிர் காட்டிக்
கனம ருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற
கருணைநற் றாய்போலே
மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் நன்றென்று
மலர்ந்தவா சகஞ் சொல்லும்
நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககா மிகளந்த
நிண்ணயந் தெரியாரே. (73)

(இ–ள்.) *தினமும் - நாள்தோறும்; மண் நுகர் பிள்ளை நோய்க்கு - (சாரமற்ற) மண்ணை யுண்ணுந் தன் பிள்ளையின் வியாதிக்கு; இரங்கி - (மனம்) இரங்கி; தீம் பண்டம் எதிர் காட்டி - (அப்பிள்ளைக்கு) இனிப்பான பதார்த்தங்களை எதிரே காட்டி; கன மருந்துகள் ஒளித்து வைத்து - கனமான ஔஷதங்களை மறைத்து வைத்து; அழைக்கின்ற - (பன்முறை) அழையாநின்ற; கருணை நற்றாய் போலே - கருணையுடைய நல்ல மாதாவைப் போலவே; மனை அறங்கள் செய் - இல் வாழ்க்கைக்குரிய அறங்களைச் செய்வாயாக; மகங்கள் செய் - எக்ஞங்களைச் செய்வாயாக; நன்று என்று - (இவற்றால்) சுகமுண்டாகுமென்று; மலர்ந்த வாசகம் சொல்லும் - விரிந்த (சுருதி) வாக்கியங்கள் கூறாநிற்கும்; நினைவு வேறுகாண் - (இங்ஙனங் கூறுகின்ற சுருதியின்) கருத்தானது (இதுவன்று) வேறாகும்; சுவர்க்க காமிகள் - சுவர்க்க போகங்களில் இச்சையுடையோர்; அந்த நிண்ணயம் தெரியார் - அந்நிச்சயத்தையறியார்.- எ - று.*

"தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்ட மெதிர் காட்டிக், கனம ருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணைநற் றாய்போலே" என்று கூறிய திருஷ்டாந்தத்தால் தாஷ்டாந்தத்தின்கண் ஜநநந்தோறும் சாரமற்ற விஷயங்களை யுண்டு வருவதால் அஞ்ஞானியாகிய பாலனடைந்துள்ள ஜநந மரணரூபமான நோய்க்கு மனமிரங்கி அதனைத் தீர்க்கவல்ல பரமாத்வைத ஞானத்தை யொளித்துவைத்து அவனுக்கிதமாகத் தோற்றுகின்ற சுவர்க்க வின்பங்களைக் காட்டி என்னும் பொருள் கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க. "தீம்பண்ட மெதிர் காட்டிக், கனமருந்துக ளொளித்துவைத்து" என்றது, "குடஜிஹ்வா நியாயம்." *(73)*

[அங்ஙனம் விதித்த சுருதியின் கருத்து வேறென்பதற்கு யுத்தி கூறுகின்றார்.]

போக மாருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பேகாண்
ஆக மங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ வத்தனை தெரியாதோ
காக மேகறுத் திடுநெருப் பேசுடு கசந்திடு வேம்பேநீ
வேக வாயுவே யசையென வொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே.
(74)

(இ–ள்.) *போகம் ஆர் உயிர் - (ஐம்புலன்களாலும்) போகங்களை யுண்ணாநின்ற வுயிர்கள்; கண்டதை உண்பதும் - நேர்ந்த பதார்த்தங்களை யுண்ணாநிற்பதும்; புணர்வதும் - (நேரிட்ட பெண்களைக்) கலவிசெய்வதும்; இயல்பேகாண் - சுபாவமே (அல்லாமல் வேறில்லை); ஆகமங்களும் - சுருதிகளும்; சுபாவத்தை விதிக்குமோ - (உயிர்கட்கு) இயல்பாயுள்ள அவ்வருந்தல், பொருந்தல்களை (விலக்குமே யல்லாமல்) விதிக்குமோ?; அத்தனை தெரியாதோ - (சர்வஞ்ஞுமுடைய சுருதிகட்கு) அவ்வளவு தெரியாதா; [சுபாவத்தை விதிக்க வேண்டா மென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தங் கூறுகின்றார்.] காகமே கறுத்திடு - வாயசமே (நீ) கறுத்திடு; நெருப்பே சுடு - தீயே (நீ) சுடு; வேம்பே கசந்திடு - வேம்பே (நீ) கைத்திடு; வேக வாயுவே நீ அசை - வேகமுடைய வாயுவே நீ சலித்திடு; என - என்று; ஒருவர் - யாரொருவரும்; விதித்திடல் வேண்டாவே - விதிக்கவேண்டுவதில்லையே.- எ - று.*

இதனால், யாதொரு வேதத்திற்கும் பிரவிர்த்தியில் அபிப் பிராயமில்லை; மற்றென்னை அபிப்பிராயம் என்னில்; நிஷித்த சுபாவீகமான பிரவிர்த்தியினின்றுந் தகைவதிற்றானே அபிப் பிராயமாம் என்க. *(74)*

[“மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் நன்றென்று” விதித்த சுருதியின் அபிப்பிராயம் உணர்த்துகின்றார்.]

கள்ளு மூனுநீ விரும்பினான் மகங்கள்செய்
காமத்தின் மனதானால்
கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன்
குறையெலாந் தொடானென்றே
தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகலமுந்
தவிர்வதே கருத்தாகும்
விள்ளு மிவ்விதி யென்னெனிற்[1] பூருவ
நியமமாம் விதியன்றே. (75)

---

1 அபூர்வ நியமமாம் விதியன்று எனப் பாடங்கொண்டு இது அபூர்வ விதியும், நியமவிதியும் அல்ல. பரிசங்கியாவிதி எனப் பொருள் கொள்ளுவதும் உண்டு. மகங்களினன்றிக் கிடைக்கும் மதுவையும், ஊனையும் மனைவியல்லாத மற்றவர்களின் கலவியையும் விலக்குதலால் பரிசங்கியா விதியாம்.

(இ-ள்.) கள்ளம் ஊனும் நீ விரும்பினால் - மதுவும், மாமிசமும் (உண்ண) நீ இச்சித்தால்; மகங்கள் செய் - யாகங்கள் செய் (து அந்த யாகஸ்தலத்தில் நீ யுண்பாய்); காமத்தில் மனது ஆனால் - ஸ்திரீயின் புணர்ச்சியில் மனதிருந்தால்; கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் - (விவாகத்தால் மனைவியாக) வரிக்கும் ஸ்திரீயுடன் புணர்தலைச்செய்; எனில் என்று (நாம்) விதிக்கின்; (நமது ஆக்ஞைக்கஞ்சி) இவன் - இப்புருடனானவன்; குறையெலாம் - (நிரந்தரம்) நேரிட்ட போகங்களையும், நேரிட்ட ஏனைய ஸ்திரீகளையும்; தொடான் தள்ளும் என்றே - ஸ்பரிசியாமல் விட்டுவிடுவ னென்றே; வேதத்தின் சம்மதம் - சுருதியின் சம்மதம்; ஆகலின்) சகலமும் தவிர்வதே கருத்து ஆகும் - சகலத்தையும் விட்டொழிவதே அதற்கபிப் பிராயமாம்; ஆயின்) விள்ளும் இவ்விதி என் எனின் - (மனையறங்கள் செய் மகங்கள் செய் நன்றென்று) முன்சொல்லிய அவ்விதியானது என்ன விதியென்று நீ சங்கிக்கில்; பூருவ நியமம் ஆம் விதி - பூர்வபட்சமான நியம விதியாம்: (சித்தாந்தமன்று,) எ - று: அன்று-ஏ, அசைகள்.

[வேதத்தின் அபிப்பிராயம் நிவிர்த்தியிலேயே யல்லாமல் பிரவிர்த்தியில் இல்லை யென்னுஞ் சித்தாந்தத்தை விரித்தும், சர்வத்தையும் விடுவதால் வேதநிந்தை, உலகநிந்தை யிலவென்பதை அநுபவத்திலுங் காட்டுகின்றார்.]

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதிபின்
மணந்து பா ரெனல்பாராய்
மிதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால்
விரும்பென்ற விதிபாராய்
இதையும் விட்டொழி யதிநயிட் டிகவந்நிக்
கிகழ்ச்சியற் றதும்பாராய்
அதை யறிந்துகன் மங்களா சைகளொழிந்
தாநந்த மடைவாயே. (76)

(இ–ள்.) *மது இறைச்சிகள் உண் என்ற சுருதி - மது (பானம்) மாமிச (பட்சண) ங் (களிலிச்சைவரில் நரகதுக்கம் வாராமற் போகும்படி எக்ஞஞ்செய்து அவ்வெக்ஞஸ்தலத்தில் அவை) புசிப்பாயாக வென்ற வேதம்; பின் - பின்னே; மணந்து பார் எனல் பாராய் - (எக்ஞஸ்தலத்திலும், மது*

மாமிசங்களை மோந்துபார்ப்பது மாத்திரமாய் ஒழிவாயாகில், வெகுகாலம் சுவர்க்க போகங்களை யநுபவிக்க வருமாகலின், அவற்றை யுண்ணாமல்) மோந்துபாரென்று சொல்லும் (சுருதி) வசனத்தையும் நீ பார்ப்பாய்; மிதுன இச்சையும் புத்திர உற்பத்தியால் விரும்பு என்ற விதி பாராய் - மனைவியோடு புணரும் புணர்ச்சி விருப்பும் புத்திரோற்பத்தி நிமித்தம் விரும்புதியென்ற விதியையும் பார்ப்பாய்; (இனி, இதற்கு விசேஷவுரை; நேரிட்ட ஸ்திரீகளைப் புணரில் இம்மையிற் பாவமும், பழியும் மறுமைக்கண் நரகதுக்கமு முண்டாகுமாதலால், ஒருத்தியை மணஞ்செய்து அவளைப் புணர்தி என்ற வேதம் பின்னே விதியாத தினத்திற்கூடில் துர்ப்புத்திரனுண்டாய் அவனால் இம்மையிற் பாவமும், பழியும் மறுமையில் நரக துக்கமும் வருமாதலால், சற்புத்திரனுண்டாய் உனக்கும், உன் குலத்துக்கும் இம்மையிற் புகழும், அறமும் மறுமையிற் சுவர்க்கமு முண்டா தற்பொருட்டு விதித்த தினத்தில் அவளைப் புணர்தி யென்று சொல்லும் விதியையும் பார்ப்பாய்) இதையும் விட்டு ஒழி (என்ற விதி பாராய்) - (யாகஞ்செய்து மது, மாமிசங்களை மணந்து பாரென்றும், விதித்த தினத்தில் உன் மனைவியைப் புணர்தி யென்றும் விதித்த வேதம் பின்னே உன்னால் யாகத்திற் கொல்லப்பட்ட ஆடானது சுவர்க்கத்தின்கண்ணே இருப்புக்கொம்போடு கூடிச் சினந்து உனது வரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து நீ சுவர்க்கத்துக்குப் போகும்போது உன்னை இருப்புக்கொம்பினாற் பாய்ந்து குத்தி, வயிற்றைப் போழ்ந்து துன்பப்படுத்து மாதலால், யாகஞ்செய்வதையும், மனைவி புத்திர ராதியரிடத்துள்ள ஆசைகள் அநேகவித ஜநந மரண துக்கத்தைக் கொடுப்பதால்) மனைவி புத்திரராதியரையும் விட்டொழிவாய் என்று கூறுவதையும் பார்ப்பாய் - (அவற்றை விட்ட) சந்நியாசிக்கும், நயிட்டிகப் பிரமசாரிக்கும் நிந்தையற்றிருப்பதையும் நீ பார்ப்பாய்; அதை அறிந்து - அங்ஙனங் கூறிய வேதத்தின் சித்தாந்தத்தையும், (சாதனங்களோடு கூட யக்ஞாதி கருமங்களைத் துறந்த சந்நியாசியையும், நயிட்டிகப் பிரமசாரியையும், வேதமும், உலகமும் இகழாமற் புகழா நிற்பதையும்) அறிந்து; கன்மங்கள் ஆசைகள் ஒழிந்து - (யக்ஞாதி சகல) கருமங்களையும், (ஸ்திரீ, புத்திரர், தன முதலியவற்றிலுள்ள) ஆசைகளையும் விட்டு; ஆநந்தம்

அடைவாய் - (சிரவணாதிப் பிரயத்தனத்தாலடையாநிற்கும் சமுசய ரகிதமான பிரஹ்மான்ம வைக்கிய ஞானத்தால் சகல அநர்த்தத்தினுநின்று விடுபட்டு நிரதியச) ஆநந்தமடையக் கடவாய்; எ - று.

இல்வாழ்வான் மனைவியோடு கூடுதற்கு விதித்த தினமாவன; மாதர்கட்கு இருதுகாலம் வழக்கமாகப்பதினாறு நாட்களாம்; அவற்றுள், மாதவிடாயானது முதல் நான்கு தினம் பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்படுகின்றது; ஆதலால் அந்நான்கு தினமும், ஏகாதசி திரயோதசிகளும் நீக்கி ஏனைப் பத்துத்தினத்திற் கூடுவது முறைமை: மாதவிடாயான நாடொடங்கி ஆறு, எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு, பதினான்கு, பதினாறாந் தினங்களினிரவிற் சேர்ந்தால் பிள்ளைகளும் ஐந்து முதல் ஒற்றைப்பட்ட நாட்களிற் சேர்ந்தால் பெண்களும் பிறக்கும்; ஆதலால், புத்திர விருப்பமுள்ளவன் இரட்டைத் தினத்திற் சேரவேண்டியது: எவன் நீக்க வேண்டிய முதல் நான்கு தினத்தையும், ஏகாதசி, திரயோதசி, அமாவாசை, பௌர்ணைகளையும் நீக்கி மற்றைத் தினத்தி னிரவிற்றன் மனைவியோடு சேருகிறானோ அவன் கிரகஸ்தனாக விருப்பினும் பிரமசாரியென்றே சொல்லப்படுகிறா னென்று தர்ம சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவையே மனைவியோடு புணர்தற்கு விதித்த தினமாமென்க. "இதையும் விட்டொழி" என்றதற்கு

உ - ம், பாகவதம் 4-வது ஸ்கந்தத்தில், பிராச்சீனபரிகி ஆவிர்த் தானனுக்கு நாரதர் அருளிச்செய்வது;

"அயம கத்தினி லரசநீ படுத்தவம் மறிகள்
செயிர்த ழைந்துகண் டீயுக வரவுபார்த் திருக்கும்
பயில்வி சும்புசெல் காலையில் வெருவரப் பாய்ந்து
வயிறு போழும்வல் லிருப்பினொண் மருப்பினின் மாதோ."
எ-ம்,

"படுத்திடு மறிகள் வேள்வி புரிந்தவன் பனிவி சும்பி
னடுத்திடுங் கால நோக்கி யழல்விழி யொழுகப் பாய்ந்து
வடித்தகா ரிருப்பிற் செய்த மருப்பினால் வயிறு போழ்ந்த
தெடுத்துநா முரைக்குங் கேட்டி யிறைவவென் றுரைக்க
லுற்றான்." எ-ம்,

"மகமியற்றுழி மாய்த்தம றியெலாந்
திகழி ருப்பினிற் செய்தம ருப்பினா
னகுபொன் னாட்டக நண்ணுபு ரஞ்சன
னகடு கீண்ட வழன்றெதிர் குத்தியே," எ-ம்,

"பண்ணவ னகல வொன்றும் பற்றில னாகிச் செங்கட்
கண்ணனை யுளத்து நாடிக் கபிலன திருக்கை சார்ந்து
விண்ணவர் வழுத்தும் வண்ணம் விழுத்தவம் பலவு மாற்றி
யண்ணலந் தனிவீட் டின்ப மண்மின னரச ரேறே."

எ - ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"கன்மங்க ளாசைக ளொழிந் தாநந்த மடைவாய்" என்றதற்கு, உ - ம், பிரமகீதை,

"திரமாம ருத்தத்தி னான்மைந்த ராலுந் தீராத வற்றின்றி யாகத்தி னாலே, யுரமான வேதாந்த மாவாக்கி யத்தா லுற்பன்ன மாம்விச்சை யாநிச்ச யத்தாற், பரமான வஞ்ஞான வந்தத்தி லேயப்படிஞான வுபதேச மொன்றாலுமேயிப், புரமாமுடம்புக்குளேயந்த முத்திப் பொருள்கண்டு வீடெய்து வாரிப்பு விக்கே" எனவரும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பரமாத்வைத ஞானத்தானன்றிக் கருமத்தால் ஆநந்த மடையற்பாற் றன்றெனக் கூறினதாம் (76)

(220) [தமப்பிரகாசங்கட்கு அவிரோதங் கூடாதே? என வினாதல்.]

உலக மானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முறவென்ற வழிகூடும்
பலவு மானவஞ் ஞானமு ஞானமும் பகையென்ப துளதானால்
நிலவி லேமறுப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா னத்தோடே
குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி.
(77)

(இ-ள்.) *உலகம் ஆன அஞ்ஞானமும் கருமமும் - பிரபஞ்ச ரூபமான வஞ்ஞானமும், சற்கருமங்களும்; உறவு என்ற வழிகூடும் - (ஒன்றற்கொன்று பாதகமல்ல) சாதகமாமென்று (70ஆவது செய்யுளிற்) கூறிய நெறியொக்கும் - பலவும் ஆன அஞ்ஞானமும் ஞானமும் - பலவுந் தானான வஞ் ஞானமும், ஞானமும்; பகை என்பது - பாதகமாமென்பது;*

உளது ஆனால் - உண்மையாயின்; நிலவிலே மறுப்போல - சந்திரனிடத்துக் களங்கம் போல; அஞ்ஞானமும் - அஞ் ஞானமானதும்; நிமல ஞானத்தோடே குலவி நின்று - நிர்மலமாகிய ஞானத்தோடு கூடப்பொருந்தி நின்று; இந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவும் கூடுமோ - இச் (சக) சிருஷ்டிகளைப் பண்ணவுங் கூடுமா?; குருமூர்த்தி - குருவே.- எ - று.

தவப்பிரகாசங்கள் தம்மின் விரோதிகளாகலின், இரண்டுங் கூடி நிற்றல் கூடாதென்பது சீடன் கருத்து. (77)

[அதற்குத் தரங்கூறல்]

சொரூப ஞானமும் விருத்திஞா னமுமென்று
சோதிஞா னமுமிரண்டாம்
சொரூப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமாய்த்
தோன்றும்வே றிலைமைந்தா
சொரூப ஞானமஞ் ஞானசத் துருவன்று
சுழுத்தியிற் கண்டாயே
சொரூப ஞானத்தின் மருவுமஞ் ஞானத்தைச்
சுடும்விருத்தியின் ஞானம். (78)

(இ–ள்.) *மைந்தா; சோதி ஞானமும் - பிரகாசமான ஞானமானதும்; சொரூப ஞானமும் விருத்திஞானமும் என்று இரண்டு ஆம் - சொரூப ஞானமெனவும், விருத்தி ஞானமெனவு மிருவகைத்தாம்; (அவற்றிற்குப் பேதமுண்டோ வெனின்;) சொரூப ஞானமே - சொரூப ஞானந்தானே; விருத்தியின் ஞானம் ஆய்த் தோன்றும் - விருத்தி ஞானமாக வுண்டாகும்; வேறு இலை - (ஆகலின்) பேத மில்லை; (ஆயினும்) சொரூப ஞானம் அஞ்ஞான சத்துரு அன்று - (காஷ்டத்திலிருக்குஞ் சாமான்ய அக்கினியானது அந்தகாரத்திற் கெப்படி விரோதியன்றோ அப்படி) சொரூப ஞானமானது அஞ் ஞானத்திற்கு விரோதியன்று; (பின்னை யெப்படிப்பட்ட தெனின்; அதற்குச் சாதகமாம்.) [இதற்கு அநுபவங் கூறுகின்றார்.] சுழுத்தியில் கண்டாயே - சுழுத்தி யவத்தையில் (பிரகாச சொரூபமான ஆன்மாவின்கண்ணே அஞ்ஞானம் விளங்காநிற்பதை நீ) அநுபவித்தறிந்தா யல்லவா; (ஆதலால், சொரூப ஞானம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்றாம்.) [அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதி மற்றியாதெனின்?] சொரூப*

ஞானத்தின் மருவும் அஞ்ஞானத்தை - சொரூப ஞானத்தின்கண்ணே (அதனைப் பாதகமாகப் பொருந்தாமற் சாதகமாகப்) பொருந்தியுள்ள வஞ்ஞானத்தை; விருத்தியின் ஞானம் சுடும் - (அகம் பிரஹ்மமென் றந்தக்கரணத்தினின்றும் எழாநிற்கும்) விருத்தி ஞானமானது தகிக்கும்; (ஆதலால், விருத்திஞானமே அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியென்றறிதி.) எ - று.

சொரூப ஞானம் அஞ்ஞான சத்துருவென்றும் பாடமுளது. அது எழுதினவன் ஏட்டைக் கெடுத்தா னென்னும் வழக்குப்படி எழுதினவனுடைய புத்திதோஷத்தாற் பிறழ்ந்ததேயாம். சாஸ்திர சம்பிரதாய மறியாமல் அதைச் சரியான பாடமாக வொப்பி அவ்வாறே முன் இதற்குரை செய்தோர் பொருள் கூறியிருப்பது சுருதி யுத்தி அநுபவ விருத்தமாமென்க. *(78)*

[அஞ்ஞானமானது காரணமான சொரூப ஞானத்தால் நிவிர்த்தி யாகாமல் காரியமான விருத்திஞானத்தால் எங்ஙனம் நிவிர்த்தியாமென்று சங்கித்து அதற்குத் திருஷ்டாந்தமுகத்தாற் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

**துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாததற் சொரூபஞா னந்தானே
விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டதெப் படியெனில் வெய்யிலா லுலகெங்கும்
பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத்திற் பற்றியக் கினியாகி
எரித்த வாறுபோற் சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென் றறிவாயே
(79)**

(இ-ள்.) *துருத்தி மாயையை - துருத்தியைப் போலும் (சங்கோச விகாசங்களை யுடைய) அவித்தையை; சுழுத்தியில் சுடாத தற்சொரூப ஞானம்தானே - சுழுத்தியின்கண் (விரோதியாய்த்) தகிக்காமல் (அதற்குச் சாதகமாகவே யிருந்த) சொரூப ஞானமே; விருத்தி ஞானம் ஆய் - விருத்திஞானரூபமாய்; சுட்டது எப்படி எனில் - தகித்த தெவ்வாறென்று (நீ) சங்கிக்கில்; வெய்யிலால் - (தனது) கிரணத்தால் - உலகுஎங்கும் பரித்த - உலகெங்கணும் (சாதகமாய் நின்று) காத்த; சூரியன் - சூரிய னானவன்; சூரிய காந்தத்தில் - சூரிய காந்தக் கல்லில்; பற்றி அக்கினி ஆகி - பொருந்தி அக்கினிரூபமாய்த் தோன்றி எரித்த ஆறுபோல்*

- சுட்டதன்மைபோல; சமாதியில் - சமாதியின்கண்; விருத்தியால் - விருத்தி ரூப ஞானத்தால்; எரிக்கும் என்று அறிவாய் - விரோதியாய் நின்று அவ்வஞ்ஞானத்தை அது) சுடுமென்று (நீ) அறிவாயாக. எ - று.

சமாதியின் சொரூபம், 198ஆவது - பிரசங்கத்திற்காண்க.

(221) ஆன்மா பிரகாசரூபமாயிருப்பினும், ஆன்மாவின் சொரூபப் பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று; அது அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகிற் சுழுத்தியில் பிரகாசரூபமான ஆன்மாவின்கண்ணே அஞ்ஞானம் தோன்றவேண்டுவதில்லை. கோரமான நித்திரையினின்றும், விழித்தவனுக்கு நான் சுகமாக வுறங்கினேன், ஒன்றுமறியாதிருந்தேனென்று இவ்வாறான ஞானமுண்டாகின்றவாகலான் இஞ்ஞானத்திற்குச் சுகமும், அஞ்ஞானமும் விஷயமாகின்றன: இவ்விரண்டு ஞானமும் சாக்கிர காலத்தில் பிரத்தியட்சரூபமல்ல; ஸ்மிருதி ரூபமாம்; அந்த ஸ்மிருதியும், அஞ்ஞாதவஸ்துவின் ஸ்மிருதியல்ல; ஞாத வஸ்துவின் ஸ்மிருதியேயாம்; ஆகலின், சுழுத்தியின் கண்ணே சுக அஞ்ஞானங்களின் ஞானமுண்டு; அச்சுழுத்தியின் கணுள்ள ஞானம் அந்தக்கரணத்தினானும், இந்திரியங்களானு முண்டானவல்ல. என்னை? சுழுத்தியின்கண்ணே ஆன்ம சொரூப ஞானமேயன்றி அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களுமில்லையாகலின், அவற்றாலுண்டானதன்று. [ஞானமெனினும், பிரகாசமெனினும் ஒக்கும்.] இவ்வாற்றால், சுழுத்தியின் கண்ணே ஆன்மா பிரகாச ரூபமாக வுளது; அந்தப் பிரகாச ரூபமான ஆன்மாவினால் சொரூப சுகமும், அஞ்ஞானமும் விளங்காநின்றன. ஆன்மசொரூபப் பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாமாயின், ஆண்டஞ் ஞானம் விளங்கவேண்டுவதில்லை. ஆதலால், ஆன்மாவின் சொரூபப் பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று: மாறாகவதற்குச் சாதகமாம். இவ்வபிப்பிராயத்தாலேயே வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் சாமான்ய சைதந்நியம் அஞ் ஞானத்திற்கு விரோதியன்று; விசேஷ சைதந் நியமே அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாமென்ப: வியாபாகமான சைதந்நியம் சாமான்ய சைதந்நியம், விருத்தியின்கணுள்ள சைதந்நியம் விசேஷ சைதந்நியமாம்; காஷ்டத்திலிருக்குஞ் சாமான்ய வக்கினி அந்தகாரத்திற்கு விரோதியாகாமல் மதனத்தினால் அதினின்றும் வெளிப்பட்ட வக்கினி

வத்தியைப் பற்றி நின்று அந்தகாரத்தை விரோதிப்பதுபோல வியாபக சைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகாமல், வேதாந்தத்தின் விசாரத்தினா லுண்டாகின்ற அந்தக் கரணத்தின் பிரஹ்மாகார விருத்தியின்கணுள்ள சைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகின்றது; ஆதலால், கேவலம் சைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று.

(222) விருத்தியோடுகூடிய சைதந்நியம் அஞ் ஞானத்திற்கு விரோதியாம்; அல்லது, சைதந்நியத்தோடு கூடினவிருத்தி அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம்: முதற்பட்சத்தில் அஞ்ஞான நாசத்திற்கேது சைதந்நியமாம்; விருத்தி சகாயமாம்: இரண்டாம் பட்சத்தில் அஞ் ஞானநாசத்திற்கேது விருத்தியாம்; சைதந்நியம் சகாயமாம்: இஃதவச்சேதவாதத்தின் றன்மை.

(223) ஆபாசவாதத்தில் சாமான்ய சைதந்நியத்தைப் போல விசேஷ சை தந்நியமும் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியன்று பின்னை விரோதி யாதோவெனின்:- விருத்தியோடு கூடின ஆபாசம் அல்லது, ஆபாசத்தோடுகூடிய விருத்தி அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம். இங்ஙனம் விசாரசாகர கிரந்தத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பஞ்சதசி முதலிய கிரந்தங்களின் அபிப்பிராயமும் இதுவே; ஆதலால் இவ்வாசிரியரும் "சொரூப ஞானமஞ்ஞான சத்துரு வன்று" என்றும், "விருத்தியின் ஞானஞ் சுடும்" என்றும், "சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்கும்" என்றுங் கூறினர். முன்னிதற்கு உரைசெய்தோர் சுழுத்தியில் சொரூப ஞானம் அஞ்ஞானத்தை யெதிரிட்டுக் காண்டலின், விரோதியா மென்று பதவுரை செய்திருக்கின்றனர்: அந்தகாரத்திற்கு விரோதிகளான சூரியன், அல்லது, தீபம் இவை அந்த காரத்தை யெதிரிடுவது எங்கேனும், யாவரேனுங் கண்ட துண்டா? இங்ஙன முரைசெய்தோர், "துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாததற் சொரூபஞா னந்தானே, விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்ட தெப்படி" என்னும் செய்யுளை உய்த்துணராமற் பொருள் கூறினமையின், அவருரை ஸ்வ கபோல கற்பனையென்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறது: [ஸ்வ கபோல கற்பனை என்பது, பிரமாண மில்லாமலும், தம்மனத்தின்க ணில்லாமலுங் கூறுவது.]

(224) [ஆநந்தாதி, அஸ்தூலாதி குணங்களால் இலட்சிதமான வகண்டைகரசப் பிரஹ்மம் நானென்னும் நிர்க்குணவுபாசனை மானச கருமமாகலின், அதற்கும், ஞானத்திற்கு முள்ள தாரதம்மிய மறியச் சீடன் வினாதல்.]

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தா
லாகிய தொழிலெல்லாம்
கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமுமந்தக்
கரணகா ரியமன்றோ
உரிய கர்மமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்குமென்
றோதினா லாகாதோ
பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட
பெருமையை யுரையீரே. (௮0)

(இ–ள்.) *அருளும் ஐயனே - அடியேன் சந்தேகநீங்கிக் கிருதார்த்த னாகும்பொருட்டு வினவாநிற்கும் சங்கைகட் கெல்லாந் திருவுளத்தின்கண் முனிவுறாம லுத்தரம்) அருளாநின்ற குருவே; திரிவித கரணத்தால் - (மன வாக்குக் காயமென்னும்) மூவகைக் கரணங்களால்; ஆகிய தொழில் எல்லாம் - உளவாகுங் கிரியைக ளனைத்தும்; கருமம் அல்லவோ; விருத்தி ஞானமும் - (அகம்பிரஹ்ம மென்னும்) விருத்தி ஞானமும்; அந்தக்கரண காரியம் அன்றோ - அந்தக்கரணத்தின் (பரிணாம மாகலின், அதன்) காரிய மல்லவோ?; (ஆகலின்) உரிய கர்மம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் என்று - (கருமங்களுக்குளே அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தற்கு) உரிய (அகம் பிரஹ்ம மென்னும் அந்தக்கரண விருத்திரூபமான மானச) கருமமானது அஞ்ஞானத்தைப் போக்குமென்று; ஓதினால் ஆகாதோ - சொன்னால் (அது சாஸ்திரத்திற்கும், பெரியோர்க்குஞ் சம்மதம்) ஆகாதோ?; பெரிய ஞானம் என்று - மஹத்தான ஞானமாமென்று; அதற்கு ஒரு பெயர் இட்ட - அதற்கொரு நாமந்தரித்த; பெருமையை உரையீர் - மகிமையை யருள்வீராக,; எ - று. (80)*

[உத்தரங்கூறல்]

விருத்தி ஞானமந் தக்கர ணத்தொடு விருத்தியா கிலுமைந்தா
ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண்டோமே

கருத்த னாகிய புருடதந் திரங்களாங் கருமங்க ளவைபோல
வருத்த ஞானமோ புருடதந் திரமன்று வஸ்துதந் திரமாமே. (81)

(இ–ள்.) *மைந்தா; விருத்தி ஞானம் - (நான் பிரஹ்மமாகின்றேனென்னும்) விருத்திஞானமானது; அந்தக் கரணத்து விருத்தி ஆகிலும் - அந்தக்கரணத்தினுடைய பரிணாமமமாயினும்; ஒருத்தி மக்களே - ஒரு மாதாவின் புத்திரரே; தங்களில் பகைக்கின்றது - தம்முள் விரோதித் திருக்கின்றதை; உலகுளங்கும் கண்டோம் - உலகிலெவ்விடத்துங் கண்டிருக்கின்றோம். கருமங்கள் - கருமங்களானவை; கருத்தன் ஆகிய புருட தந்திரங்கள் ஆம் - கர்த்தாவாகிய புருஷனுடைய அதீனங்களாம் - வருத்த ஞானமோ - விசாரப் பிரயத்தனத்தா லுளதாகாநிற்கும் விவேகஞானமோ; அவை போல - அக்கருமங்கள்போல; புருடதந்திரம் அன்று - புருஷனுடைய அதீனமன்று; வஸ்து தந்திரம் ஆம் - வஸ்துவி னதீனமாம்; எ-று.*

அந்தக்கரணத்தொடு என்பதில், ஒடு இசைநிறை யிடைச்சொல்.

ஓர் மாதாவின் புத்திரரில் ஒருவன் வித்துவானாயும், ஒருவன் மூடனாயும், ஒருவன் சிஷ்டனாயும், மற்றொருவன் துஷ்டனாயும் உலகில் மாறுபட்டுக் காணப்படுவதுபோல மானசக் கிரியாரூபமான நிர்க்குண வுபாசனையும், விவேக ஞானமும் ஓரந்தக் கரணத்தின் காரியமே யாயினும், உபாசனை கர்த்ததந்திர மாதலானும், ஞானம் வஸ்துதந்திர மாதலானும் அவை தம்முட் பேதமாமென்பது கருத்து.(81)

[மானசக் கிரியாரூபமான நிர்க்குண வுபாசனை கர்த்ததந்திரமென்றும் ஞானம் வஸ்துதந்திரமென்றும் முற்கூறினதற்கு யுத்திகூறி உபாசனை அவாஸ்தவ மாதலானும், ஞானம் வாஸ்தவ மாதலானும் அவை பேதமாமெனக் கூறுகின்றார்.]

வகுத்த கர்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றொன்றாக் கவுங்கூடும்
மிகுத்த ஞானமப் படியன்று தியானமும் விவேகஞா னமும்வேறே
செகத்தி லொன்றையொன் றாவிவன் பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதயோகம்
முகத்த மாக்கண்ட ஞானமே வாஸ்தவ மோகமாய் மயங்காதே.(82)

(இ–ள்.) *வகுத்த கர்மங்கள் - (சாஸ்திரங்கள்) விதித்த மானசக்கிரியாரூபமான வுபாசனைகள்; செய்யவும் - (புருஷனுக் கிச்சையுண்டாகில் விதித்தபடி) செய்யவும்; தவிரவும் - (இச்சை யில்லையாகில்) செய்யாமல் விடவும்; மற்று ஒன்று ஆக்கவும் - (வேறொரு பிரகாரமாகச் செய்ய இச்சையுண்டாமாகில் அப்படியே) வேறொரு பிரகாரமாய்ச் செய்யவும்; கூடும் - இயலும்; மிகுத்த ஞானம் அப்படி அன்று - மேலான ஞானமானது (தியானம்போல விதி, புருஷனுடைய இச்சை, விசுவாசம், ஹடம் இவற்றின் அதீனமாயில்லாமல் பிரமாண, பிரமேயங்களின் அதீனமாயிருத்தலின்) செய்யவும், தவிரவும், மற்றொன்றாக்கவுங் கூடாது; (ஆகலின்) தியானமும் விவேக ஞானமும் வேறே - மானசக் கிரியாரூபமான தியானமும், விசாரஜந்நியமான விவேக ஞானமும் (அந்தக் கரணகாரியங்களே யாயினும்) வேறுதான்; செகத்தில் - உலகின்கண்; ஒன்றை ஒன்றா இவன் பாவிக்கும் தியானம் - ஒன்றை வேறொன்றாக இவன் தியானிக்கும் தியானமானது; கற்பிதயோகம் - கற்பிதத்தியானமாம்; முகத்தமாக் கண்ட ஞானமே வாஸ்தவம் - பிரத்தியட்சமாகக் கண்ட ஞானமே வாஸ்தவமாம்; மோகம் ஆய் மயங்காதே - இவற்றி லறியாமை யுடையனாய்க் கலங்காதொழிதி.- எ - று.*

"ஒன்றையொன் றாவிவன் பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதம்" என்று இவ்வாசிரியர் கூறியது போலவே வாசிட்டத்திலும், "ஊன்றுறவொன் றைக்கருத வொன்றுவெளிப் படுங்குருவி னுபதேசத்தால்" என்று கூறியிருப்பது காண்க. (82)

["தியானங் கற்பிதம், ஞானம் வாஸ்தவம்" என்றதற்குக் காரணங் கூறிச் சங்கையி னுத்தரத்தை முடிக்கின்றார்.]

கண்ட றிந்தது ஞானங்கேட் டதுதனைக் கருதுபா வனையோகம்
கண்ட பேர்சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மறவாதே
கண்ட வஸ்துமெய் தியானவஸ் துக்கள்பொய் கறுவியஞ் ஞானத்தைக்
கண்ட வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கருமமன் றறிவாயே. (83)

(இ–ள்.) *கண்டு அறிந்தது ஞானம் - ஒன்றை யநுபவித்தறியாநிற்பது ஞானத்தின் உருவம்; கேட்டது தனைக் கருதுபாவனை யோகம் - கேட்ட வஸ்துவை (க்கேட்டவண்ணம்) பாவியா நிற்கும் மானச கருமமாகிய*

பாவனை தியானத்தின் உருவம்; கண்டபேர் சொலக் கேட்டது மறந்துபோம் - அநுபவித்த பெரியோ ருபதேசிக்கக் கேட்டுத் தியானிப்பது மறந்து விடும்; கண்டது மறவாது - கண்டநுபவித்தது மறவாதிருக்கும்; (ஆகலின்) கண்ட வஸ்து மெய் - அநுபவித்த வஸ்து மெய்யாம்; தியான வஸ்துக்கள் பொய் - தியானியாநிற்கும் வஸ்துக்கள் பொய்யாம்; கறுவி அஞ்ஞானத்தை - கோவித்து அவித்தையை; கண்ட அக்கணம் - தோன்றின அந்தட்சணமே; கொல்வது ஞானமே - நாசமாக்குவது விருத்தி ஞானமே; கருமம் அன்று அறிவாய் - கருமமல்ல (என) நீ அறிவாயாக.- எ - று.

மூர்த்தித் தியானம்போலத் தியானமாத்திரத்தால் நாம் பிரஹ்மமென்னு நிச்சயமானது தியானம் விடில் இல்லாமற் போவதால், "தியான வஸ்துக்கள் பொய்" என்றும், பிராமணனுக்கு நான் பிராமணனென்பது மறந்தும் போகாததுபோல ஆரூட ஞானிக்கு மறந்திருந்தாலும் பிரஹ்மத்துவஞ் சுபாவ சித்தமா யிருத்தலால் "கண்டது மறவாது" என்றுங் கூறினார்.

(225) *மூன்று செய்யுளின் திரண்ட பொருள்; ஞானமோ பிரமாண, பிரமேயங்களி னதீனமாம்: விதி, ஜீவனுடைய இச்சை, இவற்றின் தீனமன்று. தியானம் விதி, புருஷனுடைய இச்சை, விசுவாசம், அப்படியே ஹடம் இவற்றின் தீனமாம், பிரத்தியட்ச ஞானத்தில் பிரமாணம் நேத்திரம்: பிரமேயம் கடாதிகள்; அங்கே நேத்திரத்திற்கும், கடத்திற்குஞ் சம்பந்தமாமேல், புருஷனுடைய இச்சையின்றியும் கடப்பிரத்தியட்ச ஞானம் உண்டாகின்றது. ஆவணிமாசத்தின் சதுர்த்திதினம் சந்திரதரிசனம் நிஷேதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. விதியில்லை: புருஷனுக்கும் இன்றைக்குச் சந்திரதரிசனங் கூடாதென்னும் நிச்சயமிருக்கின்றது; இப்படி யிருந்தும், ஏதேனு மொருவிதத்தினால் நேத்திரமான பிரமாணத்திற்குப் பிரமேயமான சந்திரனோடு சம்பந்த முண்டாகிவிடில் சந்திரனின் பிரத்தியட்ச ஞானம் அவசியம் உண்டாகின்றது. ஆதலால், ஞானம் பிரமாண பிரமேயங்களின் அதீனமேயல்லாமல் விதியிச்சைகளினதீனமன்று. ஒருவன் சாலிக்கிராமம் விஷ்ணுவினுருவமென்று தியானஞ்செய்யில், அவனுக்கு*

உத்தமமான பலன்கிடைக்கும்; அத் தியானத்திலே சாஸ்திரப் பிரமானத்தால் விஷ்ணுரூபம் சதுர்ப்புஜ மூர்த்தியாகச் சங்கு, சக்கிரம், கதை, பத்மம், இலக்குமி இவற்றோடு கூட அறியப்படுகின்றது: நேத்திரப் பிரமாணத்தால் சிலையாக அறியப்படுகின்றது; அப்படி யறியப்படினும் விதி, விசுவாசம், இச்சை இவற்றால் சாலிக்கிராமம் விஷ்ணுவென்று தியானம் பண்ணப்படுகின்றது; அத் தியானம் நாநாவிதமாம்: ஓரிடத்து ஒன்று வேறொன்றாகத் தியானிக்கப்படும்; அது முன் சொன்ன சாலிக்கிராமம் விஷ்ணுரூபமாகத் தியானிக்கப்படுவதாம்: இதனைப் பிரதீகத்தியானமென்பர். வேறே வைகுண்ட லோகவாசியாகிய விஷ்ணுவைச் சங்கு சக்கிராதிகளோடு கூடின சதுர்ப்புஜ மூர்த்தியாகத் தியானிக்குந் தியானம். ஒன்றை வேறொன்றாகத் தியானிக்குந் தியானமன்று; தியேயாநுசாரத்தியானமாம். என்னை? வைகுண்டவாசியாகிய விஷ்ணுவின் சொரூபம் பிரத்தியட்சமாகவோ இல்லை: கேவலம் சாஸ்திரத்தாலறியப்படுகிறது; சாஸ்திரம் சங்கு, சக்கிராதிசகிதமாகவே விஷ்ணுவின் சொரூபங் கூறுகின்றதாகலின், [1]தியேய சொரூபத்தி னநுசாரமாகவே அத் தியான முண்டாகின்ற தென்க.

விதி, விசுவாசம், இச்சை இவையின்றித் தியான முண்டாகாது; இவற்றுள், விதியாவது இவ்வாறு தியானஞ் செய்வாயாக வென்னும் புருஷனது பிரேரகவசனமாம்; அவ்வசனத்திலுள்ள சிரத்தையை விசுவாச மென்பர். அந்தக்கரணத்தினுடைய காமனாரூபமான ரஜோ குணவிருத்தி இச்சையாம்; இம்மூன்றும், தியானத்திற் கேதுவே யல்லாமல் ஞானத்திற் கேதுவல்ல; இன்னும், தியானம் அடத்தினாலு முளதாம்: ஞானத்தில் அடத்தினபேட்சையில்லை. என்னை? நிரந்தரந் தியேயாகாரமான சித்த விருத்தியைத் தியானமென்பர்; அங்கே விருத்தியில் விட்சேப முண்டாகுமாயின், அடத்தினால் விருத்தியின் ஸ்திதி செய்யவேண்டும். ஞானரூபமான அந்தக்கரண விருத்தியினால் தற்காலம் ஆவரணம் பங்கமாயிடில், விருத்தியின் ஸ்திதிக்கு உபயோகமில்லை; ஆகலின், அடத்தி னபேட்சையில்லை. வைகுண்ட வாசியான சதுர்ப்புஜமுடைய விஷ்ணுவின் தியானம் போல நான் பிரஹ்மமாகிறே னென்னுந் தியானமும்

1 தியேயம் - தியானிக்கப்படுவது.

தியேயாநு சாரமாம்; ஆகலின், இது பிரதீகத்தியானமன்று; அகங்கிரகத்தியானமாம். தியேயசொரூபத்தைத் தன்னோ டபேதமாகச் சிந்திப்பதை அகங்கிரகத்தியான மென்பர். யாவனொரு வனுக்கு அபரோட்சஞான முண்டாகவில்லையோ! அவன் வேதத்தின் ஆக்ஞாரூபமான விதியில் விசுவாசஞ்செய்து அடத்தினால் நிரந்தரம் நான் பிரஹ்மமாகின்றே னென்னும் விருத்தியின் ஸ்திதி ரூபமான அகங்கிரகத்தியானஞ் செய்ய வேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்யில் அவனுக்கு ஞானமுண்டாகி மோட்சமுளதாம். "ஒன்றை யொன்றா விவன் பாவிக்கும்" என்றது, சாலிக்கிராமத்தில் விஷ்ணுத்தியானம் போலப்பிரதீகமல்ல; வைகுண்டவாசியாகிய விஷ்ணுத்தியானம் போலத் தியேயா நுசாரமாம்; ஆயினும், அபரோட்சமாகுமளவும் மனோ மயமாக விருத்தலின், அங்ஙனங் கூறினர். இவ்வாறு, மானசக்கிரியாரூபமான தியானத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் தாரதம்மிய மிருத்தலின், இவ்விரண்டும் ஒன்றல்ல: விரோதி யல்லாமையின், கருமம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கமாட்டாது; விரோதியாகலின், ஞானமே அஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்குமென்பது. (83)

(226) [பொய்யான மருத்தலசலம் தாகசாந்தி பண்ணிற்றென்பது ஓரிடத்துங் காணப்படாமையின், பொய்யான தியானம் மெய்யான மோட்சத்தை எங்ஙனந் தரற்பாலதா மென்று சங்கித்துச் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ்
சத்திய மன்றென்றால்
சருவ முத்தியுஞ் சத்திய மன்றென்று
சங்கியா தேநீகேள்
உருவங் கேட்டவன் றியானிக்கும் பொழுதிலவ்
வுருவம்வாஸ் தவமன்றே
உருவ மாகுமப் பொழுதுகண் ணாற்கண்ட
வுருவம்வாஸ் தவமாமே. (84)

(இ-ள்.) *சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமும்* - *சர்வ (அனர்த்தத்தின் றொம்சரூபமான) பிரஹ்மா* [1]வஸ்தாந

1 அவஸ்தாநம் - சொரூபநிலை பெறல்.

ரூபத்தைத் தாராநின்ற (நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்) தியானமும்,; சத்தியம் அன்று என்றால் - சத்திய மல்லவென்று கூறிடின்; சருவ முத்தியும் - (சர்வ அனர்த்தத்தின் றொம்சரூபமான) பிரஹ்மாவஸ் தாநரூபமும்; சத்தியம் அன்று என்று - அசத்தியமாமென்று; நீ சங்கியாதே - நீ சங்கை செய்யாதே; கேள் - (அதற்குச் சமாதானங் கூறுதும்) கேட்பாய்; உருவம் கேட்டவன் - சங்கு, சக்கிராதி சின்னங்களை யுடைய விஷ்ணுவாதி உருவங்களை (ச்சாஸ்திரங்களாலும், பெரியோர்களாலும்) கேள்வியுற்றவன்; தியானிக்கும் பொழுதில் - தியானிக்குங் காலையில்; அவ்வுருவம் வாஸ்தவம் அன்று - அவ்வுருவம் (பாவனாமய மாகலின்,) சத்திய மல்ல; உருவம் ஆகும் அப்பொழுது - (அப்பாவனையானது திடமாய்) அம்மூர்த்தி தானாகும்போது; கண்ணால் கண்ட உருவம் - நேத்திரப் பிரமாணத்தினாற் காணாநின்ற அவ்வுருவ மானது; வாஸ்தவம் ஆம் - சத்தியமாம்; (அதுபோலப் பிரஹ்மத்தைச் சாஸ்திரங்களும், பெரியோர்களு முபதேசிக்கக் கேட்டவன் தியானிக்கும்போது பாவனைமாத்திரத்திற் பிரஹ்மமாயிருத்தலின், அப்பாவனாரூபப் பிரஹ்மம் சத்தியமன்று: தியான பரிபாக வசத்தாலடையாநின்ற பிரஹ்மாவஸ்தாநரூபம் சத்தியமாம்.) எ - று.

தாஷ்டாந்தம் எஞ்சி நின்றதால் வருவித்தாம். சர்ப்பத்தின் றொம்சரூபம் எப்படி ரச்சுரூபமோ! அப்படிச் சர்வ அனர்த்தத்தின் றொம்சரூபம் பிரஹ்ம மாவதால், "சர்வமுத்தி" என்றார். சர்வ அனர்த்தத்தின் அபாவரூபம் பிரஹ்ம மென்பதை முதற்படலத்தில், **56**ஆம் செய்யுளின் விசேஷ வுரையிற் காட்டினாம்.

"உருவ மாகுமப் பொழுதுகண் ணாற்கண்ட வுருவம்வாஸ் தவமாம்" என்பதற்கு, உ - ம், வாசிட்டம்,

> **"பிரம னாமே சிருட்டியெலாம் பிறப்ப தெம்பா லென்றுள்ளே**
> **திரம தான மனத்தாலே சிந்தித் துடலிற் சிந்தையற**
> **மரம தென்ன விருத்தலுமே வருநாட் பலபோய் மனோபாவ**
> **முரம தாகி யயனானா ரொருப துலக முளதான."** (84)

என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

[பொய்யாகிய தியானத்திற்கு மெய்யாகிய மோட்சத்தைத் தரும்படியான திடத்துவ மெப்படிக்கூடு மென்றாசங்கித்து அதற்குத் திருஷ்டாந்தமுகத்தாற் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வமுத் தியைநல்கும்
திடம தானதெப் படியெனி லவரவர் தியானமே பிறப்பாகும்
உடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த வுடல்களா குவர்மைந்தா
தொடர்ப வங்கெடச் சொரூபமே தியானிக்கிற் சொரூபமா குவர்மெய்யே.

(௯௫)

(இ–ள்.) *சடமது ஆகிய தியானம் - பொய்யாகிய நிர்க்குணத் தியானமானது; மெய் ஆகிய; சர்வ முத்தியை நல்கும் - சர்வ அனர்த்தத்தின் றொம்சரூபமான பிரஹ்மத்தி னவஸ்தி தியைத்தரும்; திடமது ஆனது - திடத்தை யுடைத்தாயிருப்பது; எப்படி எனில் - எங்ஙனமென் றாசங்கிக்கில்,; அவர் அவர் தியானமே பிறப்பு ஆகும் - (மரணகாலத்திலுண்டாகின்ற) அவரவர் பாவனையி னநுசாரமாகவே (அவரவர்க்கு) ஜன்மமாமென்று சொல்லப்படும்; (ஆகலின்) மைந்தா; உடலம் ஆசையால் தியானிக்கில் - சகுணப் பிரஹ்மப் பிராப்தியின் இச்சையோடு கூடி (ச்சகுணப் பிரஹ்மங்களை) த்தியானிக்கில்; தியானித்த உடல்கள் ஆகுவர் - தியானித்த சகுணப் பிரஹ்மங்களாகுவர்.- தொடர் பவம் கெட - அநாதி காலந் தொடுத்து வந்த ஜன்மமானது (மீண்டுண்டாகாமல்) நாசமாகும்படி; சொரூபமே தியானிக்கில் - (நிர்க்குணப் பிரஹ்மப் பிராப்தியி னிச்சையோடுகூடி) நிர்க்குணப் பிரஹ்ம சொரூபத்தையே தியானிக்கில்; சொரூபம் ஆகுவர் - அந்நிர்க்குணப் பிரஹ்மசொரூபமே யாகுவர்; மெய்யே - இஃதுண்மையே; எ - று.*

"தியானமேற் பிறப்பாகும்" என்றும் பாடமுளது. இது சுருதி ஸ்மிருதிகளின் சித்தாந்தமா மென்பார், "மெய்யே" என்றார்.

"அவரவர் தியானமே பிறப்பாகும்" என்றதற்கு, உ - ம் பகவற்கீதை,

"இந்த வுடலம் விடும்பொழுது யாவ னியாதொன் றினை நினைந்தா, னந்த வளவே யந்தப்பா வனையா லதனை

யடையுமா, லென்ற னியல்பே யெப்பொழுது மிதயத் திடைகொண் டென் பாலாஞ், சிந்தை யொடும்வா ளமர் தொடங்கி லதனா லெனையே சேருதியால்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(85)*

(227) [நிர்க்குணப் பிரஹ்மத் தியானத்தினாலேயே பிரஹ்மப் பிராப்திரூபமான மோட்சமுண்டாமாயின், விசாரமும், விசாரஜந்நிய ஞானமும் எற்றிற்கு வேண்டற்பாலவா மென்றாசங்கித்து அதற்குச் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

பிரம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமா குவரென்றால்
நரச ரீரமாங் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே னென்னாதே
பரம பாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப் பரோட்சமே யபரோட்சம்
திரவி சாரமா ஞானமா முத்தியாந் தீர்வையீ தறிவாயே. (86)

(இ–ள்.) *பிரமரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் - (விசாரத்திற் சமர்த்தர்களாய் நிர்க்குணப்) பிரஹ்மரூபத்தையே தியானித்தவர்களும்; பிரமம் ஆகுவர் என்றால் - (தியானத்தின் பரிபாக வசத்தால் நிர்க்குணப்) பிரஹ்ம ரூபமாவரென்று கூறப்படு மாயின்; நர சரீரம் ஆம் குரவனே - (அருளே திரண்டு) மாநுடவடிவமாக வெழுந்தருளிய குருவே; விசாரம்ஏன்; (ஞான ஜநகமான) விசார மெற்றிற்கு; ஞானம் ஏன்; (நிரந்தர விசாரப் பிரயத்தனத்தால் ஜநியாநிற்கும்) ஞான மெற்றிற்கு; என்னாதே - என்று சங்கியாதே; பரம பாவனை - பிரஹ்மத் தியானமானது; பரோட்சம் ஆம் - (முன்னே தியானிக்கும்போது) பரோட்ச புத்தியாம்; பின்பு - (அத் தியானம் பரிபாகமான) பின்னர்; அந்தப் பரோட்சமே - அப் பரோட்ச புத்தியே; அபரோட்சம் - (உபாசனையின் சாமர்த்தியத்தால்) அபரோட்ச புத்தியாம்; திர விசாரம் ஆம் (இவ் வபரோட்ச புத்தியே) திரமான விசாரமுமாம்; ஞானம் ஆம் - (மூலாவித்தையை நிவிர்த்திக்கத்தக்கதான ஞானமுமாம்; முத்தி ஆம் - மோட்சமுமாம்; ஈது தீர்வை அறிவாய் - இது (சுருதி ஸ்மிருதிகளின்) சித்தாந்தமாமென் றறிவாயாக; எ - று.*

மானசக் கிரியாரூபமான நிர்க்குண வுபாசனைக்கு முத்தியின் சாதனத்தன்மை கூறிடின், விருத்தமாமே யென்னுஞ் சங்கைக்கு அவிமுக்தமென்னுஞ் சகுணப்பிரஹ்மத்தி

னுபாசனையால் தாரகப் பிரஹ்மமாகிய சகுணப்பிரஹ்மத்தின் புத்தி யுண்டாவதுபோல நிர்க்குணப் பிரஹ்மவுபாசனையின் சாமர்த்தியத்தால் மூலாவித்தையை நிவிர்த்திக்க வல்ல புத்தி யுண்டாவதால் விரோதமாகா தென்று பஞ்சதசியில் தியான தீபத்தில் வித்தியாரண்ய சுவாமிக ளருளிச் செய்திருப்பது போல, இவ்வாசிரியருங் கூறினரென்றறிக.

நிர்க்குண வுபாசனையின் முடிவில் விசாரமும், ஞானமு முளவாகலின், முத்திக்கு அவை, இன்றியமையாதன வென்பது கருத்து. (86)

(228) [தத்துவ ஞானத்தாற் காரியத்தோடுகூட அவித்தை நிவிர்த்தியாயினும் தத்துவஞான நிவிர்த்திக்கு வேறே காரணங் காணப்படாமையின், அகண்டாநுபூதி எங்ஙன் கூடுமென்றாட்சேபித்து அது நிவிர்த்தியாகுந் தன்மையைத் திருஷ்டாந்த முகமாகக் கூறுகின்றார்.]

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞா னமுங்கூடிச்
சேட மாகினா லகண்டமா மநுபவ சித்தியெப் படியென்றால்
சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றாம்பொடி தானுமண் ணொடுமாயும்
ஊடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத் தொக்கவே கெடுந்தானே.
(87)

(இ–ள்.) *வீடது ஆம் பரிபூரண சொரூபத்தில் - முத்திரூபமான பரிபூரணப் பிரஹ்மசொரூபத்தில்; விருத்தி ஞானமும் கூடிற் சேடம் ஆகினால் - (காரியத்தோடு கூட அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தித்த) அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூபமான தத்துவ ஞானமும் கூடிச் சேஷமா யிருந்தால்; அகண்டம் ஆம் அநுபவசித்தி - [1]அகண்டமாகிய அநுபவ சித்தி; எப்படி என்றால் எங்ஙனமா மென்றாட்சேபிக்கின்; சாடி நீர் மண்ணைப்பிரித்த - குடசலத்தி லுள்ள சேற்றை வேறுபடுத்திய; தேற்றாம்பொடிதானும் மண்ணொடுமாயும் - கதகரேணுவும் அச்சேற்றோடு கூட எப்படிக் கெடுமோ அப்படி; ஞானமும் ஊடி அறிவிலாமையைக் கெடுத்து - தத்துவ ஞானமும் பகைத்து அஞ்ஞானத்தை நாசஞ் செய்து; ஒக்கவே தானே கெடும் - (அவ் வஞ்ஞானத்தோடு) கூடவே தானே நாசமாம்; எ - று.*

1 “அகண்டம்” என்பது, பேதரகிதம்.

"தானே" என்றது, தத்துவஞான நிவிர்த்திக்குக் கதக ரேணுவுக்குப் போலச் சாதனாந்தரத்தி னபேட்சை யின்றென்பதை விளக்கிநின்றது.

மஹாவாக்கிய விசாரத்தால் ஜநியாநிற்கும் அந்தக்கரணத்தின் பிரமா ரூபமாகிய விருத்திஞானம் காரியத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தித்துத் தானும் நசித்துப்போய் அகண்டைகரசப் பிரஹ்மமாத்திரம் சேஷித்திருத்தலால், அகண்டாநு பவசித்தி நிர்விவாதமாய்க் கூடுமென்பது கருத்து *(87)*

(229) [இவ்வநுபவஞ் சீவன்முத்தரிடத் தெவ்வா றிருக்குமென் றாட்சேபித்து அஃதவர்பாலுள்ள தன்மையை யுணர்த்துகின்றார்.]

இந்த நிச்சய முத்தரு ளநுபவ
மிருப்பதெப் படியென்றால்
சிந்தை யற்ற மண்டல விராசனுஞ்
சிசுவும்போற் சுகமாவர்
பந்த முத்திகண் மறந்துபோ முண்டென்று
பலர்சொலி னகையாவர்
அந்த ரத்தையுண் டுமிழ்ந்ததோர் கொசுகெனு
மவர்களை நகையாரோ. (88)

(இ–ள்.) *இந்த நிச்சய அநுபவம்* - *இந் நிச்சய ரூபமான வகண்டா நுபவ மானது; முத்தர் உள்* - *சீவன் முத்தரிடத்தே; இருப்பது* - *இருக்கின்றது; எப்படி என்றால்* - *எவ்வாறென்று நீ வினாவிடில்,; சிந்தை அற்ற* - *சிந்தனா ரூபமான துன்பமற்ற; பூமண்டல இராசனும்* - *சக்கிரவர்த்தி ராசாவும்; சிசுவும்போல்* - *(அதி) பாலனும் போல; சுகம் ஆவர்* - *பரமாநந்த சொரூப மாகவே யிருப்பர்; பந்த முத்திகள் மறந்துபோம்* - *பந்தமுத்தி (ரூபமான பாவனா விகற்பங்) களொழிந்து போம்; உண்டு என்று* - *(பந்தமுத்திகள்) உளவாமென்று; பலர் சொலில்* - *பல (மதஸ்த)ர் கூறிடில்; நகையாவர்* - *(இஃதென்னை! நும்பிராந்தி யென்று) நகையா நிற்பர்.*- [*இதற்குவமை கூறுகின்றார்.*] *ஓர் கொசுகு* - *(அற்பமான) ஓர் மசகமானது; அந்தரத்தை உண்டு உமிழ்ந்தது* - *(சர்வத்திர பரிபூரணமான) ஆகாசத்தை*

(யான்காண) உண்டுகக்கிற்று; எனும் அவர்களை - என்று கூறுமப் பிராந்தர்களை; நகையாரோ - யாவர் நகையார்; (அதுபோல.); எ - று.

சர்வ போகங்களாலுந் திருப்தனான சார்வ பௌமனானவன் மநுடாநந்தத்தி னவதியை யடைந்து வேண்டற் பாலனவான விஷயங்க ளின்மையின், இராகாதி ரகிதனாய், ஆநந்த மூர்த்தியாயிருப்பதுபோலவும், அதிபாலன் ஸ்தனபானஞ் செய்து மிருதுவான சய்யையிற் கிடந்து சிரித்துக்கொண்டு யானெனதென்பன முதலிய ஞானமின்மையின், இராகாதி ரகிதனாய்ச் சுகமூர்த்தியாகவே யிருப்பதுபோலவும், பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்ம சாட்சாத்கார முடையோரும், கிருதகிருத்திய ரூபமான வித்தியாநந்தத்தின் பரம [1]காஷ்டையான சீவன்முத்தித் தன்மையை யடைந்து பரமாநந்த சொரூபராகவே யிருப்பரென்பார், “சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவார்” என்றும், நித்திய முத்த ஆன்மசொரூபந் தாமான சீவன் முத்தர் அந்தக்கரணத்தில் முன் பெத்தராயிருந்து பின் முத்தரானோ மென்னும் விகற்பம் மறந்துமெழாமையின், “பந்த முத்திகண் மறந்துபோம்” என்னும், பதிகரிருவர் ஓரிடத்துப்படுத்து ஒருவன் நித்திரைசெய்ய மற்றொருவன் விழித்திருந்தானாக, நித்திரை செய்யாநிற்கும் ஒருவன் கள்ளர்கள் வந்து தன்னை வாய்திறக்க வொட்டாம லடித்து வுபத்திரவஞ்செய்து கைகால்களைக் கட்டிவிட்டுத் தன்னிடத்துள்ள நிதியைக் கவர்ந்துகொண்டு போவதாக அந்நித்திரா மோகத்தினாற் கண்டு அந்நித்திரையிற்றானே கட்டினையவிழ்த்துவிட வல்லோர் ஈண்டிலரோ வென்று வெளிக்குக் கேட்பக் கூப்பிட் டலறும் போது விழித்திருக்கு மற்றொருவன் ஈதென்ன! பிராந்தியென்று சிரிப்பதுபோலப் பரமார்த்த திருஷ்டியி லில்லாத பந்தமுத்திகளை யுண்டென்று பல மதஸ்தர்கள் வியவகரிக்கில் அவர்களுடைய பிராந்தியின் மகிமையை நாடிச் சிரித்தலின், “உண்டென்று பலர்சொலி னகையாவர்” என்றுங் கூறினர். “அந்தரம்” என்றது, திக்கு, கால, தேசாதிகளால் அபரிச் சின்னமான சொரூபத்திற்கும், “கொசுகு” என்றது, மண்ணின்கட் கடசத்தி ஏகதேசம்போல அச்சொரூ பத்தின் கண் ஏகதேசமாயுள்ள துச்ச ரூபமான

1 காஷ்டை - அவதி

மாயைக்கும் உபமானம். "பலர்" என்றதால், மதஸ்தரென்றாம். மநுஷியாநந்தத்தினவதியை யடைந்துள்ள இராசாவைப் போல வென்பது பாமர திருஷ்டியைப் பற்றிய உபமானமாம்: தத்துவ திருஷ்டியாலோ வெனின்; சீவன் முத்தருடைய ஆநந்தத்திற்கு அஃதுபமானமன்று. "வாக்கானது யாதொன்றின் கட்செல்லாது மீளுமோ" என்பது முதலிய சுருதிகளால் இரணியகர்ப்பாநந்தாந் தந்திவலையாம்: பிரஹ்மாநந்த மளவிறந்த மஹார்ணவமாம் எனப் பிரதிபாதிக்கப் படுதலின்; என்று பெரிய வாசிட்டத்தில் வியாக்கியானஞ் செய்திருக்கிறது. இவ்வாறே, "பினவா நந்தங்கணுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம்" என்று இப்படலத்தின் 131ஆவது செய்யுளிற் கூறியிருப்பதுங் காண்க.

சர்வ வனர்த்தங்களும், அவற்றிற்கு மூலமான சகல விகற்பங்களு மொழிந்து, பரிபூரண பரமாநந்த பரம சீதளமான பிரஹ்மமாத்திரமாய் நிற்பதே அகண்டா நுபவமா மென்பது கருத்து.

"சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனும்போல்" என்றதற்கு, உ - ம், வாசிட்டம்,

"அன்னான் சமமா மழிவில்லா வான்மா வாய்நின்றின் பமுறு, மென்னா கினுமொன் றுடுப்பவனா யென்னா கினுமொன் றுண்பவனா, யுன்னா தெங்கா கினுமொருபாலுறங்கு வோனா யாங்கவனே, பொன்னார் பூமி முழுதாளும் பூபாலனைப்போற் பொலி வுறுமால்."

என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (88)

(230) [சீடனுக்கு இவ்வகண்டாநுபூதி சித்தித்தற்குச் சகத்தில் அநாதரபுத்தியுண்டாக வேண்டுமாதலின், அதற்கு வாசிட்டத்திற் கூறியுள்ள பாலகாக்யாயிகைபோல ஓராக்யாயிகை இங்கே கூறுகின்றார்.]

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி
இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசதம் விலைபேசிக்
கலக மாய்முயற் கொம்பினாற் குத்தியே களைத்திரு வருமாண்டார்
அலகை யாயினா ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே.
(89)

(இ–ள்.) *மலடி மைந்தனும் - மலடி (ஈன்ற) மகனும்,; தாணுவில் புருடனும் - கட்டையிற் (றோன்றிய) புருஷனும்; முடிசூடி - ஆகாய (த்திலுண்டாகிய) புஷ்பங்களை முடியில் (அலங்காரமாகச்) சூடிக்கொண்டு; இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே - விளங்குகின்ற [1]கந்தருவ நகரத்திலே; சுத்திகை இரசதம் விலைபேசி - இப்பி வெள்ளியை விலைகூறி; கலகம் ஆய் முயல் கொம்பினால் குத்தி - (அதனாற்) கலகம் விளைந்து சசவிஷாணத்தினால் ஒருவரை யொருவர் குத்தி; களைத்து இருவரும் மாண்டார் அலகை ஆயினார் - களை (மேலிட்டு மூர்ச்சி)த்து (வீழ்ந்து) இருவருமடிந்து (அது துன்மரண மாகலின்,) பேயாயினர்; எனும் விவகாரத்தை - என்று கூறும் இவ்வழக்கை; அறிந்தவன் மயங்கான் - (பொய்யென்று தெளியாத பாலன் மயங்குவன் அல்லது) தெளிந்தவன் மயங்கான்.- எ - று.*

"கலக மாயினா ரிடையினிற் கயிற்றராக் கடித்திரு வருமாண்டார்", என்றும் பாடமுளது.

கூறின ஆக்யாயிகையில் அறிந்தவன் மயங்காமை போல விவேகியாகிய நீயும் துச்சமான சகத்தின்கண் மயங்காதிரு வென்பது கருத்து. (89)

(231) [பிரத்தியட்சாதி பிரமாணங்களால் அநுபவிக்கப்படாநின்ற சகத்து, பாலகாக்யாயிகை போலத் துச்சமென்பது எவ்வாற்றாலாமென உள்ளே சிந்தித்துக் கொண்டு ஒன்றுங் கூறாதிருக்குஞ் சீடன் கருத்தினையுணர்ந்து காரணந்துச்சமாகலின், காரியமுந்துச்சமாமென்று ஆசாரியர் கூறுகின்றார்.]

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமே
தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ
சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந் தீமையும் பாராமல்
தூய சத்துச்சித் தாநந்த பூரண சொரூபமா யிருப்பாயே. (90)

(இ–ள்.) *மாயை என்பது பொய் எனில் - (சகத்திற்கு உபாதான காரணமான) மாயையென்று சொல்லப்படுவது*

1 கந்தருவநகரம் - கந்தருவருடைய நகரம்போலச் சூன்யவதிஷ் டானத்தில் புராகாரமாக நீலபீதாதி மேகங்களாற் பண்ணப்பட்ட வேறுபாடுகள்.

யாது! அது (சுருதி யுத்தி. அநுபவங்களான) மித்தையென்று சொல்லப்படுமாயின்; அது பெற்ற வகை யெலாம் - அம்மாயை கற்பித்த கூறுபாடுகளனைத்தும்; பொய் ஆம் - (அதற்கு முன்னரே) மித்தையாம்; [இஃதெதுபோல வெனின்;] தாயை அன்றி - தாயை யல்லாமல்; மக்களுக்கு - புத்திரர்க்கு; ஒரு பிறவியும் சாதியும் - ஒரு ஜன்மமும், ஒரு ஜாதியும்; வேறு உண்டோ - வேறே யுண்டாமோ (அதுபோலாம்;); (ஆகலின்) சேய சொர்க்கமும் நரகமும் - சேய்மையான சுவர்க்க நரகங்களும்; நன்மையும் தீமையும் - நன்காயுள்ளன, தீங்காயுள்ளனவும் (ஆகிய பிரபஞ்ச முழுவதையும்,); பாராமல் - (சத்தியமாகப்) பாராமல் (மித்தையென் றுபேட்சித்து); தூய சத்துச் சித்து ஆநந்த பூரண சொரூபம் ஆய் இருப்பாய் - சுத்தமான சச்சிதாநந்த பரிபூரண பிரஹ்ம சொரூபந் தானாய் நிற்பாய்; எ - று.

"வகையெலாம்" யென்றது, மகதத்துவம், அகங்கார தத்துவம், பஞ்ச தன்மாத்திராதி ரூபங்களான சகத்தனைத்தையும். தாய் யானையாகில் கன்றும் யானையாய், தாய் பசுவாகில் கன்றும் பசுவாய், தாய் புலியாகில் குட்டியும் புலியாய்ப் பிறக்கக்காண்டலின், "தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ" என்றார்.

"இதுவே நன்றி தன்றென்னு மிதுவே வித்தா மிடரொழுங்குக்கு";

என்று வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பதால் துக்க நிவிர்த்தியை யிச்சித்திருக்கின்ற நீ காஞ்சன வியதிரிக்தமாகக்கடக மகுடாதி பூஷணங்க ளில்லா ததுபோல அத்தியஸ்தமான சகத்து அதிஷ்டான வியதிரிக்தமாக இன்றென்று நிச்சயித்துச் சகத்தென்னும் வாசனையை யொழித்தென்பார், சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந் தீமையும் பாராமல்" என்றார். "தூய" என்பது லட்சியார்த்தத்தைக் காட்டி நின்றது.

பொய்யில் உறக்கமும், மெய்யில் விழிப்புமாகி யிருவென்பதாம்.

(232) [யாவர்க்கும் நன்மை பயக்கத்தக்கனவான பிரபஞ்சங்களை மித்தையென் றநாதரஞ் செய்யின், அஃதபராத மாகாதோ என்று சீடன் வினாதல்.]

பங்க யாசுனன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரியோரும்
கங்கை யாதியாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறைநாலும்
அங்க மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்னால்
எங்க ணாயக னேயத னாற்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே. (91)

(இ–ள்.) *பங்க யாசனன் முதல் பல தேவரும் - பிரமன் முதலிய பற்பல தேவர்களும்; பார் உள பெரியோரும் - பூமியின் கணுள்ள பெரியோர்களும்; கங்கை ஆதி ஆம் தீர்த்தமும் - கங்கை முதலிய (புண்ணிய) தீர்த்தங்களும்; தேசமும் - (குருக்ஷேத்திர முதலிய புண்ணிய) தேசங்களும்; காலமும் - (அர்த்தோதயம், மஹோதய முதலிய புண்ணிய) காலங்களும்; மறைநாலும் - இருக்கு முதலிய வேதங்கணான்கும்; அங்கம் ஆறும் - (சந்தசுகற்ப முதலிய) ஆறங்கங்களும்; மந்திரங்களும் - (பஞ்சாட்சர முதலிய) மந்திரங்களும்; தவங்களும் - (கிருச்சிர சாந்திராயணாதி) தவங்களும்; அசத்தியம் எனச் சொன்னால் - பொய்யென்று சொல்லில்; எங்கள் நாயகனே - எங்கட்கிறைவனே; அதனால் - தமக்குறுதி வேண்டினோர் வழிபாடுசெய்து புண்ணியமேலிட்டுப் பாவமகன்று பரகதியடையக் காரணமாய்ச் சுருதி சித்தமாயுள்ள வுயர்வான பிரபஞ்சங்களைப் பொய்யென்று சொல்வதனால்; குற்றம் இல்லையோ - தோஷமில்லையா; மொழியீர் - அதன் உண்மையை யுரைத்தருள்வீர்; எ - று.* *(91)*

[அதற்கு விடை கூறல்]

சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று
சொல்வது பிழையானால்
அற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகங்களை
யசத்தெனல் பிழையாமே
சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று
சொல்லலா மெனின்மைந்தா
அற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகமெலா
மசத்திய மெனலாமே. (92)

(இ–ள்.) *சொற்பனந்தனில் கண்டதை - சொப்பனா வஸ்தையிற் காணப்பட்ட (பிரமா முதலிய தேவர்கள், கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களாதிய சொப்பன சுருதி*

சித்தமான வுயர்வாகிய) பிரபஞ்சங்களை; பொய் என்று சொல்வது - (சாக்கிரத்தில் விழித்தவன்) மித்தையென்று கூறுவது; பிழை ஆனால் - தோஷமாயின்,; அற்ப மாயையில் தோன்றிய சகங்களை - (மண்ணிற் கடசத்திபோலத் தன்னில்) ஏகதேசமான மாயையிலுண்டான பிரபஞ்சங்களை; அசத்து எனல் பிழை ஆம் - (ஞானசாத்கிரமுடையான்) மித்தையென்று சொல்லுவதுந் தோஷமாம்.- சொற்பனந்தனில் கண்டதை; சொப்பனத்தில் (யோக்கிய தேச கால சாமக்கிரியின்றி நித்திராதோஷ சகித வவித்தையினாலுண்டாய்க்) காணப்பட்ட வுயர்வான பிரபஞ்சங்களை; பொய் என்று சொல்லல் ஆம் எனில் - (சாக்கிரத்தில் விழித்தவன்) மித்தையென்று சொல்லலாம்; (அதனாற் றோஷமில்லை) என்று சொல்லிடில்,; மைந்தா - மகனே; அற்பமாயையில் தோன்றிய சகம் எலாம் - (பிரத்தியகபின்ன பரமான்மாவாகிய தன்கண்உள்ள) ஏகதேச மாயையிற்றோன்றிய சகமனைத்தும்; அசத்தியம் எனல் ஆம் - (தன்னில் விழித்த ஞானிக்கு முயற்சி யின்றியே மித்தையாகத் தோன்றுதலின், அவன்) மித்தையென்று சொல்லலாம்; (அதனாற் றோஷமின்றென்றறிதி); எ - று.

சொப்பனத்தில் நித்திரா மோகத்தாற் கண்டு யாவரும் வழிபட்டு வழிபாட்டிற்கேற்ற பலன்களை யடையச்செய்யத் தக்கனவான ஈசுராதிகள் சாக்கிரத்தில் விழிக்கில் அசத்தாய்ப் போதலின், அவை யசத்தென்று சொல்லுதல் அபராத மாகாதது போலச் சுத்தப்பிரஹ்மத்தில் ஏகதேச கற்பிதமான மூலாஞ் ஞானமாகிய நித்திரையினாற் கற்பிக்கப்பட்டு வழிபட்டு வந்த ஈசுராதிகள் ஞானமாகிய சாக்கிரத்தில் அசத்தாய்ப் போதலின், அவை யசத்தியமென்று சொல்லுவது அபராதமாகா தென்பது.

"அற்ப மாயை" எ - கு, உ - ம், பஞ்சதசி,

"பிரமத்தோ ரிடத்தல் லாது பிறங்குறா தன்ன தெங்கும்
வருகுட சத்தி மென்மை மண்ணினி னிகழு மாபோ
லொருபத மனைத்தா மீதி னொளிருமுப் பதமற் றுண்டு
சுருதியோ ரிடத்து மாயை துன்னிடு மென்றுஞ் சொல்லும்"

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (92)

[அபராதமாகா தென்பதைத்தானே இன்னும் வற்புறுத்துகின்றார்.]

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண் ணியரென்று
புராணங்கூப் பிடுமானால்
மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள்
விதித்தசாத் திரமுண்டோ
பொய்ய தேதெனி னாமரூ பங்களாம்
பூதமா கியமாயை
மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா நந்தமாய்
வியாபிக்கு மான்மாவே (93)

(இ–ள்.) *பொய்யை மெய் என்ற மூடர் - (சுருதி யுத்தி யநு பவ சித்தமான அத்வைதத்தை அநாதரவு செய்து சுருதியாதிகளால்) மித்தையென்று நிஷேதிக்கப்பட்ட தொய்தத்தைச் சத்தியமென்று கூறாநிற்கும் (சாங்கிய கணாத முதலிய மதாநுசாரியரான) மூடரை; புண்ணியர் என்று - தர்மவான்களென்று; புராணம் கூப்பிடும் ஆனால் - புராணங் கூறுமாயின்,; மெய்யை மெய் என்ற ஞானிக்கு - (சுருதியாதிகளாற் சித்தமான) அத்வைதத்தைச் சத்தியமென்று கூறாநிற்கும் ஞானிக்கு; குற்றங்கள் விதித்த சாத்திரம் உண்டோ - அபராதங்களை விதித்த சாஸ்திரம் ஏது (இல்லை.); பொய்யது ஏது எனில் - மித்தையாவது யாதெனில்,; நாம ரூபங்கள் ஆம் பூதம் ஆகிய மாயை - நாம ரூபங்களான பூத பௌதிக ரூபமாகிய மாயையாம்; மெய்யது ஏது எனில்; சத்தியமாவது யாதெனில்,; சத் சித் ஆநந்தம் ஆய் - சச்சிதா நந்த ரூபமாய்; வியாபிக்கும் ஆன்மாவே - யாவரிடத்தும் வியாபித்திருக்கும் பிரத்தியகான்மாவே.- எ - று.*

சுருதி, யுத்தி, பிரஹ்மவித்துக்கள நுபவம் இவற்றால் மித்தையென்று நிஷேதித்த பிரமாமுதலிய தேவர்கள், பெரியோர்கள், கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்கள், தேசங்கள், காலங்கள், வேதங்கள், அங்கங்கள், மந்திரங்கள், தவங்கள் முதலியவற்றைச் சத்திய மென்று நிச்சயித்துத் தீர்த்தமாடல், சேவை, அருச்சனை, தானம், தவம், மக முதலியவற்றைச் செய்யாநிற்கும் பரமார்த்தவறிவின்மையரையே தர்மவான்க ளென்று புராணங்க டுதிக்குமாயின் என்பார், "பொய்யை

மெய்யென்ற மூடர்புண் ணியரென்று புராணங்கூடப் பிடுமானால்" என்றும், பரமாத்வைத ஞானியைச் சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாச, புராணாகமங்க டுதிக்கக்கண்டே மல்லது நிந்திக்கக்கண்டிலே மென்பார், "மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாத்திரமுண்டோ" என்றுங் கூறினர்.

"ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாத் திரமுண்டோ" என்பதற்கு, உ - ம், பிரமகீதை,

"ஈசனா ஞானி யிருந்துள விடத்தே யிருப்பது முத்திதானந்தத், தேசிக னேவல் செய்பவன் காலென் சென்னியிலிருப்பது மன்னி, மாசிலாப் பரமஞானியா முனிக்கு மகேசனு மொப்பலன் மதிக்கி, லாசிலா வரியு மொப்பல னானு மொப்பல னேவரொப் பாரே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (93)

(233) [மாயை மித்தையென்பதை நன்றாயறிந்து அதனை யகற்றுதற்பொருட்டு அதனது சொரூப முதலியவற்றை வினாதல்.]

மாயை யென்பதே துடையரா ரெப்படி வந்தது வருவானேன்
மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவு மிரண்டாமே
மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே
மாயை யென்றமே கங்களுக் கொருசண்ட மாருத குருமூர்த்தி. (94)

(இ-ள்.) *மாயை என்பது - மாயையென்று சொல்லப் படுவது; ஏது - எப்படிப்பட்ட சொரூபமுடையது?; உடையர் ஆர் - (சீவேசுரருள் அதனை அபிமானவாசிரயமாக) வுடையோர் யாவர்?; எப்படி வந்தது - (ஆரம்ப, பரிணாம, விவர்த்தபட்சங்களுள்) அதனதுற்பத்தி எவ்வாறு?; வருவான் ஏன் - என்ன காரணத்தால் (எனக்கு) வந்தது?; மாயை என்பது - மாயை யென்று சொல்லப்படுவது; பிரமத்தின் வேறு எனின் - பிரஹ்மத்தைப் பார்க்கிலும் பின்னமென்று சொல்லில்,; வஸ்துவும் இரண்டு ஆமே - பிரஹ்மமும் (தம்பதிபோல) உபயமாமே!; மாயை என்பதும் பிரமமும் - மாயையும், பிரஹ்மமும்; ஒன்று எனின் - அபின்னமென்று சொல்லில்,; வஸ்துவும் பொய் ஆமே - பிரஹ்மமும் (உப்பளத்தில் வீழ்ந்த மாங்கனி முதலியவை தமதுதன்மை*

போய் அவ்வுப்பாவது போலத் தனது சச்சிதானந்த சுபாவங்கெட்டு) அசத்துச் சடதுக்கமாமே!; மாயை என்ற மேகங்களுக்கு - *மாயையென்று சொல்லப்பட்ட மேகங்களைப் போக்குதற்கு; ஒரு* - *ஒப்பற்ற; சண்ட மாருத குருமூர்த்தி* - *சண்டாமாருதமென்று சொல்லுங் குருவே. எ* - *று.*

"மாயை யென்ற மேகங்களுக்கு" என்று பன்மை கூறினது மாயையானது ஆவரணம், விட்சேபமென்னும் இருகூறாயிருத்தலினென்க. சொரூபத்தை ஆச்சாதனஞ் செய்தலின் மாயையை, "மேகம்" என்றும், உபாயத்தால் அதனை நிவிர்த்திக்குஞ் சாமர்த்திய மிகுந்துடைமையின் குருவை, "சண்டமாருதம்" என்றுங் கூறினன். *(94)*

(234) [அறுவகை வினாக்களுள், முதனான்கு வினாக்களுக்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.]

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா
லவாச்சிய வடிவாகும்
இதுத னக்குள துடலியா னுலகுமெய்
யெனுமவ ருடையோர்கள்
கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று
கண்டபே ரிலைமைந்தா
விதன மாயையேன் வந்ததென் றாற்புத்தி
விசாரமற் றதனாலே. (95)

(இ–ள்.) *அதனை* - *அம்மாயையை; இன்னது என்று* - *(பின்னம், அபின்னம், பின்னாபின்னம், சத்து, அசத்து, சத சத்து, சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவ நிரவயவமென்னும் இவற்றுள்,) இத்தன்மைத்தான சொரூபமுடையதென; உரைத்திடப் படாமையால்* - *நிச்சயித்துச் சொல்லக்கூடாமையின்,; அவாச்சிய வடிவு ஆகும்* - *அஃது அநிர்வசனீய சொரூபமாம்; இது தனக்கு உளது* - *இப்புத்திராதி க்ஷேத்திராதி தனக்குடையன; உடல் யான்* - *இத்தேகம் நான்; உலகு மெய்* - *பிரபஞ்சஞ் சத்தியம்; எனும் அவர் உடையோர்கள்* - *என்னும் (அபிமானமுடைய) சீவர்களே அதனை யுடையவர்கள்.* - *கதையிலாத பொய்* - *வாக்கால் (சத்தசத்தென்று) வசனித்தற்கில்லாத*

அம்மாயை; வந்தது இப்படி என்று - (அநாதியாகலின்,) அஃதுண்டானது (ஆரம்பம், பரிணாமம், விவர்த்தம் என்னும் பட்சத்திரயங்களுள்,) இவ்விதமாமென்று; கண்டபேர் இலை - கண்டவர் (ஒருவரும்) இலர். மைந்தா - மைந்தனே; விதன மாயை - (அசத்துச்சட) துக்காத்மகமான மாயை; ஏன் வந்தது என்றால் - (எனக்கு) என்ன காரணத்தாலுண்டாயிற்றென்று (நீ) சங்கிக்கில்; புத்தி விசாரம் அற்றதனால் - (உன்) புத்தியின்கண் (யாமார்? சகத்தேது? என்னும்) விசார மின்மையினாலே (வந்தது என்றறிதி); எ - று.

(235) அஞ்ஞானம், அவித்தை, மாயை, பிரகிருதி, சத்தி என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். மாயை, அவித்தையின் பேதவாதம் ஏகதேசிகள் மதம். நையாயிகர் முதலியோர் ஞானாபாவத்தையே அஞ்ஞானமென்பர்; சித்தாந்தத்தில் ஆவரண விட்சேப சத்திகளையுடைய அனாதி பாவரூப பதார்த்தம் அஞ்ஞானம். அவ்வஞ் ஞானமும், சேதனத்தோடு பின்னமோ? அபின்னமோ? எனின்: அவ்விரண்டு பட்சமுங் கூடா. என்னை? ஈண்டு நாநா அற்பமுமில்லை என்பது முதலிய சுருதி வசனத்தால், சேதனத்தோடு பின்னமென்பது நிஷேதிக்கப்படுகிறது. சடசேதனங்கட்கு அபேதங் கூடாமையின், அபின்ன மென்பதுங்கூடாது. பின்னத்துவ அபின்னத்துவங்கள் பரஸ்பரம் விரோதமாகலின், அஞ்ஞானம் சேதனத்தோடு பின்னாபின்னமென்பதுங் கூடாது. அப்படியே அத்வைதப் பிரதிபாதக சுருதி விரோதத்தால், அஞ்ஞானத்திற்குச் சத்ரூபத்தன்மை கூடாது. பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மை கூடாமையின், துச்சத்துவரூப அசத்ரூபத்தன்மைகூடாது. பரஸ்பரம் விரோதி தர்மங்கள் ஒன்றன்கட் சம்பவியாமையின், சதசத்தென்னல் கூடாது. அப்படியே அஞ்ஞானத்தைச் சாவயவமென்று ஒப்பிடில், நியாயமதத்தில் திரவிய ஆரம்பக உபாதானத்தை அவயவ மென்றனர். சாங்கியாதி மதங்களில் திரவியரூப பரிணாமமுடையவுபா தானத்தை அவயவமென்றனர். உபாதானத்தையே அவயவமென்னில், சத்தத்திற்கு உபாதானவாகாசமும் சத்தத்திற் கவயவமாம்: அப்படியே தமது குணம் கிரியைகட்கு உபாதான காரணமான கடாதிகளும் உருவ முதலிய குணங்கட்கும், சலன ரூபமான கிரியைக்கும் அவயவமாம், ஆதலால்,

திரவிய வுபாதான காரணத்தை அவயவமென்றனர். அந்நியங்களின் உபாதானத்தை அவயவமென்கிலர்; அவயவத்தினின்றும், ஐந்நியமானதைச் சாவயவமென்பர்: அவித்தை திரவியமாயின், சாவயவத்தன்மைகூடும்; திரவியத்துவம் அதற்குப் பொருந்தாது. என்னை? நித்தியவநித்திய பேதத்தால் திரவியம் இருவகைத்தாம்: அவித்தையை நித்தியத் திரவியரூபமாக வொப்பிடில், சாவயவ மென்று சொல்லுதல் அசங்கதமாம்: அப்படியே ஞானத்தால் அவித்தை நாசமாக வேண்டுவதில்லை. அநித்தியத் திரவிய ரூபமாக வொப்பிடில், அதனதவயவமும் ஆன்மாவினும் பின்ன மாகலின், அநித்தியமேயாம்: அவயவத்தினவயவமும், அநித்தியமாவதால் அநவஸ்தா தோஷம் வரும். அந்தியவவயவத்தைப் பரமாணுவைப் போல நித்தியமாக வொப்பிடில், அத்வை தப்பிரதிபாதக சுருதிவசனத்திற்கு விரோதமாம்: நியாயமதத்தில் பரமாணுவையும், சாங்கியமதத்தில் பிரதானத்தையும் நித்தியமாக வங்கீகரித்திருப்பது சுருதி விருத்தமாம்; இவ்வாற்றால், திரவியத்துவத்தி னபாவத்தால் அஞ் ஞானத்தில் சாவயவத்துவங் கூடாது. அப்படியே நிரவயவத்திற்கு உபாதானத்தன்மை கூடாமையின், அஞ்ஞானம் நிரவயவமென்று சொல்லுதலுங் கூடாது. சாவயவமே உபாதான காரணமாம். நியாயமத்தில் சத்தத்திற் குபாதான காரணமான ஆகாசம் நிரவயவமென்றொப்பினர்; அதுவும் "ஆன்மாவினின்றும், ஆகாச முண்டாயிற்" றென்னுஞ் சுருதிக்கு விருத்தமாம்: அப்படியே துவியணுகத்தின் உபாதான காரண மான பரமாணு நிரவயவ மென்றொப்பினர்; அதையும் நிரவயவ பரமாணுவின் சம்யோகங் கூடாதென்பது முதலியதோஷத்தால் சூத்திரகாரர் சாரீரக சாஸ்திரத்தின் துவிதீய அத்தியாயத்திலுள்ள துவிதீயபாதத்தில் நிஷேதித்திருக்கின்றனர். ஆதலால், பிரபஞ்சத்தின் உபாதானமான அஞ்ஞானத்திற்கு நிரவயவத் தன்மை சம்பவியாது. அஞ்ஞானத்திற்குப்பிரபஞ்சத்தின் உபாதானத்தன்மை "மாயையைப் பிரகிருதியென் றறியத்தக்க" தென்னுஞ் சுருதியில் பிரசித்தமாயிருக்கிறது. மாயை அஞ்ஞானங்கட்குப் பேதமில்லை. இவ்வாற்றால், அஞ் ஞானத்திற்குச் சாவயவத்தன்மை அல்லது, நிரவயவத்தன்மை

கூடாது: அப்படியே பரஸ்பரம் விருத்தமான உபயரூபத் தன்மையுங் கூடாது.

இப்படி எவ்வித தர்மத்தினாலும், அஞ்ஞானத்தின் நிரூபணம் அசக்கியமாவதால் அதனை அநிர்வசனீய மென்றனர். அநிர்வசனீயமான வஞ்ஞானம் அநாதி பாவரூப பதார்த்த மாமென்று அதற்குப் பாவரூபத்தன்மை சொல்லுவதால் சத்து ரூபத்தன்மை சித்திக்கிறது; சத்துரூபத் தன்மைநிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அங்ஙனங் கூறுதல் கூடாதேயெனின்;- அதற்குச் சமாதானம்; அஞ்ஞானம் சத்துவிலட்சண மெப்படியோ! அப்படியே அசத்து விலட்சணமுமாம். ஆதலால், அபாத்திய ரூபசத்துவமோ அஞ்ஞானத்திலில்லை யாயினும், துச்சரூபமான அசத்தினும் விலட்சணத்தன்மை ரூபமான சத்துவம் அஞ்ஞானத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது; இக்காரணத்தால், சத்து அசத்தினும் விலட்சணமான அநிர்வசனீயம் அஞ்ஞானமாம்: சர்வதா வசனத்தி னகோசரம் அநிர்வசனீயமன்று; பரமார்த்த சத்ரூபப் பிரஹ்மத்தின் விலட்சணமும், சர்வதா சத்தா ஸ்பூர்த்தி சூனிய சசிருங்காதி அசத்தின் விலட்சணமுமே அநிர்வசனீய சத்தத்தின் பாரிபாஷிக வர்த்தமாம்; ஆதலால், அநாதி பாவ ரூபத்தன்மையதெனல் கூடும்.

உற்பத்தியின்மையின், அநாதியாம்: கடம்போல அவயவ சமேத ரூபமான சாவயவமன்று: அந்தகாரம் போலச் [1]சாம்ஸமாம்; ஆகலின், [2]சர்வதா வசனத்திற் கோசரமென்னாது, "அதனை யின்னதென்றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகும்" என்றும், அகந்தை மமதையோடு கூடி அசத்தியமான பிரபஞ்சத்தில் சத்தியத்துவப் பிராந்தியை யுடைய சீவரிடத்து நான் அஞ் ஞானியென்னும் அநுபவங் காணப்படுதலின், "இது தனக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர்கள்" என்றும், ஆதியின்மையின், அநாதி: உற்பத்திக்கு ஆதியென்று பெயர்; மாயையின் உற்பத்தி அங்கீகரிக்கில் புத்திரனினின்றும் பிதாவினுற்பத்தி கூடாததுபோல மாயாகாரியமான பிரபஞ் சத்தினின்றும் மாயைக்கு உற்பத்தி கூடாது. சேதனத்தினின்றே

1 சாம்ஸம் - அம்ஸத்தோடு கூடினது; அம்ஸம் - கூறு.
2 சர்வதா - சர்வப்பிரகாரம்

மாயைக்கு உற்பத்தி யொப்பவேண்டும்; அங்கே சீவபாவமும், ஈசுர பாவமும் மாயையின் காரியமாகலின், மாயை சித்தியாமற் சீவேசுரருருவம் சித்தியாது; ஆதலால், சீவசேதனம், ஈசுரசேதனங்களினின்றும் மாயையி னுற்பத்தி கூறுதல் கூடாது. சுத்த சேதனமோ! அசங்கமாயும், அக்கிரியமாயும், நிர்விகாரமாயும் இருப்பதால் அதினின்றும் மாயையினுற்பத்தியொப்பிடில், விகாரியாம்; அன்றியும், சுத்தசேதனத்தினின்றும் மாயை உற்பத்தியாமேல், மோட்ச தசைக்கண் பின்னரும் மாயை உண்டாகாநிற்கும்; அஃதுண்டாகவே, மோட்ச நிமித்தமான சாதனங்கள் நிஷ்பலமாம்: இவ்வாற்றான், மாயை உற்பத்திரகிதமா யிருத்தலின், "கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண்டபேரிலை" என்றும், பாலனுக்கு, அவிவேகத்தால் வெறும் பொய்யான பேய்த்தோற்ற முண்டாவது போல அசத்துச் சடதுககாத்மகமான மாயை அவிவேகத்தாற் றோன்றுவதால், "விதன மாயையேன் வந்ததென்றாற்புத்தி விசாரமற் றதனாலே" என்றுங் கூறினர். ["விதனம்" என்றதனால், அசத்துச் சடங்கள் வருவித்தாம்.] (95)

(236) [5ம் 6ம் வினாவிற்கு உத்தரங்கூறத் தொடங்கிப் பிரஹ்மத்தின்சத்தி காரியரூபமான லிங்கத்தா லறியற்பாலதெனத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக் கூறுகின்றார்.]

அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள்விளை
யாடுமுன் றெரியாவே
உருவ மாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையா
யுதித்த பின் வெளியாகும்
பிரம சத்திக ளநந்தமா மதைக்கண்டு
பிடித்திடல் கூடாதே
பரவு பூதங்கள் கண்டநு மானத்தாற்
பலருக்கும் வெளியாமே. (96)

(இ–ள்.) *மாயாவி - இந்திரஜாலமறிந்த வனுடைய; அருவம் ஆகும் வித்தைகள் - அருவமாகிய மாயா சத்திகள்; விளையாடும் முன் - (மணிமந்திராதிகளை நிமித்தமாகக் கொண்டு கந்தர்வ நகரமுதலானவை காட்டி அவன்) விளையாடுதற்கு முன்னே; தெரியா - (ஒருவருக்குந்) தோன்றாதனவாய்; உருவம் ஆம் பலகந்தர்ப்பசேனை*

ஆய் - உருவமாகிய பற்பலவான கந்தர்வ சேனைகளாகி; உதித்த பின் வெளி ஆகும் - உண்டானபின் (யாவர்க்கும் அநுமிதிவிடயமாகத்) தோன்றாநிற்கும்; (அதுபோல) பிரம சத்திகள் அநந்தம் ஆம் - பிரஹ்மத்தின் சத்திகள் அநேகமாம்; அதைக் கண்டுபிடித்திடல் - அவற்றை பிரத்தியக்ஷமாய் அறிந்திடல்; கூடாது - (ஒருவருக்குங்) கூடாது; பரவு பூதங்கள் கண்ட - எங்கும் விரிந்துள்ள (ஆகாசாதி) பூதங்களை விஷயித்த; அநுமானத்தால் - அவ்விலிங்க ஞானத்தால்; பலருக்கும் வெளி ஆம் - யாவர்க்கும் (அச்சத்திகள் வெளியாகும்); எ - று.

சத்திகள் காரியத்திற்கு முன் ஒருவரானு மறியப் படக் கூடாமையின்; காரிய ரூபமான லிங்கத்தால் அறியப்படலாயின வென்பதாம். "பிரம சத்திக ளநந்தமாம்" எ-கு, உ - ம், வாசிட்டம்,

"முழுதுசத் தியுமாய்ப் புரணமா யென்று முடிவறு பிரமமாவதுதான், பழுதின்ஞா னிகடம் மனமலா தில்லை பரமமா மிதிலிலா தில்லை, யெழுதருஞ் சத்தி யாவுமா யிலங்கு மிவைகளோர் காலமொன் றுளதாம், வழுவிலாப் பிரம முடையசிற் சத்தி மரிதரு முடல்களிற் றோன்றும்" எ - ம்,

"காற்றிலே யசைவுங் கல்லிலே திடமுங் கனலிலே சூடும்வான் றனிலே, தோற்றலா மையுநன் னீரிலே நெகிழ்வுந்தொலைவுறு மாய்விலே மாய்வு, மூற்றமாம் விதையின் மரங்களும்போல வுள்ளுறைபிரமசத் திகடா, மாற்றல்சால் காலதேசசித் திரத்தாலவனியிற் சாலிபோற் றோன்றும்";

எனவும் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (96)

[சத்திக ளநுமானத்தா லறியற்பாலனவல்லது, பிரத்தியட்சமாகா வென்பதைத் திருஷ்டாந்தமுகமாக வற்புறுத்துகின்றார்.]

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங் காணுமற் றதுமாயம்
பாரி னின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும்
வீரி யந்திகழ் வித்தையா யினசத்தி வெளிப்படா ததுபோலே
பேரி யற்பிர மத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிதுசத் திகளுண்டே. (97)

(இ–ள்.) *பாரில்நின்ற மாயாவியும் - பூமியின்கண் நிற்கின்ற இந்திரசாலமறிந்தவனும்,; சேனையும் - (அவன் இந்திரசாலசத்தியினால் ஆகாசத்தின்கட் டோற்றுவிக்கின்ற கந்தர்வ) சேனைகளும்; பார்ப்பவர் கண்காணும் - பார்ப்பவர்களுடைய கண்களுக்கு வெளியாகும்; வீரியம் திகழ் - பராக்கிரமமுடையதாய் விளங்குகின்ற; வித்தை ஆயினசத்தி - இந்திரசால வித்தைரூப சத்தியானது; வெளிப்படாது - (பார்ப்பவர் கண்களுக்கு) வெளியாகக்காணப்படாது; அதுபோலே - அத்திருஷ்டாந்தம் போலவே,; சத்தி காரியங்களும் - மாயாசத்தியின் காரியங்க (ளான ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சங்க)ளும்; (சத்தி) ஆதாரமும் - மாயா சத்திக்காசிரயமான பிரஹ்மமும்; காணும் - (பார்ப்பவர்க்குக்) காணப்படும்; மற்றது மாயம் - (காரியத்திற்கும், ஆதாரத்திற்கும் விலட்சணமான) சத்தியானது காணப்படாது; பேர் இயல் பிரமத்துக்கும் - மஹத்துவமான சுபாவமுடைய (ஆதாரமாகிய) பிரஹ்மத்திற்கும்; உலகுக்கும் - (காரியமாகிய) சகத்திற்கும்; பிறிது சத்திகள் உண்டு - விலட்சணமாக (அநந்த) சத்திக ளுளவாம்; எ-று.* *(97)*

[“மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவு மிரண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே” என்று 95ஆம் செய்யுளில் சீடன் வினாவிய வினாவிற்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.]

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனா மாயாவி
வித்தை காட்டிய விந்திர சாலம்பொய் வித்துவான் மெய்போலப்
புத்தி மைந்தனே சத்திமா னாகிய பூரண வான்மாவின்
வத்து நிர்ணயஞ் சொன்னதிட் டாந்தத்தின் வழிகண்டு
தெளிவாயே. (98)

(இ–ள்.) *சத்தி - (இந்திரசால) சத்தியானது; சத்தனைத் தவிர - அதையுடையவனான) இந்திரசாலக்காரனைத் தவிர; வேறு அன்று காண் - (முற்கூறிய கற்பிதபேதம் இருப்பினும் உண்மையில்) பின்னமன்று; சத்தன் ஆம் மாயாவி - சத்தியை யுடையவனான இந்திரசாலக்காரன். வித்தைகாட்டிய - இந்திரசாலவித்தையாற் றோற்றுவித்த; இந்திரசாலம் பொய் - இந்திரசாலம் பொய்யாய்,; வித்துவான் மெய்போல - இந்திர சாலக்காரன் மெய்யாயிருப்பதுபோல;*

புத்தி மைந்தனே - அறிவுடைய மைந்தா; சத்திமான் ஆகிய - சர்வசத்திமானாகிய; பூரண ஆன்மாவின் - பரிபூரண ஆன்மாவினுடைய; வஸ்து நிர்ணயம் - வாஸ்தவ நிர்ணயத்தை; சொன்ன திட்டாந்தத்தின் வழி - சொல்லிய திருஷ்டாந்த வாயிலாக; கண்டு - (இந்திர சாலியினுடைய இந்திரசால சத்தியைப்போல அநிர்வசனீய சொரூபமாகிய மாயாசத்தியும் பிரஹ்மத்திற்குப் பின்னமல்லாமையின், வஸ்துவுந் தொய்தமன்று இந்திரசாலம் பொய்யாய் இந்திரசாலி மெய்யாயிருப்பதுபோலப் பிரபஞ்சம் ஓரவத்தையிற் கண்டது மற்றோரவத்தையிற் காணாதழிதலின், அசத்தியமென்றும், பிரஹ்மம் அசங்கமாதலால் அவற்றோடழியாமல் சாட்சியாயிருத்தலின், சத்தியமாமென்றும்) அறிந்து; தெளிவாய் - (பின்னமெனின், வஸ்துவுந் தொய்தமாமே அபின்னமெனின், வஸ்துவும் மித்தையாமே யென்னுஞ்) சந்தேகமொழிவாயாக; எ - று.

"புத்திமைந்தனே!" என்னுஞ் சம்போதனையில், புத்தி யென்னும் விசேஷணந்தந்த பொருணிச்சயத்திற்கு முக்கிய காரணமான அறிவினை யுடையை யாதலால், நினக்கஃதரிதன் றென்பதைக் குறிப்பித்தற்கென்க. "பூரணவான்மா" என்பது, பிரஹ்மத்தினுடைய பாரமார்த்திக ரூபம். "சத்திமான்" என்பது, அதற்கே சோபாதிகரூபமாம்.

கானற்சலத்தால் ஊஷரபூமி நனையாததுபோல, மாயையால் பிரஹ்மத்தின் சொரூபம் ஹானியாகாது. மாயையும், மாயாகாரியப் பிரபஞ்சமும் பிரஹ்மமே யல்லாமல் வேறில்லை யென்பது கருத்து. (98)

(237) [முன் அநுமானத்தாற் சாதித்த சத்தியை இன்னும் சங்கித்து உணர்த்துகின்றார்.]

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி யெனக்கேட்கில்
புல்லை யாதியா மசேதனப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப்
பனபாராய்
நல்லை யாமக னேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடா திருந்தக்கால்
தொல்லை யாய்வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள்
வேறாமே. (99)

(இ–ள்.) *இல்லை ஆகிய சத்தியை - (பிரஹ்மத்தைத்தவிர) வேறில்லை யென்னுஞ் சத்தியை; உண்டு என்பது - உண்டென்று கூறுவது; எப்படி எனக்கேட்கில் - எங்ஙனமென்று (நீ) வினாவிடில்; புல்லை ஆதி ஆம் - புல்முதலாகிய; அசேதனப் பொருள் எலாம் - அசேதனமாகிய பொருள்களனைத்தும்; பூத்துக் காய்ப்பன பாராய் - (புஷ்பிக்குங்காலத்திற்) புஷ்பித்துக் (காய்க்குங்காலத்திற்) காய்க்கும் விசித்திரங்களைப் பார்; நல்லை ஆம் மகனே - நற்குணங்களை யுடையையாகிய மைந்தா; அதில் சிற் சத்தி - அவ்வப்பொருள் களிற் பிரஹ்மத்தின் சத்தி யானது; நடந்திடாது இருந்தக்கால் - சஞ்சரியாதிருந்தால்; தொல்லை ஆய் வரும் - அநாதியாய்வரும்; சர அசர உயிர்க்கு எலாம் - சராசரமாகிய வுயிர்களனைத்திற்கும்; சுபாவங்கள் வேறு ஆம் - இயற்கை வேறாய்விடும்.- எ - று.* *(99)*

[இன்னும், சரவுயிர்களிடத்துள்ள சத்திவிசித்திரத்தையும், அஃதில்லாவிடிற் பிரபஞ்ச சுபாவம் மாறுபடுமென்பதையும் விரித்துணர்த்துகின்றார்.]

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங் கலந்தசித் திரம்பாராய்
அருப்ப மாஞ்சத்தி நியமமில் லாவிடி லரசிலா நகர்போலாம்
நெருப்பு நீரதாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு மறையோதும்
பொருப்பு மேகமாங் கடலெலா மண்களாம் புவனமிப் படிப்போமே.
(100)

(இ–ள்.) *கருப்பை - கருப்பாசயத்திற் (கட்டுப்பட்டுள்ள); முட்டையுள் - முட்டைக்குள் (சலமயமாயிருந்தகரு); பறவைகள் - (பின்) பறவைகளாய்; பல நிறங்கலந்த - பற்பல வர்ணங்களோடுங் கூடிவந்த; சித்திரம் பாராய் - ஆச்சரியத்தைப்பார்; அருப்பம் ஆம் - அருவமாகிய; சத்தி நியமம் இல்லாவிடில் - சத்தியினது அங்கீகாரம் (அல்லது நிச்சயம்) இல்லையாயின்; அரசு இலா நகர் போல் ஆம் - அரசனில்லாத நகரம்போல (ச்சகல பிரபஞ்ச சுபாவமும்) மாறுபடும்; (அஃதெங்ஙனெனில்,) நெருப்பு நீரது ஆம் - (உஷ்ணபாவமான) அக்கினி சலம்போல (ச்சீதளசுபாவம்) ஆம்; கசப்பு மதுரம் ஆம் - கைப்பு (ச்சுபாவ முடையவேம்பு) மதுரமுடையதாம்; நீசனும் மறை ஓதும்*

- (வேதாத்தியயனத்திற்கு வெகுதூரமான) சண்டாளனும் வேதாத் தியயனஞ்செய்வன்; பொருப்பு மேகம் ஆம் - (அசஞ்சல சுபாவமுடைய) பருப்பதங்கள் மேகங்கள்போல (ச்சலன சுபாவங்களை யுடையன) வாம்; கடல் எலாம் மண்கள் ஆம் - (இட்ச க்ஷீராதி சுபாவங்களையுடைய) சமுத்திரங்களெல்லாம் மண்களாகும்; புவனம் - சகத்தானது; இப்படிப்போம் - இங்ஙனம் (தத்தஞ்சுபாவ) மாறிப்போம்; எ - று.

பிரத்தியட்சப் பிரமாண சித்தமான அக்கிநியாதிகளின் சொரூபம் பிரதிபந்திக்கப்படக் கூடாமையின், மணிமந்திராதிப் பிரதிபந்தமும் நிர்விஷயமாம். ஆதலால், அக்கினியாதிகளைப் பார்க்கிலும் பின்னமாகப் பிரதிபந்தத்தின் விஷயமான சத்தியை அவற்றின் கண் ஒப்பவேண்டுவதுபோலப் பிரஹ்மத்தினும் பின்னமாகச் சத்தியை அதன்கண் ஒப்பவேண்டுமென்பது கருத்து.

காவியம் காப்பியமென்றானாற்போல, அருவம் அருப்பமெனத்திரிந்தது.

முட்டை கருப்பாசயத்திற் கட்டுப்பட்டுள்ள தென்பதற்கு உ - ம், சாங்குசித்தர் திருவாக்கு,

"கருப்பைக்குண் முட்டைக்குங் கல்லினுட்டே ரைக்கும்
விருப்புற் றமுதளிக்கு மெய்யன் - உருப்பெற்றால்
ஊட்டி வளர்க்கானோ வோகெடுவா யன்னாய்கேள்
வாட்ட முனக்கேன் மகிழ்."

எனவரும். மற்றம் வருவனவற்றாற் காண்க.

"நியம மில்லாவிடில்" என்றதற்கு, உ - ம், ஈசுரகீதை,

"உற்பவச ராசரவி யோனியொரு நாலும்
பற்பலவ தாகமொழி பாதலம னைத்து
மெப்புவன மும்பிரம ரண்டமவை யாவு
மிப்படியி ருக்குமது வென்றனிய மத்தால்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (100)

(238) [இவ்வாறு, பிரஹ்மத்திற்குப் பின்னமாகச் சத்தியுண்டென்று ஒப்பப்படுமாயின், அத்வைதபாவனை

கூடாமையின், மோட்சப் பிரதிபாதனம் பயனில் கூற்றென்றாம்; ஆகலின், அதனிவிர்த்தி யுபாயங் கூறவேண்டுமென வினாதல்.]

ஆர்க்குங் காணவு மறியவும் படாதென்று
மவாச்சிய வடிவென்றும்
சேர்க்கு நாமரூ பப்பயிர் வித்தென்றுஞ்
செப்பிய சிற்சத்தி
பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிறித்திடப் படாதெனிற்
பிரமபா வனையொன்றாப்
பார்க்கு மாறெங்ஙன் முத்தியா குவதெங்ஙன்
பரமசற் குருமூர்த்தி. (101)

(இ–ள்.) *ஆர்க்கும் - யாவர்க்கும்; காணவும் அறியவும் படாது என்றும் - வாகியமான கடபடாதிகளைப் போலக்) காணவும், (ஆந்தர விஷயமான சுகதுக்கங்களைப்போல) அறியவுங் கூடாதென்று 96-97ஆம் செய்யுளிலும்; அவாச்சிய வடிவு என்றும் - அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையால் அவாச்சிய வடிவாகு மென்று 95ஆம் செய்யுளிலும்; நாமரூபப் பயிர் சேர்க்கும் வித்து என்றும் - நாமரூபமாகிய பயிர்களையுண்டாக்காநிற்கும் விதையென்று 99ஆவது, 100ஆவது செய்யுளிலும்; செப்பியசிற்சத்தி - சொல்லிய மாயையை; பேர்க்கும் ஆறு எங்ஙன் - நிவர்த்திக்கும்வழியெப்படி?; பிறித்திடப்படாது எனில் - நிவிர்த்திக்கக் கூடாதென்று சொல்லில்?; பிரமபாவனை ஒன்றாய்ப் பார்க்கும் ஆறு எங்ஙன் - பிரஹ்மத்தியானத்தால் (அல்லது பிரஹ்மவிசாரத்தால்) பிரஹ்மத்தை ஏகமாகப் பாவிக்கும் விதமெப்படி?; முத்தி ஆகுவது எங்ஙன் - (சர்வ அனர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்திரூபமான) மோட்ச முண்டாவ தெப்படி?; பரம சற்குருமூர்த்தி - யாவர்க்குமேலான சற்குருவே; எ - று. (101)*

(239) [மாயாநிவிர்த்திக்கு உபாயங்கூறல்.]

வாயுத் தம்பனஞ் சலத்தம்ப னம்மணி மந்திர மருந்தாலே
தேயுத் தம்பனஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே
நீயச் சச்சிதா நந்தமாய் வேறொன்று நினைந்திடா திருப்பாயேல்
மாயச் சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற் காணோமே. (102)

(இ-ள்.) *வாயுத் தம்பனம் - வாயுஸ்தம்பனமும்,; சலத்தம்பனம் - சலஸ்தம்பனமும்; தேயுத் தம்பனம் - தேயுஸ்தம் பனமும்; மணி மந்திர மருந்தாலே செய்திடில் - மணிமந்திர அவுடதங்களினாலே (மந்திரவாதியாற்) செய்யப் படுமாயின்; அதில் அதில் - அவ்வப் பொருள்களில்; சிறந்த சத்திகள் எங்கே - விசேஷமாகவுள்ள (சலன, திரவ, தாக சத்திகள் நாசம், அல்லது திரோதானமாய்ப்போமேயல்லது) எங்கே காணப்படும்; (காணப்படா அதுபோலவே,) நீ அச்சத் சித் ஆநந்தம் ஆய் - நீயும் (மாயைக்காதாரமாகிய) சச்சிதாநந்தாத் மகமான பிரஹ்மமாய்; வேறு ஒன்றும் நினைந் திடாது இருப்பாயேல் - அந்நியமொன்றையும் நினையாதிருப்பாயாயின்; மாயச்சத்திபோம் - (அசத்துச் சடதுக்காத்மகமான) அம்மாயாசத்தி (மீண்டெழாமல்) நிவிர்த்தியாய்விடும்; ஈது அன்றி - (ஜநநமரண ரூபமான மாயா நிவிர்த்திக்கு) இத்திருசிய [1]விஸ்மரண மல்லாமல்; மந்திரம் - குப்தமான வசனம்; மறைகளில் காணோம் - சுருதிகளிலியாம் கண்டிலேம்; எ - று.*

சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனான அதிகாரி மாயையை நிவிர்ர்த்தித்தற்கு முக்கியோ பாயமான திருசியவிஸ்மரணமே சுருதிகளால் இரகசியமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்பது கருத்து.

"வேறொன்று நினைந்திடா திருப்பாயேல், மாயச் சத்திபோம்" என்றதற்கு, உ - ம், வாசிட்டம்,

"பிறப்பிறப்பாம் பெயருடைய விந்த மாயைப்
பெருமையினை முடிவுபெறப் பேச வொண்ணா
வறப்பெரிய தன்மனத்தை வென்றான் மாளு
மல்லதொரு வகையாலு மகற்ற லாகா
சிறப்புடைய வன்மாயை விரிவினுள்ள
சித்திரந்தோன் றிடவுனக்குச் செப்புங் காதை
மறுப்பறுசிந் தையனாகிக் கேட்டி யென்னா
மனுகுலநா யகனுக்கு வசிட்டன் சொல்வான்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(102)*

---

1 விஸ்மரணம் - நினைவின்மை

(240) [அக்கினியின்கணுள்ள தாகசத்தி அதற்குப் பின்னமன்றெனின், மணிமந்திராதிப் பிரதிபந்தம் நிர்விஷயமாம்; ஆதலால், அதுபின்னமாவதுபோல மாயையும் பிரஹ்மத்திற்குப் பின்னமென்றும், காரியத்தால் அநுமேயமென்றுங் கூறப்பட்டிருப்பதால், காரியமான திருசிய விஸ்மரணத்தால் காரணமான மாயாசத்தி எங்ஙனம் நிவர்த்தியாமென்று சீடன் கொள்ளுமாசங்கையை அறிந்து சிருஷ்டிக்குமுன் அவ்வியாகிருதமாயிருந்த சகத்து சிருஷ்டியவசரத்தில் நாமரூபமாகப் பிரகடமாயிற்று; பிரஹ்மத்தின்கண் யாதொரு அசிந்திய மாயையுண்டோ அஃதவ்வியாகிருத நாம முடையதாம் என்னும் பிருக தாரண்ணிய சுருதியால் காரிய காரணங்கள் அபேதமாகலின், காரியமாகிய திருசிய விஸ்மரணத்தால் காரணமாகிய மாயாசத்தியினிவிர்த்திகூடு மென்பதைத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக் கூறுகின்றார்.]

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித் திடவேண்டில்
நாவி னான்மண்ணைக் குடமென்ப ரக்குட நசிப்பது நாவாலே
பாவு நாமரூ பங்களை மறந்துமண் பார்ப்பதே பரமார்த்தம்
சீவ பேதகற் பிதங்களை மறந்துநீ சின்மய மாவாயே. (103)

(இ-ள்.) *மேவும் மண்ணில்* - திரளையான மண்ணில் *அவ்வியத்தமே* - (குலால வியாபாரத்திற்கு முன்) அப்பிரகடமாயிருந்தகடசத்தியே; [வெளிப்படாததாயிருந்த வென்றபடி] *வியத்தம் ஆம்* - (குலால வியாபாரத்திற்குப் பின்) பிரகடமாய்க் கடமென்னும் நாமத்தையடையும்; (அதுபோலச் சிருஷ்டிக்குமுன் அவ்வியாகிருத [அப்பிரகட] நாமமுடையதாயிருந்த இந்த ஆகாச முதலிய சகத்தே பின் சிருஷ்டி யவசரத்தில் நாமரூபங்களாகப் பிரகடமாயின.) இங்ஙனங் கூறிய பிருகதாரண்ணிய சுருதியின் றாற்பரியம் காரிய காரணங்கள் அபேதமாகலின், காரியமான திருசிய விஸ்மரணத்தால் காரணமான மாயை நிவர்த்தியாய்ப் போமென்பதாம். [சத்தியின் காரியமான கடம்மித்தை சத்தியின் ஆதாரமான மண்சத்தியம்; என்னும் சாந்தோக்கிய சுருதியின் பொருளைத் தொகுத்துக்கூறுகின்றார்.] *விவகரித்திடவேண்டில்* - (கடத்தை) வியவகரிக்க வேண்டின்; *நாவினால்* - வாக்கினால்; *மண்ணைக் குடம் என்பர்* -

(மண்ணைத் தவிரக் கடமின்மையினான்,) மண்ணைத் தானே கடமென்று வியவகரிப்பர்; அக்குடம் நசிப்பதும் நாவாலே - அக்கடம் நசித்ததென்னும் வியவகாரமும் வாக்கு மாத்திரத்தாலே (யுளதாம்.); (இப்படிக்காரிய மானகடம் உபாதான காரணமான மண்ணைத்தவிர வேறின்மையின், உண்டென்பதும், நசித்ததென்பதும் வாக்குமாத்திர மாதலால்,) பாவும் நாம ரூபங்களை மறந்து - சத்தியின் விரிவாகுங் கடமென்னும் நாமமும், ([1]பிருதுபுத்நோதராகாரமான) உருவமும் ஆகிய இவை (மித்தையென்று) உபேட்சித்து; மண்பார்ப்பதே - (கடம்) மண்ணென் றுபார்ப்பதே; பரமார்த்தம் - பரமார்த்தமாம்; (அதுபோல ஆகாசமென்பது முதலிய நாமமும், அவகாசமென்பது முதலிய உருவமும் அஸ்திபாதிப்பிரிய ரூபமான பிரஹ்மத்தைத்தவிர வேறின்மையின், சகத்தென்பது வாக்கு மாத்திரமாம்.) (ஆகலின்,) சீவ பேத கற்பிதங்களை - சீவத் துவிதமாகிய (நாமரூப) கற்பனைகளை; மறந்து - (மித்தையென்று) உபேட்சித்து; நீ சின்மயம் ஆவாய் - நீ (சதாநந்த) சின்மயனாவாய்; எ - று.

(241) தாஷ்டாந்த ஞானத்தின் பொருட்டுத் திருஷ்டாந் தத்தை விரிக்குதும்: பிருதுபுத்நோ தராகாரமான கடம் காரியம்; சத்தாதி ஐந்து குணங்களோடு கூடிய மண் ஆதாரம்; சத்தி இவ்விரண்டற்கும் விலட்சணம். என்னை? சத்தியின்கண் பிருது புத்நாதி காரிய தர்மமும் இல்லை. சத்தமுதலான காரணதர்மமுமில்லை; ஆகலான், சத்தி இரண்டற்கும் விலட்சணமாம். ஆனால் அஃதெப்படியுளதெனின்? எப்படியோ அப்படியுளது; அப்போ தசிந்தியத் தன்மைய தென்றாமாலோவெனின்: பேதமென்றாவது, அபேதமென்றாவது, அசிந்தியமென்றாவதுசொல்ல யோக்கியமுடையதன்று. காரண சொரூபத்தினும் பின்னமாகச் சத்தியிருக்குமேல், காரண சொரூபத்தைப் போலத் தோன்றாத தேனெனின்; மண்ணின் சத்தி கடாதிகாரியோற்பத்திக்கு முன்மண்ணின்கட் கூடமாயிருந்ததால் தோற்றவில்லை என்க. ஆனால் பின்னருந் தோன்றாதெனின்; நவநீத முதலியவை மத முதலியவற்றாற் றோற்றாநிற்பதுபோலக்

---

1 பிருது - ஸ்தூலம்; புத்நம் - வட்டவளைவு; உதரம் - வயிறு; ஆகாரம் - வடிவு.

குலாலாதிகளின் சகாயத்தாற் கடாதியாகாரத்தை யடையும். உபாதான காரணத்தினும் பின்னமாகச் சத்தியின் காரியமுண்டென்றால் காரிய காரணங்களின் பேதம் ஏன்றோற்றவில்லையெனின்; அவிவேக சனங்கள் பிருது புத்நாதிரூபமாமன காரியத்தையும், சத்தபரிசாதி குண ரூபமான காரண பூதமாகிய மண்ணையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கடமென்று சொல்லுவதால் காரிய காரணங்களின் பேதந் தோற்றவில்லை யென்க. அஃதவிசாரமென்பது, என்னை? குலால வியாபாரத்திற்குமுன் எத்துணைக் கூறுண்டோ அத்துணைக்கூறுங் கடமல்லாமையின் என்க. ஆனால் யாதுகடமெனின்; குலால வியாபாரத்திற்குப் பின் பிருதுபுத்நோதராகாரத்திற்கே கடசத்தத்தின் வாச்சியத்தன்மை யுசிதமாம். என்னை? சொல்லிய ஆகாரத்தினுற் பத்தியின் பின்னரே கடசத்த வியபகாரங்காண்டலின் என்க. மண்ணினின்று வேறு செய்யின், கடம் காணப்படாமையின், மண்ணுக்குப் பின்னமுமன்று; பூர்வம் பிண்டதசையிற் கடசத்த வியவகாரம் காணப்படாமையின், மண்ணுக் கபின்னமுமன்று. ஆதலால் சத்தியைப்போலக் கடமும் அநிர்வசனீயமேயாகலின், கடம் சத்தியின் காரியமாம். சங்கை; சத்தியும், காரியமும் அநிர்வசனீயமாயின், சத்தியென்றும், காரியமென்றும் பேத வியவகாரம் வருவானேனெனின்; அவ்வியத்தமா யிருந்த போது சத்தியென்றும், வியத்தமானபோது கடமென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது; இது பிரசித்தமாகக் காணப்படவில்லையேயெனின்; இந்திரசால சம்பந்தியான மாயையும் மணிமந்திராதிப் பிரயோகத்திற்குமுன்னே பிரகடமாகாமல் மணிமந்திராதிப் பிரயோகத்தின் பின்னர்ப் பிரகடமாவதால் இது பிரசித்தமாமென்க. சத்தியின் காரியமாதலால் கடாதிவிகாரங்கள் மித்தையென்றும், விகாரங்கட் காதாரமான மண்மாத்திரமே சத்தியமென்றும் சுருதி கூறுகின்றது. இதற் கபிப்பிராயமேதோ வெனின் - சத்தியும், காரியமும் ஒவ்வோர் காலத்தில் தோற்றுவதால் மித்தை. ஆதாரம் மூன்று காலத்தினுமிருப்பதால் சத்தியமாம் என்பதாம். காரியம் மூவகை யேதுக்களால் அசத்தியமாம்; மூவகையேதுக்கள்: அசத்தாய்த் தோற்றுகின்றதும், உற்பத்தி நாசமுடைத்தாய்க் காணப்படுகின்றதும், உற்பத்தியான

பின்னர் வாக்கிந்திரியத்தாற் சனியாநின்ற நாமஸ்வரூபமாக வியவகரிக்கப்படுகின்றதுமாம்.

(242) அன்றியும், கடம் நசித்தும் நாமம் நசியாது மநுடருடைய முகங்களிலே பின்னருமிருக்கின்றது. இதனால் ஏதாயிற்றெனில்? விவாதத்துக்கு விஷயமான கடம் சத்தரூப மாகைக்கு யோக்கியமாம்; சந்தரூபமாக வியவகரிக்கப்படுதலின்; கடசத்தத்தைப் போல; என்னுமநுமானம் பெறப்பட்டது. எனவே கடம் மித்தையாம்.

(243) இனி விகாரத்திற் கதிஷ்டான ரூபமான மண்ணின் சத்தியத் தன்மையின் அநுமானமாமாறு;

மிருகத்திகை ரூபமான வஸ்து சத்திய மாகைக்கு யோக்கியமாம்: மூன்று காலத்தினும் ஒரே ஆகாரமுடையதா யிருப்பதால்; ஆன்மாவைப் போல. மிருத்திகை ரூபமான வஸ்து சத்தியமாம்; வாஸ்தவமாவதால்; ஆன்மாவைப் போல; என்க.

(244) பரிணாமம், ஆரம்பம், விவர்த்தமெனக் காரியோற்பத்தி மூவகையுள், சித்தாந்தத்தில் விவர்த்தபட்சம் அங்கீகரிக்கப் பட்டிருப்பதால். க்ஷீரம்போல அந்நியாவஸ்தையையடையா நின்ற மிருத்திகை, சுவர்ணங்கள் விவர்த்தத்திற் கெப்படித் திருஷ்டாந்தமா மெனின்;

க்ஷீரமானது பூர்வரூப பரித்தியாக பூர்வகமாக அந்நியாவஸ்தையை யடையாநிற்பது உண்மையாகலின், பரிணாமமேயாம். மிருத்திகை, சுவர்ணங்கள் அந்நியாவஸ்தையையடையாநிற்பினும் பூர்வரூபத்தை விடாமையின், விவர்த்தமுமாம். மிருத்திகை, சுவர்ணங்களைப் பரிணாமமும், விவர்த்தமுமாக அங்கீகரித்ததுபோல ஆரம்பமாகவும் ஏன் அங்கீகரிக்கவில்லையெனின்? ஆரம்பவாதி மதத்தில் காரணத்துவ, காரியத்துவரூப வியவகார பேதத்தாற் காரிய காரணங்களின் பேதந் தோற்றுகின்றது. ஆதலால், காரண ரூபமாகவும், காரிய ரூபமாகவும் காரணம் ஒன்றேயிருப்பதால் காரியத்தின் சொரூபத்தில் காரணத்தின் இருவகைக் குணத்தன்மையுண்டாகும். எப்போது காரியத்தில் இருவகைக் குணத்தன்மை யுண்டாயிற்றோ அப்போது காரண கதமான சத்த, பரிச,

ரூப, ரச, கந்தகுணமுதலிய தர்மங்களுக்கம், காரியகதமான சத்தாதி குணமுதலிய தர்மங்களுக்கும் இருவகைக் குணத்தன்மையாகிய பின்னத்தன்மை யுண்டாதல்வேண்டும். ஆனாலும், இவை தந்துவின் ரூபாதிகளென்றும், இவை படத்தின் ரூபாதிகளென்றும் இப்படிப்பட்ட வியவகாரங் காணப்படவில்லை. காரியத்துவ காரணத்துவ வியவகார பேதத்தால் எங்ஙனம் காரிய காரணங்களினுடைய அபேதஞ் சித்திக்கவில்லையோ அங்ஙனம் தந்து அல்லது, மிருத்திகை முதலிய காரணங்களின் பின்னமாகப் படம், கடம் முதலிய காரியங்கள் தோற்றாமையின், காரிய காரணங்களின் பேதமுஞ்சித்திக்கமாட்டாது. பின்னையோவெனின்:- காரிய காரணங்களின் பேதங் கற்பிதம்; வாஸ்தவம் அபேதமாம்; ஆதலால், ஆரம்பவாத மசங்கதமா மென்க.

சாந்தோக்கியத்தின், ஆறாம் அத்தியாயத்தில் மண், பொன், இரும்பென்னும் மூன்றும் விவர்த்தத்திற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் பூதபௌதிக ரூபமான சர்வவஸ்துக்களிலும் காரியத்தின் மித்தியாத் தன்மையை அடிக்கடி யநுபவித்து அதனை அவ்வநுபவஜந்நிய சம்ஸ்கார ரூபமான வாசனைக்கு விஷயமாக்கல்வேண்டும்.

(245) இங்கே ஈதிரகசியம்

இரச்சுவைப்போல மிருத்திகை, சுவர்ணங்களை அதிஷ்டானமாக வொப்பிக் கடம் குண்டலாதிகளை விவர்த்தமென்றது ஸ்தூலதிருஷ்டியால்; சூட்சும திருஷ்டியால் விசாரித்துப் பார்க்கின், மிருத்திகை முதலியவற்றிற்குக் கடாதிகளின் அதிஷ்டானத்தன்மை பொருந்தாது. என்னை? சித்தாந்தத்தில் யாதொரு கற்பித வஸ்துவும் அந்நிய கற்பிதங்கட்கு அதிஷ்டானமென்னல் பொருந்தாது. பின்னையாதெனின்; சேதனமே சர்வத்திற்கும் அதிஷ்டானமாம். மிருத்திகை முதலியவை தாமே கற்பிதமாகலின், கடாதிகட்கு அதிஷ்டான மென்னல் பொருந்தாது. எப்படி இரச்சுவுபகிதசேதனம் கற்பித சர்ப்பத்திற்கு அதிஷ்டானமோ அப்படி மிருத்திகை, சுவர்ண முதலிய தத்தம் உபாதானங்களால் உபகிதமான சேதனம் கடம், குண்டல முதலிய காரியங்கட் கதிஷ்டானமாம்.

ஆதலால், கடாதிகளில் விவர்த்தத்தன்மை நிர்விவாதத்தால் சித்தமாம். (103)

(246) [சுத்தியி லாரோபிதமான வெள்ளி சுத்திஞானத்தால் நிவிர்த்தியாவதுபோல, மாயாமயமான சகத்தும் அதிஷ்டானஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகாமற் பூருவம்போலவே தோற்றுவதால் அஃதெவ்வாறு நிவிர்த்தியாமென் றாட்சேபித்துச் சுத்திரஜதம் நிருபாதிகப் பிரமமா கலின், அது அங்ஙனமாம்; சகத்துச் சோபாதிகப் பிரமமாகலின், இதில் மித்தியாத்துவ புத்தியுளதாதலே நிவிர்த்தியானதாமென்று திருஷ்டாந்த முகத்தாற் கூறுகின்றார்]

பூரிக் குங்கன சச்சிதா நந்தத்திற் பொய்சடந் துயர்மூன்றும்
தூரத் தாயினுந் தோன்றுபாழ் விபரிதந் துடைப்பதெப் படியென்றால்
நீரிற் றோன்றுந்தன் னிழறலை கீழதாய் நின்றலை யினுநேராய்ப்
பாரிற் றோன்றிய தன்னை நோக் கிடிலந்தப் பாழ்நிழல்
பொய்யாமே. (104)

(இ-ள்.) *பூரிக்கும் - (பொன்னானது பூஷணத்தைப் பூரித்து நிற்பதுபோலச்சர்வத்தையு) நிறைத்து நிற்கும்; கனசத் சித் ஆநந்தத்தில் - பரிபூரணமாகிய சச்சிதாநந்தரூபப் பிரஹ்மத்தில்; பொய் சடம் துயர் மூன்றும் - அசத்துச் சடதுக்கா த்மகமான மாயாம்ஸ மூன்றும்; தூரத்த[1] ஆயினும் - (நீரிலே புழுதியும், கனலிலே தோயமும் போலச்) சேய்மைத் தவாயினும்; (இல்லையாயினுமென்றபடி) தோன்று பாழ்விபரிதம் - தோற்றாநின்ற அபாவரூபமான விபரீதத்தை; துடைப்பது - (தோற்றாமல்) நாசமாக்குவது; எப்படி என்றால் - எவ்வித வுபாயத்தாலென்று நீ ஆட்சேபித்தால்; நீரில் தோன்றும் தன் நிழல் - தடாக சலத்திற் றோன்றாநிற்குந் தன்னுடைய சாயையானது; தலை கீழது ஆய் - அதோ முகமாய்; நின்று அலையினும் - நின்று சலிப்பினும்; நேர் ஆய் - ஊர்த்த முகமாய்; பாரில் தோன்றிய - (தடாகக்) கரையினின்று விளங்கிய; தன்னை நோக்கிடில் - தன்னை நாடிடில்; அந்தப் பாழ்நிழல் - அவ்வபாவமான அதோமுகச் சாயை; பொய் ஆம் - மித்தையாம்; எ - று.*

அதுபோலக் காரண ஞானத்தாற் காரியம் மித்தை யென்னும் ஞானமுளதாம்; இவ்வாறுளதாகும் ஞானத்தையே

---

1 தூரத்த என்பதன் அகரம் தொக்கது

அத்வைத வாதத்திற் புருஷார்த்தமென் றொப்பினர்; என்பது எஞ்சி நின்றது.

தடாகசலத்தில் அதோமுகமாகச் சாயை தோற்றினும் வாஸ்தவமாகப் புருஷன் அப்படிக் கில்லாததுபோலச் சச்சிதாநந்தப் பிரஹ்மத்தில் அநிருத சட துக்க ரூபமான சகத்துத் தோற்றினும் வாஸ்தவமாக இல்லை. எப்புருஷனுக்கும் அதோ முகப்புருஷச் சாயையினிடத்து அது சத்தியமென்னும் அபிமானம் யாதொரு தேசத்திலும், யாதொரு காலத்திலுங் காணப்படவில்லை. அப்படிச்சோபாதிகப் பிரம ஸ்தலத்தில் சத்தியபுத்தியின் நாசமே ஞானத்தாலுளாதாகும் நிவிர்த்தியெனக் கொள்ளற்பாலதா மென்பது தாற்பரியம்.
(104)

(247) [காரணமிது காரியமிதுவென்றும், பிராரத்தமுள்ளளவில் காரியத் தோற்ற மபாவமாகாதாகலின், அதனை மித்தையென் றநாதரஞ் செய்து காரணமாத்திரமாய் நிற்றியென்றுங் கூறுகின்றார்.]

ஞானங் காரண மறிபொருள் காரிய நாமரூ பப்பேய்கள்
ஆன தெப்படி யழிந்ததெப் படியென வாய்குதல் பலனன்றே
மான மைந்தனே தீர்க்கசொப் பனசகம் வந்ததும் பாராமல்
போன துந்நினை யாமலுன் போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே.
(105)

(இ–ள்.) *ஞானம்காரணம் - அறிவாகிய பொருள்காரணம்; அறிபொருள் காரியம் -அறியப்படுவனவான பொருள்கள் காரியமாம்; நாம ரூபப் பேய்கள் - நாமரூபங்க ளாகிய இப்பசாசங்கள்; ஆனது எப்படி - உண்டானவா றெங்ஙனம்?; அழிந்தது எப்படி - (அத்தியந்தந்தோன்றாமல்) அழியுமாறெங்ஙனம்?; என ஆய்குதல் பலன் அன்று - என்று விசாரித்தல் பயனன்றாம்; [மற்றியாதுபயனெனின்;] மான மைந்தனே - பெருமையுடைய மைந்தா; தீர்க்க சொர்ப்பன சகம் - நீண்ட கனவென்னும், பிரபஞ்சம்; வந்ததும் பாராமல் - இன்னகாரணத்தினின்று இவ்வாறுண்டாயிற் றென்பதையும் விசாரியாமல்; போனதும் நினையாமல் - அத்தியந்தந்தோன்றாமல் (என்ன வுபாயத்தால்) நிவிர்த்தியாமென்பதையும் விசாரியாமல்; உன் போதம்*

ஆய்பூர்ணம் ஆய் இருப்பாய் - உனதான்மாவாய்ப் பரிபூரண மாகிய பிரஹ்மமா யிருக்கக்கடவாய். (இதுவேபயனாம்); எ - று.

["அழிந்தது" "போனது" என்பன, இயல்பினால்வந்த காலவழுவமைதி.] அறிதல்காண் காரியம் என்றும் பாடம். பாலனுக்குப் பேய்போல அவிவேக திருஷ்டிக்கு நாம வுருவங்கள் உண்மையாகத் தோற்றரவாகலின், அவற்றைப் "பேய்" என்றும், "பன்மைப்பேய் இயக்கங் காணாப்பொருள்" என்னுஞ் சுருதியாலும், பிராரத்தத்தாற் பிரதிபந்திக்கப் பட்டுள்ளவிட்சேப ரூபமான அஞ்ஞானாம்ஸமானது பிராரத்த முள்ளளவில் தக்க படம்போலத் தோற்றுவதல்லது, யாதோருபாயத்தாலும் நிவிர்த்தியாகாதாகலானும், "ஆன தெப்படி யழிந்ததெப் படியென வாய்குதல் பலனன்று" என்றுங் கூறினர் "தீர்க்க சொப்பனசகம்" என்றது, பிராரத்தமுள்ளளவுந், தோற்றரவாகலின், "சொப்பனம்" என்றது, தேச கால சாமக்கிரியின்றித் தோற்றரவாகலின். அன்றியும், "சொப்பனம்" என்றது, ஏதுகர்ப்ப விசேஷணமுமாம். இதற்கு, உ - ம், வாசிட்டம்,

"பொய்ய தாமுயற்கொம்பினைப் பற்றவும் போக்கவு நினைப்பாரா
ரைய னேபர போதபூ ரணத்திலே யயலொன்று வருமாறென்
பொய்ய தாகியவநேகபா வனையினைப் பொருத்தல்புன்பிறப்பாகு
மையமின்றிய வேகபாவனையினி லழுந்துதல் பவந்தீர்தல்."

எ-ம்,

"எங்கே யெனினுந் தோன்று மிந்த மனதை முத்திச்
சங்கே தத்தா லூகந் தன்னிற் கூட்டி னன்றாம்"; எ-ம்,

" யாதினிற்றோன் றியதென்று மியாதீ தென்று
மிறந்தநெறி யாதென்று மிறந்தாற் றோன்று
மாதலினால் வன்றுயரின் சாலை யான
வவித்தையெனு நோய்க்குமருந் தருந்தச் செய்தால்
தீதுபயில் பிறப்பென்னுங் கடலின் மூழ்காய்" எ-ம் வரும்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(105)*

(248) [பிரஹ்மஞானத்தின் றிடத்துவம் தொய்தத்தின் அநாதரவின் வாயிலாக வுண்டாவதால் சிரவணாதிகள்

போலத் தொய்தம் மித்தையென்னும் நிராதரவும் சிஞ்ஞாசுக்குக் கர்த்தவ்வியமென்று கூறுகின்றார்.]

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகினா லம்மட்டும்
நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வைபா மிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்
வசத்தி லுன்மன நின்றுசின் மாத்திர வடிவமா யிடின்மைந்தா
கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாயே. (106)

(இ–ள்.) *அசத்தில் - மித்தையான நாமரூபத்தில்; எம்மட்டு உண்டு - எவ்வள வெவ்வள வாதரமுண்டோ; அம்மட்டும் - அவ்வள வவ்வளவா தரமும்; பராமுகம் ஆகினால் - உபேட்சிக்கப்படுமாயின்; அம்மட்டும் - அவ்வளவவ்வளவும்; நிசத்தில் - சத்தியரூபமான பிரஹ்மத்தில்; உள் விழிப்பார்வை ஆம் - அகமுக திருஷ்டியுளதாம்; (எவ்வளவெவ்வளவு பிரஹ்ம தரிசனமாமோ? அவ்வளவவ்வளவுநாமரூபம் விடப்படும்.) [நாம ரூபத்தின் அநாதரமும், பிரஹ்மதரிசனமுமாகிய இருவித அப்பியாசத்தின் பயன்கூறுகின்றார்.] இப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால் - இங்ஙனம், நிரந்தரம் (நெடுங்கால மாதரத்தோடு கூடிச் செய்யும்) அப்பியாசத்தால்; மனம் உன் வசத்தில் நின்று; சின்மாத்திர வடிவம் ஆயிடின் - சேதனமாத்திரசொரூபமாய் ஸ்திதிபெறில்; மைந்தா; கசத்த தேகத்தில் இருக்கினும் - வெறுக்கத்தக்க துக்கமயமான தேகத்திலிருப்பினும்; ஆநந்தக் கடல் வடிவு ஆவாய் - நீ ஆநந்தசமுத்திரரூப மாவாய்; எ - று.*

[ஆதரவு - அபிமான ரூபமான ஆசை. ஆதரமென்பதும்; அது. "உள்விழிப் பார்வை" என்றது, பிரஹ்மதரிசனத்தை.] எவ்வள வெவ்வளவு பிரஹ்மதரிசனமாமோ அவ்வளவவ்வளவு நாமரூபம் விடப்படும், என்னும் இதற்கு முன்னூலான பஞ்ச தசியின், சுலோகார்த்தம் எஞ்சிநின்றதால் அதனை வருவித்தாம். சீவித்தவனாயிருந்தே முத்தனாவா யென்பார், "கசத்த தேகத்திலிருக்கினு மாநந்தக் கடல்வடிவாவாய்" என்றார்.

இவ்வாசிரியர் கூறினவாறே, பஞ்சதசி கூறியிருப்பது மன்றி வாசிட்டமும்,

"எத்தனையெத் தனைநீத்தா யகிலத்தைப் பரஞ்சுடரா யெறிக்குஞ் சோதி, யத்தனையத் தனைதோன்றும்" என்று கூறியிருப்பது காண்க.

[மேலே, 121ஆவது செய்யுள்தொடங்கி இனிக்கூறப்படும் எண்வகையாநந்தங்களுள் இஃதத்துவிதாநந்தம் என்றறிக, (106)]

(249) [ஆசாரியர் மாயாலட்சணங் கூறப்புகுந்த வாயிலாக அத்துவி தாநந்தஞ் சாதித்தலின், அகமகிழ்ந்தசீடன் ஆன்மாநந்தத்தை யறியுங்கருத்தினனாய் ஆன்மா சச்சிதானந்த ஏகரச மானால் சருவவிருத்திகளிலும் சத்தும், சித்தும்போல ஆநந்தம் ஏன் விளங்கவில்லையென வினாதல்.]

[வேறு]

தானன்றி வேறொன்று மில்லாத பூரணச்
சச்சிதா நந்தகுணமாய்
ஊனின்ற வுயிர்தோறு மொன்றாகு மென்றாலஃ
தொக்கின்ற படிகண்டிலேன்
நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கு
ஞானங்கள் வெளிகண்டதால்
ஆனந்த மிதுபோல வெளியாக வுதியாத
வடைவேது குருநாதனே. (107)

(இ–ள்.) *குருநாதனே; தான் அன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லாத - தானல்லாமல் மற்றொன்றும் (பரமார்த்தமாகத் தன்கண்) இல்லாத (ஆன்மா); பூரணசத்சித் ஆநந்த குணம்ஆய் - பரிபூரண சச்சிதாநந்த சுபாவமாய்; ஊன் நின்ற உயிர் தோறும் - தேகத்தின்கண் நான்நானென்று வியவகரித்துள்ளவுயிர் கடோறும்; ஒன்று ஆகும் என்றால் - ஏகரசமாக இருக்குமென்று கூறப்படுமாயின்,; அஃது ஒக்கின்றபடி கண்டிலேன் - (அவ்வான்மா) அங்ஙனம் பொருந்தாநின்ற தன்மையையறிந்திலேன்; [அதற்குக் காரணங் கூறுகின்றான்] நான் என்ற சீவன்கள் - யான் (கண்டேன் உண்டேன்) என்று வியவகரிக்கின்ற சீவர்கள்; சத்து ஆன வகை ஒக்கும் - சத்தென்னுந் தன்மை கூடும்; ஞானங்கள் வெளிகண்டது - ஞானங்கள் வெளியாகக் காணப்பட்டன; ஆனந்தம் - ஆநந்தமானது; இதுபோல - இச்சத்துஞ் சித்தும்போல; வெளியாக உதியாத - (சர்வ விருத்திகளிலும்) வெளியாகத் தோன்றாத; அடைவு ஏது - முறைமையாது?; எ - று. ஆல் - அசை.*

சச்சிதாநந்த குணமாய் ஒன்றாகும் என ஒட்டுக. சீவர்கள் சத்தல்லவாயின், வந்தியாசுதன்போல வியவகாரங் கூடாமையின், "நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கும்" என்றும், நேத்திராதி இந்திரியங்களின் வாயிலாகப் பிரமாணமென்னும் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி வெளிப்பட்டு உருவ முதலிய பிரமேயங்களை யடைந்தபோது நான் கண்டேன், கேட்டேனென்னும் அநுவியவசாய ஞான வியவகாரம் உளதாகலின், "ஞானங்கள் வெளிகண்டதால்" என்றுங் கூறினான். "ஞானங்கள்" என்ற பன்மை உபாதியான விருத்தியின் பன்மையாமென்க. *(107)*

[சச்சிதாநந்தங்கள் ஆன்மாவின் சொரூபமாயின், சத்துஞ்சித்தும்போல ஆநந்தமும் சர்வ விருத்திகளிலும் பாநமாக வேண்டுமே யென்னும் சீடனாசங்கைக்கு அது நியமமில்லையென்று திருஷ்டாந்தமுகத்தாற் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருபூவி
லொன்றாகு மென்றாலுமே
கரணங்க ளோரொன்றி லோரொன்று தெரியுங்க
ணக்கன்றி வாராதுகாண்
அருமந்த சச்சிதா நந்தச் சுபாவங்க
ளான்மாவின் வடிவாகிலும்
பிரபஞ்ச மயமாம்வி ருத்திபே தத்தினாற்
பேதங்க ளாமைந்தனே. (108)

(இ-ள்.) *ஒரு பூவில் - ஓர் (தாமரைப்) புஷ்பமாகிய திரவியத்தில்; உருவங்கள் இரதங்கள் பரிசங்கள் - ரூப, ரச, பரிச, கந்தங்கள்; ஒன்று ஆகும் என்றாலும் - ஏகமாக இருக்குமாயினும்,; கரணங்கள் ஓர் ஒன்றில் - இந்திரியங்களொவ்வொன்றினால்; ஓர் ஒன்று - ஒவ்வொரு குணங்கள்; தெரியும் கணக்கு அன்றி - தோன்று மளவின தல்லாமல்; வாராது காண் - (ஓரிந்திரியத்தில் சகல குணங்களுமெப்படித்) தோன்றாவோ (அப்படி) அருமந்த - அருமருந்தன்ன [அமுதமொப்பானவென்று பொருள்]; சத் சித் ஆநந்தச் சுபாவங்கள் - சச்சிதாநந்தமாகிய குணங்கள்; ஆன்மாவின் வடிவு ஆகிலும் - ஆன்மாவின் சொரூபமாயினும்; பிரபஞ்சமயம் ஆம் - பிரபஞ்ச*

மயமாகிய; விருத்தி பேதத்தினால் - விருத்திகளின் பேதத்தால்; பேதங்கள் ஆம் - பேதங்களாகப் பாநமாம்; மைந்தனே; எ - று.

அடைந்தோரை அஜராமரணரூப மாக்குதலின், "அருமந்த சச்சிதா நந்தச் சுபாவங்கள்" என்றார். (108)

[இனி விருத்திபேதத்தைத் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.]

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத்
தால்வரும்வி ருத்திமூன்றாம்
ஆமவைகண் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமும்
மபிதான மாகுமகனே
ஏமுறவி ருக்கின்ற சச்சிதா நந்தங்க
ளென்றென்று மொன்றாகிலும்
நாமுரைக் கும்விருத் திப்பிரிவி னாற்சொருப
ஞானாதி பிரிவாகுமே. (109)

(இ–ள்.) *தாமதம் - தாமதமும்,; இராசதம் - இராசதமும், சாத்துவிதம் - சாத்துவிதமும்; (என்னும்) முக்குணத்தால் - எனப்படும் இம்மூவித குணங்களால்; வரும் விருத்தி மூன்று ஆம் - உண்டாகாநின்ற விருத்திகளும் மூவகையாம்; ஆம் அவைகள் - அம்மூவகைவிருத்திகளும்; (முறையே) மூடமும் கோரமும் சாந்தமும் - மூடவிருத்தி யெனவும், கோரவிருத்தி யெனவும், சாந்தவிருத்தி யெனவும்; அபிதானம் ஆகும் - பேர்பெறும்; மகனே -மைந்தா; ஏமுற இருக்கின்ற - (அடைந்தோர்) இறுமாப்புறக் காரணமாக விருக்கின்ற; சத் சித் ஆநந்தங்கள் - அஸ்திபாதிப் பிரியங்கள்; என்று என்றும் - சார்வ காலமும் - ஒன்று ஆகிலும் - (ஆன்மாவின் கண்) ஏகரசமாகவிருக்கினும்,; நாம் உரைக்கும் - யாங்கூறாநிற்கும்; விருத்திப் பிரிவினால் - (மூட, கோர, சாந்தமென்னும்) விருத்தி பேதத்தால்,; சொரூப ஞானாதி - ஆன்மாவின், சச்சிதாநந்தங்கள்; பிரிவு ஆகும் - பேதமாக வபிவியத்தியாம்.- எ;று.*

"ஏமுற விருக்கின்ற" என்பதற்கு, உ - ம், தேவாரம்,

"இறுமாந் திருப்பன்கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச், சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங் கிறுமாந் திருப்பன்கொலோ"

என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (109)

[விருத்திபேதத்தால் சச்சிதாநந்தங்கள் பேதமாகப் பாநமாகு மென்பதை, அநுபவ வாயிலாகக் காட்டுகின்றார்.]

சடமான மூடத்த ருக்கல்லு மண்களிற்
சத்தொன்று மேதோன் றுமால்
விடமான காமாதி கோரத்தி லாநந்தம்
விளையாது மற்றவைகளாம்
திட மான வொழிவாதி சாந்தத்தி லேசச்சி
தாநந்த மூன்றும்வெளியாம்
மடமான மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்த
மனமாகி லாநந்தமே. (110)

(இ–ள்.) *சடம் மூடம் ஆன - சடமும், மூடமுமான; தரு கல்லு மண்களில் - விருட்சம், பாஷாணம், மிருத்திகை முதலியவற்றில்; சத்து ஒன்றுமே தோன்றும் - (பிரஹ்மத்தின் சுபாவங்களுள்,) சத்தொன்றுமே பிரகடமாம்; (ஏனைய சிதாநந்தங்கள் பிரகடமாகா); விடம் ஆன காமாதி கோரத்தில் - விஷம் போலும் (புருஷனை மயக்குவன) ஆன காமக்கு ரோதாதி (ரூபபுத்தியின்) கோர விருத்தியிலும், (மோகபயா திரூப புத்தியின் மூட விருத்தியிலும்); ஆநந்தம் விளையாது மற்றவைகள் ஆம் - ஆநந்தம் பிரகடமாகாது; சத்தும், சித்தும் பிரகடமாம்; திடம் ஆன ஒழிவு ஆதி சாந்தத்திலே- திடமாகிய வைராக்கியம், பொறுமை, உதார முதலிய (ரூபபுத்தியின்) சாந்த விருத்தியில்; சத் சித் ஆநந்தம் மூன்றும் வெளி ஆம் - சச்சிதாநந்தங்கள் மூன்றும் வியத்தமாம்; [இனி விஷயத்தின் வைராக்கியத்திலோ மஹத்தம சுகமுண்டாகுமென்று கூறுகின்றார்.] மடம் ஆன மூடங்கள் கோரங்கள் - அறியாமையினாலுளவாவனவான (மோகபயாதி ரூப) மூட விருத்திகளையும், காமக்குரோதாதிரூப கோர விருத்திகளையும்; விடு சாந்த மனம் ஆகில் - விட்ட சமையாதி ரூபமாகிய அந்தர்முக விருத்தி யுண்டாயின்,; ஆநந்தம் (ஆம்) - (நிர்விக்கினமாகப் பிரஹ்மத்தினது) ஆநந்தம் பிரதிவிம்பிக்கும்.- எ - று.*

கோர, மூட விருத்திகளில் சுகாநுபவங் காணப்பட வில்லை; சாந்த விருத்தியில் சுகாநுபவங் காணப்படு கின்றது; அதுவும், நியூனமதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. கோர மூட விருத்திகளில் சுகம் ஏன் காணப்படவில்லை

எனின்; கிரக க்ஷேத்திராதி விஷயங்களில் இது நமக்கு வேண்டுமென்னும் இச்சையுண்டாகும்போது கிடைக்குமோ? கிடையாதோ என்னும் சமுசய முண்டாவதாற் றுக்கமுண்டாகின்றது; கிடையாமற்போமாயின், அத்துக்கம் மிகுகின்றது. ஒருவரால் விக்கினஞ் செய்யப்படின், குரோத முண்டாகின்றுது. பிரதிபந்தத்தை நிவிர்த்திக்கக் கூடாவிடின், விஷாத முண்டாகின்றது; இப்படிக்குரோதாதிகளில் மஹத்தான துக்கமே யிருக்கிறது; சுகமுண்டென்பதற் கிடமில்லை. வாஞ்சித வஸ்து லபித்தபோது சாந்தவிருத்தி யுண்டாகின்றமையின், மஹத்தாகிய சுகமுண்டாம். போகத்தில் மஹத்தர சுகமுண்டாம்; இலாபப் பிரசக்தியில் அற்ப சுகமுண்டாம். சாந்த விருத்தியிலும் விஷய லாபத்திற்குத் தக்கதாகத் தாரதம்மிய சுகம் பானமாம். ஞானிக்கு இச்சையி னபாவரூப வைராக்கியத்தால் [1]மகத்தம சுகமுண்டாகும்; இது வித்தியாநந்தமாம் என்றறிக.

கோர, மூட விருத்தி யிரண்டும் கலங்கிய விருத்தியா தலால் சத்தும் சித்துமன்றி அவற்றி லாநந்தந் தோன்றாமல் சாந்த விருத்தி நிர்மலமாதலால் அதில் சச்சிதாநந் தங்கண் மூன்றும் பானமாகின்றன; ஆதலால், சத்துஞ் சித்தும்போல ஆநந்தமும் ஆன்மாவின் சொரூபமென்றே அறியற்பாலதென்று தாற்பரியம். *(110)*

(250) [சச்சிதாநந்த விலக்கண மறியும் பொருட்டுச் சீடன் வினாதலும், அதற்காசாரியர் விடை கூறலும்.]

இகமான குருநாத னேசச்சி தாநந்த மெனுமிலக் கணமறிகிலேன்
அகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே தாநந்த மேதென்றிடில்
மிகுகால மூன்றுங்கெ டாதிருப் பதுசத்து வேறுபா டறிதல்சித்தாம்
மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மநுபூதி வாழ்வென்ப! தாநந்தமே.
(111)

(இ-ள்.) இகம் ஆன குருநாதனே - இகத்தில் (அருளுருவாய்) எழுந்தருளிய குருவாகிய இறைவனே; சத்சித்ஆநந்தம் எனும் - சச்சிதாநந்த மென்பவற்றின்; இலக்கணம் அறிகிலேன் - இலக்கணங்களை யானறிந்திலேன்; அகலாத - நீங்காத; சத்து ஆவது ஏது - சத்தி னிலக்கணம் யாது?; சித்து ஆவது

1 மகத்தமம் - நிரதிசயம்

ஏது - சித்தினிலக்கணம் யாது?; ஆநந்தம் ஏது - ஆனந்த விலக்கணம் யாது?; என்றிடில் - என்று நீவினவிடில்,; மிகு காலம் மூன்றும் - மிகுந்த காலத்திரயங்களிலும்; கெடாது இருப்பது - நிவிர்த்தியாகாமலிருப்பது; சத்து - (ஆன்மாவின்) சத்து லட்சணமாம்; வேறுபாடு அறிதல் - ஒன்றற்கொன்று பிருதக்கான (அகங்காராதிப்) பிரபஞ்சத்தை யறிதலே; சித்து ஆம் - (ஆன்மாவின்) சித்து லட்சணமாம்; மகிழ் காமம் நுகர் போது - வாஞ்சிதவஸ்து (லபித்து அதனை) அநுபவிக்கும்போது; சுகம் ஆகும் - (சந்தோஷ ரூபமான சாந்தவிருத்தியின்கண்) சுகமாயெழுவதான; அநுபூதிவாழ்வு என்பது - அநுபூதி [1]வாழ்வென்று சொல்லப்படுவதே; ஆநந்தம் - (ஆன்மாவின்) ஆநந்த லட்சணமாம்; எ - று.

(251) யாதொரு வஸ்து ஞானத்தால் அபாவமாமோ அஃதசத்தென்றும், யாதொரு வஸ்து யாதொரு காலத்தும் நிவிர்த்தியாகாதோ அது சத்தென்றுஞ் சொல்லப்படும். சர்வ பதார்த் தங்கட்கும், அவைகளினிவிர்த்திக்கும் ஆன்மா அதிஷ்டானமாம்; ஆன்மாவுக்கு நிவிர்த்தி யுண்டென்னின்:- சூனியத்தில் நிவிர்த்தி கூடாதாகலின், அதற்கு வேறே அதிஷ்டானஞ் சொல்லல்வேண்டும்; ஆன்மாவிற்கும், அதனிவிர்த்திக்கும் அந்நிய அதிஷ்டான மங்கீகரிக்கின், அதற்கு வேறே அதிஷ்டான மங்கீகரிக்க வரும். இவ்வாற்றால், அநவஸ்தையுளதாம்; அன்றியும், ஆன்மாவினிவிர்த்தி அங்கீகரிப்பவரை ஆன்மாவின் நிவிர்த்தியாரேனு அநுபவித்த துண்டா? அல்லது இன்றா? என்று வினவுவாம். அநுபவித்த துண்டெனின்:- அது பொருந்தாது. என்னை? அநுபவித்தது யாது அது ஆன்மாவாம்; அன்றியும், தன் சொரூப நிவிர்த்தியின நுபவம் தனது மஸ்தகச்சேதனவநுபவத்திற்குச் சமானவநுபவமாம்; ஆதலால், ஆன்மாவின் நிவிர்த்தியநுபவம் பொருந்தாது. ஆன்மாவின் நிவிர்த்தியுண்டு; அதனநுபவம் ஒருவருக்குமில்லையெனின்:- அப்போது ஆன்மாவின் நிவிர்த்தி இல்லையென்னும் வார்த்தை சித்தித்தது. என்னை? யாரொருவரானும் அநுபவிக்கப்படாத ஒரு வஸ்து வந்தியா புத்திரனுக்குச் சமானமாம்; ஆகலின், ஆன்மா ஒருபோதும் நிவிர்த்தியாவதில்லை; இதனான், "மிகுகாலமூன்றுங் கெடாதிருப்பதுசத்து" என்றார்.

1 வாழ்வு - இன்பம்

(252) ஆன்மா சித்தாம்; பிரகாச ரூபமான யாதொரு ஞானமுண்டு அது சித்தெனப்படும். ஆன்மா அப்பிரகாசரூப மென்னின்:- அநான்மாக்களாகிய சடவஸ்துக்கள் ஓர்போதும் பிரகாசமாகா. அந்தக்கரணம், இந்திரியம் இவற்றால் பதார்த்தங்கள் பிரகாசிக்கின்றன வென்னின்:- அது பொருந்தாது, என்னை? அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களும் பரிச்சின்னங்களாகலின், காரியங்களாம்; தேச காலவஸ்துக்களால் யாது அந்தமாமோ அது பரிச்சின்ன மெனப்படும்; யாதொன்று காரியமாமோ அது சடமாமாகலின், அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களுஞ் சடமாம்: அவற்றால் யாதொரு வஸ்துவும் பிரகாசியாது. ஆதலால், யாதொரு ஆன்மா சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றதோ அது பிரகாசரூபமாம்; ஆன்மா பிரகாச ரூபமன்று பின்னையோ சடமாம், அதன்கண் ஞானகுண முண்டு; அந்த ஞானத்தால் ஆன்மாவும், அநான்மாக்களும் பிரகாசிக்கின்றன வெனின்:- இங்ஙனங் கூறாநிற்பவரை ஆன்மாவின் ஞானகுணம் நித்தியமா? அல்லது அநித்தியமா? என்று வினவுவாம்; நித்தியமெனின்:- ஞானம், ஆன்மாவின் சொரூபமென்றே சித்தித்தது. என்னை? இது நியமம்; யாதொன்று ஆன்மாவின் வேறோ அஃதநித்தியமாம். ஞானத்தை ஆன்மாவின் வேறாக வங்கீகரிக்கில், அநித்தியமேயாம்; ஆதலால் நித்தியமாகவொப்பி ஆன்மாவின் வேறாக ஞானமுண்டென்னல் பொருந்தாது. அநித்யமாக வங்கீகரிக்கில், கடாதிகள் போலுஞ் சடமாம்; யாதொன் றநித்தியவஸ்து வாமோ அது சடமாம்; ஆதலால், ஞானம் அநித்தியமென்னல் பொருந்தாது. பின்னையோ வெனின்:- ஞானம் நித்தியமேயாம்; அந் நித்தியமான ஞானம் ஆன்மாவின் சொரூபமே; அநித்தியமென் றங்கீகரிக்கில், ஆன்மாவின்கண் ஞானம் ஓர்போ திருப்பதும், ஓர்போதிராததுமாம்; ஆதலால், ஞானம் ஆன்மாவின் வேறுமாம்; ஞானம் நித்தியமென் றங்கீகரிக்கில், வேறாகாது. யாதொன்று குணமாமோ அது குணமுடையதன்கண் ஓர் பொழுதிருப்பதும், ஓர் பொழுதிராததுமாம்; அஃதெங்ஙனமெனின்:- வஸ்திரத்தின்கண் நீலாதி குணங்கள் ஒருகாலிருப்பதும், ஒருகாலில்லாமற் போவதும் போலாம்; அப்படிப் போகாமல் ஞானம் நித்தியமா யிருத்தலால், ஆன்மாவின் சொரூபமென்றே கொள்ளற்பாலதாம்.

ஞானத்தை அநித்தியமெனின்:- இந்திரியம், அல்லது, அந்தக்கரணம் இவற்றால் ஞானம் உற்பன்னமாயிற் றென்று சொல்லல்வேண்டும்; அது கூடாது. என்னை? சுழுத்தியின்கண் இந்திரியாதிக ளில்லாதிருக்கவும் சுகத்தின் ஞானம்உண்டாகின்றது; அஃதுண்டாக வேண்டுவதில்லை; சுழுத்தியின்கண் சுகத்தின் ஞானம் அங்கீகரிக்கவில்லையாயின், விழித்து நான் சுகமாக நித்திரை செய்தேனென்று சுழுத்திச் சுகத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகின்றது; அஃதுண்டாகவேண்டுவதில்லை. யாதொரு வஸ்துவின் ஞானம் பூர்வமுண்டோ அதன் ஸ்மிருதி உண்டாகின்றதே யல்லாமல், அஞ்ஞாத வஸ்துவின் ஸ்மிருதி உண்டாகின்றதில்லை; சுழுத்திச் சுகத்தின் ஸ்மிருதி விழித்தபொழு துண்டாகின்றது; ஆதலால், சுழுத்தியின்கண் சுகத்தின் ஞானம் உண்டாயிருக்கின்றது; அந்த ஞானத்திற்கு ஜநகமாக இந்திரியாதிகள் சுழுத்தியின்கண் இல்லை; ஆதலால், ஞானம் நித்தியமாம்; ஞானத்தை விடுத்து ஆன்மா ஒருபொழுது மிருக்கவில்லை; ஆதலான், ஞானம் ஆன்மாவின் சொரூபமாம்; எப்படி உஷ்ணத்தன்மையை விடுத்து அக்கினி ஒருபொழுது மிராமையால் உஷ்ணத்தன்மை அக்கினியின் சொரூபமோ அப்படி ஞானமும் ஆன்மாவின் சொரூபமாம்; யாதொன்று ஆகமாபாயியாமோ அது குணமாகும்; உஷ்ணத் தன்மையும், ஞானமும் ஆகமாபாயியல்ல; ஆதலால், அவை முறையே அக்கினி, ஆன்மா இவற்றின் சொரூபங்களாம்; யாதொருவஸ்து ஒருகாலிருந்து ஒரு காலிராதோ அது ஆகமாபாயியெனப்படும்; உற்பத்தியும், விநாசமும் அந்தக்கரணத்தின் விருத்திக் குளவாகாநிற்கும்; ஞானத்திற்கில்லை. ஆன்ம சொரூபமாகிய யாதொரு ஞான முண்டோ அது விசேஷ வியவகாரத்திற்கேது வன்று; மற்றெது ஏதுவெனின்:- ஞான சகிதவிருத்தி, அல்லது விருத்தியின்கண் ஆரூட ஞானம் வியவகாரத்திற்கேதுவாம்: இஃதவச்சேத வாதத்தின் கொள்கை. ஆபாச வாதத்தில் ஆபாச சகிதவிருத்தியால் வியவகாரமாம்: ஆபாச வாயிலாக அல்லது, நேரே விருத்தி வாயிலாக ஆன்மசொரூப ஞானத்தாலேயே சர்வ வியவகாரங்களும் உளவாம்: இல்லையாயின், உளவாகா; இவ்வாறு, ஆன்மா சர்வப் பிரகாசக ஞானசொரூபமாக இருப்பதால், "வேறுபடா டறிதல் சித்தாம்" என்றார்.

(253) ஆன்மா ஆநந்த ரூபமாம்: அன்றெனின்:- விஷய சம்பந்தத்தால் யாதொரு சொரூபாநந்தத்தின் பாநமுண்டாகின்றதோ அஃதுண்டாக வேண்டுவதில்லை. விஷயத்தின்கண் ஆநந்தமில்லை; உண்டெனின்:- யாதொரு விஷயத்தால் எந்தப் புருஷனுக்குச் சுகமுண்டாமோ அதனாலேயே அந்நியனுக்குத் துக்கமுண்டாகின்றது. அஃதெங்ஙனமெனில்:- அக்கினியின் பரிசத்தால் அக்கினி கீடத்துக்கும், சர்ப்ப சிம்மங்களி னுருவங்களைக் காண்டலால் [1]சர்ப்பணி, சிம்மனிகளுக்கும் ஆநந் தமுண்டாகின்றது; மற்றைப் புருடர்களுக்குத் துக்கமுண்டாகின்றது. அஃதுண்டாக வேண்டுவதில்லை; சித்தாந்தத்திலோ அக்கினி கீடத்துக்கு அக்கினியின் பரிசவிச்சை யுண்டாமேல், அப்பொழுது சொரூபாநந்தத்தின் பாநமுண்டாகிறதில்லை; அக்கினி சம்பந்தத்தால் க்ஷண மாத்திரம் இச்சை நீங்க நிச்சல புத்தியின் கண் சொரூபாநந்தத்தின் பாநமாகின்றது; அந்நிய புருஷனுக்கு அக்கினி சம்பந்தத்தினிச்சையில்லை. பின்னையாதுண்டெனின்:- அந்நிய பதார்த்தத் தினிச்சையுண்டு; அவ்வந்நிய பதார்த்தத்தினிச்சை அவற்றானன்றி அக்கினிசம்பந்தத்தா னிவிர்த்தியாகாது. ஆதலால், அவனது சஞ்சல வந்தக்கரணத்தின்கண் அக்கினி சம்பந்தத்தால் ஆநந்தமுண்டாகமாட்டாது சங்கை:- யாதொரு இச்சாரூபமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியுண்டோ அது அவ்விஷயப் பிராப்தியால் நாசமாய் விட்டது; அந்நியவிருத்திக்கு யாதொருநிமித்தமுமில்லை; ஆகலின், அன்னியவிருத்தி யுற்பத்தியாகவில்லை; விருத்தியின்றிச் சொரூபாநந்தம் பாநமாகாதாகலின், விஷயத்திலேயே ஆநந்த முண்டெனின்:- அது கூடாது. என்னை? இச்சாரூப அந்தக் கரணத்தின்விருத்தி அபாவமாயிருக்கின்ற துண்மைதான்; அவ்விச்சாரூபவிருத்தி அபாவமாகாதிருக்கினும் அஃதிராஜத மாகலின், அதன்கண் ஆநந்தம் பிரகாசமாகாது. அநந்தத்தின் பிரகாசம் சாத்வீக விருத்தியின்கட்டோன்றும்: சத்துவகுணத்தால் ஞானமுண்டாமென்பது நியமமாகலின்: வாஞ்சித பதார்த்தங் கிடைத்து அதைவிஷயம் பண்ணும் பொருட்டு யாதொரு அந்தக்கரணத்தின் ஞானரூபவிருத்தி யுண்டாகின்றதோ அது சாத்வீகந்தான்; அச்சாத்வீக விருத்தியில்

---

1 சர்ப்பணி, சிம்மணி என்பன, சர்ப்ப சிம்மங்களின் பெண்பால்.

ஆநந்தம் பாநமாம்; ஆயினும், அந்த ஞானரூபவிருத்தி பகிர்முகமாக விருப்பதால் அதன் பிருஷ்டபாகத்திலுள்ள அந்தக்கரணவுபகித சேதன சொரூபாநந்தத்தை அது கவராது; ஆதலால், விஷயவுபகித சேதனசொரூபாநந்தம் அவ்விருத்தியிற் பாநமாகின்றது; அவ் விஷய வுபகிதசேதனம் ஆன்மாவின்வேறன்று; ஆகலின், ஆன்மாநந்தமே விஷயத்தில் பாநமாகின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றது: அந்த ஞானரூப விருத்தியில் விஷயத்தோடுகூட நேத்திராதி இந்திரியங்களின் சம்பந்தமே நிமித்தமாம்; அல்லது, யாதொருஞானரூப பகிர்முக விருத்தியுண்டோ அதனினு மந்நியமாக அந்தர்முக விருத்தியுண்டாகின்றது அதன்கண் அந்தக்கரண வுபகிதசே தனசொரூப ஆநந்தமே பாநமாகின்ற தென்னும் இது உத்தம சித்தாந்தமாம்; அவ் விருத்தியி னுற்பத்தியில் இச்சை முதலியவற்றினபாவமே நிமித்தமாம். இச்சைமுதலியவையின்றி ஏகாந்தத்துதாசீனனாயிருக்கும் புருஷனுக்குப் பகிர்முக ஞானரூபவிருத்தி யுண்டாகாதிருந்தும் ஆநந்தம் பாநமாகின்றது. ஆதலால், இச்சைமுதலியவற்றின் அபாவரூப நிமித்தத்தால் ஆநந்தத்தைக் கவர்வதாய் அந்தர்முகவிருத்தி யெப்படி உண்டாகின்றதோ அப்படி வாஞ்சித விஷயலாபத்தால் உளதாகும் இச்சை முதலியவற்றி னபாவத்தால் ஞானத்திற்குப் பின்னர் அந்தர்முகவிருத்தி யுண்டாய் அதனால், அந்தக்கரண வுபகிதவாநந்தமே கவரப்படுகின்றது; அச்சொரூபாநந்தத்தின் கவர்ச்சியும், விஷயத்தின் ஞானமும் அத்தியந்தம் அவ்வியவகிதமா யிருத்தலின், புருஷனுக்கு யான் விஷயத்தில் அநந்த மநுபவித்தே னென்னும் பிராந்தி யுண்டாகின்றது. பிரதமபட்சத்தினும் இப்பட்சம் உத்தமமாம். என்னை? விஷயஞான ரூப விருத்தியினான் அந்தக்கரண வுபகித அநந்தபாநங் கூடாது ஆதலால்; விஷயவுபகித ஆதந்தத்தின் விளக்கம் கூடுமாயின் மார்க்கத்திற் செல்லுழி யுளதாகும் விருட்சத்தின் ஞானரூப விருத்தியும் சாத்துவீகமேயா தலால், அதனானும் விருட்சவுபகித சேதன சொரூபத்தின் ஆநந்தம் பாநமாதல்வேண்டும். அப்படியே சர்வஞானத்தாலும் ஞேயவுபகிதசொரூபத்தின் ஆநந்தம் பாநமாதல் வேண்டும். அங்ஙனமாகாமல் ஆன்மசொரூபத்தின் ஆநந்தமே பாநமாவதால், “மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மநுபூதி

வாழ்வென்ப தாநந்தம்" என்றார். இவ்வாறே வாசிட்டத்தும் சித்தர்.

"அறிலானு மறிபொருளுங் கூடியகூட் டாவிலெழு மறிவானந்தம், பிறியாத வான்மதத்து. வத்தெழுந்த தாமதனைப் பேணல் செய்வாம்" என்றனர்.

திரிகாலத்தினும் அபாத்தியமா யிருப்பதே சத்தினிலக்கணமென்றும், சர்வப்பிரகாசக ஞானசொரூபமாக இருப்பதே சித்தினிலக்கண மென்றும், விஷயசம்பந்தத்தாற் சாத்துவீக அந்தக் கரணவிருத்தியின்கண் எழாநிற்குஞ் சுகமே ஆநந்தத்தினிலக்கண மென்றுங் கூறியதாம். (111)

(254) [இவ்வாறான சச்சிதாநந்த விலக்கணமுடைய பிரஹ்மமே நீ எனச் சுருதிகளும், குருவும் உபதேசிக்கினும், நீ யென்னுஞ் சப்தவாச்சியனான புருஷனிடத்து அவற்றினநுபவ மெவ்வாறுளதெனச் சீடன் வினாதல்.]

நாசச்ச ரீரத்தி ருக்குஞ்ச ரீரிதனை
நால்வேத மாவாக்கியம்
நீசச்சி தாநந்த மென்றிடினு மாசிரியர்
நீபிரம மாவையெனினும்
மாசற்ற சச்சிதா நந்தநா னென்னவிவன்
மன்னுமநு பவமெங்ஙனே
கோசப்பு ரங்களையி டித்துத்த கர்க்குமத
குஞ்சரக் குருநாதனே. (112)

(இ–ள்.) *நாசச் சரீரத்து இருக்கம் சரீரிதனை - நாசத்தையுடைய சரீரத்தின்கண் (அபிமானியாய்) இருக்குஞ் சரீரியை; நால்வேத மாவாக்கியம் - நான்கு வேதங்களிலுள்ள நான்கு மஹாவாக்கியங்களும்; நீ சத்சித் ஆநந்தம் என்றிடினும் - நீயே சச்சிதாநந்த (ப்பிரஹ்ம) மென்றுபதேசிக்கினும்,; ஆசிரியர் நீ பிரமம் ஆவை எனினும் - நீயே (சச்சிதாநந்தப்) பிரஹ்மமென்று ஆசிரியருபதேசிக்கினும்; மாசு அற்ற - குற்றமற்ற; சத் சித் ஆநந்தம்நான் என்ன - சச்சிதாநந்தப் பிரஹ்மமே நானென் றநுபவிக்க; இவன் மன்னும் அநுபவம் எங்ஙனே - சரீரியாகிய இப்புருஷனிடத்தே நிலைபெற்ற (அச் சச்சிதாநந்தங்களின்) அநுபவமெவ்வாறு (உள்ளன);*

கோசப்புரங்களை - பஞ்சகோசமாகிய நகரங்களை; *இடித்துத் தகர்க்கும்* - இடித்துப் பொடியாக்கும்; *மதகுஞ்சரக் குருநாதனே* - (ஞான) மதயானையாகிய குருபரனே; எ - று.

பஞ்சகோசத்தில் நானெனும் புத்திரூப அபிமானத்தைச் சுருதியுத்திகளால் அபாவமாக்குவதை, "இடித்துத் தகர்க்கும்" என்றார். "குஞ்சரம்" என்றது, உருவகம். *(112)*

[சரீரியின்கணுள்ள சச்சிதாநந்த வநுபவம் யாவர்க்கு மொப்பக் கூறத்தொடங்கி இதில் சத்தாநுபவம் கூறுகின்றார்.]

சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற்
செல்கால மிவனுண்டலோ
கன்மா நுபவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற
காலத்து மிவனுண்டலோ
உன்மாத யாதனா வுடல்கடவு ளுடன்மநுட
வுடன்மாறி மாறியழியும்
தன்மாய வுடல்கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு
சத்தென்ப தொக்குமகனே. (113)

(இ-ள்.) *சென்மாந்தரம் செய்த வினைகள்* - அந்நிய ஜநநங்களில் (தான்மனவாக்குக்காயங்களாற்) செய்த கர்மங்கள்; *உடல் தரும் எனின்* - தேகத்தைத் தருமென்று சொல்லின்; *செல்காலம்* - இறந்தகாலத்தும்; *இவன்* - இச்சரீரியென்பவன்; *உண்டலோ* - உளனல்லனோ? *கன்ம அநுபவ நரகசொர்க்கம் எனில்* - (நிகழ்காலத்தி லிவன் செய்யாநின்ற) பாவபுண்ணியத்திற்கு அநுபோகமாக (முறையே) நரகமும், சொர்க்கமும் (வரு) மென்றுசொல்லின்; *வருகின்ற காலத்தும்* - எதிர் காலத்தும்; *இவன் உண்டலோ* - இச்சரீரி (யாதனாசரீரந்தேவசரீரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு) உளனல்லனோ? *உன்மாதயாதனா உடல்* - சித்தவிப்பிரமைக்குக் காரணமான யாதனா சரீரமும்; *கடவுள் உடல்* - தேவசரீரமும்; *மநுட உடல்* - மநுஷசரீரமும்; *மாறி மாறி அழியும்* - (அநேகமாய்) வேறு வேறாயுண்டாய் நசிக்கும்; *தன் மாய உடல் கெடினும்* - தனது மாயாமய சரீரங்க ணாசமாயினும்; *இவன் இருப்பது கொண்டு* - இச்சரீரி (திரிகாலத்தும் அபாத்தியமா) யிருப்பதால்;

மகனே சத்து என்பது ஒக்கும் - மைந்தா (இவன்) சத்தென்று சொல்லுவது (யாவர்க்குஞ்) சம்மதமாம்.- எ - று.

தரித்திரன், மகாராஜன், கருமி, பக்தன், முமூட்சு இவ்வைவருடைய வசனத்தால், "சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுடறருமெனிற் செல்கால மிவனுண்டாலோ, கன்மாநு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண்டலோ" எனினும் ஆம்; இவ் வைவர் வசனம் வாசுதேவ மனனத்தில் சச்சிதாநந்த நிரூபணத்திற்காண்க. (113)

[இச் செய்யுளின் முற்பாதியில் சித்ராநுபவங் கூறிப் பிற்பாதி முதல் ஏழு செய்யுள் வரை ஆனந்தாநுபவம் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.]

இருளாக மூடுஞ்சு ழுத்தியி லிராத்திரியி
லிரவிசுட ரற்றபொழுது
மருளாம லிருளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற
வகைகொண்டு சித்தாகுமே
பெருவாழ்வு மிக்கதா னேதன்னி டத்தினிற்
பேராத பிரியமதனால்
அருகாத பிரியஞ்சு கத்தில்வரு மாதலா
லாநந்த மாமைந்தனே. (114)

(இ-ள்.) *இருள் ஆகமூடும் சுழுத்தியில் - (மழைநிசி) யிருள் போல (யாதொருவிஷயமுந் தோன்றாமற்போக) மறையாநிற்குஞ் சுழுத்தியின்கண்; (மருளாமல்) - (மயங்காமல்); (இருளையும் பொருளையும் - (அவித்தையாகிய) இருளையும், (அதிற்பிரதிபலியா நிற்கும் ஆநந்தமாகிய) பொருளையும்; இரவி சுடர் அற்ற பொழுது - சூரிய (ன்முதலிய வாகிய) ப்பிரகாசங்களொழிந்த (காடாந்தகார) சமயமாகிய; இராத்திரியில் - இரவில் (உளதாகுஞ் சாக்கிரத்தின்கண்); மருளாமல் - மயங்காமல்; இருளையும் பொருளையும்; காடாந்தகாரத்தையும், (அதிற்சாமான்யமாக ஸ்பரிசத்தாற் றோன்றாநிற்குங் கடபடாதிப்) பொருள்களையும்; தெரிகின்ற வகை கொண்டு - அறிகின்றதன்மையால்,; சித்து ஆகும் - சித்தென்பதநுபவமாம்.- பெருவாழ்வுமிக்க - பேராநந்தத்தால் நிரதிசயமாகிய; தானே தன்னிடத்தினில் - தான்றானே*

தன்னிடத்து; பேராதபிரியம் அதனால் - மாறாத பிரேமை வைத்திருப்பதால்; அருகாத பிரியம் - குறைவற்ற பிரியமானது; சுகத்தில் வரும் ஆதலால் - (யாவர்க்குந் துக்கத்தின்கணுண்டாகாமல்) சுகத்தின் கணுண்டாவது உலகிற்பிரசித்தமாதலால்,; மைந்தனே; ஆநந்தம் ஆம் - இவன் ஆநந்த மென்பதநுபவமாம்.- எ - று.

ஓர் விருட்சத்தினின்று முண்டானபீஜம் அந்நிய விருட்சத்திற்குக் காரணமாவதல்லது, தன்னையுண்டாக்கிய விருட்சத்திற்குக் காரணமாகாததுபோல வர்த்தமான தேகத்தினின்று முண்டாகாநின்ற வினைகள் மேல்வரும் ஜநநத்திற்குக் காரணமாவதல்லது, அச் சநநத்திற்குக் காரண மாகாமையின், "சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுடறரும்" என்றும், இப்படி உத்தரோத்தர ஜநநத்திற்குப் பூர்வபூர்வ வினைகள் காரணமாக முன்சென்ற அநேககோடி கற்பங் களிலும் ஆன்மா சரீரமுடையவனாக இருந்திருத்தலின், "செல்காலமிவனுண்டலோ" என்றும். இச்சநநத்தில் சிரவணாதிப் பிரயத்தனத்தால் பிரஹ்மான்ம வைக்கியஞானத்தைப் பிரதிபந்தரகிதமாக அடையாவிடின், பூர்வகர்மத்தின் பயனாக இச் சரீரம் வந்தது போல இப்போது செய்யுங் கருமத்திற்குப்பயனாக இன்னும் அநேககோடிஜநநங்கள் வருமாகலின், அவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு இனிவரும் அநேககோடி கற்பங்களிலும் ஆன்மாஇருப்பதால், "கன்மாநுபவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண்டலோ" என்றும், முன்வந்ததும், இனிவருவதுமாகிய அநேககோடி சரீரங்களழியினும் சரீரியழியாமையின், இவன்சத்தெனல் யாவர்க்குமொப்ப அநுபவமாமென்பார், "யாதனா வுடல்கடவுளுடன்மநுட வுடன்மாறி மாறியழியுந், தன்மாய வுடல்கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்கும்" என்றுங் கூறினார்.

"இரவி" என்பது, உபலட்சணமாகலின், வாகியப்பிரகா சங்களனைத்துங் கொள்க. "இரவிசுடரற்றபொழு திராத்திரியில்" என்றதால், காடாந்தகாரசமயத்தில் என்பதும், " மருளாம லிருளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற வகைகொண்டு" என்றதால், சாக்கிரத்தின்கண் என்பதும் வருவிக்கப்பட்டன. வாகியவொளிகளற்றசாக்கிரமாவது மழைநாளிரவிற் காடாந்த காரசமயத்திலுள தாகுஞ்சாக்கிரம், அல்லது, இரவிற்

கபாட முதலியை பந்திக்கப் பட்டுத் தீபமணைந்த அந்தர்க்கிரகத்திலுளதாகும் சாக்கிரமெனினுமாம். இங்ஙனங் கூறியது பிரகாசாந்தர அபேட்சையின்றியே ஆன்மாசொப்பிரகாச சித்துரூபமாயிருக்கும் அநுபவம் விளக்குதற் பொருட்டென்க. சூரியன், சந்திரன், அக்கினி முதலிய பிரகாசங்களொழிந்த சாக்கிரத்தின்கண் நேத்திரமுதலிய இந்திரிய வாயிலாக இருண் முதலியவற்றைக் கோசரிக்கு மந்தக்கரண விருத்தியும், சுழுத்தியின்கண் அஞ் ஞான கோசரம், ஆநந்த கோசரமாகிய அவித்தியாவிருத்தியும் அக்கினியானது உருபபதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பித்தற்குத் திரிமுதலியவைபோல உபாதிமாத்திரமா யிருக்கின்றன. புத்திக்கு ஞான மொருகாலு மின்றென்று ஆன்ம போதத்திற் பூச்சியபாதரான ஸ்ரீசங்கராசாரியரால் அருளிச் செய்யப்பட் டிருக்கின்றது. சாக்கிரம், சுழுத்தி இரண்டிற்கும் மத்தியமான சொப்பனத்தின்கண்ணும் ஞாதா, ஞான, ஞேயரூபமான திரிபுடிகளையும் பிரகாசாந்தரங்களை யபேட்சியாமலே ஆன்மாவாகியதான் பிரகாசிப்பிக்கின்றதும் இவன், "சித்து" என்பதற்கு அநுபவமாமெனக்கொள்க. யானெப்போது மிலனாகாமல் உளனாதல் வேண்டும் என்றிவ்வாறான பிரேமை ஆன்மாவின்கண் யாவர்க்கு முளது; அந்நியங்களில் யாதொருபிரேமை யுண்டாமோ அதுவும் தன்பொருட்டேயாம்: ஆன்மாவின் கணுள்ள பிரேமையோ அந்நியத்தின் பொருட்டன்று; இப்படி ஆன்மாவின்கண்ணே பரமமான பிரேமையிருத்தலால் இச்சரீரி, "ஆநந்தம்" என்பது அநுபவமாமென்றறிக.

இதற்கு, உ - ம், பிரமகீதை,

"சீவ னன்று புரமூன்றிற் சித்தா மவனே விளையாடு
மேவு மெல்லா மெய்போல வவனால் விளைத லான்மெய்யத்
தேவ னேசான் றாதலினாற் சித்து மவனே யத்துவிதன்
யாவுந் தானா தலினெதினுந் தனையே விரும்ப லாலின்பன்"*;*

எ - ம்,

"இந்தப் புரங்க ளொருமுன்று மிவன்ற னிடையே யிறப்பதுநிர்த்
தொந்தப் புருட னொருகாலு நசியா னாத லாற்சொல்லு
மந்தப் பரம னேயிவன்றா னறியா மையினா லப்பரனைப்
பந்தப் படுமோர் சீவனெனப் பார்ப்பார் பவத்தே பதைக்கின்றார்."
எனவும் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"இருளாக மூடுஞ்சு ழுத்தியி லிராத்திரியி லிரவிசுட ரற்ற பொழுது" எ-கு, உ - ம், பிரமகீதை.

"காண்டல் கேட்டல் கருதல்செ யப்படு வானலன்றான்
காண்டல் கேட்டல் கருதல்செ யப்படு வானொருத்தன்
றூண்டு சோதியி னாலனல் சோம னருக்கனெல்லா
மாண்ட போதும் விளங்கும னக்கரி யாகிநின்றே."; எ ம்,

"சித்தமத் தமித்திடத் தபாவமுந் தெரிந்திடுஞ்
சுத்தநற் சுழுத்தியிற் றுய்க்குமாயை கண்டிடு
மத்தமித் தலும்பிறத் தலும்மிலா னபாவபா
வத்தைவிட் டகண்டமா யறிந்தபோ தடங்கவாம்."

எனவும் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (114)

(255) [சுகத்தின் சாதனரூபமான அந்நபானாதிகளிடத்துப் பிரீதி காணப்படுவதுபோல ஆன்மாவிடத்தும் பிரீதிகாணப்படுதலின், ஆன்மாவும் அந்நபானாதிகள்போலச், சுகசாதனமாகுங்கொலென வருமாசங்கையை அந்நபானாதிகளிடத்துப் போகசாதனத்தன்மைரூபவுபாதியிருத்தலின், அவைசுக சாதனமாம், ஆன்மாவினிடத்து அஃதில்லாமையின், ஆன்மாசுகசாதனமன்றென்னும் அபிப்ராயத்தாற் பரிகரிக்கின்றார்.]

அன்னபா னாதிசுக சாதனம தாகையர
லார்க்கும்வெகு பிரியமாகும்
இன்னவா றான்மாவு மாநந்த சாதன
மெனக்கருதல் பொருளல்லவே
சொன்னவான் மாவையொரு சுகசாத னங்களொடு
சொல்லுவா யாகின்மகனே
உன்னதா நந்தம்வே றேதநுப விப்பதா
ருபயவான் மாவுமுளவோ. (115)

(இ–ள்.) *அன்னபான ஆதி - அந்நபான முதலியவை; சுகசாதனமது ஆகையால் - சுகத்திற்குச் சாதனமா மாதலால்,; ஆர்க்கும் வெகுபிரியம் ஆகும் - யாவர்க்கும் அவை யதிகப்பிரியமாம்; இன்ன ஆறு - இந்தப்படி; ஆன்மாவும் ஆநந்த சாதனம் என - ஆன்மாவும் ஆநந்தத்திற்குச் சாதனமா*

மென்று; கருதல் பொருள் அல்ல - எண்ணாநிற்பது சுருதி விரோதமாம்; சொன்ன ஒரு ஆன்மாவை - (சுகரூப மென்று சுருதி) கூறிய ஏகமான வான்மாவை, சுக சாதனங்களொடு - (அந்நபானாதிகளென்னுஞ்) சகசாதனங்களோடு சேர்த்து,; சொல்லுவாய் ஆகின் - (இதுவும் சுகசாதனமாமென்று) கூறுவையாயின்; மகனே; உன்னது ஆநந்தம் வேறு ஏது - உன்னுடைய (அநுகூல விஷயமான) ஆநந்தம்வேறேஏது,; அநுபவிப்பது ஆர் - அதனை யநுபவியாநின்ற (போக்தா வேறே) யார்?; உபய ஆன்மாவும் உளவோ - (விஷயபாவம், விஷயீபாவமாக) இரண்டான்மாவு முண்டா?; எ - று.

ஒரே ஆன்மாவுக்கு ஒரே காலத்தில் ஒரே வஸ்துவின் அபேக்ஷயால் [1]உபகாரியத்தன்மை, [2]உபகாரகத்தன்மை யென்னும் இரண்டு தர்மம் உளவாதல் விரோதமாகலின், அங்ஙனங் கூறுதல் கூடாதென்பார், "உன்னதாநந்தம்வே றேதநுப விப்பதா ருபயவான் மாவுமுளவோ" என்றார்.(115)

(256) [ஆன்மாவுக்கு அந்நாதிகள்போலச் சுகசாதனத்தன்மை யில்லையாயினும், சுகம்போலப் போக்தாவி னுபகாரத்தன்மை யிருக்கலாமே யென்று சங்கித்து அவற்கு நிரதிசயப் பிரேமைக்கு விஷயத்தன்மை யிருப்பதால் அங்ஙனங் கூறுகிற்பது பொருந்தாதென்று பரிகரிக்கின்றார்.]

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகும்
வெகுபிரிய மான்மாவிலாம்
விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்மாவில்
வெகுபிரிய மாறாதுகாண்
விடயசுகம் விடலுமாங் கொளலுமா மான்மாவை
விடுவதெவர் கொள்வதெவர்பார்
விடயசுக போகங்கள் விடுமவனை யவனால்
விடப்படா தொருநாளுமே. (116)

(இ-ள்.) *விடய சுகமதில் வருதல் பிரியமாத்திரம் ஆகும் - விஷயஜந்நிய சுகத்தின்கண் வாராநிற்பது பிரீதிமாத்திரமேயாம், (நிரதிசயப்பிரீதியன்று); ஆன்மாவில் (வருதல்) வெகு பிரியம் ஆம் - ஆன்மாவின்கண்*

---

1 உபகாரியத்தன்மை - கர்மம்
2 உபகாரத்தன்மை - கர்த்தா

வாராநிற்பது நிரதிசயப் பிரீதியாம்; (ஆதலால், ஆன்மாவிஷய ஜந்நிய சுகம்போ லல்லன்); [எதனாலெனின்] விடயசுகம் வருபிரியம் மாறிவரும் - விஷய ஜந்நிய சுகத்தின்கண் வாராநின்றபிரீதி வியபிசாரத்தை யடைகின்றது;- (ஒரு காலந்நியசுகத்திற் செல்கின்றது, அவ்விஷயத்திலேயே நியமமாக விருக்கவில்லை யென்றவாறு;) ஆன்மாவில் மாறாது காண் - ஆன்மாவின்கணுள்ள (பிரியம்) வியவிசாரத்தையடைவதில்லை; (ஆதலால்) வெகு பிரியம் - (அவ்வான்மாவின் கணுள்ள பிரீதி) நிரதிசயமாம்; [விஷயப்பிரீதியின் வியபிசாரத்தைச் தரிசிப்பிக்கின்றார்.] விடயசுகம் விடலும் ஆம் கொளலும் ஆம் - ஓர் விஷயஜந்நிய சுகத்தை விடவுங்கூடும், (அந்நிய விஷயஜந்நிய சுகத்தைப்) பற்றவுங்கூடும்; [இனி ஆன்மாவின்கணுள்ள பிரீதி வியபிசார மில்லாதிருப்பதைத் தரிசிப்பிக்கின்றார்.] ஆன்மாவை விடுவது எவர் கொள்வது எவர்பார் - ஆன்மா (தள்ளத்தக்கவனும், கொள்ளத்தக்கவனும் அலனாதலால்) அவனை விடத்தக்கவர் யாவர்? கொள்ளத்தக்கவர் யாவர்? நீ பாராய்; [பலிதத்தைச் சொல்லுகின்றார்.] விடய சுக போகங்கள்விடும் அவனை - விஷய (ஜந்நிய) சுகபோகங்களைத் தியாகஞ்செய்யும் அவ்வான்மாவை; அவனால் ஒருநாளும் விடப்படாது - அவ்வான்மாவால் சதாத்தியாகம் பண்ணல் கூடாது. எ;று.

ஆன்மாவைத் தியாகஞ்செய்யவும் கிரகணஞ் செய்யவுங் கூடாமையின், அவனிடத்துள்ள பிரீதி எப்படி வியபிசாரத்தை யடையுமென்பார், "விடயசுக போகங்கள் விடுமவனை யவனால் விடப்படா தொருநாளுமே" என்றார். (116)

(257) [உலகின்கண்ணே சிலர் துவேஷத்தால் ஆன்மத் தியாகஞ் செய்யக் காணப்படுதலின், ஆன்மா தியாகத்தின் விஷயமன்றெனல் கூடாதென்றுவருஞ் சங்கையை அத் தியாகம் ஆன்மாவின் வேறான தேகத்தின் விஷயமே யன்றி ஆன்ம விஷய மன்றெனப் பரிகசிக்கின்றார்.]

வேகின்ற கோபங் ளாலென்னை நான்கொன்று
விடுகிறே னென்றுசிலபேர்
சாகின்ற படியினாற் றன்னையே தான்கொன்று
சாவனெனல் சங்கையலவே

தேகந்த னைக்கொல்லு மவனால் விடப்பட்ட
தேகமவ னன்றுமகனே
ஆகந்த னிற்கோப மலதுதனை யொருநாளு
மான்மாவெ றுப்பதிலையே. (117)

(இ–ள்.) *வேகின்ற கோபங்களால் - (விருட்சந் தானடைந்த தீயால் வேதல்போலத் தாம்) வேகாநின்ற (வியாதி) கோபங்களால்; என்னை நான் - என்னையான்; கொன்று விடுகிறேன் என்று - கொலைசெய்து தியாகம் பண்ணுகின்றேனென்று சொல்லி; சிலபேர் - சிலர்; சாகின்றபடியினால் - (ஓரோர் காலத்தில் உலகில்) மரண மாகின்றமையின்; தன்னையே தான் கொன்று - (ஆன்மா) தன்னையே தான் (விருச்சிகாதிகளைப் போலத் துவேஷித்துக்) கொலைசெய்து; சாவன் எனல் - மரண ரூபமான தியாக விஷயமாகின்றன னென்று சங்கித்தல்; சங்கை அல - சங்கையன்று; [அஃதியாதினாலெனின்] தேகம் தனைக்கொல்லும் அவனால் - தேகத்தின் வேறாயிருந்து அதனைக் கொன்று தியாகம் பண்ணுகின்ற எந்தச் சீவனுண்டோ அவனால்; விடப்பட்ட தேகம் - தியாகம் பண்ணப்படுகிற தேகம்; அவன் அன்று - அவனன்றாம்; மகனே; ஆகம் தனில்கோபம் அலது - அன்னியமானதேகத்தின்கண் துவேஷமேயல்லாமல்; தனை ஒருநாளும் - தன்னையொருபோதும்; ஆன்மாவெறுப்பது இலை - தான் துவேஷிப்பதில்லை; எ - று.*

ஆன்மா அந்நாதிபோலப் பிரியவிஷயமும், விருச்சிகாதி போலத் துவேஷவிஷயமும் அல்லனாயின், திரணாதிபோல உபேட்சாவிஷயமாவனோ வெனின்:- உபேட்சிப்பவனுடைய சொரூபமேயாவனாதலால் உபேட்சாவிஷயமு மாகான் என்றறிக. *(117)*

(258) [ஆன்மாவே பிரிய வஸ்துவாயின், வித்த, புத்திராதிகளும் பிரிய வஸ்துக்களாகத் தோற்றுவானே னென்று சங்கித்து ஆன்மாவைச் சமீபித்தது கொண்டு அவற்றில் தாரதம்மியமான பிரீதி தோன் றாநின்றதென்று அநுபவத்திற்காட்டி அவையனைத்தினும் ஆன்மாவில் அதிகப்பிரிய மிருத்தலால் ஆன்மாவே முக்கியமென்று கூறுகின்றார்.]

தாகப்ப டும்பொருளி லும்மகன் பிரியமாந்
தனயனிலு முடல்பிரியமாம்
ஆகத்தி லும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண
மதனிலும் பிரியமுயிராம்
ஏகப்பி ராணனிலும் வெகுபிரிய மான்மாவி
லிந்தவான் மாமுக்கியம்
ஊகத்தி னாற்கௌண மித்தைகர்த் தாமூன்று
மோரொன்றி லதிகமகனே. (118)

(இ–ள்.) *தாகப்படும் பொருளிலும் - யாவரும் பிரியப்படுகின்ற தனத்தினும்; மகன்பிரியன் ஆம் - புத்திரன் பிரியமாம்; தனயனிலும் - புத்திரனிலும்; உடல் பிரியம் ஆம் - அந்நமயமானதேகம் பிரியமாம்; ஆகத்திலும் - தேகத்தினும்; இந்திரியம் பிரியம்ஆம் - இந்திரியங்கள் பிரியமாம்; கரணம் அதனிலும் - இந்திரியங்களினும்; உயிர் பிரியம் ஆம் - பிராணன் பிரியமாம்; ஏகப்பிராணனிலும் - (மனதோடு) ஒன்றாகிய பிராணனினும்; ஆன்மாவில் வெகு பிரியம் - ஆன்மாவிடத்துப்பரமப் பிரியமாம்; இந்த ஆன்மா முக்கியம் - ஆதலின், இச்சாட்சியே பிரதானரூபமாம்; [ஆயின், ஆன்மா புத்திரனானான்; புத்திரனில்லாதவனுக்குப் பரலோகமில்லை; இம் மநுடலோகமும் புத்திரனாலேயே சம்பாதிக்கப்படுகின்றது. அந்நிய கர்மங்களாலில்லை யென்று சுருதி புத்திரனைப் பிரதானமாகக் கூறி யிருப்பது என்னையோவெனச் சங்கித்துப் புத்திராதிகள் ஓரோர் சமயத்தில் முக்கியமாதல்பற்றி அங்ஙனங்கூறிற்றென்று கூறுகின்றார்] ஊகத்தினால் - (சுருதிக் கவிரோதயமாகிய) தர்க்க உத்தியால் (ஆராயின்); கௌணம் மித்தை கர்த்தா மூன்றும் - கௌணான்மா, மித்தையான்மா, கர்த்தான்மா இவை மூன்றும்; மகனே ஓர் ஒன்றில் அதிகம் - ஓரோர் சமயத்திற் பிரதானமாம். எ - று.*

புத்திராதிகளினாபத்தை நிவாரணஞ் செய்தற் பொருட்டுத் தனத்தைச் செலவிடுதலால் பொருளின் மகன்பிரியம்; தனது தேகத்தை இரட்சித்தற்பொருட்டு ஓர்போது புத்திராதிகளையுந்தானஞ் செய்தலின், தனயனிலு முடல்பிரியம்; இந்திரியங்களுக்குற்ற நாசத்தை நீக்குதற்பொருட்டுத் தாடனாதிகளாலுளதாகும் தேகத்தின் பீடையையும், அங்கீகரித்தலால் ஆகத்தின் இந்திரியம்

பிரியம்; பிராணனீங்கும்படி வரில் அதைக் காத்தற் பொருட்டு இந்திரியங்களின் சேதனாதிகளையும் அங்கீகாரம் பண்ணுதலின், கரணமதனின் பிரியமுயிராம்; இப்படித்தன முதல்பிராண பரியந்தமாகிய பதார்த்தங்களில் உத்தரோத்தர மதிகப் பிரியத்தன்மை சர்வாநுபவசித்தம். ஆன்மாவின் நிரதி சயப்பிரேமையின் விஷயத்தன்மை ஞானிகள நுபவ சித்தமாம்.

பூர்வபூர்வ பதார்த்தங்களினும், உத்தரோத்தர பதார்த்தங்களில் அதிகப்பிரீதி யிருப்பது ஆன்மாவைச் சமீபித்திருத்தலின், என்க.

அவை ஆன்மாவைச் சமீபித்திருக்குமாறு.

ஆன்மாவின் ஆபாசம் சூட்சும சரீரத்திலுண்டு: மற்றொன் றிலில்லை; ஆகலின், ஆபாசவாயிலாக ஆன்மாவுக்குச் சூட்சுமசரீரத்தோடு சம்பந்தமுண்டு; ஸ்தூல சரீரத்தோடு சூட்சும சரீரத்திற்குச் சம்பந்தமுண்டு; ஆகலின், ஸ்தூல சரீரத்தோடு சூட்சும சரீரவாயிலாக ஆன்மாவுக்குச் சம்பந்தமுண்டு; புத்திரனோடு ஸ்தூலசரீர வாயிலாகச் சம்பந்தமுண்டு; புத்திரனுடைய மித்திரரோடு புத்திர வாயிலாகச் சம்பந்தமுண்டு.

இவ்வாறு, உத்தரோத்தரம் யாதொன்று ஆன்மாவின் சமீபமோ அதன்கண் அதிகப்பிரீதியுளது. யாதொரு ஆன்மாவின் சம்பந்தத்தால் பதார்த்தங்களிற் பிரீதியுண்டாகிறதோ அவ்வான்மாவின்கண் முக்கியப்பிரீதியுண்டு: வேறு பதார்த்தங்களிலில்லை. புத்திரனுடைய மித்திரரிடத்துப் புத்திரனுடைய சம்பந்தத்தால் பிரீதியுண்டாதலின், புத்திரனிடத்தே அதிகப்பிரீதி பிதாவுக்கு இருப்பதுபோல ஆன்மாவினுடைய அதிக சமீபத்துள்ள அதிகப்பிரீதி யுண்டாயிருப்பதால் ஆன்மாவின் கண்ணேயே சகலர்க்கும் பிரீதியிருக்கின்றது; அப்பிரீதி ஆகந்தத்திலும் துக்கத்தி னபாவத்திலும் உண்டாகின்றது; வேறொன்றில் இல்லை, வேறு பதார்த்தங்களிலுண்டாகும் பிரீதி ஆநந்த நிமித்தமும், துக்கத்தி னபாவ நிமித்தமுமே யாகலின், அவையிலன்றி வேறு பதார்த்தங்களில் பிரீதியில்லை. சகலர்க்கும் பிரீதிக்குவிஷயமான ஆன்மா ஆநந் தரூபமும், துக்கத்தி னபாவ ரூபமுமாம்; சர்ப்பத்தினபாவம் இரச்சுரூப மாவதுபோலக்

கற்பிதத்தினபாவம் அதிஷ்டமான ரூபமாகலின், கற்பிதமாகிய துக்கத்தினபாவமும் ஆன்மரூபமாம்; ஆதலால், "இந்த வான்மா முக்கியம்" என்றார்.

இங்கே பிராணசத்தத்தால் பிராணவுபலட்சிதமான மனது கொள்ளற்பாலதாம். என்னை? மனது சொரூபாநந்தத்தின் பிரதிவிம்பத்தை யுடைத்தாயிருப்பதானும், இந்திரியங்களைப் பிரேரிப்பதால் அவற்றிற்குச் சுவாமி யாகலானும், நேத்திராதி இந்திரியங்களில் பீடை வந்ததுகொண்டு மனதுக்கு விட்சேப முண்டாகில் அப்போது இந்திரியங்க ளொழிந்து போமாயின் நான் சுகியாயிருப்பே னென்று மனோ விசிஷ்டனான புருஷன் சொல்வதனானும், மனத்தின் சஞ்சாரமும் அது தேகத்தினின்று வெளிப்படுதலும் பிராணனின்றிக் கூடாமையானும் பிராணசத்தத்தால் மனது கொள்ளற்பாலதாம் என்பது பஞ்சதசியின், [1]*டிப்பணத்தி லெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. வாசிட்டத்திலும்,*

"தொடர்மன மேதென்னின் மெத்து மாகம
பூடணருரைத்தது விசையுயி ரசைவாகும்"

என வீதகவ்வியர் கதையில், (29)ஆவது செய்யுளில் மனதுக்கும், பிராணனுக்கும் அபேதங் கூறப்பட்டிருக்கிறது, "ஏகப்பிராணன்" என்றது இக்கருத்தே பற்றியென்க. (118)

(259) [கௌணான்மா முதலியவற்றுள், இத்தருணத்தில் இவ்வான்மா முக்கியமா மெனக் கூறுகின்றார்.]

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனான
கெவுணவான் மாமுக்கியம்
விடலாத வுடலம்ப ரிக்குநா ளுடலான
மித்தையான் மாமுக்கியம்
திடமான நன்மைகதி வேண்டினாற் கர்த்தனாஞ்
சீவவான் மாமுக்கியம்
சடமாயு முத்தியினின் ஞானவான் மாவான
தானேம காமுக்கியம். (119)

(இ–ள்.) *கெடல் ஆன பொழுது - ஒருவனுக்கு மரணம் வந்தகாலையில்,; (தான் மரணமடையினும், புத்திராதிகள்*

1 டிப்பணம் - உரையின் அரும்பதவுரை

எவ்வாறு தனமுதலியவற்றால் சீவிப்பரோ அவ்வாறே எத்தனஞ்செய்தலால்) இவன் காணிக்கு மகன் ஆன - இவன் பூமி முதலியவற்றை ஆளுதற்குரிய புத்திரனாகிய; கெவுண ஆன்மா முக்கியம் - கௌணான்மா பிரதானமாம்.- விடலாத உடலம் பரிக்கும் நாள் - விடத்தக்கதல்லாத அந்நமயகோசமானதேகத்தை (நான் இளைத்தேன், இனிப் புஷ்டியைச் சம்பாதிப்பேனென்று புஷ்டிக்கேதுவான அந்நாதிகளைப் புத்திராதிகளைச் சேர்க்காமல் தானே யுண்டு) இரட்சிக்குங் காலையில்,; உடல் ஆன மித்தை ஆன்மா முக்கியம் - தேகமான மித்தையான்மா பிரதானமாம்.- திடம் ஆன நன்மை கதி வேண்டினால் - உறுதியான (அமிர்தாதிப்) பிரயோஜநத்தையுடைய சுவர்க்கத்தையடைய விச்சி(த்துத் தேக போகங்களை வெறுத்தொழித்துக்கிருச்சிர சாந்திராயணாதிரூப தவத்தினையாசரி)க்கில், (அப்போது); கர்த்தன் ஆம் சீவ ஆன்மா முக்கியம் - கர்த்தாவென்னுஞ் சத்தத்திற்கு வாச்சியமான (விஞ்ஞானமய கோசமாகிய) ஜீவான்மா பிரதானமாம்.- [அன்றியும், முக்கியான்மாவினது ஸ்தலத்தை இனிக்கூறுகின்றார்.] சடம் மாயும் முத்தியினில் - அஞ்ஞானம் (அதன் காரியங்களனைத்தினோடும்) அபாவமாகா நிற்கும்மோட்சதசையில், ஞான ஆன்மா ஆன தானே - சிதான்மா வாகியதானே; மகாமுக்கியம் - மிகவும் பிரதானமாம்.- எ - று.

சமதமாதி சாதனங்களைச் சம்பாதித்து மோட்சத்தையடைவே னென்னும் புத்தியை எப்பொழுதடைவனோ அப்பொழுது குருவாலுபதேசிக்கப்பட்ட மஹாவாக்கிய விசாரத்தால் உண்டாகின்ற அபரோட்ச ஞானத்தால் நான் கர்த்தா முதலிய ரூப னல்லன், சச்சிதாநந்த ரூபப் பிரஹ்ம மாகிறேன் என்றிப்படிச் சிதான்மாவை யடைகின்றனன்.

இவ்வியவகாரத்தில் அவனுக்குச் சுத்த சேதனத்தன்மை ரூபமே உசிதமாம்: கர்த்தா முதலிய ரூபத்தன்மை அங்கே உசிதமாக இல்லை என்பார் "முத்தியினின் ஞானவான் மாவான தானேம காமுக்கியம்" என்றார். சத்திய ஞானா நந்தம் பிரஹ்மம், விஞ்ஞான மாநந்தம் பிரஹ்மம், அநந்தரம், அபாகியம், சம்பூர்ணம், பிரஞ்ஞான கனம் ஆன்மா என்னுமிவை முதலிய சுருதிகளால் ஆன்மாவுக்குப் பிரஹ்ம

ரூபத்தன்மை யுண்டென்க. [அநந்தரம் - அந்தரரகிதம் அபாகியம் - வாகியரகிதம். பிரஞ்ஞானகனம் - நிரதிசய ஞானரூபம்.]

(260) *சப்தத்தின்கண் சத்திவிருத்தி லட்சணாவிருத்திகள் எப்படியோ அப்படி மூன்றாவதான கௌணீவிருத்தியு முண்டு. எப்படிப்பதம் சத்திவிருத்தியா லுணர்த்தாநின்றபொருளைச் சக்கியார்த்தம், முக்கியார்த்தம், வாச்சியார்த்த மென்றும், லட்சணா விருத்தியா லுணர்த்தாநின்றபொருளை லட்சியார்த்த மென்றுங்கூறா அது நிற்பரோ அப்படி குணவிருத்தியா லுணர்த்தாநிற்கும் பொருளைக் கௌணார்த்தமென்பர். பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்தில் யாதொரு குணமுண்டோ அக் குணமுடைய அவாச்சியார்த்தத்தில் பதத்தின் கௌணீ* [1]*விருத்தி யுண்டு. "சிம்மம் தேவதத்தன் என்னும் வாக்கியத்தில் சிம்மசப்தத்தின் வாச்சியார்த்தமான சிம்மமாகிய பசுவின்கணுள்ள சூரத்துவம், குரூரத்துவ முதலிய குணங்களையுடைய சிம்மபதத்தின் அவாச்சியார்த்தத்தில் சிம்மபதத்தின் கௌணீ விருத்தி யுண்டு. அப்படி ஆன்மபதத்தின் வாஸ்தவ வாச்சியார்த்தமோ சாட்சியாம்: ஆதலால், சாட்சி முக்கியான்மா வெனப்படும். சாட்சியின்கண் ஆரோ பித மாதலால், ஆன்ம பதத்திற்கு மித்தியா வாச்சியார்த்தம் லிங்கதேகமும், ஸ்தூலதேக முதலிய சங்காதங்களுமாம்; அச்சங்கா தங்களுள், இகலோக, பரலோ, சம்பந்திகளான கர்மங்களில் பிரவிர்த்திரூபமான யாதொரு குணமுண்டோ அக் குணமுடைய ஆன்ம பதத்தின் அவாச்சியமான புத்திரதிகளில் ஆன்மபதத்தின் கௌணீ விருத்தியுண்டு; அக் கௌணீ விருத்தியால் அப்பதம் உணர்த்தாநின்ற புத்திராதி ரூபங்களான பதார்த்தங்கள் கௌணான்மா வெனப்படும்: கள்ளனின் வேறான கட்டையைக் கள்ளனென்பது எப்படி மித்தையோ அப்படிப் பஞ்சகோசங்களை ஆன்மாவென்பது மித்தையாம். சர்வத்தினும் ஆந்தரமாகலின், சர்வத்திற்குஞ் சாட்சியாகிய ஆன்மா முக்கியான்மா வெனப்படும் என்க.* *(119)*

1 விருத்தி - சம்பந்தம்

(261) [விஷயங்களிலுள்ள விருப்பு, வெறுப்பு, நொதும லென்னும் இவை நியமமாயிராமல் மாறுதல்போல ஆன்மாவின்கணுள்ள விருப்பு மாறாமையின், ஆன்மாவே ஆநந்தரூப மென்று ஆன்மாநந்தத்தை முடிக்கின்றார்.]

புலியுமநு கூலமெனி லிட்டமாம் பகைசெயிற்
புதல்வனெனி னும்வெறுப்பாம்
உலகிலிரு வகையுமல் லாதபுல் லாதியி
லுதாசீன மாமாதலான்
மலினமறு சின்மயன் பலவகையு மிப்படி
மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான்
அலகிலா நந்தவடி வாகுமுன் சொரூபத்தை
யாராய்ந்து பார்மைந்தனே. (120)

(இ–ள்.) *புலியும் - (வெறுப்பு விஷயமான) வியாக்கிரமும்,; அநுகூலம் எனின் இட்டம் ஆம் - (வினோதப்போர் புரிவதால் சுகத்திற்குச்) சாதனமாமாயின், (அப்போது) பிரிய விஷயமாம்; பகைசெயில் - பிரதிகூலமான செய்கையை (த்தனக்கு) ச்செய்யில்; புதல்வன் எனினும் - (அப்போது விருப்பு விஷயமான) புத்திரனானாலும்; வெறுப்பு ஆம் - வெறுப்பு விஷயமாம்; உலகில்; இருவகையும் அல்லாத - விருப்பு விஷயமும் வெறுப்பு விஷயமு மல்லாத; உதாசீனபுல் ஆதியில் - நொதுமல் விஷயமான திரண முதலியவற்றில்; (இருவகையும்) ஆம் - (தீக்காய்தன் முதலிய செய்கையில் அது பற்றுவித்தன் முதலியவற்றிற் குபகாரியாமாயின், அப்போது) விருப்பும், (நடத்தன் முதலிய செய்கையில் காலின் கணழுந்தத் தைத்தன் முதலியவற்றால் அபகாரியாமாயின் அப்போது) வெறுப்பு முளவாகாநிற்கும்; மலினம் அறுசின்மயன் - சுத்த சின்மயனான ஆன்மா; பலவகையும் - பல திறத்தும்; இப்படி - (வியாக்கிரம், புத்திரன், திரணாதிகளில் விருப்பு, வெறுப்பு, நொதுமல்கள்) இப்போது கூறியபடி நியமமாக வில்லாமல் நீங்காநிற்பனபோல; மகிழ்ச்சியில் - தன்னாநந்தத்தில்; விருப்பம் இகழான் - ஒரு போதும் விருப்பம் நீங்கப்பெறும லுடையனாகின்றான்; ஆதலால்; அலகில் ஆநந்தவடிவு ஆகும் உன் சொரூபத்தை - அபரிச்சின்ன ஆநந்த ரூபமானவுனது சொரூபத்தை; மைந்தனே; ஆராய்ந்து பார் - (தைத்திரீய சுருதியிற் கூறியபடி பஞ்சகோசத்தை வேறுபடுத்தி அவற்றுள்ளே) அநுபவித்தறிவாய். எ - று. (120)*

(262) [இனி இவ் வான்மாநந்தந்தானே யோகரப்பியாசத்தால் முக்கியாநந்தமாக வெளிப்படுகிற தென்றும், சார்வபௌமசதி யாநந்தங்கள் இதனது லேசமென்றும் தரிசிப்பித்தற் பொருட்டு ஆநந்தத்தின் பேத மெத்தன்மைத்தெனச் சங்கித்து அவற்றை உணர்த்துகின்றார்.]

மானஞ்சி றந்தகுரு நாதனே யாநந்த
வகைகளெத் தனையென்னிலோ
ஞானந்தி கழ்ந்தபிர மாநந்தம் வாசனா
நந்தம்விட யாநந்தமென்
றாநந்த மூன் றுவித மெட்டுவகை யென்பர்சில
ரவ்வைந்து மிதிலடக்கம்
யானந்த வகைசொலக் கேண்மைந்த னேயெட்டு
மிஃதின்ன தின்னதெனவே. (121)

(இ-ள்.) *மானம் சிறந்த - பெருமை மிகுந்த; குருநாதனே; ஆநந்த வகைகள் - ஆநந்தத்தின் கூறுபாடுகள்; எத்தனை என்னில் - எத்தனை யென்று நீ வினவில்; ஞானம் திகழ்ந்த பிரமாநந்தம் - தனது ஞானத்தாலேயே (சுழுத்தியின்கண்) விளங்குவதான பிரஹ்மாநந்தமும்; வாசனாநந்தம் - (தூஷ்ணீம் ஸ்திதிக்கண் விஷயத்தி னநுபவமின்றி விளங்குவதான) வாசனாநந்தமும்; விடயாநந்தம் - (வாஞ்சித்த விஷயத்தின் லாபத்தால் அந்தர்முக மனத்தின்கண் பிரதிவிம்பிக்கின்ற விஷயாநந்தமும்; என்று - என; ஆநந்தம் மூன்று விதம் - ஆநந்தம் மூவகையாம்; (அம் மூவகை யாநந்தங்களின் வேறாக இச்சகத்தின்கண் யாதொரு ஆநந்தமுமில்லை.) எட்டுவகை என்பர் சிலர் - ஆநந்த மெண்வகை யென்பர் சில பெரியோர்; அவ்வைந்தும் இதில் அடக்கம் - அவர் கூறும் ஏனைய ஐந்து ஆநந்தங்களும் இம்மூவகை ஆநந்தங்களுள்,[1] அந்தர்ப்பாவமாம்; எட்டும் இஃது இன்னது (இஃது) இன்னது என - எட்டினையும் இன்ன வாநந்தம் இன்ன நாமமுடையது இன்னவாநந்தம் இன்ன நாம முடையதென்று; யான் - நான் - அந்தவகை சொல - அவ்வாநந்த வேறுபாடுகளையும், அவற்றின் நாம வேறுபாடுகளையுங் கூற; மைந்தனே கேள்; எ - று.*

1 அந்தர்ப்பாவம் - உள்ளடங்கியிருப்பது

(263) முக்கியாநந்தம், ஆன்மாநந்தம், அத்துவிதாநந்தம் இம் மூன்றும் பிரஹ்மாநந்தத்திற்கு வேறின்மையின், பிரஹ்மாநந்தத்தில் அந்தர்ப்பாவமாம். என்னை? பிரஹ்மாநந்தந்தானே அதிவிவேகிக்கு யோகரூப வுபாயத்தால் முக்கியாநந்தமாகவும், மந்தப் பிரக்ஞையுடைய சிஞ்ஞாசுக்கு ஆன்மாநந்த விவேக ரூபவாயிலாகப் பரமப் பிரேமாஸ்பத வாநந்தமாகவும் வெளிப்படலானும், ஆன்மாவாகலாற் சஜாதீய மென்னும் கௌணான் மாவாகிய புத்திர பாரியாதிகளினும், அநான்மா வாகலின், விஜாதீயமென்னும் ஆகாசாதிகளினும் வேறாய்ச் [1]சத்வைதமான ஆன்மாநந்தத்திற்கு அத்துவிதீய முக்கியாநந்தத்தின்றன்மை கூடாதென்றுவரும் வாதியின் சங்கையைப் பற்றித் தைத்திரீயசுருதி கூறிய ஆகாச முதற் றனதுதேக பரியந்தமான சகத்து ஆநந்தத்தின் அந்நிய மல்லாமையின், ஆன்மாநந்தத்துக்கு அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தன்மை உண்டென்பது இதற்கு முன்னூலான பஞ்சதசி கூறியிருப்பதனானும் சுழுத்தியின்கண் சுவப்பிர காசமாயுள்ள பிரஹ்மாநந்தத்தில் முக்கியாநந்தம், ஆன்மாநந்தம், அத்துவிதாநந்தம் மூன்றும் அந்தர்ப்பாவமாம். இவர் யோகாநந்தத்தைப் பஞ்சதசியிற் கூறியபடி நிஜாநந்த மென்னாது முக்கியாநந்தமென்று இனிக் கூறுவது சிரத்தை முதலியவற்றின் வாயிலாக ஒர்பொழுது ஆநந்தத்தி னிச்சயத்தையுடைய புருஷன் உதாசீன காலத்திலுந் தோன்றுவதான யாதொரு ஆநந்தத்தின் வாசனையுண்டோ அதை யுபேட்சித்து முக்கியாநந்தத்திற் றற்பரனாய் அம்முக்கியாநந்தத்தையே பாவிக்கின்றன னென்று பஞ் சதசியிற் கூறியிருப்பது கொண்டே என்க. [ஐந்நியமாகலான், விஷயாநந்தம், வாசனாநந்தம் அமுக்கியம்: ஜநகமாகலாற் பிரஹ்மாநந்தம் முக்கியம்: பிரஹ்மாநந்தத்திற்கும், முக்கியா நந்தத்திற்கும் பேதமில்லை.] இவர் நிசாநந்த மென்று இனிக் கூறுவதை வாசனாநந்த நாம முடையதாகப் பஞ் சதசியிற் கூறியிருக்கின்றனர்: சுழுத்தியினின்றும் எழுந்த காலையில் சுகதுக்கங்களி னபாவ மிருத்தலின், அது உதாசீன தசையாம்; அதில் சுழுத்தியில் அநுபவித்த பிரஹ்மாநந்தத்தின் வாசனை சாற்பகால பரியந்தந் தொடர்ந்திருப்பதால் இச்செய்யுளில் பஞ்சதசியிற் கூறியபடி

1 சத்வைதம் - துவைதத்தோடு கூடியது

வாசனாநந்த மென்றனர். அப்படியே சாக்கிரத்தில் எங்கே எங்கே சுகதுக்கமிரண்டும் அபாவமாயிருக்குமோ அவ்வக்காலம் உதாசீன மென்று சொல்லப்படுகிறது. எங்கே சுகமுண்டோ அங்கே இராகமுண்டாம். எங்கே துக்கமுண்டோ அங்கே துவேஷமுண்டாம்; ஆகலின், சுகதுக்கரூப நிமித்தத்தாலுண்டாகாநிற்கும் இராகத் துவேஷங்களின் அபாவ காலத்தை உதாசீனத்துவ மென்றும், தூஷ்ணீம்ஸ்திதி யென்றுங் கூறுவர்; ஆதலால், தூஷ்ணீம் பூதாவஸ்தையிலுளதாகும் ஆநந்தம் இங்கே கூறிய வாசனா நந்தத்தில் அந்தர்ப்பாவமாம். என்னை? இரண்டும் நிர்விஷயமாகலின். விஷயாநந்தம் போல வித்தியாநந்தமும் அந்தக்கரண விருத்திரூபமே யாதலால், விஷயாநந்தத்தில் அஃதந்தர்ப் பாவமாம் என்றறிக. *(121)*

(264) [எண்வகை யாநந்தங்களின் நாமங்களோடு அவற்றின் ரூபங்களைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றார்.]

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப் போதுளது பிரமசுகமாம்
மோகத்த னந்தலிற் சுகம்வா சனைச்சுக முழுப்பிரிய
மான்மசுகமாமம்
யோகத்தி லுளதுமுக் கியசுகமு தாசீன முற்றசுக நிசசுகமதாம்
ஏகத்தை நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கிய மெழுந்தசுக
ஞானசுகமே. (122)

(இ–ள்.) *போகத்தில் வரு சுகம் விடயசுகம் - (இஷ்ட விஷயங்களான மாலைமுதலியவை லபித்து அவற்றை) அநுபவிக்கும்போது (இச்சாநிவிர்த்தியின் நிமித்தத்தா லுளதாகாநிற்கும் அந்தர்முக மனோவிருத்தியின்கண் யாதொரு ஆன்ம சொரூபாநந்தம்) பிரதிவிம்பியாநிற்குமோ அது விஷயாநந்தமாம்; நித்திரைப்போது உளது பிரமசுகம் ஆம் - சுழுத்தி காலத்தில் (சொப்பிரகாசமான யாதொரு) சுகமுண்டோ அது பிரஹ்மாநந்தமாம்; மோகத்து அனந்தலில் சுகம் - (சாகரணமடைந்த புருஷனுக்கு) மயக்கத்தையுடைய சுழுத்தியின்கண் (அநுபவித்த) பிரஹ்மாநந்தத்தின் [1]வாசனை (பின்னர்ச் சொற்பகால பரியந்தந் தொடர்ந்திருப்பதால்,); வாசனைச் சுகம் - வாசனாநந்தமாம்.- முழுப்பிரியம் -*

1 வாசனை - சம்ஸ்காரம்

பிரியவஸ்துக்களுள், யானே அதிகப்பிரியவஸ்து வென்னும் விவேகத்தால் எழாநின்றவாநந்தம்; ஆன்மசுகம் ஆம் - ஆன்மாநந்தமாம்; யோகத்தில் உளது - சமாதியின்கண் (நிராவரணமாய்த்) தோன்றாநிற்கும் ஆநந்தம்; முக்கிய சுகம் - முக்கியநாந்தமாம்; உதாசீனம் உற்ற சுகம் - உதாசீனகாலத்திற் பொருந்தாநிற்கு மாநந்தம்; நிசசுகமது ஆம் - நிசாநந்தமாம்; ஏகத்தை நோக்கல் - (துவிதத்தை மாயாமயமென் றுபேட்சித்து) அத்துவிதமான தன்னை நாடாநிற்கும் (விவேகத்தாற் றோன்றாநிற்கும்) ஆநந்தம்; அத்துவிதசுகம் - அத்துவிதா நந்தமாம். வாக்கியம் எழுந்த சுகம் - மஹாவாக்கியவிசாரத்தாலுண்டாகாநின்ற (சமுசயரகிதமான ஞானத்தால் அந்தக்கரண விருத்தியின்கண் பிரதிவிம்பியாநின்ற) ஆநந்தம்; ஞானசுகம் - வித்தியாநந்தமாம்.- எ;று.

(265) [இனி அஷ்டவிதாநந்தங்களை விஸ்தாரமாகக் கூறத்தொடங்கி விஷயாநந்தத்தின் சொரூபத்தைத் தரிசிப்பிக்கின்றார்.]

[வேறு.]

இவ்வா றுரைசெயுஞ் சுகபே தங்களி
னியல்பாமவைசொல மகனேகேள்
ஒவ்வா நனவினி லுழல்வா னிடர்கெட
வுறங்குஞ் சயனம துறுநேரம்
செவ்வாமனமக முகமா மதிலொளிர் சித்தின்
சுகநிழல் சேருங்காண்
அவ்வா றிவனுள மகிழ்வா மநுபவ
மதுதான்விஷயசு காநந்தம். (123)

(இ-ள்.) *இவ்வாறு உரைசெயும் - இந்தப்படியாகப் (பஞ்சதசிமுதலிய சாஸ்திரங்கள்) பிரதிபாதியாநிற்கும்; சுசு பேதங்களின் - ஆநந்த வேறுபாடுகளின்,; இயல்பு ஆம் அவை சொல - சுபாவங்களை யாங் கூற; மகனே கேள் - மைந்தனே கேட்பாய்; நனவினில் உழல்வான் - சாக்கிரத்தின்கண் (தனக்கு வேண்டுவனவான விஷயங்களைச் சம்பாதித்தன் முதலிய வியவகாரங்களிற்) சுழலாநின்ற சீவனானவன்; ஒவ்வாஇடர்கெட - (அவ் வியவகாரங்களா*

லுளவாகாநிற்கும்) சகிக்கக் கூடாத துன்பங்கள் நீங்குதற்பொருட்டு; உறங்கும் சயனமது உறுநேரம்; நித்திரை பண்ணுதற் கேதுவாகும் மிருதுவான சய்யைமுதலியவற்றிற் சயனஞ்செய்யுஞ் சமயத்தில்; செவ்வாமனம் - செவ்வையாக அவனது புத்தியானது; அகமுகம் ஆம் - அந்தர் முகமாகும்; அதில் - அவ்வந்தர்முகமான புத்தி விருத்தியின்கண் (தனது எதிரான தர்ப்பணத்தின்கண் முகம் போல); ஒளிர்சித்தின் சுகம் நிழல் - விளங்காநின்ற சொரூபசேதன பூதாநந்தத்தின் சாயையானது; சேருங்காண் - பிரதி விம்பியாநிற்கும்.- அவ்வாறு - கூறிய வழியாக; இவன் உளம் - புருஷனுடைய புத்திவிருத்தியில்; மகிழ்வு ஆம் அநுபவம் அதுதான் - இன்பமாகிய அவ் வநுபவமே; விஷயசுக ஆநந்தம் - விஷயசுகமான ஆநந்தமாம்.- எ - று.

உரைசெய்த வென்றும் பாடம். *(123)*

(266) [இது முதல் 127ஆவது செய்யுள்வரை விளக்குகின்ற பிரஹ்மாநந்தவியல்பு கூறுகின்றார்.]

ஈனந் தருசுக விடயந் திரிபுடி
யிடரா மெனமனமசையாமல்
சேனந் தனதுகு லாயந் தனில்விழு
செயல்போ னித்திரை செறிசீவன்
தானந் தமில்பர னுடனொன் றுவனொரு
தனையல் லதுபிற நினையாமல்
ஆநந் தமயனு மாவன் சுகமிகு
மதுதா னுயர்பிர மாநந்தம். (124)

(இ-ள்.) *ஈனம் தரு விடய சுகம் - இழிவைத்தராநின்ற விஷயசுகமானது; திரிபுடி இடர் ஆம் என - புசிப்பவன், போகம், போக்கியரூபமான திரிபுடியோடு கூடினதால் துக்கமாமென்றுகருதி (அத்திரிபுடியாலுண்டாகாநின்ற சிரம நிவிர்த்தியின் பொருட்டு) மனம் அசையாமல் - மனஞ்சலியாமல்; நித்திரை செறி சீவன் - நித்திரை பொருந்திய அச்சீவனானவன்; அந்தம் இல் பரன் உடன் ஒன்றுவன் - அந்த மற்ற (ஆநந்தரூபமான) பிரஹ்மத்தோடுகூடத் தாதாத்மியத்தையடைவன்.- ஒரு தனை அல்லது - அத்வைதமான தன்னையல்லாமல்; பிற நினையாமல் - வேறொன்றையுஞ் சிந்தியாமல்; தான்*

ஆநந்தமயனும் ஆவன் - (சுழுத்தியில் பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்துவத்தை யடைகிறானென்னுஞ். சுருதியால்) தான் அச்சுழுத்தியின்கணுள்ள ஆநந்த ரூபனுமாவன்; மிகு சுகம் அதுதான் - (சுழுத்தியிலுள்ள) மிக்க ஆநந்தமாகிய அதுவே; உயர் பிரமாநந்தம் - உயர்வான பிரஹ்மாநந்தமாம்; [சொல்லிய சுழுத்தியின்கணுள்ள ஆநந்தத்திற்குச் சேன முதலிய வெகுதிருஷ்டாந்தங்கள் சுருதி கூறியிருக்கின்றதென்று கூறுகின்றார்.] சேனம் - பருந்தானது; தனது குலாயம் தனில் - தனது கூட்டில்; விழுசெயல் போல் - ஆகாசத்தினின்றும் வீழாநின்ற செய்கைபோல.- எ - று.

(267) சேனம் என்பது, உபலட்சணமாகலின், சுழுத்தியா நந்தத்திற்குத் திருஷ்டாந்தமாகச் சுருதிகளிற் கூறியுள்ள [1]சகுனி, சேனம், குமாரன், மஹாராஜன், மஹாப்பிராமணன் என்னும் ஐவகைத்திருஷ்டாந்தமுங் கொள்ளற்பாலனவாம். அத் திருஷ்டாந் தங்களாவன 1ஆவது; அஸ்த, தம்ப முதலானவைகளிற் கட்டுண்டிருந்த சகுனிப்பட்சி இரை முதலியவற்றைக் கவர்தற்பொருட்டுப் பூர்வாதி திசைகளிற் சுழன்றுதிரிந்து அங்கே விசிராந்தியடையாமற் பின் கட்டுண்ட ஸ்தானமான அஸ்தம் முதலானவற்றை யாசிரயிப்பது போலச் சீவனுடைய உபாதிரூபமான மனதும் புண்ணியபாவப் பயனான சுகதுக்கங்களை யநுபவித்தற்பொருட்டுச் சொப்பன, சாக்கிரமென்னும் அவஸ்தைகளில் அங்கங்கே சுழன்று போகப் பிரதமானகன்மம் நசிக்கில் தனது உபாதானமான அஞ்ஞானத்தில் லீனமாம்; அம்மனம் லயமாகின், மனோரூப உபாதியுடைய சீவன் பரமான்மாவே ஆய்விடுவன்; இது சாந்தோக்கிய சுருதியின், சஷ்டாத்தியாயத்திலுள்ள வாக்கியார்த்தம். 2ஆவது; ஆகாசத்தின்கண் எங்குஞ் சஞ்சரியாநின்ற சேனமென்னு நாமமுடையபட்சி ஆகாசத்தில் சஞ்சாரரூப நிமித்தத்தாலுளதான சிரமநிவிர்த்தியின் பொருட்டுச் சயனஞ்செய்தற்குத் தனது ஸ்தானத்தின் அபிலாஷையொன்றனையே யுடைத்தானதாய்த் தனது குடம்பையிற் பட்சங்களையொடுக்கிக்கொண்டு அதிவேகமாக வீழாநிற்பதுபோல மனவுபாதியுடைய சிதாபாசனும் பிரஹ்மாநந்தம் ஒன்றிலேயே அபிலாஷையுடையனாய் யாதொன்றினானுந் தடைபடாமல்

1 சகுனி - இராஜாளிப்பட்சி

சுழுத்தியினிமித்தம் இருதயாகாசரூபமான ஸ்தானத்தில் வேகமாகச் செல்லாநின்றனன்; இது பிருகதாரண்ணிய வுபநிடத வாக்கியார்த்தம். 3ஆவது; அதிபாலன் கழுத்தளவு நிரம்ப ஸ்தனபானஞ்செய்து மிருதுவான சய்யையிற் சயனித்துக்கொண்டு யான், எனது என்பன வாதிய விசேஷ ஞானமின்மையின், இராகாதிரகிதனாய்ச் சுகமூர்த்தியாகவே யிருக்கின்றனன் என்பதும், 4ஆவது; சக்கிர வர்த்தியாகிய அரசன் ஞானத்தோடுகூடிய புத்தியின்மையனாயினும், சர்வமநுடாநந் தங்களோடுங் கூடினவனாதலால் பிரார்த்திக்க யோக்கியமான விஷயங்களி னபாவத்தால் இராகாதிரகிதனாய் ஆநந்தமூர்த்தியாகவே யிருக்கின்றனன் என்பதும், 5ஆவது; மஹாப்பிராமண னென்னும் பிரத்தியக பின்ன பிரஹ்மசாட்சாத்கார முடையவன் நான் கிருதகிருத்தியனாகின்றே னென்னும் வித்தியாநந்தத்தின் பரமகாஷ்டையையடைந்தவனாய்ப் பரமாநந்த சொரூபமாகவே யிருக்கின்றனன் என்பதும் பிருகதாரண்ணியத்திற் பாலாகிப் பிராமணப் பிரகரணத்திலுள்ளன; இவ் வைந்து திருஷ்டாந்தங் களானும் சுழுத்தியை யடைந்த புருஷன் ஆநந்தரூபமாகவே யிருக்கின்றமை காண்க.

(268) *குமாரன் முதலிய மூவகைப் புருஷரை உதாரணமாகக் கூறியதன் தாற்பரியமேதெனின்:-*

விவேகரகித புருஷரின் மத்தியில் அதிபாலன் சுகியாயிருக்கின்றனன். விவேகிபுருஷரின் மத்தியில் சாருவபௌமன் சுகியாயிருக்கின்றனன். அதிவிவேக புருஷரின் மத்தியில் ஆநந்த ரூபமான ஆன்ம சாட்சாத்காரமுடைய புருஷனே சுகியாயிருக்கின்றனன். அந்நிய புருஷரோ சர்வதா இராகாதியுடையராயிருத்தலின், சுகமின்மையராகவே யிருக்கின்றனர். ஆதலால், அவர்களைச் சுழுத்தியுடையவனுக்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறவில்லையென்க. [விவேகி - விவகாராதிகளிற்குசலர்]

(124)

(269) [சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தமுண் டென்பதைச் சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களா லுணர்த்துகின்றார்.]

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல்
சுருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்கள்
தாங்கும் மலரணை நன்றாகச்சிலர்
சம்பா திப்பது தானூகம்
தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண் முறைமையுந்
தெரியா தமளிசெய் பொழுதேபோல்
ஆங்குள் வெளிகளு மறியா வநுபவ
மதனாலதுபிர மாநந்தம். (125)

(இ-ள்.) *தூங்கும் சுகமது - உறங்கும் (காலையில் சகலப்பிர பஞ்சமும் விலீனமான தமப் பிரதான பிரகிருதியால் ஆச்சாதிதனான சீவனானவன் அடையாநின்ற) சுகமானது; பிரமச்சுகம் எனல் - பிரஹ்மாநந்தமென்று சொல்லுதல்; சுருதிப்பொருள் - சுருதியின் அர்த்தமாம்; விழி துயில்வோர்கள் - நித்திரை செய்யாநிற்பவருள்ளே,; சிலர் - (தனவான்களான) சிலபேர்; தாங்கும் மலர் அணை - (நித்திரைக்கு விக்கினமாமகச் சரீரத்தின்கட் பீடையுறாமல்) காக்கத்தக்க மிருதுவான பூவணை முதலியவற்றை; நன்றாக; திரவியஞ்செலவிட்டுச் சரீரபீடை முதலிய வெகுபிர காரமான பரிசிரமத்தால்; சம்பாதிப்பது தான் - சம்பாதிப்பதே; ஊகம் - (சுழுத்தியில் பிரஹ்மாநந்த முண்டென்பதற்கு) உத்தியாம்; தீங்கும் நன்மையும் - நன்மை தீமைகளான வாகியவிருத் தாந்தமும், ஆந்தரவிருத்தாந்தமும்; ஆண் பெண் முறைமையும் - ஆண்பெண்ணென்று மொழுங்கும்; தெரியாது - (கிஞ் சித்தும்) அறியாமல்; [1]அமளி செய்பொழுதே போல் - (காமியாகியபுருஷன் தனக்குப் பிரியமான) ஸ்திரீயை ஆலிங்கனஞ் செய்யுங்காலையிலே (சுகமூர்த்தியாயிருப்பது) போல; ஆங்கு - அச்சுழுத்தியின்கண் (பிராக்ஞனானவன் பரமாத்மாவோடு கூட ஏகத்துவத்தை யடைந்தவனாய்); உள் வெளிகளும் அறியா - ஆந்தரவாகியங்களுள், ஒன்று மறியாமல் (ஆநந்தமூர்த்தியாகவே) யிருப்பது; அநுபவம் - அநுபவமாம்; அதனால் - இப்படிச்சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களுளவாகையால்,; அது பிரமாநந்தம் - (சுழுத்தியின்கணுள்ள) அவ்வாநந்தம் பிரஹ்மாநந்தமாம்; எ - று.*

---

1 அமளிசெய் என்பது, இடக்கரடக்கல்

சுழுத்திகாலத்திற் சகலப்பிரபஞ்சமும் விலீனமான தமப் பிரதானமாகிய பிரகிருதியால் ஆவிருதனான சீவன் சுகரூபமான பிரஹ்மத்தை யடைகின்றானென்று அதர்வணவேதத்தின் கைவல்ய சுருதி கூறுகின்றதென்பார், "தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்" என்றும், சுழுத்தியின்கண் சுகமில்லையாயின், மகத்தரப் பிரயாசத்தால் மிருதுசய்யாதி சாதனங்கள் ஏன் சம்பாதிக்கின்றார்களென்பார், "விழி துயில்வோர்கள், தாங்கும் மலரணை நன்றா கச்சிலர் சம்பா திப்பது தானூகம்" என்றும் கூறினர். "அமளிசெய் பொழுதேபோல்" என்னும் உத்தி பிருகதாரண்யத்தின் ஜோதிர்ப் பிராமண நாமப்பிரகரணத்திலுள்ளவாக்கியம். திருஷ்டாந்தத்தில் வெகு மார்க்கங்கள் எங்கேயொன்றாகக் கூடுகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட ஸ்தானம் அல்லது, லகுமார்க்கம் இவை முதலியவை வாகிய விருத்தாந்தம்: கிரககிருத்தியம் ஆந்தர விருத்தாந்தம் தாஷ்டாந்தத்தில் சாகரணம் வாகிய விருத்தாந்தம்: நாடியின் கணுள்ள சொப்பனம் ஆந்தரவிருத்தாந்த மென்றறிக. "தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண் முறைமையும்" என்பது இவர் கருத்து. இதற்கு முன்னூலான பஞ்சதசியை ஆராய்ந்து இவ்வாறுரைசெய்யாமல் சுவ கபோல கற்பனையாக இச்செய்யுளுக்கும், இதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள செய்யுள்கட்கும் உரைசெய்திருக்கின்றனர். அறிந்தோர்கள் அதனை உரையென் றொப்பார்கள் ஆநந்த மூவகையென்றும், அதன் விரிவு எண்வகையென்றும், ஏனையவைந்தும் மூவகையி லந்தர்ப்பாவமென்றும், பிரஹ்மாநந்தம், வாசனாநந்தம், விஷயாநந்த மென்னும் இம்மூவகை ஆநந்தத்திற்கு அந்நியமாக உலகில் ஆநந்தமில்லையென்றும் இதற்கு முன்னூலான பஞ்சதசியில் ஸ்ரீ வித்தியாரண்ய சுவாமிகள் அருளிச்செய்திருக்க அதற்கு முரணாகத் தானசுகமென்று பாடங்கூறி அதற்குரைசெய் திருப்பது வேறே எப்பிரமாணங்கொண்டோ யாம் அறியேம். *(125)*

(270) [அநுபவம், ஸ்மரணம் இவ்விரண்டற்கும் அதிகரணம் ஒன்றே யென்னும் நியமத்தால் யான் சுகமாக வுறங்கினேன், ஒன்று மறியாதிருந்தேன் என்று சுழுத்திகாலத்திலுள்ள சுகத்தையும், அஞ்ஞானத்தையும்

விஞ்ஞானமயசத்த வாச்சியனான சீவன் ஸ்மரணஞ் செய்தல் காணப்படுவதால் அவனுக் கஃதெவ்வாறு கூடுமென்று சீடன் சங்கித்தல்.]

உதவும் புவியினி லொருவன் னநுபவ
மொருவன் மனதினி லுதியாதே
மதியுங் கெடுகிற துயில்கொண் டாநந்த
மயனன் றோசுக முறுகின்றான்
இதுவிஞ்ஞான மயனாஞ் சிந்தையி
னினைவாய் வந்திட லழகன்றே
சுதைவிண் ணோர்புகழ் குருவே நீரிது
சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே. (126)

(இ–ள்.) *உதவும் புவியினில் - (கர்மா நுஷ்டான வாயிலாகச் சர்வாபீஷ்டங்களையும் யாவர்க்கும்) பயவாநிற்கும் பூமியின் கண்ணே; ஒருவன் அநுபவம் ஒருவன் மனதினில் உதியாதே - (தேவதத்தன் என்னும்) ஒருவன் அநுபவம் (எக்ஞதத்தன் என்னு) மற்றொருவன் மனதின்கண் ([1]ஸ்மரண ரூபமாக) உதிக்கமாட்டாதே!; மதியும் கெடுகிற துயில் கொண்டு - (மனோமயகோ சத்தோடு) விஞ்ஞானமய கோசமும் நாசமாகின்ற நித்திரையை யடைந்து; ஆநந்தமயன் அன்றோ சுகம் உறுகின்றான் - ஆநந்தமயனல்லவா சுகமநுபவிக்கின்றான்; இது - இவ்வநுபவம்; விஞ்ஞானமயன் ஆம் - விஞ்ஞான மயனாகும் (கர்த்தாவின்); சிந்தையில் - கரணரூபமாகும் மனதில்; நினைவு ஆய் வந்திடல் அழகு அன்றே - ஸ்மரணமாயெழுத லழகல்லவே! [ஆகலின், இது பொருந்துமா றெவ்வாறு] சுதை விண்ணோர் புகழ் குருவே - அமுத (பானஞ்செய்து அஜராமரணராயுள்ள) தேவர்களாலுந் துதிசெய்யப்படுகின்ற (மகிமையினையுடைய) குருவே; நீர் - தேவரீர்; சகலமும் வல்லீர் - (என்போலிகள் வினவாநிற்குஞ் சந்தேகங்கள்) அனைத்தையும் போக்கவல்ல சர்வஞ்ஞராதலால்; இது சொல்லீர் - இச் சந்தேகத்துக்குஞ் சமாதானமருள்வீராக; எ - று.*

நினைவாய் வந்திடு மெனல்கண்டேன், என்றும் பாடம். (126)

---

1 ஸ்மரணம் - ஞாதவஸ்துவின் அநுபவாதீனமாத்திர சம்ஸ்கார ஜந்நிய ஞானம்

[மேலதற்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.]

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர் களுமறி
நினைவிற் பிறிவறி வினிலில்லை
செய்யுந் நனவினி லிறுகும் மனதொடு
சேருஞ் சின்மய விஞ்ஞானன்
நையுந் துயர்மன நழுவும் பொழுதுணர்
ஞானச் சுகமுணு மாநந்தன்
பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குளமொடு
பாகும் போலிவர் பிறிவன்றே. (127)

(இ–ள்.) *நெய்யும் வெண்ணெயும் - (உருக்கின) நெய்யும், (உருக்காத) நெய்யும் (உருவின்வேறு சுவையினொன்றுபோல); இருபேர்களும் - ஆநந்தமயன், விஞ்ஞானமய னென்னுமிருவரும்; நினைவில் பிறிவு அறிவினில் இல்லை; அவித்தை, அந்தக்கரணவிருத்தி (ரூப உபாதி திருஷ்டி) யினாற் பிரிவேயன்றிப் பிரதி விம்பசேதனரூப திருஷ்டியினாற் பிரிவில்லை; [ஓர்பிரதிவிம்ப சேதனந்தானே உபாதிபேதத்தால் இருவகை நாமமடைந்ததே யன்றிச் சொரூபமாகப் பேதமின்றென்பது நன்றாக விளங்குதற் பொருட்டு அநேக திருஷ்டாந்தமுகத்தால் கூறுகின்றார்.] செய்யும் நனவினில் - (போகப்பிரதமான கர்மவசத்தால் நாநாவியவ காரங்களையுஞ்) செய்யாநின்ற சாக்கிரத்தின்கண்; இறுகும் மனதொடுசேரும் - தூலமாகு மந்தக்கரண வுபாதியோடு கூடாநிற்கும்; சின்மய விஞ்ஞானன் - சின்மயனான விஞ்ஞானமயனென்னும் ஆன்மா; நையும் துயர் மனம் - வருந்துந்துன்ப (காரணமான) அந்தக்கரணம்; நழுவும்பொழுது - (போகப்பிரதமான கர்மக்ஷயவசத்தால் நித்திராரூபமாக) விலீனமாகுங்காலையில்; உணர்ஞானச் சுகம் உணும் ஆநந்தன் - (கரணசாபேட்சையின்றி அஞ்ஞானத்தை) அறியவல்ல பிரஹ்மாநந்தத்தை அநுபவியாநிற்கும் ஆநந்தமயனென்று சொல்லப்படுவன்.- (ஆகலின்,) பெய்யும் துளிகளும் - (மேகம்) சொரிகின்ற மழைத்துளிகளும்; நீரும் (போல) - கூவ தடாகாதிகளிலுள்ள புனலும்போலவும்; குளமொடு பாகும்போல் - வெல்லமும், பாகும் போலவும் இவர் பிறிவு அன்று - இவர்வேறல்லர்; அறி - (என) இங்ஙனம் அறிதி; எ - று.*

இக் காரணத்தால் ஆநந்தமயனநுபவஸ்மரணம் விஞ் ஞான மயனுக்குண்டாவதால் விரோதமின்றாமென்பது கருத்து இதன்விவரம் முதற்படலத்தில், 23ஆவது செய்யுளின் விசேஷ வுரையில் அவஸ்தைகளி னிலக்கணங் கூறி யிருப்புழிக் காண்க.

"ஞானச் சுகமுணும்" என்றதால், சுழுத்தியின்கண் அந்தக்கரணம் அபாவமாயிருத்தலின், அதனை யுண்ணுதற்கு வேறேகரணமேதெனின்? சொரூபபூதமான சுகத்தைச் சிதாபாசசகித அஞ்ஞானத்தினின்றும் உற்பன்ன மாய்ச் சுகாதிகளை விஷயமாகவுடைய சத்துவ குணத்தின் பரிணாமவிசேஷரூபமான விருத்தியால் உண்ணுகின்றன னெனக் கொள்க. இதனை,

"பிரமாநந்த முறுமாயா விருத்தியெனு நுண்கரணந் தன்னாலநுபவித்தல் சுழுத்தியாம்."

என்னும் வேதாந்த சூடாமணியானு மறிய. இங்கே "வெண் ணெய்" என்றது, அக்கினியின் சையோகாதிகளால் உருகிப்பின்னர் வாயுவாதிகளின் சம்பந்தத்தால் உறைந்து வெண்மை நிறமுற்ற நெய்யை. (127)

(271) [சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தமய னான சீவனால் பிரஹ்ம சுக மநுபவிக்கப்படுமாயின், அதைப் பரித்தியாகஞ்செய்து வாகியத்தில் துக்காலயமான சாக்கிரத்திற்கு வருவானே னென்று சங்கித்துச் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

ஒன்றா கியபிர மாநந் தச்சுக
 மொழிவா னேன்வெளி வருவானேன்
என்றான் முன்செய்த கருமம் வெளியினி
 லிழுக்குஞ் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனும்
நன்றா யினசுக மகலான் வெளியிலு
 நடவான் மறதியும் பெறமாட்டான்
அன்றா மெனவிருந் துறங்குஞ் சிலகண
 மதுவே வாதனை யாநந்தம். (128)

(இ–ள்.) *(ஆநந்த மயனான சீவனானவன்) ஒன்று ஆகிய பிரமாநந்தச்சுகம் - ஏகமாகிய பிரஹ்மாநந் தசுகத்தை; ஒழிவான் ஏன் - பரித்தியாகஞ் செய்தற்குக் காரணமென்னை?;*

வெளி வருவான் ஏன் - வெளியே (சாக்கிரத்தில்) வருதற்குக் காரணமென்னை?; என்றால் - என்று சங்கிக்கின்,; முன் செய்த கர்மம் வெளியினில் இழுக்கும் - பூர்வஞ் செய்த (புண்ணிய பாவரூபமான பாசத்தால் கட்டுண்டிருத்தலால்) அக்கர்ம (பாச)ம் சாட்சா தவனநுபவித்திருந்த பிரஹ்மாநந்தத்தையும் பரித்தியாகஞ் செய்யும்படி பண்ணி) வாகியத்தில் சாகரணாதிகளில் இழுக்கும்; (இப்படிக் கர்மவசத்தால் சாகரணாதி அவஸ்தைகள் உளவாமென்ப தெதனா லறியப்படுகின்றதெனின்? சுழுத்தியையடைந்த சீவன் சொப்பனம் அல்லது, சாகரணத்தை யடைகின்றன னென்னும் கைவல்ய சுருதிவாக்கியத்தால் அறியப்படுகின்றதென்க.) [சுழுத்தியின்கண் பிரஹ்மாநந்தத்தி ன நுபவமுண்டென்பதிற் காரணங் கூறுகின்றார்.] சுழுத்தி விட்டு எழுந்தோனும் - சுழுத்தியவஸ்தையைவிட்டுச் சாக்கிரத்தையடைந்த புருஷனும்; (சிலகணம்) - சொற்பகால பரியந்தம்; நன்றாயின சுகம் அகலான் - (சுழுத்தியி லநுபவித்த) பிரஹ்ம பூதமான ஆநந்தத்தின் வாசனையை விடாதுளன். [அதற்குக் காரணங் கூறுகின்றார்.] வெளியிலும் நடவான் - புறத்துஞ் செல்லானாய்; மறதியும் பெறமாட்டான் - அகத்தேயநுபவித்த ஆநந்தத்தையும் விடாதுளன்; இங்ஙனங் கூறியவாற்றால், நிர்விஷயனாய்ச் சுகியாய் உதாசீனனாயுள னென்பது பெறப்படுகின்றது; [இதனால், பிரஹ்மாநந்தவாசனை பின்னே தொடர்ந்திருக்கின்ற தென்பது கருத்து.] இவ்வாறு பொருளுரைத்தது இதற்கு முன்னூலான பஞ்சதசியைக் கொண்டென்க. "அன்றா மெனவிருந் துறங்குஞ் சிலகண மதுவே வாதனை யாநந்தம்" என்றது, இவ்வாசிரியர்கருத்து. அன்று ஆம் என - சுழுத்தியு மன்று சுழுத்தியு மாம் சாக்கிரமு மன்று சாக்கிரமு மாம் என்று கூறும்படி; சிலகணம் இருந்து உறங்கும் - சொற்பகால பரிபந்தம் அங்ஙன மிருந்து உறங்காநிற்கும்; அதுவே வாதனை ஆநந்தம் - (சுழுத்தியின் சம்ஸ்காரமாகிய) அத் தூஷ்ணீம்ஸ்திதியே வாசனாநந்தமாம்; எ - று.

ஒழிவான், வருவான் என்பனவற்றிலுள்ள வான்விகுதி தொழிற்பெயர்ப்பொருட்டு. (128)

(272) [ஆயின், சர்வதா அங்ஙனம் ஏன் இருக்க வில்லை யெனின்? அதற்குக் கூறுகின்றார்,]

அந்தக் கணமுட லகமென் றிடர்களி
லலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோம்
முந்தைச் செயும்வினை சுகதுக்கந்தரு
மோனம் முறுநடு வடிவிற்காண்
எந்தப் புருடனு மொருசிந் தையுமற
விருந்தே னெனலநு பவமாகும்
இந்தப் படிதனு தாசீ னச்சுக
மிதுவே நிசமெனு மாநந்தம். (129)

(இ–ள்.) *அந்தக்கணம்* - *(சுழுத்தியினின்றும் வெளியே யிழுத்த பூர்வகர்மம் அப்படித் தூஷ்ணீம் பூதனா யிருக்க வொட்டாமற் பின்னரும் பிரேரிக்க) அந்தட்சணமே; உடல் அகம் என்று - (சகலபிராணிகளும்) தேகமேதாமென்று (அத்தேகத்தி லபிமானமுற்று; இடர்களில் அலைந்தே - (பலவேறுவகைப்பட்ட) துக்கங்களி லுழன்று (அத் துக்கா நுசந்தானத்தால்); சுகந்தனை - (அநுபவித்த) பிரஹ்மாநந்தத்தை; மறந்தேபோம் - (சொற்பகாலத்தோடு) மறந்தேவிடும்; (இவ்வாறு தினந்தோறும் மநுடர்க்கு நித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும் பிரஹ்மாநந்தத்தின்கண் பட்சபா தமுண்டென்றறிக) [பட்சபாதம் - சிநேகம்.] "உடலகம்" என்றதால், சீவன் தேகத்தோடு தாதான்மியனாய் உதாசீனன், சுகி, துக்கி என்னும் மூவவஸ்தையுடையனா யிருப்பனெனல் கொள்ளக்கிடந்தது; கொள்ளவே, அம் மூவகையுள், முந்தைச் செயும் வினை - பூர்வஜநநங்களிற்செய்த புண்ணியபாவங்கள்; சுகதுக்கம் தரும் - சுகதுக்கமாகிய இரண்டையுந்தரும்.- (ஆகலின், அவை கர்மகாரியங்களாம்: சுகதுக்கங்களை வாகியபோகத்தினானும், மனோராச்சியத்தானும், இருவகையாக வொப்பினர்.) [மூன்றாவதான உதாசீனத்தன்மை எப்போதுண்டாமெனின் அதற்குக் கூறுகின்றார்.] நடு வடிவில் - சுகதுக்கங்களின் அந்தராளத்தில்; மோனம் உறும் - (உதாசீனமென்னுந்) தூஷ்ணீம் ஸ்திதி உண்டாம்; [இப்படியோரவஸ்தையுள தென்பதற்கு அநுபவ மென்னையெனின்] எந்தப் புருடனும் - எப்புருஷனும்; ஒரு சிந்தையும் அற - யாதொரு சிந்தனை*

யுமில்லாமல்; இருந்தேன் எனல் - (நான்) சுகமாயிருந்தே னென்று சொல்லுதலே; அநுபவம் ஆகும் - அநுபவமாம்; இந்தப்படி; தன் உதாசீனச் சுகம் இதுவே - தன்னுடைய உதாசீன காலத்திற் றோன்றாநின்ற இவ்வாநந்தமே; நிசம் எனும் ஆநந்தம் - நிசாநந்தமாம்.- எ;று.

சாக்கிராவஸ்தையின் கண்ணும் நிசாநந்தத்தின் றோற்ற முண்டென் றறியத்தக்க தென்பது தாற்பரியம். (129)

(273) [உதாசீன தசைக்கண் டோன்றாநின்றசுகம் நிசாநந்தமாயின், அது பிரஹ்மாநந்தரூப மாவதால் முற்சொன்ன வாசனாநதந்ரூபத் தன்மையதாகா தென்றாசங்கித்து, உதாசீனதசைக்கண்டோன்றா நின்றசுகம் சாமான்ய வகங்காரத்தால் ஆவிருதமா யிருத்தலால், பிரஹ்மாநந்த ரூபத்தன்மைய தன்றென்று பரிகரிக்கின்றார்.]

நிசமா னதுமுக் கியமோ குடத்துள நீரன் றேவெளி யீரந்தான்
வசமா வகங்கர மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்கிய வகையாகும்
திசையார் திரிசய மறியா தேதுயில் செறியா தேயுட றறிபோலே
அசையா தேமதி சமமா கியநிலை யதுதான் முக்கிய வாநந்தம். (130)

(இ–ள்.) *அகங்கர வசமா மறைந்தால் - (நான் தேவதத்தனாகின்றேன் என்பது முதலிய விசேஷத்தோடு கூடாது நானிருக்கின்றேனென்னும் உருவமுடைய சாமான்ய) அகங்கார வசமாய்ப் பிரஹ்மாநந்த மறைவுற்றால் - நிசம் - (அவ்வுதாசீன தசைக்கண்டோன்றாநின்ற வாநந்தம்) நிசாநந்தவாசனையாம்; (ஆகலின்,) நிசம் ஆனது - அந் நிசாநந்த வாசனையானது; முக்கியமோ - முக்கிய நிஜாநந்தமா? (அன்று.); [முக்கியாநந்தத்தின் வேறாய் வாசனாநந்த முண்டென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தங் கூறுகின்றார்.] வெளி ஈரம் தான் - (சலத்தாற் பூர்ணமான கும்பத்தினுடைய) வாகியபாகத்தில் ஸ்பரிசத்தாற் றோன்றாநின்ற சீதளம்; குடத்து உள நீர் அன்றே - கும்பத்தினுள்ளேயுள்ள (முக்கிய) சலமல்லவே; (பின்னை அச்சீதளம் யாதெனின்? அது சலத்தின் குணமாம்: சீதளத்தால் சலம் எவ்வாறறியப் படுகின்றதெனின்? அச்சீதளரூப ஏதுவால் சலத்தின்*

சற்பாவங் கடத்தின்கண் அநுமித்தறியப்படுகின்றது.) அஃதெங்ஙனமெனின்? இக்கடம் சலமுடையது சீதளம் உடைமையால் முன்பார்த்த சலகடம் போலவென்க. [அங்ஙனம் சீதளம் சலத்தினை அநுமித்தற்கேதுவாகுக: அதனால், பிரகிருதமான வாசனாநந்தத்திற்கு யாதாயிற்றென்றாசங்கித்து, அச்சீதளத்திற்குப்போல வாசனாநந்தத்திற்கும் முக்கியாநந்தத்தினுடைய அநுமிதியின் ஏதுத்தன்மை பெறப்பட்ட தெனக்கூறுகின்றார்.] அது [1]படிந்தால் - ("வாக்கதுமனத்திடை வைக்கு மம்மனம், போக்கிடும் புந்தியுள் புந்தி மானிலே, யாக்கிடு மந்தமா னிவையனைத்தினுந், தாக்கறுஞ் சாந்தமாந்தன்னிற் சாந்தமாம்" என்னும் சுருதி கூறாநின்ற நிரோதசமாதியின், அப்பியாசயோகத்தால்) அகங்காரம் விலயமானால் (எத்தணை எத்துணைச் சித்தத்தின் சூட்சுமத்தன்மை யுண்டாமோ அத்துணையத்துணை); முக்கியவகை ஆகும் - முக்கிய நிசாநந்தம் ஆவிர்ப்பாவமாம். [என இவ்வாறு, அநுமானஞ் செய்யப்படுகின்ற தென்பது எஞ்சிநின்றது.] இங்கே இஃதநுமானம்: அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தின் விலட்சணத்தன்மையோடு கூடிய க்ஷணங்களில் இரண்டாவது முதலிய க்ஷணரூபமான பட்சங்கள் பூர்வக்ஷணத்தினும் அதிக நிசாநந்தத்தின் ஆவிர்ப்பாவமுடையன, அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தின் விலட்சணத்தன்மையோடு கூடிய காலரூபமாகலின், அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தோடு கூடிய பிரதமக்ஷணத்தைப்போல. இதற்கு முன்னூலான பஞ்சதசியின் சுலோக வியாக்கியானங்களைக் கொண்டே இவ்வாறு பதங்களை அந்நுவயித்துப் பொருளுரைக்கப் பட்டது. [புத்தியின் சூட்சுமத்தன்மைக்கு அவதியாதென்று சங்கைவரில்;- அதற்குச் சர்வ அநான்மாகாரவிருத்திகளும் நிரோதமாய்ப் பிரஹ்மாகாரத்தை யடைந்த அந்தக்கரணத்தின்கண் அது நானென உளதாகும் ஞானரூப சாட்சாத்காரமே அவதியென்று கூறுகின்றார்.] மதி - அகங்காரமானது; திசையார் திரிசயம் அறியாதே - சர்வதிக்குகளிலு நிறைந்துள்ள திரிசியங்களை நினையாமல் (மறந்து); துயில் செறியாதே - நித்திரையு மடையாமல்; உடல் தறிபோலே - சரீரம் ஸ்தம்பம்போலே; அசையாதே

1 படிதல் - நிரோதமாதல்

- அசையாமல் (இருக்க) பூமியிலே வீழாமலென்றபடி]; (பரமமான சூட்சுமத்தன்மையை யடைந்து) சமம் ஆகிய நிலையது தான் - பிரஹ்மாகாரமாகிய ஸ்திதியே; முக்கிய ஆநந்தம் - முக்கிய நிசாநந்தமாம்.- எ - று.

புத்தியானது சர்வதிரிசியங்களையும் ஸ்மரியால் சூட்சுமத்தன்மையை யடையின், அப்போது அது நித்திரையாமே யென்று வரும் சங்கையைப் பற்றிச் சர்வவிருத்திகளும் விலயமாயினும் அந்தக்கரணத்தின் சொரூபம் விலயமாகாமையின், அகங்காரத்தின் சூட்சுமத்தன்மை நித்திரையல்ல வென்பார், "துயில் செறியாதே" என்றும், எங்கே சுழுத்தியாதிகளில் அந்தக்கரணம் விலீனமாமோ அங்கே தேகம் பூமியின்கண் வீழாநிற்பது காணப்படுகின்றது. இங்கே அது வீழாமையின், அகங்காரம் விலீன மாகாமல் கூடமான அந்தக்கரணரூபமாக வுளதென்பதை அறிதற்குத் தேகம் பூமியின்கண் வீழாததே இலிங்கமென்பார், "உடறறிபோலே அசையாதே" என்றுங்கூறினார்.

எங்கே தொய்தமுந் தோன்றாமல் நித்திரையுமில்லாம லிருக்கின்றதோ அங்கேயுளதாகும் சுகம் பிரஹ்மாநந்தமென்று ஸ்ரீபகவான் கீதையின் ஆறாமத்தியாயத்திற் கூறியிருப்பதுங் காண்க. (130)

(274) [முக்கியாநந்தத்தின் மகிமை கூறல்.]

மனுடன் மனுடகந் தருவன் றேவநன்
மாகந் தருவனொண் பிதிரோடே
பனுமா ஜானர்கள் கருமத் தேவர்கள்
பகர்முக் கியரிந் திரனாசான்
கனமார் பிரஜாபதியென் விராட்டுபொன்
கர்ப்பப் பிரமனென் றின்னோர்கள்
பினவா நந்தங்க ளுரையாம் பிரளய
வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம். (131)

(இ-ள்.) மனுடன் - சார்வபௌமன்; மனுடகந்தருவன்; தேவ நன்மாகந்தருவன்; ஒண் பிதிரோடே - ஒள்ளிய அக்கினிஷ்வாத்தாதி பிதிரரோடு; பனும் ஆஜானர்கள் - பிதிரர்க்கு மேலாகச் சொல்லாநின்ற ஆஜான தேவர்கள்;

கருமத் தேவர்கள் - (ஆஜான தேவராலும் பூஜிக்கப்பட்ட) கருமதேவர்கள்; பகர் முக்கியர் - கருமதேவர்க்கு மேலாகச்சொல்லும் (யமன் அக்கினி முதலிய) முக்கிய தேவர்கள்; இந்திரன் - (இவர்க்கிறையாகிய) இந்திரன்; ஆசான் - (பிருகஸ் பதியென்னுந்) தேவகுரு; கனமார் பிரஜாபதி என் விராட்டு; கனம் பொருந்திய பிரஜாபதி யென்னும் நாமமுடைய விராட்டு; பொன் கர்ப்பப் பிரமன் என்ற இன்னோர்கள் - இரணிய கர்ப்பனென்னு நாமமுடைய பிரமாவென்று தைத்திரீய சுருதியிற் கூறுநின்ற இப்பதினொரு பேர்களுடைய; பின ஆநந்தங்கள் - (உத்தரோத்தரம் நூறு நூறு பங்கு) அதிகமான ஆநந்தங்கள்; றுரை ஆம் - பேன (புற்புத தரங்கங்கள் போல லேச) மாம், பிரளய வெள்ளக்கடல் பிரமாநந்தம் - பிரளயகாலத்து மகோததிபோலும் பிரஹ்மாநந்தமாம்.- எ - று.

(275) *1ஆவது; யௌவனனாய், ரூபவானாய், வித்தை, அரோகம், திடசித்தம் இவையுடையவனாய்ச் சேனாசமுகங்களோடு கூடிச் சர்வப்பிருதுவியையும் பாலனஞ் செய்பவன், "சார்வபௌமன்." 2ஆவது; இக் கற்பத்திலேயே மநுடனாயிருந்துபுண்ணிய விசேஷத்தால் கந்தருவபதத்தை யடைந்தவன், "மநுடகந்தருவன்." 3ஆவது; பூர்வகற்பத்திற் செய்த புண்ணியத்தால் இக்கற்பாதியிலேயே கந்தருவனானவன் "தேவகந்தருவன்" 4ஆவது தம துலகின்கண் [1]சிரகால பரியந்தம் வாசம் பண்ணாநின்ற அக்கினிஷ்வாத்தாதியர் "பிதிரர்." 5ஆவது; கற்பாதியிலேயே தேவத்துவத்தை யடைந்தோர் "ஆஜானதேவர்" 6ஆவது; வர்த்தமான கற்பத்தில் அசுவமேதாதி கருமங்கள் செய்து மகத்பதத்தை யடைந்து ஆஜானதேவர்களால் சேவியராயுள்ளோர் "கருமதேவர்." 7ஆவது; அஷ்டவசு, துவாதசாதித்தியர், ஏகாதசருத்திரர் இவர் முப்பத்தொருவரும் "முக்கியதேவர்." 8-9ஆவது "இந்திரன்." "பிருகஸ்பதி." பிரசித்தம். 10ஆவது "பிரஜாபதியே - விராட்டு." 11ஆவது; "இரணிய கருப்பனே - பிரமன். இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உத்தரோத்தரம் நூறு நூறு மடங்கு அதிகமான சுகத்தைக் கிரமமாக அடைகின்றனர்; என்பதைத் தைத்திரீய சுருதி கூறுகின்றதென்ப.* *(131)*

---

1 சிரகாலம் - நெடுங்காலம்

(276) [முக்கிய நிசாநந்த மடைந்தோனைத் துதிக்கின்றார்.]

எவனா கிலுமிந்தத் துரியா தீதத்தி
லேழாம் பூமியி லிருந்தானேல்
அவனா ரதன்சுகன் சிவன்மா லயன்முத
லறிவோ ரநுபவ சுகபோதம்
விவகா ரதிர்சய மிதுவே யநுபவ
மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி
உவமானமுமறி மகனே யவனடி
யுதிரும் பொடிகளென் முடிமேலே. (132)

(இ–ள்.) *எவன் ஆகிலும் - யாவனா யிருக்கினும்; இந்தத்துரியாதீத்தில் ஏழாம் பூமியில் - இத் துரியாதீதமென்னும் ஏழாவது பூமியில்; இருந்தானேல் - இருந்தானாயின்; அவன் - அம்மகான்; நாரதன் - நாரதனும்; சுகன் - சுகனும்; சிவன் - சிவனும்; மால் - திருமாலும்; அயன் - பிரமனும்; முதல் அறிவோர் - முதலிய அறிஞர்களுடைய; அநுபவ சுகபோதம் - அநுபவமான ஆநந்த சின்மயமாவன்.- (அன்றியும்,) விவகார அதிர்சயம் இதுவே அநுபவம் என - தொய்தந் தோன்றாததும், நித்திரையல்லாததுமான இந் நிலையே முக்கிய நிசாநந்தாநுபவ மாமென்று; முன் சொல்லிய - முன்னே (130-வது செய்யுளிற்) கூறிய; விவகாரி - அம்முக்கிய நிசாநந்தாநுபவிக்கு; உவமானமும் - அந் நாரதாதி சிவன் முதலியோர் உவமானமு மாவர்; மகனே அறி - மைந்தா (நீ இதனை) அறிவாய்; அவன் அடி உதிரும் பொடிகள் - அவன் பாதத்தினின்று முதிராநின்ற துகள்கள்; என் முடிமேலே - எனது சிரசின் மீது (தரிக்கத் தக்கனவாம்.); எ - று.*

“பிரஹ்மவித்து பிரஹ்மமே” யென்னும் சுருதியால், “அவனாரதன்சுகன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரநுபவ சுகபோதம்” என்றார். விவகார + அதிர்சயம் - விவகாரதிர்சயம் என நிலை மொழியீற்று அகரம் தொகுக்கப்பட்டது.

இப்படியே வாசிட்டத்திலும்,

“மனமெனும் வினையை வென்றோர் மலரடி முடிமேற் கொள்வாம்” என்றனர். (132)

[121-வது செய்யுளில் ஆநந்தம் எண்வகையென நுதலிப் புகுதலின், ஏனைய ஆநந்தங்களோவெனின்? அதற்குக் கூறுகின்றார்]

வேறு

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லினோம் வித்தைசுக
மினிமேற் சொல்வோ
முந்தமா யையுஞ்சச்சி தாநந்தப் பொருளுமே
மொழியும் போதில்
அந்தமா மத்துவித சுகமான்ம சுகமிரண்டு
மங்கே சொன்னோம்
தொந்தமாற் றியமகனே யின்னமுனக் கையமுண்டேற்
சொல்லு வாயே.] (133)

(இ–ள்.) *இந்த ஆறு ஐந்து சுகம் சொல்லினோம் - இந்தப்படி (123ஆவது செய்யுளில் விஷயாநந்தமும், 124-முதல், 127ஆவது செய்யுள் வரையினும் பிரஹ்மாநந்தமும், 128ஆவது செய்யுளில் வாசனாநந்தமும், 129ஆவது செய்யுளில் நிசாநந்த மென்னும் மற்றோர் வாசனாநந்தமும், 130ஆவது செய்யுளில் முக்கிய நிசாநந்தமும் ஆக) ஐவகை ஆநந் தங்களையுங் கூறினோம்.- வித்தை சுகம் இனிமேல் சொல்வோம் - வித்தியாநந்தத்தை இனி இந் நூலினந்தத்திற் கூறுவாம்; முந்த - முன்னே; மாயையும் சத்சித் ஆநந்தப் பொருளும் மொழியும் போதில் - மாயையினிலக்கணத்தையும், சச்சிதாநந்த சத்தங்களின் பொருள்களையுங் கூறுங்காலையில்; அந்தம் ஆம் - (சுருதியின் கண்) முடிந்த நிலமாகிய; அத்துவித சுகம் - அத்துவிதா நந்தமும்; ஆன்மசுகம் - ஆன்மாநந்தமும்; இரண்டும்; ஆகிய இரண்டனையும்; அங்கே சொன்னோம் - முறையே 95ஆவது செய்யுள் முதல், 12-செய்யுளானும், 114ஆவது செய்யுள் முதல், 7-செய்யுளானும் கூறினோம்; தொந்தம் மாற்றிய மகனே - (பிரஹ்மாநுபூதி வலியால்) சுகதுக்காதி தொந்தங்களைப் போக்கியமைந்தா; இன்னம் உனக்கு ஐயம் உண்டேல் - இன்னமும் உனக்குச் சந்தேக முளவாயின்; சொல்லுவாய் - வினவியறிவாய்; எ - று.(133)*

(277) [சச்சிதாநந்தப் பதங்கள் பிரஹ்மத்தின் பரியாய நாமங்களாக விராமல் வேறுவேறு பொருளுள்ளனவாகத்தோற்றுதலால் என்மனம் அவற்றின் பொருள்கள் ஒன்றென்னு மநுபூதியி லழுந்த வில்லை; ஆதலால், அவற்றை அகண்டைகரசார்த்த போதகமாகக் காட்டல்வேண்டு மெனச் சீடன் வினாதல்.]

குகன்றனையு மெனையுமுல கினையுமீன் றளித்தருளுங்
குருவே கேளீர்
புகன்றசச்சி தாநந்தப் பதங்கடனித் தனியாகிப்
பொருள்வே றானால்
உகண்டமன முறைப்பதெங்ஙன் பரியாய பதங்களைப்போ
லுறவு காணேன்
அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக்கூட் டியமதுவா
வறிவிப் பீரே. (134)

(இ–ள்.) *குகன்தனையும் - சுப்பிரமணியனையும்; எனையும் - என்னையும்; உலகினையும் - ஆகாச முதலிய சகத்தையும்; ஈன்று - படைத்து; அளித்து அருளும் குருவே - அளித்தருளா நிற்குங்குருவே; கேளீர்; புகன்ற சத் சித் ஆநந்தப் பதங்கள் - (ஆன்மாவின் சொரூபபோதகமாக முன்னே) உரைத்தருளிய சத்து, சித்து, ஆநந்தம் என்னுமுப்பதங்களும்; தனித்தனி ஆகி - (கடபடமென்னுஞ் சத்தங்களைப்போல) வெவ்வேறாகி; பொருள் வேறு ஆனால் - (கடசத்தத்திற்குக் கலசமும், படசத்தத்திற்கு வஸ்திரமுமாக) வேறுவேறான பொருள்கள் தோன்றாநிற்பன போல நிவிர்த்தியின்மையது சத்தென்றும், சடத்தின் வேறான பிரகாசரூபஞ் சித்தென்றும், துக்கத்தின் வேறான முக்கியமாகிய பிரீதிக்கு விஷயம் ஆநந் மென்றும் பொருள்களும் பின்னமாகத் தோற்றுமாயின்:- உகண்ட மனம் - (ஓர் விஷயத்தினின்று மற்றோர் விஷயத்தில்) தாவிச் சஞ்சலப்படாநின்ற அந்தக்கரணம்; உறைப்பது எங்ஙன் - (அநுபூதியில்) அழுந்தாநிற்பது எப்படி; பரியாய பதங்களைப்போல் - ஒரு பொருளைப் போதிப்பவையான அஸ்தம், கரம், பாணியென்னும் பரியாய சத்தங்களைப் போல; உறவு காணேன் - சமார்த்த போதக சத்தங்களாகக் கண்டிலேன்; (ஆகலின், சச்சிதாநந்த பதங்களை) அகண்டம் ஆய் ஒருசுவை ஆய் - அகண்டைகரசார்த்தபோதகமாக; தேன்*

ஈக் கூட்டிய மதுவா அறிவிப்பீர் - *பல பூக்களினின்றெடுத்துத் தேனீக்கள்சேர்த்த மதுப்போல அறிவிப்பீராக; எ - று.*

"குகன்" என்பதும், "எனை" என்பதும் உபலட்சணமாக நிற்றலின், முறையே ஈசுரவகுப்பும், சீவவகுப்புங்கொள்க. *(134)*

(278) [முற்செய்யுளிற் சீடன் வினாவிய சங்கைக்குச் சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களால் விரித்துச் சமாதானங் கூறத்தொடங்கி அநேக திருஷ்டாந்த முகமாக அவற்றின் அர்த்தம் அகண்டைக ரசமாவுள்ள தன்மையை யுணர்த்துகின்றார்.]

குளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்களினா னீர்மூன்று
கூறா யிற்றோ
ஒளிதவனஞ் செம்மையென்ற பதங்களா லக்கினியு
மொருமூன் றாமோ
வெளிமுதலா ஞ்சகமசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து
விலக்கி வேதம்
எளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதி யெனும்பிரம
மேகந் தானே. (135)

(இ-ள்.) *குளிர் இளகல் வெண்மை என்ற பதங்களினால் - குளிர்ச்சி, நெகிழ்ச்சி, வெண்மையென்னுஞ் சத்தங்களால்; நீர் மூன்று கூறு ஆயிற்றோ - நீரானது மூன்று பொருளாயினதோ?; ஒளி தவனம் செம்மை என்ற பதங்களால் அக்கினியும் ஒரு மூன்று ஆமோ - பிரகாசம், உஷ்ணம், லோகிதகம் என்னுஞ் சத்தங்களால் அக்கினியும் மூன்று பொருளாமோ?; (ஆகா. இவை போல) வெளிமுதல் ஆம்சகம் - ஆகாசமுதல் அகங்கார பரியந்தமான பிரபஞ்சங்கள்; (அத்தியாசத்தால் அஸ்தி பாதிப்பிரியரூபங்களாகத் தோன்றாநிற்றலால் அவை இரச்சுவிற் சர்ப்பம்போல அத்தியஸ் தமாகலின்,) அசத்து மூடம் இடர் எனப் பிரித்து விலக்கி - அசத்துச் சட துக்கங்களெனப் பிரித்து ஒழித்து; எளிது அறிய - எளிதாக (ப்பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மத்தை) அறிதற்பொருட்டு; முரண் - (அவ்வசத்துச் சட துக்கங்கட்கு) மாறாக; வேதம் மொழிந்த - சுருதி கூறிய; சத்து ஆதி எனும் பிரமம் - சச்சிதாநந்தமென்னும் சத்தார்த்தமாகிய பிரஹ்மமும்; ஏகம் தானே - ஒன்றே; எ - று.*

சச்சி தாநந்தங்கள் பரஸ்பரம் பின்னமல்ல ஏகந்தான்: குணமாயின், பின்னமாம்; பிரஹ்ம சொரூபமாகலின், பின்னமாகா: பிரஹ்மமொன்றே நிவிர்த்தியின்மையின், சத்தென்றும், சடத்தின் விலட்சணமான பிரகாசரூபமாகலின், சித்தென்றும், துக்கத்தின் வேறாய் முக்கியப் பிரீதிக்கு விஷயமாகலின், ஆநந்தமென்றுங் கூறப்படுகின்றது. சலமானது எப்படி நெகிழ்ச்சி, குளிர்ச்சி, வெண்மை ரூபமோ! அக்கினியானது எப்படி லோகிதோஷ்ணப் பிரகாசரூபமோ! அப்படிப் பிரஹ்மமும் சச்சிதாநந்தரூபமென்றறிக. "வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து விலக்கி வேத, மௌிதறிய முரண்மொழிந்த" என்றது பிரஹ்மத்தைச் சச்சிதாநந்தமென்று சுருதி கூறினதற்குக் காரணங் கூறியது; இப்படியே வாசுதேவ மனனத்திலும், ஆன்மசுபாவமாகிய சத்து அசத்தாகிய சகசுபாவமாகவும், ஆன்மசுபாவமாகிய சித்து சடமாகிய புத்தியாதி சுபாவமாகவும், ஆன்ம சுபாவமாகிய ஆநந்தம் துக்கரூபமாகிய புத்திர, பாரியாதி சுபாவமாகவுந் தோற்றிக் கொண்டே சகசுபாவமாகிய அசத்து ரூபத்துவமும், புத்தியாதி சுபாவமாகிய சடரூபத்துவமும், புத்திர பாரியாதி சுபாவமாகிய துக்கரூபத்துவமும், நான் செத்துப்போகிறேன், நான் சடன், நான் துக்கியென்று ஆன்ம சுபாவமாய்த் தோன்றாநின்றதால், இவ் விபரீதப் பிராந்தியை நிராகரிக்கும் நிமித்தம் ஆன்மா சத்ரூபன், சித்ரூபன், ஆநந்த ரூபன் எனச் சுருதி சொல்லுகின்றதே யல்லாமல் ஆன்மசொரூபமாகிய சச்சிதாநந்தங்கட்கு அந்நி யோந்நியபேதஞ் சொல்லுகின்றதில் அதற்குத் தாற்பரியமில்லை; அன்றியும், சில மதஸ்தர்கள் ஆன்மா சடரூபனென் றங்கீகரித்து அவனுக்குச் சத்து தர்மமென்றும், சிற்சுகங்கள் குணங்களென்றும் சொல்லாநிற்பதை மறுத்தற்பொருட்டு ஆன்மா சச்சிதாநந்த சொரூபமெனச் சுருதி சொல்லுகின்றதேயல்லாமல் அவற்றிற்கு அந்நியோந்நியபேதஞ் சொல்லுகின்றதிற் றாற்பரியமேயில்லை; ஆதலால், சத்தே சித்து, சித்தே ஆநந்தமெனச் சுருதி தாற்பரியாலோசனையால் அபேதஞ் சித்தித்ததெனக் கூறியிருப்பதுங்காண்க. (135)

(279) [சச்சிதாநந்தங்கள் பரஸ்பரம் பின்ன மல்லவென்பதைச் சுருதிப் பிரமாணத்தா லுணர்த்துகின்றார்.]

**நித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ் சாந்தம்
சத்தியங்கே வலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடஸ்தன் சாட்சி போதம்
சுத்தமிலக் கியஞ்சநா தனஞ்சீவன் றத்துவம்விண் சோதி யான்மா
முத்தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வண்ணம் விதிகுணங்கண்
மொழியும் வேதம். (136)**

(இ–ள்.) *நித்தியம் - [லட்சணாவிருத்தி] பின்னமாகிய எத்தேசத்தினும், எக்காலத்தினும் ஆகாச மொருதன்மைத் தாயிருப்பதுபோலச் சர்வப் பிரபஞ்சங்களிலும் பஞ்சகோசங்களுள்ளவிடங்களில்கோசங்களைக் காண்பதாகி ஆன்மா எப்போது மிருத்தலின் நித்தியம்; பூரணம் - [ல - தி.] நீரினாற் பூரிதமான கடம்போலப் பஞ்சகோசங்களுள் பூர்வபூர்வம் உத்தரோத்தரங்களாற் பூரிதமாய்ச் சீவனாலும் பூரிதமாகிய கோசங்களாற் பஞ்சபூதங்கள் பூரிக்கப்பட்டு அப்பூதங்களாற் பூரிக்கப்பட்டிருப்பது சகம்; அச் சகத்தில் எங்கணும் வியாபித்துள்ள மாயாவிசிட்டனும் பிரஹ்மத்தாற் பூரிதமாய்த் தன்னைப் பூரிப்பதாய் வேறொன்றின்மையாற் பூரணம்; ஏகம் - [விஷ்ணுசகஸ்திரநாம பாஷியம்.] "ஏகமேவாத்துவிதீயம்" என்னும் சுருதியால் மரத்திற்குச்சமமான ஜாதியான மற்றொரு மரமும், விஜாதீயமான கொடி முதலியவையும், ஸ்வகத பேதமான பத்திர, புஷ்ப, பல பேதங்களு மிருப்பனபோலப் பரமார்த்தமாகச் சச்சிதாநந்த பரிபூரண வஸ்துவாக ஒரு சஜாதீய பேதமில்லை விஜாதீய மென்னும் அநிருத சடதுக்காத்மகமான பிரபஞ்சமும் சுத்தி ரஜதம்போல அதிதுச்சமாகலின், அதன்பேதமும்இல்லை. நிரவயவமாகலின், ஸ்வகதபே தமுமில்லை; ஆகலின், ஏகம்; பரமார்த்தம் - [ல - தி.] சொப்பனம் அபரமார்த்தம், சாக்கிரம் பரமார்த்தம்: சாக்கிரத்தின்கண்ணும் மின், மேகம் அபரமார்த்தம், மற்றவை பரமார்த்தம்; இவற்றுள்ளும், தேக முதலிய இவ்வுலக வத்துக்கள் அபரமார்த்தம்: சொர்க்கமுதலியவை பரமார்த்தம்; இவற்றினும், பிரஹ்மலோகம் பரமார்த்தம் என இவ்வாறு தார தம்மியமாகச்சுருதி கூறாநிற்கும் சகசீவபரங்கண் முழுவதும் ஆராயுங்காலையில் பரமார்த்த*

மாகாமையின், சர்ப்பாதிக்குஇரச்சு வாதிபோலத்தான் பரமார்த்தரூபமாதலானும், தனக்கழிவு வந்து வேறொரு வஸ்து பரமார்த்த மாகாமையினானும் பரமார்த்தம்; பரப்பிரமம் - [வி-ச-பா-ம்.] சத்தியஞானாநந்தம் பிரஹ்மமென்னும் சுருதியானும், விஷ்ணுபுராணம் சஜாதீய, விஜாதீய, ஸ்வகத பேதரகிதமாகவும், மனவாக்கு கட்கசோசரமாகவும், சத்தியஞான சுகமாத்திரமாகவும், சுவயம்பிரகாசசுவவேத்தியமாகவும், இருக்கிற ஞான மாத்திரம் பிரஹ்மமென்று நிர்ணயித்ததானும், பரப்பிரமம்; நிதானம் - [வி-ச-பா-ம்] [காரணமாத்திரம்]

இதுதானே பிரபஞ்சோற்பத்தியிலே உபாதான காரணமாயிருக்கின்ற பிரகிருதியும், நிமித்த காரணமாயிருக்கின்ற காலாதியுமாவதால், நிதானமென்னுங் காரணம்; சாந்தம் - [வி-ச-பா-ம்.] நிஷ்களம், நிஷ்கிரியம், சாந்தம் என்னும் சுருதியால் விஷயபோகங்களில் அசங்கமாயிருத்தலால், சாந்தம், அன்றியும், [ல - தி.] காஷ்டத்தி லுண்டானவக்கினி அக்காஷ்டத்தைச் சுட்டுத் தானுஞ் சாந்தமாவதுபோலச் சுருதியினானும், குருவினானும் உளதாகாற்கும் அகண்டாகாரவிருத்திஞானம் பிரஹ்மத்திற்கு வேறான சாத்திர முதலியவை சுட்டுத் தானும் சாட்சியாகிய தன்னிலிறத்தலால், நிஷ்பிரபஞ்சமாகிய தான் சாந்தம்; சத்தியம் - [வி-ச-பா-ம்.] பரமார்த்த சத்திய சொரூபமா யிருக்கையினாலே பிரதீதிக சத்தியமா யிருக்கிற சுத்திரஜத, இரச்சுசர்ப்பாதிகளினும். வியவகார சத்தியமாயிருக்கிற ஆகாசாதி பதார்த்தங்களினும் விசேஷமாக நித்திய பரிபூரண சார்வகாலிக சர்வ சாட்சியாயிருத்தலின் சத்தியம்; கேவலம் - ஏகமாவதால், அல்லது, முழுதுமாவதால், அல்லது, நிச்சயமாயிருத்தலால், அல்லது, ஞானமாயிருத்தலால், அல்லது, சுத்தமாயிருத்தலால் கேவலம்; துரியம் - [ல - தி.] நான்காம் பொருள். அஃதெங்ஙனம்? ஒரவஸ்தையுண்டாகில், மற்றோ ரவஸ்தை தோன்றாமல் அழியாநிற்கும் அவ்வவஸ்தாத்திரயப்பிரபஞ்ச மூன்றிற்கும் சாட்சியாய் நான்காம் பொருளாயிருத்தலின் துரிபம்; சமம் - [வி-ச-பா-ம்] சர்வ வுலகங்களினும் சர்வவிகார ரகிதமாயிருத்தலால், சமம் அல்லது, [ல - தி.] தாரதம்மியமான உலகங்கள் பிரஹ்மாமுதற் றம்பபரியந்தம் உத்தம, மத்திம, அதமமான உடல்கள்

ஞானி, யோகி, உபாசகன் கர்மியென்னும் சீவர்முதல், ஈசுரன் பரியந்தந் தாரதம்மியமாமக விளங்காநிற்கும் வஸ்துக்களாகிய அனைத்தினும் சத்தாகாரமாய்த் தாரதம்மியமற எப்போது மிருத்தலால் சமம்; திருக்கு - [ல - தி.] அறிவது யாது அது திருக்கு, பிரஹ்மம் சர்வதிருசியங்களையும் அறிவதாயிருத்தலால் திருக்கு; கூடஸ்தன் - [ஷே] கூடம் - கொல்லன் அடைகல்லு; அதுபோல நிர்விகாரரூபமாயிருத்தலால் கூடஸ்தன். அல்லது, [விசாரசாகரம்.] கூடமென்பது, மித்தையாகிய புத்தியும், சிதாபாசனுமாம்; அவற்றில் அசங்க ரூபமாக இருப்பவன் கூடஸ்தன்; சாட்சி - [வி-ச-பா-ம்.] நேரே மறைவில்லாமற் சொரூபபூத ஞானத்தாலே சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் பார்ப்பதால் சாட்சி; போதம் - [பஞ் சதசி.] சத்த முதலான விடயங்களைந்தனையுங் அறியும் சம்வித்ரூபமாவதால் போதம் - சுத்தம் - [ல - தி.] சாதி வர்ணாச்சிரமமாதித்துடக்குற்ற சீவன், கிருபை யவதார முதலிய துடக்குற்ற ஈசுரன், சீவசங்கத்தால் அசுத்தமுற்ற பூதங்கள் ஆகிய இவைக்கு வேறான தான் இவற்றோடு கூடினுந் தன்னை யசுத்தம் பற்றாமையினானும், இவை தன் விவர்த்தமாதலானும், சுத்தம்; இலக்கியம் - இலட்சணையினாற் போதிக்கப்பட்ட அர்த்தமாகலின் இலட்சியம்; சநாதனம் - [முத்திகண்டம்.] சந்ததம் ஒரே வடிவாயிருத்தலால் சநாதனம். சீவன் - [பிருகத்கோசம்.] கடா வச்சின்னா காசம் போலச் சரீரத்திரயங்களால் அவச்சின்னமாயிருத்தலால் சீவன்; இதனை, “சீவனா யிருந்து காணுஞ் சிற்பர தத்துவத்தே, மேவியநனவை யுற்றோர்” என்னும் வாசிட்டத்துங் காண்க. தத்துவம் - [வி-ச-பா-ம்.] தத்துவம், அமிர்தம், சத்தியம் பரமார்த்தம், யது, தது, துவம் என்னும் இவ்வேழு சப்தங்களும் பரமார்த்த சத்தாயிருக்கின்ற பிரஹ்மத்தை யுணர்த்துகின்றனவாகலின்; பரப்பிரஹ்மம் - தத்துவம் விண் - [வாசிட்டம்.] “தடமான வதன்புறமில் லாமையினால்” விண். அல்லது, அசங் கத்துவாதி தர்மத்தால் ஆகாச சதிருசமாவதால் விண்;சோதி - [மு-ம்] சூரியன் முதலிய சோதிகளை விளக்குவிக்குஞ் சிற்சோதி யாவதால் சோதி. அல்லது, [வி-ச-பா-ம்] இதரமாக விருக்கின்ற ஆதித்திய சந்திராதிகளை யபேட்சியாமற் றானே மிகவும்

பிரகாசமாகப் பிரகாசிக்கின்றதால் சோதி; ஆன்மா - [ல - தி.] நானென் றபிமானத்திற்கிடமாய்த் தோன்றாநின்ற புத்திராதி, காரிய காரணதேகம், சீவன், இவை வெவ்வேறான நாமமடைந்து தனக்கந்நியமாகத் தோன்றலானும், இவைக்கப்பாலாய் ஞான கனப்பிரஹ்மமாகியதான் அந்நியமாகாமையானும் ஆன்மா; [வா-ம்.] "அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்து மிருந்தனவரத முரைப்ப தாகி, நிகழொளியா யான்மதத்துவமான சொரூபத்தை நினைத்தல் செய்வாம்" என்றது. [பிர-தை.] "உரை யாடுகின்ற நானென்னு முரைக்கும் அறிவுக்கும்மறிவாய், நாடு கின்ற வுணர்வொன்றுண் டதுவே யான்மா நமக்கெல்லாம்" என்றது. முத்தம் - [வி-ச-பா-ம்.] விடுபட்டவனென்னும் சுருதியால் சுபாவமாகச் சம்சாரபந்தம் சர்வாத்மனாஇல்லை; ஆகலின், முத்தம்; விபு - [வி-ச-பா-ம்.] சகலப் பிரபஞ் சாகாரராகவும். இரண்யகர்ப்பாதி விவித தேவராகவும் நாநாவிதமாக வுண்டாகின்றதால் விபு. அன்றியும், சர்வத்திர பரிபூரணராகவும், லோகநாயகராகவும் இருப்பதால் விபு. [ல - தி.] அவித்தியாவிசிட்டனின் விபு லிங்க தேகம், இதனின் விபு தூல தேகம், இதனின் ஒன்றின்ஒன்று விபு பிருதுவியாதி பூதங்கள், இவற்றினொன்றி னொன்று விபு இரண்ய கர்ப்பாதி, இவையால் மட்டிடக்கூடாது விரிந்தது மாயா விசிஷ்டனாலும் மட்டிடக் கூடாது விரிந்த அஸ்தி பாதிப் பிரிய ரூபமாகலின் விபு; சூக்குமம் - [வி-ச-பா-ம்.] "நுண்மை யாமதி னுண்மையாம்" என்னும் சுருதியானும், "சர்வகதம் சூட்சுமம்" என்னும், சுருதியாலும் உத்ரோத்தரம்ஸ் தூலகாரணமாயிருக்கின்ற பிருது வியாதி பூதங்களும், கந்தாதிகுணங்களும் பிரளயத்திலே யில்லாமையினாற் சூக்குமம்; வாசிட்டம், "சூக்கமாயெட்டாமையினாற் சொன்னபரமே பரமாணு" என்றது. என்று இவ்வண்ணம் விதிகுணங்கள் மொழியும் வேதம் - என்றிவ்வாறு விதி குணங்களைப் பிரதிபாதியாநிற்கும் வேதமானது; எ - று.

(136)

(280) [இனி நிடேதநாமங்கள் கூறுகின்றார்.]

அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யம்விமலம் வசனா தீதம்
அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந் தரமகோ சரம கண்டம்

அசமநந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவம நாதி
அசரீர மவிகார மத்துவித மெனவிலக்கா மநேக முண்டே. (137)

(இ–ள்.) *அசலம்* - [ல - தி.] வீடு, ஊர், தேசம் இவற்றில் ஒன்றை விட்டு மற்றொன்றில் அலைகின்ற ஸ்தூலதேகம், உலகங்களில் ஒன்றினின்றொன்றில் அலைகின்ற லிங்கதேகம், காரண தேகங்களோடு பிருதுவியை வளையமாகச் சுற்றி யலைக்கின்ற அப்பு, அக்கினி இவை யலைக்கின்றவாயு, இவற்றிற்கிடமாயுள்ள ஆகாசம் இன்னும் பௌதிக சமஷ்டியோடுகூட இவை யனைத்தையும் உடலாகக்கொண்டு அறிவினுள்ளே அலையாநின்ற ஈசுரனும் அதிவேகமாக ஆகாசத்திற் கருடன் போலப் பத்துத்திக்கினும் நூறுகோடி கற்பங்களோடி அளவிட வேண்டுமென்று பார்க்கினும், அளவு காணக்கூடாததாய் அங்கங்கே சாட்சியாய் அசைவற்றிருக்கின்றதால் அசலம்; *நிரஞ்சனம்* - அஞ்சனம் என்பது தமம்: மலினசுபாவத்தால் அஃதில்லாமையால் நிரஞ்சனம்; அன்றியும், [ஆத்மபோதடீகா.] அஞ்சனரகிதன், நிரஞ்சனன்: அஃதெங்ஙனம்? மனோவியாபாரமே அஞ் சனமாகலின், மனதேயில்லாம லிருத்தலால் நிரஞ்சனம். இன்னும், லட்சணா விருத்தியிலுங் காண்க. *அமிர்தம்* - [ல - தி] மிர்தமற்றது அமிர்தம்: யோகாமிர்தம், தேவாமிர் தங்களைப் புசித்து நமக்கு மரண மில்லையென்றிருப்பவரும் ஈசுரப் பிரளயத்தில் மரணமாவது போல அநந்தாநந்த சிந்மாத்திரமே நாமென்று மோட்சாமிர்த மான தன்னையடைந்தோர் மரணமாகாமையின் அமிர்தம். [வி-ச-பா-ம்.] ஓர் காலத்தும் மரணமில்லாமல் நித்தியமாயும், சத்தியமாயும் இருத்தலின் அமிர்தம்.- *அப்பிரமேயம்* - [வி-ச-பா-ம்.] சர்வப் பிரமாணங்கட்கும் விடயமாகாமையின் அப்பிரமேயம். சத்த ஸ்பரிச ரூப கந்தாதிகளான குணங்கள் இவரிடத்தில்லாமையினான், கடபடாதிகள் போலப் பிரத்தியட்ச விஷயமல்லர். காரிய லிங்கமில்லாமையின் அநுமான விஷயமல்லர். சாதிருசமில்லாமையின் உபமானவேத்தியமல்லர். ஜாதி குணக்கிரியைக ளில்லாமையின், சத்தப்பிரமாண விஷயமுமல்லர். உபபாத்தியதர்ம மில்லாமையின், அர்த்தாபத்தி விஷயமுமல்லர். பாவ ரூபமான சிற்சொரூபராகலின், அபாவ கோசரமுமல்லர். அபாவத்திற்குச்

சாட்சியாயிருத்தலான் அபாவ விஷயமுமல்லர்; இப்படிச் சகலப் பிரமாணங்கட்கும் விஷயமாகாவிடில் வேதாந்த சாஸ்திரங்களாலே எப்படி யறியப்படுவரெனின்; சகலமான பிரத்தியட்ச அநுமான உபமான சத்த அர்த்தாபத்தி அபாவ சாஸ்திராதி கட்கும் சாட்சியாக அறிகிறவராகவும் சுவயம் பிரகாசராகவும் இருத்தலின் பிரமாணங்கட்கு விஷயமாகாவிடினும் தம்மிடத்திற் கற்பிக்கப்பட்ட சகலப்பிரபஞ்ச பிரமாணங்களையும் சொப்பிரகாசத்தினாலே மித்தையென்று நிச்சயித்து ஆநந்த சின்மாத்திரமா யிருத்தலால், சாஸ்திரயோனி யென்று சொல்லப்படுகிறார்; ஆகலின் அப்பிரமேயம்; விமலம் - (ல - தி.) மலமற்றது, மலமூத்திராதி மலம் பொருந்திய பிருதுவி, கலங்கல் புகை புழுதி முதலான மலம் பொருந்திய மற்றநான்கு பூதங்கள், கோழை சளி பித்தம் மலம் மூத்திர முதலான மலமுடைய தூலதேகம். காசபடலங்காமக்குரோத முதலான மலமுடையலிங்கதேகம், ஞானாஞ்ஞான மலமுடைய சீவன், பஞ்சகிருத்தியாதி மலமுடைய ஈசுரன் இவைக்கு வேறா யாதொரு மலமுமற்று பிரகாச ஞானாநந்த வடிவாகலின் விமலம்; வசனாதீதம் - வாக்கின் சக்தி விருத்திக்குக் கோசரமாகாமையின் வசனத்திற் கெட்டாதது.- அசடம் - தேக முதலியவை. போலச் சடமாகாமையின் அசடம்.- அநாமயம் - ஆமயம் - நோய்: அஃதற்றதால் அநாமயம். [ல - தி.] ஆதி வியாதி வாசனையென்னும் மூன்று சரீரத்துச் சுரங்களுந் தனக்கு இல்லாமையின் அநாமயன்.- "சுழலும் வினை, நலனுமன் றியதுநரை மரணமும் பசியையுமுத, லுலகுறுந் துயர்முழுது முடையனன் றொருபொழுதும்," என்னும் பிரமகீதையினானுங் காண்க. அசங்கம் - [விசாரசந்திரோதயம்.] சங்கமென்பது சம்பந்தம்; அது சஜாதீய விஜாதீய சுவகதபேதத்தால் மூவகையாம்: பிராமணனுக்கு அந்நிய பிராமணனோடுளதாகுஞ் சம்பந்தம் சஜாதீய சம்பந்தம். சூத்திரராதியரோடுகளதாகுஞ் சம்பந்தம் விஜாதீய சம்பந்தம். அஸ்தபாதாதிகளோடுள்ள சம்பந்தம் சுவகத சம்பந்தம். தான் ஏகமாகலின், சாதியில்லை. சீவன், ஈசுரன், பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், நான், நீ முதலியபேதமோ உபாதியாற் பண்ணப்பட்டது: ஆகலின், தனக்கு யாதொன்றோடுஞ் சஜாதீய சம்பந்தமில்லை. அப்படியே தான் அத்வைதமாயும், சத்தாயுமிருத்தலின், தனக்குப்

பின்னமாக மாயை மாயாகாரியமான தூல சூட்சுமப் பிரபஞ் சங்கள் அசத்தாம்: அசத்து அற்பமும் வஸ்துவன்று; ஆகலின், தனக்கு யாதொன்றோடும் விஜாதீய சம்பந்தமில்லை. அப்படியே தான் நிரவயவமாகலின், சச்சிதாநந்தாதிகளோ தனதவயவமல்ல: பின்னையோ ஏகரூப மாகலின், தனது சொரூபமாம். இதனால் தனக்கு யாதொன்றோடும் சுவகத சம்பந்தமில்லை; இவ்வாறு சர்வ சம்பந்தமுமில்லாமையின் அசங்கம்; அதுலம் - [வி-ச-பா-ம்] உபமான மற்றது: இதற்குச் சமான வஸ்து ஒருகாலத்தும் ஓரிடத்தும் இல்லாமையின் அதுலம்.- நிரந்தரம் - அந்தரம் - அவகாசம்; அஃதில்லாதது நிரந்தரம்; [நிச்சித்திரம் என்று பொருள்.] இதனை, "நிலன்விண் கால்கிரிதிசையெலா மேவியு நெடுஞ்சிலை புரையாகா" என்னும் வாசிட்டத்தாலறிக. அகோசரம் - கோசரம் - விடயம்; தானொன்றிற்கும் விடயமாகாமையின் அகோசரம்; அகண்டம் - காலதேச வஸ்துக்களால் கண்டித மாகாமையின் அகண்டம்; அசம் - ஜநநமில்லாதது. [வி-ச-பா-ம்.] நித்தியசித்தமாக இருப்பது கொண்டு ஜநநத்தையடையாமையின் அசம்.- "ஊறுபட வொன்றினுளே பிறத்தல் பிறந் துளவாதல், வேறுபட வளர்தல் வளர்ந் தயலொன்றாய் விளைந்தமைதல், மாறுபடத் தேய்தலற மாய்தலென வருகின்ற வாறியல்பு முடம்பன்றி யறிவடையா" என்னும், கீதையினாலறிக. அநந்தம் - [வி-ச-பா-ம்] நித்தியமாகவும், சர்வகதமாகவும் இருத்தலின், தேச கால வஸ்துக்களால் பரிச்சேத மில்லாமையான் அநந்தம்; அவிநாசி - நாசரகிதமாகளின் அவிநாசி; நிர்க்குணம் - [வி-ச-பா-ம்] பரமார்த்த தசைக்கண் குணத்திரயங்க ளில்லாமையான் நிர்க்குணம். அல்லது சத்த, ஸ்பரிசாதி குணரகிதமாயும், நித்தியசுத்தஞானைக ரூபமாயும் இருத்தலின் நிர்க்குணம். [ல - தி] சத்துவகுணத்தால் ஈசுரனையும், இரஜோகுணத்தால் சீவரையும், தமோகுணத்தால் சகத்தையுமுண்டாக்கி அவற்றை யுகந்தோறும் விரித்தடக்கி விநோதியாநிற்கும் பிரகிருதிக்கு அதீதமாய்ச் சுத்த அதிஷ்டான சுகஸ்வரூபமாகத் தானிருத்தலின் நிர்க்குணம்; நிட்களம் - களை - அவயவம். அஃதின்மையின் நிட்களம்; [ல - தி.] பிரஹ்மம் ஆகாசவுருவாயிருக்கு மென்றது ஒருவேதம். அதற்கு நாமரூபமில்லை அமூர்த்தமாயிருக்கு மென்றது ஒருவேதம். பிரஹ்மத்திற்கு முன்பின் உட்புறமில்லை. அது

சாட்சியா யிருக்கு மென்றது ஒருவேதம். அறியப்பட்டதும் அறியப்படாததும் பிரஹ்மமல்ல; அவைக்கந்நியமாய் அவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கும் அறிவு நிராகாரமென்றது ஒருவேதம். இவ்வாறு கூறுகின்ற சுருதியானும், சூரியனை நாடாநிற்கும் மனதோடுகூட நீண்ட சிதாபாசனைக் கற்பித சேதனமென்றது கொண்டு வாளால் வெட்டுதலும், அக்கினியாற் சுடுவதும், நீட்டின கரத்திற் றாக்குவது போற்றாக்காமற்போமாயின், சுபாவசித்து ரூபரகிதமென்னல் வேண்டு மோவென்னும் உத்தியானும், தான் உள்ளிந்திரியம், வெளியிந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாமல் அவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கும் அநுபவத்தானும் நிஷ்களம்; நிரவயவம் - [ல - தி.] அஸ்தபாதாதி அவயவங்களையுடைய மூவகைச் சரீரங்கட்கும் அந்நியமாய் ஆகாயம்போலும் அருவமாய் மூவகைய வஸ்தைகட்குஞ் சாட்சியாய் நித்தியமாகியுள்ள தனக்குத்தனக்கென ஓரவயவ மின்மையானும், தன்னைப்போல உண்மையாயில்லாமல் தனதவயவமென்று சொல்லத்தக்கதானபொருளும் அல்லாமல் தன்னிற் கற்பிதமாய்த் தோன்றாநின்ற பிரபஞ்சத்தைக் குறித்தும் ஓரவயவ மின்மையானும் தான் நிரவயவம்; அநாதி. ஆதி என்பது உற்பத்தி; அஃதில்லாதது அநாதி. [வி-ச-பா-ம்.] இதற்குக் காரணமில்லை; இதுதானே சகத்பிராந்திக்கு ஆதிகாரணமாயும், அதிஷ்டானமாயு மிருத்தலால்அநாதி. [ல - தி.] யாவைக்குங் காரணமான தனக்குக் காரணம் இன்மையானும், அநாதி யென்றுகூறும் கர்மம், அஞ் ஞானம், வேதம், ஈசன், சீவன் என்னும் சோபாதிக சகத்தும், நிருபாதிகசைதந்நியமான பிரஹ்மமும் ஆகிய இவ்வாறினுள்ளே கற்பித அநாதியமான ஐந்திற்கும் மூலமான சித்திற்கு ஆதியின்மையின் அநாதி; அசரீரம் - தேகமின்மையது. [ல - தி.] சரீரங்களையுடையகர்மி, யோகி, உலகபாலர், வைசுவாநரன் முதலிய சீவர்க்கும், சகசரீரமுடைய ஈசுரனுக்கும் அந்நியமாய் விளங்காநிற்குந் தான் சிற்சதாநந்தரூப மாவதானும், தனக்கொரு சரீரமின்மையானும், சரீரம் என்னதென்னும் அநுபவத்தாற் றனக்குச்சரீரம் அந்நியம், அநித்தியமென்னும் யுத்தி சர்வலோக சம்மத மாவதானும் தான் அசரீரன்.- அவிகாரம் - விகாரமின்மையது. [ல - தி.] பஞ்சகோசங்களையும், அவற்றின் விகாரங்களையும் அறியும் அறிவேவடிவாதலால் அவிகாரம்.- அத்துவிதம்

- [ல - தி.] துவிதமென்பது - இரண்டு; அஃதின்மையது அத்துவிதம்; துவிதசகந் தோன்றுவதனாற்றான் அத்துவித மென்பது எவ்வாறெனின்;- மரஞ்செடி கொடி முதலியவை மண்ணிலே யுண்டாய் மண்ணிலேயிருந்து மண்ணாகவே அழிதல் போலச் சாக்கிராதிய அவஸ்தைகளிற் றோன்றாநின்ற சகம் சாட்சியாகிய தன்னிலே யுண்டாய்த் தன்னிலே யிருந்து தானாகவே அழிதலானும், தன்னைப்போல மற்றோர்வஸ்து இன்மையானம் தான் அத்துவிதம்; எனவிலக்கு ஆம் அநேகம் உண்டு - என்று நிஷேதங்களான நாமங்கள் அநந்தமுள; எ - று.

அநந்தமென்றமையால், இன்னும் அஸ்தூலம், அநணு, அஹ்ரஸ்வம், அதிருச்யம், அக்கிராகியம், அசப்தம், அஸ்பர்சம், அரூபம், அவ்வியயம் என்பன முதலியவுங்கொள்க. (137)

[இப்படி விதிமுகத்தானும், எதிர்மறை முகத்தானும் பிரஹ்மத்தைச் சுருதிகள்கூறும் சத்தங்கள் அநேகமாயினும் பொருளொன்றேயாவது போலச் சச்சிதாநந்த சத்தங்கட்கும் பொருளொன்றேயெனச் சுருதியாற் சந்தேக நிவிர்த்தி செய்கின்றார்.]

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கணன்றாய்ச்
சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங் கூடிச்
சொன்னபொரு ளொன்றன்றி யிரண்டில்லை
யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள்
பின்னபத மாமதனாற் சத்தாதி
குணப்பொருளாம் பிரம மேகம்
அன்னபொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி
பூரணமா யாவாய் நீயே. (138)

(இ–ள்.) இன்னவகை - இப்படி (அநேகமாகச் சுருதிகள் கூறாநிற்கும்); விதிவிலக்குக் குணங்கள் - விதி நிடேதங்களாகிய குணங்கள்; நன்று ஆய்ச் சேர்ந்து ஒருமித்து எல்லாம்கூடிச் சொன்னபொருள் - நன்றாகச் சார்ந்தொன்றுபட்டு முழுவதுந் திரண்டுசொல்லிய வஸ்துவானது; ஒன்று அன்றி இரண்டு இல்லை - ஒன்றேயல்லாமல் உபயமில்லை.- ஒருபொருளை - அகண்டைகரசமான பிரஹ்மத்தை; சொல்லும் சொற்கள் - பிரதிபாதியாநின்ற சத்தங்கள்; பின்னபதம் ஆம் - (பரஸ்பரம்)

பின்னமான சத்தங்களாம்.- அதனால் - அக்காரணத்தால்; சத்தாதி குணப்பொருள் ஆம் பிரமம் - சத்து, சித்து, ஆநந்தமென்னும் விசேடணத்தையுடைய வஸ்துவாகிய பிரஹ்மம்; ஏகம் - ஏகரூபமாம்; அன்னபொருள் ஒருமை அறிந்து - அத்தன்மையான பிரஹ்மத்தின் ஏகரசத்தன்மையை (ச்சுருதிப்பிரமாணத்தால்) உணர்ந்து; அகண்ட பரிபூரணம் ஆய் ஆவாய் நீயே - (சஜாதியாதி) பேதரகிதமான பரிபூரணமாயிருப்பாய் நீ.- எ - று.

கைமலை, கறையடி, புழைக்கை என்னும் சொற்கள் பின்ன பதமாயினும், அவற்றின்பொருளான யானை பின்னமாகாம லொன்றேயாவதுபோலவும்; ஓர்புருடனைப் பிதா, மகன், தம்பி என்னும் அநேகசொற்களாற் சொல்லினும் அவன் அநேகனாகமல் ஒருவனேயாவதுபோலவும், சச்சிதாநந்தாதி பதங்களாற் சுருதிகூறிய பிரஹ்மமும் அகண்டை கரசமாக இருத்தலாற் சந்தேகமொழிந்து அதுவாயிருத்தி யென்பதாம். (138)

(281) [பிரஹ்மம் நிர்க்குணமென்றதால் அதற்குக் குணங் கூறுதல் என்தாய் மலடியெனல் போல அசங்கதமா மென்றாசங்கித்துக் குணமாயின் அங்ஙனமாம், சொரூபமாகலின் அங்ஙனமாகா தென்று பரிகரிக்கின்றார்]

நிர்க்குணவத் துவின்குணங்க ளுரைப்பதுதாய்
மலடியென னிகரென் னாதே
சற்குணனே வத்துநிலை யுரையாம
லறியவல்ல சதுர ருண்டோ
நற்குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி
பெறப்பிரம ஞானந் தோன்றச்
சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களன்று
பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே. (139)

(இ-ள்.) *நிர்க்குண வத்துவின் குணங்கள் உரைப்பது - நிர்க்குணவஸ்துவிற்கு (ஆநந்தாதி அஸ்தூலாதிகளான அநேக) குணங்களை (ச்சுருதி) கூறுவது; தாய் மலடி எனல் நிகர் என்னாதே - (என்) தாய் மலடியென்னுங் கூற்றிற்கிணையாய்*

[1]வியாகாதமா மென்று சங்கியாதே; சற்குணனே - (சமாதி) சற்குணங்களை யுடைய மைந்தா; வத்து நிலை உரையாமல் - வஸ்துவினுடைய (ஆநந்தாதி அஸ்தூலாதி) குணங்களை (ச்சுருதியானும், பெரியோர் களானும்) கற்பியாமல்; அறிய வல்ல சதுரர் உண்டோ - அறியச் சாமர்த்தியமுடைய அறிஞருளரா (இலர்.); நற்குணவேதங்கள் - (ஆகலின், யாவரிடத்தும்) கருணையுடைய சுருதிகள்; இந்தச் சீவன் முத்திபெற - (130ஆவது செய்யுளிற்கூறிய) லட்சண முடைய சீவன் முத்திச்சுகமடையவும்,; பிரமஞானம் தோன்ற - (முதற் படலத்தில் 59-60ஆவது செய்யுளிற்கூறிய) பிரஹ்மத்தின் பரோட்ச அபரோட்ச விஞ்ஞானம் அதிகாரிக் குண்டாதற் பொருட்டும்; சொல் குணங்கள் - கற்பியாநின்ற குணங்கள்; பிரமத்தின் குணங்கள் அன்று; பிரஹ்மத்தினுடைய குணங்களல்ல; [மற்றென்னையெனின்;] பிரமம் ஆம் சொரூபந்தானே - பிரஹ்மத்தின் சொரூபமே; எ - று.

"வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல சதுர ருண்டோ" என்றதற்கு, உ - ம், வாசிட்டம்,

"சத்தியம் பிரம மான்மா பரமுதற் சாற்ற வேண்டி
யித்திறப் பெயர்மே லோரா லிடப்பெற்ற விந்த வான்மா"

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே" எ-கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"எல்லாமென் றுரைத்ததெல மறிவித்தற் பொருட்டே யாமிசையச் சொன்ன, சொல்லாலென் வீணன்றே யாதலினாலோ மென்று துனிக வித்தை"

எனவரும். மற்றும் வருவனற்றாற் காண்க. (139)

[சச்சிதாநந்தம் ஏகரசமென்பதிற் சுருதிப்பிரமாணத்தால் சந்தேகந்தெளிந்த சீடன் யுத்தியினானும் சந்தேக நிவிர்த்தி யடைதற்பொருட்டு வினாதல்.]

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே
மொழியக் கேளீர்
ஏகபரி பூரணமா மென்சொருப மென்னுளத்தி
லிறுகும் வண்ணம்

1 வியாகாதம் - முன்னுக்குப்பின் விரோதமான வார்த்தை

ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னையகண் டார்த்தமா
வறிந்தே னையா
ஊகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ
லுறைக்கு நெஞ்சே. (140)

(இ–ள்.) *மோக இருள் கெட - (தனது காரியவர்க்கங் களோடு) அஞ்ஞான விருள்நாசமாக; கோடி அருணன் எனவரு குருவே - கோடி ஆதித்தியர் போன் றெழுந்தருளிய குருவே; ஐயா - ஐயனே; மொழியக் கேளீர் - (அடியேன்ஓர்) விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டருள்வீராக; ஏக பரிபூரணம் ஆம் என் சொருபம் - ஏக (ரச சச்சிதாநந்த) பரிபூரணமாகிய எனது சொரூப (வநுபூதி); என் உளத்தில் இறுகும்வண்ணம் - எனது அந்தக்கரணத்தின்கண் அழுந்தும்படியாக; ஆகமங்கள் சொன்னபடி - சுருதிகள் கூறியவாறு; என்னை அகண்டார்த்தமா அறிந்தேன் - (சச்சிதாநந்தமாகிய) வென்னை அகண்டைகரசப் பொருளாக நிச்சந்தேகமா யறிந்துகொண்டேன்.- ஊகமும் ஒத்திட உரைத்தால் - (சச்சிதாநந்தம் ஏகமென்பதில்) உத்தியும் (எனக்குச்) சம்மதமாக வருளிச்செய்தால்; பசுமரத்தில் ஆணி போல் - பச்சைமரத்தில் (அறைந்த) ஆணிபோல; நெஞ்சு உறைக்கும் - (அநுபூதியின்கண் என்) மனமழுந்தும்; எ - று.*

"மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே" என்றது, சமுசயத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞானவிருளை அற்பமுஞ் சேடியாமல் சுலபமாகப் போக்குவிக்கும் சுருதியுத்தி அநுபூதிவலியைப் பூரணமாயுடையரா யிருத்தலினென்க. (140)

(282) [உத்தியினால் சச்சிதாநந்தங்களி னொருமையைத் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.]

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானாற்
சாட்சி யெங்கே
சித்தேசத் தாகுமய லெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத்
திதியு மில்லை
ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்துநல்ல சுகமாகு
மூகத் துக்கோர்
வித்தேயன் னியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சுகாநுபவம்
விளைந்தி டாதே. (141)

(இ–ள்.) *சத்தே சித்து ஆகும் -* இருக்கின்றதே விளங்குகின்றதாம்; *அயல் எனில் -* (இருக்கின்றதற்கு விளங்குகின்றது) அந்நியமெனில்; *அசத்து ஆம் -* (இருக்கின்றதற்கு அந்நியமான சித்து இருப்பில்லாமையின் சசவிஷாணம் போல) அசத்தாம்; *அசத்து ஆனால் -* (அச் சித்து இருப்பில்லாமற் சசவிஷாணம்போல்) அசத்தாயின்... *சாட்சி எங்கே -* அது சாட்சியாதல் எவ்விடத்திற்காணப்படும்: (ஓரிடத்துங் காணப்படாது.); (ஆகலின், சத்தேசித்தெனக் கொள்ளல்வேண்டும்.) *சித்தே சத்து ஆகும் -* விளங்குகின்றதே யிருக்கின்றதாம்; *அயல் எனில் -* (விளங்குகின்றதற்கு இருக்கின்றது) அந்நியமெனில்; *சடம் ஆம் -* (அச் சத்திற்கு விளங்குந்தன்மை யில்லாமையின், கடபடாதிகள் போல அச் சத்து) சடமாகும்.- *சடங்களுக்குத் திதியும் இல்லை -* சடபதார்த்தங்கட்கு (இரச்சு சர்ப்பம் போல) இருப்புமில்லை; (ஆகலின், சித்தே சத்தாகுமெனக் கொள்ளல்வேண்டும்.) *ஒத்தே தோன்றிய -* (இவ்வாறான யுத்திக்குப் பின்னமாகாமல்) ஏகமாகவே தோன்றிய; *சத்தும் சித்தும் -* சத்துஞ் சித்துமே; *நல்ல சுகம் ஆகும் -* பரமப்பிரேமாஸ்பதமான ஆநந்தமாம்; *அன்னியம் ஆகில் -* சத்தாகிய சித்துக்கு ஆநந்தமந்நியமாயின்; *சடம் அசத்து ஆம் -* சடமும், அசத்து மாம்; (ஆகவே,) *சுகாநுபவம் விளைந்திடாதே -* ஆநந்தாநுபவமுண்டாகாதே!; (ஆகலின், சத்தும் சித்துமே ஆநந்தமெனக் கொள்ளல்வேண்டும்: கொள்ளவே, பிரஹ்மம் அகண்டைகரசமென்பது யுத்தியாற்பெறப்படுகின்றது.) *ஊகத்துக்கு ஓர் வித்து -* (சச்சிதாநந்தங்களை அகண்டார்த்தமாக) யூகித்தற்கு இவ்வுத்தியே தலைமையான யுத்தியாம்; எ - று.

"ஊகத்துக்கு" என்றதற்கு, ஏனைய நாமங்களையும் ஊகித்தற்கெனினுமாம். *(141)*

[இன்னும் சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டார்த்த மென்பதை யுத்தியால் வற்புறுத்திக் கூறி முடிக்கின்றார்.]

வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்னாலோ
வேறொன் றாலோ
வாயால்வே றெனிலதுவு மசத்தோசத் தோவசத்தேன்
மலடி மைந்தன்

பேயாகா ரியஞ்செயுமோ சத்தெனவிப் படியதையும்
பிரித்துச் சொன்னால்
ஓயாத வவத்தையாங் குதர்க்கவிகற் பங்களைவிட்
டொழிந்தி டாயே. (142)

(இ–ள்.) *வீயாத சத்து - காலத்திரயாபாத்தியமான சத்து; முன்னம் விளங்குவது - ஏற்கெனவே விளங்காநிற்பது; தன்னாலோ வேறு ஒன்றாலோ - (தீபம்போலத்) தன்னாலேயே விளங்குகின்றதா? (அல்லது, தீபத்தினாலே கடம்போலத்) தனக்கு அந்நியமான வேறொரு பதார்த்தத்தினாலே விளங்குகின்றதா?; வாயால் வேறெனில் - வாக்கால் தனக்கந்நியமான ஒர் பதார்த்தத்தால் விளங்காநின்ற தென்னின்; அதுவும் - (ஆன்மசத்திற்கந்நியமான) அப்பதார்த்தமும்;, அசத்தோ சத்தோ - சத்துவிலட்சணமா? அல்லது, [1]சதந்தரமா?; அசத்தேல் - சத்துவிலட்சணமென்று சொல்லுவாயாகின்,; பேயா - மதிகேடனே; மலடி மைந்தன் காரியம் செயுமோ - வந்தியாசு தன் ஓர்காரியஞ் செய்வதுமுண்டா?; (சத்துவிலட்சணம் வந்தியா சுதன்போல அசத்தாகலின், அதற்குச் சத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிற ரூபமான காரியங் கூடாதென்பது கருத்து,) சத்து என - சதந்தரமென்று; இப்படி - இவ்விதம்; அதையும் - அவ் வந்நியத்தையும்,; பிரித்துச் சொன்னால் - பகுத்துக்கூறிடில்,; ஓயாத அவத்தை ஆம் - (அச் சதந்தரம் நிகிருஷ்டமா யிருந்துகொண்டு அச் சத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது, சமானமாயிருந்து கொண்டு தோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது ஒன்றினால் தான் பிரகாசவதிசயம் பெற்றுத் தோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது, தானே தோன்றிக்கொண்டு அச் சத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதா என்று இப்படி நான்கு விதமான விகற்பம் வரும்; வரவே, அச் சதந்தரம் நிகிருஷ்டமா யிருந்துகொண்டு அச் சத்தைத் தோற்றுவிக்கிற தென்னும் முதல் விகற்பங்கூடாது. என்னை? சூரியப்பிரகாசத்திற்கு நிகிருஷ்டமாகிய தீபமும் சூரியனைத் தோற்றுவித்தல் வேண்டும்; அங்ஙனங் காணப்படாமையி னென்க. அச் சதந்தரம் சத்துக்குச் சமானமாயிருந்து கொண்டு அச் சத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதென்னும் இரண்டாம் விகற்பமுங் கூடாது. என்னை? தீபத்திற்குச் சமானமான மற்றொருதீபம் அத்தீபத்தைத் தோற்றுவித்தல்வேண்டும்; அங்ஙனங்*

1 சதந்தரம் - வேறுசத்து

காணப்படாமையினென்க. அச் சதந்தரம் ஒன்றினால் தான் பிரகாசவதியசம் பெற்று அச் சத்தைத் தோற்றுவிக்கிற தென்னும் மூன்றாம் விகற்பமுங்கூடாது. என்னை? அச் சதந்தரத்திற்கும் பிரகாசவதிசயந் தருகிறவஸ்து சத்தா? அல்லது, அசத்தா என்று விகற்பிக்கவரும். சத்தென்னின்:- அது சொப்பிரகாசமா? அல்லது, அப்பிரகாசமா என்று விகற்பிக்கவரும்; அது சொப்பிரகாசமா மென்னின்:- அப்பொழுது சொப்பிரகாசமாகிய சத்தே சித்தாகலின், சத்துக்குச் சொப்பிரகாசத்துவமும், அத்துவிதீயத்துவமும் வேதாந்திகட் கந்நியரால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஆதலால், ஆன்ம சொரூபமாகிய சத்தைத் தோற்றுவிக்கிற சதந்தரத்திற்குப் பிரகாசவதிசயந் தருகிறசத்து சொப்பிரகாச மென்னல் கூடாது. அப்பிரகாச மென்னின்:- அதுவுங்கூடாது. என்னை? அப்பிரகாசமாகிய வஸ்து பிரகாசமாகிய வஸ்துவுக்குப் பிரகாசவதிசயத்தைத் தருவது கண்டிலேம்; ஆகலின், அப்பிரகாச மெனலுங்கூடாது; [1]ஆனால், அந்நியவஸ்து வினாற் பிரகாசவதிசயத்தைப் பெற்றுச் சதந்தரம் ஆன்மாவைத் தோற்றுவிக்கிற தென்னின்:- அந்நியவஸ்து அசத்தாகலின், அங்ஙனஞ் சொல்லுதலுங் கூடாது; அங்ஙனமாயின், ஆன்ம சொரூபமான சத்திற்குப் பிரகாசவதிசயந் தருஞ் சதந்தரத்திற்குப் பிரகாசாதிசயந்தருஞ்சத்து அந்நியமொன்றுண்டெனல் வேண்டும்; அங்ஙனஞ் சொல்லின்:- அச்சத்திற்குப் பிரகாசவதிசயந்தருஞ்சத்து அந்நியமொன்றுண்டென்றும், அச் சத்திற்குப் பிரகாசவதிசயந்தருகிற சத்து அந்நியமொன் றுண்டென்றும் இப்படி) அநவஸ்தாதோஷ (மும், சத்திற்கு அப்பிரகாசத்துவமும், தொய்தத்துவமு முண்டென்று) வரும்.- (உலகின்கண்ணே ஒன்றிற்குப் பிரகாசவதிசயந்தரும் அக்கினியாதிகள் தாம் பிரகாசமாயிருந்துகொண்டே அந்நியங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கக் கண்டோம். தாம் அப்பிரகாசமா யிருந்துகொண்டு அந்நியங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கக் கண்டிலேம்; ஆதலால், முன்சொன்ன பட்சத்திரயங்களுங் கூடாமையின், சத்தைத் தோற்றுவிக்கிற சதந்தரம் தானே சொப்பிரகாசமா யிருந்துகொண்டு அச்

1 அசத்தென்னின்:- அதுவுங்கூடாது என்னை? அசத்து ஒது காரியஞ் செய்வதில்லையாகலிலன்.

சத்தாகிய வஸ்துவைத் தோற்றுவிக்கிறதென்றே சொல்லல் வேண்டும்; இங்ஙனஞ் சொல்லில், சொப்பிரகாசமான சதந்தரமே சித்தென்று சித்தித்தது; இங்ஙனமாமேல், உலகின்கண் ஆகாசத்திற்போல உபாதியினாலன்றிச் சத்துத்துவயம் நிரூபித்தல் கூடாது. ஏனெனின் - நிருபாதிக மாகிய சத்து அத்துவிதீயமென்று சுருதியாதிகளாற் சொல்லப்படுவதால்; ஆகலின், பிரகாசமாகிய சதந்தரத்தால் அவ்வான்மசத்துத் தோன்றாநிற்கின்றதென்னல் கூடாது மற்றெங்ஙனெனின்;- ஆன்ம சொரூபமாகிய சத்து சொப்பிரகாசமாயிருத்தலின், அதுவே சித்தென்று சித்தித்தது; அச் சித்தான சத்திற்கு விலட்சணமான வஸ்து அசத்தாகலின், அதற்கு இரண்டாம்வஸ்து இல்லை; ஆகையால் அச் சித்தானசத்தே ஆநந்தரூப மாயிற்றென்று இப்படி யூகித்து) குதர்க்க விகற்பங்களை விட்டு ஒழிந்திடாய் - (முன்னே நீ ஆட்சேபித்த) குதர்க்கமாகிய விகற்பங்களை விட்டொழியக்கடவாய்; எ;று.

"பேயா" என்றது, சீடன் குதர்க்கங்களை விட்டு நம்புதற் பொருட்டுத் திருவுள்ளத்தின்கண் சற்றே முனிவுற்றது போற்காட்டிக் கூறினது. *(142)*

(283) [சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டார்த்தமாக வுள்ளதன்மையை, 135ஆவது செய்யுடொடங்கி, 142ஆவது செய்யுள்வரையும், சுருதியுத்திகளாலுணர்த்துவித்து இனி அநுபூதியாலுந் தெரிந்துணர்த்துகின்றார்.]

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுபவமுங் கேள்சுழுத்திச்
சுகவா நந்தம்
மிருதிவடி வாதலிலவ் வாநந்த மேயறிவாம்
வேறங் கில்லை
கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக்
காண்கின் றாயே
இருதயத்திப் படிநோக்கி யேகபரி பூரணமா
யிருந்தி டாயே. (143)

(இ–ள்.) *சுருதி யுத்தி ஒத்தது போல் - (சச்சிதாநந்தங்கள் தம்மில் வேறுபடாமல் அகண்டார்த்தமா யிருப்பதில்) சுருதியுத்திகள் விரோதியாமல் ஒத்தல்போல; அநுபவமும்*

கேள் - அநுபவ மொப்பதையுங் கூறக்கேட்பாய்.- சுழுத்திச் சுக ஆநந்தம் - உனது சுழுத்தியின்கண் (நித்திய நிருபாதிக நிரதிசய) சுகசொரூபமாகிய ஆநந்தமானது; மிருதி வடிவு ஆதலில் - (அங்கே அஞ்ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பித்துக் கொண்டிருந்து விழித்த பொழுது ஒன்றுமறியாமற் சுகமாயிருந்தே னென்னும்) ஸ்மிருதிரூபமாக உதித்தலால்,; அவ்வாநந்தமே அறிவு ஆம் - அவ்வாநந்தமே சித்தாகும்.- [ஆண்டஞ்ஞானம் வேறொன்றால் விளங்கிற் றென்பாயேல்,] அங்கு வேறு இல்லை - அச்சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தத்தைத் தவிரப் பிரகாசாந்தரமில்லை; கருது பிரளயம் சுழுத்தி இரண்டிலும் - கருதுகின்ற பிரளயமும், சுழுத்தியுமாகிய இரண்டவஸ்தைகளிலும்; நீ இருந்து - (சிதாநந்த ரூபனான) நீ இருந்தே; இருளைக் காண்கின்றாய் - (அஞ்ஞானமாகிய) இருளைக் காண்கின்றாய்; (ஆகலின், நீ சச்சிதாநந்த சொரூபனாம்: சச்சிதாநந்த சொரூபமே சாஸ்திரங்களிற் பிரஹ்மமென்று கூறியிருப்பதால் பிரஹ்ம சொரூபமே ஆன்மா. [வியாபகமாயிருப்பதற்குப் பிரஹ்மமென்று பெயராம்.] தேசத்தாலே தற்கந்தமில்லையோ அது வியாபகமென்று சொல்லப்படும்; அதற்குஆன்மா பின்னமாமேல், தேசத்தா லந்த முடையதாம்: எதற்குத் தேசத்தாலந்த முண்டோ அதற்குக் காலத்தானும் அந்த முண்டாம்; இது நியமமாகலின், ஆன்மா அநித்தியமாம்: எதற்குக் காலத்தா லந்த முண்டோ அஃதநித்திய மெனப்படும்; இதனால், பிரஹ்மத்திற்கப் பின்னமாக ஆன்மா இல்லை ஆன்மாவிற்குப் பின்னமாகப் பிரஹ்மமில்லை; பின்னமாயின், அநான்மாவாம்: அநான்மாவாகிய கடாதிகள் சடமாகலின், ஆன்மாவிற்குப் பின்னமான பிரஹ்மமும் சடமேயாம்; ஆதலால், ஆன்மாவுக்குப் பின்னமாகப் பிரஹ்மமுமில்லை; பின்னையோ பிரஹ்மசொரூபமே ஆன்மாவாம்: சேதனமொன்றே சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும், மாயைக்கும் அதிஷ்டானமாவதால் பிரஹ்ம மென்று சொல்லப்படுகிறது. அவித்தைக்கும், வியஷ்டி தேகாதிகட்கும் அதிஷ்டானமாவதால் ஆன்மா வென்று சொல்லப்படுகிறது தற்பத லட்சியம் பிரஹ்மமென்றும், துவம்பத லட்சியம் ஆன்மா வென்றுஞ் சொல்லப்படும், ஈசுரசாட்சி தற்பதத்திற்கு லட்சியம். சீவசாட்சி துவம்பதத்திற்கு

லட்சியம், வியஷ்டி சங்காதவுபகித சேதனம் சீவசாட்சி. சமஷ்டி சங்காதவுபகித பேதனம் ஈசுரசாட்சி. சீவனுக்கும், ஈசுரனுக்கும் ஏகத்தன்மை கூடாதாயினும் சீவசாட்சிக்கும், ஈசுரசாட்சிக்கும் உபாதியினானன்றிப் பேதமின்மையாற் சொரூபத்தால் அவ்விரண்டு மொன்றே; மடத்தின்கணுள்ள கடாகாச மடாகாசங்கட்கு உபாதியினாற் பேதமேயன்றிச் சொரூபத்தாற் பேதமின்மை போல ஆன்மாவுக்கும், பிரஹ்மத்திற்கும் உபாதிபேதமேயன்றி வேறுபேதமில்லை; இரண்டுமொன்றே.) இத்துணையுங்கூறியது, "கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தியிரண்டிலு நீ யிருந்திருளைக் காண்கின்றாயே" என்பதன் கருத்துரை. இருதயத்து இப்படி நோக்கி - உன திருதயத்தின்கண் இவ்வாறுநாடி; ஏக பரிபூரணம் ஆய் இருந்திடாய் - (சஜாதீய, விஜாதீய, சுவகத) பேதரகிதமான பரிபூரணப் பிரஹ்மமாயிருப்பாய்; எ - று.

"சுழுத்திச் சுகவா நந்தம் மிருதிவடி வாதலில்" என்பதை, "பரமமா யுண்டெனல் வடிவாய், மின்னிய சமமா மறிவுகாண் பவற்றின் மேவுற வெழுதல்சங் கற்பம்" எ - ம், "அறிவெனும் விதைசங் கற்பமா முளையாம்" எ - ம் வரும் வாசிட்டச் செய்யுட்களா னுய்த்துணர்க.

112ஆவது செய்யுளில், "சச்சிதா நந்தநா. னென்னவிவன் மன்னுமநு பவமெங்ஙனே" என்ற சீடன்சங்கையின்மேல் வைத்து உபக்கிரமித்ததை இங்கே உபசம்மாரஞ் செய்தன ரென்றறிக. *(143)*

(284) [சீடன் குருவருளால் சமாதிரூபமான அநுபூதிவாயிலாகச் சந்தேகந்தெளிந்து ஆரூடமடைந்ததைக் கூறுகின்றார்.]

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமநு
பவம்வி டாமல்
பலமலரின் மதுப்போலே சச்சிதா நந்தமொன்றாம்
பரமார்த் தத்தைப்
பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்விழித்துப்
பார்த்த போது
பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு
படமா னானே. (144)

(இ–ள்.) *பல கலையும் உணர்ந்த - பல ஞானநூல் களையும் உள்ளபடி யறிந்து நிஷ்டையினையு முடைய; குரு - குருவானவர்; பல மலரின் மதுப்போலே - பல பஷ்பங்களினின்றும் (தேனீக்களாலெடுத்துச் சேர்க்கப் பட்ட) தேனைப்போல; சத்சித் ஆநந்தம் ஒன்று ஆம் - சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டைகரசமான; பரமார்த்தத்தை - உண்மை நிலையை; மொழிந்தபடி - சுருதியுத்தி அநுபவத் தோடும் உபதேசித்தபடி; இவனும் - இச்சீடனும்; அநுபவம் விடாமல் - (சுருதி யுத்திகளுக் கொத்ததான) தன்னநுபவத்தை விடாமற்கொண்டு; பலபொழுதும் - பலகாலும்; கண்மூடி - (திசைகளைப் பாராதிருக்கும்படி) கண்களைத்தனது மூக்கின்நுதிமேலே நிறுத்தி; சமாதி இருந்தான் - சமாதியிலிருந்தனன்; விழித்துப் பார்த்தபோது - (பின்னே சமாதியினின்றும்) உத்திதனாகிப் பார்த்தபோது; பல வடிவு ஆம் - அநேகவித ரூபங்களான சர அசர சித்திரங்கள் எலாம் - சராசரங்களாகிய சித்திரங்களனைத்தும்; தோன்றும் - (நிச்சித்ரமான கண்ணாடியிற் புரம்போலத்) தோன்றாநிற்கும்; ஒருபடம் ஆனான் - அகண்டசச்சிதாநந்தப் பிரஹ்மமே தானானான்; எ - று.*

சராசரவுருவங்களைச் சித்திரமென்றமையின்; அவற்றிற் காதாரமாகிய அகண்டைகரசனான தன்னைப் "படம்" என்றார்.

தியானிக்கிறவனையும், தியானத்தையும் கிரமமாகப் பரித்தியாகஞ்செய்து தியானிக்கப்படுகின்ற ஒரு பிரஹ்மமாத்திரம் கோசரமுடையதாய் நிவாதஸ்தல தீபம்போலிருக்குஞ் சித்தம் சமாதியெனப்படும். "விழித்துப் பார்த்தபோது, பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு படமா னானே" என்றதற்கு, உ - ம், வாசிட்டம்.

"கசனுயர் சமாதி நீங்கி யொருபகற் களிக்கு நெஞ்சன்
வசமறத் தழுத முத்த வசனத்தன் யாது செய்கேன்
றிசையுற வெங்குச் செல்கேன் றீர்ப்பதென் கொள்வ தென்னா
மிசையுயர் கற்ப நீர்போல் மேதினி யெங்கு நானே." எ-ம்,

"மேனியிற் புறத்தி னுள்ளின் மேலொடு கீழிற் றிக்கில்,
வானில்வை யகத்தி லெங்கும் யானன்றி மற்றொன் றில்லை
யானிலா விடமு மில்லை யெனதிடத் திலாது மில்லை
தானிகழ் பொருள்வே றில்லை சச்சிதா நந்த மென்றான்."

எ - ம்

பாடுதுறை,

"தன்னிலேயெல்லாமி ருக்குமாகிற் றானெல்லாத் துள்ளுமிருப்பனாகில், பின்னிலன் முன்னில னாவனாகிற் பெரிதுமு டிந்த தென் வாழ்க்கைப்பாடே.";

எ - ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. *(144)*

[குருவையும், அவரருளாலே வேதாந்த விசாரத்தின் பயனான கர்த்தவ்விய புத்திநிவிர்த்தி தனக்குண்டானதையும் வியந்து முன்னே 132ஆவது செய்யுளில் [1]உபோத்காதமாகக் குருவருளியதைப்பற்றி வினோதமாகச் சீடன் சங்கிக்கின்றான்.]

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே வினோதமன்றி
யினிவே றுண்டோ
அதையுரைத்து மதை நினைத்து மிருப்பதன்றோ
ஞானிகளுக் கான நீதி
முதலுரைத்த துரியாதீ தமுமேழாம் பூமியுமுக்
கியமா மென்ற
பதமுமதின் வகையுமெனக் கெளிதாகத் தெளியும்வண்ணம்
பணித்தி டீரே. (145)

(இ–ள்.) *இதயம் ஒத்த சற்குருவே - எனது மனதுக்கொத்த சத்துபதேசம் பண்ணாநின்ற குருவே;*

1 உபோத்காதம் என்றது, பிரகிருதத்தைச் சொல்லாநிற்கும் உதாரணம்: பிரகிருதார்த்தத்தைவர்ணித்தற்கு அந்நியார்த்தத்தைவர் ணித்தல். திருஷ்டாந்தம். அந்நியனுடைய கிரகத்திற்குப்போய் மோர்வாங்க ஒருவனுக்கு இச்சைவந்தபோது அவன் அந்நியனுடைய கிரகத்திற்குப்போய் முன்னே மோர்கொடு வென்று சொல்லில், உலோபியாகிய மநுடனால் மோர் கிடைக்கமாட்டாதாகலின், அந்தப் பிரயோஜனத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அதன் நிமித்தம் உன்னுடைய பசு கறவல் உண்டா? இல்லையா என்பது முதலிய வார்த்தை யுரைத்தல் உபோத்காதம்:

நமக்கு - (கிருதகிருத்தியரான) நமக்கு; இதுவே - (பிரஹ்மாகாரவிருத்தியுண்டாதற்குக் காரணமான வேதாந்தவாக்கியங்களால் நமதான்ம சொரூபமான பிரஹ்மத்தைச் சிந்தித்துமகிழா நிற்கும்) இத்தொழில்தானே; வினோதம் அன்றி - வினோதமாகவுரியதல்லாமல்; இனி வேறுண்டோ - இனிமேல் இதற்கந்நியமான ஒருகிரியை செய்யத்தக்கதாகவுண்டா (இல்லை.); அதை உரைத்தும் - (சிஞ்ஞாசையுடையோர்வரில்) அப் பிரஹ்மத்தைத் தானே அவர் கட்குபதேசித்தும்,; அதை நினைத்தும் - (தனித்திருக்கில்) அதைத்தானே சிந்தித்தும்; இருப்பது அன்றோ - இருப்பதல்லவா!; ஞானிகளுக்கு ஆன நீதி - அறிஞர்கட்குரிய தான நியாயம்; (ஆகலின்,) முதல் உரைத்த - முன்னே (132ஆவது செய்யுளிற்) கூறிய; துரியாதீதமும்,; ஏழாம் பூமியும்,; முக்கியம் ஆம் என்ற பதமும் - முக்கியமாகுமென்று சொல்லிய பதமும் - அதின் வகையும் - அதன் கூறுபாடும்; எனக்கு; எளிதாகத் தெளியும் வண்ணம் - இலேசாகப் போதமாகும் படி; பணித்திடீர் - அருள்வீராக; எ - று.

அநேக பிரகாரமாகத் தானாட்சேபித்த ஆட்சேபங்களுக் கெல்லாஞ் சமாதானம் தன் மனத்துக்குச் சம்மதமாகும்படி அருளிச்செய்து சந்தேகங்களனைத்தையுந் தெளிவித்தலால், "இதயமொத்த சற்குருவே," என்றான். (145)

(285) [வேதாந்த சாஸ்திரங்களின் சாரபூதமான ஞானசப்த பூமிகளை விஸ்தாரமாக வறியவேண்டிச் சீடன்கடாவினதற்கு விடையாகக் கீர்த்திக்கத் தொடங்கி அவற்றை விரோதியாகவுடைய அஞ்ஞான சப்தபூமிகளின் நாமங்களை முன்னர்க் கூறுகின்றார்.]

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞானபூ மிகளே ழென்பார்
இனியவற்று ளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பக் கேளாய்
தனிவித்துச் சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்தைச் சார்ந்த,
கனவுகனாக் கனவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழுபேர் கணித்தார்
மேலோர். (146)

(இ–ள்.) *வினவும் இடத்து - (பூமிகை எத்தனையென்று) ஆசங்கித் தாராயுமிடத்து; அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழ்*

ஞானபூமிகள் ஏழ் என்பார் - *அஞ்ஞான பூமிகளேழென்றும் ஞானபூமிகளே ழென்றும் (வாசிட்ட முதலிய கிரந்தங்களில்) பெரியோர் கூறுவர்; இனி அவற்றுள்* - *இனி அப்பூமிகளுள்,; அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழையும்* - *அஞ்ஞான சப்தபூமிகளையும்; முந்தி இயம்பக்கேளாய்* - *முன்னே சொல்லுகிறோம் கேட்பாய்; தனிவித்துச் சாக்கிரம்* - *(1ஆவது) கலப்பில்லாத பீஜசாக்கிரம்,; (2ஆவது) சாக்கிரம்,; (3ஆவது) மகாசாக்கிரம்,; சாக்கிரத்தைச் சார்ந்த கனவு* - *(4ஆவது) சாக்கிர சொப்பனம்; கனா* - *(5ஆவது) சொப்பனம்,; கனவு சாக்கிரம்* - *(6ஆவது) சொப்பன சாக்கிரம்; (7ஆவது) சுழுத்தி; என்று; எழுபேர்* - *ஏழு நாமங்கள்; கணித்தார் மேலோர்* - *மதித்தனர் பெரியோர்; எ* - *று.*

கணித்தார் எண்ணினரெனினும் ஆம். *(146)*

(286) [பீஜசாக்கிரம், சாக்கிரம், மஹாசாக்கிரம், சாக்கிரசொப்பனம் என்னும் இந்நான்கு பூமிகளின் இலக்கணங் கூறுகின்றார்]

முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத் திரமதுதான் முதல்வித் தாகும்
இந்தவறி விற்பண்டில் லாவகந்தை முளைபோலா மிதுந னாவாம்
வந்துவந்து பிறவிதொறு மகமமதை வளருமது மகாந னாவாம்
நந்துமகங் கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ்செயலே நனாக்க
னாவே. (147)

(இ–ள்.) *முந்த* - *சர்க்காதியில் அல்லது, சாக்கிரத் தினாதியில்; அகண்டத்து* - *மாயா* [1]*சபள சைதந்நியத் தினின்றும்; எழும் ஓர் அறிவு மாத்திரம் அதுதான்* - *எழுகின்ற சிதாபாசத்தோடு கூடின ஒரு அறிவு மாத்திரமான அதுவே; முதல் வித்து ஆகும்* - *பிரதமாவஸ்தை யான பீஜசாக்கிரமாம்; (பின்னே) இந்த அறிவில்* - *(பீஜசாக்கிரமென்னு) மிவ் வறிவின்கண்ணே; பண்டு இல்லா அகந்தை* - *முன்னில்லா தவையான அகந்தை (மமதைகள்); முளைபோல் ஆம்* - *அங்குரம்போலச் சூட்சுமமாக எழாநிற்கும்; இது* - *இவ்வவத்தை; நனா ஆம்* - *சாக்கிரமாம்; வந்து வந்து* - *உண்டாகி உண்டாகி; பிறவி தொறும்* - *சநநங்கடோறும்; அகம் மமதை வளரும் அது* - *அகந்தை மமதைகள் திடதரமாயுதியா நிற்குமதுவே;*

1 சபளம் - கூடியது

மகா நனா ஆம் - மஹா சாக்கிரமாம்; நந்தும் அகங்கொடு - ஆக்கமுடைய அந்தக் கரணத்தைக்கொண்டு; நனவின் - சாக்கிரத்தின்கண்; மனோராச்சியம் செயலே - (முன் தான் அறிந்ததேனும், அறியாததேனும் அதன் மயமாய் [1]லவணன் (போல) மனோராச்சியஞ்செயலே; நனாக்கனா - சாக்கிர சொப்பனமாம்; எ - று.

அகந்தை என ஒன்றைக்கூறினும், இனம்பற்றி மமதையுங் கொள்ளப்பட்டது. இங்கே, "அகண்டம்" என்பதற்கு, மாயா சபள சைதந்நியமென்று பொருள் விரித்தது மாயாரகிதத்திற் சிருஷ்டி கூடாதாகலினென்க; இது பெரிய வாசிட்ட வியாக்கியானத்தின் கருத்து; அது சம்பூர்ணமாகலின், "அகண்டம்" என்றார். சிதாபாச [2]சம்வளிதமான சேதனம் நாமமின்றி மலமின்றியென்பார், "அறிவுமாத்திரம்" என்றும், தேகோற்பத்தி யநந்தரமுண்டாய் வளராநிற்கும் சித்தம், சீவன் முதலிய நாம சத்தங்கட்கும், அவற்றின் அர்த்தங்கட்கும் பீஜபூதமாய் நிற்றலாற் பீஜசாக்கிரமா மென்பார், "வித்தாகும்" என்றுங் கூறினார்.

"அகந்தை" என்றது, தேகம் நானென்னும் நிச்சயம். "மமதை" என்றது, போக்கியசமுகம் எனதென்னும் நிச்சயம். "பண்டில்லா" என்றது, "முளைபோலாம்" என்பதற்கேதுகூறினது. சஜாதீயமான பூர்வபூர்வ சம்ஸ்கார உற்போதத்தால் விசேஷ அறிவு திடதரமாயுதியாநிற்கும் சாக்கிரத்தினிச்சயம், "மஹா சாக்கிரம்" என்பார், "வந்துவந்து பிறவிதொறு மகமமதை வளருமது மகாந னாவாம்" என்றார். *(147)*

[ஏனைய மூன்று பூமிகளின் இலக்கணங் கூறுகின்றார்.]

உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்சொப்பன மெனும்பே
ருடைய தாகும்
பண்டுகனாக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பதுசொப்
பனந னாவாம்
மண்டுமிருண் மூடுவது சுழுத்தியா மஞ்ஞான
வகைகள் சொன்னோம்
விண்டுநிறை முத்திதரு ஞானபூ மிகளேழும்
விளம்பக் கேளாய். (148)

1 லவணன் - வாசிட்டத்திற் கூறியுள்ள ஓரரசன்
2 சம்வளிதம் - கூடியது.

(இ–ள்.) உண்டு உறங்கி - போஜனஞ்செய்து (பாயலிற்படுத்து) நித்திரைசெய்து; மனோராச்சியம் செயல் - (அற்பகாலத்தில் அநேககால வியாபாரரூபமான) மனோராச்சியஞ்செய்து (நித்திரையினந்தத்தில் நித்திரா காலத்தில் அநுபவித்ததை) நினைப்பதே; சொப்பனம் எனும் பேருடையது ஆகும் - சொப்பனமாம்; பண்டு கனாக்கண்டு மறந்ததை - பூர்வஞ்சொப்பனங்கண்டு மறந்ததை; மீண்டும் நினைப்பது - திரும்பவுந் (திடமான அபினிவேசத்தால் வெகுகால ஸ்தாயியாகப்) பார்ப்பது; சொப்பன நனா ஆம் - சொப்பனசாக்கிரமாம்; (சொப்பனம் சாக்கிரம் போலச் சாக்கிரத்தின் கண்ணேதோன்றுதலின்) சொப்பனசாக்கிரமாம். (அரிச்சந்திரனுக்குத் துவாதசாத்மகவருடம் போல; இது பெரிய வாசிட்டவியாக்கியானக் கருத்து) மண்டும் இருள் மூடுவது - (மேலநுபவிக்கத்தக்க வாசனை கருமங்கள்) நெருங்கியிருக்கும் அஞ்ஞானவிருண்மூடிச் சடமாயிருப்பது; சுழுத்தி ஆம் - சுழுத்தியென்னும் ஏழாம்பூமியாம்; முந்தின ஆறவஸ்தைகளும் கர்மபலபோக பூமியாகலின், கர்மஜந்நியங்கள்: சுழுத்தியோ பூர்வ கர்மங்கள் போகத்தினால் நாசமாகி மேல் கர்மங்க ளுண்டாகாம லிருக்கும்போது மத்தியில் [1]சத்திர நாசத் திற்போலச் சர்வசூட்சும, ஸ்தூலப் பிரபஞ்சவிலயத்தில் அவற்றின் பீஜமான அஞ்ஞானமாத்திரஞ் சேடித்திருப்பதால் அதன் உபகிதமான ஆன்மாமாத்திரஞ் சேடித்திருப்பதான உருவமுடையது சுழுத்தியென் றபிப்பிராயம். [அஞ்ஞான பூமிகளை முடித்து ஞானபூமிகளைக் கீர்த்திக்கத் தொடங்கல்] அஞ்ஞான வகைகள் சொன்னோம் - அஞ் ஞான சப்தபூமிகளின் கூறுபாடுகளைக் கூறினோம்; (இனி) விண்டு நிறை முத்தி தரும் - வியாபகமாக நிறைந்துள்ள மோட்சத்தைக் கொடுக்கும்; ஞானபூமிகள் ஏழும் விளம்பக் கேளாய் - ஞானபூமிக ளேழையுங் கூறக்கேட்பாயாக; எ - று.

"விண்டு" என்பதற்கு, அஞ்ஞானத்தை யொழித்து எனப் பொருள்கூறினும் அமையும்; இங்கே "விண்டு" என்னுந் தன்வினை "குடிபொன்றிக் குற்றமு மாங்கே தரும்" என்றாற்போலப் பிறவினைப்பொருடந்து நின்றதெனக் கொள்க. *(148)*

---

1 சத்திரம் - குடை

(287) [ஞானபூமிகளின் நாமங்களை மாத்திரங் கீர்த்திக்கின்றார்.]

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசா ரணையிரண்டாம்
பூமி யாகும்
நலதநுமா னசிமூன்றாம் பூமிசத்து வாபத்தி
நாலாம்பூமி
சொலுமசம்சத் திப்பேரும் பதார்த்தாபா வனைப்பேருந்
துரியப் பேரும்
மலினமறு மகனேயைந் தாறேழு பூமிகளா
வகுத்தார் மேலோர். (149)

(இ-ள்.) *புலவர் புகழ் - (சகல சகத்துந் துச்சமென்றவற்றின் கண்ணே அவாவொழிந்து அறியத்தக்கனவான அனைத்தினையும் அறிந்த) பெரியோர் கீர்த்தியாநிற்கும் (ஞானசப்த பூமிகளுள்,); சுபேச்சை முதல் பூமி - சுபேச்சையென்பது முதற்பூமியாம்; விசாரணை இரண்டாம் பூமி ஆகும் - விசாரணையென்பது இரண்டாம் பூமியாம்; நல தநுமானசி மூன்றாம் பூமி - நல்ல தநுமானசி யென்பது மூன்றாம் பூமியாகும்; சத்துவாபத்தி நாலாம் பூமி - சத்துவாபத்தியென்பது நான்காம் பூமியாகும்; சொலும் அசம் சத்திப் பேரும் - சொல்கின்ற அசம்சத்தியென்னு நாமமுடையதையும்,; பதார்த்தாபாவனைப் பேரும் - பதார்த்தாபாவனை யென்னு நாமமுடையதையும்,; துரியப் பேரும் - துரியமென்னு நாமமுடையதையும்; ஐந்து ஆறு ஏழு பூமிகளா - (முறையே) ஐந்தாம்பூமி, ஆறாம்பூமி, ஏழாம்பூமிகளாக; வகுத்தார் மேலோர் - வகுத்தனர் பெரியோர்; எ - று.*

மலினமறு மகனே என்றது விளி. *(149)*

(288) [அவற்றுள், முந்தின நான்கு பூமிகளின் இலக்கணங் கூறல்.]

துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது
சுபேச்சை யாகும்.
நற்சங்க மொழிவினவி ஞானநூல் பழகல்விசா
ரணையா நம்பி

முற்சங்க வேடணைகள் விடறநுமா னசியிந்த
மூன்றினாலும்
சற்சங்க மனதிலுண்மை யறிவுதித்தல் சத்துவா
பத்தி தானே. (150)

(இ-ள்.) *துற்சங்க நிவிர்த்தி வந்து சிவஞானம் விரும்புவது - மனைவி புத்திரராதிய (குசங்கங்களோடு கூடி இத்துணை நாளும் மூடமாயிருந்த காரண மென்னை? இனி அங்ஙனம் மோசம்போகாமல்) இக் குசங்கங்களை வைராக்கியத்தாற்றுறந்து (அந் நிராசையினால் பிரஹ்மநிஷ்டரான பெரியோர்களாலும், ஞானசாஸ்திரங் களானும் அடையவேண்டிய) பிரஹ்மஞானத்தை (அடையக்கடவேமென்று அதனை) இச்சிப்பது; சுபேச்சை ஆகும் - சுபேச்சையென்னும் முதற்பூமியாம்; நற்சங்க மொழி - (சுபேச்சை முதிர்ந்து) சற்சங்கமான பெரியோரையடைந்து அவர்கள்வாக்கால்; ஞானநூல் வினவி - வேதாந்த சாஸ்திரங்களைக் கேட்டு; பழகல் - அதை மனனம்பண்ணுவது; விசாரணை ஆம் - விசாரணையென்னு மிரண்டாம்பூமியாம்; நம்பி - (முன்சொன்ன இரண்டு பூமிகளின் அப்பியாசவலியால் குருசாஸ்திர வாக்கியார்த்தங்களை) விசுவசித்து; முற்சங்க ஏடணைகள் விடல் - (நிதித்தியாசனஞ் செய்து அந் நிதித்தியாசன வப்பியாசவலியால் சவிகற்பசமாதி பரியந்தஞ் சித்தித்து) முன்னுள்ள மலினவாசனைகளான. இச்சைகளை விடுதலே; தநுமானசி - தநுமானசியென்னு மூன்றாம்பூமியாம்; இந்த மூன்றினாலும் - இம்மூன்றுபூமி யப்பியாச வலியினாலும்; சற்சங்க மனதில் - (வாகியார்த்தவிடயங்களில் சம்ஸ்காரநாசத்தால் ஆத்தியந்திக திடவைராக்கியரூப) சத்துவாசனையோடு கூடிய மனதின் கண்; உண்மை அறிவு உதித்தல் - ஆன்மசாட்சாத்கார முண்டாதல்; சத்துவாபத்தி - சத்துவாபத்தியென்னு நான் காம்பூமியாம்; எ - று.*

"துற்சங்கநிவிர்த்தி" என்றது, சாதனசதுஷ்டய வுபலட்சணம்; இப்படிக் கூறினதனால் நிஷித்தவர்ச்சித மாயும், நிஷ்காமமாயுமிருக்கின்ற யக்ஞம், தான முதலிய அநுஷ்டானத்தாலுண்டானதாயும், சந்நியாசம், சாதனசதுஷ்டய மிவைகளோடு கூடினதாயும், முத்தியை முடிவாக வுடையதாயும், சிரவணாதிப் பிரவிர்த்தி பலத்தோடு

கூடினதாயுமுள்ள ஆன்மசாட்சாத்காரத்தின் தீவிர விச்சையே முதற்பூமி. அந்நியம் சித்தசுத்தி ஏதுவாகலால் முன்னமே சித்தித்திருத்தலின், குருசுசுரூஷை, பிட்சாடனம், சௌசமுதலிய யதிதர்மபாலனத்தோடுகூடின சிரவண, மனனங்களான சதாசாரமே என்பர், "நற்சங்கமொழி வினவி ஞானநூல் பழகல்விசா ரணையாம்" என்றார். சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தியாதி பூர்வகமான சிரவணமனனங்களோடு கூடின நிதித்தியாசனத்தினான் மனதுக்குச் சத்தாதி விஷயங்களில் இச்சை யொழிந்து சவிகற்ப சமாதியான யாதொரு சூட்சுமத்தன்மையுண்டோ அது, "தநுமானசி". [தநு - சூக்குமதமம்.] மனது சூக்குமதமமான தன்மையை யடைதலின், "தநுமானசி" எனப்பெயராயிற்று. இவ்வாறு சுரோத்திர முதலான கரணங்களால் சத்தமாதி விஷயங் களைக் கவர்வது எதுவரையிலுண்டோ அதுவரையில் தியானம்; அதற்குமேல் சமாதியென்று யோக சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வாகியார்த்த விஷயங்களில் சம்ஸ்கார நாசத்தால் ஆத்தியந்திகமான சித்தத்தின்கணுள்ள திடவைராக்கியத்தால் மாயை, அதன்காரியம், அவஸ்தாத்திரயம் இவற்றினின்றுஞ் சோதிக்கப்பட்ட சர்வாதிஷ்டான சன்மாத்திர ரூபமான ஆன்மாவின்கண் க்ஷீரோதகம்போலுந் திரிபுடி விலயமாய்ச் சாட்சாத்காரபரியந்தமாகவுளதான நிருவிகற்ப சமாதிரூப ஸ்திதியே சத்துவாபத்தி. மனது பரமாத்ம சத்துவ ரூபமாக ஆனமையின், சத்துவாபத்தியென்றறிக. *(150)*

[ஏனைய மூன்று பூமிகளி னிலக்கணங் கூறல்.]

தத்துவத்தின் மனமுறைத்து மித்தையெலா மறத்தலசம்
சத்தி யாகும்
அத்துவிதா நந்தம்வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபா
வனைய தாகும்
வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்தமவு னசுபாவந்
துரிய மாகும்
இத்துரிய பூமியைமுன் றுரியாதீ தப்பதமென்
றதுவுங் கேளாய். (151)

(இ–ள்.) *தத்துவத்தில் மனம் உறைத்து* - (*முன் சொன்ன நான்கு பூமியின் அப்பியாசவலியால் நிரதிசயாநந்த*

நித்தியாபரோட்ச) பிரஹ்மான்மபாவத்தில் மனதழுந்தி; மித்தை எலாம் மறத்தல் - மித்தையான அஞ்ஞானம், அதன் காரியங்களனைத்தையு நினையாதிருத்தலே; அசம்சத்தி ஆகும் - அசம்சத்தியென்னும் ஐந்தாம்பூமியாம்; அத்துவித ஆநந்தம் வரும் - (ஐந்துபூமிகளின் அப்பியாசவலியால்) அத்துவிதமான ஆன்மாநந்தம்மேலிடும்: (மேலிடவே,); திரிபுடிபோம் - (வாகியாந்தரங்களாயுள்ள) திரிபுடிரூபமான பதார்த்தங்கள் அபாவமாம்; அதுபதார்த்த அபாவனை ஆகும் - அதுவே பதார்த்தாபாவனையென்னும் ஆறாம் பூமியாம்; வத்துநிலை - (ஆறுபூமிகளின் அப்பியாசத்தால்) ஆன்ம சுபாவத்தில்; இருந்தபடி இருந்த - இருந்தபடியேயிருக்கும்; மவுன சுபாவம் - மோனநிஷ்டையே; துரியம் ஆகும் - துரியமென்னும் ஏழாம்பூமியாம்; இத் துரியபூமியை - இந்தத் துரியமென்னும் ஏழாம்பூமியையே; முன் துரியாதீதப்பதம் என்றதுவும் - முன்னே (132ஆவது செய்யுளில்) துரியாதீதப் பதமென்று கூறினவகையையும்; கேளாய் - இப்போது கூறுதுங் கேட்பாய்; எ - று.

உத்தமாதிகாரிகட்கு இரண்டாம்பூமியிலுஞ் சாட்சாத்காரம் சப்தாபரோட்சத்தாற் பிரசித்தமாயினும் மந்த மத்தி மாதிகாரிகட்கும் ஆத்தியந்திகமான துவிதசம்ஸ்கார நாசத்தாலுண்டான உத்கர்ஷமான அதிசயமுடைய நான்காம் பூமியின் முடிவிலுண்டான சாட்சாத்காரம் ஐந்தாம்பூமியில் நிரூடதரமாக உண்டாகுமென்பதைக் குறிப்பித்தற் பொருட்டு, "மனமுறைத்து" என்றார், வாகியாந்தரங்களான ஆகாரங்களோடும், அவற்றின் சம்ஸ்காரங்களோடும் சம்பந்த மில்லாமை, "அசம்சத்தி" [சம்சத்தி - சம்பந்தம்; அஃதில்லாமை அசம்சத்தி.] வாகியாந்தர பதார்த்தங்களினுடைய அநுசந்தானமில்லாமை, "பதார்த்தா பாவனை" ஆயின், தேகயாத்திரை எங்ஙன்கூடுமெனின்? சிரகாலப் பரப்பிரயத்தனத்தாற் கூடுமென்க. சுபாவீக நிஷ்டத்துவ மென்பார், "வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்த" என்றார். [சுபாவீக நிஷ்டத்துவம் - சொரூபமாயிருத்தல்.] பரப்பிரயத்தனத்தாலும் பேதத்தை யறியாமலென்பார், "மவுனசுபாவம்" என்றார். சாக்கிராதி மூவவத்தைகளினும் விடுபட்டதால், "துரியம்." பிரஹ்மவித்து முதலியோருள், நான்காமவனை யடைதலின், ஏழாம்பூமியைத்

துரியகாவென்றுங் கூறுவர் அஞ்ஞானசப்தபூமி, ஞானசப்த பூமி இவற்றிற்கு, உ - ம், வாசிட்டத்தில் உற்பத்திப்பிரகரணத்திற் காண்க. *(151)*

(289) முன்னே 132ஆவது செய்யுளில் துரியபூமியைத் துரியாதீதமென்று கூறினதற்குக் காரணங் கூறுகின்றார்.]

முற்புவிமூன் றினமுலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமா
மூன்றற் கப்பால்
சொற்பனமா மதுவுமெள்ள நழுவுமைந்தாம் பூமியே
சுழுத்தி யாகும்
அற்புதமாஞ் சுகாநுபவ மிகுமாறாம் புவிதுரிய
மதற்கப் பாலோர்
கற்பனையி லாதவிட மதீதமென்று மௌனமாக்
காட்டும் வேதம். (152)

(இ-ள்.) *முற்புவி மூன்றினும் உலகம் தோன்றுதலால் - சுபேச்சையாதி மூன்று பூமிகளிலும் (பூரண ஞானமின்மையின்) சகத்துச் சத்தியமாய்த் தோற்றுதலின்; சாக்கிரம் ஆம் - அம்மூன்றும் சாக்கிரமாம்;- மூன்றற்கு அப்பால் - அம்மூன்றிற்குமேல்; (நான்காம்பூமியிற் சகத்துச் சொப்பனம் போல மித்தையாகப் பிரதீதியாவதால்) சொற்பனம் ஆம் - அது சொப்பனமாகும்; அதுவும் மெல்ல நழுவும் - அம்மித்தியாப் பிரதீதியுங்கிரமமாக நீங்காநிற்கும்; ஐந்தாம் பூமியே; சுழுத்தி ஆகும் - (சுழுத்திக்குச் சமானமா யிருப்பதாற்) சுழுத்தியாம்; அற்புதம் ஆம் சுகாநுபவம் மிகும் - ஆச்சரியமான ஆநந்தாநுபவ மிகுந்துண்டாகாநிற்கும்; ஆறாம்புவி - ஆறாம்பூமி; துரியம் - (நான்காமவத்தையாவதால்) துரியமாம்;- அதற்கு அப்பால் - அதற்குமேல்; ஓர் கற்பனை இலாத இடம் - (சத்து, அசத்து முதலியகற்பனைகளுள்ளே) யாதொரு கற்பனையுமில்லாத ஏழாம்பூமியை; அதீதம் என்று - (சகலவிஷய சம்பந்தங்களு மற்றிருத்தலால்) துரியாதீதமென்று; மௌனமாக் காட்டும் வேதம் - சுருதி மௌனமாகத் தரிசிப்பிக்கும்; எ - று.*

சுருதி மௌனமாக்காட்டுவது அதத்துவியாவிருத்தி லட்சணம்; அல்லது, சக்திவிருத்தியாற் காட்டாமல் லட்சணாவிருத்தியாற் காட்டுவதாமென்க; அதனை இப்படலத்தில், 8, 9ஆவது செய்யுளாலறிக.

ஏழாம்பூமிக்கு மேல் பிராரத்த க்ஷயத்தி லுண்டாவதான விதேககைவல்யமேயல்லாமல் சமாதிபூமி வேறொன்றின்மை யின், இதுவே முக்கியமான பதமா மென்பதுதோன்ற, "எவனாகிலுமிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம் பூமியி லிருந்தானேல்" என்றும், துரியமென்னும் பெயரையுடைய ஏழாம்பூமியே அவஸ்தாவிபாகத்தாற் றுரியாதீதமா மென்றும் முன்னே நம்மால் கீர்த்திக்கப்பட்டதென்பது கருத்து. *(152)*

(290) [ஆனால், வாசிட்டம் உற்பத்திப்பிரகரணத்தில் இங்ஙனங் கூறாது விதேககைவல்யத்தைத் துரியாதீதப் பதமென்று கூறினது என்னை? என்றாசங்கித்துச் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

துரியநிலந் தனைத்துரியா தீதமெனின் மயக்கமென்று
 கருதி மேலோர்
அரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமென்பா ரதுகணக்கி
 லாறாம் பூமி
மருவுசுழுத் தியிற்காட்சி சுழுத்தியென்பா ரென்பதுநீ
 மனத்திற் கொள்வாய்
பெருமைதரு ஞான பூமியின்விகற்ப மின்னமுண்டு
 பேசக் கேளாய். (153)

(இ–ள்.) *துரியநிலந்தனைத் துரியாதீதம் எனின் - (தேகத்தோடுகூடிச் சீவித்திருப்பவர்களால் அடைந்திருக்கும்) துரியமென்னும் பெயரையுடைய ஏழாம்பூமியைத் துரியாதீதபதமென்று கூறிடில்,; மயக்கம் என்று கருதி - (தூலதிருஷ்டியுடையோர்க்கு) மயக்கமுண்டாகுமென் றெண்ணி; மேலோர் - பெரியோர்; அரியது ஒரு விதேகமுத்தி - அரிதான வொப்பற்ற விதேககைவல்யத்தை; அதீதம் என்பார் - துரியாதீதபதமாமென்றுகூறுவர்;- அது - அங்ஙனங் கூறாநிற்பது; கணக்கில் - பூமியின் கணக்கில்; (முதல் மூன்றனையுஞ் சாக்கிரமென்றும், நான்காவதனைச் சொப்பனமென்றும் முற் கூறிய முறைப்படியே கொண்டு) சுழுத்தியில் - (ஐந்தாவதான) சுழுத்தியில்; மருவு - கிட்டினதான; ஆறாம் பூமி - ஆறாம் பூமியான பதார்த்தாபாவனையை (ச் சேர்த்து); காட்சி சுழுத்தி என்பார் - அற்புதமான (காட) சுழுத்தியென்று கூறுவர் - என்பதும் நீ மனத்தில் கொள்வாய் - என்று இங்ஙனங் கூறாநிற்பதனையும்*

நீமனத்தின்கண் தரிப்பாய்; பெருமை தரும் - (சிறுமையைப் போக்கிப்) பெருமையைத்தாராநிற்கும்; ஞானபூமியின் விகற்பம் - ஞானபூமிகளின் வேறுபாடான விசேடணம்; இன்னம் உண்டு - மேலுமுள; பேசக் கேளாய் - அவற்றையுங் கூறக்கேட்பாய்; எ - று.

சுருதிமேலோர் என்றும் பாடமுளது [இங்கே மயக்கம் என்றது, ஐயுறவை.] காடசுழுத்தி; கனசுழுத்தி: பரப்பிரயத் தனத்தால் வெளிப்படுதலினென்க. "பெருமைதரும்" என்றதால், சிறுமையைப்போக்கி என்பது, வருவித்தாம்.

"சிறுமைபெருமை" என்றதற்கு, உ - ம், பிரமகீதை,

"யாவ னொருவன் றனையிழந்தே யளவில் வேறு படக்கண்டும்
யாவ னொருசொல் வேறுபடக் கேட்டு மறிந்தும் வருகின்றான்
யாவ னொருவன் றனக்கென்றுஞ் சிறுமை யதுவே பிறப்பிறப்
புப், போவதில்லாக் காரணமு மதுவே யென்று புகன்றனனால்."
(எ-ம்)

"அருளினா லியாவன் றன்க ணிவையில்வே றொன்று காணா
தருளினால் வேறு கேளா தறிந்திடா திருக்கி லஃதே
யருள தாம் பெருமை தானு மழிந்திடாச் சுகமு மெல்லா
விருளிலா வீடு தானு மென்றன னிமையோர்க் கெல்லாம்." (153)

எனவும் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(291) [சீடன் வினாவிற்கு விடைகூறிமுடித்து ஞானபூமிகளின் விசேஷணங்களைக் கூறுகின்றார்.]

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா
முத்த ரல்லர்
பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன் முத்தர்
பேத மாகும்
சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித்தாந்
தூய முத்தர்
இன்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய
யான்சொல் வேனே. (154)

(இ–ள்.) *முன் நிலங்கள் ஏறிய மூவரும் - சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமானசி யென்னும் முன் மூன்று*

பூமிகளில் ஏறியிருக்கும் மூவரும்; அப்பியாசிகள் ஆம் - அப்பியாசிகளாவர்; முத்தர் அல்லர் - ஜீவன் முத்தரல்லராம்; பின் நிலங்கள் - அசம் சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியமென்னும் பின் மூன்று பூமிகளில்; (ஏறியிருப்பவர்) வரன் வரியான் வரிட்டன் எனும் சீவன் முத்தர் பேதம் ஆகும் - வரன், வரியான், வரிட்டனென்கின்ற ஜீவன்முத்தரின் பிரிவினராவர்; சொன்ன நடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே - சொல்லிய (சத்துவாபத்தியென்னும்) மத்திய பூமியில் வந்த அறிஞரே; பிரம வித்து ஆம் தூயமுத்தர் - பிரஹ்மவித்தாகிய பரிசுத்த முத்தராம்; இன்னமும் - மேலும்; அப்பூமிகளின் பெருமைதனை - அந்த ஞானபூமிகளின் மகிமையை; நீ அறிய யான் சொல்வேன் - நீ யறியும்படி யான் கூறுவேன்; எ - று.

பிரபஞ்சஞ் சத்தியமென்னும் புத்தியும், தேகந் தாமென்னும் புத்தியும் மறந்தும் வாராமையின், "தூயமுத்தர்" என்றார். (154)

(292) [ஜன்மந் துக்கமென்றுகண்டு அது நிவிர்த்தித்தற் பொருட்டுச் சிஞ்ஞாசையினால் யோகபூமி யப்பியாசத்திற்கு நேரே விக்கினங்களாதலாற் பரலோகசாதனங்களான கருமாநுஷ்டானங்களைவிட்டு முதற்பூமி, 2ஆம் பூமி, 3ஆம் பூமி அப்பியாசத்தோடு கூடிநின்று பிரதிபந்தத்தால் மோட்சசாதனமான யோகசித்தியடையாமல் மரணமானவன் மேகமண்டலத்தினின்றும் பிரிந்தமேகம் மற்றோர்மேகத்தோடு கூடாமல் மத்தியீனின்று வியர்த்தமாவதுபோல வியர்த்தமாவனோ? அலனோ? என்று வருமாசங்கையைப் பற்றிக்கூறுகின்றார்.]

நாலாம்பூ மியில்வருமுன் மூன்றுபூ மியுமடைந்து
நடந்து மாண்டோர்
மேலான பதமடைந்து பிறந்துமெள்ள மெள்ளவந்து
வீடு சேர்வார்
மாலான பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே
வருத்த மைந்தா
காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை
வந்த தாமே. (155)

(இ–ள்.) *நாலாம் பூமியில் வரும் முன் - (சத்துவாபத்தி யென்னும் ஆரூடபூமியாகிய) நான்காம் பூமியில் வருதற்கு முன்னே; மூன்று பூமியும் அடைந்து நடந்து மாண்டோர் - சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமானசி யென்னும் அப்பியாசபூமி கண் மூன்றனையும் அடைந்து ஒழுகி மரணமாயினோர்,; மேல் ஆன பதம் அடைந்து - (தேவவிமானத்தின் மீது ஆரூடராய்ச்சென்று) உயர்வான சுவர்க்க முதலிய பதங்களை யடைந்து; (அங்குள்ள திவ்விய போகங்களைப் புஜித்து) பிறந்து - (பூமியில் சுத்தராயும், ஸ்ரீமான்களாயும் உள்ளோர் மனைவின் கண்ணே அல்லது, யோகிகள் வம்சத்தில்) ஜநித்து; மெள்ள மெள்ள வந்து - கிரமமாக ஆரூடதசையாகிய நான்காம்பூமியில் வந்து; வீடு சேர்வார் - மோட்சமடைவார்; மால் ஆன பவத்தில் விழார் - மயக்கத்திற்குக் காரணமான ஜநநங்களில் வீழார்கள்; [பூர்வகதியினும் நிகிருஷ்டகதியை யடையாரென்றபடி] முதல் பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தம் - சுபேச்சை யென்னும் முதற் பூமி கிடைப்பதே பிரயாசம்; மைந்தா - மைந்தனே; காலான முதல் பூமிகைவந்தால் - (மற்றைப் பூமிகட்கு) வழியான முதற் பூமி ஒருவனுக்கு வசமாகில்,; முத்தியும் கை வந்தது ஆம் - முத்தியும் அவனுக்கு வசமான தாம்; எ - று.*

“முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தம்” என்றது,

“எறியுங் கடலி னுகத்துளையி லாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற், பொறிவெம் பிறவி யநேகத்தாற் புருடன் விவேகியெனப்பிறந்து”;

என்னும் வாசிட்டக்கருத்து.

“மறுபூமிக்கிந்த வொன்றே சநந பூமியென முடிவில் வெளியாம்”;

என்று வாசிட்டத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதால், “காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்ததாம்” என்றார். *(155)*

[ஞானபூமிகளின் மகிமைதோன்றச் சபதத்தோடும் அதனைப் புகழ்ந்துகூறி உபசம்மரிக்கின்றார்.]

இப்புவியி லிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டிலடைந் திருந்தா ரானால்
அப்புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்தர் குருபாதத் தாணை மெய்யே

தப்புரையென் றவர்கெடுவார் நடுவான மறைகளை நீ சங்கி யாதே
செப்புமொழி வழிதிடமா யகம்பிரம மென்றிருந்து தெளிந்தி டாயே
(156)

(இ–ள்.) இப்புவியில் - இப்பூமியின்கண்; இஞ் ஞானபூமி ஒன்றில் இரண்டில் - ஞானபூமிகளுள், (சுபேச்சை யென்னும்) முதற்பூமியிலாவது (விசாரணை யென்னும்) இரண்டாம் பூமியிலாவது; அடைந்து இருந்தாரானால் - அப்பியாச முடையராயிருப்பார்களாயின்; அப்புருடர் - அந்தப்புருடர்கள்; மிலேச்சர் ஆகிலும் - மிலேச்சராயினும்; முத்தர் - முத்தராவர்; குரு பாதத்து ஆணை மெய்யே - சற்குருபாதத்தின் மீதாணை இது சத்தியமே; தப்புரை என்றவர் - இது கபடவார்த்தையென்று சொல்பவர்; கெடுவார் - நாசமாவார்.- நடுவான மறைகளை - (மக்களிடத்துத் தாய்போலும்) பாரபட்சமற்ற சுருதிவாக்கியங்களைக் குறித்து; நீ சங்கியாதே - நீ சங்கை செய்யாதே; செப்பும் மொழி வழி - (சுருதி) உபதேசியாநிற்கும் வாக்கிய நெறியில்; திடம் ஆய் - உறுதி யுடையவனாய்; அகம் பிரமம் என்று இருந்து - நான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேனென்றநு சந்தானித்துப் பிரஹ்மமாகவே யிருந்து; தெளிந்திடாய் - [1]தெளிந்திடுதி; எ - று.

"மிலேச்சர்" என்றது, உபலட்சணமாகலின் இராட்சதர், அசுரர், மிருகமுதலியனவுங் கொள்க. அசாமிளன், கஜேந்திரன் என்னும் இவர்ஞான பூமியடைந்ததால் மோட்சமடைந்தனரென்பது வாசிட்ட ஆறாயிர வியாக்கியானத்திலும், அநுமான், கற்கடி, பிரகலாதர் முதலியோர் ஞானபூமியினால் முத்தியடைந்தனரென்பது பெரியவாசிட்ட வியாக்கியானத்திலுங் கூறப்பட்டிருக் கின்றது. "குருபாதத்தாணை" என்றதால், இங்ஙனங்கூறினது அர்த்தவாதமன் றென்பதும், "மெய்யே" என்றதால், சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணாதிகளின் சித்தாந்த மென்பதும் பெறப்படுகின்றன. உலகில் அரசனுடைய வாக்கியத்தை அவன் குடைக்கீழ் வாழ்வோர் அவமதிக்கில் அவர் க்ஷேமமடையாமல் நாசமடைவதுபோல இறைவன்றிருவாக் கான சுருதியை அவமதிப்பவரும் க்ஷேமமடையாமல்

---
1 தெளிதல் - சந்தேக நீங்குதல்

நாசமடைவரென்பார், "தப்புரை யென்றவர் கெடுவார்" என்றார். (156)

(293) [வருணாச்சிரம துரபிமானிகளான சிலருடைய பிராந்தி வசனத்தைக் குருவாக்கால் நிவிர்த் திப்பிக்குங் கருத்தினனாய்ச் சீடன் வினாதல்]

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தருஞான பூமி யென்று
நெல்லாகி முளைக்குமெனைத் தண்டுலமாக் கியகுருவே
நீர்சொன் னீரே
இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியா சம்புகுந்தே காங்கி யானோர்
அல்லாமல் முத்திபெறா ரென்றுசிலர் சொலுமயக்க மகற்று வீரே.
(157)

(இ–ள்.) *பொல்லாத [1]மிலேச்சருக்கும் - துஷ்டத் தன்மையுடைய மிலேச்சருக்கும்; ஞானபூமி விதேகமுத்தி தரும் என்று - (சுபேச்சையாதி) ஞானபூமி (அடையப் படுமாயின்,) விதேககைவல்யத்தைக் கொடுக்குமென்று; நெல் ஆகி முளைக்கும் எனை - (உமியாதிகளோடு கூடி அங்குரியாநிற்கும்) நெல்லைப்போல (ஜநந ஏதுவான அவித்தை, காம, கருமங்களோடு கூடி) ஜநித்து மரியாநிற்கு மென்னை; தண்டுலம் ஆக்கிய குருவே - (அங்குர ஏதுவான உமியாதிகளைக் குத்திப் போக்கிய) அரிசி (யைப்போல ஜநந ஏதுவான அவித்தை யாதிகளைச் சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களாற்போக்கி ஜன்ம ஜராமரணமில்லாத பிரஹ்மரூபமாகப்) பண்ணிய ஆசிரியரே; நீர் சொன்னீரே - தேவரீ ரருளிச் செய்தீரே; (இதற்கு முரணாக) சிலர் - உலகின்கட் சிலபேர் (நான்கு வருணங்களுட் சிறந்த பிராமண வருணத்திலும்); இல்லாளும் குடும்பம் விட்டு - மனைவியையும், குடும்பத்தையுந் துறந்து; சந்நியாசம் புகுந்து - (தண்டதாரணாதி ரூப) துரியாச்சிரம மடைந்து; ஏகாங்கி ஆனோர் அல்லாமல் - ([2]விசனப் பிரதேசமாகிய பருவதக்குகை முதலானவற்றில்) தனித்திருந்து ஞான பூமியை அப்பியாசிப்பவர் மோட்ச மடைவரேயல்லது; முத்திபெறார் என்று - (பிராமணரிற் கிரகாச்சிரம முடையோரும், ஏனைய க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரராதியரும் ஞானபூமி*

---

1 மிலேச்சர் - கோமாம்சாதி பட்சிக்கும் கிராதாதி ஜாதிபேதம்
2 விசனப்பிரதேசம் - மனிதரில்லாதவிடம்

யப்பியாசத்தால்) மோட்சமடையார்க ளென்று; சொலும் மயக்கம் அகற்றுவீர் - சொல்லாநிற்கும் பிராந்தியை நீக்கு விப்பீராக; எ - று. *(157)*

(294) [சீடனையும், அவன் சங்கையையும் புகழ்ந்து சங்கைக்கு உத்தரங்கூறப்புகுந்து சந்நியாசவகைகளும், அவற்றின் நாமங்களும், சந்நியாசத்துக்கு முக்கிய காரணமுங் கூறுகின்றார்.]

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கைநன்று தெரியக் கேளாய்
கட்டழியுந் துறவுநால் வகையாகு மவைகளுக்கங் காகும் பேர்கள்
பட்டதுயர் கெடுங்குடீ சகம்வெகூ தகமஞ்சம் பரம வஞ்சம்
விட்டகலுந் துறவுக்கு விராகங்கா ரணமன்றி வேட மன்றே. (158)

(இ-ள்.) *சிட்டர் புகழ் மகனே - பெரியோராற் புகழப்படா நின்ற மைந்தா; நீ சங்கித்த சங்கை நன்று - நீ ஆட்சேபித்த ஆட்சேபம் நல்ல ஆட்சேபம்; தெரியக் கேளாய் - (அதற்குச் சமாதானம் உனக்குத்) தோன்றக் கூறுதுங்கேட்பாய்; கட்டு அழியும் துறவு - குடும்ப சம்பந்தங் கெடுதற்குக் காரணமான சந்நியாசம்; நால்வகை ஆகும் - நான்கு வகுப்பாம்; அவைகளுக்கு ஆகும் பேர்கள் - அந்நால்வகைச் சந்நியாசங்கட்கும் உளவாகு நாமங்கள்; குடீசகம், வெகூதகம், அஞ்சம், பரமஅஞ்சம் (என்பவையாம்); பட்டதுயர் கெடும் - (இவற்றால் சம்சாரத்திற்) பட்டதுன்பங்கெடும்; விட்டு அகலும் துறவுக்கு - (குடும்பத்தை) விட்டொழியுஞ் சந்நியாசத்திற்கு; விராகம் காரணம் அன்றிவேடம் அன்று - விராகங் காரணமே யல்லாமல், (காஷாய வஸ்திரதாரண முதலிய) வேஷங் காரணமன்று; எ - று.*

"அங்கு" என்பது - ஆங்கு என்னும் அசைநிலை யிடைச் சொற்றிரிபு. "நீ சங்கித்த சங்கைநன்று" என்றது, துறவற மடையாதவரும், சூத்திரராதியரும் ஞானபூமி யப்பியாசத்திற்கு அருகரல்லரென்னும் மித்தியா வசனத்தால் ஞான சாஸ்திரத்திற் புகாதிருப்பவருடைய பெருஞ் சந்தேகத்தைப் போக்கிப் புகச்செய்து ஞானவாயிலால் அநர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப் பிராப்தி ரூபமான மோட்ச மடையப் பண்ணுவதாலென்க. *(158)*

[விராகம் மூவகைத்தென்றும், அவற்றின் இலக்கணம் இனையவென்றுங் கூறுகின்றார்.]

மந்தமுந்தீ விரமுந்தீ விரதரமு மெனமூன்று வகைவி ராகம்
வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்துவரும் விராக மந்தம்
இந்தவுட லளவுமனை தனம்வேண்டா மெனவிடறீ விரமென் பார்கள்
அந்தணனூர் மித்தையென விடலதுதீ விரதரமா மறிந்தி டாயே. (159)

(இ–ள்.) *விராகம் - வைராக்கியமானது; மந்தமும், தீவிரமும், தீவிரதரமும்; என மூன்று வகை - என மூவகையாம்;- (அம்மூவகையுள்,) வெம் துயரம் வரும் பொழுது - (புத்திர தாரதனாதிக ணசித்துப்போனதனால்) கொடிய துக்க முண்டாகும் பொழுது; குடும்பத்தை வெறுத்து வரும் விராகம் - (அத் துக்கஞ் சகிக்கமாட்டாமல் இச் சம்சாரம் மகா கொடியது இதனைச் சுடவேண்டுமென்று அக்காலத்தில் மட்டும்) குடும்பத்தை யுவர்த்துவரும் வைராக்கியம்; மந்தம் - மந்த விராகமாம்; இந்த உடல் அளவும் - (சொற்ப புண்ணியத்தால்) இத் தேக முள்ளளவும்; மனை தனம் வேண்டாம் என விடல் - தார தன முதலிய சம்சாரம் நமக்கு வேண்டாமென்று வெறுத்து விடுகின்ற திடபுத்தியை; தீவிரம் என்பார்கள் - தீவிர வைராக்கியமென்பர்; அந்தணன் ஊர் மித்தை என விடல் - (மகா புண்ணிய பலத்தால் மீண்டும் ஜநநத்தை யுடைத்தான) பிரஹ்மலோக முதலியவையும் மித்தையாகலின், நமக்கு வேண்டாமென்று வெறுத்து விடுதலேதீவிரதரம் ஆம் - தீவிரதர வைராக்கியமாம்; அறிந்திடாய் - (என) அறிவாய்; எ - று.* *(159)*

[முன்சொன்ன விராகங்கண் மூன்றனுள், மந்தவிராகம் சந்நியாசங்கட்குக் காரணமன்றென் றொழித்துத் தீவிரவிராகத்தா லுளவாகுஞ் சந்நியாச வேறுபாடுகளும், அவை இத்தகையோருக்கு உரியவை என்பது கூறுகின்றார்.]

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களொன்றும்
பலித்தி டாதே
தீவிரத்திற் குடீசகமும் வெகூதகமு மென்றிரண்டு
திறங்க ளுண்டாம்

தாவிநடந் திடத்திடமி லாதவர்க்குக் குடீசகமுஞ்
சகங்க ளெங்கும்
மேவிநடந் திடத்திடமுள் ளவர்க்குவெகூ தகமுமென
விதித்தார் மேலோர். (160)

(இ–ள்.) *பாவி மந்த விராகத்தில் - பாவியினது மந்த வைராக்கியத்தில்; சந்நியாசங்கள் ஒன்றும் பலித்திடாது - (நால்வகைச் சந்நியாசங்களுள்,) யாதொரு சந்நியாசமுஞ் சித்திக்க மாட்டாது; தீவிரத்தில் - தீவிர வைராக்கியத்தில்; குடீசகமும் வெகூதகமும் என்று இரண்டு திறங்கள் உண்டாம் - குடீசகம், பகூதகமென்று சொல்லும் இருவித சந்நியாசங்களுளவாம்:- [இனி அவை இத்தகையோருக்கு உரியவை என்பது கூறுகின்றார்.] தாவி நடந்திடத்திடம் இலாதவர்க்குக் குடீசகமும் - தாவி யாத்திரை முதலியவை செய்யச் சத்தியில்லாதோர்க்குக் குடீசகமும்,; சகங்கள் எங்கும் - உலகங்களி லெவ்விடத்தும்; மேவி நடந்திடத் திடம் உள்ளவர்க்கு - தாவி யாத்திரை முதலிய செய்யச் சத்தியுள்ளோர்க்கு; வெகூதகமும் என - பகூதகமு முரியவென்று; விதித்தார் மேலோர் - விதித்தனர் பெரியோர்; எ;று.*

துக்கம் பாவபலமாகலின், அதனாலடையப்படும் மந்தவிராக முடையவனை, "பாவி" என்றும், மயான வைராக்கியம் போலும், கிராமிய தர்மானந்தர வைராக்கியம்போலும் மந்த விராகம் உடனே மாறுதலால், "பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களொன்றும் பலித்திடாது" என்றுங்கூறினார். "இந்தவுடலளவுமனை தனம்வேண்டா மெனவிடறீ விரமென் பார்கள்" என முன்னே கூறினதனால் அதுகாரணமாக வுளவாகும் குடீசகம், பகூதகங்கள் மறுமைப்பயன் குறித்தவென்றும், கரும சந்நியா சங்களென்று மறிக. (160)

**[தீவிர தரவிராகங் காரணமாக உளவாகுஞ்
சந்நியாசங்களைக் குறித்துச் சில இப்போது கூறுகின்றார்.]**

இருவகைதீ விரதரத்து மஞ்சனென்றும் பரமாஞ்ச
னென்றுஞ் சொல்வர்
வருமஞ்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்தன்றி
வாரா தென்பார்

பரமாஞ்ச னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞானத்தாற்
பலிக்கு மென்பார்
திரமருவும் பரமாஞ்சன் றானுமிரு வகையாகுஞ்
செப்பக் கேளாய். (161)

(இ–ள்.) *தீவிரதரத்தும் - தீவிரதர வைராக்கியத்தும்; அஞ்சன் என்றும் பரமாஞ்சன் என்றும் - ஹம்சனென்றும், பரம ஹம்சனென்றும்; இருவகை சொல்வர் - இருவித சந்நியா சாதிகாரியுண்டென்று சொல்லுவர்; (அவ்விருவரில்) வரும் அஞ்சனுக்கு - வாராநின்ற ஹம்ச சந்நியாசமுடையோனுக்கு; முத்தி - மோட்சமானது; சத்தியலோகத்து அன்றி வாராது என்பார் - பிரஹ்மலோகத்தில் வருமேயன்றி (இந்தலோகத்தில்) வாராதென்று சொல்லுவர்; பரம அஞ் சனுக்கு - பரம ஹம்சசந்நியாசமுடையோனுக்கு; முத்தி - மோட்சமானது; இவ்வுலகில் ஞானத்தால் பலிக்கும் என்பார் - இவ்வுலகத்திலேயே தத்துவஞானத்தால் வாய்க்குமென்று கூறுவர்; திரம் மருவும் - திட (விராகமும், தீவிர சிஞ் ஞாசையு)ம் பொருந்தாநிற்கும்; பரம அஞ்சன் தானும் - பரம ஹம்சனும்; இருவகை ஆகும் - இருவிதக் கூறுபாடுடைய சந்நியாசமுடையவனா யிருப்பன்; செப்பக்கேளாய் - அவ்விருவகைச் சந்நியாசங்களி னாமமும், இலக்கணமும் இனிக்கூறக் கேட்பாய்; எ - று.*

பிரஹ்மலோக விச்சையால் முமுட்சுத்துவ மில்லாவிடில் ஹம்சனென்றும், கீழ்ப்போன அநந்த ஜநநங்களிற் செய்து வந்த புண்ணிய புஞ்ச பரிபாகவசத்தா லுண்டான சித்த சுத்தியினான் முமுட்சுத்துவ முண்டாயிருந்தால் நேரே ஞான சாதனமான பரமஹம்ச சந்நியாசமுடையவ னென்றுஞ் சொல்லப்படுவ னென்றறிக. (161)

[பரமஹம்ச சந்நியாசத்தின் கூறுபாடான சந்நியாசங்களினாமமும், அவற்றினை உடையோர் இலக்கணமுங் கூறுகின்றார்.]

சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு பேர்களவ
ரிற்சிஞ் ஞாசு
மெய்ஞ்ஞான பூமியின் முன் மூன்றுபூ மியுணடக்கும்
விவேகி யானோன்

சுஞ்ஞான வானென் போன் சீவன்முத்தி யடைந்திருக்குந்
தூய மேலோன்
அஞ்ஞான மகலுமந்தச் சிஞ்ஞாசு மிருவகையா
மதுவுங் கேளாய். (162)

(இ-ள்.) *(பரமஹம்ச சந்நியாச முடையோரும்) சிஞ்ஞாசு ஞானவான் என்று - சிஞ்ஞாசென்றும், ஞானவானென்றும்; இரண்டு பேர்கள் - இருவித (பேத) முடையராயிருப்பர்; அவரில் - அவ்விருவருள்; சிஞ்ஞாசு - சிஞ்ஞாசென்பவன்; மெய்ஞ்ஞான பூமியில் - தத்துவஞான பூமிகளுள்; முன் மூன்று பூமியுள் நடக்கும் - முன்னவையாகிய (சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமாநசியென்னும்) மூன்றுபூமி யப்பியாசத்திற் செல்லும்; விவேகி ஆனோன் - விவேகியாம்; சுஞ்ஞானவான் என்போன் - நல்ல ஞானவானென்று சொல்லப்படுவோன்; சீவன் முத்தி அடைந்து இருக்கும் - சீவன் முத்தியையடைந்துள்ள; தூய மேலோன் - சுத்தனான பெரியோனாம்; அஞ்ஞானம் அகலும் அஞ்ஞானம் கிரமமாக நீங்கப்பெறும்; அந்தச் சிஞ் ஞாசும் - அச் சிஞ்ஞாசுவின் பாகுபாடும்; இருவகை ஆம் - இருவிதமாக விருக்கும்; அதுவும் கேளாய் - அவ்விருவகைப் பாகுபாட்டையுங் கேட்பாயாக.- எ - று.*

தன்னை யறிய இச்சிப்பவன், "சிஞ்ஞாசு," தன்னைப் பிரதி பந்த ரகிதமா யறிந்தவன், "ஞானவான்" என்க.

"அஞ்ஞானமகலும்" என்றதை, "மாறாத வஞ் ஞான முழுதுமகல் வதுகூறின்" என்னும் சொரூபாநந்த உபநிடதத்தின் 30ஆம் செய்யுளாலறிக. (162)

[சிஞ்ஞாசுகளின் பாகுபாடான இருவகை நிலைமையின் இலக்கணங் கூறல்.]

பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்தடைவர்
பரம ஞானம்
அந்தணர்மன் னவர்வணிகர் சூத்திரரா யிருந்துசில
ரடைவர் ஞானம்
இந்தவகை சாத்திரத்து முலகத்து நடப்பதுகண்
டிருந்து மைந்தா
சிந்தனையின் மயக்கமென்னே சுருதியுத்தி யநுபவத்தாற்
றெளிந்தி டாயே. (163)

(இ–ள்.) *சிலர் - சிலபேர்; பந்த மனை துறந்து - (மமத்துவாபிமானத்தால்) பந்தரூபமான மனைவி, புத்திரர், தனங்களை (பிரைஷமந்திரோச்சாரணபூர்வகமாகச்) சந்நியாசித்து - [1]அதிதிகள் ஆய் இருந்து - (தண்டதாரணாதி யாச்சிரமரூபமுடைய) யதிகளாய் (க்குருவையடைந்து) நின்று; பரம ஞானம் அடைவர் - (ஞானபூமியை அப்பியாசித்துப்) பிரஹ்மஞானமடைவர்; சிலர் - (யாதாயினும் ஓர்நிமித்தத்தால் பிரசித்தமான வாகிய சந்நியாசஞ் செய்துகொள்ளப் பிரதிபந்தமுடையரான) சிலபேர்; அந்தணர் மன்னவர் வணிகர் சூத்திரர் ஆய் இருந்து - பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரராய் (மனைவி புத்திரராதியரோடு கூடித் தத்தம் வருணத்திற்குரிய தருமங்களைச் செய்துகொண்டு மேன்மேற் சநநத்தைக் கொடுக்கத்தக்கனவான கருமபலத்தி லிச்சைமாத்திரம் விடுவதானமானச சந்நியாசத்தை யுடையராய்க் குருவையடைந்து) நின்று; ஞானம் அடைவர் - (ஞானபூமியப்பியாசத்தால்) பிரஹ்மஞானத்தை யடையாநிற்பர்; இந்தவகை சாத்திரத்தும் உலகத்தும் நடப்பது கண்டு இருந்தும் - இந்தப்படி சாத்திரங்களிலும், உலகின்கண்ணும் (முறையே) பிரதிபாதிப்பதையும், நடப்பதையு மறிந்திருந்தும்; மைந்தா - மைந்தனே; சிந்தனையில் மயக்கம் என்னே - (சிலருடைய பிராந்திவசனத்தால் உனது மனதின்கண் மயக்கமுண்டாதலிஃதென்னே!; சுருதியுத்தி அநுபவத்தால் தெளிந்திடாய் - சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களினாலே இச்சந்தேகமொழிந்து வித்தியாநந்த மடைதி; எ - று.*

என்னே என்பது, அதிசய இரக்கச்சொல். இவ்வாறு நான்குவிதமான சந்நியாசங்கள் பராசர ஸ்மிருதியிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

“இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியா சம்புகுந்தே காங்கி யானோ, ரல்லாமன் முத்திபெறா ரென்றுசிலர் சொலுமயக்க மகற்றுவீர்”

என்று, 157ஆம் செய்யுளிற் சடனாட்சேபித்தபடி உலகின்கட் பெரும்பாலும் மயக்கத்திற்குக் காரணமாயுள்ள ஆட்சேபத்திற்கு விருத்திப் பிரபாகர கிரந்தத்திற் சமாதானங்

1 அதிதி - பரதேசி

கூறப்பட்டிருப்பதையும் இங்ஙனம் உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டுதும்.

(295) ஓர் கிரந்தகாரரர் மதம்;- சந்நியாச விதாயகமான வெகு வாக்கியங்களிற் பிராமணபத மிருப்பதால், பிராமணர் மாத்திரத்திற்குச் சந்நியாசவதிகார மிருக்கிறது; சந்நியாசமின்றிக் கிரகஸ்தர் முதலியோருக்குப் பிரஹ்மவிசாரத்திற் கவகாசமில்லை; ஆகலின், சந்நியா சத்திலும், அப்படியே பிரஹ்ம சிரவணத்திலும் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கும் அதிகாரமில்லையென்பது.

(296) மற்றோர் கிரந்தகாரரர் மதம்;- சந்நியாசத்திற் கேவலம் பிராமணர்க்கு அதிகாரமுளதேனும் பிரஹ்ம சிரவணத்தில் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கும் அதிகாரமுளது; ஆயினும், ஜன்மாந்தர சம்ஸ்காரத்தால் எவ்வுத்தம புருடர்க்கு விடயங்களிற் றீனத்துவ முதலிய தோடமுண்டாக வில்லையோ அப்படிப்பட்ட சுத்தபுத்தி யுடையோர்க்குச் சந்நியாசமின்றியே ஞானமுண்டாகநிற்கும்; இக்காரணத்தால், கிரகஸ்தாச்சிரமத்திலே அநேக ராஜரிஷிகள் பிரஹ்மவித்தென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனரென்பது.

(297) வேறு சிலர்; எப்படிப் பிரஹ்ம சிரவணாதிகளில் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கு அதிகாரமுளதோ அப்படிச் சந்நியாசத்திலும் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கு நிஷேதமில்லை. ஞானோதயத்தால் கருத்திருத்துவ, போக்திருத்துவ புத்தியும், அப்படியே ஜாதி ஆச்சிரமவபிமானமும் அபாவமாகாநிற்கும்; கருத்திருத்துவ போக்திருத்துவ புத்தியன்றியும், ஜாதி ஆச்சிரமங்களி னபிமான மன்றியும், கருமாதிகாரங் கூடாமையின், சர்வ கர்ம பரித்தியாக பூர்வகமாக அக்கிரிய, அசங்க ஆன்ம சொரூபத்தோடு ஸ்திதிரூபமான வித்துவத் சந்நியாசத்திலும் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கு அதிகாரமுண்டு; கேவலம் விவிதிஷா சந்நியாசத்தில் அதிகாரமில்லை யென்பர்.

(298) வார்த்திககாரரரான சுரேசுராசாரியர் மதம்; விவிதிஷா சந்நியாசத்திலும் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கு அதிகாரமுண்டு; அநேக சுருதி வாக்கியங்களில் பிராமணர்க்குச் சந்நியாசருஞ் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் சந்நியாச விதாயக ஜாபாலசுருதியில் பிராமணபதமில்லாமலே

கேவலம் வைராக்கிய சம்பத்தியால் சந்நியாசஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; ஆதலால், அநேக சுருதி வாக்கியங்களில் [1]துவிஜர்கட்கு உபலட்சணமாகப் பிராமண பதமுள்ளது; ஸ்மிருதியிலோவென்றால். [2](ப்ராஹ்மண: க்ஷத்ரியோவாபி வைஸ்யோவாப்ர வ்ரஜேத்கிருஹாத், த்ரயாணாமபி வர்ணா நாம் அமீசத்வார ஆஸ்ரமா:) என்னும் வசனமிருப்பதால் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கும் சந்நியாசத்திலதிகாரம் உண்டென்பது.

(299) வேறே ஒரு கிரந்தகாரர் மதம்; சந்நியாசவிதாயக சுருதி வாக்கியங்களிற் பிராமணபதம் உண்டு; அதற்குத்துவிஜர் மாத்திரத்திற்கு உபலட்சணமுண் டென்பதிற் பிரமாணமில்லை; ஜாபால சுருதியில் பிராமணபத மில்லையாயினும், அநேக சுருதியநுசாரத்தால் அங்கேயும் பிராமண கர்த்தாவுக்கு [3]அத்தியாகாரம் உண்டு ஆகலின், க்ஷத்திரிய வைசியர்க்குச் சந்நியாசத்தி லதிகார மில்லையாயினும், அநேக ஸ்தானத்தில் கிரகஸ்தரான இராஜாக்கள் ஞானவான்களா யிருந்தனரென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றனர்; ஆகலின், பிராமணர்க்குப் பிரஹ்ம விசாரத்திற்குச் சந்நியாசம் அங்கமாம்; சந்நியாசமின்றிக் கிரகஸ்தாதி ஆச்சிரமத்திலுள்ள பிராமணர்க்குப் பிரஹ்ம விசாரத்திலதிகாரமில்லை. சந்நியாசியாகிய பிராமணனுக்கே பிரஹ்ம விசாரத்தில் அதிகாரமுண்டு. க்ஷத்திரிய வைசியர்க்குச் சந்நியாசமின்றியே பிரஹ்ம விசாரத்தில் அதிகாரமுண்டென்றொப்பவேண்டும் என்னை? சந்நியாசவிதாயக வசனத்திற் பிராமணபத மிருத்தலினென்ச. க்ஷத்திரிய வைசியர்க்குச் சந்நியாசத்தின் விதியில்லை. ஆன்மகாமனுக்கு ஆன்ம சிரவணத்தின் அபாவஞ் சொல்லுகை பொருந்தாது; இதனால், க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்கு ஞானத்தினுபயோகியான அதிருஷ்டமானது

1 துவிஜர் - மூவருணத்தர்.

2 - அந்தணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன் இம்மூவரும், கிரஹஸ்தாச்சிரமத்தைவிட்டு, சந்நியாசாச்சிரமத்தை யடைந்து காட்டுக்குப் போகவேண்டும். இம்மூன்று வருணத்தவர்க்கும் அந்த (பிரமச்சரிய, கிரஹஸ்த, வாநப்பிரஸ்த, ஸந்நியாச மென்னும்) நான்காச்சிரமங்களும் உண்டு.

3 அத்தியாகாரம் - அவாய்நிலை: அது ஒரு சொல் மற்றொரு சொல்லை அவாவி நிற்றல்.

கேவலங் கருமத்தினாலேயே உண்டாகாநிற்கும். சந்நியாச ஐந்நியமான அதிருஷ்டத்தினபேட்சை க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்கு ஞானத்திலில்லை; இதனாற்றான் கீதையிலும், "காதலா லரசன் சனகனே முதலோர் கருமமோ டொழுகியே யன்றோ, போதரா யுலகம் புக்கது" என்றிவ்வாறு பரமேசுரர் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வாக்கியத்தில், "போதராய்" என்பதற்கு, அந்தக்கரணத்தின் சுத்தி அல்லது, ஞானம் உடையவராய் என்பது பொருள். பாஷியார்த்தம்: சந்நியாச ரகிதமான கேவலம் கருமத்தால் அந்தக்கரண சுத்தியை ஜனகர் முதலியோர் அடைந்தனர்; அல்லது. சந்நியாச ரகிதமான கேவலங்க கருமத்தால் ஞானப்பிரதிபந்தக நிவிர்த்தி வாயிலாகச் சிரவணத்தால் ஞானத்தை யடைந்தனரென்பது; இவ்விருவகையாலும் க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்குச் சந்நியாச நிரபேட்சமான கேவலங்கருமமே ஞானப்பிரதிபந்தகமான பாவநிவிர்த்திக் கேதுவாயிருக்கிறது. பிராமணர்க்குச் சந்நியாச சகிதமான கருமத்தால் ஞானப்பிரதிபந்தகமான பாவநிவிர்த்தியுளதாம். சிரவணத்திற் கங்கம் சந்நியாசமாமென்னும் இப்பட்சத்திலும் சந்நியாசம் பிராமணர்களின் சிரவணத்திற்கே அங்கமாம்: க்ஷத்திரிய, வைசியரின் சிரவணத்திற்கு அங்கமன்று. பின்னையோ பலாபிலாஷையும், குரோதாதி தோஷங்களும் இல்லாமல் ஈசுரார்ப்பணபுத்தி யோடு செய்யும் தத்தம் வருணாச்சிரம தருமாநுஷ்டானத்தோடு கூடிய கரும அவகாச காலத்தில் சிரவணத்தினாலேயே க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்கு ஞானமுண்டாகும். சர்வதா வித்தையினுபயோகியான கருமத்திலும், சிரவணத்திலும் அதிகாரமுண்டு. என்னை? பிராமணரைப்போல ஞானேச்சை க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்குஞ் சமமாம். பலத்தை யிச்சித்தவனுக்குச் சாதனத்தில் அதிகாரமுண்டு. ஆதலால், ஆன்மகாமரான க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்கு வேதாந்த சிரவணத்தில் அதிகாரம் உளதென்பது.

(300) *மற்றோர் கிரந்தகாரர் மதம்;- மநுடர்மாத்திரத்திற்கு ஆன்ம விருப்பம் பொருந்தியிருப்பதால் க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்குப்போல ஞானேச்சையின் சத்பாவத்தால் சூத்திரர்க்கும் சொல்லியவாற்றால் வேதாந்த சிரவணத்தின் அதிகார முண்டாக வேண்டியதேயாயினும், சூத்திரர்க்கு உபதேசங்கூடாதென்று நிஷேதித்திருப்பதால் சர்வதா உபதேசரகிதபுருடர்க்கு விவேகாதி கூடாமையின்,*

ஞானேச்சை கூடாது. அப்படியே சூத்திரர்க்கு யக்ஞாதி கருமங்களும் நிஷேதித்திருப்பதால் வித்தையினுபயோகியான கருமத்தி னபாவத்தால் அவர்க்கு ஞான ஏதுவான சிரவணத்தினதிகாரமில்லையென்பது.

(301) வேறொரு கிரந்தகாரரது மதம்:- உபநயன பூர்வகமாக வேதாத்தியயனஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சூத்திரர்க்கு உபநயனஞ் சொல்லப்படவில்லை. ஆதலால், வேத சிரவணத்திலோ சூத்திரர்க்கு அதிகாரமில்லை; அப்படியானாலும், [1]சிராவயேச் சதுரோ வர்ணாந் என்பது முதலிய வசனத்தால் இதிகாச புராணாதிகளின் சிரவணத்தில் சூத்திரர்க்கும் அதிகார முண்டு. பூர்வஞ் சூத்திரர்க்கு உபதேசநிஷேதஞ் சொல்லப்பட்டிருத்தற்கு அபிப்பிராயம்: வைதிக மந்திரத்தோடு கூடின யக்ஞ முதலியகரும வுபதேசம் சூத்திரர்க்குச் செய்யற்க; அப்படியே வேதோக்த பிராணாதியசகுணோபாசனையைச் சூத்திரர்க்கு உபதேசஞ் செய்யற்க என்பதாம். உபதேசமாத்திரத்தைச் சுருதி நிஷேதிக்கவில்லை; உபதேசமாத்திரத்தை நிஷேதித்திருக்கிற தென்றால், தர்மசாஸ்திரத்தில் சூத்திரஜாதியின் தர்ம நிரூபணம் நிஷ்பலமாய்விடும். வித்தையினுபயோகிகளான கருமத்தினபாவத்தால் வித்தையில் அதிகாரமில்லை யெனச் சொல்வார்களாயின், அதற்குச் சமாதானம்: சாதாரணம் அசாதாரணமான சகலசுப கருமங்களுக்கும் வித்தையி லுபயோக மிருக்கின்றது. சத்தியம், அஸ்தேயம், க்ஷமை, சௌசம், தானம், விடயத்தின் விமுகதை, பாகவத நாமோச்சாரணம், தீர்த்தஸ்நாநம், பஞ்சாட்சர மந்திரராஜாதிகளின் ஜபம் இவை முதலிய சகலவருணங்களின் சாதாரண தருமங்களிலும், அப்படியே சூத்திர கமலாகரத்திற் சொல்லப்பட்ட சதுர் வருணங்களின் அசாதாரண தருமத்திலும் சூத்திரர்க்கு அதிகாரமுண்டு; அக் கருமங்களின் அநுஷ்டானத்தால் அந்தக்கரண சுத்திவாயிலாக வித்தையின் பிராப்திகூடும். ஆகலின், இதிகாச புராணாதிகளின் சிரவணத்தால் விவேகாதிகள் பொருந்தாநிற்பதால் சூத்திரர்க்கும் ஞானேச்சையுண்டு; ஆகலின், வேதத்திற்குப் பின்னமான அத்தியாத்ம கிரந்தங்களின் சிரவணாதிகளிற் சூத்திரர்க்கும் அதிகாரமுண்டு. பாஷியகாரரும்,

1 சிராவ... வர்ணாந் - நான்கு வருணங்களையுங் கேட்பிக்கலாம்.

பிரதமாத்தியாயத்தின் திருதீய பாதத்தில் உபநயன பூர்வகமாக வேதத்தின் அத்தியயனஞ் சொல்லியிருக்கின்றார்: சூத்திரர்க்கு உபநயனமின்மையின், வேதத்தில் அதிகாரமில்லை; ஆயினும் புராணாதிகளின் சிரவணத்தால் சூத்திரர்க்கும் ஞான முண்டாய்விடில், ஞானசமகாலத்திலேயே சூத்திரர்க்கும் பிரதி பந்தரகிதமாக மோட்சமுண்டாகாநிற்கும் எனக் கூறியிருக்கின்றனர்; இவ்வாறான பாஷியகாரருடைய வசனத்தினாலும் வேதத்திற்கு வேறான ஞானவேதுவாகிய அத்தியான்ம கிரந்தத்தின் சிரவணத்தில் சூத்திரர்க்கு அதிகாரமுண்டு.

(302) *ஜன்மாந்தர சம்ஸ்காரத்தால் அந்நிய ஜாதிகட்கும் சிஞ்ஞாசையுண்டாய்விடில் பௌருஷேய வசனத்தால் அவர் கட்கும் ஞானமுண்டாகிக் காரியத்தோடுகூட அவித்தையின் நிவிர்த்திரூபமான மோட்சமுண்டாய்விடும் ஆகலின், வேதாநு சாரிகளைப் போலச் சகல மநுடர்க்கும் தத்துவ ஞானத்தின் அதிகாரமுண்டு. ஆன்ம சொரூபத்தின் யதார்த்த ஞானத்தைத் தத்துவஞானமென்பர். ஆன்மஹீனமாய் ஓர் சரீர முளதாயின், அதற்கு ஞானத்தின் அநதிகாரமுண்டு; ஆகலின், ஆன்மஞானத்தின் சாமர்த்தியம் மநுஷியர்மாத்திரத்திலுண்டு.*

(303) ஆயினும், எந்தச் சரீரத்தில் தெய்வ சம்பத்துண்டோ அதற்குத் தத்துவஞான முண்டாகாநிற்கும்; அசுர சம்பத்திற் றத்துவஞான முண்டாகமாட்டாது. சர்வ பூதங்களிலும் தயை, க்ஷமை, சத்தியம், [1]ஆர்ஜவம், சந்தோஷாதிகளான தெய்வ சம்பத்தின் பிராப்தி பிராமணரிடத்திலுண்டு. க்ஷத்திரியர்க்குப் பிரஜைகளைப் பாலனஞ் செய்யும் பொருட்டுப் பிரவிர்த்திதரும முண்டாவதால் பிராமணரினும் கிஞ்சித்து நியூனமான தெய்வ சம்பத்து உண்டு. தரும புத்தியால் பிரஜா சம்ரட்சணத்தின் பொருட்டுத் துஷ்டப்பிராணிகளை இம்சிப்பது அகிஞ்சையாம்; ஆதலால், தெய்வ சம்பத்தின் அசம்பவமில்லை. அப்படியே வைசியர்க்கும் கிருஷி, வாணிச்சிய முதலிய சரீர வியாபாரம் க்ஷத்திரியரைப் பார்க்கிலும் அதிக முண்டாவதால் ஆன்ம விசாரத்திற்கு அவகாசங் கூடாமையின், அவர்க்குச் சாமர்த்தியங் கூடாமலிருக்கிறது. அப்படியானாலும்

---

1 ஆர்ஜவம் - சிரத்தையோடு கேட்பவனிடத்து நிச்சயித்த பொருளை மறையாமை.

எத்தனையோ பாக்கியசாலிகளான வைசியர்க்குச் சரீர வியாபாரமில்லாமலே சகல வியவகாரங்களின் நிர்வாசமு முண்டாகாநிற்கின்றது. அவர்கட்குத் தெய்வ சம்பத்தின் பேறுருவான சாமர்த்தியங்கூடும். எவ்வாசிரியர் மதத்தில் க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்குச் சந்நியாசத்தின் அதிகாரமுண்டோ அவர் மதத்தில் அநாயாசமாகவே தெய்வ சம்பத்துக்கூடும். சதுர்த்தவருணத்திலும் அப்படியே அந்நிய ஜாதிகளிலும் தெய்வ சம்பத்துத் துர்லபமாயினும் கருமபலம் அநந்தவிதமாம்; ஆகலின், ஜன்மாந்தரத்தின் கருமத்தால் தெய்வ சம்பத்தின் பேறுண்டாய்விடின், புராணாதிகளின் விசாரத்தால் சதுர்த்தவருணத்திற்கும், பாஷாப்பிரபந்தாதிகளின் சிரவணத்தால் அந்திய ஜாதிகட்கும் பகவத்பக்தியும், தத்துவஞானப் பேற்றின் வாயிலாக மோட்சப்பேறும் நிர்விக்கினமாகவுளவாம்; இவ்வாற்றால், பகவத்பக்தியும், தத்துவஞானத்தின் அதிகாரமும் சகல மநுடர்க்குமுண்டு: இது சாஸ்திரங்களின் நிர்ணயமாமென்று விருத்திப் பிரபாகரத்தின் அஷ்டமப் பிரகாசத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (163)

(304) [133ஆம் செய்யுளில் இனி வித்தியாநந்தங் கூறுவோமென்றவாறே அதனைக் கூறத்தொடங்கிப் புருடனானவன் ஆன்மாவை இவனே நானென்றறிந்தால் பின்னையாருக்குப் போக நிமித்தமாக, எந்தப் போகத்தைக் குறித்து, சரீரதாபப்படுவன் என்னும் பிரகதாரண்ய சுருதியின் றாற் பரியமான இகலோக துக்காபாவமும், புண்ணியம் என்று வரும், பாவம் என்று போம் என்னும் சிந்தனா ரூபமான பரலோக துக்கா பாவமும் நான்கு செய்யுளாற் கூறுகின்றார்.]

வேறு

பிறந்ததுண் டானாலன்றோ பிறகுசா வதுதா னுண்டாம்
பிறந்ததே யில்லை யென்னும் பிரமமா வதுவு நானே
பிறந்தது நானென் றாகிற் பிரம்மன் றந்த நானே
பிறந்தது மிறந்த தற்ற பிரமமா நானே நானே (164)

(இ–ள்.) *பிறந்தது உண்டானால் அன்றோ - (முன் ஒன்றில் நின்றும் நான்) ஜநித்ததுண்டாயினல்லவா;*

பிறகு சாவது தான் உண்டாம் - பின்பு (ஒன்றால்) மரிப்பது எனக்குண்டாகும்; [ஜநநமரணம் உமக்கேனில்லை யெனின்;- அதற்குக் கூறுகின்றார்] பிறந்ததே இல்லை என்னும் பிரமம் ஆவதுவும் நானே - (சகலமும் ஜநநமாதற்கு அதிஷ்டானமாகலின்,) அஜன்மம், அசங்கம் என்று சுருதியாதிகள் கூறும் பிரஹ்மரூபமாகிய அப்பொருளும் நானாகிறேன்; ஆகலின், எனக்கு ஜன்மாதி சட்பாவ விகாரங்க ளின்றென்பது கருத்து. [ஜன்மாதி சட்பாவ விகாரங்கள் உலகில் பிரசித்தமாயிருப்பதுமன்றி நீரும் இன்னானுடைய புத்திரன் என்பது பிரசித்தமாகவிருத்தலின், உமக்கு ஜநநமரணமுண்டேயென்று மேலுஞ்சங்கித்து அதற்குக் கூறுகின்றார்.] பிறந்தது நான் என்றாகில் - (பூமியில்) சநித்தது நானென்று சொல்லப்படுமாயின்; அந்த நான் பிரமம் அன்று - (ஜன்மஏதுவான அவித்தை காமகருமங்களோடுகூடிச் சநியாநின்ற) அகம்சத்த வாச்சியமான அகங்காரம் பிரஹ்ம மன்று; பிறந்ததும் இறந்தது (ம்) அற்ற பிரமம் ஆம் நானே நானே - ஜநநமும், மரணமுமாகிய விகாரமிறந்த (அசங்க) பிரஹ்மரூபமாகிய (அகமசத்தலட்சியார்த்தமான) கூடஸ்தனே நான்; எ - று.

துக்காபாவங் கூறத்தொடங்கிப் "பிறந்ததுண் டானா லன்றோ" என்று முன்னே ஜன்மத்தை யெடுத்தது ஜன்மப்பிரதீதி யநந்தரம் சர்வ வநர்த்தங்களுந் தோன்றுகின்றன வாகலின், அது நிஷேதமாகவே சர்வ வநர்த்தங்களும் நிஷேதமாமென்னுங் கருத்தாலென்க. (164)

[நான் என்னும் சத்தத்தின் பொருளைப் பிரசித்தமான வநுபவத்திற் காட்டுகின்றார்.]

நானென்ற பிரம மான நானேநா னறியே னென்றால்
நானென்ப தேது பின்னை நம்முடைப் புந்தி யென்னில்
தானது மயக்கந் தன்னிற் சாகுமே சாவா தாகி
நானென நிறைந்தி ருந்த ஞானமா நானே நானே. (165)

(இ–ள்.) *நான் என்ற பிரமம் ஆன நானே நான் - (தூஷ்ணீம்பூதாவஸ்தையில், யாதொரு குடும்ப சிந்தனையு மில்லாமல்) யான் (இருந்தேன்) என்று கூறுகின்ற பிரஹ்மரூபமான ஆன்மாவே நான்; அறியேன் என்றால் -*

(தூஷ்ணீம்பூதாவஸ்தையில் ஆன்மாவை) அறியேனென்று சொல்லில்; பின்னை - பின்னர்; நான் என்பது ஏது - (விசேஷமாக) நான் (தேவதத்தன், நான் எக்ஞதத்தன்) என்று கூறுவது யாது; நம்முடைப் புந்தி என்னில் - நம்முடைய புத்திதான் அங்ஙனங் கூறாநிற்கின்றதென்று சொல்லில்; அதுதான் மயக்கந் தன்னில் சாகுமே - அப்புத்தி நித்திராமோகத்தி லபாவமாமே; (அங்ஙனம்,) சாவாதாகி நான் என நிறைந்து இருந்த - (சுழுத்தியின்கண்) அபாவமாகாததாய் நானாக நிறைந்திருந்த; ஞானம் ஆம் நானே நான் - ஞான ரூபமாகிய ஆன்மாவே நான்; எ - று.

"நானென்ற" என்று சாமான்யமாகக் கூறினதால், நிஜாநந்த சத்பாவமுள்ள சுகதுக்கங்களி னந்தராளமாகிய தூஷ்ணீம் பூதாவஸ்தையும், "பின்னை" என்றதால், தேவதத்தன், எக்ஞதத்தன் என்பனவும் வருவித்தாம். "சாவா தாகி, நானென நிறைந் திருந்த ஞானமா நானே நானே" என்றதால், தன்னிடத்துப் போக்திருத்துவ மிறந்திருப்பதைக் குறிப்பித்தனர். (165)

[அகம்சத்தத்தின் இலட்சியார்த்தமான ஆன்மாவைப் பிரசித்தமான அநுபவத்தாற் காட்டிச் சுழுத்தியில் ஆநந்தமாயிருக்கும் ஏதுவைக்கொண்டு இவ்வான்மாவே பிரஹ்மமென்று சாதிக்கின்றார்.]

நிறைந்தவா றெறந்தவாறு நிலைதெரிந்
திலனென் றாயேல்
அறிந்ததாஞ் சுழுத்தி தன்னி லாநந்த
மதுவே யாகும்
குறைந்ததற் காநந் தந்தான் குவலபந்
தன்னி லில்லை
நிறைந்ததே யிந்தவான்மா நிதானமிவ்
வறிவு தானே. (166)

(இ-ள்.) *நிறைந்த ஆறு எந்த ஆறு - (ஞானரூபமாகிய ஆன்மா) பூரணமாயிருக்குந்தன்மை எந்தவேதுவினால்; நிலை தெரிந்திலன் என்றாயேல் - அந் நிச்சயமான ஏதுவையானறிந்தில னென்று நீசங்கிப்பாயாகில்; சுழுத்தி தன்னில் - சுழுத்தியின்கண்; அறிந்ததாம் - (அஞ்ஞானத்தை)*

அறிந்திருந்ததாகிய; அது - அவ்வான்மா; ஆநந்தம் ஆகும் - நிரதிசயாநந்த ரூபமாம்: (ஆகலின், ஆன்மாவே பரிபூரணப் பிரஹ்மமாம்.); [இஃதெங்கேனுங் கண்டதுண்டோ வெனின்; உலகில் பிரசித்தமென்று கூறுகின்றார்.] குறைந்ததற்கு ஆநந்தந்தான் - குறைந்திருப்பதற்கு ஆநந்தமானது; குவலயந் தன்னில் இல்லை - உலகில் ஓரிடத்துங் காணப்படவில்லை; (ஆகலின்,) இந்த ஆன்மா நிறைந்ததே - (சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தமாயுள்ள) இவ்வான்மா பூரணந்தான்; இவ்வறிவுதானே நிதானம் - இப்பரிபூரணப் பிரஹ்மசைதந்நியமே சகத்திற்கு ஆதிகாரணமாம்; எ - று.

உலகில் தனதான்யாதி சம்பத்துண்டாயிருப்பினும் புத்திரன் இலனென்னுங் குறையுளதேற் சுகமில்லை: புத்திர, மித்திர, களத்திராதிகள் நிறைந்திருப்பினும் தனமில்லையென்னுங் குறையுள தேற் சுகமில்லை; பிறவும் இங்ஙனம் உலகிற்காணப்படுதலின், "குறைந்ததற் காநந்தந்தான் குவலயந்தன்னி லில்லை" என்றார். (166)

[பிரகாராந்தரமாக ஆன்மாநந்த வாயிலாற் றன்னிடத்துப் போக்திருத்துவாபாவத்தைக் காட்டித் தொய்தமித்தை யென்னும் சிந்தனா ரூபமான அத்துவிதாநந்த வாயிலால் போக்கிய அபாவத்தையுங் குறிப்பாக வுணர்த்துகின்றார்.]

மனத்தினா லெண்ணித் தானே வந்ததிவ் வுலகமாகும்
நினைத்திடி லநேக லோக நிற்பதவ் வறிவி லன்றோ
அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற் றறிவி தாமென்
றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னானே.(167)

(இ-ள்.) *இவ் வுலகம் - (ஆகாச முதற் றேகபரியந்தமான) இப் பிரபஞ்சம்; மனத்தினால் எண்ணத்தானே - மனத்தால் பாவனைசெய்தே; வந்தது ஆகும் - உண்டானதாம்; நினைத்திடில் - ஆராயின்; அநேக லோகம் நிற்பது - (மனதின் பாவனையாலுண்டான) அநேகவித வுலகங்களும் (அம் மனத்தோடு கூட) நிற்பது; அவ்வறிவில் அன்றோ - (வாயுவசத்தால் சமுத்திரத்திலுண்டான தரங்க, பேன, புற்புதங்கள் சமுத்திரத்திற்போல மனத்திற்கு ஆதாரமான) அப் பிரஹ்ம சைதந்நியத்திலல்லவா!; (ஆகலின்,) இது அறிவு ஆம் என்று - (அறிவிலுண்டாகி அறிவில்நிற்கும்)*

இம் மனமுதலான பிரபஞ்சம் அறிவேயாகுமென்று; எனைத் தனி விசாரித்திட்டால் - (அறிவாகிய) என்னைச் சுத்தமாக (இங்ஙனம்) விசாரித்திடில்; அனைத்தையும் கடந்து - (மனமுதலான) பிரபஞ்ச மனைத்தையும் கடந்து; அப்பாலும் - அதற்கு மேலும்; அந்தம் அற்று - முடிவிறந்து; ஏகம் ஆய் - சுவகதாதிபேதரகிதமாய்; நிறைந்தோன் நான் - நிறைந்திருப்பவன் யான்; எ - று.

நான்குசெய்யுளின் அபிப்பிராயம்; சீவான்மா, பரமான்மாவென ஆன்மா இருவகைத்தாம்; அவற்றுள், சேதனரூபமான ஆன்மா மூவகைத் தேகத்தோடுகூடத் தாதான்மியத்தாற் சீவனாய்ப் போக்திருத்துவத்தை யடைந்துளது. சச்சிதாநந்த சொரூபமான பரமான்மா நாமரூபகற்பனைக் கதிஷ்டானமாகலின், அந் நாமரூபங்களோடு தாதான்மியமடைந்து போக்கியத்துவத்தை யடைந்துளது 164, 165, 166ஆம் செய்யுட்களிற் பிரகாராந்தரமாகச் சொன்ன ஆன்மாநந்த வாயிலானும், இந்த 167ஆம் செய்யுளிற் றொகுத்துக்கூறிய அத்துவிதாநந்த வாயிலானும், முறையே மூன்றுதேகத்தினின்றும், பிரபஞ் சத்தினின்றும் சீவான்மாவையும், பரமான்மாவையும் பிரித்தறியும் பொழுதுபோக்தா போக்கியமென்னும் இவை யில்லாமற்போதலின், போக்தா, போக்கியங்களின் சம்பந்தத்தால் உளவாகாநிற்கும் மூவகைச் சரீரங்களின் சுரங்களான இகலோக துக்கமும், அக்கினியிலிடும் பஞ்சு போலச் சமுசயரகிதமான பிரஹ்மான்ம வைக்கிய ஞானத்தால் சகல சஞ்சித கருமங்களும் வெந்துபோனதனாலும், தாமரையிலையிற் சலம்போல அகர்த்திருத்துவ ஞானத்தால் ஆகாமிய கருமங்கள் பற்றாமற் போனதனாலும், புண்ணியபாவ சிந்தனாரூபமான பரலோகதுக்கமும் அபாவமாயினவென் பதாம். (167)

(305) [இனிச் சர்வகாமாப்தி கூறத்தொடங்கிச் சார்வபௌமன் முதல், இரண்ய கர்ப்பாந்தமான 131ஆம் செய்யுளில் முன்சொன்ன சர்வாநந்தங்களிலும் ஞானி ஆசையில்லாமல் அருந்தினவன் போல வமைந்திருப்பதனாலும், தனது தேகத்தின்கண் ஆநந்தாகாரமான புத்திக்குச் சாட்சியா யிருப்பதால்

ஆநந்தியாயிருப்பது போலச் சார்வ பௌமன் முதலிய தேகங்களிலும் ஆநந்தகார புத்திக்குச் சாட்சியாயிருப்பதால் ஆநந்தியா யிருப்பதனாலும், சாமவேதத்திற் சொல்லியபடி சர்வான்ம பாவத்தால் சர்வபோக்கியரூபமு நானாகிறேன், சர்வ போக்தாரூபமு நானாகிறேன் என்னும் அநுபவத்தானும் சர்வகாமாப்தி ஞானிக்குண்டென்று முன்னூலானபஞ் சதசியிற் கூறியிருப்பதைஇங்கே ஆட்சேப சமாதான வாயிலாக 168ஆம் செய்யுள் முதல் நான்கு செய்யுட்களாற் கூறுகின்றார்.]

அந்தவா றிருந்து கொண்டே யாநந்த மநுப விக்க
எந்தவா றிருந்து கொண்டா லெனக்கிது தெரியு மென்னில்
இந்தமூன் றவஸ்தை தம்மு ளெழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில்
அந்தவா றிருந்து நீயு மாநந்த மடைய லாமே. (168)

(இ–ள்.) *அந்த ஆறு இருந்து கொண்டு* - *முன்சொன்னபடி சர்வாதீதமாய், அநந்தமாய், ஏகமாய்ப், பூரணமாயிருந்து கொண்டு; ஆநந்தம் அநுபவிக்க* - *சர்வகாமாப்தியென்னும் வித்தியாநந்தத்தை யநுபவிக்க; எந்த ஆறு இருந்து கொண்டால்* - *எவ்வாறிருந்தால்; எனக்கு; இது தெரியும் என்னில்* - *இச் சர்வகாமாப்தி தோன்றுமென்று நீ சங்கிக்கில்; இந்த மூன்று அவஸ்தை தம்முள்* - *இச் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியென்னும் மூவித அவஸ்தைகளில்; எழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில்* - *எழாநிற்கும் கோர, மூடமுதலிய விருத்திகளை ஒழிப்பாயாகில்; அந்த ஆறு இருந்து* - *முன்கூறிய வழியேநின்று; நீயும்; ஆநந்தம் அடையலாம்* - *வித்தியாநந்தம் பெறலாம்; எ - று.* *(168)*

[விருத்திநாசவுபாயங் கூறல்.]

வாதனா வசத்தி னாலே வருகிற விருத்தி யெல்லாம்
ஏதினா லடக்கலாகு மென்றுதான் விசாரஞ் செய்யில்
போதமா மிராசன் றானாய்ப் புந்தியைம் புலன்க ளெல்லாம்
தாதரா யிருக்கப் பெற்றாற் சகலமு மடங்குந் தானே. (169)

(இ–ள்.) *வாதனா வசத்தினாலே* - *சம்ஸ்காரவசத்தால்; வருகிறவிருத்தி எல்லாம்* - *(அந்தக்கரணத்தினின்றும்) எழுகின்ற விருத்திகளனைத்தையும்; ஏதினால் அடக்கல் ஆகும் என்று* - *யாதோருபாயத்தால், நிரோதித்தல் கூடுமென;*

விசாரம் செய்யில் - நீ ஆராயில்; போதம் ஆம் இராசன் தான் ஆய் - ஞான ரூபமாகிய (ஆன்மதத்துவ) அரசன்றானாகி; புந்தி ஐம்புலன்கள் எல்லாம்; அந்தக்கரணமும், ஐவகை ஞானேந்திரியங்களும், கன்மேந்திரியங்களுமாகிய வனைத்தும்; தாதர் ஆய் இருக்கப்பெற்றால் - (தனது) ஆளாகவிருக்கப்பெறில்; (தனது வசமாகவிருக்கப்பெறில், என்றபடி.) சகலமும் தானே அடங்கும் - சகல வாசனைகளுந் தானே நிரோதமாம்; எ - று.

இரண்டாம் பாதத்திலுள்ள தான், அசை.

"போதமா மிராசன் றானாய்ப் புந்தியைம் புலன்க ளெல்லாம், தாதரா யிருக்கப் பெற்றால்" என்றது,

"அந்தமந் திரியந்த வேந்தா லெளிது வென்றிடில் வணங்குறும்."

என்னும் வாசிட்டக்கருத்து. "விருத்தி" என்றது, அகந்தை, மமதை, காமக்குரோதாதிரூப அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமங்களை. (169)

[விருத்திநாசத்திற்கு இன்னும் அநேகவுபாயங் கூறல்.]

விருத்திக ளடக்க வின்னம் வினோதமாம் யோகத் தாலே
துருத்திபோ லூது மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி னிற்கும்
கருத்ததற் கில்லை யென்னிற் காரண சரீர மாகிப்
பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடி லடங்குந் தானே.(170)

(இ-ள்.) *விருத்திகள் அடக்க - விருத்திகளையடக்க (வேண்டின்,); இன்னம் - மேலும்; வினோதம் ஆம் யோகத்தாலே - (வாசிட்டத்தில், வீதகவ்வியர்கதையிற் கூறியிருக்கிற படி) வினோதமாகச் செய்யாநிற்கும் (ரேசக, பூரக, கும்பகாதிப் பிரயத்தன ரூபமான) யோகாப்பியாசத்தால்; துருத்தி போல் ஊதும் மூச்சை - (கொல்லன்) துருத்திபோல (நாசித்துளை வழி) வீசா நிற்கும் பிராணவாயுவை; சுகம் உடன் அடக்கில் - அநாயாசமாக நிரோதஞ் செய்யில்; நிற்கும்; (வாயுவடங்கினால் ஆகாசத்திற் றூளியடங்குவதுபோல) விருத்திகளடங்கும்; அதற்குக்கருத்து இல்லை என்னில் - அவ்வியோக மப்பியாசித்தற்கு விருப்பமில்லையாயின்; காரணசரீரம் ஆகி - (தூல சூக்கும சரீரங்கட்குக்) காரணசரீரமாய்; பெருத்தது*

ஓர் அவித்தைதன்னை - (காடாந்தகாரம்போலும்) கனத்திருப்பதான ஓரவித்தையை; *பிடுங்கிடில்* - நாசஞ் செய்யில்,; *தானே அடங்கும்* - (உபாதான நாசத்தால்) வேறொருநிமித்தத்தை யபேட்சியாமலே விருத்திகள் நாசமாம்; எ - று.

விருத்திகடாமும் என்றும் பாடமுளது, பேரிடரை யளிப்பதாகிய அடயோக மல்லாததான வென்பார், "வினோதமாம்" என்றார். இதில், "பிடுங்கிடில்" என்பதும், பின்வருஞ்செய்யுளில், "களைவது" என்பதும் விருட்சத்திற்கு வேர்போல விருத்திகட்கு அவித்தை உபாதானகாரணமான மூலமாகலின், அது நீங்கவே விருத்திகள் நிச்சயமாக நீங்காநிற்குமென்னும் பொருளைக் குறிப்பித்துநின்றன.

"காரண சரீர மாகிப், பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடி லடங்குந் தானே" என்று இவ்வாசிரியர் கூறினது போலவே, வாசிட்டத்தில்,

"உலகமெலாம் பிரமமெனும் பாவனையா லஞ்ஞான மொழிந்து போனான். மலமுறுவா தனைதோன்றா"

என்று கூறப்பட்டிருப்பது காண்க. (170)

[காரண சரீரத்தைப் போக்கும் உபாயம் யாதென் றாட்சேபித்து அவ் வுபாயங் கூறுகின்றார்.]

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவதெவ் வாறென் றோதில்
ஆரணம் பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு ளகத்தி லுய்த்துப்
பூரண மாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்ற மென்று
தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே. (171)

(இ-ள்.) *காரணசரீரந்தன்னைக் களைவது* - காரணதேகமான அவித்தையைப் போக்குவது; *எவ்வாறு என்று ஓதில்* - எத்தன்மையான வுபாயத்தாலாமென்று ஆட்சேபிக்கில்; *ஆரணம் பொய் சொல்லாதே* - (ஏனையநூல்போலச்) சுருதி அசத்தியஞ் சொல்லமாட்டாதே; (ஆகலின்,) *அதன் பொருள் அகத்தில் உய்த்து* - ("ஈண்டு நாநாவானவை அற்பமுமில்லை, ஈதனைத்தும் பிரஹ்மமல்லவா?" என்பன முதலிய) சுருதியின் அர்த்தத்தை மனத்தின்கண்ணே (திடமாகத்) தரித்து; *பூரணம் ஆகும் என்மேல்* - பரிபூரணசொரூபமான என்கண்; *புவனங்கள்*

தோற்றம் என்று - பிரபஞ்சங்கள் பிரதிபாசமாத்திரமா மென்று; தாரணை வந்தது ஆகில் - [1]நிச்சயம் வந்ததாயின்; எங்கே தரித்திடும் அவித்தை - அவித்தை எங்கேயிருக்கும்: (ஓரிடத்துமிராமல் நாசமாய்விடும்.); எ - று.

"பூரண மாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்றம்" என்றது கண்ணாடியிற் பிரதிவிம்பியாநின்ற நகரம்போலும், அருகின் மரங்கள் வாவிசலத்திற்போலு மென்றறிக. சூரியோதயமாயின், அந்தகாரம் ஓரிடத்துங்காணாம லொழிந்துபோவது போலச் சமுசயரகிதமான திடஞானத்தால் ஆவரணரூபாம் சமான அஞ்ஞானம் லேசமுமில்லாம லொழிந்துபோவதால், "தாரணை வந்ததாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே" என்றார்.

சமுசயரகிதமாகப் பரிபூரணப் பிரஹ்மாநுபூதி எழவே அவித்தை நிவிர்த்தியாம்; உபாதானகாரணமான அவித்தை நீங்கவே, அநாதிகாலவாசனைக ளொழிந்துபோம்; அவையொழியவே, அவற்றின் வசததர் வெழாநிற்கும் விருத்திகள் அடங்கிவிடும்; விடவே, தன்றேகத்தில் ஆநந்தாகார விருத்திக்குச் சாட்சியாயிருப்பதுபோலச் சார்வபௌமன் முதலியோர் தேகங்களிலும் ஆநந்தாகார விருத்திக்குச் சாட்சியாயிருப்பதால், சர்வகாமாப்தி யுளதாமென்பதாம். (171)

(306) [இனிக் கிருதகிருத்தியத்தன்மை கூறுகின்றார்.]

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால்
விவகா ரத்தில்
எப்படிக் கூடு மென்னி லென்னைவிட்
டொன்று மில்லை
இப்படிக் கண்ட வெல்லா மென்மய
மென்க னாப்போல்
கற்பித மென்று தானே காண்கின்ற
சித்து நானே. (172)

(இ-ள்.) *அப்படி இருக்க - முன்சொன்னபடி (பரிபூரணமான என்கண் அகங்காராதி, ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சந் தோற்றரவு மாத்திரமென்னுந் தாரணையோடுகூடி) நிற்க;*

1 நிச்சயம் - சமுசயத்தின் வேறான ஞானம்

விவகாரத்தில் சித்தம் அலைதலால் - *(பிராரத்தவசத்தால் வராநின்ற லௌகிகமோ அல்லது, வைதிகமோ யாதானுமொரு) வியவகாரத்திற் (பிரவிர்த்திக்குங்கால்) சித்தம் விட்சேபப்படுவதால்; எப்படிக் கூடும் என்னில்* - *எங்ஙனங்கூடுமென்று சங்கிக்கில்; என்னை விட்டு ஒன்றும் இல்லை* - *(அசங்க சிதான்மாவான) என்னைத் தவிர யாதொரு பிரபஞ்சமும் (சசவிஷாணம்போன்றும், வந்தியாசுதன் போன்றும்) இல்லை; [அநுபவகோசரமான பிரபஞ்சத்திற்குச் சசவிஷாணம்போலும், வந்தியாசுதன்போலும் திரைகாலிக அபாவத்துவங் கூடாதேயெனின்?; அதற்குக் கூறுகின்றார்.] இப்படிக்கண்ட எல்லாம்* - *இங்ஙனம் (நாமரூபங்களாகக்) காணாநின்ற (பிரபஞ்சங்கள்) அனைத்தும்; என் மயம்* - *(தரங்க, பேன, புற்புதங்க ளெப்படிச் சலமயமோ, கடக மகுடாதி பூடணங்களெப்படிச் சுவர்ணமயமோ அப்படி அகண்டைகரச சச்சிதாநந்த ரூபனான) எனது மயமாம்; (அல்லது,) என் கனாப்போல் கற்பிதம்* - *எனது சொப்பன (ப்பிரபஞ்ச)ம் போல மித்தையாம்; என்று* - *என்று (நிச்சயித்து உபேட்சித்து); தானே காண்கின்ற* - *(வாகியமாயும், ஆந்தரமாயுமுள்ள பிரபஞ்சங்களைச்) சுயமே அறியாநின்ற; சித்தே நான்* - *அசங்க சிதான்மாவே நான்; எ - று.* *(172)*

[இதுவுமது.]

சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதிருந்தால்
எத்தனை யெண்ணி னாலு மேதுசெய் தாலு மென்ன
நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனாவே போல
அத்தனை யும்பொய் தானே யாநந்த வடிவு நானே. (173)

(இ–ள்.) *சித்து நான்* - *(அசங்க) சிதான்மாவாகிய நானே; நிறைந்தோன்* - *பரிபூரண, (ப்பிரஹ்ம) மானோன்; என்றதிடம்; என்னுமுறுதி; மறவாது இருந்தால்* - *(பிராமணனுக்குப் பிராமணத்துவம்போல) மறவாதிருக்கின்; (கிருதகிருத்தியனான என்னுடைய புத்தியானது லோகாநுக்கிரக விச்சையால்) எத்தனை எண்ணினாலும்* - *எத்துணை (விஷ்ணுவாதி மூர்த்திகளைத்) தியானிக்கினும் (தியானிக்க, அன்றிப் பிரஹ்மா நந்தத்தின்கண்ணே லீனமாயினும் ஆகுக,); ஏது செய்தாலும்; (சரீரமானது* - *தேவார்ச்சனை, ஸ்நாநம், சௌசம், பிட்சை முதலியவற்றில்)*

யாது செய்யினும் (செய்க, வாக்கானது பிரணவஜபம், வேதாந்த சாஸ்திரபாடம் முதலியவற்றுள், யாதுசெய்யினுஞ் செய்க); என்ன - (அவற்றை நான் செய்பவனும், செய்விப்பவனும் அலனாகலின், அவற்றால் எனக்கு) என்ன (ஆனி ஒன்றுமில்லை); நித்திரை உணர்ந்த பின்பு - நித்திரையினின்றும் விழித்த பின்னர்; நிற்கின்ற கனாவே போல - (பிரயத்தனமில்லாமலே மித்தையாகத் தோன்றா) நிற்குஞ் சொப்பன (வியவகார)ம் போல; அத்தனையும் பொய்தான் - (காய வியவகாரமான தேவார்ச்சனை முதலியனவும், வாக்கின் வியவகாரமான ஜபமுதலியனவும், புத்தி வியவகாரமான மூர்த்தித்தியானாதிகளும் ஆகிய) அவ்வளவும் மித்தைதான்; ஆநந்தவடிவு நான் - பரமாநந்த பூரணரூபன் நானாம். எ - று.

இங்ஙனங் கூறியவாற்றால், எனக்குச் செய்யற் பாலனவனைத்துஞ் செய்துமுடிந்தனவாம் என்பது கருத்து. (173)

(307) [இனிப் பிராப்தப் பிராப்பியத்தன்மை; கிருத கிருத்தியத் தன்மையால் திருப்தனானவன் பின்னர், பிராப்தப்பிராப்பி யத்தன்மையாற் றிருப்தனாய்த் தனது மனதினால் நிரந்தரம் இவ்வாறு கருதுகின்றனன் என்பதைத் தன்மையிடத்து வைத்துக் கூறுகின்றனர்.]

நானென உடலைத் தானே நம்பினே னநேக சன்மம்
ஈனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது
கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற்குருவி னாலே
நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறி னேனே. (174)

(இ-ள்.) *அநேக சன்மம் - (கீழ்ப்போன) அநந்த ஜநநங்களில்; நான் என உடலைத்தானே நம்பினேன் - யானென்று (சுர, நர, திரியக்காதி ரூபங்களான) தேகங்களையே (அறியாமையால்) விசுவசித்திருந்தேன்; (அப்போது) ஈனர் ஆய் பெரியோர் ஆகி இருந்தவை எலாம் - இழிந்தோராயும், உயர்ந்தோராயும் இருந்த அவையனைத்தையும்; இப்போது - இப்பொழுது; சற்குருவினாலே - (கிருபாமூர்த்தியான) சற்குருவினாலே; கானலில் வெள்ளம்போலக் கண்டு - கானலிடத்து (த்தோன்றாநின்ற பிராதிபாசிக) ஜலம்போல*

(மித்தையாக)க் கண்டு; நான் என என்னைத்தானே நம்பி - நானென்று (பிரத்தியகபின்னபரமான்மாவான) என்னையே விசுவசித்து; ஈடேறினேன் - உய்யப்பெற்றேன்; எ - று.

இது குருவைவியந்தது. *(174)*

[இதுவுமது]

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேதுபாக் கியமோ காணேன்
நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே
தன்னிய னானே னானுத் தரீயத்தை வீச கின்றேன்
தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன். (175)

(இ–ள்.) *என்ன புண்ணியமோ செய்தேன் - எப்படிப் பட்ட (உத்கிருஷ்டமான) புண்ணியங்களை (யான் செய்தேனோ; ஏது பாக்கியமோ - யாது அதிர்ஷ்டமோ; காணேன் - யானறியேன்; நன்னிலந்தனில் எழுந்த - நன்னிலமென்னும் மதுவனத்தில் (அருளே உருவமாய்) எழுந்தருளிய; நாரணன் கிருபையாலே - நாராயண தேசிகருடைய (பெருங்) கருணையினாலே; நான் தன்னியன் ஆனேன் - நான் கிருதார்த்தனானேன்; உத்தரீயத்தை வீசுகின்றேன் - ஏகாசத்தை ஆகாசத்திலெறிந்து விளையாடுகின்றேன்; தன்னியன் நான் - கிருதார்த்தனான யான்; இன்னும் தாண்டவம் ஆடுகின்றேன் - மேலும் ஆநந்தக் கூத்தாடுகின்றேன்; எ - று.* *(175)*

[குருவைவியந்து துதித்தல்.]

தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட வதிச யத்தால்
நித்தமா டுவன்கா ணென்ற நிலைமுன்ன மேய றிந்த
சத்திய மதனா லன்றோ தாண்டவா வென்ற ழைத்தார்
அத்தனை மகிமை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந் தாமே. (176)

(இ–ள்.) *தத்துவ ஞானம் வந்த - (சகலவநர்த்தங்களையு மொழித்து நிரதிசயாநந்தத்தை நேரே பயக்கவல்ல) தத்துவ ஞானத்தாலுண்டான; சந்தோட அதிசயத்தால் - வித்தியாநந்த மேலீட்டால்; நித்தம் ஆடுவன்காண் என்றநிலை - நாடோறும் (இவ்வாறாநந்த) நடனஞ் செய்யாநிற்பனென்னும் நிர்ணயத்தை; முன்னமே அறிந்த - திருவடியை யடைந்தவன்றே திருவுளத்தின்கண்ணே*

யுணர்ந்த; சத்தியம் அதனால் அன்றோ - உண்மையான சர்வஞ்ஞத்வத்தாலல்லவா; தாண்டவா என்று அழைத்தார் - தாண்டவாவென்று (காரண) நாமமிட்டு விளித்தனர்; (ஆகலின்,) அத்தனை மகிமை உள்ளோர் தாமே - அவ்வளவு மகிமையுள்ள வெனது குருவே; அன்னையும் பிதாவும் - (எனக்குத்) தாயுந் தந்தையுமாம்.- எ - று.

"இந்தவி டும்பையு டம்புறு மேது
தந்தையெ னப்புகழ் கின்றிலர் தக்கோ
ரந்தமி லாதவ கண்டமு நம்முட்
டந்தவர் தந்தையெ னச்சமை வுற்றார்."

என்று பிரமகீதை கூறியிருப்பதால், இவரும் "அன்னையும் பிதாவும்" என்று குருவையே கூறினர் எனக்கொள்க அன்றியும்,

"தந்தை தாயுமெய்த் தகையுடை யுறவும்"

என்னஞ் செய்யுளானுமறிக. "தாண்டவராயன்" என்னுந் திருநாமம் குருவினால் இடப்பட்டது. (176)

[இன்னும் குருசாஸ்திராதிகளைப் புகழ்ந்து வணங்குதல்.]

**வந்ததோ ரிவ்வா நந்த மகிழ்ச்சியா ருடன்சொல் வேன்யான்
சிந்தையி லெழுந்து பொங்கிச் செகமெல நிறைந்து தேங்கி
அந்தமில் லாத தாயிற் றப்படிக் குருவே தாந்த
மந்திர மருளு மீசன் மலரடி வணங்கி னேனே. (177)**

(இ–ள்.) *வந்தது ஓர் இவ்வாநந்த மகிழ்ச்சி - (பிரஹ்ம வித்தையால்) உண்டானதான ஒப்பற்ற இவ்வித்தியாநந்தத்தின் மகிழ்ச்சியை; ஆருடன் சொல்வேன் யான் - யான்யாவரோடு கூறுவேன்; சிந்தையில் எழுந்து பொங்கி - புத்திவிருத்தியின் கணுதயமாகி மேலிட்டு; செகம் எலாம் நிறைந்து தேங்கி - செகத்தனைத்தினும் வியாபித்துப் பூரணமாய்; அந்தம் இல்லாதது ஆயிற்று - கரையிறந்ததாயினது; அப்படி (அருளும்) - அப்படி(ப்பட்ட வித்தியாநந்தத்தை) அருளாநிற்கும்; குரு - பிரஹ்ம நிஷ்டரையும்; வேதாந்த மந்திரம் - வேதாந்த வாக்கியங்களையும்; அருளும் ஈசன்; (குருரூபமாகவும், வேதாந்த வாக்கியரூபமாகவும் இருந்து)*

அருளாநிற்கும் (சர்வஞ்ஞசிகாமணியாகிய) ஈசுரனுடைய; மலர் அடி வணங்கினேன் - மலர்போலுந் திருவடியையும் பணிந்தேன்; எ - று. *(177)*

(308) [சொல்லிவந்த வித்தியாநந்தத்தை முடிப்பதோடு நூற்பயன்கூறல்.]

வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பி னோமே
பத்தியா லிந்த நூலைப் பார்த்தநு பவித்த பேர்கள்
நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன்
முத்தியை யடைந்தி ருந்த முனிவர ராகு வாரே. (178)

(இ–ள்.) *வித்தியாநந்தம் இந்த விதம் என விளம்பினோம் - தத்துவஞான (த்தால் ஆவிர்ப்பவியாநின்ற) ஆநந்தம் இந்தப்படி (துக்காபாவம், சர்வகாமாப்தி, கிருதகிருத்தியம், பிராப்தப்பிராப்பியம்) என (நான்குவகைத்தா மென்று) கூறினோம்; பத்தியால் இந்த நூலைப் பார்த்து - விசுவாசத்தோடு (கூடிப் பிரஹ்நிஷ்டரான குருவையடைந்து அவர் முகத்தினால்) இந்நூலை (க்கேட்டு) விசாரித்து; அநுபவித்த பேர்கள் - (இந்நூலின் விடயமான பிரஹ்மான்ம வைக்கியத்தை இதிற் கூறியபடியே) அநுபவித்தோர்கள்; நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை அறிந்து - நித்தியமான புண்ணிய விசேஷத்தையுடைய சமாதியின் ஆரூடத்தை அநுபவித்து; சீவன் முத்தியை அடைந்து இருந்த - சீவன் முத்தியையடைந்து (பூர்வம்) இருந்த; முனிவரர் ஆகுவாரே - [1]முனிவரர் நிகராவர்; எ - று.*

இங்கே, "தருமம்" என்றது, அதனது [2]விலாசத்தோடுகூட அவித்தையை நிவிர்த்தித்தற்கு நேரே காரணமான சாட்சாத் காரத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களான மல விட்சேபதோடங்களை நிவர்த்திப்பதுவாயிலாகச் சாதன பூதமான புண்ணிய விசேஷத்தை. *(178)*

(309) [குருவின் ஆக்ஞாபலங்கொண்டு இப்பிரபந்தம் முற்றுவித்தேனெனல்]

ஆரணப் பொருளாம் வித்தி யாநந்தம்வளங்க வேதும்
காரணங் குறைவி லாமற் கைவல்ய நவநீ தத்தைப்

1 முனி - மனனசீலர், வரர் - சிரேஷ்டர், இவர் சுகர், நாரதர் முதலியோர்.

2 விலாசம் - காரியசமூகம்

பூரண மாக்க வேண்டிப் பூர்வமா நன்னி லத்தில்
நாரண குருந மக்கு நவின்றனர் யோகில்வந்தே. (179)

(இ–ள்.) *ஆரணப் பொருள் ஆம் - சுருதியின் பொருளான; வித்தியாநந்தம் விளங்க - (சாதனசதுஷ்டயமுதல்) வித்தியாநந்த பரியந்தம் (அதிகாரிக்கு நன்கு) விளங்க காரணம் ஏதும் குறைவு இலாமல் - (எடுத்துக் கூறவேண்டுங் காரணங்களுள், யாதொன்றுங் குறைவுபடாமல்; கைவல்ய நவநீதத்தை - கைவல்யநவநீத (மென்னுநாமமுடைய இப்பிரபந்த) த்தை; பூரணம் ஆக்கவேண்டி - சம்பூரணமாக்கி உலகுக்களித்தற் பொருட்டு (க்கருணைகூர்ந்து); பூர்வம் ஆம் நன்னிலத்தில் - பழமையாகிய நன்னிலமென்னும் ஸ்தலத்தின்கண்; நாரண குரு - நாராயண (ரென்னுந் திருநாமமுடைய) குருவரன்; நமக்கு; யோகில் வந்து - தியான (ம்பண்ணுங்) காலையில் ஆவிர்ப்பவித்து; நவின்றனர் - ஆக்ஞாபித்தனர்; எ - று.*

இங்ஙனங் கூறினது கொண்டு கல்வி, கேள்விகளாலு ளதாகிய எனது புத்திவலிகொண்டு இந்நூல் கூறினனல்லன் என அவையடக்கங் கூறினவா றுமாயிற்று. (179)

(310) [அநேக ஞானசாஸ்திரப் பொருள்களையும் இந்நூல் ஒன்றாலேயே அறியலாகுமெனத் திருஷ்டாந்த முகத்தாற் கூறுகின்றார்.]

குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புன றலைமேற் கொண்டால்
உலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றபே றடைவார் போல
நலமையா குங்கை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்
பலகலை ஞான நூல்கள் படித்தஞா னிகளாய் வாழ்வார். (180)

(இ–ள்.) *குலவு சற்குருவின் - (அகண்டைகரசப் பிரஹ்ம சொரூபமாய்ப்) பிரகாசியா நிற்குஞ் சற்குருவினுடைய; பாதக்குளிர் புனல் - (சீர்) பாத (த்தில் அபிஷேகஞ் செய்த) சீதள தீர்த்தத்தை; தலைமேல் கொண்டால் - சிரசின்மீது (புரோட்சித்துக்) கொள்ளில்; (அப்படிக் கொண்டவர்) உலகினில் தீர்த்தம் எல்லாம் உற்ற பேறு - உலகின்கணுள்ள; (கங்கை முதலிய புண்ணிய) தீர்த்தங்களனைத்திலும் (சென்று ஸ்நாநஞ்செய்தோர்) பெற்ற பேறனைத்தும்; அடைவார்போல - (எப்படிப்) பெறுவாரோ அதுபோல; நலமை ஆகும் - (அநர்த்த நிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்தி*

ரூபமான) பயனைக் கொடுப்பதாகிய; கைவல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர் - கைவல்ய நவநீத (மென்னுநாமமுடைய இந்) நூலைக்கற்றோர்; பலகலை ஞான நூல்கள் - பலகலைகளாகிய ஞான நூல்களனைத்தையும்; படித்த ஞானிகள் ஆய் வாழ்வார் - கற்றுணர்ந்த ஞானிகட்கொப்பாய் வாழ்வார்கள்.- எ - று.

இங்ஙனங் கூறினமையின், உலகில் தீர்த்தங்களோ அநந்தம். அவ்வநந்த தீர்த்தத்திலும் ஆடி அவற்றால் வரும் பேறடைதல் யாவர்க்கும் அரிது: குருபாதோதகந் தலைமேற் கொள்ளப்பெறில், அவ்வளவிறந்த தீர்த்தப்பேறும் பெறுத லெளிதாவது போல, அளவிறந்த ஞான நூல்களையு மாராய்ந்து அவற்றின் பொருள்களை யறிதல் யாவர்க்குமரிது. இக் கைவல்ய ஞான நூலினைக் கற்கப்பெறில், அளவிறந்த ஞானநூற் பொருள்களனைத்தையும் இதனாற்பெறுதல் யாவர்க்கு மெளிதாகும். ஆகலின், சிஞ்ஞாசை யுடையோர் வேதாந்தத்தின் சூத்திரரூபமான இந்நூலை அவசியங் கற்கவேண்டு மென்பது கருத்து. (180)

சந்தேகந் தெளிதற் படலம் முற்றிற்று.

ஆக, படலம் 2–க்கு, செய்யுள் – 288.
கைவல்ய நவநீதமூலமும் தத்துவார்த்த தீபவுரையும்

– : முற்றின : –

"அறிவுக்கு மறிவு செய்யும்" என்னும் தத்துவ விளக்கப்படலத்தின் 74ஆவது செய்யுளின் உரையில், 124ஆவது பிரசங்கத்தின் ஈற்றில் அடியில்வரும் விஷயங்களைச் சேர்த்துப் படித்துக் கொள்க. இவ்வளவு விஷயங்கள் விருத்திப் பிரபாகரகிரந்தத்தில் இருக்கின்றமையின் இவையின்றி முழுவிஷயமும் உணரப் படாமையின் ஜிஞ் ஞாசையுடையோருக் குபயோகமாம் பொருட்டு ஈண்டு ஈற்றில் சேர்த்து அச்சிட்டிருக்கிறோம்.

விருத்திப்பிரபாகரம் 168ஆவது பிரசங்கத்தின் தொடர்ச்சி;

(1) பிறிதாற்பிராமாணியங் கொள்ளும் வாதம்

அது அவர்களது அவிவேகத்தைக் காரணமாக வுடைய பிரலாபமாம்; இவ்வாற்றால், நியாய மதத்தில் எந்த ஞாநமும், சொப்பிரகாச மன்று. ஆதலால், ஞாநத்தின் ஞாநம் எதனால் உண்டாகின்றதோ, அது ஞாநத்தைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரி எனப்படுகின்றது. அநுவியவசாய ஞாநத்தின் சாமக்கிரி மநசையோக முதலியனவும், ஞாந லக்ஷண அலௌகிக சம்பந்தமுமாம். அது அநுவியவசாய பேதத்தால் நாவாவாம். அங்ஙனமே "ஜல ஞாநம் பிரமை" என்னும், அநுமிதியும் ஞாநத்தின் ஞாநமாம். அதனை உண்டு பண்ணுவது அநுமாநமாம். அதுவும், ஞாநத்தைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரியாம். அதனால், ஜல ஞாநத்தினது பிரமாத்தன்மையின் ஞாநம் உண்டாகிறது. "ஜலத்தைப் [1]பிரமிக்கின்றே" னென்னும் அநுவியவசாயத்தின் சாமக்கிரியும் ஞாநத்தைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரியாம். அதனாலும் ஜல ஞானத்தினது பிரமாத்தன்மையின் ஞாநமுண்டாகின்றது. ஆனால், "ஜலத்தை யான் அறிகின்றே" னென்னும், அநுவியவசாயமும், ஜல ஞாநத்தின் ஞாநமாம். அது ஜல ஞாநத்தின் பிரமாத்தன்மையினைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதில்லை ஆதலால், ஞாநத்தைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரியான கூறிய அநுவியவசாய சாமக்கிரியினால் ஜல ஞாநத்தினது பிரமாத்தன்மையின் கிரகணமின்மை யிருத்தலின், ஜல ஞாநத்தைக்கிரகிக்கும் சகல சாமக்கிரியினாலும், ஜல ஞாநத்தினது பிரமாத்தன்மையின் கிரகணம்

---

1 பிரமிக்கின்றேன் - நன்கு அறிகின்றேன்.

உண்டாகாமையால், தன்னாற் பிரமாணியக் கிரகணம் உண்டாகிறதில்லை. ஆனால், பிறிதாற் பிரமாணியக் கிரகணம் உண்டாகின்றது. யாது யாது ஞாநத்தைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரியோ, அவ் வெல்லாவற்றானும் பிரமாத்தன்மையைக் கிரகித்தல் உண்டாகின்றது. இதனைத் தன்னாற் பிரமாணியக்கிரகண மென்பர். இப் பக்ஷத்தில் பிரமாத்தன்மைத் தர்மத்தினை [1]விட்டு எந்த ஞாநத்தின் ஞாநமு முண்டாகிறதில்லை. பிரமாத்தன்மை ஞாநத்தன்மை என்னும் இரண்டு தர்ம விசிஷ்ட ஞாநத்தின் ஞாநம் உண்டாகின்றது. கேவல ஞாநத்தன்மைத் தர்ம விசிஷ்ட ஞாநத்தின்ஞாந முண்டாகிறதில்லை. பிறிதாற் பிராமாணியக்கிரகண வாதத்தில் முதல் அநுவியவசாயத்தினால் பிரமாத்தன்மையை விட்டு ஞாநத்தன்மை விசிஷ்ட ஞாநத்தின் ஞாந முண்டாகின்றது. மீண்டும், வேறு அநுவியவசாயத்தினாலேனும், அல்லது, முற்கூறிய அநுமானத்தினாலேனும், பிரமாத்தன்மையின் ஞாந முண்டாகின்றது.

(2) மீமாம்ஸக மதத்திலும், சித்தாந்த மதத்திலும், கொண்டுள்ள தன்னாற் பிராமாணிய வாதத்தில் தோஷம்.

மீமாம்ஸக மதத்திலும், சித்தாந்த மதத்திலும், தன்னாற் பிராமாணியக்கிரகணம் அங்கீகாரமாம். நியாய வைசேஷித மதத்தில் பிறிதாற் பிராமாணியக்கிரகணத்தில் அங்கீகாரமுண்டு. தன்னாற் பிரமாணியக்கிரகணத்தில் இத் தோஷங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; யாண்டு ஒரு பதார்த்தத்திற்கு அநேக முறை ஞாந முண்டாய்ப் பிரவிருத்தி உண்டா யிருந்திருக்குமோ, ஆண்டு, ஞாநத்தின் பிரமாத்தன்மையில் ஓரிடத்தும் சந்தேகமில்லை. ஏனெனின்:- அநேக முறை ஸபலப் பிரவிருத்தி உண்டாய்ப் பிரமாத்தன்மை நிச்சயம் உண்டாய் விடுகின்றது. அந்தப் பிரமாத்தன்மை நிச்சயம் பிரமாத்தன் மையின் சம்சயத்திற்கு விரோதியாம். ஆனால், எப் பதார்த்தத்தின் அபூர்வ ஞானமுண்டாகின்றதோ, அதன் ஞாநத்தில் பிரமாத்தன்மையின் சந்தேக முண்டாகின்றது. அஃது உண்டாகலாகாது. ஏனெனின்; அத்வைத மதத்திலும், பிரபாகரரது மதத்திலுமோ, ஞாநம் சொப்பிரகாசமாம். ஆதலால், ஞாநம் என்றும் கிரகிக்கப்படாத தாகாது;

---

1 விட்டு - கிரகியாமல்

கிரகிக்கப்பட்டதேயாகின்றது, ஆதலால், பிரமாத்தன்மையும் கூடவே கிரகிக்கப்படுவதாயின், நிச்சயிக்கப்பட்ட பதார்த்தத்தின் சந்தேக முண்டாகாது. அதனால், பிரமாத்தன்மையின் சந்தேகம் சம்பவியாது. சித்தாந்த பக்ஷத்திலோ, பிரகாசவடிவ ஞாந மிருக்கின்றது. பிரகாச பதார்த்தத்திற்கு ஞாநபதார்த்தத்தோடு பேத மில்லை.

(3) பிரபாகரரது மதத்தில் சகல ஞானங்களினாலும் திரிபுடி பிரகாசித்தல்.

பிரபாகரரது மதத்தில் விஷயத்தில் ஞானத்தின் பிரகாச முண்டாகின்றது. பிரகாசத்திற் கேது ஞாநம். எங்ஙனம்? கடத்தின் ஞாந முண்டாயின். அப்போது கட ஞானத்தினால் கடத்தின் பிரகாச முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே, கடத்தின் ஞாநம் தனது சொரூபத்தின் பிரகாசஞ் செய்கின்றது. தனது ஆசிரயமாகிய ஆத்மா யாதோ அதனையும் பிரகாசஞ் செய்கின்றது. சகல ஞாநங்களும் திரிபுடியைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றன. ஞாதா ஞாந ஞேயங்களின் சமுதாயம் திரிபுடி எனப்படுகின்றது. இவ்வாற்றால், பிரபாகரரது மதத்தில் தனது சொரூபத்தினையும் ஞாநம் விஷயஞ் செய்கின்றது. தனது பிரமாத்தன்மையையும் விஷயம் செய்கின்றது.

(4) முராரி மிசிரர் மதம்.

முராரி மிசிரர் மதத்தில் ஞாநத்தின் பிரகாசம் அநுவியவ சாயத்தால் உண்டாகின்றது. அந்த ஞாநத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் அநுவியவசாயமே பிரமாத்தன்மையின் பிரகாசமென்று கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் அநுவியவசாயத்திற்குப்பின் பிரமாத்தன்மையின் சந்தேக முண்டாக லாகாது.

(5) பட்டர் சித்தாந்தம்.

அங்ஙனமே, பட்டர் சித்தாந்தம் இதுவாம்:- கடமுதலிய வற்றினது ஞாநத்தின் ஞாநம் பிரத்தியக்ஷ வடிவமாகாது, ஏனெனின்:- ஞாநகுணம் பிரத்தியக்ஷ யோக்கியமன்று, ஆதலால், ஞாநத்தின் ஞானம் அநுமிதி வடிவ மாகின்றது; மாநஸப் பிரத்தியக்ஷ வடிவமன்று. அவ் வநுமிதி ஞாநம்

இவ்வாற்றால் உண்டாகின்றது:- இந்திரிய விஷயங்களின் சையோகத்தால் பிரத்தியக்ஷ ஞாநம் உண்டாகுக; அல்லது, அநுமிதி ஞாந முண்டாகுக. சகல ஞாநங்களினாலும் கடமுதலிய விஷயங்களில் ஞாதத்தன்மை யென்னும் தர்மம் உற்பத்தியாகின்றது. இதனாற்றான் ஞாந முண்டாகிய பின் "அறியப்பட்டது கடம்" என்னும் வியவகார முண்டாகின்றது. ஞாநத்திற்கு முன் எந்தக் கட இந்திரியங்களின் சையோக முண்டாகின்றதோ, அதனால், "இது கட" மென்னும் பிரத்தியக்ஷ ஞாநம் சமவாய சம்பந்தத்தால் ஞாதாவி லிருக்கின்றது; விஷயத்தன்மைச் சம்பந்தத்தால் கடத்தி லிருக்கின்றது. யாண்டு விஷயத்தன்மைச் சம்பந்தத்தினால் ஞாந முண்டாகின்றதோ, ஆண்டுச் சமவாய சம்பந்தத்தினால் ஞானத்தன்மை உற்பத்தியாகின்றது. இவ்வாற்றால், கடத்தின் ஞாநத்தினால் கடத்தில் ஞாநத்தன்மை உற்பத்தியாகின்றது. அந்த ஞாநத்தன்மைக்கு உபாதான காரணம் கடமும் நிமித்த காரணம் ஞாநமுமாம்; அசமவாயி காரண பரிபாஷை பட்டர் மதத்தில் இல்லை. உபாதான காரணத்திற்கு வேறாகியதை நிமித்த காரண மென்றே கூறுவர். இவ்வாற்றால், ஞாந ஜந்நிய ஞாதத்தன்மைத் தர்மம் கடத்தில் உண்டாகின்றது. முதலிலோ, "இது கட" மென்பதாகக் கடத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் பிரத்தியக்ஷ முண்டாயிருக்கின்றது. அந்தப் பிரத்தியக்ஷத்தினால் கடத்தில் ஞாதத்தன்மைத் தர்மம் உண்டாயிற்று: அப்போது இந்திரிய சையோகத்தினால் அதே கடத்தின் ஞாதத்தன்மையின் பிரத்தியக்ஷம் "அறியப்பட்டது கட" மென்பதாக உண்டாகின்றுது. இவ்வாற்றால், ஞாந ஜந்நிய ஞாதத்தன்மையின் பிரத்தியக்ஷம் புற இந்திரியத்தினால் உண்டாகின்றது. புறப் பதார்த்தங்களினது ஞாநத்தின் பிரத்தியக்ஷம் புற இந்திரியங்களினாலோ, எம் மதத்திலும் உண்டாகிறதில்லை. நையாயிகர் முதலியோர் மதத்தில் ஞாநத்தின் மாநஸப் பிரத்தியக்ஷ முண்டாகின்றது. பட்டர் மதத்தில் கட முதலியவற்றினது ஞாநத்தின் மாநஸப் பிரத்தியக்ஷமு முண்டாகிறதில்லை; ஆனால், கட முதலிய ஞாநத்தின் (அநுமானஜந்நிய) அநுமிதி ஞாநம் உண்டாகின்றது. அநுமாநத்திற்கு இது வடிவமாம்:- "இக்கடம் விஷயத் தன்மைச் சம்பந்தத்தினால் ஞாந முடையதாம்; சமவாயத்தினால் ஞாதத்தன்மை யுடைமையால்;

யாண்டு யாண்டுச் சமவாயத்தால் ஞாதத்தன்மை, ஆண்டு ஆண்டு விஷயத்தன்மைச் சம்பந்தத்தால் ஞாந முண்டு." இந்த ஸ்தாநத்தில், முன்னிருப்பதாகிய கடம் பக்ஷம். விஷயத்தன்மைச் சம்பந்தத்தால் ஞாநம் சாத்தியம். மேல் ஏது திருஷ்டாந்தங்க ளிருக்கின்றன. பிற நூல்களில் வேறு விதமாக அநுமானம் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அது கடிநமாம். இது சுலபமான கிரமமாய்க் காட்டப்பட்டது. பட்டர் மதத்தில் அநுமாநத்தினால் ஞாநம் அறியப்படுகின்றது. இவ்வாற்றால், ஞாநத்தைக் கிரகிக்குகம் சாமக்கிரி பட்டர் மதத்தில் அநுமாநமாம்.

(6) [நியாய் வைசேஷிக மத நிச்சயம்.]

இவ்வநுமாநத்தினாலேயே கட ஞாநத்தின் பிரமாத்தன் மையின் ஞாநமு முண்டாகின்றது. ஆதலால், ஞாநத்தின் அநுமிதி உண்டாகிய பின், பிரமாத்தன்மையின் சந்தேகம் பட்டர் மதத்தில் உண்டாக லாகாது. ஆதலால், ஞாநத்தின் சகல ஞாநங்களினாலும், பிரமாத்தன்மையின் நிச்சயம் உண்டாகிறதில்லை; ஆனால், ஸபலப் பிரவிருத்தி உண்டாகிய பின் ஞாநத்தினது பிரமாத்தன்மையின் நிச்சயம் அநுமானத்தினால் உண்டாகின்றது. இது நியாயவைசேஷிகர் மதம். இதனைப் பிறிதாற்பிராமாணிய வாத மென்பர். ஞாநத்தினது உற்பத்தியின் சாமக்கிரியினால் பிரமாத்தன்மையின் உற்பத்தி உண்டாகிறதில்லை. அதிக சாமக்கிரியினால் பிரமாத்தன்மையின் உற்பத்தி உண்டாகின்றது. அங்ஙனமே, அதிக சாமக்கிரியினால் பிரமாத்தன்மையின் ஞாநம் உண்டாகின்றது. பிரமாத்தன்மையினைப் போல அப்பிரமாத்தன்மையின் உற்பத்தி பிறிதான் உண்டாகின்றது. பிறிதான் உண்டாகாமல் ஞாநத்தை உண்டுபண்ணும் சாமக்கிரியினால் ஞாநத்தினது அப்பிரமாத்தன்மைத் தர்மத்தின் உற்பத்தி உண்டாயின், சகல ஞாநங்களும் அப்பிரமையாதல் வேண்டும். ஆதலால், ஞாநத்தை உண்டுபண்ணும் சாமக்கிரியினால் அப்பிரமாத்தன்மையின் உற்பத்தி உண்டாகிறதில்லை. ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுவன இந்திரிய அநுமாநாதிகளாம். அவற்றில், தோஷத்தின் சகாய மிருக்குமாயின், அப்பிரமாத் தன்மையோடு கூடிய ஞாநத்தின் உற்பத்தி உண்டாகும். தோஷம் நாநா விதமாம்.

பிரத்தியக்ஷப் பிரமம் உண்டாயின், ஆண்டோ நேத்திர முதலியவற்றின்கண் உள்ள பிரமாண தோஷத்தினைப் போல, விஷயத்தின்கண் உள்ள சாதிருசிய தோஷமும், ஏதுவாம். சிலவிடத்துப் தரத்தியக்ஷப் பிரமத்தில் விஷயத்தின்கண் உள்ள சாதிருசிய தோஷத்தின் வியபிசாரமு மிருக்கின்றது. ஆனால், சதிருசத் (சமாந முடைய) தின்கண்ணே வெகு பிரமம் உண்டாகின்றது. ஆதலால், அநேக இடங்களிலோ, சாதிருசிய தோஷம் பிரமத்திற்கு ஏதுவாம். யாண்டு வேற் றியல்புடைய தன்கண் பிரமம் அநுபவசித்த மாகின்றதோ, ஆண்டுச் சாதிருசிய தோஷம் பிரமத்திற்குக் காரணமன்று. ஏக வடிவத்தால் தோஷம் ஏதுவன்று. ஆனால், எது இருக்க எந்தப்பிரமம் உண்டாகின்றதோ, அந்தத் தோஷம் அந்தப்பிரமத்திற்குக் காரணமாகின்றது. பரோக்ஷப் பிரமஞாநத்தில் சாதிருசிய தோஷத்தின் அபேக்ஷையில்லை. இது அநுபவ சித்தமாம். ஆதலால், பரோக்ஷ ஞாநத்தில் விஷயத்தின்கண் உள்ள தோஷம் ஏதுவன்று. ஆனால், அநுமிதிப் பிரமத்தில் அநுமாந தோஷம் ஏதுவாம் வியாப்பியமாகிய ஏதுவின் ஞாநம் அநுமாநமாம். ஏதுவில் வியபிசார முதலிய தோஷம் நியாய கிரந்தங்களிற் பிரசித்தமாம். சாப்தப் பிரமமுண்டாயின், ஆண்டுச் சுரோதாவினிடத்து வாக்கிய தாற்பரியத்தின் அவதாரண மின்மை தோஷமாம். சொல்லுவோனிடத்து விப்பிரலம்பகத்தன்மை (வஞ்சகத் தன்மை) முதலியன தோஷமாம். சப்தத்தில் பிறிதோர் விதத்தால் போதிக்குந்தன்மை முதலியன தோஷமாம். இவ்வாறு அப்பிரமாத் தன்மைக்கு ஏதுவாகிய தோஷத்தை அநுபவ அநுசாரமாக அறிய வேண்டும்.

இப் பிரசங்கத்தில், பிரமாத்தன்மையின் உற்பத்தியும், அப்பிரமாத்தன்மையின் உற்பத்தியும் சொல்லப்பட்டன. அது விருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. சென்றன, வருவன, இருப்பனவாகிய சகலப் பிரமைகளிலும், பிரமாத்தன்மைத் தர்மம் ஏகமாம். அங்ஙனமே, சகல அப்பிரமையிலும் அப்பிரமாத்தன்மையும் ஏகமாம். அவற்றின் உற்பத்தி கூறுதல் சம்பவியாது; என்றாலும், தனது காரணத்தினால் ஞாநம் உற்பத்தியாயின், அப்போது சில ஞாநம் பிரமையம் சில ஞாநம் அப்பிரமையுமாகின்றன. பிரமாத்தன்மை விசிஷ்டம் பிரமையாம். அப்பிரமாத்தன்மை விசிஷ்டம்

அப்பிரமையாம். இவ்வாற்றால், ஞாநத்தில் விலக்ஷணமான பிரமாத்தன்மை அப்பிரமாத்தன்மைத் தர்மங்கள் ஞாநத்தை யுண்டுபண்ணும் சாமக்கிரியின் அதீநமாம். சிலவிடத்து ஞாநத்தின் இத்தன்மைய சாமக்கிரி இருக்கின்றது அதாவது:- பிரமாத்தன்மை விசிஷ்ட ஞாநத்தின் உற்பத்தி எதனால் உண்டாகின்றதோ, அத்தன்மைய சாமக்கிரி இருக்கின்றது. சிலவிடத்து அப்பிரமாத்தன்மை விசிஷ்ட ஞாநத்தின் உற்பத்தி எதனால் உண்டாகின்றதோ, அத்தன்மைய சாமக்கிரி இருக்கின்றது. இதனால், இவ்வாறு மதித்தல் வேண்டும்;-

பிரமாத்தன்மைத் தர்மமோ ஒன்றாம். சகலப் பிரமையிலும் அதன் சம்பந்த மிருக்கின்றது. ஆனால், பிரமாத்தன்மையின் சம்பந்தம் சாமக்கிரியின் அதீநமாம். இவ்வாற்றால், ஞாநத்தில் பிரமாத்தன்மையின் பிரயோஜக (காரண) மாய், சாமக்கிரி இருத்தலால், பிரமாத்தன்மையின் உற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அங்ஙனமே, அப்பிரமாத்தன்மையின் பிரயோஜகம் தோஷமாம். ஆதலால், தோஷஜந்நியம் அப்பிரமாத்தன்மை எனப்படுகின்றது. தோஷஜந்நிய மென்று சொல்லுதற்குத் தோஷப் [1]பிரயோஜ்ஜியத்தில் தாற்பரியமாம். அவற்றில் ஞாநத்திற்கோ முக்கிய உற்பத்தியே சம்பவிக்கின்றது.

சித்தாந்தத்தில் சாக்ஷி பாஸியம் பிரமாத்தன்மையாம். ஆதலால், பிரமாத்தன்மையினது ஞாநத்திற்கும் உற்பத்தி கூறின், சாக்ஷியின் உற்பத்தி சித்தமாகின்றது. அது பொருந்தாது என்றாலும்; விருத்தியில் ஆரூட சாஷி பிரமாத்தன்மை முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. ஆதலால், விருத்தியும் ஞாநமெனப்படுகின்றது. அதற்கு உற்பத்தி சம்பவிக்கும். இவ்வார்த்தை முன் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தெனினும், முன் கூறிய பொருளையே கூறுதலால் கேட்பவருக்கும், படிப்பவருக்கும், போதம் திடமாகின்றது. சாஸ்திரீய அர்த்தத்தின் மந்த சம்ஸ்காரமுடைய புருஷர்களுக்கு அடிக்கடி சொல்லுதலால், பிரயாசையின்றிப் போத முண்டாகின்றுது. ஆதலால், இப் பிரகரணத்தில் அநேக அர்த்தங்களைப் பலமுறை கூறியிருக்கின்றோம்; "கூறியது கூறல்" என்னும்

---

1 பிரயோஜ்ஜியம் - காரணத்தாலாகியது

குற்றமில்லை. இவ்வாற்றால், நியாய மதத்தில் பிறிதாற் பிராமாணிய வாதம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தன்னாற் பிராமாணிய வாதத்தில் சம்சயத்தின் அநுபபத்திதோஷம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(125) நியாய வைசேஷிக மத கண்டநம்.

பிரமாத் தன்மையின் ஞாநத்தையோ
பின்சொல்லுவோம். முதலிலோ.

160ஆவது பக்கம் 24ஆவது வரியில் சேர்த்துப்படித்துக் கொள்க.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்நூலாசிரியர் மாணாக்கர், இவ்வாசிரியரையும், இந்நூலாலடையும் அநுபூதியையுந் துதித்தல்.

அண்ணறன் னருளி னாலே யகம்புற மின்றி யொன்றாய்
எண்ணமி லக்கி யார்த்தத் தின்பொரு ளதுநா னென்ன
நண்ணின சரீர மாதி நாதத்தி னுபாதி யென்றே
கண்ணதா யனைத்துங் காணக் காட்டினன் றாண்ட வேசன். (1)

ஆன்ற பதமா மூன்றற்கு மதுநீ யானா யெனும்பொருளிற்
சான்ற துரியா தீதமெனுந் தடையற் றிலங்கொண் சைதந்நியம்
ஊன்றி யுணர்ந்தோர் விகற்பமயக் கொழித்துத் தடையு மூடறுத்துத்
தோன்றித் தானே தானாவர் துலங்குந் தமக்கே சுவாநுபவம். (2)

என்னு மாவாக் கியநான்கு மிசைக்கும் வித்தி யாநந்தம்
சொன்ன நாரா யணன்பாதந் தொழுது துதித்தோர் துகளற்றோர்
இன்ன மாணாக் கன்குருவாற் சந்தே கந்தீர்ந் திடுபதத்தே
துன்னி நிறைந்து நின்றோர்க டூய முத்த ராகுவரே. (3)

தத்துவ விளக்கத் தாலுஞ் சந்தேகந் தெளித லாலும்
ஒத்திருள் விடாத மாயா வுள்ளிரு ளிரிய வோங்கும்
சித்ததா மொளிவி ளங்கச் செய்துபின் விருத்தி பேதப்
புத்தியால் வருமை யத்தைப் புரையறத் தெளிவித் தாண்டான். (4)

ஆண்டதே சிகனா மைய னாரண னனந்தன் பாதம்
பூண்டவா ரோபத் தான்முன் பொய்ம்மயக் காய்வந் தத்தை
மாண்டநல் லபவா தத்தான் மாய்த்தரு ணோக்கத் தென்றும்
காண்டிட வைத்த ளித்த காரணா போற்றி போற்றி. (5)

சற்குருவே துணை.

உ
சிவமயம்

உதாரணஸஹித கைவல்ய நவநீதச்
செய்யுளின் தலைப்புக்கவி

புத்திவேத நான்பொங்க உகந்தமாண் டன்பர்
பொன்னிவிழை பாரியை நெய்விட்ட புருடன்
இத்திசா வாதுயரில் தன்பவுணர்ந் தொன்று
ஈன்றஎவ ருடைவான மாயவன் என்னு
நித்திஉண்டு போல்காட்சி அந்தபடர் முத்த
நித்திய சமந்தசிர சாதனமி மேலாம்
தொத்திஇவ னதிதெருளு ஆனவண அன்ன
தொடர்சொன் அடங்கிவா ராதன்னை அன்னே. (1)

அன்னிஎன் னை இன்ன தேகநன தால
அத்தியா ரோபஇப் படியதுதான் காலம்
உன்னிஉத் தமசத்து பற்றோது குறியும்
ஒத்தவா மும்ஒருவ சத்துவகு வான்மு
மன்னிஇக் குணஈசன் அழுக்கேம தோற்ற
மாம்ஆதி இராசதஇவ் வுடல்சூக்கு ஐந்து
மின்னிஇரை தன்தூல சீரிய மரங்கள்
மிகுமகற் பனைவான அரவரும் புன்னே. (2)

புன்னைஎன் னாபடமு தூடணது தானி
பூன்றஆ தாரசக மதிகேவ தோற்றம்
துன்னிமா நுடசுழுத்தி தரைஉறை வாக்கின்
சுத்திஇம் பரிபிண இந்தமா பிரமம்
வென்னிதத் துவஇதுநி அறிபுண்ணி தசபு
விண்பூச்சி விறபிறிவ கரணசத் தொடுசி
என்மூக மாயாதொன் றன்சச்சி பஞ்ச
என்னவா முன்புவிரி தூலஒலி அப்பே. (3)

அப்பியின் னதுதுயின் றறிபேதம் எல்லாம்
அறிவுக்கு வாக்குவாக் குமதர்க்க மதுரம்
தப்பிந்த நீபேதம் வட கங்கை பன்னி
தத்துவ கடதஞ்ச தேகமுதல் அநுப

தப்பைநன அளியைய சிட்டநீ நானென்
        தடையக்கி பிரமபா தத்துவஎத் தனைநாள்
மிப்பிளங் குஞ்சுத்தன் ஞான தீரகாம
        மிகவகுண காண்பேத சென்றபிம் மாவே. (4)

பிம்மைவா னேபின்னை அறைசாற்றி அரிதா
        பிரமசீ வன்போற்ற பஞ்சினை பொறுமை
உம்மைஅரி கடமெனும் காலம்அழி சச்சி
        ஒண்டபற் றுமுஞான அந்தமில் எண்ணில்
நம்மைபுண் அந்தசொல் லியகானல் எந்தை
        நரர்நற்க மந்திக்கு சந்ததம் எனவு
தம்மைஊர் மந்திரா கமமற்றை வாக்கி
        தன்பபுனி தம்முந்தி உன்னுருக் கம்மே. (5)

கம்ளரி விருத்திவஞ் சககருது மனது
        களங்கமற் றேகமன சுத்தம்உரை யெனமன்
அம்விவ காகாய வெறிதேக செய்கை
        அறுசுமெய் ஆடவர் குரவர்கிளர் மகனே
உம்ஜயா கேள் அணுவின் ஓய்ந்தானால் தெரித
        உத்தமநல் லவன்ஈசன் எல்லாச்சீ அகமென்
செம்சட்டி இவனயன் தடத்துநரர் முத்தி
        சிவகாமி அனகமை யோகஇல மையே (6)

மையநித் தன்கைத எறிசீவ ஆன
        மலஎன்ம அழிவிலா வழிபடு சிறந்த
நையதிகழ் மூவராம் ஈசர் அச் சிந்த
        நலமெய்மனை எப்பொருள் பொருதிடம் ஒன்று
தெய்யமடல் இந்தஞா கெடாதமுனி கரணம்
        தெரிவபோ னசபத்தி வேடமா றின்ன
கையதுள தர்ப்பணத் திங்குமனை நன்மை
        கறைதலைமை உழுதொழில்தீ ராதினமு மயவே. (7)

மயபோக கள்ளுமது அயமக படுத்தி
        மகபண்ண திரமாம் உலகமா சொரூப
சயதுருத்தி மா அருளூ விருத்திவகு கண்ட
        சருவமு பிரமனாம் சடஇந்த பிரம
பயவீட திந்தஅன் னான் மலடி மாயை
        பங்கசொற் பனபிரம பொய்ஈச னாஞா

கயமாயை அதனையி அருவமுழு காற்றில்
காரிசத் திசஇல்லை கருப்பைகருப் புரையே (8)

புரைஉற்ப ஆர்க்கும்வா யுத்தபிற மேவு
பூரிஞா னம்பொய் அசத்திதா னன்றி
நரைஉருவ தாமஇறு மாந்திசட இகமா
நாசசென் இருளாக சீவனன் றிந்த
தரைகாண்டல் சித்தமத் தன்னவிட வேகின்
தாககெட லானபுலி மானபோ கத்தில்
உரைஇவ்வா றீனந்த தூங்குதவு கெய்யும்
ஒன்றாகி அந்தநிச வாக்கமனு டல்லே. (9)

அல்எவனா இந்தவா குககுளிரி நித்தி
அசலஊ றுபஇன்ன நிர்க்குணவ மோக
மெல்சத்தே வீயாத சுருதிபல கசனு
மேனிதன்னி லேஇதய வினவுமிட முந்த
தொல்உண்டு புலதுற்ச தத்துவமுற் புவிமூ
துரியாவ னொரு அருளின் முன்னிலம் நாலாம்
இல்இப்பு பொலசிட்டர் மந்தமும் பாவி
இருவசிஞ் ஞாபந்த பிறநானென் கனையே. (10)

கனைநிறை மனத்தந்த வாதனா விருத்தி
காரணப் படிசித்து நானெனவு என்ன
குனை தத்து இந்தவிடு வந்தவித்தி யார
குலவண்ணல் ஆன்றபதம் என்னுமா தத்து
எனையாண்ட தேசிகன் பெருமைநூற் பெருமை
யிசைக்குமிவை யைந்தென்பவெண்பத் தெட்டோடும்
அனையான கைவல்ய இருநூற்றின் பொருளை
யான் றகுரு வாலுணர்வ ராவர்பர சிவமே. (11)

உதாரணஸஹித கைவல்ய நவநீதச்

செய்யுளின் தலைப்புக்கவி

முற்றிற்று.

கைவல்ய நவநீதச்செய்யுளின் முதற்குறிப்பகராதி

(எண் பக்க எண்களைக் குறிக்கும்)

அ	
அகமெனு	263
அக்கினிக	177
அசத்திலெ	350
அசலநிர	402
அச்சுவத்	281
அடங்கிய	45
அதனையி	330
அதுதானெ	74
அதனையி	330
அதுதானெ	74
அத்தியாரோ	53
அந்தக்கண	389
அந்தமுநடு	27
அந்தவாறி	450
அப்படியிரு	453
அரவன்று	118
அரிதாகு	191
அரியமெ	198
அருவமாகு	334
அருளுமை	311
அழிவிலாத	276
அழுக்கொடு	83
அளிமகனெ	173
அறியாதம	138
அறிவுக்கு	154
அறுசுவை	248
அனகமை	269
அனுபவா	172
அன்னதன்	42
அன்னபா	366
ஆ	
ஆகமப்பிர	214
ஆடவர்	251
ஆதாரம	124
ஆதிமுக்கு	85
ஆரணப்	458
ஆரோப	54
ஆர்க்கு	340
ஆனபாவி	274
ஆனபின்	41
ஆனாலையா	257
இ	
இகமான	355
இக்குணங்	79
இங்குமப்படி	296
இதயமொத்த	418
இதுநினக்	138
இந்தச்சீவ	283
இந்தஞான	288
இந்தநிச்ச	321
இந்தநீ	162
இந்தமாயை	135
இந்தவாறை	395
இப்படிப்	72
இப்புவிய	431
இம்பரின	134
இராசத	86
இருவகை	436
இருளாக	363
இலக்கமா	271
இல்லையா	337

இவனதி	39
இவனயன்	264
இவ்வாறுரை	379
இவ்வுடன்	88
இன்னதுதே	49
இன்னவகை	407
இன்னவாற	293
ஈ	
ஈசர்காரிய	280
ஈசனுக்கிது	81
ஈசனுமா	261
ஈனந்தரு	380
ஈன்றளித்	22
உ	
உண்டுறங்	421
உதவும்புவி	385
உத்தமகு	260
உத்தமகு	76
உருக்கியத	228
உருவங்களி	352
உலகமான	306
உன்முகம்	227
எ	
எத்தனைநா	181
எரிகின்ற	229
எல்லாங்க	154
எல்லாச்சீவ	262
எவருடை	23
எவனாகிலு	394
எனவுரைத்	211
என்மனந்	275
என்னபுண்	456
என்னுடை	25
என்னைத்தா	48
ஏ	
ஏகமாய்	240
ஏமமாயா	84
ஐ	
ஐந்துபூதமு	89
ஐயனேயெ	173
ஐயாகேளீ	255
ஒ	
ஒருவழியி	77
ஒன்றாகிய	387
ஒன்றுகேண்	286
ஓ	
ஓய்ந்தகனா	256
க	
கங்கையிற்	164
கடநீரின்	170
கடமெனு	199
கண்டறிந்	313
கரணமா	146
கருதும	232
கருப்பை	338
களங்கமற்	239
கள்ளுமூனு	302
கற்பனைவ	98
கா	
காமமாதிக	184
காமியத்த	269
காரணசரீ	452
காரியங்க	335
கானனீர்	205
கி	
கிளர்மக	253
கு	
குகன்றனை	396
குரவர்சிகா	253
குலவுசற்	459
குளிரிளக	397
கெ	
கெடலான	382

கே

கேவலநிலை 129

கை

கைதவங்க 272

ச

சகமதிலி 125
சடமதாகி 318
சடமான 354
சட்டிகுட 263
சத்திசத்தனை 336
சத்தேசித் 410
சத்தொடுசித் 147
சந்ததம்பு 211
சமந்தமம் 36
சருவமுத் 316

சா

சாதனமின் 38

சி

சிஞ்ஞாசு 437
சிட்டர்புக 434
சிட்டனிவ் 174
சித்துநா 454
சிரவணப் 37
சிவசொரூ 268
சிறந்தநன் 277

சீ

சீரியவீச 97
சீவபேத 273
சீவன்முத் 194

சு

சுத்தமாஞ் 242
சுத்தியில் 133
சுருதியுத்தி 414
சுழுத்தியி 131

சூ

சூக்குமச 89

செ

செய்கை 247
சென்மாந்த 362
சென்றதுக 188

சொ

சொருபஞா 307
சொல்லிய 204
சொற்பன 326
சொன்னது 44

ஞா

ஞானங்கார 348
ஞானமார் 182

த

தசபுமான் 139
தஞ்சமாங் 170
தடத்துநீ 265
தடையெ 176
தத்துவஞா 456
தத்துவத்தி 425
தத்துவமெ 167
தத்துவவநு 178
தத்துவவிசா 136
தர்ப்பணத்தி 295
தன்பதியல் 225
தன்னையுந் 47

தா

தாகப்படும் 370
தாமதமிரா 353
தாலத்தின் 53
தானன்றி 351
தானிகர் 122

தி

திகழ்ந்தவீ 278
தினமுமண் 300

தீ

தீரராய் 183

து

துரியநில 428
துருத்திமா 308
துளங்குத 295
துற்சங்க 423

தூ

தூங்குஞ்சுக 383
தூடணதம 122
தூலசூட்சு 152
தூலமேம 90

தெ

தெரிதரும 258

தே

தேகத்தனல 246
தேகமல்லா 50

தொ

தொடர்பவ 43

தோ

தோற்ற–தன் 85
தோற்ற–தானு 130

ந

நரரின்ம 266
நரர்குழிப 209
நலமெய் 284
நல்லவனே 260
நற்கருத்துடை 210
நனவுகண் 52
நன்மையா 298

நா

நாசச்சரீ 361
நாலாம்பூமி 430
நானென 455
நானென்ற 446

நி

நிசமானது 390
நித்தியம் 399
நித்தியவநி 35
நிர்க்குணவ 408
நிறைந்தவா 447

நீ

நீநானென் 175

நெ

நெய்யும் 386

ப

பங்கயாசன 326
பஞ்சகோச 150
பஞ்சினையூழி 195
படமுநூலு 120
படர்ந்தவே 29
பத்தியும்வ 292
பந்தமனைது 438
பலகலையுமு 416
பன்னிய 166

பா

பாவிமந்த 435

பி

பிரமஞானி 193
பிரமபாவனை 177
பிரமமாந்த 135
பிரமரூபத் 319
பிறந்ததுண் 445
பிறிவதெப் 146
பின்னைமூவ 190

பு

புண்ணிய 139
புலவர்புக 423
புலியுமநு 375

பூ

பூச்சியவீச 145
பூரிக்குங்க 347
பூன்றமா 123

பே

பேதகர்மத் 186
பேதமானது 162

பொ

பொய்யைமெ 328
பொல்லாத 433
பொறுமை 198
பொன்னில 4

போ

போகத்தில் 378
போகமாரு 301
போனசன் 291

ம

மதுரமாங்க 161
மதுவிறைச் 303
மந்தமூந்தீ 435
மந்திரமூர் 213
மரங்கள் 98
மலடிமை 323
மற்றைமு 215
மனதுசத் 238
மனத்தினா 448
மனநாசஞ் 241
மனுடன் 392
மனைக்குள் 298
மனைவிலங் 285

மா

மாயையென்பது 324
மாயையென்பதே 329
மானஞ்சி 376

மு

முத்தனைவே 32
முத்திநல் 267
முந்தவகண் 420
முந்தியசங் 226
முற்புவிமூன் 427
முன்புகறச 151
முன்னிலங்க 429

மூ

மூவராம்பர 279

மெ

மெய்யுங் 250

மே

மேவுமண் 342

மோ

மோகவிருள் 409

யோ

யோகஞா 270

வ

வகுத்தகர் 312
வஞ்சகமி 231
வடநூல்வல் 163
வணங்கிநி 42
வந்ததோ 457

வா

வாக்கியந்த 224
வாதனாவசத் 450
வாயுத்தம்ப 340
வாராயென் 46

வி

விடயசுக 367
விண்ணொன் 141
வித்தியாந 448
விருத்திக 451
விருத்திஞா 311
விருத்தியும் 230
விவகாரவே 244
வினவுமிட 419

வீ

வீடதாம்பரி 320
வீயாதசத் 411

வே

வேகின்ற 368
வேடமாறி 293

கைவல்ய நவநீதச்செய்யுளின்

முதற்குறிப்பகராதி முற்றிற்று.

இந்நூலில் வந்துள்ள செய்யுள்வடிவ உதாரண நூற்பெயர் அகராதி

நூ.றொகை		செ. றொகை
1.	அஞ்ஞவதைப் பரணி	4
2.	அத்துவிதவுண்மை	1
3.	அமிர்தசாரம்	1
4.	ஈசுரகீதை	7
5.	கந்தரனுபூதி	1
6.	சசிவன்னபோதம்	1
7.	சாங்குசித்தர்	1
8.	சுத்தசாதகம்	1
9.	சுருதி	1
10.	சுவானுபவத்திருவாக்கு	1
11.	சொரூபானந்த உபநிடதம்	1
12.	ஸ்மிருதி	2
13.	திருக்கழுமல மும் மணிக்கோவை	1
14.	திருமந்திரம்	5
15.	திருவள்ளுவர்	2
16.	திருவாசகம்	1
17.	திருவாய்மொழி	3
18.	திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை	1
19.	தேவாரம் – அப்பர்	2
20.	தேவாரம் – சம்பந்தர்	1
21.	நன்னூல்	1
22.	பகவற்கீதை	19
23.	பஞ்சதசி	6
24.	பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல்	1
25.	பாகவதம்	14
26.	பாடுதுறை	2
27.	பிரபுலிங்கலீலை	4
28.	பிரஹ்மகீதை	33
29.	பெருந்திரட்டு	1
30.	ரிபுகீதை	1
31.	லக்ஷணாவிருத்தி	1
32.	வள்ளலார்	1
33.	வாசிட்டம்	98
34.	விவேகசூடாமணி	2
35.	வேதாந்தசூடாமணி	8
	ஆக உதாரணச் செய்யுளின் தொகை	230

உதாரணநூல், உட்பிரிவுகளின் சுருக்கெழுத்து விபர அகராதி

அக்கை – அக்கைச்சி
அதிரக – அதிரகசியம்
அத் – அத்தியாயம்
அயிந் – அயிந்தவர்கதை
இக்ஷு – இக்ஷுவாகு கதை
இத – இதோபதேசம்
கசன் – கசன்கதை
களங்கா – களங்காட்டல்
கற்கடி – கற்கடிகதை
காதி – காதிகதை
குலாப் – குலாப்பத்து
குறுந் – குறுந்தொகை
கைலா – கைலாயம்
சமாதி – சமாதிக்கிரியை
சன – சனகராசன்கதை
சிகி – சிகித்துவசன்கதை
சிலை – சிலைக்கதை
சுரகு – சுரகுகதை
சொல் – சொல்லதிகாரம்
ஸ்கந் – ஸ்கந்தம்
ஞான – ஞானவிண்மகன் கதை
தத்து – தத்துவவிவேகம்
தாசூ – தாசூரன்கதை
தாம – தாமவியாளகடர் கதை
திருவங்க – திருவங்கமாலை
திருவெழு – திருவெழுகூற்றிருக்கை
தேவ – தேவபூசைகதை
நின்ம – நின்மலாவத்தை
நீத் – நீத்தார்பெருமை
பகீ – பகீரதன்கதை
பஞ்ச – பஞ்சபூதவிவேகம்
பாலன் – பாலன்கதை
புசு – புசுண்டன்கதை
புண் – புண்ணியபாவனர் கதை
பொது – பொதுவியல்
மனத் – மனத்தின்கதை
மனோ – மனோலயகதி
மாவ – மாவலிகதை
மானு – மானுவேடன்கதை
முத்தா – முத்தாயியம்மை கதி
முத்தி – முத்திநிச்சயம்
முமு – முமுக்ஷுப்பிர கரணம்
வாழ்க் – வாழ்க்கைப்பாடு
விரத – விரதத்திரயகதை
வீத – வீதகவ்வியன்கதை
வீம – வீமபாசதிடர்கதை
வெஃ – வெஃகாமை
வேதா – வேதாளகதை
வைரா – வைராக்கியப்பிரகரணம்

உதாரணச் செய்யுளின் முதற்குறிப்பகராதி

நூலினுட் பிரிவு	அதி காரம்	கவி எண்	நூலும் செய்யுளும்	கவித் தொகை	கைவல் பக்கம்
			(1) அஞ்ஞவதைப்பரணி	4	
9	ஆல்	4	இரையுமெழு		90
12	லீலை	7	தன்பராபரம		15
14	குறி	8	தெருளுறுங்கலை		40
26	களங்கா	6	நெய்விட்டகருங்		6
			(2) அத்துவிதவுண்மை	1	
		1	மேலாஞ்சதுட்ட		39
		24	(3) அமிர்தசாரம் ஊர்வபதினொன்	1	213
அத்			(4) ஈசுரகீதை	7	
6		25	இல்லை இல்லையென்		243
6		20	உற்பவசராசர		339
2		51	எங்குந்தானாய்		182
7		16	ஒத்தமுக்குணங்		77
7		16	சத்துவஞானமாம்		233
2		53	சுத்தனாயொன்றா		182
7		6	மாயைபண்ணு		267
			(5) கந்தரநுபூதி	1	
		39	மூவேடணை என்று		5
			(6) சசிவன்னபோதம்	1	
		7	மலமேவிய தீவினை		274
			(7) சாங்குசித்தர் கருப்பைக்குண்	1	339
			(8) சுத்தசாதகம்		
		26	சூக்குமந்தனது		201
			(9) சுருதி நாபுக்தம்க்ஷீயதே கர்ம	1	272

நூலினுட் பிரிவு	அதி காரம்	கவி எண்	நூலும் செய்யுளும்	கவித் தொகை	கைவல் பக்கம்
			(10) சுவானு பவத் திருவாக்கு	1	
	முத்தி	142	காண்பானுங் காண்பவை		186
			(11) சொரூபா நந்த உபநிடதம்	1	
		30	மாறாதவஞ்ஞான		438
			(12) ஸ்மிருதி	2	
			ப்ராஹ்மண:		441
			சிராவயே		443
			(13) திருக்கழுமல மும்மணிக் கோவை	1	
		10	எந்தை நின்றிருவளர்		206
			(14) திருமந்திரம்	5	
7	சமாதி	1	அந்தமில்ஞானிதன்		203
7	சமாதி	4	அந்தமில் ஞானியருளை		204
7	சமாதி	2	எண்ணிலா ஞானி		203
8	நின்ம	15	தன்னை யறிவதறிவாம்		294
7	சமாதி	3	புண்ணியமாமவர்		203
அதிகாரம்			(15) திருவள்ளுவர்	2	
18	வெஃ	1	குடிபொன்றிக்		422
3	நீத்	9	குணமென்னுங்		186
நூலினுட்பிரிவு					
			(16) திருவாசகம்	1	
	குலாப்	3	துவந்துவங்கடுய்மை		195
			(17) திருவாய்மொழி	3	
முதற் பத்து	3–ல்	6	உணர்ந்துணர்ந்		19
		7	ஒன்றெனப்		20
மூன்றாம் பத்து	10–ல்	6	துயரில் சுடரொளி		15

நூலினுட் பிரிவு	அதி காரம்	கவி எண்	நூலும் செய்யுளும்	கவித் தொகை	கைவல் பக்கம்
			(18) திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை	1	
		16	பொருதிடங்கொண்ட		286
	பொது		(19) தேவாரம் – அப்பர்	2	
	திருவங்க	11	இறுமாந்திருப்பன்		353
	குறுந்	10	விறகிற்றீயினன்		145
திருப் பிரமபுரம் திருவெழு கூற்			20) தேவாரம் – சம்பந்தர் படைத்தளித் தழிப்ப	1	279
	2 சொல் – பொது– 7		(21) நன்னூல் ஒருமொழியொழி	1	6
			(22) பகவற்கீதை	19	
அத்தியாயம்					
8	6		இந்தவுடலம்		318
18	38		உழுதொழில்		300
2	23		ஊறுபட		405
9	20		எப்பொருள்		286
4	28		எறியாவெரி		273
14	0		ஓதுராகவுரு		76
18	36		கறைசெயைம்		300
3	12		காதலாலரசன்		442
2	57		காதலின்ஞானி		240
14	10		குறியுநீல		76
2	51		குறையுமாப்		5
14	7		சத்துவம்		76
4	7		சாவாதுபிற		15
18	37		தலைமையுங்		300
18	39		தீராவகை		300
4	4		நல்ல காதல்		47
14	8		பற்றுமாசின்மை		76

நூலினுட் பிரிவு	அதி காரம்	கவி எண்	நூலும் செய்யுளும்	கவித் தொகை	கைவல் பக்கம்
6	16		யாதொன்றினைப்		252
14	12		வாழுஞ்சத்துவம்		77
பிர கரணம்					
			(23) பஞ்சதசி	6	
1	தத்து	6	அறிவதுவிட		153
1	தத்து	4	இன்னதாங்		153
1	தத்து	3	ஒலியொடூறாதி		153
1	தத்து	5	துயின்றெழுந்		153
2	பஞ்ச	31	பிரமத்தோரிடத்		327
1	தத்து	7	பேதமாய்ச்சென்		153
நூலினுட் பிரிவு			(24) பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல்	1	
	கைலா	7	மந்திக்குருளையொ		210
ஸ்கந்	அத்	கவி			
			(25) பாகவதம்	14	
4–	5–	12	அயமகத்தினில்		305
11–	4–	3	உறைந்தநூற்சிலம்பி		132
11–	2–	20	குலவுமூவருரு		279
11–	6–	11	சாற்றியகுணமு		191
7–	2–	68	சொன்னபுந்தியிற்		8
11–	4–	2	தரைபுனல்கனல்		132
4–	5–	13	படுத்திடுமறிகள்		305
4–	5–	79	பண்ணவனகல		306
10–	50–	11	புனிதமற்றுன்னை		226
4–	5–	54	மகமியற்றுழி		306
11–	4–	45	மடல்விரிந்த		287
11–	11–	9	மாநுடவாக்கை		131
11–	4–	44	வாக்கினைக்கடந்		135
3–	8–	27	விழைவெனப்படு		4

நூலினுட் பிரிவு	அதி காரம்	கவி எண்	நூலும் செய்யுளும்	கவித் தொகை	கைவல் பக்கம்
			(26) பாடுதுறை	2	
70	வாழ்க்	1	தன்னிலேயெல்		418
56	அக்கை	1	பிணஞ்சுடு		134
கதி					
			(27) பிரபுலிங்கலீலை	4	
12	முத்தா	9	அழிவிலானை		202
12	முத்தா	11	ஒண்டரைக்கண்		202
12	முத்தா	10	சச்சிதாநந்தசங்கர		202
24	மனோ	15	வானமல்லேன்		24
அத்தி யாயம்					
			(28) பிரஹ்மகீதை	33	
8		24	அணுவினுக்கணுவு		255
5		137	அருளினாலியாவன்		429
4		15	அவிச்சைவிச்சை		73
3		22	அன்னியமாய்விஞ்		149
8		19	இந்தப்புரங்க		365
12		20	இந்தவிடும்பை		457
4		59	ஈசனாஞானியிருந்		329
12		17	ஈசனிங்கருள்		26
12		21	உண்டுபோற்றோன்று		26
3		30	உருத்திரன்மான்முத		8
12		2	உரையாடுகின்ற		402
12		22	காட்சியையெல்லாம்		26
10		12	காண்டல்கேட்டல்		366
5		36	காலமுங்கன்மந்தா		75
3		23	சச்சிதாநந்தமாகி		149
10		13	சித்தமத்தமித்திடத்		366
8		18	சீவனன்றுபுரமூன்		365
6		6	சுழலும்வினை		404

நூலினுட் பிரிவு	அதி காரம்	கவி எண்	நூலும் செய்யுளும்	கவித் தொகை	கைவல் பக்கம்
4		24	செப்புநாமத்தா		189
4		23	தத்துவஞானிகாணி		240
4		11	தர்க்கமானந்தானொ		161
5		38	தன்மாத்திரைகளைந்		90
8		4	திரமாமருத்தத்தி		306
8		20	நுண்மையயா மதினுண்மை		402
3		29	பருதிநெஞ்சினுமொ		8
11		16	புருடனென்றுரை		15
10		24	மாயவன்புலத்தெழா		24
12		22	மாரிபோன்		175
3		21	யாதொன்றெலும்பு		149
5		136	யாவனொருவன்ற		429
11		17	வாக்கதுமனத்திடை		391
4		7	வாக்குமனங்கண்		160
4		6	வாக்குமனமு		160
			(29) பெருந்திரட்டு	1	
	முகவுரை	1	தந்தைதாயுமெய்த்		457
			(30) ரிபுகீதை	1	
28	அத்	15	தேகமுதனா னென்ன		171
			(31) லக்ஷணாவிருத்தி	1	
		9	ஞானமுதித்ததன்பின்		182
			(32) வள்ளலார்	1	
8	அதிரக	49	நித்தனன்றுரைத்த		271
			(33) வாசிட்டம்	98	
6	மானு	22	அகங்காரத்துருவாம்		243
5	சன	12	அகமகமென்றனைத்து		402
6	விரத	13	அகலரசுமிடிகளு		250
6	புசு	21	அகல்வாதனையின்		132
3	இத	37	அடக்கமாயுரைத்தேம்		5

நூலினுட் பிரிவு	அதி காரம்	கவி எண்	நூலும் செய்யுளும்	கவித் தொகை	கைவல் பக்கம்
6	இக்ஷு	29	அதுதானறியார்க்கிடர்		122
5	காதி	24	அதுலமாதவனோர்		195
5	மாவ	31	அந்தமந்திரியந்த		451
5	சன	10	அறிவானுமறி		361
4	தாசூ	104	அறிவெனும்விதைசங்		416
3	இத	48	அறைந்த பதமைந்தாலும்		190
6	இக்ஷு	58	அன்னான்சமமாம்		323
5	வீத	27	இதுவெனத் தோன்றிய		189
6	இக்ஷு	31	இதுவேநன்றிதன் றென்னு		325
3	ஞான	11	இந்தச்சகநீநான்		54
6	சிகி	143	இந்தவடிவா மெனக்கோர்		52
4	தாசூ	14	இம் மொழிகளா லிமைப் போதி		52
4	தாசூ	12	இயற்கைகுணஞ் சோதித்		45
6	பகீ	32	இருப்புழிமௌநம்		185
1	வைரா	10	இறப்பிலாவிந்த		280
6	இக்ஷு	64	ஈனமானவகம்பாவ		54
6	சிகி	158	உரையெனமன்னவன்		244
6	சிகி	95	உலகமெலாம் பிரமமெனும்		452
6	இத	8	உவக்கும்வீடே		202
6	சிகி	65	ஊன்றுறவொன்றைக்		313
3	மனத்	4	எங்கேயெனினுந்		349
5	சுரகு	23	எத்தனையெத்தனை		350
5	சுரகு	16	எல்லாமென்றுரைத்த		409
6	இத	9	எறியுங்கடலினு		431
5	மாவ	47	என்னாவெள்ளி		119

நூலினுட் பிரிவு	அதி காரம்	கவி எண்	நூலும் செய்யுளும்	கவித் தொகை	கைவல் பக்கம்
5	சுரகு	19	ஐயம்போலரந்தை யுண்டோ		207
6	இக்ஷு	42	ஒன்றிலணுகேனான்		255
5	இத	8	ஒன்றுமருவுமுருவு		242
4	கசன்	19	கசனுயர்சமாதி		417
4	வீம	13	கரசரணாதிமட்டா		49, 130
5	சுரகு	27	கரணமீரைந்து		291
5	வீத	23	காயத்தில்வேறாகத்		245
5	புண்	38	காலமேகாரணமாய்க்		201
3	பாலன்	2	காற்றிலேயசைவுங்		335
3	தாசூ	107	குருவின்வல்லப விளக்கத்		205
6	மானு	21	கூட்டுபொறியின்		248
5	இத	63	கெடாத சிற்கண்ணானீதான்		291
3	கற்கடி	42	சகமாய்நின்றும்புரா		200
3	ஞான	7	சத்தியம்பிரமமான்		409
5	புண்	38	சாலமிகுதொழிற்		251
6	கசன்	7	சித்தமாவது		243
4	தாம	2	சீவனாயிருந்துகாணும்		401
5	இத	9	சீவன்முத்தி		242
6	தேவ	56	சுருதிமலத்தான் மலமறு		134
6	வேதா	24	சூக்கமாயெட்டா		402
6	இத	36	செயலினுரிய		98
6	இக்ஷு	64	ஞானமடைந்த		203
3	கற்கடி	38	தடமானவதன்புறமில்		401
6	சிகி	157	தமையுணர்ந்தோர்		241, 248
4	தாசூ	12	தியக்குறு போகத்தாசை		39
6	இக்ஷு	43	திரணநுனிகள்		255

நூலினுட் பிரிவு	அதி காரம்	கவி எண்	நூலும் செய்யுளும்	கவித் தொகை	கைவல் பக்கம்
4	கசன்	9	துன்றுவாதனையே		54
4	தாசூ	97	தூயசத்துவங்கொள்		233
5	சுரகு	28	தெரிவதாகிய		291
6	தேவ	58	தேசார்குருநூன்மா		210
2	முமு	4	தேசிகனூல்சொல்வழி		119
5	இத	52	தொக்கபிறவித்திரள்		180
5	வீத	29	தொடர்மனமே		372
6	இத	52	தொலைவில்பொருள்		122
6	இத	4	நனவினிற்சு		172
4	கசன்	7	நாமுடலென்னுமா		130
6	சிலை	4	நிலன்விண்கால்கிரி		405
3	ஞான	11	பந்தத்துருவங்கேட்		54
3	இத	70	பரமமாமறிவின்முன்		25
4	தாசூ	102	பரமமாயுண்டெனல்		416
3	ஞான	34	பராபரமாமப்பொருளை		211
6	இக்ஷு	63	பற்றுமுனிவு		203
6	புசு	80	பன்மைப்பேய்		349
1	வைரா	84	பாரியையுடையோன்		6
3	அயிந்	9	பிரமனாமேசிருட்டியெ		317
5	காதி	1	பிறப்பிறப்பாம் பெயருடைய		341
6	தேவ	56	பெரியமாயைகாரண		205
6	கசன்	13	பொய்யதாமுயற்		349
6	இக்ஷு	65	போற்றவணங்கப்		195
6	சிகி	60	மணியாழி யுலகமெல்லாம்		270
3	ஞான	6	மண்டியசுழுத்திதன்னி		132
6	இத	28	மறுபூமிக்கிந்த		431
4	தாம	18	மனமணிபேதச்சேற்		238
4	தாம	12	மனமெனும்வினையை		394

நூலினுட் பிரிவு	அதி காரம்	கவி எண்	நூலும் செய்யுளும்	கவித் தொகை	கைவல் பக்கம்
1	வைரா	109	மனைவியு மகரும்பொன்		4
3	இத	26	மானதநினைத்ததைம்		227
3	ஞான	37	மிகவருகாமாதிகளாம்		185
3	பாலன்	1	முழுதுசத்தியுமாய்		335
5	சுரகு	26	முனியகன்றபின்னெ		291
3	இத	28	மூகமாய்ச்சடமாய்		149
4	கசன்	20	மேனியிற்புறத்தி		418
4	தாசூ	19	யாதினிற்றோன்றிய		349
5	மாவ	45	வருங்கற்பகவின்		119
1	வைரா	11	வழிபடுமிதனைவிட்டு		277
4	தாசூ	42	வானநிகரா மனைத்துங்		118
5	சன	32	வானேகுகதிரிரவி		189
4	தாசூ	53	வான்முதலாமண் முதலா		79
5	சுரகு	40	வெறிதிருக்கினும்		245
			(34) விவேக சூடாமணி	2	
		244	என்னவாசா		151
		246	விரிவகங்காரமாதி		152
			(35) வேதாந்த சூடாமணி	8	
		68	அப்பெரும்பூதம்		78
		26	ஆகமுதலன		294
		14	ஐயந்தவிர்த்து		207
		67	சத்துவகுணத்திற்		78
		139	ஞானக்குமுந்து சவணா		289
		126	பிரமமலனானென்கை		180
		93	பிரமாநந்தமுறு		387
		48	மிகுமரப்பன்மை		98

கைவல்ய நவநீத உதாரணச் செய்யுளின் முதற்குறிப்பகராதி முற்றிற்று.

இந்நூலில் வந்துள்ள வசனவடிவ உதாரண நூற்பெயரகராதியும், கைவல்ய நவநீதப் பக்கமும்

அதர்வணவேத மகாவாக்கியம்	168
அத்வைதபோத தீபிகை	40
ஆத்மபோத டீகா	403
ஆத்மபோதம்	252, 365
இருக்குவேத மகாவாக்கியம்	169
எஜுர்வேத மகாவாக்கியம்	169
கைவல்ய சுருதி	384
சஞ்சேப சாரீரகம்	98,169
சர்வஞ்ஞாத்மாமுனிவர் வசனம்	126
சாந்தோக்கியம்	78, 346, 381
சாமவேத மகாவாக்கியம்	140, 163, 168
சுருதி	23, 26, 1, 199, 223, 226, 277, 331, 373, 452
சுருதியின் (முண்டக) பாஷியார்த்தம்	281
சூதசம்மிதை	238
சூதசம்மிதை முத்திகண்டம்	401
சூத்திரபாஷியம்	78, 107
தைத்திரீயசுருதி	78, 107, 149, 393
பகவற்கீதை	75, 120, 392
பஞ்சதசி	320, 350, 377, 384, 401, 450
பஞ்சதசி டிப்பணம்	372
பாகவதம்	238
பாஷியகாரார் சித்தாந்தம் (வசனம்)	133

பிருகதாரணிய உபநிடதம்	233, 342, 382, 445
பிருகத்கோசம்	401
பெரிய வாசிட்ட வியாக்கியானம்	323, 432
மதுசூதனசுவாமிகள் வசனம்	107
லக்ஷணாவிருத்தி	399, 400, 402, 403, 404, 405, 406, 407
வாசிட்டம்	117, 188, 203, 428
வாசிட்ட ஆறாயிர வியாக்கியானம்	432
வாசுதேவமனனம்	398
விசாரசந்திரோதயம்	404
விசாரசாகரம்	117, 179, 217, 291, 310, 401
விருத்திப்பிரபாகரம்	117, 129, 209, 439, 445
விஷ்ணு சகஸ்ரநாம பாஷியம்	33, 75, 400, 401, 402, 403, 405, 406
விஷ்ணுபுராணம்	400
வேதம்	197

இந்நூலிற் பெயர்மாத்திரமாய் வந்துள்ள உதாரண நூற்பெய ரகராதியும், கைவல்ய நவநீதப் பக்கமும்

அத்வைதசித்தி	82
அத்வைததீபிகை	82
ஈசுரகீதை	268
சஞ்சேபசாரீரகம்	82
சாமவேதம்	450
சாரீரகம்	207, 208, 209
சுருதி	332
ஜாபாலசுருதி	440
ஸ்வாராஜ்யசித்தி	60
திருவிளையாடல்	267
தைத்திரீயசுருதி	377
பகவற்கீதை	120, 245
பஞ்சதசி	137, 310
பாகவதம்	185, 267
பாரத வியாக்கியானம்	21
பிரஹ்மகீதை	120
பிருகதாரணியம்	384
பெரிய வாசிட்ட வியாக்கியானம்	421, 422
வாசிட்டம்	187, 250, 427
வாசுதேவமனனம்	363
விசாரசாகரம்	21, 42, 54
விருத்திப்பிரபாகரம்	60, 222
விவரணம்	60, 82
விவேகசூடாமணி	203
வேதாந்தசூடாமணி	42
வேதாந்தமுக்தாவலி	82